

Giác Ngộ

Webtruyen.com

GIÁC NGỘ

Tác giả: Giải Ngọc

Editor:

Designer:

Thể loại: Tiên Hiệp, Đam Mỹ, Xuyên Không

Nguồn:

dtv-ebook.com

Chương 1: Xuyên không rồi!

Tô Viêm mở mắt ra, kinh ngạc xen lẫn vui mừng, không phải hắn đã chết rồi sao? Chẳng lẽ, địa ngục hay thiên đường gì đó đẹp như thế này hay sao?

Không đúng!

Chỗ này... rõ ràng là một căn phòng, lại còn là phong cách cổ xưa!

Tô Viêm phát hiện mình đang nằm trên giường, theo bản năng muốn ngồi dậy nhưng lại không cử động được, toàn thân đau nhức như muốn vỡ ra.

Hắn nhìn lên trên, thấy bốn góc đỉnh giường được treo màn mỏng thướt tha, phiêu phiêu theo từng luồng gió nhẹ.

Nhìn xuống dưới, một thân hắc y cổ trang, đai lưng màu đỏ tươi tạo thành điểm nhấn.

Nhìn sang phải, một căn phòng được bố trí gọn gàng, hơn nữa còn rất sạch sẽ. Đồ đạc tuy ít nhưng lại không tạo ra cảm giác trống trải, không khí ở đây cũng rất trong lành thoáng đãng. Làm hắn nhận không được hít thêm vài hơi.

Tinh! Tinh! Một thanh âm máy móc vang lên trong đầu hắn: [Hoan nghênh quý khách tiến vào hệ thống.]

Cái gì quý khách? Cái gì hệ thống? Tô Viêm thắc mắc, còn chưa kịp hiểu rõ, âm thanh lại một lần nữa vang lên:

[Tinh! Tinh! Hệ thống kích hoạt thành công! Cố định nhân vật:

Tiểu công tử của Vân gia - Vân Ngạo Phong.

Tuổi: 18.

Trí lực: 25/100 (Đần độn).

Nhãn lực: 100/100 (Nhìn xuyên tường).

Thính lực: 49/100 (Sắp điếc đến nơi rồi).

Thể lực: 38/100 (Yếu ớt khiến người khác muốn che chở).

Lực chiến: 20/100 (Phế vật).

Chỉ số nhãn sắc: 100/100 (Khiến nhân không thể rời mắt, nhưng không đẹp bằng hệ thống).

Vũ khí: Âm Kiếm (Tự động công kích kẻ địch, mang tính phòng ngự cao).

Tu vi: Linh giả cảnh sơ kỳ (Chung quy ký chủ chính là một cái bình hoa)].

(Bảy cảnh giới chính trong truyện: Linh Giả - Linh Sư - Linh Tướng - Linh Vương - Linh Hoàng - Linh Đế - Linh Thánh).

Tô Viêm,... à không, Vân Ngạo Phong chợt mắt há hốc mồm. Thần tình kích động không thôi, có vui mừng, có tức giận...

Vui là vì cuối cùng hắn cũng được thử cảm giác nhiều tiền, Vân gia, vừa nghe đã biết cô tiền có quyền, tài đại khí thô rồi. Còn tức giận là

vì... Hắn yếu ớt? Hắn đàn độn? Hắn là phế vật sao? Rõ ràng lúc trước hắn rất khỏe rất thông minh mà!?

Đậu má! Hệ thống, người đừng có tùy tiện thêm bớt như vậy có được hay không hả?!

Vân Ngạo Phong kìm nén tức giận nói: "Đây là đâu? Còn nữa, người là ai?"

[Ký chủ, đây là Vân Thiên đại lục, chỗ ký chủ đang ở là Vân gia trong Lĩnh Lạc thành, ta là soái thống của ký chủ! À, xin chúc mừng, ký chủ đã xuyên không rồi.] Giọng điệu nói chuyện y hệt như Google Translate vang lên.

Xuyên không? Đây là tức quá xuyên không luôn à!!! Nhưng mà, tự dưng xuyên qua đây rồi lại trẻ ra thêm mấy tuổi, lại còn là con nhà gia giáo nữa, cũng vui.

Vân Ngạo Phong liếc mắt nhìn bốn phía đều không thấy ai.

Hệ thống nói: [Ký chủ đừng tìm nữa, ta không có thực thể, người tìm cũng vô dụng!]

Hắn rớt cuộc cũng nằm yên, nói: "Vậy soái thống là gì?"

Hệ thống giọng điệu khinh bỉ: [Soái là gì? Là đẹp trai! Thống trong hệ thống, vậy ký chủ đã hiểu chưa? Đó chính là hệ thống đẹp trai!]

"Phụt, ha ha ha ha...."

Hắn thật sự không nhịn được cười, cách phân tích của hệ thống có phải hay không vượt ra khỏi ngưỡng hiểu biết của con người rồi không? Không có thực thể mà cũng đòi đẹp trai a...

Cạch! Cánh cửa gỗ tinh xảo được mở ra, Vân Ngạo Phong ngay lập

tức giật mình một cái, ổn định lại tinh thần, chỉ thấy từ bên ngoài bước vào một nam tử bạch y trẻ tuổi, dáng người cao ráo rắn chắc. Mắt phượng dài, đồng tử đen tuyền không chút gợn sóng tựa như mặt hồ tĩnh lặng, lông mi dày hơi rũ xuống, đôi môi mỏng tạo thành một đường thẳng, mang theo vẻ lạnh nhạt. Một đầu tóc đen mượt, được vấn lên bởi một sợi lụa mềm mại, đuôi tóc rũ xuống tận eo.

Bạch y nam tử xoay người đóng cửa lại, trong nhất thời nhìn thấy Vân Ngạo Phong đang nằm trên giường mở lớn hai mắt, rớt cuộc trong đôi đồng tử lạnh nhạt sâu thẳm kia cũng chút cảm xúc.

Nam tử ẩn ẩn lộ ra thần tình kích động, mày kiếm hơi nhú lại, môi mỏng khẽ cong lên, bước chân chuyển hướng, đi nhanh đến bên giường.

Vân Ngạo Phong âm thầm hỏi hệ thống một câu: "Đây lại là ai nữa vậy?"

[Đây là ca ca của nguyên chủ - Vân Tuân Vũ, 20 tuổi, tài tuấn hơn người, bây giờ cũng chính là ca ca của ký chủ, đẹp trai không?!! Hô hô hô, nhưng trên thế gian này ai đẹp được bằng ta!]

"Hệ thống, người bớt ảo tưởng sức mạnh đi!"

[Hứ!]

Trong mắt bạch y nam tử kia chợt hiện ra nét vui mừng rất nhỏ, đi qua ngồi xuống sườn giường, kéo chăn đắp cho hắn, giọng nói lạnh nhạt mà nhẹ nhàng, quan tâm hỏi: "Đệ thấy trên người sao rồi? Còn khó chịu chỗ nào không?"

Vân Ngạo Phong bối rối nói: "... Đệ... không sao!"

Ngoài miệng thì nói thế, nhưng trong lòng còn đang than thở: Đau sắp chết rồi!

Thấy hần có hành động muốn ngồi dậy, Vân Tuân Vũ nhanh chóng đưa tay đỡ lấy lưng hần, để hần tựa vào đầu giường.

Vân Tuân Vũ hít vào một hơi, mơ hồ lẩm bẩm một câu: "Ta... rất lo cho đệ!"

Y nói quá nhỏ, hần nghe không rõ, liền ngơ ngơ ngác ngác "hả" một tiếng.

"Không có gì!" Vân Tuân Vũ im lặng một lát, bất động thanh sắc nói: "Đệ ngồi đó, ta đi tìm Bạch dược sư."

Đợi sau khi Vân Tuân Vũ rời đi, Vân Ngạo Phong mới từ từ thở ra một hơi dài. Cái này..., ờ, tình huống là không biết nói như thế nào a...

Vân Ngạo Phong nghĩ nghĩ, nói: "Này, hệ thống, có thể nói chi tiết về Vân gia cho ta nghe không? Dù sao thì ta cũng chỉ là vừa mới tới đây thôi, còn nữa, sao thân thể của ta lại đau như vậy? Ui da...!"

Chương 2: âm dương thể?

Hệ thống bắt đầu cuộc hành trình giải thích đầy gian khổ của mình:
[Để hệ thống nói cho ký chủ biết, à... bắt đầu từ đâu ấy nhỉ?]

Vân Ngạo Phong đưa tay đỡ trán: "Ngu xuẩn, đúng là ngu xuẩn!"

[Ký chủ là đang nói hệ thống sao? Ta giận cho coi! Hứ!]

Hắn trước nay là một người không có kiên nhẫn, chính là hoàn toàn ngược dòng với tình huống hiện tại, hắn cắn răng nói: "Hệ thống, người thật thông minh nha, lại còn đẹp trai nữa!"

Hệ thống lập tức vui mừng đặc ý: [Hi hi hi... Vậy hả!!]

Hắn gật đầu: "Ừm ừm! Cho nên, người hãy nói cho ta biết về cái gì đại lục này đi."

[Được được được, nể tình ký chủ hết lời khen ngợi, hệ thống sẽ cố gắng nói ngắn gọn và dễ hiểu nhất cho ký chủ nghe. E hèm, đầu tiên, nơi đây gọi là Vân Thiên đại lục, được chia làm năm châu lớn, đó là Đông Châu, Nam Châu, Tây Châu, Bắc Châu và Trung Châu. Mỗi Châu ít nhiều đều có khoảng mười đến mười lăm, hai mươi thành trì lớn và các trấn nhỏ nhiều vô số kể. Ngoài đó, còn có các môn phái, tông phái lớn nhỏ phân bố ở khắp nơi. Nhưng chỗ để học tập tốt nhất vẫn là Hướng Linh Sơn Phái, mỗi năm năm sơn môn sẽ mở ra một lần chiêu sinh, tuyển chọn những tân đệ tử ưu tú nhất... Hướng Linh Sơn phái nằm ở trung tâm của Vân Thiên đại lục. Ha ha, với

tình trạng hiện giờ của ký chủ thì có lẽ là đi một.... trăm năm vẫn chưa tới Hưởng Linh Sơn phái đó chẳng?!

Vân Ngạo Phong nói: "Hệ thống, ngươi có thể nghiêm túc nói chuyện chính hay không?"

[Được thôi! Nói chuyện chính!]

Khu vực ký chủ đang ở là thuộc Nam Châu, Nam Châu gồm có hai mươi mốt thành trì lớn và mười ba trấn nhỏ, Lĩnh Lạc thành là một trong số đó. Vân gia của chúng ta có thể nói là một thế lực lớn có sức mạnh áp bức nhất trong thành. Vân gia gia chủ tên là Vân Hư Nghi, cũng chính là gia gia của nguyên chủ, tu vi đã đạt tới Linh Vương cảnh hậu kỳ, chuẩn bị đột phá tới Linh Hoàng cảnh sơ kỳ. Vân Chí Thanh là con trai trưởng của ông ấy, hiện tại tu vi là Linh Vương cảnh sơ kỳ. Còn có Dương Kiều Minh, tu vi là Linh Tướng cảnh hậu kỳ, với Vân Chí Thanh chính là một cặp phu thê, như thế cũng có nghĩa, hai người này là cha mẹ của ký chủ người].

Sau khi nghe hệ thống nói qua một lượt, Vân Ngạo Phong vẫn còn có chút lơ mơ không rõ ràng, dù sao thì hắn cũng chẳng có một chút kiến thức nào về Vân Thiên đại lục này. Ngay cả hắn là xuyên không mà đến, trong trí óc của nguyên chủ khối thân thể này, cũng không sót lại một chút ký ức nào của quá khứ, rất kỳ lạ, chẳng lẽ là bị mất trí nhớ sao?

"Hệ thống, ngươi có thể nói chi tiết hơn về cái nhà Vân gia này hay không? Đặc biệt là nguyên chủ của khối thân thể này, tại sao ta lại không được thừa hưởng một chút ký ức nào của hắn chứ?"

[Có lẽ vì... thể chất của nguyên chủ Vân Ngạo Phong là Âm Dương Chi Thể, loại thể chất này có nhiều điểm đặc thù, hơn nữa còn rất hiếm gặp. Trong việc tu luyện cũng là khó khăn gấp nhiều lần so với những người bình thường, một khi tu vi của ký chủ chưa đạt tới Linh Sư cảnh thì bất cứ người nào cũng không thể phát hiện ra thể chất

của ngài, kể cả có là Linh Hoàng cảnh tu vi cũng vậy. Nhưng nếu là Linh Đế cảnh và Linh Thánh cảnh tu vi thì có lẽ sẽ có thể nhận biết một số ít đặc điểm của thể chất Âm Dương. Mà nói đến tu vi Linh Đế và Linh Thánh thì trong thành Lĩnh Lạc này còn chưa xuất hiện đâu].

"Nếu nói như vậy, tại sao hệ thống ngươi lại có thể nhận biết được Âm Dương Chi Thể?" Vân Ngạo Phong nhíu mày thắc mắc.

[Bởi vì ta là hệ thống, nên có thể quét những đặc điểm trên cơ thể của ký chủ!] Hệ thống nói.

Trong chốc lát, Vân Ngạo Phong rơi vào trầm tư, mãi một lúc mới bị tiếng nói máy móc của hệ thống đánh thức.

[Bản hệ thống đây có lòng tốt, xin thân thiện nhắc nhở ký chủ một chút, coi chừng sau này ký chủ tẩu hỏa nhập ma còn ảnh hưởng đến hệ thống].

Vân Ngạo Phong trong mắt hàm chứa không kiên nhẫn, nói: "Có gì thì ngươi trực tiếp nói hết ra đi, đừng có vòng vo nữa!"

[Được, lại nói một chút về Âm Dương Chi Thể của ký chủ. Loại thể chất này rất phức tạp, trong tu luyện rất dễ tẩu hỏa nhập ma, bây giờ tu vi của ký chủ chỉ đến Linh Giả cảnh nhất giai viên mãn, tu luyện sẽ chậm hơn. Sau khi đột phá lên Linh Sư cảnh, tiến độ tu luyện sẽ được đẩy nhanh, nhưng cũng khó khăn hơn bây giờ gấp đôi. Âm Dương thể chất thích hợp để trở thành dược sư, tuy nhiên, nếu trong quá trình luyện đan dược, ký chủ không khống chế được mà để hai loại âm dương chi khí lẫn lộn với nhau, vậy thì giải dược sẽ biến thành độc dược. Cũng có nghĩa là trong khi luyện đan, ký chủ phải tách riêng hai loại khí tràng này ra, tùy vào đan dược cần luyện chế mà sử dụng khí âm, khí dương tách biệt. Hiện tại, trong thân thể của ký chủ bị một loại Hàn Độc thâm nhập, dẫn đến toàn thân đau nhức, thỉnh thoảng sẽ phát giác thấy tay chân có cảm giác như bị đóng băng. Nguyên chủ Vân Ngạo Phong vốn dĩ đã chết, lúc đó vừa

từ Yêu Thú xâm lâm trở về, chưa kịp phát hiện ra thì Hàn Độc đã ăn sâu vào lục phủ ngũ tạng, sau khi Hàn Độc được vị Bạch dược sư kia ép ra ngoài hơn phân nửa, thân thể nguyên chủ cũng không chịu được mà rơi vào cơn đường chết. Tuy nhiên, Hàn Độc bây giờ đã không có sức ảnh hưởng lớn đối với ký chủ, nhưng ký chủ cũng không thể chủ quan được].

Vân Ngạo Phong vẻ mặt suy ngẫm đến xuất thần, mơ mơ hồ hồ "Ờ" một tiếng.

Chương 3: Giải độc (1).

Vân Ngạo Phong chú ý đến bên ngoài có tiếng bước chân dồn dập. Một lát sau, cánh cửa gỗ lại được mở toang, Vân Ngạo Phong quay đầu nhìn ra.

Thật nhiều người a...

Tận tám người... đến đây làm gì?

Trong nhóm người đó, Vân Ngạo Phong chỉ nhận ra Vân Tuân Vũ, còn có hôi y lão nhân kia chắc là Vân Hư Nghi - gia gia của hắn.

Nhưng hiện giờ hắn không có ký ức của nguyên chủ, vậy thì... trước tiên phải nghĩ cách ứng phó đám người này. Hắn chuyển tầm nhìn, hỏi hệ thống: "Hệ thống, ở đây ai là cha mẹ ta vậy?"

[Để ký chủ minh bạch, hệ thống sẽ sắp xếp tên tuổi và thân phận địa vị của những người nguyên chủ từng gặp trước kia trên đầu họ, ký chủ nhìn xem có vừa lòng ngài không?]

Nghe theo hệ thống nhìn lại, Vân Ngạo Phong thấy phía trên đỉnh đầu của những người kia đều có một hàng chữ dài màu đỏ.

Trong lúc đó, tám người kia đều đã chạy tới trước giường của hắn, trên mặt người nào người nấy đều là quan tâm, vui mừng xen lẫn lo lắng nhìn hắn.

"Phong nhi, con tỉnh rồi, cảm thấy thân thể còn có chỗ nào khó chịu không?" Hôi y lão nhân ngồi xuống mép giường, kéo chăn cẩn thận đắp lên người hắn.

"Không sao." Vân Ngạo Phong liếc mắt nhìn lên, thấy trên đầu hôi y lão giả có viết bảy chữ Vân gia gia chủ - Vân Hư Nghi liền biết đây là gia gia của mình.

Vân gia gia chủ tuy đã già, khuôn mặt nếp nhăn xuất hiện không ít, nhưng ánh mắt phúc hậu lại khiến người ta cảm thấy gần gũi kì lạ.

"Không sao là tốt! Không sao là tốt!" Hắn nghe giọng nói này thật ấm áp, theo bản năng chuyển tầm mắt nhìn lên, người này chính là Dương Kiều Minh - mẹ của nguyên chủ, hiện tại cũng chính là mẹ của hắn.

Dương Kiều Minh, tên nghe có vẻ rất mạnh mẽ cá tính, nhưng trên thực tế lại là một vẻ mặt dịu dàng, ôn hoà. Mái tóc dài được buộc gọn gàng bởi quan ngọc tinh xảo, đuôi tóc dài đến ngang lưng hơi nhuộm ánh đỏ của hoàng hôn. Trên người vận một bộ y phục màu hồng được thêu những hoa văn chìm mờ nhạt.

Người đàn ông trung niên đứng bên cạnh là cha hắn - Vân Chí Thanh, bây giờ Vân Ngạo Phong mới chú ý tới, những người có mặt ở đây đôi mắt đều đỏ hồng lên, đây là khóc sao?

"Nếu không phải vì muốn giải độc cho gia gia, con nào phải chịu khổ như thế này!" Vân Hư Nghi cúi đầu tự trách.

Vân Ngạo Phong tuy không biết là trước đó đã xảy ra những chuyện gì, nhưng đem những lời hệ thống và Vân gia chủ vừa nói ghép lại, hắn cũng mơ hồ đoán được sự việc ở Yêu Thú xâm lâm gì gì đó.

"Cha, mẹ, con không sao đâu, mọi người đừng lo lắng." Vân Ngạo Phong đưa tầm nhìn quét qua phía Vân Chí Thanh, sau đó đưa tay nắm lấy tay Vân gia chủ, cười cười nói: "Gia gia, người đừng tự

trách bản thân mình nữa!"

Ha ha ha, tuy không biết mình có nói chúng trọng tâm của sự việc không, nhưng nhìn biểu cảm của họ chắc là không sai đi...!

Đúng lúc này, từ đằng sau đám người vang lên một giọng nói khàn khàn già nua: "Vân gia chủ, nhìn sắc mặt của tiểu công tử hình như không được tốt lắm, hay là để ta kiểm tra lại một chút!"

Lời vừa dứt, đám hậu bối phía trước liền tránh sang hai bên, nhường đường cho người này tiến vào. Vân Ngạo Phong nhìn hàng chữ trên đầu bạch bào lão giả, mới biết được đây chính là vị Bạch dược sư mà Vân Tuấn Vũ đã nói đến, không ngờ lại già đến mức này rồi, so với Vân gia gia chủ còn muốn già hơn.

"Được được được". Kích động đến liên tiếp nói và tiếng được, Vân Hư Nghi đứng lên, đối với Bạch dược sư làm động tác mời, nói: "Vậy lại làm phiền Bạch trưởng lão người rồi!"

Bạch dược sư cười khàn hai tiếng, chất giọng phát ra thật sự là làm cho Vân Ngạo Phong run rẩy cả tâm hồn, đến nỗi lông tơ đều dựng thẳng, nhưng hắn cũng không thể ở trước mặt nhiều người như vậy đắc tội lão tiền bối được, liền nhanh miệng nói: "Làm phiền Bạch trưởng lão rồi!"

Bạch dược sư vươn tay giúp Vân Ngạo Phong bắt mạch: "Tiểu công tử không cần khách khí, chữa bệnh là việc mà thầy thuốc nên làm."

Một lát sau, Bạch dược sư buông tay ra, tầm mắt nhìn về hướng hai người Vân gia gia chủ và Vân Chí Thanh: "Vân gia chủ, Hàn Độc bên trong cơ thể tiểu công tử đã không còn sức ảnh hưởng đến tính mạng, nhưng để đề phòng bất chắc, tốt nhất vẫn là tìm cách ép Hàn Độc ra ngoài."

Vân Hư Nghi như có điều suy ngẫm, nhìn về phía Vân Chí Thanh,

sau đó lại nhìn Bạch dược sư nói: "Bạch trưởng lão, vậy bây giờ phải tiến hành như thế nào?"

"Một chút Hàn Độc còn sót lại kia rất khó để ép nó ra ngoài, trước tiên phải tìm một loại thảo dược để làm chất dẫn..."

Vân Chí Thanh nghe vậy, kích động muôn phần, vạn vạn vui mừng tràn ngập trên mặt: "Bạch trưởng lão, là thảo dược gì ngài cứ nói, văn bối nhất định sẽ dốc sức tìm kiếm."

"Đúng đó, Bạch trưởng lão, cho dù có khó khăn thế nào, thảo dược đó chúng ta nhất định phải tìm được!"

Người này... Vân Ngạo Phong nhìn nhìn, tên là Vô Ly?

Thân phận của người này có vẻ có chút đặc biệt.

Vô Ly, hai mươi tuổi, mồ côi cha mẹ từ nhỏ, được Vân gia nuôi lớn, lúc nhỏ được Vân Tuân Vũ mang về, rất thân thiết với Vân Ngạo Phong, là một tên mặt dày không biết xấu hổ có tiếng tăm nhất trong thành Linh Lạc.

Phụt! Khụ khụ khụ.... Cái gì vậy? Vân Ngạo Phong hắt... hắt hắt lời! Là mặt dày không biết xấu hổ đó, lại còn là tiếng tăm vang dội nhất trong Linh Lạc thành? Cảnh giới nào rồi.....??!!!

"Hệ thống, ngươi có sắp xếp nhầm không?"

[Ký chủ không cần hoài nghi bản hệ thống, thông tin của bản hệ thống ta đây trước giờ chưa từng sai lệch!]

"À..., người này tính ra ta cũng phải gọi một tiếng nhị ca đi??"

[Đúng vậy!] Giọng điệu đương nhiên.

.....

Trên mặt Bạch dược sư hiện ra nét phức tạp, có chút chần chừ không muốn khai khẩu: "Chuyện này, ..." Lại nhìn thấy trên mặt người nào cũng đầy vẻ chờ mong, liền nói: "Loại thảo dược này tên là Dẫn Linh Diệp, vô cùng quý hiếm, trong Lĩnh Lạc thành chưa chắc sẽ có cây thứ ba, nhưng nếu muốn lấy được nó thì e rằng phải vào Yêu Thú xâm lâm một lần nữa!"

Chương 4: Yêu thú xâm lâm (1).

Bạch dược sư lại nói tiếp: "Trong Yêu Thú xâm lâm có một sơn cốc, được người ta gọi là Vãn Mạng cốc, trong đó có rất nhiều thảo dược quý hiếm, nhưng lại vô cùng nguy hiểm, những người đã có thể đi vào đều không thể trở ra. Nếu có thể đi ra, thảo dược mà họ lấy được đều bị biến thành kịch độc giết người, không những thế, người hái dược thảo sẽ chết không toàn thân! Đó cũng là lý do sơn cốc này được người ta đặt tên Vãn Mạng, ta chỉ sợ sẽ gây thêm hậu họa về sau."

[Đám người này đúng là ngu xuẩn dốt nát hết thuốc chữa, họ cần gì phải khổ như vậy chứ. Thể chất của ký chủ là Âm Dương Chi Thể, không cần ép Hàn Độc ra cũng được, sau này ký chủ có thể thôn phệ nó mà].

"Hử, sao ngươi không nói sớm, làm ta phải xem một màn cảm động suốt ruột như thế này!"

Hệ thống lơ đãng nói: [Ta đâu có thấy cảm động, ký chủ thật là...]

"Bạch trưởng lão, dù có nguy hiểm như thế nào chúng ta nhất định có thể tìm được Dẫn Linh Diệp, hướng chi, đó chỉ là lời truyền tai nhau mà thôi! Chúng ta có gì phải sợ chứ?" Lại là một tên kiên định không sợ chết.

Ừm...Tên là Mộc Du Tử? Ể, cái tên này hán thích, lúc ở hiện đại hán cũng có một người bạn tên gần giống như vậy, là Du Tử Mộc! Vậy thì... coi như có một đồng hương xuyên không cùng hán đi, tuy chỉ là

một cái tên... lại còn viết ngược...he he...

Nhưng mà, Vân Ngạo Phong phải công nhận tên Mộc Du Tử này đúng là tuyệt sắc a, dung mạo khá giống với nữ nhân, lại còn rất dễ thương nữa. Y phục trên người là màu tím nhạt, chắc chắn ra ngoài đường sẽ được người ta gọi là "tiểu mỹ nữ" a.

Khẽ liếc mắt nhìn người im hơi lặng tiếng nãy giờ, ừm... là Ý Hiên. Người này bề ngoài khác xa hoàn toàn so với Mộc Du Tử, khuôn mặt góc cạnh, mắt ưng hơi híp lại, trên tay cầm một thanh kiếm, bất động thanh sắc.

Khí chất của người này hơi giống với Vân Tuân Vũ.

Vân Ngạo Phong âm thầm đánh giá bọn họ, không ngờ thân phận của Ý Hiên vậy mà lại là thị vệ của hắn, còn Mộc Du Tử là thị vệ của Vô Ly. Ờ, cái này... có chút khó tiêu. Nhìn thân hình mảnh mai như gió thổi một trận cũng có thể bay được của Mộc Du Tử xem, thế mà đi bảo vệ một người cao to lực lưỡng hơn mình...

Nhưng mà tu vi cũng thật cao, đã là Linh Sư cảnh hậu kỳ rồi.

Haizzzz....

Sống ở đây Vân Ngạo Phong chỉ biết thờ dài, nhìn đi nhìn lại, tu vi của ai cũng là từ Linh Sư cảnh trở lên, nhìn lại hắn, Linh Giả cảnh sơ kỳ....

Còn chưa kể tới, ...

Oa, tại sao ở đây lại có nhiều mỹ nam mỹ nữ như vậy? Còn là cao ráo trắng trẻo mập mập, khụ, không mập! Chuẩn chất soái ca ở thời hiện đại luôn.

Hạnh phúc ghê!

Nhưng mà vừa nãy hấn vừa than khổ....

Đột nhiên, một giọng nói vang lên đánh thức sự ảo tưởng của Vân Ngạo Phong: "Phong nhi? Phong nhi, con đang nghĩ gì vậy?!"

Hấn lập tức hoàn hồn: "A? À, chuyện này... gia gia, con nghĩ... không cần ép Hàn Độc ra ngoài cũng được... sau này con..."

"Như thế không được!"

Ngoại trừ Vân Tuân Vũ đang ngồi ở bàn rót trà và Ý Hiên ra, những người khác đều có chung một ý nghĩ.

"Nhưng mà..."

"Không nhưng nhin gì hết!"

Lại nữa!

Không còn cách nào khác, hấn làm sao có thể để bọn họ gặp nguy hiểm chứ, đành phải cầu cứu hệ thống thôi: "Hệ thống, ta phải làm thế nào đây?"

[Thì ký chủ cứ thuận theo ý của họ đi].

"Nhưng nếu như họ chết thì sao? Ta không muốn trở thành hung thủ giết người đâu! Vả lại họ cũng là người thân của nguyên chủ Vân Ngạo Phong mà, ta chiếm đoạt thân thể của hấn như thế cũng không tốt..."

[Không có ký chủ thì bây giờ đã không có Vân Ngạo Phong, ký chủ cứ đồng ý đi, dù sao thì hệ thống cũng không dám chắc chắn sau này Hàn Độc có ảnh hưởng đến tính mạng của ký chủ hay không. Với lại...tu vi của ngài còn thấp như vậy... ngài sẽ áp chế được Hàn

Độc sao?].

"Ta cảm thấy người đang mưu đồ chuyện xấu!"

[Bản hệ thống không có].

Vân Ngạo Phong suy nghĩ một hồi lâu, mới nghẹn ra ba chữ: "Vây cũng được!"

"Vây ta đi sắp xếp!" Ý Hiên nói xong, chưa kịp để mọi người ý kiến đã chạy mất tăm hơi. Hắn ta trước nay đều nói chuyện như thế, muốn làm gì thì làm, hành sự quý dị, không kiêng nể người khác, ngược lại người khác nói gì đều không quản.

Đợi sau khi Ý Hiên đi, Vân Ngạo Phong lại nói: "Cha, mẹ, gia gia, con còn có một đề nghị!"

Vân Chí Thanh sờ sờ mũi đáp: "Con có đề nghị gì thì cứ nói đi."

Chỉ chờ có câu này, hắn lập tức vui mừng: "Lần đi Yêu Thú xâm lâm này, con cũng muốn đi!"

"Chuyện này... sức khỏe của con còn chưa hồi phục, cộng thêm Hàn Độc chưa giải hết, chuyến đi lần này vô cùng nguy hiểm, con tuyệt đối không thể mạo hiểm."

"Chính là vì Hàn Độc chưa giải hết con mới phải đi, lỡ như mọi người xảy ra chuyện không hay, vậy thuốc dẫn Dẫn Linh Diệp chẳng phải cũng không còn hay sao? Cho nên chuyến này con nhất định phải đi!"

"Nhưng con..."

"Cha mẹ đừng có cản con, con đã nói đi thì sẽ đi được!"

Vân gia gia chủ nhìn hai người Vân Chí Thanh rồi lại nhìn Vân Ngạo Phong, nói: "Nếu như Phong nhi đã quyết định như vậy, hay là cứ để nó đi đi!"

Vân Hư Nghi đã lên tiếng, tất nhiên người làm nhi tử như Vân Chí Thanh không thể từ chối được: "VẬY... con nghe theo cha!"

Lúc này Vân Ngạo Phong mới thả lỏng cơ mặt, khóe môi nhếch lên một đường cong hoàn mỹ. Xem ra, nguyên chủ cũng rất được Vân gia gia chủ cưng chiều, nếu đã vậy thì cơ thể này dễ xài rồi.

Chương 5: gặp liễu hi hiên (1).

Hai ngày sau, đám người Vân Ngạo Phong lập tức xuất phát, hướng về phía Yêu Thú xâm lâm mà đi.

Tổng cộng số người đi gồm có hắc, Vân Tuân Vũ, Vô Ly, Ý Hiên, Mộc Du Tử và một người được coi như cao thủ của Vân gia, tên là Trịnh Trúc, tu vi Linh Vương cảnh sơ kỳ.

Hắc không nghĩ bản thân sẽ xuyên không đến dị thế giới này, bây giờ nghĩ lại, ở kiếp trước hắc cũng không có cái gì tốt đẹp, còn là một đứa trẻ mồ côi. Có lẽ, hắc đi đến đây là trùng hợp, nhưng mọi người ở đây đều rất tốt với hắc, vậy thì hắc đành phải phóng lao thì theo lao thôi, hướng chi cũng không có tổn thất gì.

Ngồi trong xe ngựa, Vân Ngạo Phong ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài, xa hoa cổ phong, vô cùng đẹp mắt, không hề mang đến cho người nhìn cảm giác chán nản, cũng không như thời hiện đại, xe cộ đông đúc, khói bụi mù mịt, không khí ở đây rất trong lành.

Lúc còn ở Vân gia, Vân Ngạo Phong sau khi thân thể khỏe lại liền chạy khắp nơi ngắm phong cảnh, tham quan ngang dọc địa bàn của Vân gia một phen. Cũng đồng thời nghe hệ thống kể về quá khứ của nguyên chủ.

Nói về dung mạo của hắc thì... so với Mộc Du Tử còn muốn giống nữ nhân hơn, kỳ thực thì ban đầu hắc thật sự không muốn tiếp nhận điều này, nhớ lại lúc trước tại sao hắc lại có quyền đi đánh giá người

khác, trong khi bản thân mình như thế nào còn chưa rõ...chứ!

...

Ở Vân gia, chỗ hắc ở gọi là Hàn Trúc Viện, xung quanh được bao bọc bởi những cây trúc xanh mơn mớn. Cảnh tượng như vậy lại khiến hắc càng thêm thích thú, yên tĩnh lạ thường, mỗi ngày chỉ nghe tiếng gió thổi lá trúc bay xào xạc.

Thế nhưng, ngay cả Vân Tuân Vũ và Vô Ly đều ở chung trong Hàn Trúc Viện, còn có hai thị vệ là Ý Hiên và Mộc Du Tử cũng vậy. Ở chung lâu cũng thân thiết hơn, không có phân biệt quan hệ chủ tớ, bọn họ đã sớm coi nhau như huynh đệ ruột thịt. Lúc nhỏ, năm người này cũng là chơi với nhau mà lớn lên, nên ở chung một khu biệt viện tất nhiên là chuyện bình thường.

Bởi vì mỗi người họ đều thích yên tĩnh, nên đám người hầu người giúp việc gì gì đó đều bị đuổi hết đi. Nấu ăn, giặt giũ là do Ý Hiên và Mộc Du Tử phụ trách, còn quét dọn thì mọi người cùng nhau làm.

Tuy nói yên tĩnh, nhưng cũng không phải yên tĩnh, hai người Vô Ly và Mộc Du Tử ngày nào cũng cãi nhau, không cãi thì không sống nổi.

Lấy một ví dụ điển hình như, Vân Ngạo Phong bị trượt khốp, Vô Ly tới dìu hắc, Mộc Du Tử liền nheo nheo cái mắt, nói mấy lời đại loại như hai người các huynh đừng có buồn nôn như vậy được không? Thế là bọn họ liền nhào vô khẩu chiến với nhau. Còn có Ý Hiên mặt liệt chỉ đứng ở một bên xem, nhưng không hiểu sao bọn hắc chọc ngoáy cái gì, mà Vân Tuân Vũ lúc nào cũng bày ra vẻ mặt đen thui thui lùì, hầm hầm dọa người ta.

Người nào vừa gặp y đầu tiên, không sợ mới là lạ.

Đi Yêu Thú xâm lâm phải cần thời gian bốn ngày hoặc đi nhanh thì là ba ngày đường. Tính đến hôm nay, bọn người Vân Ngạo Phong cũng đã đi được gần hai ngày rồi, bây giờ mặt trời đã ngả dần về

phía tây, họ cũng nên tìm nơi nghỉ chân rồi.

Gần hai ngày đường, họ cũng đã vượt hơn phân nửa trạng đường, có lẽ tới tối ngày mai là có thể tiến đến Yêu Thú xâm lâm.

Trong sáu người, người đánh xe là Trịnh Trúc, hẳn ta dừng xe lại ở bên đường đất. Lúc trưa họ vừa đi qua một tòa trấn nhỏ, nên bây giờ không có chỗ nghỉ chân tốt. Phía trước phía sau cũng không hề có thôn dân, thôn làng gì hết.

Nhìn lên bầu trời đêm lấp lánh ánh sao, không có khả năng có thể đổ mưa. Họ liền quét sạch lá cây dưới đất, sau đó nhóm lửa lên, lấy lương khô và nước ra ngồi gặm cắn.

Vân Ngạo Phong trên tay cầm lương khô, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào đồng lửa đỏ mà lâm vào trầm tư, Vân Tuân Vũ thấy vậy vươn tay lấy nước đưa cho hắn, cũng chỉ ngắn gọn nói: "Uống nước đi!"

Hắn nhận lấy nước uống một ngụm, vẫn không hề lên tiếng.

Không gian xung quanh im lặng đến đáng sợ, chỉ nghe tiếng cành cây khô bị lửa thiêu kêu tách tách, từng đợt gió thổi qua lạnh sống lưng.

Bình thường hai người Vô Ly với Mộc Du Tử nói chuyện không ngừng nghỉ, hôm nay không biết bị làm sao mà chẳng phát ra một tiếng động.

Vân Ngạo Phong ngẩng đầu lên nhìn, ế, năm người, Mộc Du Tử chạy đi đâu mất tiêu rồi?

Hắn nhìn xung quanh chỗ nào cũng không thấy bóng dáng của Mộc Du Tử, chẳng trách Vô Ly im hề hề như vậy, hắn hỏi: "Này, Mộc tiểu tử đi đâu rồi?"

"Đi cho ngựa ăn!"

"À,...hử!" Tiếng nói phát ra từ sau lưng. Vân Ngạo Phong quay đầu nhìn lại, nhất thời nhảy dựng: "Oái, người là tên nào vậy?!"

Động tĩnh lớn như vậy, không mang đến sự chú ý cũng không được.

Tên kia xoa xoa cằm, lẩm bẩm: "Lý nào lại thế?"

"Nè, nói người đó, người là ai hả?" Vô Ly nói: "Người bị khùng hả?"

"Khùng cái đầu người ấy, ngay cả bốn công tử ta đây mà các người cũng không nhận ra, đúng là tầm hiểu biết hạn hẹp quá!"

"Tiểu huynh đệ, người tên gì?"

"Được rồi, không lòng vòng nữa..." Đưa tay định khoác vai Vân Tuấn Vũ, nhưng vồ hụt, suýt ngã: "Ui da..., người!"

Y không lên tiếng, mọi người đồng loạt cười ầm lên.

Bầu trời cũng theo tiếng cười mà dần dần trở nên tối mịt, tiếng gió thổi khẽ lướt qua, khiến người ta lạnh sống lưng...

Chương 6: Liễu hi hiên (2).

"Bổn đại gia đây là đại công tử của Liễu gia, danh tự Liễu Hi Hiên, tuần tú tài tử, nổi tiếng như vậy..., lẽ nào tất cả các người cũng không một ai biết ta là ai sao? Đúng là một lũ hiểu biết hạn hẹp!"

Ừm..., đây cũng là một tên mặt dày không biết xấu hổ, đệ nhị a...! Vừa rồi còn mặt mày như vậy, nháy mắt cái đã thay đổi thành một người khác, coi như lúc nãy không có chuyện gì xảy ra, giỏi, khụ, không phải, là mặt dày vô liêm sỉ a...

"Người biết chúng ta, chúng ta không biết người, chúng ta mới là người nổi tiếng!" Tất cả mọi người đồng loạt nói, chất giọng phát ra đủ thể loại, có lạnh nhạt, có khinh thường, có tự hào, có to có nhỏ, cũng không tránh khỏi có sự chế giễu nhắm về phía Liễu Hi Hiên.

Ngay cả hệ thống cũng buông lời đối nghịch: [Đệ nhất ngu xuẩn của Vân Thiên đại lục!]

Đệ nhất ngu xuẩn?

"Phụt..." Vân Ngạo Phong cười, Vô Ly đã là đệ nhất mặt dày không biết xấu hổ, bây giờ danh xưng của tên Liễu Hi Hiên này lại là đệ nhất ngu xuẩn! Vậy sau này không biết sẽ còn bao nhiêu cái đệ nhất chưa ra đời nữa đây?...

Tức giận đến lửa cháy ngậm đầu, Liễu Hi Hiên trong suy nghĩ như bị đông lại thành hồ dán, không thể nghĩ ra được lời nào thích hợp để

nói, hắn đưa tay chỉ vào Vân Ngạo Phong: "Người dám cười...?" Sau đó lại vươn tay chỉ về hướng bốn người Vân Tuân Vũ, rất lâu mới nghẹn ra hai chữ: "Các người...!"

"Sao? Ý kiến gì?" Lại đồng loạt.

"Các người... các người ý đồ ỷ thế hiếp người quá đáng. Ta... ta... ta đi mách với cha, bảo người trừng trị các người, hừ..."

Gì?

Vân Ngạo Phong, người có nghe nhầm không?

Hở tí là đi mách lẻo với người lớn, đây rõ ràng là một đứa trẻ con chưa chịu lớn mà? Sao lại chạy tới nơi xâm phạm hung hiểm này chứ? Chẳng lẽ muốn chết sao? Mà cũng không đúng, một người cao ngạo như Liễu Hi Hiên muốn sống còn không kịp, nói gì đến tìm chết?

Nhưng mấy ngày trước, Vân Ngạo Phong vô tình nghe được Vân gia gia chủ có nhắc đến một cái tên, cũng là họ Liễu, hình như là Liễu Thương thì phải, chắc không phải có liên quan đến tên tiểu tử Liễu Hi Hiên này đấy chứ?

Hắn còn nhớ, hình như lúc đó Vân Hư Nghi có nói Liễu gia là gia tộc mạnh xếp thứ chín hay tám gì đó, còn nói là có quan hệ qua lại thân thiết với Vân gia. Nhưng trước giờ hắn chưa từng gặp qua người này, ngay cả ký ức của nguyên chủ được hệ thống kể lại, cũng không nhắc đến có quen biết người này, Vân Ngạo Phong cảm thấy tò mò, không biết thân phận thật sự của tên Liễu Hi Hiên này là như thế nào?

Haizzz...

Cũng phải trách ông trời bây giờ tối mù tối mịt, cho dù hắn tinh mắt cỡ nào cũng chỉ có thể nhìn thấy lờ mờ một dáng người. Nhưng may là có ánh lửa chiếu sáng, hắn đã mơ hồ nhìn ra được hình dáng ngũ

quan của người này, chỉ thuộc hạng trung bình.

Vô Ly bước qua vố một cái bộp vào vai Liễu Hi Hiên: "Ai ức hiếp người chứ, nói đi, người một mình tại sao lại đi đến chỗ này?"

Liễu Hi Hiên ấp a ấp úng, nhưng cuối cùng vẫn nói: "Ta...ta trốn cha ta ra ngoài chơi, nào ngờ gặp được các người nên ta một đường theo tới đây."

Vô Ly khoanh tay lại, suy tư một lát sau: "Không đúng, ta hình như có từng gặp qua người thì phải, ta nhớ..."

"Nhớ cái gì mà nhớ? Lão già chết tiệt đó, thật tức chết ta mà, hừ, còn muốn nhốt ta đến chết? Cha sao? Nằm mơ đi! Ta khinh!" Liễu Hi Hiên biểu cảm này rất khiến người khác nảy sinh nghi hoặc, tại sao lại phải cắt ngang lời của Vô Ly? Tại sao phải di chuyển đề tài? Ngay cả chính cha mình còn muốn chửi là lão già chết tiệt, ngôn từ quá sòng bậy rồi.

Thật ra lúc này Vô Ly muốn nói là, ta nhớ năm đó...khi ta còn là một đứa trẻ lang thang, đã từng bị người bắt nạt.

"Người nói người phải trốn ra? Vậy tại sao lại bị cha người nhốt?" Vô Ly tra khảo.

"Ta, ta không thể nói!" Liễu Hi Hiên chột dạ.

Đúng rồi, hẳn nhớ Liễu Hi Hiên nói Mộc Du Tử đi cho ngựa ăn, bây giờ trời tối thế này rồi, sao còn chưa trở về? Có khi nào gặp nguy hiểm không? Dù sao thì trong phim hay trong tiểu thuyết gì gì đó đều có một tình tiết như thế này a...

"Mộc Du Tử sao vẫn chưa về, chúng ta đi tìm hắn đi, tối rồi... ta sợ..." Vân Ngạo Phong cố ý cắt ngang lời mà Vô Ly sắp nói ra, nếu không, một tí nữa không có chiến tranh xảy ra mới lạ. Nhưng một phần cũng

là vì lo cho an nguy của Mộc Du Tử, chỗ này khắp nơi đều là rừng xanh núi thẳm, để hắn ta một mình không chừng lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

"Đúng rồi! Tiểu tử đó sao lại đi lâu như vậy? Không được, ta phải đi tìm hắn!" Vô Ly như bừng tỉnh đại ngộ, nói xong là chạy đi ngay.

"Này, Vô Ly chờ ta với, ta cũng đi! Vân Ngạo Phong hô với theo, vốn dĩ Vô Lý đã đi khuất bóng tối, nhưng nghe thấy tiếng gọi của hắn lại quay lưng lại, kéo tay hắn, chạy đi.

Vân Tuân Vũ thấy vậy, hừ lạnh một tiếng, cũng đi theo.

Còn lại ba người Ý Hiên, không khí có chút nặng nề.

"Ta ta ta cũng đi!" Liễu Hi Hiên nói xong biến mất dạng.

Ý Hiên mặt liệt vốn dĩ chẳng định đi theo, liền ngồi xuống bên đồng lửa, tựa vào thân cây sau lưng, nhắm mắt lại, ngủ!

Trịnh Trúc đứng đơ đơ một mình, lát sau không biết nghĩ gì mà chạy đi, nhưng con đường hắn ta đi lại không phải hướng mà Vân Ngạo Phong bọn hắn đi...

Chương 7: Tứ giai song vĩ thái mãng.

Mấy người Vân Ngạo Phong đi đến chỗ để xe ngựa, nhưng ngựa thì không thấy, Mộc Du Tử cũng biến mất tăm.

Hắn nhìn bốn phía đều bị bao phủ bởi màn đêm, không gian xung quanh vắng lặng đến lạ thường, một tiếng côn trùng kêu cũng không phát hiện, chỉ nghe tiếng gió thổi mạnh khiến lá cây bay bay vang lên tiếng xào xạc.

"Sao lại không thấy Mộc Du Tử đâu?" Vô Ly nói.

"Lúc này ta nhìn thấy hắn ta dắt con ngựa sang phía bên kia rồi." Liễu Hi Hiên vừa thở hổn hển vừa đưa tay chỉ hướng tây nam nói.

"Phù, nhị ca, huynh thả tay đệ ra trước đi!" Vân Ngạo Phong bây giờ mới nhớ ra Vô Ly vẫn còn cầm tay hắn.

Nhưng mà công nhận thân thể này mỏng manh dễ sợ, vừa có chạy một chút thôi đã mệt rũ rời ra. Làm hắn có sức có lực mà không thể phát huy a...

"Tiểu Phong, đệ mệt lắm hả? Hay là ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi? Để nhị ca và hai người họ đi tìm là được rồi!" Vô Ly lấy tay áo lau mồ hôi cho Vân Ngạo Phong, giọng điệu quan tâm cực chiều.

Vân Ngạo Phong hơi nghiêng người, tránh né cánh tay không yên phận của Vô Ly, nói: "Nhị ca, không cần đâu, đệ đi cùng các huynh,

dù sao thì ban đêm ở đây cũng rất nguy hiểm, một mình đệ sẽ sợ!"

Hắn lén lút hướng Vô Ly làm một cái mặt quỷ, trời tối thế này... có lẽ y không nhìn thấy đi. Bỗng nhiên, từ sau lưng vang lên một giọng nói: "Đệ cứ ở lại đây đi, không cần phải sợ, ca ca ở cùng đệ!"

Chưa kịp phản ứng, Vân Tuân Vũ lại nói: "Vô Ly, đệ cùng Liễu công tử đi tìm Mộc Du Tử đi, ta ở đây với Tiểu Phong là được rồi!"

Vô Ly và Liễu Hi Hiên nhất thời nhảy dựng, càu nhàu: "Sao lại là ta? Để ta ở lại với Tiểu Phong, người với Liễu công tử / Vân nhị công tử đi đi!"

Liễu Hi Hiên đưa tay chỉ Vô Ly, Vô Ly đưa tay chỉ Liễu Hi Hiên. Nói xong hai người quay qua nhìn nhau, lát sau Vô Ly quát: "Ai cho người gọi Tiểu Phong là Tiểu Phong hả?"

Tuy bây giờ là ban đêm, nhưng trên trời có ánh trăng chiếu rọi, ngoại trừ Vân Ngạo Phong ra, ba người kia đều mặc y phục sáng màu, nên có thể mơ hồ nhìn thấy được đối phương đang đứng ở vị trí nào. Riêng hắn có một đôi mắt tinh không thể tinh hơn, có thể nhìn nhận được hình dáng ngũ quan của đối phương.

Liễu Hi Hiên hơi chột dạ, vươn tay gãi đầu: "Thì ta.. ta chỉ nhất thời, vô ý, không cố tình, không biết nói thế nào nên mới gọi theo các người thôi."

Vô Ly trừng trừng mắt hăm dọa, giọng điệu không khách khí, không nương tình: "Không cố tình cũng không được gọi như vậy, hừ"

Nói xong còn không có thiện cảm đánh vào đầu Liễu Hi Hiên một cái rồi đầu...

Vân Ngạo Phong nhìn mà đau lòng thay vị Liễu công tử này, dù thế nào thì cũng vừa mới gặp nhau lần đầu, ngay cả thanh danh vọng tộc của người ta ra sao còn không biết, chưa gì đã đi đánh người ta

rồi, không hổ danh là "mặt dày không biết xấu hổ" nha... Khâm phục, khâm phục...

Liễu Hi Hiên cũng chẳng kêu đau, chỉ là biểu cảm hơi thay đổi một chút, mặt nhăn mày nhíu.

Vô Ly lại hừ lạnh một tiếng, mắt liếc trắng quay sang Vân Tuân Vũ: "Ta ở lại, ngươi đi, không dài dòng."

Mắt thấy sắp xảy ra chiến cục, Vân Ngạo Phong đành phải nhảy vào giữa can ngăn: "Được rồi, được rồi, đệ đã nói đi thì nhất định sẽ đi, Liễu công tử, nhị ca ta là loại người không biết nói chuyện, lúc này đắc tội, mong bỏ qua cho."

Vân Ngạo Phong chấp tay.

Liễu Hi Hiên xem nhẹ cười ngu ngơ: "A, tất nhiên rồi, chuyện đó... không có gì đắc tội, Vân gia tam công tử không cần đa lễ, hơ hơ...!"

Liễu Hi Hiên rút kinh nghiệm, lần này gọi hắn bằng xưng hô khác, nếu không... chắc chắn lại phải ăn đòn.

Còn Vân Ngạo Phong hắn vốn dĩ chỉ định thăm dò Liễu Hi Hiên, nào ngờ đúng như lời hệ thống nói, đệ nhất ngu xuẩn. Cung kính chỉ là lễ tiết, dùng làm nền mà thôi.

Vô Ly nhìn hắn như vậy thì có chút bất mãn kêu: "Tiểu Phong, loại người như hắn ta, chúng ta không cần phải câu nệ làm gì."

Vân Ngạo Phong chạy lên phía trước: "Mau đi thôi, còn đứng đó làm gì?"

"Hi hi!" Vô Ly cười, đi theo.

Vân Tuân Vũ liếc mắt nhìn Liễu Hi Hiên, sau đó không mặn không

nhặt, lãnh đạm bước đi. Liễu Hi Hiên chốc lát sau mới hồi thần, gọi với theo: "Nè, các người chờ ta với!"

Về phía Trịnh Trúc...

Trịnh Trúc là một cao thủ của Vân gia, tu vi đã là Linh Vương cảnh sơ kỳ, thâm hậu hơn đám lâu la tiểu bối kia nhiều. Hơn nữa, Trịnh Trúc còn có một chút am hiểu về luyện đờc, lúc nãy, khi ngửi thấy mùi hương đặc thù của yêu thú tứ giai Song Vĩ Thái Mãng, đã tự mình chạy về phía đó, không ngờ khi đến nơi lại bắt gặp Mộc Du Tử đang đánh nhau với nó.

Tác giả: Ta là một người ngu văn bậc nhất hệ mặt trời!

Vô Ly: Ngu văn bậc nhất hệ mặt trời là gì? *thắc mắc*

Vân Ngạo Phong: Cái đó ta biết, là xyz...

Vô Ly: Ồ, Tiểu Phong thật giỏi nha.

Vân Tuân Vũ: Nương tử của ta tất nhiên giỏi rồi, đâu có như ai kia?
ánh mắt khinh thường

Vân Ngạo Phong, Vô Ly: Cái gì nương tử? *giận dữ*

Tác giả: Người cũng đừng đắc ý quá, coi chừng có một ngày ta cho người làm nương tử của người ta bây giờ!

Chương 8: Mộc du tử gặp nguy hiểm (1).

Tứ giai Song Vĩ Thái Mãng - đặc điểm như tên gọi, là một loại yêu thú có đuôi được chia thành hai nhánh, thân hình tựa tựa con rắn, nhưng lại lớn hơn gấp nhiều lần. Trên thân thể tứ giai Song Vĩ Thái Mãng luôn có một mùi hương tanh tanh nồng nồng, chỉ có điều, nó rất khó phát hiện ra.

Mùi hương này còn được người ta gọi là Điều Hương, tuy vừa tanh vừa nồng, nhưng nó lại là một loại tài liệu rất quan trọng trong việc luyện chế hầu hết các loại thuốc giải dược. Trên cơ thể của tứ giai Song Vĩ Thái Mãng, có tầng tầng lớp lớp vảy thô, sắc nhọn như dao, toàn thân chỉ mang hai màu xanh đen.

Chóp đuôi nhọn hoắt có chứa kịch độc dính nhớt, chỉ cần độc dịch dính lên một điểm đều sẽ chí mạng. Tứ giai Song Vĩ Thái Mãng là một loại yêu thú có cường độ hung hãn cao, thấy người không một lời liền công kích.

Tứ giai Song Vĩ Thái Mãng, thực lực ngang ngửa tu giả có tu vi Linh Sư cảnh sơ kỳ, nhưng sức chiến đấu lại dai đến khiến người ta kinh sợ. Đặc biệt là uy áp nó thả ra vô cùng áp bức cường hãn, cộng với thân thể dẻo dai linh hoạt, tu giả bình thường rất khó để đối phó hoặc giết chết nó.

...

Với tu vi hiện tại của Mộc Du Tử, tuy nói là cao hơn tứ giai Song Vĩ

Thải Mãng hai cấp bậc, nhưng một mình chắc chắn vẫn không thể giết chết nó.

May mắn Trịnh Trúc tới kịp lúc, cùng gia nhập chiến đấu. Thấy Trịnh Trúc đến, Mộc Du Tử đang cận lực liền vui mừng đại hi: "Trịnh sư huynh, đa tạ."

Trịnh Trúc nói ra cũng chỉ mới hai mươi chín tuổi, là chân chạy vật thân cận của Vân gia gia chủ, một mình y so ra thì tứ giai Song Vĩ Thải Mãng không phải là đối thủ của y.

"Mộc sư đệ cẩn thận!" Mắt thấy Mộc Du Tử không chú tâm, Trịnh Trúc nhanh tay kéo hắn ta tránh khỏi hàm răng sắc nhọn của tứ giai Song Vĩ Thải Mãng.

Cơ thể khổng lồ cuốn trên thân cây cổ thụ to lớn, cự mãng sử dụng khuôn miệng dính nhớp dơ bẩn và song điều vĩ công kích kẻ địch. Mỗi một lần tấn công đều mang theo uy lực cực đại, thân thể cứng cáp lại dẻo dai tạo nên lợi thế cho nó.

Thấy đối thủ đến nhiều thêm một người, cự mãng thay đổi tư thế đánh địch, trườn xuống khỏi thân cây. Mỗi vị trí nó đi qua lá cây khô đều bị bắn sang hai bên, kích thích thô to dài ngoằng mà lại linh hoạt, cái đầu giơ cao ở thế phòng bị, chớp đuôi hơi nâng lên tránh đi những cuồng phong bụi bẩn do bản thân gây ra.

Từ đầu tới cuối, con cự mãng vẫn luôn nhìn chăm chăm vào kẻ địch, đôi mắt màu máu đỏ tươi tỏa ra một tia hàn khí, khiến người nhìn phân tâm.

Trịnh Trúc trên tay triệu hồi ra một thanh kiếm lục sắc khắc hoa văn tinh xảo, thân kiếm tuy có vẻ mỏng manh nhưng uy lực tuyệt đối không thể coi thường. Đó cũng chính là bảo vật Huyền giai thuộc hàng quý hiếm trên đại lục, được người đời săn lùng tranh đoạt - Tán Cô Oán Vũ!

Trên tay Mộc Du Tử cũng là một thanh kiếm Hoàng giai, thân kiếm vừa mềm mỏng vừa nhẹ nhàng, trắng bạc bóng loáng, nhưng khi được truyền linh lực vào nó sẽ tỏa ra một tầng hào quang sáng chói, nóng rực như lửa. Lúc đó lực tấn công kẻ địch được nâng cao một bậc, thanh kiếm cũng có thể tùy chỉnh mềm cứng bởi chủ nhân của nó, thanh kiếm này tên là Ngưng Hoả Xuân Kinh.

Tứ giai Song Vĩ Thái Mãng một lần nữa ngẩng cao đầu, chuẩn bị công kích đối thủ.

Ngay khi khuôn miệng dímh nhớp của cự mãng lao tới, Trịnh Trúc và Mộc Du Tử vốn dĩ cùng đứng chung một vị trí liền đồng loạt tách ra hai bên, tránh đi đòn tấn công của cự mãng.

Sau đó hai người đạp lên một thân cây to, đồng thời vận chuyển linh lực đi khắp toàn thân, dùng sức bật về phía Song Vĩ Thái Mãng, thanh kiếm trên tay chĩa thẳng về phía cự mãng.

Bị hai đối thủ cùng lúc tấn công, đôi đồng tử đỏ tươi hơi co rút lại, nhưng rất nhanh cự mãng đã thay đổi chiến thuật. Nó đột nhiên quay đầu chạy đi, sau đó ở tư thế phù hợp dùng song điều vĩ hướng Trịnh Trúc và Mộc Du Tử quật thẳng tới, đồng thời độc dịch ở chớp đuôi cũng phun ra không ít.

Trịnh Trúc nhanh nhạy tránh được, nhưng trời tối nhìn không rõ, Mộc Du Tử đen đuôi dímh phải, độc dịch bắn ra tiếp xúc với Ngưng Hoả Xuân Kinh vang lên tiếng xì xì.

Tứ giai Song Vĩ Thái Mãng linh hoạt vòng qua một thân cây, quay đầu nhìn kẻ địch bị hạ gục.

Mộc Du Tử đã bị chúng độc, hơn nữa còn là chí mạng. Thân thể ở trên không trung bị chấn bay ra đằng sau, dưới đất còn để lại một vết tích dài do hắc ma sát gây nên. Vị trí bị dímh độc ngay sau đó liền truyền đến một cơn đau như muốn mạng, ý thức mơ hồ, cơn đau lan

tràn khắp trong cơ thể khiến hãn ngất đi.

Trịnh Trúc thừa cơ con cự mãng không chú ý mà giơ lên Tán Cô Oán Vũ, kiếm khí xẹt ngang, uy lực quá lớn chém qua lớp vảy cứng trên thân cự mãng, ngay lập tức từ trong vết chém đó chảy ra một loại dịch màu xanh tanh hôi, là máu của nó. Theo đó con cự mãng cũng ngã xuống, bụp một tiếng, khói bụi mù mịt cùng với lá khô bay lên.

Sau khi Song Vĩ Thái Mãng bị đánh hạ, Trịnh Trúc liền chạy về hướng Mộc Du Tử, đỡ hãn ta lên kiểm tra tình hình.

Lúc này, mấy người Vân Ngạo Phong mới hì hục chạy tới, nhìn cảnh tượng hỗn tạp dưới ánh sáng yếu ớt của mặt trăng, lại nhìn hai người Trịnh Trúc đã biết chuyện gì vừa xảy ra.

Bỗng nhiên, thân thể vốn đã ngã xuống của Song Vĩ Thái Mãng nhúc nhích một cái, vùng dậy.

Vân Tuân Vũ là người đứng gần nhất với con cự mãng, đôi đồng tử lạnh nhạt khẽ liếc, trên tay xuất hiện thanh kiếm, một nhát liền đem nó chém chết.

Trong lúc bụi đất văng lên, y xoay người, che cho Vân Ngạo Phong.

Tác giả: Tại sao người chỉ che cho Vân Ngạo Phong? *nhìn Vân Tuân Vũ*

Vân Tuân Vũ: Vì Tiểu Phong là nương tử của ta! *kiên định*

Vô Ly: Không phải của người! Là của ta.

Vân Ngạo Phong: Không của ai hết!

Liễu Hi Hiên: Các người đang nói cái gì sao ta lại nghe chẳng hiểu chút nào vậy? *gãi đầu*

Trịnh Trúc: Các người còn ở đó tán tỉnh cái gì, Mộc tiểu đệ sắp chết rồi này! *trùng mắt quát lớn* * Vân Tuân Vũ đem hắc ôm vào lòng*

Chương 9: Mộc du tử gặp nguy hiểm (2).

"Tuân Vũ, lấy cho ta yêu đan của Song Vĩ Thái Mãng! Nhanh lên!"
Trịnh Trúc sau khi thăm dò qua kinh mạch toàn thân của Mộc Du Tử, thần tình trở nên nghiêm trọng, thật không ngờ độc dịch dính nhót kia lại mạnh đến vậy. Chỉ trong chưa đầy nửa khắc, vậy mà lục phủ ngũ tạng và kinh mạch đều bị độc dịch thâm nhập, đặc biệt trong kinh mạch bị tắc một đoạn, cần phải đả thông.

Vân Tuân Vũ vẫn không lạnh không nhạt, biểu cảm trên mặt giữ nguyên, đến nhìn cũng không nhìn, tay trái khẽ vận linh lực thăm dò vào nội thể của tứ giai Song Vĩ Thái Mãng, lát sau một viên yêu đan lục sắc nhàn nhạt được y lấy ra nắm trên tay, nhẹ nhàng ném qua cho Trịnh Trúc.

Trịnh Trúc động tác nhanh nhạy chuẩn xác bắt lấy, một đường đút vào miệng Mộc Du Tử.

Sau đó ngồi xếp bằng sau lưng Mộc Du Tử, truyền linh lực vào thân thể hắn ta, linh lực sau khi được truyền vào chạy khắp toàn thân kinh mạch, những chỗ tắc nghẽn đều được đả thông. Mộc Du Tử trong vô thức hơi nhíu mày, một ngụm máu theo sự đau đớn mà nôn ra ngoài.

Cơ thể đau nhức vô lực được Trịnh Trúc đỡ lên, Vô Ly và Liễu Hi Hiên nhanh chóng chạy tới thay Trịnh Trúc đỡ lấy cả người Mộc Du Tử.

Hắn bị Vân Tuân Vũ kéo sang một chỗ khác, đang định giãy ra mà

nhìn thấy cảnh tượng trước mắt khiến hấn một trận da đầu tê ròn, cứng đờ không kịp phản ứng, không nhìn không biết, đã nhìn lại giật mình.

Ngựa! Ừ... tìm thấy con ngựa rồi! Nhưng mà sao lại có cả rắn..a?

Nói ra thì con ngựa thật cực khổ, bị hơn trăm con rắn bò khắp thân thể, thậm chí khắp nơi đều là một đoàn máu thịt lẫn lộn.

Tiếp theo, Vân Tuân Vũ thả ra uy áp của bản thân, đem những con rắn kia ép rơi xuống đất. Đàn rắn nhận thấy có kẻ địch, ở dưới mặt đất rục rịch hai cái, từng con một đều dựng ở tư thế nâng cao đầu chuẩn bị tấn công, nhưng rất nhanh liền trườn đi.

Vân Ngạo Phong cho đến bây giờ còn chưa hồi thần, một màn này xảy ra quá nhanh, hấn thực sự là không biết chuyện gì xảy ra luôn.

Ngây ngẩn, sau đó được Vân Tuân Vũ gọi tỉnh: "Tiểu Phong, Tiểu Phong!"

Ánh mắt chuyển từ con ngựa đến Vân Tuân Vũ: "H....ả?!"

Y nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế của hấn, nhìn xuống lại thấy một đôi lông mi dài thoang thoảng hơi run nhẹ, xuống một chút nữa là đôi môi mỏng hồng hào mọng nước, làn da trắng mịn không tì vết, bất chợt y khẽ nuốt ngụm nước bọt, nhưng rất nhanh lại nhận ra hành động thất thố của mình, liền ổn định tinh thần, chợt dạ nói: "Tiểu Phong, ... đệ sợ sao?!"

Vân Ngạo Phong đã sớm nhận ra ánh mắt bất bình thường của y, khuôn mặt không rõ nguyên nhân nóng ran, có lẽ vì trước nay hấn không quen bị người khác nhìn chăm chăm như vậy!

"Không..., đệ không sợ!"

Chỉ là có chút buồn nôn thôi! Vân Ngạo Phong trong đầu thầm nghĩ.

Từ nhỏ đến lớn ở hiện đại hắn chưa từng nhìn thấy cảnh tượng máu thịt be bét như thế này, ngay cả khi đã xuyên không cũng vậy, phải nói đây là lần đầu hắn nhìn thấy tình trạng như bây giờ a...

Vân Tuân Vũ đi sang nắm lấy dây cương của con ngựa, dắt qua: "Đi thôi, Tiểu Phong!"

Vân Ngạo Phong tùy tiện ừ một cái, sau đó không nghĩ được gì nhiều, chạy qua sau một bụi cây nôn oẹ một trận đã đời.

Vân Tuân Vũ nhìn nhìn, môi mỏng khẽ nhếch lên một đường cong hoàn mỹ, đôi mắt dâng lên tia tà mị khó nhận ra. Y đi theo đến sau lưng hắn, dùng tay vỗ nhẹ tấm lưng mảnh mai của hắn.

"Tiểu Phong~~~, đệ không sao chứ?~~~"

"Khụ...Không sao...!" Nhưng trên thực tế, sau khi nghe xong giọng nói này của Vân Tuân Vũ, hắn lại càng ho dữ dội hơn, có lẽ là bị sốc bởi chất giọng mảnh mai hoa anh đào này của y: "Khụ khụ khụ khụ khụ...khụ!"

Dọa chết hắn rồi, chất giọng này... giống hết mấy cô kỹ nữ trong lầu xanh kia vậy, thật sự không biết tối nay Tuân Vũ đại ca bị ma nhập hay quỷ ám nữa...

"Khụ khụ...Ca, huynh đừng có dọa đệ chứ, khụ khụ khụ...!" Lại một trận ho khan vô biên.

Vân Tuân Vũ buồn cười, không ngờ chỉ dùng một câu nói mà khiến cho đệ đệ này của y sợ đến tái mét.

Ừm,... đây chính là nhược điểm của hắn, cái gọi là ám ảnh nhất mọi thời đại khi ở cùng Du Tử Mộc, nhớ lúc đó ở thời hiện đại Du Tử

Một ngày nào cũng nói mấy câu buồn nôn như vậy, là bạn thân chung phòng mà khiến hấn mỗi đêm phải đi ngủ nhờ phòng kế bên, bây giờ nghĩ đến vừa thấy buồn cười lại vừa thấy rùng mình.

Mà cũng không biết hiện tại Du Tử Mộc có sống tốt không!?

Không nghĩ không sao, đã nghĩ lại suy tư...

"Tiểu Phong~~~..."

"Khụ khụ khụ khụ khụ..... khụ!" Lại nữa, tiếng nói này quả nhiên là hại não.

Sau khi bình ổn lại tâm trạng, Vân Ngạo Phong liếc trắng Vân Tuân Vũ một cái.

"Vân công tử, các huynh đi đâu rồi?" Bỗng nhiên, tiếng nói của Liễu Hi Hiên vang lên. Vân Ngạo Phong thầm nghĩ đây đúng là phao cứu sinh của hấn giữa biển cả bao la, làm dịu đi không khí áp bách giữa hấn và Vân Tuân Vũ.

"Hơ hơ, đại ca, đệ... đệ đi trước đây!" Hấn nói xong chưa để Vân Tuân Vũ để ý đã chạy ngay tấp lự.

Vân Tuân Vũ đứng đó, nhìn theo bóng lưng khuất dần trong màn đêm của hấn, trên miệng không giấu nổi nụ cười, ánh mắt sâu thẳm mang hàm ý, một hồi lâu sau y mới bước theo, không quên kéo cả con ngựa còn nửa mạng đi theo.

Trở về chỗ cũ....

Tác giả: Vân Tuân Vũ, người sắp thành thục rồi. *che miệng cười gian xảo*.

Vân Tuân Vũ: Thành cái đầu người! *giơ chân nhấc tay, đá bay tác giả*.

Tác giả bị đá bay, hình thành một điểm sáng ở chân trời.

Vân Ngạo Phong *chạy tới*: Ể, ca, ban ngày ban mặt sao lại xuất hiện sao trời nhỉ?

Vân Tuân Vũ: Cái đó...ca cũng không biết, nào, về nhà thôi! *tiện tay bế hẳn lên, tác giả được ăn cầu lương miễn phí*.

Tác giả *nơi chân trời*: Vân Tuân Vũ, người là đồ nói dối, người đứng lại, Phong Phong, người mau cứu ta, đừng tin lời y nói!... *gào đến khàn giọng*.

Vân Tuân Vũ *trùng mắt nhìn tác giả*: Thật muốn giết chết con tác giả lẩm mồm nhà người, ai cho người gọi Tiểu Phong thân mật như vậy hả?

Vân Ngạo Phong: ???

Tác giả: Ta sẽ cho người thành thụ, ta nhất định sẽ cho người thành thụ, người đợi đấy! Aaaaaa.... *rơi xuống vòng tay của một công tử anh tuấn đẹp trai*.

Công tử anh tuấn đẹp trai: Bây giờ còn muốn cho hẳn thành thụ không? *giọng nói quyến rũ mê hoặc lòng người*.

Tác giả: Không không không, lúc này ta nói gì đều quên sạch rồi! *mặt đỏ tai hồng*.

Vân Tuân Vũ: Cái đồ mê trai! *khinh thường*.

Tác giả: Ta không có mê trai!!!!!! *khàn giọng, triệt để không phát ra tiếng*.

Chương 10: Yêu thú xâm lâm (2).

Trở về chỗ nghỉ chân....

Trịnh Trúc ngồi bên đống lửa trị thương cho Mộc Du Tử, mặc dù kinh mạch đã được đả thông, nhưng độc trong cơ thể hắn ta còn chưa tiêu tán hoàn toàn.

Độc dịch của yêu thú Song Vĩ Thái Mãng rất khó giải, hơn nữa chỉ có thể dùng chính yêu đan của nó làm thuốc giải, tuy vậy nhưng độc lại tan đi với tốc độ chậm hơn rùa bò.

Lúc đó may mắn Trịnh Trúc tương cứu kịp thời, nếu không e rằng bây giờ Mộc Du Tử có lẽ đã chết rồi, còn là chết không toàn thân nữa.

Lúc này Vân Ngạo Phong nôn một trận lợi hại như vậy, trong bụng đã không còn chút thức ăn nào dám ở lại, hại hắn bây giờ đói đến khó chịu, bụng cứ ọt ọt kêu lên từng tiếng theo quy luật.

Với tình cảnh như hiện tại thực sự là cái bụng của hắn không thích hợp để kêu chút nào.

Nhưng Vân Ngạo Phong hắn bây giờ chính là hận nhất tên thị vệ Ý Hiên của mình, rõ ràng lúc bọn hắn đi lương khô vẫn còn đầy túi, khi trở lại thì cả nước cả lương khô đều biến mất không dấu vết.

Hỏi thì y chỉ nói ngắn gọn một câu: "Ta đem làm bố thí rồi!"

Hết rồi, một câu giải thích cũng không có!

Cho dù có hỏi thêm thì kết quả vẫn trở về con số không!

Ngay cả đối tượng được Ý Hiên bố thí bọn hắc cũng không biết là ai, là người hay là động vật.

Vốn dĩ lúc đó bị Liễu Hi Hiên dọa cho một trận, tất cả mọi người còn chưa kịp ăn uống gì nhiều, sau đó lại đi tìm Mộc Du Tử, chạy đến nỗi thức ăn trong bụng đều bị tiêu hóa hết rồi!

Bây giờ thì hay rồi, để tên Ý Hiên mặt liệt đầu gối ở lại đúng thực là không có ích lợi gì, đến cả lương khô ăn dở cũng mất tích không thấy tăm hơi. Hại cho mọi người kêu than oán khổ, bụng đói cồn cào, đặc biệt là Vân Ngạo Phong càng thê thảm hơn, bụng và lưng đã dính hẳn với nhau rồi...

Vân Tuân Vũ có chút hương vị không nỡ nhìn Vân Ngạo Phong như vậy, liền đứng lên chuẩn bị đi săn vài con thỏ rừng.

"Người đi đâu?" Vô Ly vốn ngồi bên phải Vân Tuân Vũ, thấy y có động tĩnh liền nắm lấy tay áo y hỏi.

"Đi săn!" Ngữ khí không mang theo cảm xúc, ánh mắt như thờ ơ với mọi thứ, nói xong Vân Tuân Vũ liền một mạch quay lưng bước đi.

Một lát sau y quay lại, nhìn vào Liễu Hi Hiên đạo: "Người! Đi cùng ta, không đi đừng hòng có cái ăn!

Liễu Hi Hiên lấy ngón tay chỉ vào mặt mình: "Ta? Tại sao lại là ta chứ?"

"Vây ở lại nhịn đói đi." Vân Tuân Vũ nói xong cũng không dài dòng mà bước đi luôn.

"T...a??" Liễu Hi Hiên ngây đờ, một lát sau mới kịp phản ứng mà chạy theo: "Nè, chờ ta với! Ta không muốn nhin đôi đầu!"

Bọn người Vân Ngạo Phong nhìn rồi đồng loạt cười cười, nhưng vẫn không quên cơn đói đang hành hạ mình.

Mộc Du Tử sau khi được Trịnh Trúc trị thương xong đã đỡ hơn rất nhiều, ít nhất là có thể tự ngồi dậy rồi.

Còn con ngựa tội nghiệp kia cũng được Trịnh Trúc hái thảo dược đắp cho lành vết thương, ngay cả những vết thương trước đó còn hờ hững mở to miệng cũng đều đã khép lại, thần kỳ đến kỳ lạ, nếu như ở thế giới trước kia của Vân Ngạo Phong thì đó đã là thần dược rồi, căn bản không cần đến bác sĩ nữa, nhưng ở Vân Thiên đại lục này thì cũng chỉ là một loại dược liệu trị thương ngoài da không hơn không kém.

Lúc nào cũng đều làm phiền đến Trịnh Trúc, bởi lẽ hẳn là người am hiểu về các loại thảo dược và độc dược nhất trong đám người này.

Về phần tứ giai Song Vĩ Thái Mãng với bầy rắn tại sao lại xuất hiện ở đây, thì sau nửa canh giờ tranh luận dị nghị sôi nổi, họ đã rút ra một kết luận vô lý đến không thể vô lý hơn được, đó là, có lẽ bọn chúng đi chơi, không cẩn thận đụng phải chúng ta liền bị giết.

Đó!

Nhưng cũng là vì bọn họ không thể nghĩ ra nguyên nhân thật sự mà tứ giai Song Vĩ Thái Mãng xuất hiện ở đây thôi!

Về phía Vân Tuân Vũ và Liễu Hi Hiên...

Hai người đi về phía đông, Liễu Hi Hiên lúc nào cũng tò tò đi theo sau lưng Vân Tuân Vũ, khiến y hận không thể xé xác tên này ra, cứ khi nào có con mồi thì lại bị Liễu Hi Hiên dọa cho chạy mất. Biết

trước như vậy thì y còn dẫn theo tên ăn hại không được tích sự này làm gì chứ! Cứ để cho hắn ta chết đói là được rồi.

Nếu cứ như vậy thì căn bản từ bây giờ tới sáng mai cũng không săn được con vật nào, vậy thì Tiểu Phong chắc chắn sẽ rất đói!

Với ý nghĩ đó, Vân Tuân Vũ đợi đến thời cơ thích hợp liền đánh lạc hướng Liễu Hi Hiên, cuối cùng trả lại sự tự do cho bản thân mình.

Quả nhiên không đi cùng Liễu Hi Hiên thì vận may đến với y lớn gấp bội, trước mắt y là một con Linh Thỏ đang ăn cỏ.

Loại Linh Thỏ này thường không sống cùng đàn, hơn nữa chúng cũng không thích ở những chỗ lúc nào cũng có nguy hiểm rình rập, nên nơi như thế này là rất thích hợp với điều kiện sống của chúng. Linh Thỏ lớn hơn lớn hơn gấp nhiều lần so với thỏ bình thường, nên một con có lẽ là đủ lấp đầy bụng của tất cả mọi người rồi.

Vân Tuân Vũ nhân lúc Linh Thỏ không chú ý mà triệu ra Niệm Linh Kim Thiển - thanh kiếm tùy thân của y, động tác nhanh nhạy xuất ra kiếm khí, một chiêu giết chết Linh Thỏ.

Tội nghiệp con thỏ, sau khi chết vẫn không hay biết mình vì sao mà chết và chết như thế nào. Có lẽ hôm nay nó ra khỏi hang sai cách rồi!

Xách con Linh Thỏ về, nhưng đến nơi vẫn chưa thấy Liễu Hi Hiên về đến.

Tận khi Linh Thỏ đã được nướng xong xuôi, Liễu Hi Hiên mới bò về. Vẻ mặt thê thảm hơn cả thê thảm chạy từ bụi cỏ ra, trên tay xách một con ếch sống nhỏ bé tí tẹo, nhìn đáng thương vô cùng. Tất cả mọi người nhìn thấy đồng loạt cười ồ lên.

Liễu Hi Hiên trừng mắt với Vân Tuân Vũ, khuôn mặt đen thui thui lùì nhìn vào có chút đáng yêu.

"Trùng cái gì mà trùng, người tính nhin đôi thật hả?!" Vô Ly lấy kiếm cắt một miếng thịt sườn cho Liễu Hi Hiên, thấy vậy hẳn ta liền không do dự mà vớt ngay con ếch trên tay xuống đất, chộp lấy miếng sườn mà gặm.

Con ếch thừa cơ hội chạy trốn, cơ mà hoảng loạn đến không biết đường nào mà chạy.

Vân Tuân Vũ không tiếc vì Tiểu Phong mà liêm sỉ rớt xuống đất, y giành lấy hai cái đùi to tướng đưa cho Vân Ngạo Phong.

Sau đó nhận được ánh mắt kinh sợ và bất mãn của mọi người.

Sau khi ăn no nê thì đi ngủ, mà trong xe ngựa nhiều nhất cũng chỉ ngủ ngồi được năm người.

Thế là Liễu Hi Hiên lại bị đuổi ra ngoài ngủ, đồng thời canh xe ngựa. Còn Trịnh Trúc thì tình nguyện ngủ bên ngoài.

Một đêm ngon giấc ngoài gió lạnh...

Sáng hôm sau, tiếp tục đi Yên Thú xâm lâm, đến khoảng trời tối thì đã đến nơi...

Tác giả: Nhật liêm sỉ lên đi anh ưi! *nhìn Vân Tuân Vũ*.

Vân Tuân Vũ: Kệ ta!...

Chương 11

Xe ngựa dừng lại ở Yêu Thú xâm lâm, mọi người lần lượt nhảy xuống dưới đất.

Lại là một đêm ngủ trong rừng...

Sáng ngày hôm sau, Vân Ngạo Phong ở trong xe ngựa tỉnh dậy, không gian trật trội y như chuồng heo.

Vẫn chưa có ai thức dậy, hẩn nhẹ nhàng vén rèm xe lên đi ra ngoài, động tác đều chậm hơn mọi khi, cố gắng không phát ra tiếng động lớn, sợ làm mọi người thức giấc.

Dù sao thì tối qua cũng không có ai dám chớp mắt, chỗ này là Yêu Thú xâm lâm nên rất nguy hiểm, cho dù mọi người thay phiên nhau canh trừng xe ngựa, nhưng trong lòng vẫn ôm ôm ấp ấp chung một suy nghĩ sẽ có yêu thú đến cào xé ta!

Vân Ngạo Phong không chú ý đến Vân Tuân Vũ không có ở trong xe, hẩn đi vòng qua đầu xe, nhìn Liễu Hi Hiên ngồi ngủ dưới đất cũng thấy thật sự không tốt, còn có Trịnh Trúc ngồi trên xe ngủ gà ngủ gật.

Vân Ngạo Phong nhìn xung quanh đã sáng hẩn, liền chạy qua sau một gốc cây to cách đó xa xa, đi giải quyết cái bao tử của mình.

Vân Tuân Vũ đi tìm thức ăn, về đến lại không thấy Vân Ngạo Phong nên rất lo lắng.

Đôi đồng tử lo lắng mà như lạnh nhạt chuyển hướng nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng nào.

Cuối cùng y quyết định đi tìm hấn.

Thế nhưng, sau khi Vân Ngạo Phong trở về, Vân Tuân Vũ lại chẳng thấy đâu, chỉ thấy một đồng nấm và xác động vật được Liễu Hi Hiên chặt chế ôm trong lòng.

Tuy không biết tại sao những thứ này lại ở đây, nhưng hấn vẫn quyết định, dù thế nào cũng phải lấp đầy bao tử trước.

Hấn không không đánh thức Liễu Hi Hiên mà nhẹ nhàng lấy ra những thứ hấn ta đang ôm, sau đó nhóm lửa lên.

Cách đó không xa có một con suối nhỏ, Vân Ngạo Phong đem hết thảy những thứ thức ăn kia sang đó kỹ lưỡng rửa sạch một phen. Sau đó lột da, cắt thịt, xiên nấm, xiên thịt...xong xuôi, chờ khi hấn nướng xong đám người kia mới bị mùi hương thơm dịu hấp dẫn này đánh tỉnh.

"Thịt của ta!" Vô Ly nhảy xuống xe, nhanh như chớp ngự bên cạnh Vân Ngạo Phong, ánh mắt thèm thuồng nhìn chăm chăm vào xiên thịt nóng hổi trên đồng than.

Nhìn bộ dạng hai cặp mắt gấu trúc mà Vân Ngạo Phong không khỏi cảm thấy buồn cười, lấy một xiên thịt đưa cho Vô Ly: "Nhị ca, bộ dạng của huynh thật khó coi!"

Vô Ly ngấu nghiến ăn, cũng không thềm để ý đến lời nói của hấn, bây giờ việc trọng đại trước mắt chỉ có ăn, ăn và ăn.

Liễu Hi Hiên cũng chạy tới giành ăn, chỉ có Trịnh Trúc, Ý Hiên và Mộc Du Tử vẫn còn bình thường.

Vân Ngạo Phong liếc mắt nhìn, đột nhiên nói: "Ể, đại ca đi đâu rồi?"

Mộc Du Tử cầm xiên nấm không ngừng cắn cắn gặm gặm nói:
"Những thứ này không phải do huynh ấy mang về sao? Chúng ta còn
dây muện hơn đệ thì biết mới lạ đó!"

"Thôi kệ đi, ăn xong tính!"

Trong khi họ ở đây lo ăn lo uống thì Vân Tuân Vũ đang chạy khắp
nơi tìm Vân Ngạo Phong, cuối cùng vẫn không tìm thấy, vậy là quyết
định về chỗ nghỉ chân trước.

Nhưng nào ngờ khi về đến lại thấy Vân Ngạo Phong ở đây, hại y
chạy đến mới như cả hai chân.

Vừa nhìn thấy hắn, Vân Tuân Vũ như vớ được tượng vàng mà nhào
vô ôm chặt không muốn buông. Những người kia khỏi nói trợn mắt
há hốc mồm, chỉ riêng Vô Ly mang vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt
sống mà ghim vào thân thể Vân Tuân Vũ.

Hắn thì chẳng hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra, chỉ biết mình sắp bị
ôm đến nghẹn thở rồi.

"Đại ca, huynh.... huynh có chuyện gì từ từ nói,... đệ sắp bị huynh siết
chết... rồi này!" Vân Ngạo Phong khó khăn nói ra từng câu từng chữ,
hai tay không có điểm đặt mà khuỵu loạn xạ sau lưng y.

Nhưng Vân Tuân Vũ vẫn như vậy siết càng chặt hơn, hận không thể
siết hắn hòa vào làm một với mình.

"Ngươi cái tên khốn kia, mau buông Tiểu Phong ra!" Đôi mắt của Vô
Ly triệt để biến thành tia la - ze, bắt đầu động tay động chân muốn
đánh cho Vân Tuân Vũ một trận như tử, nhưng bị Liễu Hi Hiên và
Trịnh Trúc giữ lại, trong miệng vẫn không ngừng nói mấy lời bla bla...

Hai tay bị khóa chặt, chỉ có thể trừng mắt nhìn y đang từ từ bóp chết sinh mạng bé nhỏ của Tiểu Phong, khụ khụ, không đúng, nhằm lẫn, nhằm lẫn.

"Công tử Vô Ly của ta ơi, công tử có thể hay không bình tĩnh lại giùm ta cái đi, ồ chết đi được!" Mộc Du Tử bắn cho Vô Ly một ánh mắt khinh thường.

Thế là hai người lại nhào vào khẩu chiến một trận vinh quang dữ dội....

Vân Tuân Vũ cuối cùng cũng buông Vân Ngạo Phong ra, xoay người hất mấy vòng xem có bị thương không, chỉ tội cho hấn từ đầu tới cuối không hiểu chuyện gì xảy ra, từ bị bóp nghẹn chưa xong lại bị xoay mòng mòng đến chóng mặt.

Hơn nữa thân thể này còn yếu như sên vậy, có khi nào hấn bị Vân Tuân Vũ ép đến đổ bệnh luôn không?

Ý Hiên mặt liệt bình tĩnh đến lạ thường, y ngay từ đầu chỉ ngồi ăn rồi xem kịch, cũng chẳng có chút động tĩnh gì.

Trịnh Trúc với Liễu Hi Hiên buông Vô Ly ra, mặc kệ cho hai người khẩu chiến đến quên trời quên đất...

"Lúc này đi đâu vậy? Ta... còn lo đề gặp nguy hiểm..." Vân Tuân Vũ kéo Vân Ngạo Phong ngồi xuống.

"Không...không đi đâu hết mà!" Hấn chỉ có thể nói dối, chẳng lẽ hấn nói hấn đi ấy ấy sao?

Chương 12: Liêm sĩ gì tầm này!!

Muốn đến Vãn Mạng sơn cốc phải đi qua nhiều nơi rất nguy hiểm, ví dụ như... nơi đám người Vân Ngạo Phong đang đứng.

Chỗ này là hang ổ của một loại yêu thú hung mãnh, tên là Thanh Linh Túc. Nghe tên tựa như một loài vật mỏng manh yếu đuối, nhưng ngược lại Thanh Linh Túc lại cực kỳ hung ác và cường hãn.

Hiện tại mấy người Vân Ngạo Phong đang bị một bầy Thanh Linh Túc bao vây.

Hình dáng của Thanh Linh Túc không lớn, còn có chút khả ái đáng yêu, tuy vậy sức tấn công của nó lại vô cùng cường đại.

Yêu thú Thanh Linh Túc một thân trắng tuyết, giỏi tấn công từ chính diện, không một bộ phận nào có độc. Cũng không giỏi ẩn núp hay tạo huyền cảnh, nói chung đây là một giống yêu thú có thuộc tính bạch, dù có ở trong tình hình nguy cấp như thế nào cũng không chơi trò xấu sau lưng kẻ địch.

Nhưng Thanh Linh Túc có tính chiếm hữu cực cao, địa bàn của chúng bất cứ ai cũng không được đi qua hay đến gần, nếu có kẻ dám làm trái với quy tắc này thì chỉ có một con đường, đó là chết.

Bị một đàn Thanh Linh Túc bao vây, nhưng bọn hãn vẫn không sợ, trước đó Bạch dực sư có nói qua con đường để đến Vãn Mạng sơn cốc. Còn đưa cho rất nhiều loại giải dực và độc dực, còn nói nếu gặp Thanh Linh Túc chỉ cần lấy ra Mạc Miên tán là có thể đuổi

được chúng đi.

Trừ Liễu *ăn bám* Hi Hiên ra , tất cả mọi người ai cũng có hai lọ Mạc Miên tán, nể tình Liễu Hi Hiên ít nhiều cũng giúp sức cho bọn họ, Vân Ngạo Phong liền giở ra thuộc tính tốt bụng và thích lo chuyện bao đồng, đưa cho hắn ta một lọ Mạc Miên tán.

Nhưng sau đó lại bị Vô Ly giật lại, ném một lọ khác cho Liễu Hi Hiên, còn kèm theo một câu nói gây tụt hảo cảm của người khác: "Người không xứng có được đồ của Tiểu Phong của ta!"

Liễu Hi Hiên chỉ biết bày ra dáng vẻ ủy khuất, giơ tay đón lấy Mạc Miên tán do Vô Ly ném qua, nói nhỏ một câu: "Lúc nào mở miệng cũng là Tiểu Phong của ta. Người tưởng không ai biết Tiểu Phong là đệ đệ của người hay sao? Mà khoe!"

Cứ nghĩ Vô Ly không nghe thấy, nào ngờ vừa dứt lời Liễu Hi Hiên liền bị Vô Ly vả cho một cái đau điếng: "Người muốn chết hả?"

Sau đó vươn tay định giật lại Mạc Miên tán, nhưng Liễu Hi Hiên nhanh chóng dẩu đi: "Của ta mà! À không, người cho ta mà!"

Vô Ly liếc mắt, hừ lạnh một tiếng.

Liễu Hi Hiên chỉ có thể quay mặt đi âm thầm khóc ròng, biết làm sao được, hai ngày nay lúc nào hắn ta cũng đi theo ăn bám, rồi bị Vô Ly đuổi đi nhưng lại cứ khóc lóc om sòm, nói không có chỗ nào để dung thân. Không còn cách nào khác, bọn họ phải dẫn theo cục nợ này.

Đầu óc của Liễu Hi Hiên lại giống như không được minh mẫn, có lúc điên điên khùng khùng, có lúc thích khoa trương phô bày thanh thế, trong khi địa vị của hắn ta còn thấp hơn nhiều so với đám người Vân Ngạo Phong.

Mà hệ thống từng nói trí lực của Vân Ngạo Phong thuộc hàng dần

độn, nhưng hăn cảm thấy hệ thống nói sai lệch với thực tế một ngàn tám trăm dặm rồi, rõ ràng trong thời gian qua đầu óc của hăn còn thông minh hơn khi ở hiện đại nữa kia, haizzz.... hệ thống đúng là không đáng tin mà...

Nhắc đến hệ thống mới nhớ, mấy ngày nay không nghe tiếng hệ thống lải nhải bên tai hăn, cũng không biết chạy đi đâu rồi.

Trở lại hiện tại...

Một đàn Thanh Linh Túc trắng trắng mềm mềm, à nhầm, hung hăn cường liệt đang nhe ra hàm răng trắng sắc nhọn, đôi mắt màu tím cảnh giác nhìn chăm chăm con vật kỳ lạ đang xâm chiếm lãnh thổ của mình.

(Tác giả: Thử tưởng tượng hình dạng của Thanh Linh Túc thật sự rất đáng yêu).

Trong phút chốc khi Mạc Miên tán được mở ra, một mùi hương không thể nói là dễ chịu bay ra, nhất thời bộ dạng hung dữ của Thanh Linh Túc liền biến mất, thay vào đó là một vẻ mặt thuần thực nghe lời, nhưng ngay sau đó cả đàn lại đột nhiên chạy tán loạn khắp nơi.

Như bị thứ gì đó dọa sợ, một đàn Thanh Linh Túc moe moe con này đâm con kia, con kia đâm con nọ, nhìn thật sự rất muốn bắt về nuôi... Nhưng tiếc là nó quá cảnh giác đối với con người...

Còn mấy người Vân Ngạo Phong cũng không khá hơn là bao, đều bị cái thứ gọi là Mạc Miên tán này hành đến khuôn mặt tái nhợt, đầu mơ hồ phát ra tiếng ong ong.

Mạc Miên tán của Bạch được sư căn bản không phải chỉ có tác dụng với Thanh Linh Túc, bây giờ ngay cả mấy người Vân Ngạo Phong cũng đều bị đầu độc rồi.

Mùi hương trong lọ bay ra hết liền tiện tay vứt nó xuống đất, hấn lại không nhận được mà nôn một trận, thấy thể hai người Vô Ly và Vân Tuân Vũ tiến lên, đồng thời vươn tay vuốt vuốt lưng cho hấn: "Tiểu Phong, đệ không sao chứ?"

Cả hai dùng ngữ điệu quan tâm nói.

Còn hấn..., khi nghe đến giọng của Vân Tuân Vũ liền nhớ đến lần trước, nôn ra càng dữ dội hơn.

Nhưng Vân Ngạo Phong đâu biết lần trước là y muốn tốt cho hấn nên mới..... khiến hấn nôn đến thần trí không rõ ràng....

Mà lúc đó hấn vô tình hít phải khí độc mà đám rắn kia thả ra, nhưng y đã khiến hấn nôn sạch hết rồi, chỉ tội cho khí độc chưa kịp xâm nhập mà đã bị đẩy ra ngoài, hơn nữa còn là bị đẩy ra một cách mạnh bạo không thể mạnh bạo hơn.

Khí độc chỉ biết khóc ròng...

Vô Ly liếc mắt nhìn Vân Tuân Vũ một cái, sau đó cố tình vấp chân, cả người nghiêng sang đẩy mạnh y phải lùi xa ba bước.

Còn hấn thì chẳng biết gì, chỉ chú tâm vào công việc nôn và nôn của mình.

"Đệ không sao chứ?" Vô Ly lại hỏi!

Công cuộc nôn mửa đã hoàn thành, Vân Ngạo Phong lấy tay lau nhẹ khoé miệng, mới nói: "Khụ! Đệ không sao!"

Giương mắt lên nhìn, đám người kia nhìn Vô Ly với ánh mắt mặt dày không biết xấu hổ đệ nhất thiên hạ.

Vô Ly còn lâu lắm mới thèm để ý!

Sau đó họ lại đi theo phương hướng mà Bạch được sư chỉ, đi khoảng nửa canh giờ thì đến một cái sơn động.

Vân Tuân Vũ: Tiểu Phong là của ta!

Vô Ly: Là của ta!

Vân Ngạo Phong: Không của các huynh đâu, ta là của mụ tác giả!
nhào vào lòng tác giả.

Tác giả:??? Ủa, chuyện gì đang diễn ra vậy? *thắc mắc ôm lấy Vân Ngạo Phong, về mặt ngu ngơ*.

Vân Tuân Vũ / Vô Ly: Mụ tác giả thối tha! *xẹt xẹt - ánh nhìn điện giật*.

Tác giả: Aaa, ta vô tội mà, Phong Phong, người mau bỏ ra!

Vân Tuân Vũ / Vô Ly: Hử, người vừa gọi Tiểu Phong là gì? *muốn ăn tươi nuốt sống tác giả*.

Tác giả: Không không không không..., Vân Ngạo Phong đồ chó chết!
hét lớn.

Vân Tuân Vũ / Vô Ly: Hà! Người còn dám nói Tiểu Phong như vậy?
nhào vô bóp cổ tác giả.

Tác giả: Khụ khụ..., mau... cứu....ta.... với!....*một cái chết nhục nhã vì.... điều gì?*

Chương 13: Vẫn mạng sườn cốc.

Bước chân vào sơn động, ờ mà... cái này có vẻ không giống sơn động lắm thì phải...

Bề ngoài nhìn giống một cái động, nhưng bên trong lại giống đường hầm hơn.

Bên trên thạch động trơn nhẵn không có lấy một tia thạch nhũ, họ đã đi được khoảng nửa nén nhang nhưng vẫn không thấy lối ra, kể cả một ngã rẽ cũng không có luôn.

Bên trong thạch động tối tăm chỉ có thể mờ mờ nhìn thấy lối đi, nhưng với thị lực siêu siêu tốt như Vân Ngạo Phong, hắn nhìn thấy có vài ấn ký và hoa văn trên tường đá.

Tuy không hiểu những thứ này có ý nghĩa gì, nhưng hắn vẫn âm thầm ghi nhớ trong đầu.

Vân Ngạo Phong là người cuối cùng vào thạch động, lại mãi nhìn những thứ được khắc trên đá, nên đã bị mọi người bỏ xa một đoạn.

Đột nhiên, thanh âm vui mừng của Vô Ly vọng vào tai hắn: "Đến rồi, thấy lối ra rồi!"

Nghe vậy, hắn liền nhanh chóng chạy đến, bóng lưng rời đi, hắn lại không biết chỗ mình đứng lúc này bất chợt tỏa ra một luồng oán khí và hắc vụ, che đi lối ra.

Huyền trận... đã được khởi động!

Đám người Vân Ngạo Phong nhìn khung cảnh trước mắt, cảm rớt thẳng xuống đất, mắt sáng long lanh.

Đây mà là Vãn Mạng sơn cốc đáng sợ được người ta truyền miệng đồn đại kia sao? Phải nói là một chút cũng không giống! Khác xa hoàn toàn so với tưởng tượng của họ.

Chỗ này... rõ rõ ràng ràng là chốn bồng lai tiên cảnh a!

Khắp nơi đều là thác nước với các loại thảo dược quý hiếm, không khí trong lành mát mẻ làm lòng người buông lỏng, mọi phiền não đều tan biến sạch sẽ.

Thác nước chảy róc rách ba phía, men theo từng sườn đá chảy xuống dưới hồ tạo thành bọt nước trắng xóa.

Hồ nước rộng lớn vươn mình đón nhận từng tia nắng nhẹ, tạo nên những điểm sáng long lanh trên mặt nước.

Đặc biệt ở giữa hồ còn có một cái lương đình, nhưng lại không có đường dẫn vào, làn nước trong suốt hơi gợn sóng, Vân Ngạo Phong tập trung nhìn kỹ, phát hiện hồ này hình như... không có đáy?!

Ngẩn ngơ một chút, hần bị Vô Ly kéo đi, sau khi ngắm chỗ này đủ nhiều, đám người Vân Ngạo Phong liền đi sang chỗ khác, nơi đây có vô số kỳ trân dị dược, những loại thảo dược ở bên ngoài không có thì ở đây đều không thiếu.

Vân Ngạo Phong nhìn trước mắt là một con đường được lát đá, không, phải nói là một bậc thang được xếp bằng đá, quy quy củ củ, sạch sẽ đến lạ lùng. Rõ ràng ở đây có rất nhiều cây cỏ thụ và dược thảo, đáng lẽ ra dưới đất toàn bộ được bao phủ bởi lá khô mới đúng, nhưng không, ngược lại nền đất giống như ngày _ ngày được quét

tướng dọn dẹp, đến cả một hạt bụi cũng không nhiễm nổi.

Bỏ qua suy nghĩ viển vông phức tạp trong lòng, hắn bắt đầu nghiên cứu các loại dị thảo mọc hai bên thềm đá.

"Tiểu Phong, đệ qua đây với ta!" Vô Ly đi đến kéo Vân Ngạo Phong đi qua một khối đá bằng phẳng. Còn những người khác đã sớm đi thăm quan xung quanh.

"Nhị ca, huynh kéo đệ đến đây làm gì?" Trên đầu Vân Ngạo Phong hiện lên ba dấu chấm hỏi to đùng.

"Nè, đệ nhìn xem cái này có đẹp không? Ta thấy nó rất hợp với đệ!" Vô Ly ấn hắn ngồi xuống phiến đá bằng, sau đó lấy ra một chiếc hộp nhỏ huyết sắc tinh xảo, mở ra, bên trong là... nhẫn??

Chiếc nhẫn này được khắc từ ngọc nhìn rất xa hoa cao quý, thế nhưng nó lại là nhẫn của nữ nhân a! Còn hắn, hắn là nam nhân, lấy đồ của nữ nhân thật sự có chút... không biết nói sao!

Nhưng mà... sau khi nhìn thấy chiếc nhẫn này thì.... hắn triệt để cắt hứng luôn rồi! Nói đơn giản một chút là hắn không thích phục sức, càng không thích mấy thứ đồ linh tinh như thế này, đặc biệt là của nữ nhân, tranh giành không phải là vinh quang a...

Vân Ngạo Phong vươn tay đóng chiếc hộp lại, vẻ mặt vô vị nhàm chán phây phây: "Cái này nhị ca cứ giữ lấy mà sai, nếu không thì đi tìm cô nương nào xinh đẹp một chút tặng cho họ là được, hoặc là có thể vứt đi, tùy huynh xử lý!"

Nói xong lại định tiếp tục đi nghiên cứu thảo dược, nhưng câu sau đó Vô Ly thốt ra làm hắn có chút... tham lam: "Nhưng đây là nhẫn trữ vật đó!"

Vân Ngạo Phong đứng lại, quay lưng, nhận lấy chiếc nhẫn, đeo vào

tay: "Đệ nhận!"

Dù sao thì... cái túi càn khôn rách nát của hắn cũng không tốt bằng nhẫn trữ vật a...

Vô Ly hoàn thành mục đích, vui đến điên rồ. Vân Ngạo Phong không biết nhị ca bị làm sao, liền một tiếng cảm ơn cũng không có mà chạy đi luôn.

Hắn không biết cách đó xa xa có một người đang ôm một thùng dấm chua, từng ngụm từng ngụm nuốt xuống, vừa chua vừa đắng.

Về phía những người khác thì....

Thứ nhất phải nói đến Ý Hiên, khung cảnh đẹp như vậy mà lại nằm ườn ra ngủ, thật đáng tiếc, thật đáng tiếc....

Còn Mộc Du Tử thì... (tác giả nhìn chằm chằm vào mặt hồ)... một cái đầu nhô lên, a, hóa ra tiểu mỹ nhân kia đi tắm rồi...

Trịnh Trúc phát hiện ra một cái sân vắng, liền an an tĩnh tĩnh mà ngồi xuống tu luyện.

Về phần Liễu Hi Hiên thì... vừa bước chân vào đây hắn ta đã chạy đi khắp nơi hái đủ loại thảo dược, bây giờ trong túi của hắn ta đầy đến không thể nhét thêm bất cứ thứ gì nữa rồi.

À, hiện tại chỗ của Vân Tuân Vũ và Vô Ly thì... có vẻ thảm hại hơn một chút, hai người đó đang ta trừng ngươi, ngươi trừng ta...

Mất hết thể diện...

May mà không có người khác ở đây....

Tác giả: Hình như thiết lập nhân vật của anh công bị phá rồi thì phải...

À mà thôi, kệ..

Tác giả đam mê viết truyện nhưng ghét viết văn, nên truyện có hơi... buff quá đà...

Hahaha....

Chương 14: huyền trận.

Hình như do ham chơi quá nên họ quên mất mục đích tới đây là gì rồi, hơn nữa Bạch được sư nói phải trở về trước khi thác nước ở đây ngừng chảy.

Nhưng nhìn đi nhìn lại vẫn không thấy dấu hiệu nào của sự đình trệ thác nước.

Bây giờ chắc là vào khoảng buổi trưa gì đó, thế nhưng ánh mặt trời chiếu xuống lại càng lúc càng yếu, trên không trung tích tụ một tầng lờ mờ dày đặc.

Vân Ngạo Phong không phải không nhìn thấy sự khác thường, trong lòng một trận hoảng loạn dấy lên. Đưa tầm mắt rời khỏi đám thảo được trước mặt, tìm kiếm thân ảnh của những người khác, nhưng nhìn bốn phương tám hướng cũng không phát hiện ai ngoài bản thân hắn.

Bớt chợt ánh mắt của Vân Ngạo Phong dừng lại ở phía thác nước, hình như hắn nhìn thấy thác nước đang chảy chậm lại, chậm hơn lúc trước khi mới đặt chân vào đây!

Nguy rồi! Phải nhanh chóng tìm được Dẫn Linh Diệp! - Trong lòng lập bộp một tiếng, hắn nhớ tới lời dặn dò của Bạch được sư, nhưng những người khác lại không thấy bóng dáng đâu rồi!

Hắn lại nhìn, không gian và khung cảnh xung quanh vẫn như cũ, chỉ là hắn cảm thấy.... không có một tia hơi thở nào của con người.

Ngược lại... oán khí vờn quanh, giống như địa ngục.

Trời càng lúc càng tối, hắc thử gọi: "Đại ca, nhị ca, Ý Hiên huynh, các người ở đâu?!"

Không có tiếng đáp trả, tiếng hét của hắc thử cứ như vậy vọng lại rất nhiều lần, đâm thẳng vào đại não khiến hắc thử không kìm được mà ôm lấy đầu.

Bây giờ... không có tiếng nước chảy, không có tiếng gió thổi, cũng hoàn toàn không có phát ra tiếng động gì, không gian mù mịt bị hắc vụ bao quanh, chỉ có một mình Vân Ngạo Phong..., chỉ có một mình hắc thử..., một mình...

Hắc thử như chìm vào bóng tối, không một tia sáng...

Chìm vào không gian của chính mình...

Hắc thử nhìn thấy cha mẹ của mình... ở kiếp trước... đôi mắt trắng dã... vô hồn...

.... Ở một nơi khác...

Vân Tuân Vũ đang chập vập đối phó với ảo cảnh có tính mê hoặc tâm trí con người.

Trước mắt y bây giờ là Tiểu Phong, nhưng cũng không phải là Tiểu Phong...

Sau đó...

Ký ức năm năm trước hiện lên, y tự tay hại chết đệ đệ ruột của mình, sau đó... gặp được một người, người đó không danh không tính, không tên không tuổi, không cha không mẹ, khuôn mặt giống y đúc đệ đệ của y...

Được y đưa về nhà, là một tên giả mạo...

"Ca!" Một tiếng nói âm lãnh vang lên, vọng vào tai y!

"Không, không phải, ta không phải ca ca của ngươi! Không phải...."

Hoảng loạn, sợ hãi, vô số cảm xúc vây khốn y...

"Ca ca, chính ca đã hại chết đệ, mạng của đệ.... đệ muốn mạng của huynh, giao cho ta...., không, ta phải giết chết tên giả mạo đó, giết chết, ha ha ha ha ha...."

Trước mắt Vân Tuân Vũ bây giờ là khuôn mặt năm năm trước của đệ đệ y, một khuôn mặt tàn.

"Không, đệ không được làm hại Tiểu Phong, không được..."

"Tiểu Phong..., Tiểu Phong chẳng phải đang ở trước mặt ca sao? Ha ha ha..." Tiếng cười kéo dài rồi nhỏ dần.

.....

Vô Ly nhìn thấy... một nam tử xa lạ chạy tới ôm chầm lấy hắn, còn gọi hắn là ca ca.

Còn có một trung niên nam tử gọi hắn là Thích Lữ Hoa.

"Con trai, đã lâu rồi cha con ta không được đoàn tụ, cùng cha về nhà đi, về nhà rồi sẽ được gặp mẹ, gặp gia gia và đệ đệ con, nhà của con không phải ở Lĩnh Lạc thành, nhà của con là ở Ngôn thành... theo cha về nhà, đi thôi...!"

Thanh âm nhu hoà của người trung niên vang lên, đưa tay nắm lấy tay Vô Ly, đôi mắt hắn vô hồn, từng bước chân đều chần chừ... đi rất

chậm...

Không gian tối đen như mực bất chợt vang lên hàng ngàn tiếng gào thét khác nhau, y như tiếng ma quỷ dưới địa ngục, muốn xé rách màng nhĩ của hắc làm đầu óc hắc thanh tỉnh lại.

Vô Ly dừng bước, ánh mắt có lại cảm xúc, vươn tay dứt khoát rút ra, chân không tự chủ được lùi về sau hai bước.

"Ông nói dối, ông không phải cha ta, cha ta tên là Vân Chí Thanh, ông không phải cha ta!"

Vô Ly quay đầu chạy đi trong bóng tối vô tận...

....

Tất cả mọi người đều bị huyền trận mê hoặc, Liễu Hi Hiên, Trịnh Trúc và cả Mộc Du Tử, chỉ là Ý Hiên vẫn an an tĩnh tĩnh mà nằm trên ngọn cây ngủ ngon lành.

Khuôn mặt thanh thản lại thanh bình, hoàn toàn không mang một chút biểu cảm khó chịu nào, làn gió mát lạnh lướt qua sườn mặt, y cũng không phản ứng gì.

Đột nhiên, trên đầu Ý Hiên xuất hiện một con thỏ?

Chuột?

Sóc?

Chồn?

Mèo?

Cáo?

Cũng không phải, không biết con thú này thuộc giống loài nào nữa, có lẽ là lai từ sáu con vật trên cũng có khả năng đi!

Thôi, không nghĩ nhiều!

Con thú toàn thân đen thui thui lù, đôi mắt vàng khẽ chớp, miệng nhỏ phát ra tiếng kêu đáng yêu động lòng người.

"Chít chít chít!"

Âm thanh êm dịu thế nhưng lại làm cho Ý Hiên tỉnh lại, con thú nhỏ nhảy lên trên bụng y, ngồi xuống ngoe nguẩy cái đuôi ngắn bé tí.

Bình lặng mở mắt ra như chưa từng ngủ, Ý Hiên nhìn thấy con thú nhỏ ngồi trên bụng mình liền đưa tay bế nó lên: "Tiểu Hắc ở đây sao?"

Cụt lủn!

Y đang nói chuyện với thú đó! Nhưng mà sau đó khiến tác giả rớt cằm là, con thú đó biết nói, hơn nữa tiếng nói còn trong trẻo đến khiến người ta hận không thể ăn tươi nuốt sống nó, chỉ mong sao giọng của mình là như vậy!

Tác giả: Hiên huynh, đây là con gì vậy? *chỉ vào Tiểu Hắc*.

Ý Hiên: Tiểu Hắc!

Tác giả: Tên mặt liệt nhà ngươi đúng là ngu xuẩn, ta đương nhiên biết nó tên là Tiểu Hắc rồi! Cái ta hỏi là chủng loại của nó đó!

Tiểu Hắc *nhảy qua cắn tác giả*: Ngươi mới ngu, ta thuộc chủng loại Tiểu Hắc nha! *về mặt đắc ý*.

Tác giả: Phút, ha ha ha... *mặc dù đang đau nhưng vẫn không nhịn nổi cười*.

Chương 15: Giải huyền trận.

Trước mắt Vân Ngạo Phong là cha mẹ và những người bạn thân thiết nhất của hắn, họ sống vui vẻ tự tại, hắn nhìn thấy... bản thân mình cũng ở đó.

Hắn khẽ nhấc chân, muốn bước về phía họ, nhưng có thứ gì vô hình đã kéo hắn lại.

Tô Viêm quay đầu nhìn về phía Vân Ngạo Phong, nở một nụ cười thật tươi. Bây giờ hắn cảm thấy mình vừa là Tô Viêm vừa là Vân Ngạo Phong, hắn nhìn thấy mình bị những sợi xích thô đen khoá chặt, những sợi xích rũ xuống từ không gian tối tăm trên đầu hắn, lại nhìn thấy Tô Viêm đang cười với mình, còn có cả Du Tử Mộc và Quân Thi...

Hắn... giống như... có thể..., muốn ở lại đây, đúng vậy, ở lại đây...

Bỗng một tiếng nói máy móc vang lên từ bốn phía, vọng vào màng nhĩ của Vân Ngạo Phong, khiến đầu hắn đau nhức như muốn nổ tung.

[Ký chủ, ký chủ tỉnh lại đi, đừng bị ảo giác mê hoặc, mau tỉnh lại, nếu không những người khác đều sẽ chết hết đấy! Ký chủ! Tít tít tít!]

[Ký chủ, tỉnh lại, tít tít!]

"Đúng rồi, đúng... ta không thể bị mê hoặc, họ sẽ chết!"

Tâm trí Vân Ngạo Phong tỉnh táo lại, có chút gấp gáp hỏi: "Hệ thống, ta phải làm sao để thoát khỏi chỗ này đây?"

"Tít tít." Âm thanh vang lên có chút nhanh đến kỳ lạ.

[Tít!... Ký chủ, ngài... tít... hãy giết chết Tô Viêm... tít!]

"Ta phải làm sao để giết ta chứ, ta cũng không thể tự tay giết bản thân mình được!"

[Bây giờ ký chủ là Vân Ngạo Phong... tít..., không phải Tô Viêm.]

Vân Ngạo Phong nghĩ nghĩ cũng có lý, hắn nhìn không gian tối om xung quanh, đột nhiên tay chân dùng sức, chạy về phía ảo ảnh, nhưng ảo ảnh đó lại biến mất ngay trước mắt hắn.

Không gian chung quanh lại trở về như bình thường, tuy không có tiếng nước chảy, không có bất kỳ tiếng động nào, nhưng hắn xác thực hắn đã trở về hiện thực.

Vân Ngạo Phong thử cử động mới biết mình không thể động đậy.

Muốn nói chuyện cũng không thể nói chuyện.

Không thể cử động, không thể lên tiếng, ngoại trừ hô hấp và liếc mắt ra thì hắn hoàn toàn lực bất tòng tâm với mọi thứ.

Bỗng nhiên, trước mắt hắn xuất hiện một thân ảnh quen thuộc, mắt mở lớn kinh ngạc, muốn hỏi lại không thể hỏi, đúng là khổ hết phần thiên hạ.

Vùng má Vân Ngạo Phong hơi vắn vẹo, phát ra giọng mũi: "Ư ư ư, ư ư ư!" (Ý Hiên huynh, mau cứu ta!)

Nhưng đáng tiếc, Ý Hiên không hiểu Vân Ngạo Phong muốn nói gì, hỏi cũng không thèm hỏi, mặt liệt nhàn nhã đi sang chỗ Vân Tuân Vũ.

Nhìn nhìn, rồi lại nhìn, tình trạng của Vân Tuân Vũ cũng giống như Vân Ngạo Phong, cả mấy người còn lại cũng bị biến thành trạng thái đờ như tượng.

Mà phải kể đến Mộc Du Tử đặc biệt thảm hại kia, đang tắm mà lâm vào huyễn cảnh, cứng đờ dưới đáy nước, bây giờ có lẽ sắp tắt thở rồi.

Còn có, huyễn cảnh mê hoặc kia là do Ý Hiên phá, à không, phải nói là do Tiểu Hắc nói cách phá cho Ý Hiên mới đúng.

Tiểu Hắc vốn dĩ không phải là sinh vật, khụ, yêu thú ở đây, nhưng lần trước đi vào bí cảnh liền bị lạc mất chủ nhân, vì vậy nó đi cứ đi, sau đó đi đến chỗ này. Nhưng kỳ lạ là chỗ này không có sự bài xích đối với Tiểu Hắc, ngược lại, lại bài xích mạnh mẽ đối với con người.

Cũng vì vậy mà Tiểu Hắc đại loại được coi như là một vị khách quý và thường xuyên của Vãn Mạng sơn cốc này.

Trong sơn cốc này đúng là có yêu ma quỷ quái gây chuyện, nhưng đám yêu ma quỷ quái đó lại coi Tiểu Hắc là thân nhân, cũng không ai biết là vì lý do gì.

Muốn phá huyễn cảnh ở đây thực ra cũng rất dễ.

Tiểu Hắc ngồi trên vai Ý Hiên, đôi mắt màu vàng lóng lánh xinh đẹp, thân hình nhỏ nhắn đáng yêu, một bộ dạng moe moe chết người.

Sau khi Liễu Hi Hiên nhìn thấy Tiểu Hắc, thì đang trong tư thế bất động rất buồn cười, đột nhiên không biết lấy đâu ra sức ra lực mà chạy đến cướp lấy Tiểu Hắc, xiết chặt không buông.

"Woa, con thú con này thật xinh đẹp, này, có muốn bái sư đồ với ta không?"

"Sư đồ cái đầu nguời, mau buông ta ra."

Tiếng nói trong trẻo phát ra khiến Liễu Hi Hiên động tác hơi dừng lại, sau đó không báo trước mà đưa mặt cọ đi cọ lại trên bộ lông mềm mại đen bóng của Tiểu Hắc, vui vẻ không thôi.

"Thì ra không chỉ đẹp mà còn biết nói chuyện nha, nguời là miêu tinh hả?"

Nhận được câu nói ngu xuẩn của Liễu Hi Hiên, Tiểu Hắc liền không kiêng nể gì mà giơ móng vuốt lên một đường cào thẳng vào mặt Liễu Hi Hiên.

Ý Hiên mặt liệt hoàn toàn không lường trước được một loạt động tác nguy hiểm của Liễu Hi Hiên, khéo môi rất khó có giật giật, nhưng cũng chẳng để ý.

Bây giờ Ý Hiên lại nghĩ đến một cách có thể khiến mọi người không ở trong tình thái tượng đá nữa!

Đó là, phải tìm ra thứ đối phương có hứng thú nhất.

Đầu tiên, Ý Hiên đi đến bên hồ nước, nhìn những sợi tóc trôi trên mặt hồ của Mộc Du Tử, nghĩ nghĩ, thứ mà Mộc Du Tử thích nhất có lẽ là... đoạn kiếm của Vô Ly, ừ, lúc nãy lướt qua Vô Ly Ý Hiên tất nhiên là tiện tay lấy qua đây rồi.

Bây giờ lấy ra để thử nghiệm, nếu thành công thì càng tốt, không thành công thì có lẽ cho Mộc Du Tử bỏ mạng ở đây cũng được.

Chương 16

Mộc Du Tử đang cố gắng nhin thờ dưới mặt hồ, cách một tầng nước mỏng nhìn lên mơ hồ thấy Ý Hiên đứng đó, trên tay còn cầm một thanh đoản kiếm...

Khoan đã...

Đoản kiếm? Đoản kiếm này chẳng phải của Vô Ly sao? He he he, bây giờ ngươi thuộc về ta rồi!

Với ý nghĩ đó, sự nghiệp sống sót của Mộc Du Tử đã thành công, chân khẽ đạp nước, ngoi lên mặt hồ, vừa thở hổn hển vừa bơi về phía Ý Hiên.

Bây giờ có thời cơ tốt thế này thì... hê hê... Mộc Du Tử trong lòng gian xảo cười lớn, hấn thích nhất chính là thanh đoản kiếm này, nói đúng hơn thì là của Mộc Du Tử, nhưng bị tên mặt dày đó cướp mất, trước giờ vẫn chưa có thời cơ cướp lại.

Nhưng trong lúc Mộc Du Tử đang tính kế thì Ý Hiên không biết đã đi đến chân trời góc bể nào rồi.

Thế là mất tong cơ hội tốt đẹp...

Ý Hiên liếc mắt nhìn Vô Ly đang trong tư thế buồn cười đến không thể buồn cười hơn.

Vô Ly đang ở trong tư thế một chân chạm đất, hai tay giơ thẳng lên trời, miệng cười vui vẻ nhưng thực chất thì đang khóc lóc trong lòng.

Vô Ly biết mình chỉ là con nuôi của Vân gia, nhưng hẳn lại không nghĩ mình còn có thân nhân khác, hẳn chỉ có ký ức từ khi được Vân Tuân Vũ mang về, đoạn ký ức trước kia hẳn hoàn toàn không nhớ bất cứ thứ gì.

Có lẽ những thứ Vô Ly nhìn thấy trong huyễn cảnh đều là ký ức trước kia của hẳn, nhưng có lẽ cũng không phải, người trung niên đó cho hẳn cảm giác uy hiếp, đem lại cảm giác đáng sợ cho hẳn, hơn nữa... Vô Ly cũng không nhìn thấy mặt của người kia.

Vô Ly đứng đấy, Ý Hiên trước nay không thích đào bới ký ức hay bất kì thứ riêng tư của người khác, cho nên hiện tại trong tình huống này lại không biết được Vô Ly thích nhất là thứ gì.

Tiện tay nhét thanh đoản kiếm vào người Vô Ly xong, Ý Hiên lại lê lét sang chỗ khác.

Chỗ Vân Ngạo Phong...

Vân Ngạo Phong dùng sức thật lớn, muốn lên tiếng nói chuyện, nhưng mặt đã đỏ như cà chua chín mà vẫn không si nhê gì.

"Hệ thống, hệ thống!"

Vân Ngạo Phong gọi hai tiếng nhưng không có động tĩnh gì, rất lâu sau đó mới nghe thấy tiếng títtít kéo dài vang lên.

[Tít....! Ký chủ, hệ thống đang gặp... títtít... chực chực... títtít... bây giờ không còn nhiều thời gian... títtít... ký chủ phải mau trở về bình thường... títtít... mới cứu được... títtít... Bây giờ ký chủ hãy nghĩ đến những thứ mà ký chủ muốn có được nhất... títtít... dùng lòng tham để phá bỏ sự ràng buộc... títtít...]

Vân Ngạo Phong ngẫm nghĩ một hồi, cơ hồ hiểu ra ý tứ của hệ thống, trong lòng lẩm bẩm: "Dùng lòng tham phá bỏ sự ràng buộc, thứ mà mình khát khao nhất... là gì?"

Đúng rồi, hệ thống đã từng nói hắc là Âm Dương thể chất, thích hợp làm dược sư, hắc nhất định phải trở thành dược sư, cứu chữa bệnh cho dân lành, ngoài kia còn có rất nhiều người bệnh tật quẩn thân, họ không thể cứ chết như vậy...

Hắc nhớ tới... kiếp trước, cha mẹ hắc cũng chết vì bệnh, hắc ghét bệnh lại hận từ chết, vậy nên hắc cần phải trở thành dược sư, trở thành dược sư...

Vân Ngạo Phong cảm thấy cơ thể mơ hồ có chút thả lỏng hơn.

Mà cũng lúc này, ở cách đó không xa...

Oán khí lượn lờ trên không, một cặp mắt đỏ tươi xuất ra từ hắc vụ đầy đặc, sau đó tiếng nói hung ác phẫn nộ vang lên.

"Hừ! Con vật gốc nghiệt kia không thể lợi dụng được rồi! Lại còn dám phá hỏng huyễn cảnh của ta, xem ra lần này kế hoạch của ta cũng không thể không thay đổi."

Ngay sau đó, một giọng nói êm tai cung kính khác vang lên.

"Chủ nhân, vậy có cần thuộc hạ ra tay một chút không?"

"Được thôi, có lẽ ngươi biết nên làm thế nào rồi, hừ, đi đi."

"Vâng, thuộc hạ làm ngay."

Ngừng lại thời gian rất ngắn, giọng nói đó pha chút thú vị, cười tà ác: "Ha ha ha, lần này ta xem các ngươi làm thế nào để thoát được, cuối cùng cũng sẽ trở thành vật bồi dưỡng của ta thôi, ha ha ha ha..."

Một tràng tiếng cười này nghe đến ghê tởm, vừa khàn vừa có vẻ già nua, chỉ là đám người Vân Ngạo Phong không có ai nghe thấy.

Mọi người ai cũng trở về như bình thường rồi, chỉ là Vân Tuân Vũ không hiểu sao vẫn đờ đờ như vậy, à, nói đúng hơn là y không có hứng thú với bất cứ thứ gì.

Cho đến khi...

"Đại ca?"

Vân Ngạo Phong chạy đến, thấy đại ca đứng một bên, năm người kia đứng một bên, nhìn dáng vẻ đứng thẳng uy nghiêm của Vân Tuân Vũ, hẳn còn tưởng giữa bọn họ xảy ra xung đột gì.

Nhưng Vân Tuân Vũ bất ngờ động đậy được, hơn nữa còn bộ dạng ử tử ta biết ta sai rồi ôm chầm lấy Vân Ngạo Phong.

Vân Ngạo Phong ngây ngô không hiểu chuyện gì đang xảy ra, còn năm người kia cũng mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau, cuối cùng là nhìn hai người nào đó đang ôm nhau... không hiểu mô tê gì.

Kỳ lạ là bây giờ Vô Ly không nhào vào lôi Vân Tuân Vũ ra tấn cho một trận, mà là suy tư đến xuất thần.

Ngoài ba người Vân Ngạo Phong, Vân Tuân Vũ và Vô Ly ra thì tất cả mọi người ai cũng bình thường.

Vân Ngạo Phong bị đại ca ôm đến không dám động đậy, trong miệng y còn lẩm nhẩm mấy câu hẳn nghe không hiểu.

"Tiểu Phong, ta biết ta sai rồi, sau này ta sẽ không để cho đệ gặp nguy hiểm nữa!"

Rốt cuộc là đại ca bị gì vậy? Chẳng lẽ cũng gặp ảo cảnh rồi bị hỏng luôn à?

Vân Ngạo Phong trong lòng thầm nghĩ, nhìn về phía mấy người kia ý hỏi chuyện gì xảy ra, nhưng họ cũng chỉ cười ngu ngơ, sau đó chạy mất dạng, còn lâu họ mới muốn ở đây làm bóng đèn nhá.

Chương 17: Dẫn linh diệp.

Vân Ngạo Phong đơ một hồi mới đẩy Vân Tuân Vũ ra.

"Đại ca, huynh làm sao vậy? Đệ đâu có gặp nguy hiểm gì?"

Vân Tuân Vũ im lặng cúi đầu, suy nghĩ về quá khứ phức tạp lúc trước, y sợ lại mất đi Tiểu Phong một lần nữa, y không muốn điều đó xảy ra.

Đôi lông mi khẽ run nhẹ, Vân Tuân Vũ chớp mắt một cái, ngẩng đầu lên nhìn Vân Ngạo Phong, nhìn thật kỹ từng đường nét trên khuôn mặt hắn, quan sát đôi mắt phượng xinh đẹp kia, lúc nhỏ đôi mắt ấy đã từng tỏ ra vô số cảm xúc, rồi đến hành động nhõng nhẽo với y.

"Ta..."

Ta sợ mất đệ!

Y muốn nói, nhưng lại không thể mở miệng, y sợ... sau khi nói ra điều đó sẽ trở thành sự thật. Tiểu Phong đã từng rời khỏi y một lần, là do chính đôi tay y đẩy hắn vào con đường chết, còn có lần trước... suýt nữa Tiểu Phong lại bỏ đi, y tuyệt đối không thể nói ra lời nào không may, y cũng không muốn khơi dậy nỗi mất mát và ký ức tồi tàn lúc trước.

"Được rồi, ca, bây giờ phải nhanh chóng tìm thấy Dẫn Linh Diệp rồi rời khỏi đây, không thể ở đây lâu được, đằng sau không biết còn bao

nhiều cặp bấy đang chờ chúng ta đâu."

Vân Ngạo Phong thấy Vân Tuân Vũ im lặng không nói, liền nhớ ra mục đích của chuyến đi lần này, vả lại, chỗ này tuy đẹp nhưng nguy hiểm cơ hồ ẩn núp xung quanh, ở lâu chỉ sợ gặp chuyện không may.

Vân Tuân Vũ nói: "Được."

Bầu không khí áp bách khó hiểu buông xuống, hai người liền đi tới chỗ mấy người Ý Hiên.

Họ không chú ý tới mực nước trong hồ kia dần dần tăng lên, tốc độ rất chậm nên rất khó nhận ra.

Vấn Mạng sơn cốc không được coi là rộng lớn, nhưng địa hình phức tạp, lồi lõm rõ ràng, những tảng đá to được các loại thảo dược quý hiếm bám vào, có đủ thất sắc. (Nói chung là đẹp và... thích hợp chơi trốn tìm, he he...)

Bảy người Vân Ngạo Phong chia nhau ra tìm, nhưng Liễu Hi Hiên tên dần thối đó lại không cách nào phân biệt được Dẫn Linh Diệp, Dẫn Linh Diệp cũng rất khó tìm, nó có thể tự lẫn trốn con người.

Dẫn Linh Diệp có kim sắc diệp và hồng sắc diệp.

Kim sắc là giải, còn hồng sắc là độc.

Loại thảo dược này chỉ mọc ở những nơi cao ráo, thích ánh sáng mặt trời, không có hoa cũng không phân nhánh, quanh thân còn tỏa ra một mùi hương đặc biệt thơm dịu, khó tìm nhưng lại dễ dàng nhận ra.

Vân Ngạo Phong leo lên một tảng đá cao, tìm kiếm kỹ càng, những cây thảo dược mọc chen chúc nhau cũng không tránh khỏi số phận bị hắt lặt lên. Từ chỗ này sang chỗ khác, tìm khắp nơi mà vẫn không thấy, những tảng đá cao gần đó đều bị hắt hành hạ đến nổi da tróc

thịt bong, mặc dù đá thì làm gì có da có thịt mà bong.

Chỗ Vân Tuân Vũ cũng không ăn thua gì.

Thác nước đã ngừng chảy nhưng mực nước vẫn tăng lên rất chậm, lương đình giữa hồ cũng bị nước tràn vào, chẳng qua là không có ai chú ý đến nó.

Nhiệm vụ quan trọng trước mắt là phải tìm được Dẫn Linh Diệp rồi rời khỏi đây!

Thời gian trôi qua thật nhanh, chốc lát mà đã qua hơn nửa canh giờ, nhưng Dẫn Linh Diệp vẫn không chịu xuất hiện.

Lại tìm thêm một lúc, bỗng nhiên mặt Vân Ngạo Phong sáng lên, hít một ngụm không khí, khuôn mặt không giấu nổi vui mừng mà la lên.

"Nè, ở bên này, ta nhìn thấy Dẫn Linh Diệp rồi!"

Mọi người nghe tiếng, đồng loạt chạy qua đồng loạt đưa mắt nhìn theo hướng tay hắn chỉ.

Sau đó là biểu cảm vừa vui mừng vừa khiếp sợ vừa thú vị.

Liễu Hi Hiên khiếp sợ.

"Cao thế làm sao mà lấy được, lên đó lỗ đầu té xuống chết thì sao?"

À thì... Dẫn Linh Diệp ở tít trên vách đá thác nước chảy kia ấy, chuyện là lúc nãy Vân Ngạo Phong đuổi người ngáp ngáp ngáp dài một cái liền phát hiện được nó.

Mộc Du Tử khinh thường nhìn Liễu Hi Hiên: "Liễu công tử cần gì phải nhát gan như vậy chứ? Dù sao thì tu vi cũng đã Linh Giả cảnh hậu kỳ rồi, người xem tam công tử nhà chúng ta đi, tu vi cũng thập

phần thấp hơn người nhưng công tử còn chưa nhất như người đầu!"

"Thì ta... trước giờ chưa từng mạo hiểm như vậy a..."

Liễu Hi Hiên mếu máo, đúng là trước nay hẳn ta chưa từng mạo hiểm thế này, không nói không sao, nói đến lại đau lòng. Liễu Hi Hiên a, từ nhỏ tới lớn bị cha nhốt trong nhà tu luyện, nhưng hẳn tư chất không tốt, căn cơ cũng không vững chắc, nên cho đến bây giờ cũng chỉ mới tu luyện đến Linh Giả cảnh hậu kỳ.

Lần này khó khăn lắm mới thừa cơ cha vắng nhà mà trốn được ra ngoài, nghĩ phải nhân cơ hội này chơi một trận đã đời, sau đó gặp được đám người Vân Ngạo Phong, liền cứ như thế trở thành một tên ăn bám.

"Các người không phải sợ, cứ ở yên đây."

Trịnh Trúc cười cười, sau đó triệu hồi Tán Cô Oán Vũ, ngự kiếm bay lên.

Mọi người ở dưới giương mắt nhìn lên, Trịnh Trúc là người có tu vi cao nhất trong bọn họ, gốc rễ tu luyện vững chắc, nên cũng không cần lo lắng Trịnh Trúc gặp bất trắc.

Ngay khi tay Trịnh Trúc chạm vào thân cây Dẫn Linh Diệp liền cảm giác kỳ lạ, linh lực giống như bị phong tỏa một nửa.

Nhanh chóng cầm Dẫn Linh Diệp ngự kiếm bay xuống, chân chạm đất có chút loạng choạng, cảm nhận từng giọt mồ hôi đang lăn dài trên sườn mặt, đôi môi lập tức tái nhợt, tay phải cầm chặt Dẫn Linh Diệp tê ròn.

Vô Ly ở cạnh nhanh tay đỡ được Trịnh Trúc, nhìn khuôn mặt tức khắc trở nên trắng bệch như vậy liền hiểu ra vấn đề.

"Trịnh sư huynh bị trúng độc rồi!"

Mọi người đồng thanh: "Trúng độc? tại sao lại trúng độc?"

Chương 18: Nguy hiểm (1).

"Dẫn Linh Diệp có độc!" Vân Tuân Vũ nói.

Độc tính này cực mạnh, dù người có tu vi cao đến đâu cũng không thể nào tránh khỏi bị trúng độc khi tiếp xúc với Dẫn Linh Diệp.

Quan sát tình trạng của Trịnh Trúc, có lẽ một phần cũng do thể chất của y quá bài xích với thuộc tính của Dẫn Linh Diệp, dẫn đến hôn mê bất tỉnh.

Vô Ly đỡ Trịnh Trúc ngồi xuống, Ý Hiên liền phối hợp truyền linh lực vào nội thể của y kiểm tra một chút.

Lục phủ ngũ tạng và mạch tượng tạm thời chưa bị ảnh hưởng quá xấu, nhưng tay phải của Trịnh Trúc đã một mảng xanh tím mơ hồ.

"Tạm thời chưa ảnh hưởng xấu đến tính mạng!"

Ý Hiên rút tay ra, mặt liệt đứng lên nói.

"Ảnh hưởng đến tính mạng?" Mộc Du Tử và Liễu Hi Hiên đồng thanh hoảng hốt kinh nghi.

Vân Ngạo Phong rũ mắt, cảm thấy hơi chút chột dạ, dù sao thì cũng vì hấn mà Trịnh Trúc mới gặp nguy hiểm.

"Là do ta liên lụy huynh ấy!" Vân Ngạo Phong ngữ điệu tự trách.

"Không do đệ, là do thể chất của Trịnh sư huynh ảnh hưởng!" Vân Tuân Vũ nói, tuy nói vậy cũng đúng, nhưng tất cả mọi người đi đến Yêu Thú xâm lâm này đều là vì lo cho Vân Ngạo Phong, vậy giờ hắn lại làm liên lụy họ, bảo hắn không có tự tôn sao?!

"Đệ..."

Bỗng nhiên trong đầu hắn vang lên một thanh âm máy móc quen thuộc: [Tít tít, hệ thống đang trong quá trình khởi động lại, hệ thống đang trong quá trình khởi động lại, tít tít.]

Vân Ngạo Phong im lặng không lên tiếng nữa, thay vào đó là âm thầm chờ đợi hệ thống hồi phục.

Một lát sau...

[Tinh tinh! Hệ thống đã khởi động thành công, hoan nghênh ký chủ tiến vào không gian hệ thống, bây giờ ký chủ có thể đặt nghi vấn của mình.]

Vân Ngạo Phong có chút vui mừng, hắn đang rất cần hệ thống đây.

"Hệ thống, người mau xem xem tình trạng của Trịnh sư huynh là như thế nào a? Có cách gì giải được độc của Dẫn Linh Diệp không?"

Vân Ngạo Phong vừa mở miệng liền nói một lèo, như sợ hãi Trịnh Trúc gặp chuyện. Nhưng hiện tại trong lòng hắn thật sự rất lo lắng, thật ra Hàn Độc của hắn không giải cũng không sao, đợi sau này tu vi của hắn cao rồi có thể tự ép nó xuống, chỉ tiếc là bây giờ tu vi của hắn còn quá thấp, đến bảo vệ bản thân cũng không làm được, lại còn kéo thêm phiền phức cho người khác, tránh không khỏi có chút tự trách.

[Tình trạng này của hắn hình như trúng độc chưa nặng lắm, nhưng vì bị thể chất ảnh hưởng nên độc tính sẽ di chuyển nhanh hơn, bây

giờ muốn cứu người thì còn có hai cách, một là lấy độc trị độc, nhưng cách này rất nguy hiểm, tỉ lệ thành công không đến bốn phần trăm, hai là ký chủ sẽ giúp hắc ta giải độc...]

Vân Ngạo Phong nghe đến liền giật mình, hắc? Hắc thì có thể giải được độc này sao? Còn chưa kể đến tu vi của hắc mới là Linh Giả cảnh sơ kỳ, luyện đan thì không thể, linh lực lại quá yếu, vậy bảo hắc cứu bằng cách nào?

"Hệ thống, người có nhầm không, tu vi của ta, linh lực của ta a, người nói xem ta phải cứu Trịnh sư huynh như thế nào? Người cũng không phải không biết ta chính là phệ vật mà?"

[Ký chủ đừng kích động, ký chủ có điều không biết, thể chất của Trịnh sư huynh là Chí Dương Chi Thể, tuy nói Dẫn Linh Diệp thích ấm áp, nhưng đó cũng chỉ là một nửa, ký chủ chắc cũng thấy trên ngọn của nó có màu đỏ, mà chỗ đó vừa có độc lại ưa thích lạnh, vì vậy Trịnh sư huynh mới bị kích độc đối kháng mà trúng phải độc tính nặng như vậy].

Vân Ngạo Phong trầm tư suy nghĩ, lát sau mới bừng tỉnh, vẻ mặt hiểu rõ vui mừng nói: "Ta hiểu rồi, có phải ý của người là dùng khí âm thuần phục độc tính và độc khí trong cơ thể Trịnh sư huynh, sau đó chờ thời cơ ép nó xuống?"

Hệ thống nói: [Đúng vậy, nhưng linh lực của ký chủ chưa đủ, phải nhờ người khác truyền linh lực vào cho ngài thì mới có thể áp chế độc khí xuống].

Vân Ngạo Phong vui vẻ: "Được, cái này chắc không thành vấn đề!"

Hắc triệt để bỏ qua cách thứ nhất là lấy độc trị độc, bây giờ chỉ cần cứu được Trịnh Trúc là hắc sẽ không cảm thấy áy náy rồi.

Quảng hệ thống sang một bên, Vân Ngạo Phong hai mắt hào quang

oánh động, giống như vừa tìm được một thứ vừa quý vừa hiếm vừa... lắm.

"Các huynh tránh ra để ta thử xem sao."

Sau khi lời này vừa ra khỏi miệng hắn, tất cả ai cũng nhìn hắn bằng ánh mắt không muốn tin tưởng, chỉ có Vân Tuân Vũ và Ý Hiên là bất động thanh sắc.

Vân Tuân Vũ liếc thấy biểu cảm xiêu vẹo của họ, trong lòng liền khó chịu, nhíu mày nói: "Ta tin Tiểu Phong."

Ừ, Tiểu Phong có ý kiến gì y cũng không phản đối.

Ba người kia nhìn rồi lại nhìn, sau đó lại ngẩn ngơ nói: "Ờ ờ, đệ.... đệ đừng hạ độc Trịnh sư huynh nha!"

Cũng không thể trách họ tại sao lại có thái độ như vậy, còn nhớ một năm trước hắn từng điều chế một loại thuốc, lúc đó linh lực quá yếu nên hắn chỉ có thể chế bằng tay, sau khi điều chế xong còn bắt Mộc Du Tử về thử thuốc, kết quả là làn da trắng hồng mịn màng của Mộc Du Tử biến thành da cóc sần sùi, không những thế còn phồng lên rất khó coi.

Còn có một lần thuốc đã chế xong, mọi người trong Hàn Trúc viện sau khi biết hắn chế thuốc thì đã không biết trốn vào góc nào, nhưng xui thay, Vô Ly bị hắn tìm thấy.

Hắn nở một nụ cười gian manh, sau đó người chạy người đuổi, hắn còn không quên la thêm mấy câu dọa nạt: "Nhị ca, huynh đừng chạy, đứng lại đi mà...!"

Còn Vô Ly xấu số thì... nước mắt chảy ngược: "Tiểu Phong, đệ đừng đuổi theo ta, u u, làn da mềm mịn của ta, aaaa....."

Ba người Vân Tuân Vũ, Ý Hiên và Mộc Du Tử thì....

Ừm, Vân Tuân Vũ thì trốn trong phòng không dám ló mặt ra ngoài.

Ý Hiên thì một đường nhảy lên cây Lan Tùng to đứng trước cửa viện.

Mộc Du Tử thì chắc do hoảng loạn quá nên liền nhảy xuống hồ nước trước cửa viện. Cây Lan Tùng lại mọc ngay bên hồ, thế là Ý Hiên được chứng kiến một cảnh tượng tự mình hại mình của Mộc Du Tử, so với bị đem làm vật thử thuốc còn thê thảm hơn.

Bây giờ nhớ lại, có chút không thể tiêu hóa được, mặc dù không phải thử thuốc hay gì gì đó. Nhưng với tu vi của Vân Ngạo Phong thì vẫn... có một chút gọi là...không an toàn...

Chương 19: nguy hiểm (2).

Trên mặt Vô Ly và Mộc Du Tử vừa xanh xao vừa kinh hãi, đồng loạt nuốt một ngụm nước bọt.

Đã từng bị Vân Ngạo Phong bắt làm vật thử thuốc, bây giờ lại sắp có người gặp đại họa của hắn, mà người này lại là Trịnh sư huynh tốt tính.

Hai người Vô Ly chỉ biết quay mặt đi, thầm cầu nguyện cho Trịnh sư huynh được bình an.

Vân Ngạo Phong ngồi xếp bằng sau lưng Trịnh Trúc, thử vận chuyển linh lực.

"Đại ca, Ý Hiên huynh, hai người tới giúp đệ một tay."

Hắn nhìn về phía hai người Vân Tuân Vũ, họ liền hiểu ý đi đến sau lưng hắn, truyền linh lực vào trong nội thể hắn.

Vân Ngạo Phong cảm giác như có một dòng nước chảy về phía tứ chi bách hài, rất dễ chịu. Nhưng cảm giác dễ chịu đó qua đi, bất ngờ trong cơ thể nóng ran lên.

Lúc này chỉ nghe tiếng hệ thống nói: [Ký chủ, cố gắng khống chế khí dương linh lực, sau đó dần dần chuyển đổi thành âm khí, truyền vào nội thể của Trịnh sư huynh, tiến vào theo kinh mạch, lên đan điền...].

Vân Ngạo Phong chậm rãi cẩn thận làm theo những gì hệ thống nói, trên mặt không tự chủ được xuất ra từng tầng từng tầng mồ hôi như thác nước đổ xuống, khuôn mặt đỏ bừng lên.

Cảm nhận mỗi tia linh lực đều chảy theo kinh mạch, dần được chuyển hoá thành âm khí, đi lên đan điền.

Vân Ngạo Phong nhìn thấy đan điền của Trịnh Trúc rất kỳ lạ, giống như có một thứ gì đó đang cố gắng bảo vệ hắn.

Bỏ qua suy nghĩ viển vông đó, Vân Ngạo Phong tiếp tục vận chuyển linh lực, khiến những tia khí độc kia thuần phục, đợi sau khi độc tính giảm trừ không ít mới đè ép nó xuống.

Trên mặt Trịnh Trúc cũng lấm tấm mồ hôi, mày nhúu thật chặt, biểu cảm khó chịu không giấu giếm.

Có lẽ độc của Dẫn Linh Diệp đang trong quá trình hòa hoãn, nên có chút đau đớn trong cơ thể, như vậy cũng không có gì đáng lo ngại.

Vân Tuân Vũ và Ý Hiên đứng sau lưng truyền linh lực cho Vân Ngạo Phong sắp không chống đỡ được, giải độc kiểu này quá tiêu hao linh lực đi.

"Phụt".

Trịnh Trúc phun ra một lượng lớn máu bầm, độc khí cũng theo đó mà bị đẩy ra, từ trong máu bầm bắt đầu bốc lên một luồng khí đen hôi thối.

Đúng lúc này, tiếng hệ thống lại vang lên bên tai hắn: [Ký chủ, khí này là khí độc, tuyệt đối không thể hít vào, phải cẩn thận!]

Vân Ngạo Phong hít một hơi thật sâu, nói: "Mau bịt mũi lại!"

Ba người Vô Ly vốn dĩ chẳng hiểu gì, nhưng nghe giọng hắn nghiêm

trọng như vậy liền phản ứng thật nhanh làm theo lời hấn.

Hai tay bưng kín miệng, thân thể Trịnh Trúc ngã vào người Vân Ngạo Phong, hấn liền tiện thể đưa một tay bịt mũi Trịnh Trúc lại.

Đợi khi khí độc tan đi hồi lâu, họ mới buông tay ra thở mạnh.

Một ngụm máu bầm kia cũng đã bị bốc hơi sạch sẽ.

Vân Tuân Vũ và Ý Hiên nhanh chóng đỡ lấy Trịnh Trúc trên người Vân Ngạo Phong.

Sắc mặt y cũng tốt hơn không ít, bàn tay phải tuy vẫn nắm chặt Dẫn Linh Diệp không buông, nhưng đã trở về màu sắc ban đầu.

Mộc Du Tử tiến lên định lấy Dẫn Linh Diệp ra, nhưng bị Vân Ngạo Phong ngăn lại: "Cẩn thận, lại trúng độc thì không ai giúp huynh giải đâu!"

Mộc Du Tử nghe hấn nói xong lập tức rút tay lại: "Suýt nữa thì..."

Sau đó chưa nói hết câu, liền trợn mắt há hốc mồm nhìn Vân Ngạo Phong tự mình lấy Dẫn Linh Diệp ra khỏi tay Trịnh Trúc.

"Tiểu, Tiểu Phong!" Vô Ly kinh hãi.

Nhìn vẻ mặt ngây đơ của mấy người này hấn liền không nén được cười cười: "Đệ không bị độc chết đâu mà lo."

Ngay cả Ý Hiên mặt liệt mà cũng biết đến biểu cảm khác rồi.

Còn đáng sợ hơn nữa là Mộc Du Tử, hấn nghi ngờ hôm nay mình mở mắt sai cách rồi, nếu không sao lại có thể nhìn thấy Vân Ngạo Phong vô năng thường ngày làm ra những chuyện khó tin như bây giờ?

Thứ nhất, hắn là người tìm thấy Dẫn Linh Diệp, mà Dẫn Linh Diệp lại rất khó phát hiện, ừm... cái này còn có thể tin được.

Thứ hai, hắn là người giải độc giúp Trịnh sư huynh, cái này theo Mộc Du Tử thì tuyệt đối không thể tin được, không chừng đồn ra ngoài người ta còn bị phun máu chết vì chuyện này nữa a...

Thứ ba, hắn không bị Dẫn Linh Diệp độc chết?

Chuyện gì đang xảy ra vậy trời? Có ai nói cho ta biết là chuyện gì đang xảy ra không? Trong lòng Mộc Du Tử run sợ gào thét.

"Tại tại tại tại sao ngươi lại không bị trúng độc?!"

Liễu Hi Hiên kinh nghi, cơ mà hắn ta là một tên nhát gan, khi mở miệng đã run như cầy sấy.

"A..., ca làm gì vậy?" Vân Tuân Vũ bây giờ mới kịp phản ứng, bất ngờ cầm lấy tay Vân Ngạo Phong, cầm chặt đến nỗi tay hắn cũng run lên đau nhói, ngay cả sức lực cũng không còn mà đánh rơi Dẫn Linh Diệp xuống đất.

"Đệ... không sao?" Vân Tuân Vũ nhíu mày thật chặt, nhìn chăm chăm vào tay hắn như sợ bị vấy bẩn.

Vân Ngạo Phong không biết mình có nghe nhầm hay không, nhưng hắn cảm thấy trong giọng nói của Vân Tuân Vũ có chứa một tia kinh sợ và đau lòng.

Hắn không để ý nói: "Đệ không sao, ca mau buông tay ra, đau chết đệ rồi này."

Lúc này Vân Tuân Vũ mới buông tay hắn ra, sau đó lại cầm lấy quan sát thật kỹ chỗ bị mình nắm đến đỏ bầm, ừ ừ nói: "Không sao thật

tốt, đệ có đau lắm không?"

"Không đau, không đau..." Vân Ngạo Phong rút tay ra, vừa nói vừa vươn tay lấy Dẫn Linh Diệp để vào nhấn trử vật.

Ánh mắt liếc một cái chợt khựng lại: "Nguy rồi, mau rời khỏi đây!"

Tất cả nhìn theo, sau đó mở to mắt.

Cảnh tượng chính là...

Lượng nước trong hồ dâng lên nhấn chìm cả lương đình cao ngạo.

Một lời không nói, Ý Hiên và Vân Tuân Vũ liền đỡ lấy thân thể mềm nhũn của Trịnh Trúc, tất cả đồng loạt hướng phía thạch động mà chạy, nhưng nước đã dâng cao đến cửa động.

Nước càng lúc càng dâng nhanh, thấm ướt cả y phục.

Chương 20: Oán lê tộc.

Đám người Vân Ngạo Phong chạy đến trước lối vào thạch động, mặc dù động này ở cao hơn nhiều, nhưng nước vẫn không ngần ngại mà dâng lên không có điểm dừng.

Vân Ngạo Phong chạy đi trước, sau đó là Ý Hiên và Vân Tuân Vũ đang chặt vật đỡ Trịnh Trúc, cuối cùng là ba người Vô Ly, Mộc Du Tử và Liễu Hi Hiên.

Nước dâng càng lúc càng nhanh, trên mặt hồ tạo nên từng tầng từng tầng gợn sóng, ban đầu rất nhẹ nhàng, nhưng càng về sau càng dữ dội, vồ vào tường đá như muốn nứt ra.

Chỉ trong chốc lát mà nước đã tràn ngập vào trong thạch động.

Lần này càng khiến họ kinh hoàng hơn, thạch động ban đầu chỉ có duy nhất một lối vào, bây giờ không biết đã hiện lên bao nhiêu lối ra.

Từng bước chân đều vang vọng tiếng nước, bây giờ trên cơ bản tuyệt đối không thể xác định được lối đi chính xác là hướng nào. Nhìn bảy lối đi trước mắt mà hít sâu vài ngụm khí lạnh, Vân Ngạo Phong dẫn đầu đi vào hướng thứ ba bên tay phải.

Những lối đi này không có khác biệt, chỉ là không biết nó sẽ dẫn tới đâu, cũng có thể là đường cụt, hoặc là dẫn đến một nơi rất nguy hiểm, khả năng đi ra cửa thạch động thì hoàn toàn là số không.

Trên trán đục phải thạch nhũ khiến hần không tự chủ xoa xoa đầu, mà khoan đã, chỗ này còn có thạch nhũ, nhưng lối vào lại không có lấy một tia thạch nhũ.

Vậy điều này có thể chứng minh rằng, họ đi sai đường.

Vân Ngạo Phong thầm khóc trong lòng, không biết những người khác có chú ý tới hay không, nhưng hần tuyệt đối sẽ không nói ra.

Dù sao thì bây giờ cũng đã đi vào quá sâu rồi, trở ra cũng không kịp nữa, còn nước thì cứ không ngừng tràn tới.

Cách duy nhất là đi tiếp, nhưng có thể giữ được mạng sống hay không thì còn phải dựa vào số mệnh của họ.

Đi một hồi lâu mới thấy có một ngã rẽ, trên trần đá trơn bóng không có thạch nhũ.

Trong thạch động không có lấy một tia ánh sáng, nhưng với nhãn lực hơn người của Vân Ngạo Phong, thì vẫn có thể nhìn rõ mọi thứ xung quanh.

Chỉ thấy trước mắt xuất hiện hai lối đi, một thô một trơn nhẵn, hần tất nhiên là chọn đường trơn rồi, dù sao đi nữa thì lúc vào họ cũng là đi từ đường như vậy.

Rẽ hướng sang bên trái, bất chợt trong đầu hần xuất hiện một bản đồ, nghĩ nghĩ thì đó chính là hoa văn được khắc trên tường đá, lúc trước hần từng nhìn thấy.

Nhưng lúc đó nhìn chưa kỹ càng, hơn nữa đồ án đó rất phức tạp, mặc dù trí lực tốt thì sao chứ, vẫn không thể tìm thấy lối ra thôi!

Nhưng là, Vân Ngạo Phong lập tức nghĩ đến những đường cong, đường thẳng được khắc trên vách đá kia, suy nghĩ nửa ngày, cuối

cùng cũng biết ý nghĩa của chúng là gì.

Bạch được sư từng nói, những người đã đi vào Vãn Mạng sơn cốc đều không có cơ hội thoát ra ngoài, rốt cuộc thì bây giờ Vân Ngạo Phong hẳn biết vì lý do gì rồi.

Nhìn lên trần động, chỗ này lại có thạch nhũ treo đầy, từng tầng dày đặc như vảy cá.

Vấn đề nan giải hiện tại, là phải tìm thấy sáu đoạn đường khác, cũng trơn bóng như lúc nãy, như vậy mới có khả năng thoát ra ngoài.

Vân Ngạo Phong vẫn còn nhớ rõ hình dạng của mảnh đồ án kia, ở trên đó có rất nhiều ký hiệu, nhưng chỉ được phân chia thành hai loại, một là hình đường gợn sóng, hai là ký hiệu đường thẳng.

Mà trong đồ án cũng có chỉ rõ bảy con đường ra, mà hết thảy bảy con đường này họ đều phải đi qua, để ghép nối lại lối vào ban đầu.

Ở nơi tối tăm nhất trong Vãn Mạng cốc, một đôi mắt màu đỏ tươi đang không ngừng mở lớn, trong đám hắc vụ lượn lờ oán khí, phía trước đôi mắt đó là một chiếc Ma kính, bên trong chiếu lên một khung cảnh trật hẹp đen tối, trong không gian đó có bảy bóng người đang di chuyển.

Ánh mắt đỏ ngầu hiện lên sự hung tàn bạo ngược, tiếp đó là giọng nói ghê tởm vang lên: "Một lũ vô dụng, dám lần này tới lần khác phá hỏng chuyện tốt của ta? Hừ, Vân Tuân Vũ, Vân Ngạo Phong, hai người các ngươi rồi cũng sẽ có một ngày bị ta băm thây trăm mảnh, đòi lại mối thù xưa."

"Chủ nhân, thứ cho thuộc hạ vô năng, không thể giúp ngài sớm ngày báo thù." Một giọng nói khác vang lên, khác một trời một vực với chất giọng lúc nãy, vừa nhẹ nhàng ầm áp, vừa cung kính ôn nhu,

không phân biệt đen trắng.

Nhưng cứ cố tình, loại người đó lại là loại người mưu mô nguy hiểm, không lường trước được bước đi tiếp theo của họ.

"Hừ, lần này ngươi thả cho bọn chúng đi, nhưng nếu có lần sau..., thì cẩn thận cái mạng nhỏ của ngươi đi." Đôi huyết nhãn nhắm lại, sau đó mở ra, sát ý hướng về một phía xuất ra dày đặc.

"Thuộc hạ đã biết!" Người kia lại nói, trong giọng nói không thay đổi vẫn chứa thái độ như trước, chỉ là không một ai nhìn thấy trong mắt người nọ khế hiện lên tia nguy hiểm và coi thường.

Lần này, mấy người Vân Ngạo Phong dễ dàng như vậy thoát khỏi lưới hái tử thần, cũng là do có sự sắp xếp của tên thuộc hạ kia.

Người được gọi là chủ nhân đó, chính là người duy nhất còn sống sót của Oán Lê tộc, bảy năm trước, vô tình bị Vân Tuân Vũ hại cho tứ cố vô thân, thực thể tan biến.

Lúc đó may mắn tự lại được một tia hồn phách, bao nhiêu năm nay vẫn luôn tìm kiếm cơ hội để trả thù.

Vẫn Mạng sơn cốc, vẻ ngoài là chốn bồng lai tiên cảnh, đẹp để mê hoặc lòng người. Thế nhưng, thực chất lại giống như một cặp bẫy, lúc nào cũng sẵn sàng gặt hái sinh mạng của người khác, để bồi dưỡng sinh mạng của mình.

Không biết bao nhiêu người vô tội chết ở đây, đều là do tên Oán Lê tộc đó sắp đặt, người này hai tay nhuộm đầy máu tươi, giết người, hút nguyên thần của họ để nuôi dưỡng nguyên thần của mình.

Chương 21: Hoắc gia nhân kiệt tâm lẫn liệt.

Mấy người Vân Ngạo Phong di chuyển trong thạch động rất lâu, không biết là qua mấy canh giờ, cuối cùng họ cũng thoát được ra ngoài.

Trịnh Trúc cũng đã tỉnh lại, chỉ là cơ thể có chút suy nhược.

Bên ngoài trời đã nhá nhem tối, trước cửa động còn có mấy cái công tử thế gia nào đó đang đứng nhìn.

Thấy có người từ trong thạch động đi ra liền kích động không thôi, mặc dù không quen không biết, nhưng cũng không nhịn được tiến lên bắt chuyện vài câu.

"Các vị công tử đây không biết... có phải là người của Vân gia nổi danh trong thành Lĩnh Lạc không?"

Một nam tử thanh y tầm mười bảy, mười tám tuổi tiến lên hỏi. Người này một đầu tóc đen tuyền được cột gọn sau lưng, đôi mắt hắc bạch phân minh, trong veo như nước, phảng phất có thể nhìn thấu mọi nhân tính trên thế gian. Đường nét khuôn mặt nhu hòa lại mượt mà, thập phần tuấn lãng.

Thấy thanh y nam tử không có ác ý, ngược lại còn vạn vạn lương thiện ôn nhu, Vân Ngạo Phong liền không giấu giếm gì.

"Đúng vậy, chúng ta chính là người của Vân gia, không biết các vị

huynh đài này là...?"

Thanh y nam tử một giọng ấm áp nhẹ nhàng, như gió thoảng bên tai, không nhanh không chậm nói: "Vân gia, tại hạ ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay được gặp quả là vinh hạnh. Chúng ta đây mấy cái tiểu bối Hoắc gia đến từ Ngôn thành, nghe nói ở đây có nhiều loại kỳ trân dị dược quý hiếm, muốn đem một ít về luyện thuốc, không biết có thật sự như lời đồn đại không?"

Vô Ly vừa nghe xong hai từ Ngôn thành, thân thể phút chốc cứng đờ, tiếng sấm như có như không nổ đùng đùng bên tai.

Hôm nay phát sinh quá nhiều chuyện, lại có quá nhiều chuyện trùng hợp, Vô Ly cảm thấy rối tung rối mù, trong tâm trí luôn muốn tìm được người nhà thật sự của mình, nhưng qua nhiều năm như vậy rồi, cũng không có chút tin tức gì, ý nghĩ đó cũng đã mờ nhạt dần, Vô Ly bây giờ đã chấp nhận Vân gia là nhà, là thân nhân của hắn.

Nhưng những chuyện xảy ra hôm nay, lại khiến cho ý niệm mỏng manh kia bùng lên mạnh mẽ, như một ngọn lửa luôn sẵn sàng thiêu rụi mọi vật xung quanh nó.

Thân thể hơi chấn động nhẹ, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại, Vô Ly bước lên phía trước Vân Ngạo Phong, đôi mắt hơi xé, không rõ cảm xúc gì, môi mỏng khẽ mở, nhẹ nhàng thốt ra.

"Vậy Hoắc công tử đây tới chậm một bước rồi, ở Yêu Thú sâm lâm này đại đa số đều là các loại bình phạm thảo dược, có lẽ không có thứ công tử muốn tìm."

Thanh y nam tử như có như không cười nhẹ, ánh mắt không hiểu có ý vị gì, liếc ra cửa động sau lưng bọn họ, đạo: "Ồ, nhưng tại hạ cảm thấy... không đơn giản như vậy."

Nam tử liếc mắt nhìn tên thủ hạ thân cận đằng sau, sau đó, từng người từng người một bị thanh y nam tử liếc qua. Người này thái độ

thay đổi chóng mặt, ban đầu còn là lễ tiết chào hỏi, bây giờ đã chuyển sang giễu cợt thập phần đáng khinh.

Xem ra là có ý định bước chân vào Vãn Mạng cốc, nhưng như vậy chỉ là tự tìm đường chết, nhìn đám người đằng sau thanh y nam tử, vẻ mặt mang theo nồng đậm rụt rè kính sợ.

Vân Ngạo Phong quan sát thanh y nam tử, người này thật kỳ lạ, giống như một con người đa nhân cách, lại giống như chỉ đơn là một người bình thường, tóm lại, cảm giác hẳn thu được chính là một cỗ khí tức vừa ác liệt lại ôn nhu lương thiện.

Người này... rất khó đoán, không đơn giản như vẻ ngoài lịch lãm ôn hoà của hắn.

"Tự tìm đường chết!" Ý Hiên liếc thấy họ có ý định đi vào trong sơn cốc, lạnh giọng nhắc nhở một câu, lời ít ý nhiều.

"Người!..." Tên thủ hạ thân cận kia trừng mắt nhìn Ý Hiên, đang muốn động tay động chân, sau đó bị thanh y nam tử giơ tay ngăn lại.

Thanh y nam tử sau khi nghe xong lời này cũng không thật sự tức giận, ngược lại vẻ mặt hoà hoãn xuống không ít.

"Lúc nãy tại hạ đã mạo phạm, xin các vị đừng để trong lòng."

Lời này vừa dứt, trong lòng Vân Ngạo Phong đã âm ỉ nổi lên sóng gió, gào thét không ngừng: Mẹ nó, đây chính là đa nhân cách nha, là đa nhân cách đó, không, đây chắc chắn là ta đang nhìn nhầm nghe nhầm, cũng không đúng, đây đích thực là con người nguyên chất? Hay là con người có nhiễm tạp chất, sau đó bị ma nhập thể?!

Nhìn thấy biểu cảm vắn vẹo của Vân Ngạo Phong, Vân Tuân Vũ chú tâm nhìn, sau đó tiến lên, nhẹ nhàng hỏi: "Đệ sao vậy, Tiểu Phong."

Hồi thần, Vân Ngạo Phong chỉ hơi lắc đầu, không nói.

Hắn thực sự cảm thấy không có gì hối hận khi linh hồn lại xuyên việt qua đây, chuyện này cũng không có gì là không thể chấp nhận được, dù sao thì trong những cuốn tiểu thuyết tu chân gì đó kia, cũng từng xuất hiện mấy cái tình tiết xuyên không, rồi xuyên thư tạp nham như thế này a.

Mặc kệ bản thân vì sao lại có thể sống tiếp trên thân thể của người khác, Vân Ngạo Phong vẫn còn cảm thấy hắn quá may mắn, có cơ hội trùng sinh, hơn nữa bên cạnh còn có rất nhiều người đối tốt với hắn. Chưa kể bây giờ hắn là một người không thiếu tiền như kiếp trước, ngược lại còn được cưng chiều hết mực, một cuộc sống như vậy đã mỹ mãn lắm rồi, hắn chỉ muốn yên yên bình bình, sống không ảnh hưởng tới người khác thôi.

Vân Ngạo Phong lâm vào trầm tư, ánh mắt không tiêu cự hơi chút rũ xuống, nhìn cực kỳ mê hoặc nhân tâm.

Vân Tuân Vũ nhìn bộ dạng câu nhân đó, rồi lại nhìn đôi môi mỏng hồng phấn kia, không kìm được yết hầu khẽ rung chuyển.

Sau đó ngay lập tức nhận ra hành động thất thố lộ liễu này, khẩn trương đem tầm mắt rời đi, khuôn mặt nóng ran như hoả thiêu.

Vô Ly cùng thanh y nam tử không hợp nhau, một người tính khí nóng nảy, một người tâm tính thất thường, hờ một chút lại gây ra áp bách túng quẫn.

Làm cho không gian mờ tối lúc nóng lúc lạnh, chốc thì đám thuộc hạ sau lưng thanh y nam tử một đầu mồ hôi lạnh chảy đầm đìa, một mình chủ tử của họ thật sự quá gây áp lực rồi, bây giờ lại thêm một người nữa, đây đúng là địa ngục trên nhân gian mà.

Chương 22: Chiến đấu với

Tuy đám người thanh y nam tử không mang lại dự cảm bất an, nhưng cũng không thể nói là người tốt gì, nhất là tên Hoắc gia thanh y cầm đầu kia, thất thường, bất thường, lạ thường lại dị thường.

Thanh y nam tử giống như có hai loại tính cách, cứ như vậy thay đổi lặp đi lặp lại, làm người khó suy đoán.

Có lúc vừa ấm áp ôn nhu vừa lương thiện hòa nhã, có lúc lại trở nên tà mị đến khó chịu, đặc biệt thành công gây ra sự chú ý của mọi người, trên mặt người nào người nấy đều ghi rõ hai chữ "muốn đập" to bụi chà bá lửa.

Nhưng không có ai dám hành động.

Cuối cùng nhóm người thanh y nam tử vẫn là nghe theo Ý Hiên, không tiếp tục ý nghĩ nguy hiểm kia nữa.

Bầu trời gần như đã tốiมืด, sắc trời cũng không sáng sủa, giống như sắp đổ mưa.

Chỗ mọi người dừng xe đều ở gần nhau, thế nên họ cũng đi cùng một con đường, trên dọc đường đi, hai bên lại biết về đối phương không ít.

Đoạn đường này hơi dài, trời lại tối đen như mực nên rất khó đi lại. Họ đi tới hang ổ của bầy Thanh Linh Túc, một bóng dáng cũng không

thấy xuất hiện, thiết nghĩ trước đó bị dọa vẫn còn ám ảnh đến bây giờ.

An toàn đi qua một điểm nguy hiểm, tiếp theo là một chỗ cũng nguy hiểm không kém (chỉ hơn chứ không kém) địa phận của bầy Thanh Linh Túc, đây là nơi trú ẩn của một loại yêu thú bát giai vô cùng cường đại, tên gọi Độc Đình.

Nghĩa như tên gọi, Độc Đình toàn thân không thiếu chỗ nào không có độc, cơ thể lại to lớn lủng củng, lớp da dày tạo thành hình dạng những cây trụ đỉnh sắc nhọn, chồng chất lên nhau, nhìn rất khó coi.

Độc Đình chỉ hoạt động kiếm mồi vào ban đêm, vì vậy lúc mấy người Vân Ngạo Phong đi vào không cần đối phó với nó, nhưng bây giờ thì khác, trước mặt họ là ba con yêu thú bát giai, bỏ đi phần dung mạo thì khí thế thật sự khiến người ta kiêng dè, nhưng đáng tiếc, nhan sắc mỹ miều của chúng lại gây ra một lỗi lớn, càng nhìn lại chỉ khiến cho nhân loại kia muốn đập cho bẹp dí dưới đất.

Tên thủ hạ thân cận của thanh y nam tử vốn dĩ đã nóng tính, vừa trông thấy một con vật vừa dơ dáy vừa chướng mắt này, không một lời liền xông lên công kích ba con Độc Đình.

Nhưng có lẽ tên này không sợ chết, và căn bản cũng không biết ý nghĩa của từ sợ là gì.

Vân Ngạo Phong một bên bày ra bộ dạng xem kịch vui, một bên âm thầm hỏi hệ thống: "Ể, hệ thống, sao mấy ngày hôm nay ngươi lại nói ít quá vậy? Không giống bình thường chút nào a!"

[Vài ngày trước hệ thống gặp chút chục chạc, cần phải khởi động lại, những thông tin hệ thống cung cấp cho ký chủ kia..., hơn phân nửa đều là sai bét. Đặc biệt là đoạn ký ức của nguyên chủ, cái đó ký chủ cần phải bỏ qua, ký ức của nguyên chủ hoàn toàn khác với đó nha.]

Ể, không ngờ tới nha.

Vân Ngạo Phong trong mắt lộ ra thần tình kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã bình phục lại, vì vậy không có người nào phát hiện ra sự thay đổi nhỏ nhoi của hắn.

"A..." Đúng lúc này, một tiếng kêu đau đớn vang lên trong đêm tối, trong giọng điệu còn pha lẫn một tia kinh sợ và kích động.

Vân Ngạo Phong sớm có hoả nhãn kim tinh, nên nhìn rõ ràng hơn người nào hết, chỉ thấy tên thủ hạ kia bị Độc Đỉnh dùng chiếc đuôi thô dài quật ngã xuống đất. Tay phải ôm ngực, tức khắc phun ra một búng máu, tưới lên cỏ cây mọc chen chúc dưới mặt đất, nhuộm thành một màu xanh nâu, mùi tanh không ngờ lập tức bốc lên.

Vừa nói chuyện được hai câu, quay ra đã là tình cảnh như vậy, xem ra, Độc Đỉnh này không giống những yêu thú bình thường.

Hiển nhiên, tên thủ hạ kia đã bị trúng độc, Độc Đỉnh thật sự rất nguy hiểm, huống hồ đây còn là bát giai yêu thú, trực tiếp tấn công chính diện như vậy, chính là tự tìm đường chết.

Tên thủ hạ kia không ngừng giãy dụa, thân thể động đậy muốn lui về phía sau, trốn tránh ba đôi mắt xanh lục dữ tợn kia.

Không để tên thủ hạ trốn thoát, ngay lập tức, chiếc đuôi thô dài của Độc Đỉnh đánh ập xuống, một cổ áp bách liền nặng nề bao phủ tên thủ hạ, khiến hắn ta không tài nào nhúc nhích nổi, chỉ biết trơ mắt nhìn sinh mệnh có thể mất đi bất cứ lúc nào.

Nhưng là, ở thời điểm hắc vĩ sắp đánh trúng trên người thủ hạ, một thanh kiếm mang theo sí nhiệt nóng bỏng vụt ngang, hắc vĩ bị đánh giật về phía sau một chút.

Thanh kiếm cũng xoay chiều, trở về trên tay của chủ nhân nó.

Lưỡi kiếm sắc bén phát ra ánh hào quang, thân kiếm mỏng nhẹ nóng đến muốn mạng. Men theo đường nét tinh xảo của thanh kiếm, đến chuôi kiếm, cuối cùng là một bàn tay trắng nõn tinh diệp, ngón tay thon dài cầm chặt chuôi kiếm đến trắng bệch.

Tay phải Mộc Du Tử hơi run lên, cầm kiếm chĩa thẳng về phía Độc Đình và tên thủ hạ của thanh y nam tử.

Lớp da cứng dày của Độc Đình căn bản không thể dùng những pháp khí bình thường đánh vỡ được, nhưng với Ngưng Hoả Xuân Kinh của Mộc Du Tử thì khác, nó là một pháp khí Hoàng giai, nên làm cho lớp da thô cứng trên hắc vĩ kia có một vết nứt dài.

Tuy vậy, nhưng linh lực của Mộc Du Tử quá ít, không thể phát huy hết uy lực của Ngưng Hoả Xuân Kinh, nếu tu vi của hắn ta cao hơn, nói không chừng còn có thể trong ba chương giết chết bát giai yêu thú Độc Đình trước mặt.

Lần này trừ Vân Ngạo Phong và Trịnh Trúc ra, tất cả mọi người cùng xông lên, Vân Tuân Vũ triệu ra Niệm Linh Kim Thiển, đa mưu túc trí, dùng trí thông minh để đối phó với Độc Đình.

Độc Đình tuy rất giỏi trong việc tấn công và phòng vệ, thế nhưng bức tường đó lại vô tình xuất hiện một lỗ hổng, IQ của Độc Đình rất thấp.

Vì vậy cũng không khó để giết chết ba con yêu thú bát giai.

Tác giả: *Thờ dài* dạo này não bị úng nước, không nghĩ ra nên tả tình tiết như thế nào a...

Vân Ngạo Phong:Ồ, vậy thì đi vắt cho khô là được *ngây ngẩn*.

Tác giả: Ta đang không vui, người tốt nhất nên im im cái mồm lại

trừng mắt nhìn Vân Ngạo Phong.

Vân Ngạo Phong: Đại ca, mục tác giả bắt nạt đệ kìa *không một lời dẫn đầu, liền muốn ép tác giả vào đường chết*.

Vân Tuân Vũ: *Chạy tới* Ta cảnh cáo ngươi lần cuối, nếu ngươi còn dám bắt nạt Tiểu Phong thì... đừng trách ta không khách khí *giọng điệu ăn thịt người*.

Tác giả: *Ủ rũ làm nhảm* Số ta thật khổ, thôi, không đôi co với các ngươi nữa, ta đi kiếm ý tưởng đây, bye bye! *chạy mất dép*.

Chương 23: Trở về.

Sau khi giết chết ba con bát giai Độc Đình, tất cả mọi người cũng không lòng vòng, trực tiếp quay về chỗ nghỉ chân lúc trước.

Mà yêu đan của ba con yêu thú đó đều bị Vân Tuân Vũ lấy ra, đem cho Vân Ngạo Phong làm vật liệu luyện thuốc.

Xe ngựa của thanh y nam tử - Hoắc Đoan Xuân cũng dừng lại cách của bọn hắn không xa, liền tiện thể ăn cùng nhau bữa cơm (thịt yêu thú), ngủ cùng nhau một đêm (giúp đỡ canh trường xe ngựa).

Sáng sớm hôm sau lại xuất phát về thành, lần này về có lẽ nhanh hơn lúc đi, chỉ mất hai ngày đường họ đã về đến Vân gia.

Vân Ngạo Phong nhiều một lời, có ý muốn mời đám thủ hạ cùng Hoắc Đoan Xuân ở lại nghỉ ngơi vài ba hôm, sau đó hãy về. Nhưng bị họ thẳng thừng cự tuyệt.

Hoắc Đoan Xuân ban đầu là muốn đến Yêu Thú xâm lâm tìm kiếm thảo dược trân quý, cuối cùng không cần tốn hơi dư sức cũng có được thứ mình cần. Nhưng Liễu Hi Hiên lại khác, mặt ủ mày chau, buồn bã đến điên cuồng, thử hỏi xem, một người bị cướp mất tất cả những thứ mình tự tay kiếm về, có tức giận không? Có phần nộ uất ức không?

Tất nhiên là có rồi!

Nhưng người mà Liễu Hi Hiên tức giận không phải Hoắc Đoan Xuân - người đã lấy hết tất cả thảo dược quý hiếm của hắn, mà người hắn tức giận chính là Vân Ngạo Phong - người đã đem rêu rao những thứ Liễu Hi Hiên có.

Cứ giống như là: Người này có bảo vật, mau mau tới cướp, lẹ lên, chậm là không có nữa đâu.

Vậy đó!

Sau khi sự việc này xảy ra, trên khắp đường về Liễu Hi Hiên không lúc nào là không trông Vân Ngạo Phong.

Trùng đến nỗi hắn cảm thấy da mặt mình mỏng đi rất nhiều, ánh mắt của Liễu Hi Hiên như được pha thêm axit vậy, vừa đụng trúng người nào, người đó tựa hồ liền bị tan chảy.

Túi càn khôn chứa đầy những kỳ trân dị thảo, vô duyên vô cớ bị người lạ không khách sáo cướp mất, Liễu Hi Hiên hận rồi hận, lại càng thêm hận.

Hận không thể mọc ra móng vuốt, sau đó cào nát cái vẻ mặt xinh đẹp vô số tội của Vân Ngạo Phong.

Nhưng cho dù có cơ hội thì Liễu Hi Hiên cũng không dám hành động, hắn cũng không ngu mà đi chọc tổ kiến chúa được, vì vậy việc duy nhất có thể làm, là trừng mắt, nghiêng răng nghiêng lợi, khóc thầm, than vãn và bất lực.

Lúc về đến Lĩnh Lạc thành Liễu Hi Hiên đã xuống xe, cũng không biết hắn ta định đi đâu, làm những gì. Dù sao thì bây giờ hắn không thể về nhà, nếu không chắc chắn sẽ lại bị ăn đòn, sau đó bị nhốt lại, bắt ép tu luyện.

Hiện tại chỉ có thể đi lang thang trên đường phố thôi a.

Vừa bước vào cửa lớn Vân gia, đã thấy phụ thân, mẫu thân cùng gia gia vui vẻ vội vàng chạy ra đón.

Cũng chỉ vừa mới qua sáu, bảy ngày, mà thời gian đối với họ như rỗng rã của sáu, bảy năm. Ngày ngai chờ tin tức của nhi tử, đứng ngồi không yên, ruột gan sôi sục.

Bây giờ thấy hai bảo bối một chút trầy xước cũng không có, mới yên tâm buông lỏng tâm trạng đang siết chặt xuống, vui mừng không thôi.

"Cha, mẹ, Dẫn Linh Diệp." Vân Ngạo Phong lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một cây thảo dược thơm dịu, toàn thân mảnh mai phân thành song sắc.

Trong nhất thời, họ mở lớn mắt kinh ngạc, họ không nghĩ với võ công mèo cáo như vậy thật sự có thể lấy được Dẫn Linh Diệp về.

"Các con... thật sự là không bị thương chứ?" Sau khi nhìn thấy Dẫn Linh Diệp, trong lòng Vân Chí Thanh ngập tràn lo ngại. Tuy không mấy hiểu biết về thảo dược, nhưng ít nhiều cũng đã đọc rất nhiều sách nói về Dẫn Linh Diệp trong thời gian bảy ngày qua.

Biết được Dẫn Linh Diệp là thảo dược, nhưng cũng là độc dược, trong lòng họ đều băn khoăn lo lắng, mà hiện tại đang đứng trước mặt họ đây, lại là mấy tên tiểu tử một chút nứt nẻ cũng không có, nói ra thì đó là đáng mừng, nhưng... họ lại cảm thấy thật kỳ quái, còn có phần... đáng sợ.

"Dạ, đều là Trịnh sư huynh..."

"Khụ khụ..." Trịnh Trúc biết lời tiếp theo Mộc Du Tử nói ra, liền nhanh chóng ho khan hai tiếng, cắt ngang Mộc Du Tử.

Mộc Du Tử cũng không phải mặt dày như Vô Ly, lại càng không phải

tên ngu xuẩn như Liễu Hi Hiên, tất nhiên biết Trịnh sư huynh có ý gì, lời sắp ra khỏi miệng cũng bị nuốt trở về, thay thế bằng một câu khác.

"Là... Trịnh sư huynh tìm thấy Dẫn Linh Diệp..." Mộc Du Tử nói xong âm thầm thở phào, lén đưa tay vuốt vuốt mồ hôi trên mặt. Lúc này dưới ánh mắt của ba người kia thật sự không biết nói gì, chỉ là khi lời nói vừa bay ra mới nhớ đến... Vân Ngạo Phong mới là người tìm thấy Dẫn Linh Diệp.

Mộc Du Tử liếc mắt nhìn Vân Ngạo Phong, thấy biểu cảm trên mặt của hắn không thay đổi, ngược lại còn phối hợp gật gật đầu, âm thầm hít một hơi thật sâu.

Trong mắt Vân gia gia chủ hàm chứa tiểu ý nhìn một màn này, tất nhiên biết chuyện gì đã xảy ra. Trong Vân gia này nói ra thì không có ai hiểu rõ Trịnh Trúc như ông, cả về mặt thể chất và mặt tinh thần.

Bí mật của Trịnh Trúc cũng chỉ có hai người biết.

Không hàn huyên mấy câu, năm người Vân Ngạo Phong lại trở về Hàn Trúc viện, vốn dĩ mẹ hắn muốn tự tay làm cho họ một bữa cơm, nhưng cuối cùng vẫn là bị từ chối.

Nói thật chứ, trên đời này còn có ai dám thử tay nghề của mẫu thân hắn, hắn chắc đã chết từ lâu.

Bước theo đường mòn dẫn về Hàn Trúc viện, cảm nhận không khí trong lành và hương thơm nhẹ nhàng của trúc, thật khiến họ muốn ngủ một giấc, nhưng trước tiên cũng phải lấp đầy bụng trước.

Lần này Vân Ngạo Phong xung phong xuống bếp nấu cơm, nhưng bị bốn người kia ngăn lại, họ thật sự không có ai muốn bị Vân Ngạo Phong hạ độc đâu.

Tay nghề của hân có lẽ cùng mẹ hân là một duộc, nên rất rất rất khó nuốt.

Hình dáng được miêu tả chính là thế này: Nhìn đẹp mắt nhưng ăn vào có thể sinh ra tâm ma, nhìn miếng thịt này tươi ngon lắm, nhưng thực chất đó là thịt sống, đừng nhìn bề ngoài được trang trí tinh xảo mà đánh giá bên trong, cũng đừng ngu dại mà ăn nó vào, tránh càng xa càng tốt, càng xa càng an toàn.

Chương 24: Một ngày luyện thuốc vinh quang.

Mấy ngày kế tiếp rất nhàn rỗi, năm người Vân Ngạo Phong ai cũng lo việc tu luyện, nhưng hần lại khác, chỉ ngồi xếp bằng trong phòng, không tu luyện mà chỉ nói chuyện với hệ thống.

"Hệ thống, người cảm thấy ta thật sự có thể trở thành luyện đan sư sao?" Họ đang bàn chuyện nhân sinh, à, cái này cũng được tính là tu luyện mà, đúng không? Chỉ là gián tiếp thôi, việc tu luyện thì cứ từ từ, không cần phải vội a...

Hệ thống nói: [Ký chủ không được phép nản lòng nha! Chẳng lẽ ký chủ không tự tin về bản thân mình như vậy sao? Ta nói ký chủ nhất định sẽ làm được mà.]

Vân Ngạo Phong vươn tay đỡ trán suy nghĩ, cuối cùng nói ra một câu khiến bốn người ở cách vách phải nháo nhào chạy trốn.

"Được, ngay bây giờ, ta sẽ đi luyện thuốc!" Vân Ngạo Phong căn bản không phải nói, mà là hét.

Chỉ bằng một câu, như nhắc nhở thảm họa sắp đến, Vân Tuân Vũ, Vô Ly, Ý Hiên và Mộc Du Tử đang ngồi khoanh chân nhập định tu luyện, trong phút chốc như bừng tỉnh đại ngộ.

Một dãy phòng thẳng thiu bất ngờ bật mở, chỉ nghe tiếng "rầm" đồng loạt vang lên, nháy mắt đã không thấy bóng dáng của bốn người kia.

Phòng của Vân Ngạo Phong ở chính giữa, hần không thèm quan

tâm tiếng động từ đâu phát ra, mở cửa, tâm trạng cực kỳ sáng khoái vui vẻ, một đường thẳng đi đến phòng luyện thuốc.

Sau khi Vân Ngạo Phong rời khỏi, ở sau gốc cây Lan Tùng khổng lồ lần lượt xuất hiện bốn cái đầu.

Vân Tuân Vũ và Ý Hiên ló đầu ra từ một bên, Vô Ly và Mộc Du Tử ló ra từ bên kia. Tất cả đồng vẻ mặt sợ hãi xanh mét, thân thể càng run rẩy lợi hại hơn chính là Vô Ly - vật thử thuốc cố định của Vân Ngạo Phong.

Còn hần thì vẫn không hay biết gì, ở trong phòng chế thuốc tìm kiếm các loại thảo dược, sau đó mang đến gần lò luyện đan, nhóm lửa lên, để dược liệu vào, cuối cùng là điều chỉnh nhiệt độ thích hợp.

Nhưng kết quả là... lò luyện đan nổ tung, khuôn mặt của Vân Ngạo Phong đen đến khó nhận ra.

Nghe tiếng nổ, bốn người ở bên ngoài lại âm thầm vui mừng, chỉ thấy ở góc cửa xuất hiện một cái đầu nữa, đó không ai khác chính là Vô Ly.

Sau đó hai bên đều nhô ra hai cái đầu, nhìn chăm chăm vào người bên trong, Vân Ngạo Phong bị tiếng nổ dọa cho ngã ngối trên mặt đất.

Cảm giác có ai đó đang nhìn mình, nhưng quay ra cũng không thấy bóng dáng vật gì.

Thở phào một hơi, hần lại lấy ra một cái lò khác, tiếp tục các thao tác cũ kia, lần này có hệ thống hướng dẫn qua, hần liền chế ra một viên thuốc, chỉ là không biết thuốc độc hay thuốc bổ thôi.

Thấy Vân Ngạo Phong thành công, bốn người ngoài cửa liền thi nhau chạy trốn. Ý Hiên không nghi ngờ gì lại nhảy lên ngọn cây Lan

Tùng trước cửa viện, còn Mộc Du Tử lần này không ngốc mà nhảy xuống hồ nữa, ngược lại vận linh lực bay lên nóc nhà, trốn ở một bên len lén nhìn xuống.

Vân Tuân Vũ và Vô Ly không biết đã chạy tới chân trời góc bể nào.

Tội nghiệp cho Vân Ngạo Phong không tìm thấy người nào làm vật thử thuốc.

"Tam công tử." Bỗng nhiên, lúc này Trịnh Trúc lại vác mặt tới đây, nhìn thấy Vân Ngạo Phong liền thân thiện gọi một tiếng.

Hắn quay đầu lại, Trịnh Trúc liền khụ khụ ho khan hai tiếng, khuôn mặt đen thui thúi lùì kia... Trịnh Trúc sắp không dám nhận người quen a...

Ý Hiên và Mộc Du Tử chỉ có thể chúc may mắn với Trịnh sư huynh.

"Trịnh sư huynh?" Vừa thấy Trịnh Trúc hắn liền nhào qua, biểu cảm rạng rỡ không che dấu: "Đúng lúc ta đang cần người giúp thử thuốc, hay là... huynh giúp ta đi?"

Trịnh Trúc trước nay không biết về tai họa luyện đan của hắn, thế là không một lời liền nhận lấy viên thuốc kia, cho vào miệng, nuốt xuống.

Vân Ngạo Phong ở bên cạnh dùng ánh mắt chờ mong nhìn Trịnh Trúc, Ý Hiên và Mộc Du Tử cũng âm thầm nuốt nuốt một ngụm nước bọt.

Tưởng chừng kế tiếp Trịnh sư huynh sẽ bị biến dị, nhưng không, một chút thay đổi nhỏ cũng chẳng có.

Ồ, điều này đúng là kỳ tích nha!

"Huynh cảm giác thấy thế nào?" Vân Ngạo Phong trong đáy mắt không dấu nổi vui mừng cùng mong đợi, hỏi.

Trịnh Trúc lắc lắc đầu, thân thể không có gì thay đổi, liền nói: "Không sao hết, đây là thuốc gì vậy? Sao trước nay ta chưa từng nhìn thấy nó."

Vân Ngạo Phong cười hì hì, đôi mắt cong lên nhìn có chút khả ái, sau đó ngẩng đầu lên nhìn đám mây trắng mềm ở chân trời, mà trong lúc vô tình lại nhìn thấy một bóng người trên nóc nhà.

"Ha ha, thuốc này do tự tay đệ chế ra nên... cũng không biết có tác dụng gì! Nhưng mà... chắc chắn không có gì tổn hại đến thân thể và tu vi, huynh đừng lo, he he."

"Ồ, thuốc do tam công tử tự điều chế sao?" Trịnh Trúc lẩm bẩm nói nhỏ, sau đó quay qua nhìn Vân Ngạo Phong đang đầy mặt hào hứng: "Tam công tử, mấy người Đại công tử và Nhị công tử đi đâu rồi?"

Vân Ngạo Phong xoa cằm, mắt hiện lên một tia giao hoạt cổ quái, vươn tay chỉ thẳng tên núp ở nóc nhà.

"Tiểu tử Mộc miêu, ngươi xuống đây!"

Mộc Du Tử bị phát hiện cũng không dư sức đâu mà trốn đông trốn tây nữa, dù sao thì... ừm, thuốc đã có người thử rồi, không cần sợ... Với ý nghĩ đó, Mộc Du Tử liền nhảy xuống. Nhưng không cam tâm một mình bị phát hiện, liền quay sang cây Lan Tùng gào rú lên.

"Ý Hiên, ngươi còn trốn cái gì nữa, mau xuống đây!"

Ý Hiên bất động thanh sắc nhảy xuống.

"Lần này ta qua đây là phụng lệnh Bạch dực sư, gọi tam công tử về đại trạch chữa trị Hàn Độc." Trịnh Trúc nhin cười quay mặt đi nói.

Chỉ sợ nhìn thẳng vào mặt của ba người này sẽ cười không ngừng mắt, sau vài chuyện lật vặt lúc nãy thì Trịnh Trúc cũng mơ hồ đoán ra đã xảy ra cái gì, chẳng qua y cũng không lo lắng bị hạ độc đâu.

Tác giả đi tìm hai nhân vật về.

Vô Ly: Người bắt ta về làm gì hả? Cho dù người không sợ chết thì bọn ta cũng sẽ không sống nổi đâu a *khóc lóc thảm thương*.

Tác giả: Đồ mặt dày.

Vân Tuân Vũ: *Đồng lòng với tác giả* Nếu có một cuộc thi mặt dày thì người chắc chắn được giải nhất.

Vô Ly: Điều đó là tất nhiên!

Tác giả: Vậy còn ở đây làm gì nữa? Đi về!

Vân Ngạo Phong: Đại ca, nhị ca, các huynh ở đâu *gào to*.

Vân Tuân Vũ / Vô Ly: Chúng ta có thể nói chúng ta đang ở đằng sau đệ hay sao?

Tác giả: Đã nói rồi a!

Vân Ngạo Phong: Hử! Hoá ra hai người ở đây *cười*.

Vân Tuân Vũ / Vô Ly: Thật đáng sợ! *Chạy mất dép*.

Vân Ngạo Phong: Nè, hai người đứng lại đó cho đệ.

Tác giả: *Thở dài* Từ khi nào các con của ta nghịch ngợm ngu xuẩn

như thế này? Lại còn dám phá thiết lập của ta, he he, chờ đi, sau này cho các người kết SE hết luôn *Đắc ý*.

Chương 25: Giải độc, đột phá bình cảnh.

Vân Tuân Vũ và Vô Ly không biết đang ở chân trời góc bể nào, nhưng là ở ngay trước mắt đây.

Vân Ngạo Phong cùng ba người kia đi qua Tinh Ngọc viên, không nghi ngờ gì nhìn thấy đại ca cùng nhị ca ở đây.

Bên trong đại trạch còn có cha mẹ, gia gia và Bạch dược sư, hai bên có hai hàng tỳ nữ đứng nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh, nhìn vào thật sự rất có quy củ nha.

"Cha, mẹ, gia gia!" Vân Ngạo Phong và hai người kia bước lên, như mọi ngày chấp tay hành lễ.

Vân gia gia chủ phát tay áo: "Không cần hành lễ, hôm nay lại làm phiền Bạch dược sư giúp con ép Hàn Độc ra, con còn không mau đa tạ Bạch tiền bối đi."

Nghe gia gia nói như vậy, hắc liên nhu thuận làm theo: "Vãn bối đa tạ Bạch tiền bối!"

"Tiểu công tử không cần đa lễ, đều là chuyện nên làm cả thôi." Bạch dược sư ngồi trên bồ đoàn cười khàn, nhắc tay ra hiệu cho Vân Ngạo Phong đứng lên.

Cha mẹ hắc liên ngồi đối diện vẻ mặt vui mừng, cuối cùng sau hôm nay bảo bối của họ sẽ không còn chịu khổ nữa, thật sự nóng lòng hồi

hộp.

Nói nói vài câu hậu, Bạch dược sư liền bắt đầu giúp Vân Ngạo Phong ép Hàn Độc ra.

Đầu tiên là dùng Dẫn Linh Diệp luyện thành một viên đan dược màu đỏ, hắn liền đem nuốt xuống, sử dụng làm thuốc dẫn.

Nhưng ngay sau đó, tất cả mọi người ở bên trong đều bị Bạch dược sư đuổi ra, nói là cần có không gian yên tĩnh, đến Vân gia gia chủ cũng không ngoại lệ.

Bạch dược sư còn cố tình lập ra một cái kết giới.

Hắn ban đầu rất buông lỏng, nhưng về sau càng cảm thấy kỳ lạ, hắn biết để có thể ép Hàn Độc ra phải chịu đựng đau đớn cực đại. Nhưng không nghĩ tới... thật sự đau đến muốn chết đi sống lại.

Cảm nhận từng thớ thịt trên người như bị cắt ra từng mảnh, nội thể lại càng không khống chế được mà ầm ĩ lên. Bây giờ cảm giác sắp mất đi một tia thần chí cuối cùng, nhưng Bạch dược sư đã nói, nếu muốn hoàn toàn loại bỏ Hàn Độc, vậy thì thần trí luôn phải tỉnh táo.

Thân thể vừa đau vừa nóng đến bỏng rát, đầu óc mơ mơ màng màng, cặp lông mày không tự chủ được nhíu thật chặt, môi mỏng trắng bệch, mồ hôi từng tầng từng tầng như thác nước đổ xuống, xuôi theo sườn mặt, chảy xuống cằm, từng giọt từng giọt nhỏ xuống y phục trước ngực, làm ướt một mảnh lớn.

Thế nhưng là, Vân Ngạo Phong tuyệt không cho phép mình phát ra tiếng, hai hàm răng cắn chặt vào nhau đến nổi run lên.

Bỗng nhiên lúc này lại nghe thấy tiếng của hệ thống: [Ký chủ, không xong rồi! Lão già này muốn hại ngươi, viên thuốc dẫn kia căn bản chỉ là phần độc của Dẫn Linh Diệp, ký chủ mau khống chế linh lực của ngươi, hạ nhiệt độ cơ thể xuống thấp nhất có thể, nhanh lên, không

thì người sẽ bỏ mạng ở đây đó!"

Vân Ngạo Phong kinh ngạc trong đau đớn, bây giờ mới nhận ra, hóa ra Bạch dược sư muốn giết mình, có lẽ lão ta đã có kế hoạch từ trước.

Hắn chỉ có thể cố gắng vận chuyển linh lực, đem tất cả dương khí trong nội thể đều chuyển hoá thành âm khí, đến nỗi thân thể lạnh ngắt như một tảng băng. Nhưng lúc này, cố tình cơn đau đớn thống khổ kia mới dịu hơn một chút.

Vân Ngạo Phong muốn mở miệng gọi người, nhưng phát hiện không thể nói chuyện được, cả người cứng nhắc như tượng, môi run đến lợi hại, có vẻ hắn đã hạ nhiệt độ quá thấp rồi.

[Ký chủ, người tuyệt đối không thể tăng lên sức nóng, chỉ cần sơ sót một chút thì người sẽ bị lão già này độc chết như chơi đấy! Bây giờ ký chủ phải thả lỏng và bình tĩnh, hệ thống nhận thấy bình cảnh tu luyện của người có một luồng giao động, có lẽ tu vi sắp tăng tiến rồi. Với thể chất của ký chủ, thì khi đột phá bình cảnh sẽ gây ra động tĩnh rất lớn, chắc chắn mấy người ngoài kia sẽ lo lắng mà xông vào, bây giờ ký chủ phải hút nạp linh khí xung quanh vào nội thể, tập trung tinh thần...]

Vân Ngạo Phong làm theo lời hệ thống nói, cảm nhận từng tuyến linh khí xâm nhập vào nội thể. Cơn đau lại càng giảm sút, hắn như một con cá bị ném lên trên cạn, bất ngờ vùng vẫy xuống nước, cảm giác ràng buộc dần dần buông lỏng.

Bạch dược sư sau lưng tất nhiên nhận ra sự thay đổi của hắn, chỉ là ông ta không ngờ, một tên tiểu bối vô năng vậy mà có thể gây ra sức ép với mình. Thậm chí chất độc dược được đưa vào cơ thể cũng bị hắn thôn phệ gần hết, lão già cảm thấy sắp không xong, nhưng cũng không thể bỏ chạy được, đường duy nhất có thể ra ngoài chính là phía cửa lớn, nhưng ở đó lại có mấy người kia canh chừng, đây là tự

đâm đầu vào bẫy của chính mình.

Mọi người ở bên ngoài sớm đã phát hiện ra sự bất thường, linh khí trong Tinh Ngọc viên vốn dĩ rất dày đặc, nhưng bây giờ lại chỉ đổ dồn về một phía.

Thậm chí linh khí xung quanh Tinh Ngọc viên đến một dặm cũng đều bị hấp hút nạp.

Động tĩnh lớn thế này, không chắc các gia tộc khác không phát hiện.

Vân Tuân Vũ đi đi lại lại ở bên ngoài, vừa sốt ruột vừa lo lắng, thật sự tâm ý sinh ra một ý vị... rất muốn xông vào bên trong, nhưng gia gia không cho phép y làm thế.

Bạch được sư tu vi là Linh Vương cảnh hậu kỳ, ngang ngửa với Vân gia gia chủ, nhưng căn cơ gốc rễ tu luyện lại không vững chắc, lão ta vì muốn tu vi tăng tiến mà sử dụng đan dược.

Bây giờ sự đột phá bình cảnh của Vân Ngạo Phong lại ảnh hưởng đến lão ta, trong lúc này, bầu trời bên ngoài tích tụ lôi vân, tiếng sấm ầm ầm chói tai, từng tia sét tím nhạt đập vào nhau không ngừng vang lên tiếng "rẹt rẹt", trên mây đen bao phủ mờ hồ thấy được một thứ gì đó có tử sắc, nhưng lại giống như ẩn dấu mà mất tung tích.

Vân Ngạo Phong thành công đột phá bình cảnh!

Bạch được sư bị uy áp của một tên tiểu bối ép đến phản phệ mà chết!

...

Tại Trung Châu, ở một nơi nào đó...

Hồng y nam tử che kín dung mạo, chỉ để lộ đôi mắt màu tím sâu

thăm, khóe miệng bị che khế cong lên, chất giọng lạnh nhạt uy quyền phát ra.

"Chủ nhân..."

Chương 26

Sau khi Bạch được sư chết, kết giới cũng tự nhiên mất đi hiệu lực.

Thấy tình thế bất thường, kết giới cũng không rõ nguyên do vỡ nát, cộng thêm cảnh tượng linh khí xung quanh ồ ạt hướng vào bên trong và lôi vân cuộn cuộn trên trời, mấy người ở bên ngoài không yên tâm liền mở cửa xông vào.

Nhưng là, cảnh tượng tiếp theo làm cảm họ không thể không rớt xuống đất, còn có một chút ý vị kinh ngạc, lo sợ và sửng sốt.

Tất cả cùng lúc thân thể cứng đờ!

"Bạch tiền bối!" Mộc Du Tử và Trịnh Trúc kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy thân thể của Bạch được sư nằm dưới nền đất lạnh lẽo, đôi mắt trừng trừng mở to, giống như... trước khi chết gặp phải chuyện gì đó rất đáng sợ, khóe miệng nhăn nhéo đầy nếp gấp có lưu lại một lượng nhỏ máu tươi.

Còn Vân Ngạo Phong vừa đột phá bình cảnh, ngồi xếp bằng trên bờ đoàn tĩnh tâm luyện công, nhưng trên mặt từng giọt mồ hôi to bằng hạt đậu vẫn đang nhỏ xuống, nhìn kỹ sẽ thấy có vài chấm long lanh đọng lại trên lông mi dài của hắn, đôi mày kiếm sắc bén lúc này còn nhíu thật chặt, bây giờ đã buông lỏng không ít.

Mọi người đều đồng về mặt kinh ngạc, lo lắng, khiếp sợ, không hiểu

chuyện gì mà nhìn Vân Ngạo Phong.

Tiếp theo liền thấy hắt phun ra một búng máu đen, ở trên mặt đất bốc hơi sạch sẽ, giống hệt như lần trước Trịnh Trúc bị trúng độc của Dẫn Linh Diệp.

"Tiểu Phong!" Vân Tuân Vũ và Vô Ly lo lắng chạy qua, lúc này Vân gia gia chủ cũng phản ứng lại, đi qua xem xét tình hình của Bạch dược sư.

"Tiểu Phong, chuyện này là thế nào? Rốt cuộc con đã to gan lớn mật làm ra trò gì?!" Dương Kiều Minh không quản Vân Ngạo Phong tình trạng hiện giờ như thế nào, gấp đến độ ngữ điệu dường như quát lên, hỏi hắt.

Tuy yêu thương cưng chiều con cái, nhưng cũng rất có chừng mực. Cha mẹ chỉ cần nhìn ra một chút không đúng của hắt, hoặc hai ca ca hắt, liền không nhân nhượng mà dạy dỗ lại một trận.

Hôm nay lại cứ cố tình phát sinh chuyện như bây giờ, đúng là làm khó cả hai bên.

Tuy biết việc này không đơn giản như vẻ bề ngoài của nó, nhưng Bạch dược sư nói đi nói lại cũng là một người qua lại thân thiết với Vân gia. Hơn nữa, đã không ít lần Bạch dược sư khổ tâm nhọc nhằn giúp đỡ trong việc đan dược rất nhiều.

"Mẹ, tri nhân tri diện bất tri tâm, Bạch tiền bối thế nhưng có ý muốn giết chết con. Cũng chỉ là trùng hợp lúc con đột phá tu vi, nên mới khiến cho Bạch tiền bối..., nếu không, có lẽ người nằm dưới đất bây giờ chính là con rồi!..."

Nói tới đây, Vân Ngạo Phong hơi ngập ngừng, nói ra thì... cái chết của Bạch dược sư đến quá đột ngột. Hắt căn bản chỉ là phòng thân, may mắn đúng lúc tăng tiến một chút tu vi, không ngờ lão già kia lại

yếu kém đến thế, bị uy áp nhỏ nhoi của một tên tiểu tử ép đến linh lực phản phệ mà chết.

Nói trắng ra, cái chết của Bạch dược sư hoàn toàn là do lão ta tự tìm đến, tuyệt đối không có dính dáng đến Vân Ngạo Phong.

"Con..."

"Thôi được rồi! Không phải lỗi của Phong nhi, con xem cái này đi?" Vân gia chủ đem lời Dương Kiều Minh sắp nói ra cắt đứt. Sau đó đưa chiếc bình sứ nhỏ lấy được ở trên người của Bạch dược sư ra, đưa cho mẹ hắn xem.

Chiếc bình sứ này trắng tinh khôi, nhưng bên trong chỉ chứa một viên đan dược, vừa mở nắp ra, một mùi hương thơm dịu liền bay ra, xông vào khoang mũi.

Khiến người ta có cảm giác muốn hít sâu thêm vài cái, lát sau mẫu thân hắn mới nhận ra có điểm khác lạ, viên đan dược này...rõ ràng là được luyện ra từ Dẫn Linh Diệp, không nhiễm bất cứ một tia tạp chất nào.

Vậy còn viên đan dược Bạch dược sư cho Vân Ngạo Phong uống kia chắc chắn là... phần kịch độc của Dẫn Linh Diệp?

"Cái này..." Mẫu thân hắn nhíu mày áp ứng, tất cả mọi người ở đây đều không thể ngờ được, Bạch dược sư thế nhưng lại là một loại người độc ác gian trá như vậy.

"Ta đã kiểm tra qua, sau khi Dẫn Linh Diệp được luyện chế chính là Kim Sắc Thanh Diệp, còn lại kịch độc là Hồng Sắc Hắc Diệp. Ông ta đúng là muốn lấy mạng Phong nhi, cướp lấy Kim Sắc Thanh Diệp, sau đó tìm cách chạy trốn, làm ngư ông đắc lợi." Vân gia chủ vươn tay lấy bình sứ lại, ánh mắt như có như không hàm chứa một tia tiểu ý nhìn thi thể dưới đất kia.

Một lát sau lại nói: "Bạch dực sư chết là do linh lực phản phệ, nhưng với tu vi của ông ta, Phong nhi đột phá bình cảnh cũng không thể bị áp đến phản phệ được, chắc chắn là có ai đó muốn giết người giá họa cho Phong nhi. Nhưng người này có thể là ai chứ?"

Trời ạ! Tình huống gì thế này? Sau ngư ông đắc lợi còn có ngư ông đắc lợi?

"Nhất tiến song điêu, người này có thể đứng vững đằng sau làm ra chuyện như vậy mà không bị phát hiện, thiết nghĩ tu vi hẳn là rất cao. Hơn nữa không chỉ có thù với Bạch dực sư, mà còn có thù với người Vân gia chúng ta?" Vân Chí Thanh xoa cằm suy tư nói.

Chuyện này nói ra quá phức tạp, có rất nhiều nghi vấn chưa được giải đáp, nếu bây giờ tin Bạch dực sư chết trong địa phận Vân gia bị truyền ra ngoài, chỉ sợ lòng dân trong thiên hạ sẽ hoảng loạn, không những thế, thanh thế địa vị của Vân gia cũng giảm xuống không ít.

Trong thành Lĩnh Lạc này, tất cả mọi người đều rất tin tưởng Vân gia, ngoại trừ Trịnh gia và Tử gia luôn đối nghịch với Vân gia, thì không còn gia tộc hay dòng họ nào là không thuận Vân gia.

Nhưng hai năm trước Trịnh gia cùng Tử gia gặp đại nạn, tuyệt đối không thể tìm ra một người có tu vi cao đến như vậy!

Rốt cuộc là ai...?!

Chương 27

Nói đến Trịnh gia...

Trịnh Trúc chính là người của Trịnh gia, hơn nữa còn là thiếu chủ đời tiếp theo của gia tộc đó, hai năm trước bị cha ruột của y tự tay hạ sát, may mắn lúc chạy trốn gặp được Vân gia gia chủ.

Sau đó được cứu về, đến bây giờ vẫn trung thành đi theo Vân Hư Nghi.

Trịnh Trúc ban đầu còn có ý định đổi họ, nhưng mối thù giết mẹ với Trịnh gia chủ y sẽ không quên và cũng không bao giờ quên, cho đến khi báo được thù, vì vậy y để họ Trịnh, đó là ý niệm chống đỡ đối với y, giúp y cố gắng tu luyện, mục tiêu của sự nỗ lực đó chỉ có hai chữ, đó là... "báo thù"!

Nghĩ đến những chuyện đã xảy ra trong quá khứ, Trịnh Trúc lại cảm thấy bản thân quá vô dụng, y hận lúc đó không thể bảo vệ được mẫu thân, để người ôm oán ôm thù ra đi một cách phũ phàng oan uổng như vậy...

Rõ ràng đều là con người như nhau, nhưng tại sao số mệnh của họ lại trái nghịch như vậy?

Rõ ràng đều là con người... tại sao người khác lại có thể hưởng thụ cảm giác ấm áp, yêu thương của phụ mẫu, mà y... lại không được?...

Tại sao ông trời lại đối nhân xử thế bất công như vậy?!

Thấy Trịnh Trúc thất thần, biết y lại nhớ về quá khứ đau thương kia.

"Trịnh Trúc, người sao vậy? Ta đã nói, chuyện quá khứ cứ để nó qua một bên, nếu như người muốn báo thù cho mẫu thân, thì ắt có cơ hội, ông trời sẽ không bao giờ tuyệt đường người tốt." Vân gia gia chủ bước qua, đồng cảm vươn tay vỗ vai Trịnh Trúc.

Hay cho câu ông trời không tuyệt đường người tốt, y cảm thấy thật nực cười, nhưng cuối cùng vẫn nói: "Vâng..., gia chủ!"

Bây giờ chuyện quan trọng trước mắt là phải mạnh hơn kẻ thù, phải mạnh hơn tất cả, để sau này không còn kẻ nào dám ở trước mặt y điều võ dương oai nữa, y có thể tự do làm những việc mình thích, có thể giết hết những ai đã từng hại mẫu thân y... chết không toàn thân!

"Khụ khụ khụ..." Vân Ngạo Phong đột nhiên ho dữ dội, ho đến cuống họng cay xè, thậm chí còn nôn ra một búng máu. Nhưng là máu này cũng có màu đen, lát sau lại bốc hơi sạch sẽ, một chút dấu vết cũng không để lại.

"Tiểu Phong, đệ có sao không? Có cảm thấy chỗ nào khó chịu không?" Vân Tuân Vũ ngữ điệu lo lắng, nhân tiện vỗ nhẹ lưng Vân Ngạo Phong.

"Đệ không sao!" Vân Ngạo Phong nói xong chống tay muốn đứng dậy, thấy thế Vô Ly và Vân Tuân Vũ liền nhanh chóng đỡ hẵn lên.

"Phong nhi, đến đây!" Vân gia gia chủ ánh mắt ra hiệu, Vân Ngạo Phong cũng không có dị nghị, một bên gạt tay hai người kia ra, một bên bước về phía Vân gia chủ.

Vân gia gia chủ bất ngờ cầm lấy tay hẵn, bắt mạch!

Một lát sau mới kinh hô, nói: "Chuyện này... Phong nhi, tại sao Hàn

Độc và Hồng Sắc Hắc Diệp trong nội thể con lại biến mất không vết tích vậy?"

Thật ra, lúc đầu Vân gia gia chủ đã cảm thấy đáng ngờ, tôn tử của ông không những không bị độc tố tổn hại, mà ngược lại, nội thể thể nhưng sạch sẽ đến khó tin. Một tia tạp dịch độc khí cũng không có, cứ như chúng chưa từng xuất hiện vậy.

"Con... cũng không biết!" Vân Ngạo Phong rũ mắt, lắc đầu: "Con cảm thấy hơi chóng mặt, gia gia, con về viện trước."

Hắn nói xong liền bước đi, trong thâm tâm hắn thật sự có chút không khỏe, sức lực cũng chẳng còn nhiều, nói thật thì thân thể này đúng là của nữ nhân a.

"Này, con..." Sau khi bóng dáng kia khuất dần, mẫu thân hắn mới chợt bừng tỉnh kêu lên một tiếng, nhưng tiếc là hắn không nghe thấy.

Mọi người đều thất thần, hôm nay đúng là một ngày tồi tàn, ngay đến Vân Ngạo Phong hoạt bát bình thường cũng biến mất dạng. Thay vào đó là một Vân Ngạo Phong có chút xa cách, nóng nảy, trong đáy mắt hắn hiện lên một tia bi thương, chỉ là không có ai nhìn thấy.

"Gia gia, con đi xem đệ ấy!" Vân Tuân Vũ nhìn qua Vân gia gia, sau khi nhận được cái gật đầu đồng ý mới tức tốc chạy đi.

Mọi người ở lại xử lý thi thể của Bạch dực sư, họ không gây ra bất cứ động tĩnh gì. Chỉ đơn giản là không muốn người ngoài biết tin xấu này.

Mặc dù Bạch dực sư thật sự muốn giết Vân Ngạo Phong, nhưng trước giờ Vân gia cũng qua lại với ông ta rất thân thiết. Tuy có nghe qua rất nhiều tin không tốt về Bạch dực sư.

Ví dụ như: Bạch Thường Trạch là một lão già giết người không ghê

tay...

Bạch Thường Trạch là một con sói đội lốt cừu...

Bạch Thường Trạch là một tên dê tiện, chúng ta không được đến gần lão già đó...

Bạch Thường Trạch...

Cái gì xấu đều được đặt trên người Bạch dực sư, nhưng Vân gia bọn họ vẫn không tin, đơn giản là họ không tận mắt nhìn thấy những tin đồn đó.

Hôm nay lại phát sinh sự tình đường đột như vậy, tuy Bạch dực sư ngay cả một thân nhân cũng không có, nhưng nếu tin tức này truyền ra ngoài không biết Vân gia sẽ nhận được hậu quả gì.

Dù sao thì trước nay Vân gia cũng là một gia tộc được nhiều người tôn sùng, là một gia tộc quật cường nhưng giàu tình cảm.

Hơn nữa, tất cả nô bộc trong Vân gia phải thông qua tuyển chọn nghiêm khắc mới có thể bước vào cửa lớn Vân gia giúp việc, họ tuyệt đối là những con chó trung thành.

Bây giờ Bạch dực sư chết ở chỗ này, đến nói liền không có người nào dám tiết lộ ra ngoài, chỉ là âm thầm hoả táng đi thi thể của Bạch dực sư.

Một người mang nhiều tiếng xấu như vậy đột nhiên mất tích, thì cũng chẳng có ai quan tâm, ngược lại còn là một tin đáng mừng mới đúng.

Tuy vậy, vẫn không có ai biết Bạch dực sư từng qua lại với Vân gia...

Tác giả: Cho phép tui thở dài nha, haizz... haizz...

Chương 28: quá khứ tiền kiếp!

Vân Tuân Vũ nhìn bóng lưng nhiễm cô độc của Vân Ngạo Phong, hắt ngòi xuống tựa bên gốc cây Lan Tùng, ánh mắt chứa đầy bi thương nhìn chằm chằm mặt nước trước mặt.

Hôm nay có quá nhiều chuyện không lường trước được, đặc biệt là cái chết của Bạch Thường Trạch làm hấn nhớ đến cha mẹ ở kiếp trước.

Trong thâm tâm hấn không một chút gợn sóng, mọi ràng buộc ai oán đều tụ tập trên khuôn mặt xinh đẹp đó. Nhưng cứ cố tình... như vậy, cơn ghen thất lại càng dữ dội, đến nỗi hấn gần như không thể thở nổi.

Hấn nhớ lúc đó hoàn cảnh gia đình quá khó khăn, mẹ hấn mắc phải bệnh tim, còn cha hấn thì bị ung thư dạ dày, một gia đình không mấy hạnh phúc đúng không?

Nhưng họ vẫn sống lạc quan vui vẻ, ngụy trang cho sự ghẻ lạnh và bất công của ông trời. Dần dần Tô Viêm học cách tự lập, năm hấn vừa tròn mười một tuổi thì mẹ mất, cái chết đau đớn của bệnh tật khiến hấn triệt để ghét cay ghét đắng, thậm chí là hận từ chết.

Những đứa trẻ bất hạnh luôn luôn trưởng thành trước tuổi, sự cô đơn khiến họ càng trở nên mạnh mẽ, quyết đoán hơn.

Hôm đó là sinh nhật của Tô Viêm, mẹ hấn còn chuẩn bị thật nhiều quà, nhưng sau ngày hôm đó, hấn mới biết được căn bệnh quái ác

của mẹ. Đồng thời, hần biết...sinh nhật của mình là một bữa tiệc chia tay cùng mẹ, kể từ thời khắc đó, trong gia đình ấm áp hạnh phúc ngày nào chỉ còn lại hai cha con hần, một căn nhà nhỏ thôi, nhưng không có nổi hơi ấm của loài người, chỉ là một mảnh hoang vắng... im lặng đến khiến nhân tâm sinh ra thù oán, uất nghẹn.

Ba năm sau, khi Tô Viêm sắp bước lên mười lăm tuổi, ung thư dạ dày của cha hần tái phát, nhưng lại nhất định không muốn đi bệnh viện, lý do chỉ đơn giản là tốn quá nhiều tiền.

Đến cuối cùng... hần quỳ xuống đất, khóc lóc cầu xin cha nhất định phải đi chữa bệnh. Nếu cha đi rồi, trên đời này cũng chỉ còn một mình hần đối mặt với cô đơn vô tận, đối mặt với mọi khó khăn trắc trở sau này!

Ừ, cha hần đi, nhưng không có tiền viện phí, hần bán nhà để trả tiền viện phí cho cha.

Nhưng vào hôm đó, Tô Viêm đang trên lớp học, bất ngờ nhận được cuộc gọi của bệnh viện, nói bệnh tình cha hần chuyển biến nghiêm trọng, không còn cách nào để có thể giữ được mạng sống của ông ấy.

Hần không quản đang giữa giờ học mà chạy về, nhưng khi đến bệnh viện, cha hần chỉ còn chút hơi thở mỏng manh yếu ớt.

Tô Viêm ngồi bên giường bệnh, nắm chặt tay cha, tâm thất lại không thể nói ra bất cứ lời nào, chỉ có thể run rẩy nghe từng tiếng nói thì thào của cha.

"Sau này con nhất định phải sống... thật tốt, thay cha và mẹ sống hết quãng... đời còn lại, con nhất... định... sẽ sống đến trăm tuổi, cả đời... hạnh phúc..."

Tô Viêm nhớ tới lời mẹ hần nói trước khi chết, cũng là như vậy...!

Còn thật trùng hợp, cha mẹ đều ra đi chung một ngày...

Hắn trên mặt tràn đầy mồ hôi, thân mình run rẩy đến lợi hại, chỉ có thể thống khổ lắc đầu, nước mắt lã xuống cằm, từng giọt từng giọt nhỏ xuống tay hai người, ướt đẫm một mảnh.

Bác sĩ và y tá xung quanh phòng cũng không kìm chế được mà nước mắt trực trào, nhìn đứa trẻ mười lăm tuổi trước mắt dâng lên lòng thương xót mãnh liệt. Nhưng họ không hề biết, hắn tuyệt đối không cần người khác thương hại.

Cho đến khi cha hắn hoàn toàn mất đi hơi thở cuối cùng, hắn cũng không buông tay, hắn không muốn chấp nhận sự thật này!

Cho dù bác sĩ có khuyên nhủ an ủi bao nhiêu câu, có bao nhiêu đồng cảm thì vẫn trở về con số không.

Tô Viêm ngồi trước giường bệnh, lảm nhảm nói chuyện với thân thể đã nguội lạnh trước mặt liền hai ngày hai đêm, khoảng thời gian đó hắn cứ giống như một cái xác không hồn...

"Cha, con nhất định sẽ sống thật tốt, tuyệt đối không phụ công sinh công dưỡng của cha mẹ!"

...

"Cha, con là học sinh xuất sắc của trường đấy, cha mau tỉnh lại đi, cha còn phải tự hào vì con nữa."

...

"Cha, con người tại sao lại phải chịu nhiều đau khổ và áp lực như vậy? Con thật muốn giống như một hòn đá dưới chân, vô tri vô giác mà tồn tại!"

...

Cha, con có lẽ đã trưởng thành rồi, sau này con sẽ không khiến cha phải đau đầu lo nghĩ cho con nữa đâu! Con có thể tự làm tất cả mọi thứ, chỉ cần cha tỉnh lại thôi!"

...

"Cha,..."

...

"Cha,..."

...

"Cha,..."

...

"Cha, có phải ông trời luôn đối xử với loài người bất công như vậy, khinh bỉ như vậy hay không?"

.

.

.

Chuyện gì đến cũng sẽ đến, hai ngày sau đó Tô Viêm lo liệu hậu sự cho cha. Trong tâm triệt để chết lặng, một chút tàn dư của hơi ấm cũng không có.

Hắn học xong cấp hai liền đi làm kiếm tiền, lúc đó ở trọ trong một khu nhà nhỏ, bà chủ cho thuê thật sự thu tiền nhà rất rẻ.

Tuy chỉ là một căn phòng nhỏ hẹp, nhưng rất gọn gàng, hơn nữa còn làm cho hắn cảm nhận được những hơi ấm dịu dàng.

Một thời gian sau, Tô Viêm quen được hai người bạn rất tốt, bọn họ cùng ở chung một căn phòng, cùng nói cùng cười, cùng vui cùng buồn, nụ cười vốn dĩ đã bị dập tắt của hắn... thế nhưng được họ nuôi dưỡng thật tốt.

Du Tử Mộc và Quân Thi chính là những người bạn chân chính của Tô Viêm, những người bạn không bao giờ lùi bước, vấp ngã sẽ biết đứng dậy, không bao giờ làm hắn thất vọng.

Nhưng... Hắn lại vô tình chết trong một vụ tai nạn giao thông, cả người tràn ngập trong máu tươi, huyết nhục mơ hồ, trước khi hơi thở tắt, trong đầu hắn chỉ biết hận bản thân mình không thực hiện được lời hứa kia, để cho cha mẹ thất vọng rồi...!

Và cho đến cuối cùng, người ở bên hắn giây phút cuối cùng cũng chỉ có Du Tử Mộc và Quân Thi...

Cả đời gia đình hắn bị hàng xóm xa lánh, ghét bỏ, không có nổi một người chịu đồng cảm với họ.

Chung quy mọi người cũng chỉ quan tâm danh lợi trước mắt, những con người được cho là dơ dáy bẩn thỉu như họ... thì ai quan tâm...

Chương 29

Tự dừng thích ngôn từ nhẹ nhàng quá a~~~

Nhưng mà tui sợ sến!

Tâm trạng phức tạp, mắt vô hồn không có tiêu cự, không biết từ bao giờ trên má Vân Ngạo Phong đã có một dòng lệ chảy dài.

Ánh chiều tà chiếu xuống khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo, phản chiếu qua giọt nước mắt như hạt châu kia khiến nó trở thành điểm sáng nhỏ nhắn, nổi trội trên gương mặt mỹ lệ thoát tục, làm cho từng đường nét mượt mà lại thập phần trắng nõn hiện ra càng rõ ràng.

Cảnh tượng này, tâm trạng này, biểu cảm này, quá hoà hợp, thật sự rất hấp hồn người xem.

Đặc biệt đôi mi đang rũ xuống được phủ lên một tầng nắng nhẹ, tạo nên một cảnh tượng hết đẹp đến không ngờ, đẹp đến khiến lòng người sinh ra ảo giác, không thể rời mắt.

Cảm giác có người từ đằng sau bước đến, Vân Ngạo Phong liền hít sâu một hơi, lấy tay áo lau khô nước mắt tràn đầy mặt.

"Tiểu Phong, đệ... đang khóc sao?" Vân Tuân Vũ ngồi xuống bên cạnh Vân Ngạo Phong, đưa mắt nhìn về phía trước, lát sau trước mắt hắn xuất hiện một cái khăn tay, của, nữ, nhân, a.

"Đại ca, đệ không khóc, cũng sẽ không dùng đồ của nữ nhân!" Vân Ngạo Phong chẳng biết phải làm thế nào, đành đưa tay đẩy nhẹ chiếc khăn qua một bên, kiên định nói.

Nhưng hắn lại quên mất, trên tay mình còn đang đeo nhẫn của nữ nhân nha!

"Hừ!" Vân Tuân Vũ hừ lạnh, một ánh mắt thờ ơ với mọi thứ thật sự quá bán đứng hành động của y a.

Hừ? Vân Ngạo Phong quay sang nhìn, sao đại ca lại tự dừng hừ lạnh vậy?!

Nhưng là, hành động tiếp theo của Vân Tuân Vũ làm hắn triệt để không thể bình tĩnh đau lòng, hay bình tĩnh suy nghĩ được nữa.

Chỉ là lúc đó động tác của y quá nhẹ nhàng, làm hắn phản ứng trì trệ thôi nha!

Chính xác là trong chớp mắt chiếc nhẫn trữ vật mới toanh kia đã bị Vân đầu đất này bóp thành bụi phấn rồi?!

Ôi không, vật liệu luyện thuốc của hắn, còn cả vật tư của hắn nữa. Con mẹ nó, sức lực này, Vân Tuân Vũ, người có còn là con người không hả?

Trời ơi là trời, biết bao loại thuốc quý lấy được ở Vãn Mạng sơn cốc, một chút sai nắng liền bị người ta nhẹ nhàng bóp nát!

"Đại ca..." Vân Ngạo Phong há mồm, khép mở mấy lần cũng chỉ có thể phát ra hai chữ đại ca này.

Nếu nói vừa nãy hắn còn đau đớn uất hận, thì bây giờ chính là có chút hương vị... một tay nghiền nhuyễn người trước mắt a...

Thật sự quá đáng rồi đấy, tên đầu đất này!

"Hửm?!" Vân Tuân Vũ bình thản đến không thể nói nên lời, cứ như là chưa có chuyện gì xảy ra vậy, bộ dạng ta vô tội này là gì đây?! Bày ra cho ai xem hả?!

Con mẹ nó Vân Tuân Vũ, người bình tĩnh cái gì mà bình tĩnh? Không thấy ông đây đang muốn bóp chết người hay sao?

"He he, đại ca..." Vân Ngạo Phong cũng học biểu cảm bất cần của y, bất giác bẻ khớp tay rôm rốp. Trên môi còn không quên nở một nụ cười nguy hiểm, đây chính xác là điềm báo tai họa ngầm sắp đến!

"Hử? Tiểu Phong, đệ đi đâu?" Nhìn đệ đệ đứng dậy mà trong lòng y khó hiểu, liền muốn đứng lên đi cùng trông chừng hắn.

Thế nhưng, thân thể vừa bật lên đã bị một lực đẩy mạnh mẽ va chạm, theo phản xạ tự nhiên, Vân Tuân Vũ không quên vươn tay kéo theo Vân Ngạo Phong... cùng nhau tắm uyên ương, khụ, cùng ngã xuống hồ.

Vân Ngạo Phong tuyệt nhiên không lường trước được động tác này của đại ca, một chỗ bám víu cũng không có, đành không cam lòng mà ngã tõm xuống nước.

"Thật không nhìn ra Tiểu Phong thích cảm giác này nha." Vân Tuân Vũ cười tà, vươn tay kéo hắn đang chìm ngihm dưới nước lên, ôm chặt trong lòng, bàn tay vô tình hữu ý mà ma sát qua chỗ nào đó lòi ra của hắn.

"Ai, ai thích cảm giác này chứ? Có huynh mới thích, hứ, buông ta ra! Khụ khụ..." Vân Ngạo Phong cố sức giãy dụa, nhưng cũng không xi chuyển gì, bị nước sặc cho ho khan dữ dội.

Bây giờ cả hai người đều ướt sũng như chuột lột, trên thân thể một chỗ khô cũng chẳng có. Cái hồ nước này nói ra cũng hơi sâu một chút, nhưng đó chỉ là đối với người có chiều cao khiêm tốn như Vân Ngạo Phong, còn Vân Tuân Vũ thì coi như bình thường.

Y vận linh lực đứng trong lòng nước, nước đã là dâng lên tới cằm, còn hần... nếu buông hần ra, chắc chắn hần sẽ chết chìm a.

Vì vậy, Vân Tuân Vũ liền mượn cơ đó ôm hần lâu thêm một chút.

Nhưng Vân Ngạo Phong cũng không phải tên ngốc, đương nhiên sẽ không cho bản thân lỡ mất cả chì lẫn chài. Dù gì bây giờ y cũng không buông hần ra, thôi thì chơi chút trò chơi kích thích đi.

Một bóng đèn phát sáng trong đầu hần, kèm theo đó là bộ dạng tàn tạ mất hình tượng của Vân Tuân Vũ phây bày. Nếu y mà biết trong đầu tên tiểu đệ đệ này hiện giờ đang liên tưởng đến cái gì gió gì, không nghi ngờ mà cười đến phá bình tượng quá a!

Ý nghĩ không mấy hay ho vừa dứt, Vân Ngạo Phong liền theo kế hoạch được lập ra trong một giây mà hành động.

Hần bất ngờ dùng lực, vùng vẫy đến nổi nước trong hồ từng hạt to nhỏ bay lên không trung.

Một lát sau bước đầu tiên của kế hoạch liền thành công, đó là nhấn chìm Vân Tuân Vũ, tuy hần cảm thấy cái này hơi quá đáng, nhưng mà thôi, chơi vui là được.

Hai phút sau...

Ừ thì sao lâu vậy đại ca chưa ngoi lên nhỉ?

Vân Ngạo Phong bình tĩnh bám lấy mép hồ chờ đợi kịch vui, nhưng mãi mà không thấy mặt hồ gợn sóng. Nhưng... ừm!

Hắn không cần nghi ngờ gì nữa, bị kéo xuống rồi!

Ngạn thở!

Đó là cảm giác sau khi bị kéo xuống vài giây, thế nhưng hắn bất chợt mở lớn mắt, hoảng hốt đến uống một bụng đầy nước.

Trong lòng hắn thầm hô: Không xong!

Con mẹ nó, đại ca cái nỗi gì?! Đây rõ ràng là... là...

Tác giả: Hú oà, hai người tình củm xong chưa, đừng có để chúng FA ăn cầu lương chứ!

Vân Ngạo Phong: Mẹ mẹ kế không có tiền đồ kia, tình tiết này rõ ràng là người cố ý cho bọn ta... cho bọn ta...

Tác giả: Hô hô hô, cho các người thế nào? Hừm? *cười thích thú + gian manh*.

Vân Tuân Vũ:... *im ắng*.

Vân Ngạo Phong: Đại ca, sao huynh lại không nói gì chứ, hừ, ta giận, ta giận, ta giận... *làm nũng*.

Vân Tuân Vũ (trong lòng thầm nghĩ: Thôi thì nể mặt tiểu tình nhân của ta...): *Nhào lên* Ta đánh chết người mẹ tác giả xấu xa.

Tác giả: Í, đừng đánh ta a, rõ ràng ta đã thành toàn cho ý niệm trong lòng của người rồi còn gì hả? *chạy thực mạng* (cứ tưởng nhận được ánh mắt tán thưởng, nào ngờ nhận được liên hoàn cước, hu hu...).

Vân Ngạo Phong: Đại ca, đánh chết nó, không được nương tay! *ở phía xa xa gào thét*.

Tác giả: Ha, Vân Ngạo Phong, con khi khô nhà ngươi... a!

Vân Tuân Vũ: Ai cho ngươi nói năng lỗ mãng với Tiểu Phong hả? *ra sức đấm đá*.

Tác giả: Ta biết, ta biết ngươi khỏe rồi, khỏe khỏe, um, đau quá.

Vân Ngạo Phong: Thôi đi đại ca, đánh chết nó thì sau này ai thiết lập tuyến nhân sinh cho chúng ta? Bỏ qua bỏ qua, bye bye ngươi nha *mỉm cười hiền hậu*.

Tác giả: Ôi a, ú! (khỏi bye, cú!) *tác giả đáng thương ôm lấy khuôn mặt sưng vù không còn hình dạng*.

Vô Ly: *chạy tới* A, bạn... heo mập gì đó ời, cho hỏi có thấy hai người vừa đứng đây không?

Tác giả: *H...heo mập? Chấn kinh! Ngất tại chỗ!!*

Vô Ly: ??? Có phải ta vừa làm gì sai không???

Chương 30

Vân Tuân Vũ thế nhưng... h..ô..n hần? Cái quỷ gì vậy? A...

À, tình hình là thế này...

Vân Ngạo Phong bị một lực kéo xuống nước, sau đó bị ngạt thở, sau đó bị Vân Tuân Vũ hun, sau đó... cơ mà không có sau đó nữa...

Hần xỉu tại chỗ!

Đùa thôi, hần thì xỉu được mới lạ, dung tích phổi của hần khỏe lắm nha, chỉ thiếu cái không biết bơi.

Nhìn cảnh tượng dưới nước như vậy thật sự rất đẹp nha, ánh nắng hoàng hôn phản chiếu từng tia quang mang nhẹ nhàng mà lấp lánh. Dưới nước hai thân thể ghì chặt lấy nhau, mắt nhắm lại, mũi chạm mũi, môi chạm môi. Từng sợi tóc đen dài được xoã ra, trôi nổi bồng bềnh, nhìn thập phần vi diệu a.

Tưởng vậy, nhưng mà thân thể này yếu quá, ngay cả đến sức lực giãy dụa cũng không có. Không biết qua bao lâu, hai người mới ngoi lên mặt nước.

"Khụ khụ khụ..." Vân Ngạo Phong lại được tận hưởng một tràng ho khan không có điểm dừng, nước mắt nước mũi tèm lem, thực sự quá khó chịu a.

Cả người ướt đầm, Vân Tuân Vũ liền kéo theo Vân Ngạo Phong lên bờ, rời khỏi làn nước lạnh lạnh nhưng nhu hòa kia, hắn bắt đầu cảm thấy lạnh, thân thể không ngừng run lên bần bật.

Từng luồng gió xẹt qua, nhẹ nhàng mà cắt sâu vào da thịt.

"Đại ca, huynh... khụ khụ...huynh đi chết đi!" Vân Ngạo Phong cố sức đẩy mạnh Vân Tuân Vũ ra, hai cánh môi mỏng khẽ run nhẹ chạm vào nhau, cảnh tượng kiều diễm như vậy,... thật sự khiến lòng người không thể không động.

"Đệ lạnh sao? Có muốn ca ca giúp đệ sưởi ấm thân thể không?" Vân Tuân Vũ không một lời liền kéo hắn vào lòng, ôm chặt. Làm mặt hắn áp vào lồng ngực ấm áp của mình, đến nỗi thở cũng khó khăn.

"Người... Khụ, buông ra mau, khốn kiếp, ai cần huynh sưởi ấm chứ? Thích thì đi sưởi người khác, khụ..."

Vân Ngạo Phong rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, tiến không được, lùi cũng không xong.

Nhưng ngay lúc này, phao cứu sinh của hắn lại xuất hiện.

"Nè? Hai người đang làm gì...?" Một giọng nói thanh thanh vang lên, có khó chịu, cũng không thiếu lo lắng.

Nhân cơ hội Vân Tuân Vũ buông lỏng, hắn liền một phát đẩy y ra, quay mặt đi. Ờ, phao cứu sinh nhưng không khí quần bách này...gây áp lực thật sự a...

"À, chuyện này..." Vân Ngạo Phong đưa tay sờ sờ một đầu tóc ướt nhẹp, chột dạ không biết nói gì.

Lúc này, Vô Ly liền đến cả người hắn ướt đầm cũng chẳng quản, chạy qua bao hắn vào lòng. Vân Ngạo Phong ngờ ngác, hôm nay có phải là một ngày hoang đường hết sức không?

"Nhị ca, người đệ ưót..."

"Không quan hệ."

Ha, hần... cạn lời. Thế này mà bảo không quan hệ? Không quan hệ cái mẹ nó, đây rõ ràng có quan hệ a.

"Nhị ca!" Hần gào lên, trên mặt còn dấu hình hài xinh đẹp? Không biết từ bao giờ bộ mặt quỷ dữ đã bị lấp vào, dọa chết khiếp mấy người kia. Làm Vô Ly cũng giật mình buông hần ra.

Liền đó, hần chạy đi, từng bước hùng hùng hổ hổ, để lại vô số dấu chấm hỏi to đùng trên đầu bốn người sau lưng, hôm nay hần thật sự quá khác lạ đi.

.

.

.

Thành Lĩnh Lạc, Trịnh gia...

"Gia chủ, huynh gọi ta đến đây là có chuyện gì?" Người vừa lên tiếng mặc trên người một bộ tử bào, hướng ánh mắt lên nhìn bóng lưng người đứng phía trước. Thái độ không có cung kính, không có kiêng nể, ngược lại có chút bạo ngược.

Người được gọi là gia chủ không lên tiếng, nhưng sau đó quay đầu lại, đáy mắt hàm chứa thật nhiều tạp chất, uy quyền hung ác. Khiến người khác không tự chủ mà chịu khuất phục, nhưng cứ cố tình tử bào trung niên kia lại không sợ, trên mặt bày ra một vẻ cợt nhả khinh thường.

"Trịnh Ý, đệ... còn hận ta đến vậy sao?" Thế nhưng giọng nói này thật sự không hợp với vẻ ngoài người kia chút nào, vừa ấm áp quan tâm lại bi thương mất mát. Nhưng cuối cùng cũng chẳng có ai biết hẳn ta bi thương cái gì, mất mát cái gì.

"Ta đã nói rồi, ta không phải họ Trịnh, ta là họ Cơ, tên của ta là Cơ Ý, Trịnh gia chủ chớ nhầm lẫn!" Tử bào trung niên không kìm được mà phần nộ quát lớn.

Đúng vậy, người kia chính là Trịnh gia gia chủ - Trịnh Hoàn Kim, cũng chính là cha ruột của Trịnh Trúc.

Người đã chính tay giết cha đoạt vị, chính tay giết chết thê tử, chỉ vì nàng ta muốn ngăn cản hành động hoang đường ác độc của mình.

"Đệ...!" Trịnh gia chủ gầm lên, hẳn ta bao lâu nay đối với đệ đệ rất tốt, tại sao người kia cứ không chấp nhận chứ?

"Sao vậy? Huynh lại muốn giết người sao? Dù gì thì số người chết dưới tay ngươi cũng không ít đâu nhỉ?" Cơ Ý nói, tính cách của gia chủ làm sao hẳn không rõ chứ. Hờ một chút là giết người, không thì đập phá...

Tác giả: Chương này bị con mèo nó ăn rồi, ha ha, nên hơi ít, bla, bla... *diễn thuyết với độc giả*.

Trịnh Hoàn Kim: Tại sao ta lại làm ra chuyện gan to tày trời như vậy?
Bất ngờ nhảy ra.

Tác giả: Bởi vì ta không ưa ngươi *lườm*.

Trịnh Hoàn Kim: Ta không thể chấp nhận lý do này, cho dù ta chết cũng không muốn chấp nhận, ngươi phải thay đổi nhân sinh của ta.

Tác giả: Cho dù chết cũng không chấp nhận sao?

Trịnh Hoàn Kim: Đúng vậy a...

Tác giả: Vậy vài hôm nữa ta giúp người bước vào vòng luân hồi, sau đó đầu thay chuyển thế, sống một cuộc sống thật hạnh phúc nha. Nhưng người phải nhớ, sau này không được lặp sát vô tội nữa nha, bye bye, ta có việc, đi trước *chuồn lẹ*.

Trịnh Hoàn Kim: Ta còn chưa kịp nói gì mà... hu hu hu...

Chương 31

Qua mấy ngày sau, cái chết của Bạch Thường Trạch cũng dần dần nguôi đi, không có người nào nhắc đến nữa, cũng chẳng có ai quan tâm ông ta chết như thế nào, chung quy chỉ là một mối nguy hiểm ngầm được loại bỏ thôi.

Trong Hàn Trúc viện, hôm nay im lặng hơn mọi ngày rất nhiều, lý do cũng chỉ là mọi người đang tu luyện.

Còn Vân Ngạo Phong vẫn như lần trước, ngồi đó hàn huyên với hệ thống...

"Hệ thống, người nói xem, Du Tử Mộc và Quân Thi sống có tốt không? Bình thường họ rất tùy tiện, ta thật lo lắng..." Vân Ngạo Phong ở trong phòng, tâm trạng trùng xuống, lại nhớ đến quá khứ của kiếp trước.

Tiếng nói điện tử của hệ thống vang lên: [Ký chủ yên tâm, hiện tại họ sống rất tốt a. Nhưng là phải nói đến ký chủ, người không định sẽ đi bá sư học đạo sao?]

"Đúng rồi ha, nhưng tự dừng sao người lại nhắc đến chuyện này chứ? Có phải người đang mưu đồ chuyện xấu không hả?" Vân Ngạo Phong như chợt bừng tỉnh, tâm hồn bay vút lên tận chín tầng mây, nhưng hắn vẫn không quên chất vấn hệ thống nha.

[Hệ thống mới không có, ký chủ không cần nghi ngờ a]. Giọng nói

này không có cảm xúc, nếu có chắc chắn sẽ nghe được sự bất mãn phần nộ đẳng cấp sư tử ngoạn quá.

"Đúng rồi, hôm trước người nói niên kỷ của khối thân thể này vừa tròn mười bảy phải không?" Vân Ngạo Phong động động đứng dậy nói. Chuyện này hình như mấy ngày trước hệ thống có nói qua, những tin tức trước kia cung cấp sai cũng được sửa lại, chỉ có quá khứ là hệ thống cũng nhìn không thấu.

Còn có một vấn đề vô cùng buồn cười đặt trên người Trịnh Trúc a, nói ra thì y chỉ mới hai mươi hai tuổi, thế nhưng hệ thống kê cho y tận hai mươi chín tuổi. Ban đầu Vân Ngạo Phong còn hoài nghi, tại sao người này lại trẻ như vậy!

[Đúng a, sao vậy?]

"He he" Hắc nở một nụ cười thích thú "Ta không có thì giờ đôi co với người, hiện tại ta phải đi làm đại sự rồi."

Vân Ngạo Phong nói xong đến y phục nhăn nhúm trên người cũng không cần chỉnh, tâm tình vui vẻ hơn rất nhiều. Chỉ là, ngay khi hắc sắp sửa bước ra khỏi phòng, thì một tiếng động kèm theo giọng nói có chút trẻ con vang lên trong phòng, khiến hắc không thể không ngừng bước. Vân Ngạo Phong ngưng một chút, sau đó nhìn kỹ xung quanh căn phòng, nhưng không có ai.

Vân Ngạo Phong: "....." Cho nên dị giới này còn có nháo quỷ sao?

Nhưng khi hắc vểnh tai lên nghe, thì lại chẳng có âm thanh gì, trong thâm tâm hắc lúc này đang nghĩ chắc là nghe nhầm.

Ý nghĩ vừa dứt, Vân Ngạo Phong liền không chút nghi ngờ chạy ra tiền viện. Mà trong phòng, một con ấu thú tử sắc len lén vươn đầu ra khỏi đồng chắn mềm lộn xộn trên giường.

Một đôi mắt huyền từ mở ra, to tròn, ngập nước. Đồng tử tựa như ánh sao trời, quang mang nhàn nhạt lấp lánh, nhìn theo hướng Vân Ngạo Phong vừa khuất.

Lúc này, năm người kia đều tập trung trong phòng Vân Tuân Vũ bàn chuyện nhân sinh!

Sau khi nghe hắn nói ra suy nghĩ của mình, bốn người kia đều tỏ ra trầm luân suy tư. Có điều, cuối cùng vẫn là làm theo ý kiến của hắn.

Mà ý kiến của Vân Ngạo Phong chính là đi báỉ sư học đạo, dù gì theo lẽ đương nhiên thì bây giờ họ đang trong giai đoạn ăn học, vô lo vô nghĩ. Nhưng địa điểm hắn nói đến lại ở Trung Châu, chuẩn xác là ở giữa đại lục ____ Hướng Linh Sơn phái (ở trên núi Hướng Linh).

Cứ cách năm năm, sơn môn sẽ mở ra một lần, Hướng Linh Sơn phái cũng cùng lúc đó tổ chức đại hội chiêu sinh.

Phàm là những người đã thức tỉnh Linh Nguyên Thể đều có thể tham gia đại hội tuyển sinh này, nhưng điều kiện tiên quyết là phải dưới hai mươi tuổi.

Nếu là các môn phái khác, có lẽ sẽ không đi nhận đệ tử có niên kỷ cao như vậy, nhưng Hướng Linh Sơn phái thì đặc biệt hơn. Các phong đều được chia theo thực lực và tuổi tác. Như vậy đối với chúng nhân thiên hạ có lẽ dễ chấp nhận hơn đi?!

Thời gian trôi qua nhanh như nước chảy, bây giờ cách ngày tuyển sinh chỉ còn chưa đầy ba tháng, mà ít nhất cũng cần đến ba tháng hơn mới có thể đi đến Hướng Linh Sơn phái. Mấy người Vân Ngạo Phong quyết định không lâu nữa sẽ xuất phát.

Cha mẹ và gia gia đều biết ý định của họ, nhưng không có ai phản đối, bởi vì họ tin rằng, người của Vân gia này chắc chắn luôn là một hạt giống tốt, sẽ không làm họ thất vọng.

Một ngày trước khi đi, năm người Vân Ngạo Phong tất bật chuẩn bị đồ đạc cần thiết, cái gì hữu dụng đều bị nhét vào túi trữ đồ.

Hắn còn được gia gia cấp cho một thanh kiếm không rõ phẩm cấp và mấy ngàn tờ phù chú. Thật ra, Vân gia là một gia tộc am hiểu về phù chú và trận pháp, nhưng mấy năm nay thiên hạ thái bình, tự nhiên sẽ không có chỗ sử dụng tới.

Hôm sau năm người Vân Ngạo Phong xuất phát, lần này họ không đi bằng xe ngựa, vì xe ngựa quá chậm, có lẽ đi đến Trung Châu thì đại hội tuyển sinh đã kết thúc được mấy tháng rồi cũng nên.

Họ cũng không ngự kiếm, bởi vì ngự kiếm tốn quá nhiều linh lực, nếu đi đến giữa đường bị rơi xuống thì chết ngay tại chỗ là không còn gì nghi ngờ nữa.

Lần này đi chính là nhờ vào đồng Truyền Tống phù mà Vân gia gia chủ cấp cho kia, cái này dám đảm bảo an toàn tuyệt đối một trăm phần trăm a...

Nhưng dùng Truyền Tống phù à, đi đến Trung Châu chắc là chưa bắt đầu đại hội chiêu sinh nữa, thế nên, họ quyết định vừa chơi vừa để ý chính sự.

Chương 32: Hoa ngạn thành.

Năm người Vân Ngạo Phong truyền tống đến một thành trì mỹ lệ, có tên là Hoa Ngạn.

Hoa Ngạn thành người đông như hội, quy mô cũng rộng hơn Lĩnh Lạc thành rất nhiều. Tuy vậy, nhưng ở đây lại không mấy người biết phép tắc, kinh doanh cũng là trì trệ thấp kém hơn so với những thành trì khác.

Hiện tại, nói đến những người không có gia giáo, một đám đầy rẫy tụ tập trước mặt năm người Vân Ngạo Phong đây!

"Các người, nếu muốn sống thì giao hết đồ đạc có giá trị ra đây! Đại gia ta sẽ tha cho các người một mạng. Nếu không đừng trách chúng ta không thương gia tiếc ngọc!"

Một tên đầu đàn bước ra đứng chắn trước mặt Vân Tuân Vũ, quét mắt vừa nhìn đã khiến người khác ghét cay ghét đắng. Đã thế còn không biết xấu hổ bày ra vẻ mặt ta đây là đại ca các người, khôn hồn thì giao vàng giao bạc ra đây, Vân Ngạo Phong chính là ghét nhất cái loại sự tình này.

Tình tiết phi thường bình dân mà hầu như trong các bộ phim cổ trang đều được lên sân.

Hắn hơi nghiêng đầu sang một bên, cố ý dùng ngữ điệu khích tướng, khinh bỉ nói: "Ai da, đại gia mà còn đi trộm cướp là sao nha? Thật không có nghĩa khí quân tử chút nào a."

Một tên khác nghe thấy thái độ của hắn như vậy, liền không kiêng kị gì hùng hổ bước lên phía trước: "Người..."

Sau đó bị tên lúc nãy nhắc tay, ngăn lại: "Ai đã cho phép ngươi xía mõm vào? Người này không được động, ta thích!"

Ô, cái biểu cảm này, cái ngữ điệu này. Con mẹ nó, nếu trước nay nói Vô Ly tự nhận mình là đệ nhị mặt dày thì tất nhiên sẽ không có ai dám đứng thứ nhất, nhưng hình như cấp bậc của tên này hơi cao quá rồi thì phải.

Mà nói cũng đúng, trước mắt nhiều mỹ nhân thế này thì không động lòng mới lạ, nhưng mà cướp thì vẫn phải cướp a.

"Mỹ nhân." Giọng nói này vừa phát ra, Vân Ngạo Phong liền ôm cổ họng ho khan.

Hắn đang bị dị ứng a, các người có ai hiểu cho hắn không?

Ý Hiên là thủ vệ của Vân Ngạo Phong, thấy công tử nhà mình bị người khác khi dễ như vậy, tất nhiên không thể trơ mắt nhìn. Thế là một tấm Dẫn Lôi phù xuất hiện, ọ ọ ọ hai tiếng, nhìn lại đã thấy tên đại ca kia nằm bẹp dí dưới đất, thân thể lâu lâu còn giật mạnh mấy cái. Những tên còn lại thấy đại ca như vậy, khóe miệng khó khăn co quắp, toàn bộ bất tri bất giác cứng đờ.

Mà ở đây lạ thật a, thấy người ta lấy mạnh khi yếu cũng không có ai ngăn cản, người nào làm việc người nấy, giống như "ta bị mù" vậy đó!

Vân Ngạo Phong âm thầm đối với Ý Hiên giơ lên một ngón tay cái.

Hắn còn tưởng thực lực tên này mạnh lắm, thế mà chớp mắt một cái liền... chết lâm sàng... (Hình như chưa chết a.)

Vân Tuân Vũ bước qua: "Một đàn chó điên!"

Vân Ngạo Phong bước qua: "Bớt mơ tưởng dung nhan của ta đi!"

Ý Hiên bước qua: "Mặt dày vô liêm sỉ!"

Mộc Du Tử bước qua: "Bớt nhõn với gia nghe chưa!

Vô Ly bước qua: "Đừng mong giành vị trí đệ nhất của ta! Hứ!"

Cứ thế, đến khi năm người Vân Ngạo Phong đi mất dạng, mấy tên chó điên kia mới kịp phản ứng lại, gào rú sau lưng: "Các người đợi đấy, lần sau đại ca ta nhất định báo thù, tưởng đẹp mà có quyền có đường đi hả, ta khinh, cơ mà các người đẹp thật, lần sau có tới nữa thì ghé qua nhà ta chơi,..."

Ba! Chưa nói hết câu liền bị một tên khác vả vào mặt, không khéo mấy cái răng còn được bay tự do nữa.

"Người vừa nói gì hả? Trọng sắc khinh bạn chứ gì? Nnd, người cút, từ nay trong Thập Gia Kỳ chúng có người nào như người, ai theo hần thì đứng ra, ai theo đại ca thì ở... lại..." Tiếp theo gã ta không nói được gì nữa, mấy người kia... giải tán hết rồi?!

Tự mình hại thân mình a!

...

Năm người Vân Ngạo Phong dừng chân ở một tửu lâu tên là Minh Dương Lâu, có bốn tầng lầu, nhìn chỗ này có vẻ sang trọng hơn những chỗ khác.

Bên trong đại sảnh rộng rãi có thực nhiều người đang ngồi dùng bữa. Thấy có khách đến, tên tiểu nhị liền hớn hờ chạy ra, người này

trên vai vắt một cái khăn, tu vi cũng không phải hạng thường, phong thái nhã nhặn cung kính.

"Hoan nghênh các vị quan khách đến Minh Dương Lâu, cho hỏi các vị muốn thuê phòng hay nghỉ chân dùng bữa?"

"Chúng ta..." Vân Ngạo Phong

"Cho chúng ta bốn gian phòng thượng hạng!" Vân Tuân Vũ và Vô Ly!

"Nhưng... chỗ chúng tôi chỉ còn lại ba gian phòng thượng hạng, quan khách có muốn thuê không không?" Tên tiểu nhị chột dạ gãi đầu, biểu cảm vạ phần cung kính hữu lễ.

"Dẫn đường!" Vô Ly cực kỳ hào phóng, trực tiếp ném cho tiểu nhị một cục vàng.

Chỉ thấy trong mắt tiểu nhị hào quang ónh động, sau liền không có biểu cảm gì khác.

"Các vị quan khách, mời đi bên này!"

Vân Ngạo Phong ăn không tiêu đâu, bọn họ rõ ràng có đến năm người, tại sao chỉ thuê có ba phòng vậy?

"Đi thôi!" Thấy Tiểu Phong thất thần, Vân Tuân Vũ không nhiều lời nắm lấy tay hắn, kéo đi, mà hỏi xem hắn còn có tâm trạng đi quản cái việc vặt này sao? Bây giờ trong đầu hắn đang tính toán kế hoạch độc chiếm phòng ở đây a.

Họ được dẫn lên lầu ba, đi qua một đoạn hành lang dài mới đến phòng của họ. Ba gian phòng xếp kế tiếp nhau, quý củ gọn gàng, xung quanh còn gắn thêm Dạ Minh châu, ánh sáng vàng nhạt tỏa ra chiếu sáng một vùng.

"Quan khách, đây là phòng của các vị!..."

Chưa đợi tiểu nhị kịp nói xong, rầm một tiếng cực lớn, Vân Ngạo Phong lao vào phòng chính giữa. À..., không phải hấn nóng lòng độc chiếm nó đâu, mà là Vân Tuân Vũ kéo hấn vào nha. Từ lâu một đi đến lâu ba, y vẫn...không nỡ buông tay hấn ra a!

Tiểu nhị biết điều cười cười rời đi.

"Nè, Vân *không có tiền đồ* Tuân Vũ, ngươi mau ra đây, tiền phòng là ta trả, sao ngươi dám cướp hả?" Vô Ly một bên đập cửa ầm ầm, một bên lộ ra hàm răng sư tử, không ngừng gào thét mắng chửi.

Chương 33: Người quen.

Cạch".

Tiếng động vang lên, Vô Ly theo quán tính quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Mộc Du Tử và Ý Hiên đều đã đóng chặt cửa, trong thâm tâm lại dấy lên một ngọn lửa thù hận. Đúng vậy Vô Ly hận chết những người kia, rõ ràng tiền phòng là hắc trả, tại sao họ có thể ở chùa chứ? Thật quá đáng a...

Cạch.

Lại một tiếng động vang lên, bên kia có người mở cửa.

"Ai la lối om sòm vậy, không định để cho người khác nghỉ ngơi sao hả?!" Người trong phòng chưa bước ra, nhưng tiếng nói đã oanh oanh vang dội. Giọng nói thanh tú nhưng làm người ta cảm thấy... quá mãnh liệt, không có hảo cảm.

Vô Ly không để ý, lại muốn gào tiếp, nhưng... khoan đã, giọng nói này thật quen tai nha!

Thế là Vô Ly nhìn chằm chằm vào trước cánh cửa kia, lát sau bên dưới có một cái chân bước ra, rón ra rón rén, thật giống ăn trộm. Tiếp theo bên trên xuất hiện một bàn tay trắng nõn, nắm lấy thành cửa, cuối cùng là một cái đầu... Liễu Hi Hiên?!

Liễu Hi Hiên ngó đông ngó tây, thấy không có ai mới đành hoảng

hùng hổ bước ra, tươi cười sảng bước về phía Vô Ly.

"Ai nha, lúc nãy ta còn tưởng là ai, hóa ra là người, Vân nhị công tử, chúng ta lại gặp nhau rồi a."

Hôm nay nhìn Liễu Hi Hiên đặc biệt ôn hòa, hắn ta vận trên người một bộ y phục màu lục, kiểu tóc cũng thay đổi làm cho khuôn mặt trở nên thanh tú, trưởng thành hơn lúc trước rất nhiều. Đặc biệt đôi đồng tử thâm thúy kia ẩn chứa một cổ cao ngạo, rất khiến người khác muốn... đập.

"Ha ha, Liễu công tử!" Vô Ly trở người tựa vào cửa, cũng không cảm thấy kinh ngạc khi Liễu Hi Hiên ở chỗ này.

Bây giờ hầu hết tất cả mọi người ở đây, đều một lòng muốn tham gia đại hội chiêu sinh lần thứ bảy của Hướng Linh Sơn phái, gặp người quen người cũ là điều đương nhiên.

"Vân nhị công tử sao lại la lối om sòm vậy? Phải chăng không có phòng để ở? Hay là qua phòng ta ở nhờ cũng được nha." Liễu Hi Hiên khoanh tay trước ngực, cả người ngả về phía sau, tựa vào thành lầu. Tầm nhìn như có như không liếc qua ba gian phòng đóng kín cửa kia, trên miệng nở một nụ cười khiêu khích.

"Ha ha, Liễu công tử quá lời rồi, ý tốt của công tử ta xin nhận, nhưng ai nói ta không có phòng ở chứ!"

Vẫn là nụ cười đó, trong lòng Vô Ly hiện tại chính là, thể diện là trên hết. Ánh mắt trực thẳng nhìn Liễu Hi Hiên.

"Vậy sao? Vậy thì ta không làm phiền Vân nhị công tử nghỉ ngơi nữa a." Liễu Hi Hiên nhướn cao mày, miệng mở thành hình tròn ngấp một cái, vươn tay đuổi người, sau đó đi xuống lầu một, thông thả gọi đồ ăn, chậm rãi gặm nhấm.

Vô Ly sau khi xác định Liễu Hi Hiên đã đi xa, mới dám thở phào,

không ngờ cũng có một ngày hấn sợ hãi người khác a.

Sau đó không nghi ngờ gì, tiếp tục vũ điệu đập cửa của mình.

Rầm rầm rầm...!

"Mau mở cửa ra Vân Tuân Vũ, người thật không có tiền đồ, có giỏi thì ra đây, lão tử không đánh chết người cả đời này sẽ làm trâu làm ngựa cho người! Bla... bla..."

Với lực độ này không khéo cánh cửa đáng thương muốn sập quá, mà Vô Ly hiện tại đã thay da đổi thịt, trở thành một con sư tử Hà Đông chính hăng a.

"Người là do ta nhặt về, có gì dùng nấy, không có tư cách đòi hỏi cao!" Vân Tuân Vũ cách một cánh cửa nhàn nhạt nói, chỉ tiếc Vô Ly không nhìn thấy biểu cảm lúc này của y, nếu không chắc chắn sẽ tức đến chết cũng nên.

Khóe miệng Vân Ngạo Phong co quắp một hồi, trong lòng gào thét so với Vô Ly còn muốn sung hơn: Địch, Vân Tuân Vũ, người có cần thẳng thắn như vậy hay không? Kỳ thực làm người ta thương tâm a...

Lúc này, bỗng dừng bên ngoài im lặng như tờ, một tiếng động nhỏ cũng chẳng có.

Mà đột nhiên Vân Tuân Vũ lại cười y phục, làm Vân Ngạo Phong chấn động trí não, suy nghĩ tùm lum tùm lư.

...

Phòng Ý Hiên...

"Nhị công tử, mời đi ra khỏi phòng tạ, ngoài tam công tử ra, ta sẽ

không nghe lời bất cứ người nào!" Ý Hiên mặt liệt mở rộng cửa mời Vô Ly ra ngoài.

Chẳng là lúc nãy hấn qua đây... giành phòng, nhưng thất bại thảm hại a.

Vô Ly tức giận đến cả mặt đỏ bừng, chỉ hận lực chân không đủ mạnh để dẫm thủng mấy thứ sàn gỗ này.

Hôm nay đúng là một ngày tồi tệ, ngay cả một tên thủ hạ mà cũng dám đối nghịch với hấn a...

Chỉ đành bày ra vẻ mặt cáu giận không có chỗ phát tiết, đi qua phòng Mộc Du Tử, trực tiếp đuổi người!

"Công tử, tên Ý Hiên đó sẽ không để ta ở cùng đâu, hay là chúng ta ở chung một phòng cũng được mà." Mộc Du Tử trưng bày ra một mặt tiểu khả ái, hôm nay cũng là hiền lành để nói chuyện hơn ngày thường nhiều.

Vô Ly khựng lại, không trả lời. Sau đó chạy ra ngoài, chửi ầm một trận ở hành lang cho hả giận. Cũng may là những khách nhân kia đều xuống lầu một dùng bữa hết rồi, nếu không Vô Ly bị ăn đòn là không còn gì chối cãi.

Mộc Du Tử ở trong phòng nở nụ cười nhạt, ai thán, đôi mi dài rủ xuống, mang theo nỗi ưu phiền khó tả. Trong thâm tâm có chút mất mát, phải đến khi nào thì... hấn mới có thể buông tha ý niệm không nên tồn tại trong lòng đây? Rõ ràng là... người kia đã quên, đã không thích hấn! Vậy mà hấn vẫn tự mình đa tình, nhưng nhìn người kia vui vẻ như vậy, hấn cũng cảm thấy... mình trên thế gian này không còn cô độc như trước nữa.

Có lẽ Mộc Du Tử quá tham lam, một thứ tình cảm hoang đường như thế, nếu người kia biết được... vậy thì chắc chắn hấn sẽ không thể ở

bên cạnh, ngày ngày nhìn người kia vui vẻ nữa.

Gạt đi suy nghĩ viển vông trong lòng, Mộc Du Tử trở về con người thường ngày.

Vô Ly bước vào, hùng hổ đi ra sau tấm màn, thay y phục...

Một khắc sau...

Năm người Vân Ngạo Phong đã có mặt ở lầu một, ngồi xuống một chiếc bàn ở góc khuất, bắt đầu gọi đồ ăn thức uống.

Lúc này, bỗng dưng có một đứa trẻ khoảng chín mười tuổi chạy đến trước mặt họ.

"Các người cho ta tránh nhờ một chút!" Giọng nói rất nhỏ nhưng mang theo một chút gấp gáp, dứt lời, ngay tức khắc đã trốn vào bên trong góc tường.

Bên ngoài có Ý Hiên và Vô Ly che chắn nên không có ai nhìn thấy đứa bé này.

Mà bọn họ cũng bị chìm đắm trong ánh mắt của nó mất rồi, quên luôn cả phản ứng. Phải nói là đứa trẻ này rất đáng yêu a, đáng yêu đến nỗi không có từ ngữ nào có thể tả xiết a...

Chương 34: Tô ngọc, lạc nạn.

Hầu hết tất cả mọi người đều bận rộn với bữa tối của họ, vì vậy không có ai chú ý tới động tĩnh bên này.

Nhìn đứa trẻ khẩn trương như vậy, chắc là đang bị người ta truy đuổi đi?!

Đúng như suy đoán, một lát sau tiểu nhị bụng thức ăn lên, ở ngoài tiền sảnh cũng nháo nhào lộn xộn, tiếng mắng chửi hung tàn bạo ngược vang lên, khiến những người không có tu vi sợ đến hoảng loạn giải tán khỏi Minh Dương Lâu.

Tiểu nhị chạy đông chạy tây, nhìn khách đi hết mà lực bất tòng tâm.

"Lục soát cho ta, bất cứ chỗ nào cũng không được bỏ sót!" Một trung niên nam tử đứng giữa cửa, phất tay hô hoán, sau đó đảo mắt nhìn xung quanh.

Lập tức một đám đệ tử mặc y phục giống nhau từ ngoài xông vào, phân tán khắp nơi lục soát, đồ đạc được xếp gọn gàng đều bị lật tung lên.

"Những người ở đây nghe đây, nếu có ai thấy một đứa trẻ chừng mười tuổi thì phải bẩm báo ngay, nếu dám bao che cho hắn, cũng chính là công khai đối nghịch với thành chủ, tự các ngươi biết hậu quả rồi đấy!"

Nam tử trung niên lại nói, hiện tại trong Minh Dương Lâu chỉ còn ba chiếc bàn là có người ở, một trong số đó chính là nhóm của Vân Ngạo Phong.

"Thiết đại ca, chỗ chúng tôi..."

Tiểu nhị chưa kịp nói hết câu, trên lầu ba đã có một giọng nói vang lên.

"Thiết Bồi, lá gan của ngươi càng lúc càng lớn rồi nhỉ? Ngay cả chỗ của ta ngươi cũng dám đến làm loạn?" Ngữ điệu dừng dừng, thanh âm vang vọng, một cỗ uy áp ngay tức khắc liền ập xuống. Những người có tu vi thấp đều cảm thấy sắp chết nghẹn tới nơi, thậm chí đã có người bị ép đến phun máu ầm ầm.

Đến cả trung niên nam tử tu vi cao như vậy, cũng muốn không chịu nổi cỗ uy áp mạnh bạo này.

Ý Hiên và Mộc Du Tử là người có tu vi cao nhất trong năm người, ăn ý cùng nhau lập ra một cái kết giới.

Chỉ thấy từ trên lầu bước xuống một lam y nam tử, dung nhan bị chiếc mặt nạ trắng tinh che khuất. Nhưng khí chất và phong thái của người này quả thực không bình thường, một đầu tóc đen dài được buộc hết lên bằng phát quan, lộ ra cằm cổ cao cao trắng nõn.

Nhìn đi nhìn lại, vẫn thấy người này có chút giống với... các tài tử thư sinh trong phim a.

"Lâu chủ? Hừ! Có gì mà ta không dám chứ? Hơn nữa, lần này ta đến là phụng mệnh của thành chủ, tốt nhất các ngươi nên thức thời. Trước khi mọi chuyện ra khỏi sự kiểm soát của ta, còn không mau giao người ra?"

Nghe vậy, lam y nam tử cũng không đoái hoài tới câu đằng sau, trực tiếp đi thẳng đến trước mặt trung niên nam tử.

"Ồ, sao trước giờ ta lại không phát hiện thành chủ Tô Thanh là một kẻ... tiểu nhân bỉ ổi như vậy nhỉ?" Lam y nam tử vừa mỉa mai vừa đảo mắt nhìn, sau đó nâng tay, chính xác là dùng linh lực sửa sang lại những thứ bừa bộn kia.

"Người... mau thu lại uy áp!" Đang định càn quấy một trận, lại bị uy áp của nam tử trước mặt khóa chặt, không còn cách nào khác, trung niên nam tử liền không quản sĩ diện mất sạch, trực tiếp mở miệng chủ động cầu xin.

Lam y nam tử cũng không phải không biết điều, ngược lại uy áp liền được y thu liễm.

Kết giới vô hình vốn không bền vững xung quanh năm người Vân Ngạo Phong, ngay tức khắc vỡ tan.

Thật ra, người này tên là Tô Ngọc, Tô Lâu chủ. Địa vị trong Hoa Ngạn thành không ít người biết đến, nổi danh nhân từ chất phác, làm việc thiện khắp nơi, được người người tôn kính.

Đám đệ tử lầu trên ôm ngực chạy xuống, không chút ăn năn rút kiếm chĩa thẳng Tô Ngọc.

Ngoài trời bây giờ đã tối đen, chẳng qua ánh sáng yếu ớt của mặt trăng chiếu xuống, miễn cưỡng có thể nhìn rõ đường.

Trước cửa Minh Dương Lâu chớp mắt đã có một nhân ảnh bị chấn bay, tiếp theo là vô số đệ tử khác cũng không tránh khỏi số phận y hệt như vậy.

Rầm! Cửa lớn Minh Dương Lâu đóng lại.

Vụt! Kết giới được Tô Ngọc bày ra, nhằm ngăn cản những con chó điên lạc đường rồi chạy nhào vào tửu lầu, làm dơ bẩn đồ đạc trên

quý của y.

Tô Ngọc phỉ tay, lấy từ trong nhẫn trữ vật ra ba lọ đan dược, đặt lên bàn: "Lúc này đã mạo phạm, đây là thuốc trị nội thương, mong các vị nhận cho."

Sau đó chậm rãi bước lên lầu.

"Lâu chủ, xin dừng bước..." Vân Ngạo Phong bất ngờ đứng dậy hô lên, nhìn theo hướng đi của Tô Ngọc.

Khuôn mặt được bao trong mặt nạ của Tô Ngọc khẽ ngạc nhiên, đã lâu rồi, trừ Mạnh Dao (tiểu nhị) và đệ đệ ra, không có người nào dùng giọng điệu nhẹ nhàng như vậy gọi y, rất êm, cũng rất quen tai.

Thật sự khiến Tô Ngọc nhớ đến những chuyện lúc nhỏ... y với đệ đệ của mình.

"Vị quan khách này, có chuyện gì sao?" Tô Ngọc dừng bước, bàn chân đã đặt lên bậc thang tiếp theo rút lại. Quay đầu chuẩn xác nhìn về phía Vân Ngạo Phong.

"Ta... có thể nói chuyện riêng với Lâu chủ không?" Vân Ngạo Phong hơi chần chừ, nhưng là vẫn quyết định nói ra suy nghĩ của mình.

Tô Ngọc khựng lại, nhăn mày nghĩ nghĩ, sau đó nói: "Có thể, đi theo ta."

Vân Tuân Vũ không đành, khẽ níu tay Vân Ngạo Phong, hắn cảm nhận được liền cười cười: "Không sao đâu, Tô Lâu chủ không phải người xấu, sẽ không làm hại đến đệ!"

"Ừm!" Nghe hắn nói, y mới miễn cưỡng buông tay ra.

Đợi sau khi Vân Ngạo Phong và Tô Ngọc đi khuất, từ trong góc lóe

ra một thân ảnh, trực tiếp đặt mông lên chỗ ngồi còn vương hơi ấm của hắn.

"Phù, ta tên Lạc Nhạn, lúc nãy đa tạ các ngươi nha!" Đứa trẻ kia thực hiện một màn giới thiệu tựa phong, hí hửng vươn tay nhấc đĩa, không ngừng gấp thức ăn cho vào miệng nhỏ. Tuyệt đối không quan tâm đến ánh mắt của những người xung quanh, cũng không để ý đến cái gì gọi là liêm sỉ.

Chương 35: Khuôn mặt thật.

Vân Ngạo Phong theo chân Tô Ngọc lên đến lầu thứ tư, lầu bốn cũng như những lầu còn lại, chỉ là hẹp và ít phòng hơn, từ đây nhìn xuống cũng không thấy bóng dáng mấy người Vân Tuân Vũ, hiển nhiên đã bị che khuất.

Hai người bước vào một căn phòng, Vân Ngạo Phong liền phát hiện ở đây có bày kết giới, không chỉ một chỗ, mà lầu bốn này hoàn toàn được bao trong kết giới do Tô Ngọc lập ra.

Bất cứ kẻ nào cũng không thể tự ý vào được, Vân Ngạo Phong hiện tại tu vi chỉ mới là Linh Sư cảnh trung kỳ, nhìn không thấu tu vi của Tô Ngọc, nhưng hẳn biết, Tô Ngọc chắc chắn rất lợi hại, ít nhất cũng là Linh Vương cảnh trở lên.

Vân Ngạo Phong ngấm ngấm bên trong căn phòng, ở đây khắp nơi đều được đặt các loại thảo dược, phân ra từng khu, nhìn rất gọn gàng quy củ.

Tô Ngọc đi đến chiếc bàn ở giữa phòng, ngồi xuống rót đầy hai tách trà, sau đó mới chậm rãi nói: "Lại đây ngồi đi!"

Vân Ngạo Phong cũng không dài dòng, bước lại ngồi xuống đối diện với Tô Ngọc.

"Lâu chủ... có thể bỏ mặt nạ ra không?"

Nhận được câu hỏi bất ngờ, động tác của Tô Ngọc liền khựng lại, nhưng không trả lời.

Không khí trở nên có chút quẩn bách.

"Công tử có chuyện gì muốn nói với ta? Không cần lòng vòng, trực tiếp khai khẩu đi!" Tô Ngọc mở miệng phá bỏ không khí không tự nhiên trong phòng, động tác trở lại như bình thường. Nhưng ánh mắt lại không dám nhìn thẳng vào người trước mặt.

"Lâu chủ bị trúng độc!" Tô Ngọc khẽ nuốt yết hầu, kinh diễm ngẩng đầu nhìn Vân Ngạo Phong. Khi hắn nói ra câu này, ngữ điệu rất chắc chắn, còn mang theo ý vị không thể giải thích, nhưng lại càng làm cho người ta cảm giác kiêng kỵ.

"Ta đúng là bị trúng độc, nhưng làm sao công tử có thể nhìn ra?" Tô Ngọc hít một hơi thật sâu nói.

Y bị trúng độc, không phải mới một hai ngày, mà đã được hơn nửa năm. Trong nửa năm đó, y không có ngày nào không ở trong phòng nghiên cứu thuốc giải, nhưng lâu vậy rồi... vẫn ở con số không, một chút tiến triển cũng chẳng có.

Năm nay Tô Ngọc hai mươi tuổi tuổi, là thiên tài sàng lọc kỹ càng trong thiên tài, nửa năm trước vì cứu người y yêu mà bị trúng độc, bây giờ ít nhất chỉ có thể sống được thêm hai năm nữa thôi. Bản thân y là luyện đan sư số một ở Hoa Ngạn thành, thế nhưng ngay cả thuốc giải cũng không tìm được, người được y cứu lại không biết chuyện này.

Cho đến bây giờ, người kia vẫn không biết tình cảm Tô Ngọc giành cho mình. Tô Ngọc cũng không muốn người đó biết, dù gì thiên hạ đồn rằng, y đã chết.

Mà hiện tại y chỉ còn một chút thời gian ngắn ngủi ở trên trần thế. Y không nỡ nhìn người kia đau lòng, cho nên... một mình y gánh vác là

đủ lắm rồi.

"Ta nhìn thấy!" Vân Ngạo Phong rũ mắt, vươn tay cầm lấy tách trà, thổi nhẹ, đưa lên môi chậm rãi nhấp.

"Nhìn thấy?" Tô Ngọc trong lớp mặt nạ trắng nhú chặt mày, chuyện y bị trúng độc chỉ có Mạnh Dao biết, tại sao người trước mặt này... lại nói là nhìn thấy chứ?

"Đúng vậy! Ta nhìn thấy trong mắt Lâu chủ ẩn chứa một tia đau đớn, hơn nữa còn có dấu hiệu bị độc tố xâm nhập. Da mặt nhăn nheo tạo thành hình những vết bong nặng, mắt hằn lên tơ máu. Tuy không phải rất đau, nhưng để lâu sẽ ăn mòn tuổi thọ của con người, người bị trúng độc nếu trong vòng hai năm không loại bỏ độc tố ra ngoài, thì sẽ hồn phi phách tán, là do Mạnh Phù đúng không?"

Sở dĩ Vân Ngạo Phong biết những thứ này, lúc trước còn ở Hàn Trúc viện hẳn từng đọc qua, có một thời gian rất tẻ nhạt, hôm nào hẳn cũng đọc sách để giết thời gian.

"Đúng là do Mạnh Phù gây ra. Ta thật sự không thể nhìn thấu con người của công tử, không biết... những thứ này là ai dạy cho công tử?" Tô Ngọc không còn gì chối cãi, nếu người này đã biết rõ ràng như vậy rồi, y cũng không cần giấu giếm làm chi nữa.

Thế là Tô Ngọc trực tiếp bỏ mặt nạ ra, Vân Ngạo Phong âm thầm hô lên.

Ở trong sách, hình ảnh minh họa cũng không đáng sợ như ngoài đời đâu a...

"Cái này... lúc trước ta tự mình có đọc qua trong sách."

"Ồ, công tử đúng là một người hiểu sâu biết rộng." Tô Ngọc không quan tâm khuôn mặt mình bị người trước mắt nhìn thấy, cũng không

để ý đến những lời nói kia. Dù nói thì thế nào chứ, vẫn như vậy thôi. Không thể chữa lành, không thể sống tiếp, nên... cuộc sống như bây giờ tuy chưa thỏa mãn lòng tham của y, nhưng y vẫn nên coi trọng nó thì hơn.

Nếu như khuôn mặt này có thể khôi phục như ban đầu, thì đẹp biết bao?

Đôi mắt kia thật vô tình, mãi mai ngạo thị chúng sinh, nhưng nó thật sự rất đẹp, lạnh nhạt mà như hữu tình, người khác chỉ cần nhìn một cái liền bị đắm chìm trong đó.

Vân Ngạo Phong hận nhất là từ chết, hướng chi Mạnh Phù này không phải không có cách chữa trị, nhưng biện pháp đó lại là đại kỵ.

Dù vậy thì sao chứ, việc tốt nhất trên thế gian, không gì bằng cứu người nguy cấp, thương kẻ khốn cùng mà!

Một chút đại kỵ có đáng là gì? Nhân nghĩa trị thiên kim, cứu người là việc đức, hướng hờ, một nhân tài như Tô Ngọc bây giờ rời bỏ dương thế thì quả thực rất đáng tiếc a.

Lạc Nhạn: Mụ tác giác, tại sao ngươi lại thích thú tính cách đập sập tam quan như ta?

Tác giả: Thích chính là thích, nhiều lời, ta đem mi nhốt tù bây giờ!

Lạc Nhạn: Ta im đây, ta không thích bị cầm tù a...

Chương 36: Bằng hữu.

Dưới sảnh lầu rộng lớn...

Lúc đầu có ba chiếc bàn có người ngồi, hiện tại đã hợp nhất thành một cái, huyên náo tán gẫu.

Chẳng là, sau khi nhìn thấy Lạc Nhạn xuất hiện, hai bàn kia thấy có chút cổ quái, thế là tiến lại, bắt chuyện hỏi rõ ngọn ngành, kết quả ngồi ì ra đấy không chịu đi.

Lúc này, tất cả không trừ ai gồm có mười hai người, chỉ có hai vị nữ tử, còn lại đều là nam tử trẻ tuổi, gương mặt sáng lạn, tinh khôi.

Nữ tử thứ nhất từ Nguyệt thành đến, gọi là Lộ Dao, mười sáu tuổi, tu vi Linh Giả cảnh sơ kỳ, thân thiện hòa đồng, khí chất hoà nhã, đáng yêu không sao tả xiết.

Nữ tử thứ hai quê ở Thu Yên thành, tên gọi Tạ Tinh, mười bảy tuổi, tu vi Linh Giả cảnh trung kỳ, tính cách phóng khoáng mạnh mẽ, dung nhan mỹ lệ, thảnh thơi phát tao, mắng người độc mồm độc miệng, thiên tài khẩu chiến.

Còn lại họ quen được năm người bằng hữu mới, nếu tính cả Lạc Nhạn thì miễn cưỡng là sáu người.

Lúc này, một nam tử hoàng y tuần tú đang hớn hờ vui tươi, trên tay động tác gấp thức ăn cũng không ngừng: "Ha ha, Tiểu Nhạn,

trước nay đệ từng đắc tội với thành chủ ở đây sao?"

Người này vốn tên là Thiên Lãm Mộc Sở, híp mắt cười tươi hướng Lạc Nhạn hỏi.

(Thiên Lãm là một gia tộc đặc thù, nữ liền là gia chủ, nam có thể tự do chạy nhảy vui đùa, nói chung gia tộc này trọng nữ khinh nam a).

Lạc Nhạn vừa nghe được từ Tiểu kia, phảng phất trong lời nói mang theo ý phát cáu: "Cái tên ham ăn nhà huynh, đã nói ta có tên có tuổi đang hoàng, đừng có mở miệng là tiểu này tiểu nọ nữa. Nghe phát ghét!"

"Được rồi! Vậy muốn ta phải gọi đệ như thế nào đây?" Thiên Lãm Mộc Sở ăn rồi lại ăn, rất kiên nhẫn đưa ra câu hỏi.

Lạc Nhạn vuốt cằm tỏ ra suy tư, trầm mặc hồi lâu: "Cứ gọi ta là Đại Nhạn hay A Nhạn gì đó cũng được, nhưng tuyệt đối không được nói từ Tiểu trước mặt ta, cảm giác nó thật nhỏ bé a."

Tất cả mọi người: "....." Lý do quá vô lý, không có sức thuyết phục.

Nhưng sau đó, trong nháy mắt Lạc Nhạn liền đã đứng dậy, vươn tay vỗ bốp vài cái vào ngực, uy phong kiêu ngạo tuyên bố một sự thật.

"Hừ, đừng nhìn ta trong hình hài trẻ con. Chứ thực ra ta đã được mười bảy tuổi rồi đó nha."

Mọi người: ??? "Vậy tại sao ngươi lại không lớn lên?"

Nghe thế, Lạc Nhạn liền thở dài, ngồi bụp xuống ghế, rũ mi giải thích, bộ dạng nhìn thập phần ủy khuất đáng thương: "Aiz, năm đó ta ngu muội ham chơi, nghĩ Trú Nhan đan là kẹo viên, vì thế ta liền ăn, sau đó mới phát hiện kia một sai lầm đã được ta ứng tuyển a."

Không gian trở nên im ắng. Mọi người đồng dạng ngu ngơ chết lặng,

sau đó...

"Ha ha ha ha..." Đồng loạt cười phá lên.

Lạc Nhạn trợn tròn mắt, bĩu môi, bày ra một bộ dạng không ai hiểu thấu nỗi lòng của ta, sau đó thức ăn trên bàn trong nháy mắt liền đã bị hất trực thẳng tiến vào miệng.

Hai má bị nhét đầy thức ăn mà trở nên phúng phính, đôi mắt to tròn cũng hơi híp lại. Lạc Nhạn chống tay ngồi đấy, trong đầu không ngừng liên tưởng đến bộ dáng tuấn nham mỹ lệ sau khi trưởng thành của mình. Đồng thời, miệng cũng có quy luật mà ngoàm ngoàm nhai, nuốt.

"Được rồi, đừng có cười nữa! Đại Nhạn, vậy người nói lý do tại sao lại bị thành chủ cho người truy bắt?"

Nữ tử tên Lộ Dao, một thân y phục hồng nhạt nghiêng đầu, trên miệng câu lên một đường cong khó cưỡng. Thập phần khả ái, nghĩ nghĩ rồi gọi một tiếng Đại Nhạn, dù sao thì người ta cũng lớn tuổi hơn nàng, gọi A Nhạn không tiện lắm a.

Lộ Dao không nhắc thì thôi, đã nhắc lại khơi dậy sự phẫn nộ của Lạc Nhạn: "Hừ, Ta đâu có đắc tội với thành chủ. Ngay cả thành chủ ta còn không biết là ai a. Mà tự dưng lúc đó ta mở lòng từ bi, đi giúp một tên không nên giúp, để rồi bị tên lúc nãy vô duyên vô cớ truy đuổi đến tận đây. Rõ ràng ta làm việc tốt mà..."

Nghe đến đây, nam tử lục y tên là Dịch Lương liền nghi hoặc lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một tờ giấy, trong đó có họa hình một người và mấy dòng chữ, vươn tay đưa cho Lạc Nhạn: "Có phải... người người giúp là người này hay không?"

Lạc Nhạn vừa nhìn là nhận ra, gật đầu. Ngay tức khắc, tất cả mọi người liền giương mắt chăm chú quan sát vẻ mặt của hắn. Chỉ thấy,

hai mắt của hắn từ từ mở to, dùng hết tốc độ nhào nát tờ giấy trong tay, mặt nhăn mày nhíu.

"Chết rồi! Không xong rồi... Ta sắp không xong rồi..." Lạc Nhạn kinh diễm lắm lắm.

Mọi người: "Cái gì không xong?"

Trừ Dịch Lương ra, ai cũng không tránh khỏi nghi hoặc.

"Là thế này..." Sau đó, Dịch Lương bắt đầu hăng say giải thích.

Hoá ra đối tượng được tiếp nhận lòng từ bi của Lạc Nhạn là tội phạm a. Không những thế, còn là đáng tội chết. Nhưng mà, thân nhân của người đó lại là đại ân nhân của Hoa Ngạn thành.

Vì vậy, liền tha cho hắn ta một mạng, nhưng là bị biến thành điên dại. Được thả ra ngoài đường, tự sinh tự diệt. Thành chủ thành Hoa Ngạn còn tự tay phát lệnh, gặp người đó thì không được giúp đỡ. Nếu làm trái, chính là đối nghịch với thành chủ. Mà cũng có nghĩa, Lạc Nhạn bây giờ là đồng phạm với người đó.

Lần này, Lạc Nhạn bị truy bắt, nói ra vốn là chuyện bình thường a.

"Phải làm sao đây? Thành chủ chắc chắn tu vi rất cao, nếu như ngày sau bắt được ta, hậu quả không dám nghĩ..., hoặc sinh hoặc tử, hoặc giết hoặc tha..."

Lạc Nhạn gào ầm lên, ôm đầu gục xuống bàn, khóc lóc thảm thiết.

"Người cũng không cần lo như vậy, nghe nói Tô Lâu chủ ở đây, thành chủ cũng phải nể mặt vài phần a. Trước hết hãy trốn ở đây đã!" Tử y thiếu niên Tử Công Tử lại bắt đầu rót rượu gấp thịt, nhàn nhã ăn uống.

"Hu, ta muốn hình thái trưởng thành của ta cơ, như vậy sẽ chẳng còn ai nhận ra ta nữa!" Lạc Nhạn nước mắt rưng rưng, sắp trực chảy xuống.

Thấy vậy, Mộc Du Tử liền phán một câu, triệt để đánh vỡ ý tưởng của Lạc Nhạn.

"Với tính cách của ngươi, lại đáng yêu như vậy. Ta thấy ngươi vẫn là hợp với ngoại hình hiện tại hơn a!"

Lạc Nhạn trực tiếp nhận tội tử hình, không ai có thể giải Trú Nhan đan, hướng chi, cũng không có cách giải. Phải chờ vài năm sau, được tính của nó yếu hơn, mới có thể cưỡng cầu được.

"Đưa đây!" Lạc Nhạn cướp lấy vò rượu trong tay Tử Công Tử, uống như uống nước.

Trên bàn còn rất nhiều bình rượu chưa mở, dưới đất đã loang lổ vô số vò trống không.

Không khí phảng phất nồng nặc mùi rượu, ai cũng mặt đỏ tía tai.

Thảm nhất chính là Vân Tuân Vũ và Ý Hiên, sau khi nốc cạn ba ly, trực tiếp lăn đùng ra ngủ.

Mộc Du Tử thì chính là hảo tửu chi nhân, Vô Ly cũng là loại mà... uống ba vò mới say ấy.

Chương 37: Huyết tể.

Lầu bốn Minh Dương Lâu xảy ra dị tượng chấn động, những người có mặt trong lầu bốn cũng không tránh khỏi có chút tò mò. Chỉ là, xung quanh lầu bốn và cả Minh Dương Lâu có kết giới, vì vậy, ở bên ngoài liền không phát hiện dị tượng.

Tất cả ở lầu một theo quán tính ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy không gian trên đó có chút vặn vẹo.

Nhưng đó cũng chỉ là nhìn từ bên ngoài, bên trong tinh phong huyết vũ, một cảnh tượng quái dị.

Sau khi Vân Ngạo Phong luyện được một viên đan dược, liền trực tiếp đưa cho Tô Ngọc uống.

Nhưng một mình hắn tất nhiên không đủ linh lực, phải nhờ đến Tô Ngọc mới có thể yên yên ổn ổn không vết trầy xước, luyện ra Quy Tiên đan.

Quy Tiên đan - là đan dược giải được bách độc. Nhưng luyện ra nó cần đến rất nhiều loại kỳ trân dị thảo, hiếm có trong cả tu chân giới này. Hơn nữa, tổn rất nhiều linh lực trong quá trình luyện Quy Tiên đan.

Đan dược này phẩm cấp không phải tầm thường, là Địa giai thượng phẩm, người nào cũng nổi lòng tham.

Mà trong lầu bốn Minh Dương Lâu, khiến Vân Ngạo Phong hoài nghi mình nhìn nhầm.

Ở đây, gồm có bảy gian phòng. Một gian chứa các loại thảo dược, một gian để độc dược, một gian dùng luyện thuốc, một gian luyện khí, một gian sử dụng để đặt đan dược, một gian thì là cấm phòng (ngoài Tô Ngọc ra, bất kể người nào cũng không được vào), một gian cuối cùng dùng để nuôi yêu thú.

Tất nhiên, những con yêu thú này cũng rất hiếm có, hữu dụng. Trên người chúng, không độc thì dược, không dược thì độc.

Thật ra, Tô Ngọc trước kia đã từng lịch lãm khắp nơi trong Vân Thiên đại lục này một phen. Khi trở về, còn mang theo rất nhiều linh thú, yêu thú cùng với các loại thảo dược. Và bây giờ, chúng đang được trưng bày ở đây.

Mà lúc này, sau khi khôi phục hơn phân nửa linh lực. Vân Ngạo Phong và Tô Ngọc cũng không có ý dài dòng vòng vo.

Trực tiếp thực hiện huyết tể trận! Dùng máu tươi tể con quỷ ẩn trong Mạnh Phù.

Đây là một trận pháp cấm kỵ, không được lưu hành ở tu chân giới.

Mà lý do Vân Ngạo Phong biết đến nó? Đơn giản!

Hắn đọc trong sách? Ừ, thì đó chỉ là một nửa thôi. Trong sách chỉ viết về tác dụng của Mạnh Phù, và cách giải độc của nó. Nhưng hoàn toàn không nói chi tiết!

Nửa còn lại, hệ thống biết!

Bởi vậy, Vân Ngạo Phong quyết sống chết bám lấy hệ thống, cuối cùng với tấm da thô cứng của mình, thành công làm hệ thống động tâm, dứt khoát một hơi nói hết thao tác tiến hành huyết tể trận.

Hiện tại, trong gian phòng luyện đan, Vân Ngạo Phong đang tự cắn rách đầu ngón tay. Tô Ngọc cũng không ngoại lệ làm theo.

Vốn dĩ ban đầu y không tin tưởng lắm đối với Vân Ngạo Phong. Nhưng suy nghĩ lại, vị Vân công tử này không giống người bình thường. Hơn nữa, mạng của y đã không còn đáng giá, chỉ là chết sớm hay chết muộn thôi.

Nếu thành công, y có khả năng có thể sống tiếp. Nếu thất bại, với nhập luân hồi sớm hơn một ngày không có khác biệt.

Còn về phía Vân Ngạo Phong, ở trước mặt Tô Lâu chủ, hắn như cảm thấy mình đang đứng trước mặt mẹ, xúc cảm vô cùng quen thuộc. Khiến hắn nhịn không được bức ra thuộc tính lo chuyện bao đồng.

Trong gian phòng luyện đan, mùi máu tanh nồng lan tràn. Men theo khe hở xông ra ngoài, nhưng bị kết giới ngăn lại, chỉ có thể lượn lờ trên không trung. Từ trái sang phải, từ đông sang tây, đều không có người phát hiện.

Hai người Vân Ngạo Phong cùng Tô Ngọc ngồi đối diện nhau. Bốn cánh tay chạm nhẹ, nhẹ nhàng nâng từng tia huyết tuyến lên, quấn quanh thân thể Tô Ngọc.

Trên đỉnh đầu giữa hai người xuất hiện một ấn ký huyết sắc, hình dạng cổ quái. Nhưng những đường cong kia, tuyệt đối là được họa có quy luật.

Tô Ngọc cảm giác thực thể như bị lửa đốt, từng luồng sí nhiệt nóng bỏng không ngừng vây khốn y.

"Ưm..." Tô Ngọc bất giác rên rỉ, nhưng một tiếng này lại giống như rít ra từ kẽ răng, mồ hôi đầy đầu, cơ thể run rẩy đến lợi hại.

Đau, đó là những gì y thu được lúc này!

Giờ đây, kết giới đã không còn ngăn cản nổi dị động cấm kỵ này. Nó quá mạnh, xâm lấn cả bầu trời đêm.

Cấm trận một khi được người ta sử dụng, sức mạnh sẽ thức tỉnh một thành.

Bây giờ trên đỉnh Minh Dương Lô mây mù vây kín, che khuất ánh trăng. Ngoài đường tối om, giờ tay không thấy được năm ngón, âm u lạnh lẽo dị thường.

Bầu trời bỗng như từ trong minh nguyệt chìm vào thâm uyên hắc ám. Bất ngờ, một tiếng sấm vang lên, nơi chân trời xa xa từng tia sét lao xuống.

Tiếng gió vi vu oan giá, phảng phất như hàng ngàn con quỷ đói đang rít gào, thật chói tai, những người tu vi thấp khi nghe thấy thanh âm này đều triệt để lâm vào trầm mê, mất đi ý thức.

Xung quanh Minh Dương Lô mười dặm giống như một cái hố sâu, nuốt chửng mọi vật.

Những người ở trong phạm vi đó, đều không chịu được sức mạnh này, ngay cả người bên trong tửu lâu cũng không có ngoại lệ.

Người đang cầm đũa cầm bát, thậm chí là vò rượu đều rơi xuống đất, vỡ thành từng mảnh nhỏ nhọn hoắt, những mảnh vỡ đó bất ngờ treo cao trên không trung, hướng đi không khác biệt lắm, cùng bị hút vào một chỗ. Đồng loạt gục xuống bàn, mặc cho rượu thấm ướt cả y phục.

...

,

Ơ cách đó hai mươi tư dặm, một nam tử khế phất tay áo, bước ra khỏi Thần Điện. Ngũ diệu giận dữ kinh ngạc, nhưng lại nhẹ nhàng vang lên.

"Để ta xem, còn có người nào bản lĩnh lớn như vậy. Dám sử dụng cấm thuật trong địa bàn của ta?!"

Chương 38: Tô ngọc bị bắt cóc..

Cửa lớn Minh Dương Lâu chợt mở toang, gió lạnh ùa vào.

Ở lầu bốn, Dạ Minh châu trong phòng đã vỡ nát.

Ngoài tiền sảnh gió rét, ánh nến bên trong tối đi, hơn nửa ngọn đèn đều lóe lên mấy hồi rồi bị gió thổi tắt, đem thân hình những người kia kia lồng vào trong bóng tối vô tận.

Khắp nơi đen ngòm, chỉ riêng một vị trí được ánh trăng mờ nhạt len lỏi theo ô cửa sổ giấy chiếu vào. Trên lầu bốn, hai nhân ảnh ngồi đối diện nhau, mỗi người đều lâm vào trầm tư của riêng mình.

Không để ý mọi vật đang rít gào xung quanh, tâm lặng như nước, không một gợn sóng, trong lòng không có một chút vướng mắc nào.

Tiếng sấm ầm ầm vang vọng trên đỉnh đầu, nhưng hai nhân ảnh kia vẫn tĩnh lặng không tiếng động.

Mặc dù vậy, nhìn kỹ vẫn sẽ thấy trên mặt nam tử lam y túa ra mồ hôi lạnh. Đôi mày kiếm sắc bén nhú thật chặt, trên khuôn mặt tinh xảo, những vết bóng dần dần mờ nhạt, rồi tan biến. Nhưng bên khóe mắt bên trái vẫn còn ẩn ẩn một vết tích nhỏ.

Tuấn nhan bị ràng buộc bấy lâu nay, cuối cùng cũng có được tự do!

Vân Ngạo Phong thu tay lại, từ từ mở mắt ra, nhìn về phía người đối

diện, Tô Ngọc.

Mi mắt hơi run rẩy, bất ngờ cả hai bịt kín tai lại, không cho thứ thanh âm kinh dị kia chui vào màng nhĩ.

Nhưng rất nhanh, bên ngoài liền yên tĩnh lại, tựa như bị một thứ gì đó trấn áp. Gió đã ngừng thổi, ánh trăng lại sáng vành vạch. Thế nhưng, một luồng sức mạnh vô hình nào đó, vẫn còn quanh quẩn xung quanh đây.

Trên đỉnh Minh Dương Lâu, một huyền y nam tử che kín dung mạo đứng đó, cảm nhận những cấm khí dần tan đi.

Mặt trăng vàng nhạt tỏa ra ánh sáng yếu ớt, chiếu lên nhân ảnh trên ngói nhà.

Vân Ngạo Phong không còn cảm nhận được nguy hiểm liền buông tay ra, linh lực đã cạn kiệt, nhắm mắt lại.

Tô Ngọc cũng không ngoại lệ, chỉ là, y bị ảnh hưởng nhiều hơn, lúc này sức lực mở miệng nói chuyện cũng không có. Y cảm thấy thân thể bất ngờ như bị đóng đinh, đau đến run rẩy, nhất là khuôn mặt, nó... giống như đang bị tươi sống lột da vậy, nhưng y vẫn cắn chặt răng, không rên một tiếng.

Thật ra, huyết tể chỉ ảnh hưởng đến người cần đến nó, như hiện tại, tu vi của Tô Ngọc trước kia vốn đã là Linh Vương cảnh hậu kỳ, giờ đây lại tụt dốc nghiêm trọng. Đến nỗi chỉ còn lại Linh Sư tu vi, không thua kém mấy cái tiểu lâu la là bao nhiêu.

Nhưng phải trả giá cao như vậy, đổi lại được mạng sống và dung mạo ban đầu, suy ra thì điều đó cũng đáng. Tu vi của y... chính là đã cúng tế cho Hồn Yểm Quỷ.

Huyết tể traten, không phải loại traten pháp tốt lành gì. Nhưng chỉ cần không dùng nó nhiều, sẽ không có ảnh hưởng xấu đến thiên hạ

giang hồ.

Chỉ sợ, trong thành có người phát hiện họ dùng cấm thuật, rồi dẫn người đến mưu sát.

Tô Ngọc nâng tay, bắt lực ôm lấy ngực ho khan dữ dội, Vân Ngạo Phong vốn đang trong tình trạng khí cạn lực kiệt, cũng không tránh khỏi lo lắng mở to mắt, nhưng thân thể bây giờ đến một cử động nhỏ cũng không làm được.

Lát sau, chỉ thấy Tô Ngọc nôn ra một búng máu, mà trong máu... có độc, sau đó lập tức lăn đùng ra ngủ, khụ... xù.

Trên đỉnh lâu, huyền y nam tử khẽ nhíu mày, sau khi cấm khí tan biến, hẳn phát hiện ra một điều kỳ lạ.

"Không đúng, khí tức này..."

Nam tử thân ảnh chợt lóe đã biến mất, bước chân chậm rãi tiến vào cánh cửa mở lớn của Minh Dương Lâu.

Xung quanh bị bóng tối u ám nuốt chửng, chỉ lờ mờ nhìn thấy... một đồng bừa bộn trên bàn.

Cũng không may may để ý đến mấy cái tiểu tử kia, huyền y nam tử liền vận linh lực, nhảy vọt lên lầu bốn, lúc này khí tức kia chính là phát ra từ đây.

Ở đây có kết giới, tuy không mạnh nhưng sự quen thuộc này... khiến hẳn không thể bỏ qua.

Phất tay một cái, kết giới liền vỡ tan tành.

Nam tử bước về phía căn phòng nồng nặc mùi máu kia.

Vươn tay khẽ đẩy cửa phòng, chỉ thấy bên trong có hai người, một nằm một ngồi.

Ngay tức khắc, bước chân nam tử liền chuyển hướng, đi nhanh đến bên Tô Ngọc bất tỉnh dưới đất, lập tức nhấc nửa người mềm nhũn của y, kiểm tra mạch tượng.

Sau khi nhìn thấy bộ dáng quen thuộc này, khuôn mặt góc cạnh được giấu trong khăn lộ ra biểu cảm vừa kinh ngạc vừa vui mừng, có một loại xúc cảm khó có thể nói ra ngự trị trong lòng hắn. Nói chung là xúc động quá dẫn đến nghẹn khuất.

"Người... là ai?" Vân Ngạo Phong hữu khí vô lực nói.

Nam tử không trả lời, đứng dậy. Trên tay kết ấn, tẩy sạch những thứ không nên tồn tại, Dạ Minh châu cũng khôi phục lại, sáng choang. Minh Dương Lâu, à không, mười dặm xung quanh Minh Dương Lâu đều trở về như bình thường, một vết tích vỡ nát cũng không có.

Tựa như, chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì.

Sau đó, huyền y nam tử lấy ra một viên đan dược, nhét vào miệng Vân Ngạo Phong: "Đa tạ người!"

Sau đó ôm lấy Tô Ngọc, rời đi. Để lại hắn ngu ngơ không hiểu chuyện gì vừa diễn ra. Thoáng chốc mới nhận ra, hình như... mình... để Tô Lâu chủ bị bắt cóc trắng trợn rồi... thì phải a...

Chương 39: Chỉ yêu mình người.

Vân Ngạo Phong sau khi nuốt viên đan dược kia xuống, khoảng nửa khắc sau liền có lại khí lực, thậm chí còn có phần... muốn khỏe hơn trâu.

Tâm trạng sau khi cứu người cũng vui vẻ hơn rất nhiều, chỉnh sửa lại y phục nhả nhúm trên người, sau đó liền thần thanh khí爽 bước xuống lầu.

Chỉ thấy, một bàn lớn gồm mười hai người đang nằm ngủ gà ngủ gật. Mùi rượu nồng nặc sộc vào khoang mũi, khiến hắn không tự chủ được mặt nhăn mày nhú, ho khan vài tiếng.

Nhưng vô tình, tiếng động này lại làm cho hai người tỉnh giấc. Vân Tuân Vũ, Ý Hiên đồng loạt ngẩng đầu, đập vào mắt là một thân ảnh quen thuộc.

Hai người vốn dĩ còn ợ lên hơi rượu liền tỉnh táo lại, bầu má hồng hồng phá lệ đáng yêu. Ngồi thẳng lưng, khoanh tay trên bàn, ánh mắt ngáy ngủ lim dim.

Vân Tuân Vũ / Ý Hiên: "Tiểu Phong / công tử!"

"Phụt..." Vân Ngạo Phong cố nén cười, hắn đã sớm phát hiện ra, những người này say rượu, nhưng không ngờ, hai tên đại ngốc này lại có đáng vẻ đáng yêu, ngoan ngoãn như vậy nha.

He he. Một nụ cười gian xảo được treo lên, ánh mắt không chứa ác

ý nhưng chứa đầy gian ý.

Mà hiện tại, hẳn hoàn toàn quên bém một chuyện, là Tô Lâu chủ bị bắt cóc a...

...

Tình hình là...

Tô Ngọc được huyền y nam tử đưa đến Thần Điện, chăm sóc cẩn thận.

"Ưm..." Từ trong mộng tỉnh lại, đầu đau như muốn nổ tung, Tô Ngọc theo bản năng đưa tay day day thái dương. Cơ mặt cứng nhắc nhú mào, phượng nhãn hơi híp lại.

Y chống người ngồi dậy, thân thể mệt mỏi tựa vào đầu giường. Lúc này, Tô Ngọc mới phát hiện đây không phải Minh Dương Lâu, chỗ này cũng là một căn phòng, có chút ý vị quen thuộc...

Xung quanh căn phòng gọn gàng quy củ, ánh nến phát ra tia sáng nhàn nhạt, thỉnh thoảng còn lập lòe mấy hồi.

Ánh mắt Tô Ngọc di chuyển tới cánh cửa duy nhất ở đây. Bước xuống giường, mới thấy trên thân thể chỉ khoác một lớp y phục mỏng manh.

Y không quan tâm, trực tiếp đi đến trước cánh cửa, đang định vươn tay mở cửa, thì bất ngờ, từ bên ngoài một nam tử bước vào, làm cho Tô Ngọc sửng người, sau đó tức khắc quay mặt đi, bước về sau.

"Ca ca!" Nam tử khẽ cất tiếng gọi, giọng nói dịu dàng ấm áp, trong trẻo nhẹ nhàng, không nhiễm tạp chất.

Để khay thức ăn trên tay xuống bàn, nam tử liền đã nhào vào, ôm

chặt lấy Tô Ngọc. Bày ra một vẻ mặt nhớ nhung vô đối.

Thân thể Tô Ngọc bất giác cứng đờ, hơi thở trở nên căng thẳng: "Tô Thanh, ngươi buông tay ra!"

Nam tử kia gọi là Tô Thanh, nói đúng hơn là thành chủ Hoa Ngạn thành, cũng chính là đệ đệ ruột của Tô Ngọc.

"Không buông! Ca ca, đệ biết là huynh chưa chết! Đệ cũng biết, huynh rất hận đệ. Một năm này, không lúc nào đệ không nhớ đến huynh. Khó khăn lắm ta mới tìm thấy ngươi, bây giờ buông tay, huynh lại chạy mất thì ta phải làm sao?"

Tô Thanh càng siết chặt người trong lòng, ngũ khí ôn nhu, càng nghe càng muốn đắm chìm trong đó, bàn tay ôm đến nghẹn thở. Từ đằng sau, khi nói chuyện hơi thở phả vào vành tai Tô Ngọc, khiến y có một loại cảm giác toàn thân tê dại, không thể cử động.

Tô Ngọc thích Tô Thanh! Tình cảm giữa ca ca và đệ đệ là loạn luân, không thể cưỡng cầu được. Hơn nữa, họ đều là nam nhân, người trong Tô gia lại kỵ nhất điều này.

Nhưng vào một năm trước, Nguyên gia, Lam gia và Bùi gia liên thủ tạo phản, hòng cướp toạ vị thành chủ.

Thời thế lúc đó vô cùng hỗn loạn, dân thường cũng không rảnh rỗi, trên tay cầm dao cầm kiếm, ta chém người, người chém ta.

Người sống sót đã ít, người chết lại nhiều vô số kể!

Lam, Nguyên, Bùi. Ba gia tộc này, thế lực trong Hoa Ngạn thành cũng không phải nhỏ. Nếu vào thời khắc mấu chốt, Tàn gia không ra mặt giúp đỡ, có lẽ bây giờ Tô Thanh đã không thể ngồi trên vị trí thành chủ.

Hoa Ngạn thành khả năng cao đã trở thành tay sai, nô lệ của ba gia tộc kia.

Lam gia, Nguyên gia, Bùi gia hết thầy bị diệt vong.

Cũng nhờ có Tần gia xuất thủ cứu nguy, thành trì này mới trở nên phồn hoa như bây giờ.

Mà lúc đó, người Tô gia cũng chỉ còn lại hai huynh đệ Tô Ngọc. Nhưng Tô Ngọc vì đỡ cho Tô Thanh một độc chương, nên bị trúng độc, y rời đi, từ đó không ai biết tung tích của y nữa.

Người ta đồn rằng, y... đã hồn phi phách tán!

(Tần gia là một ẩn tộc, nhân số tuy ít nhưng thế lực cực kỳ mạnh. Người đời chỉ biết họ ở Hoa Ngạn thành, còn cụ thể là chỗ nào thì... tất cả đều là một ẩn số.)

"Ta... không hận ngươi! Chỉ là ta ..."

Chỉ là ta không muốn đệ phải lựa chọn.

Tô Ngọc im lặng, lời kế tiếp không thể phát ra.

"Bất kể chuyện gì xảy ra. Ca, ta muốn nói... " Tô Thanh xoay người y lại, hôn lên đôi môi có phần tái nhợt kia.

"Ta thích ngươi!"

Tô Ngọc mở lớn mắt, kinh ngạc. Lời này trước kia y từng rất chờ mong...

Y cúi xuống, môi mím thành một đường thẳng, không dám ngẩng đầu lên nhìn Tô Thanh.

Tô Ngọc cảm nhận trái tim của mình đang đập bang bang, như thể muốn nhảy ra ngoài, thời gian ngưng đọng.

Tô Thanh im lặng nhìn đỉnh đầu của ca ca, chờ đợi câu trả lời của y.

Lát sau, y mới nhỏ giọng nói: "Nhưng... Dương cô nương...."

"Không quan hệ, huynh đừng nhắc đến cô ta. Huynh chỉ cần biết, đệ mãi mãi chỉ thích một mình huynh. Ca ca, ở bên đệ được không? Đệ không muốn huynh rời khỏi đệ..."

Tô Ngọc hồi lâu mới gật nhẹ đầu, dù sao thì bây giờ đã không còn gì có thể ngăn cản họ.

Độc trên người Tô Ngọc đã được giải, chỉ lưu lại một vết sẹo nhỏ bên khóe mắt. Hiện tại, y rất cuộc cũng có thể sống như những người bình thường, mỗi ngày không cần phiền não nghiên cứu thuốc giải, cũng không cần lạc lõng giữa biển người.

Cuối cùng, nguyện vọng duy nhất của y cũng đã được thực hiện... nhờ một người không quen không biết.

Chương 40: Ca ca! gọi tên ta... (h+).

Tô Thanh nhắc bồng Tô Ngọc, đi đến cạnh giường, nhẹ nhàng đặt y xuống. Động tác thập phần ôn nhu mị hoặc, hơi thở quen thuộc phả vào mặt, làm y có chút không được tự nhiên.

"Ca ca!" Tô Thanh khẽ gọi, trong ý vị còn phảng phất mang theo tia chiếm hữu: "Huynh cả đời này, chỉ có thể thuộc về một mình ta."

"Ừm..." Hắn trực tiếp phủ bờ môi lên hai cánh môi mỏng của Tô Ngọc, ngẫu nhiên hôn. Y không kìm được ưm một tiếng.

Nụ hôn của Tô Thanh mặc dù cuồng dã, nhưng lại không quá vội vàng. Răng nanh khẽ gặm cắn môi y, hắn đưa đầu lưỡi tiến sâu hơn một chút, câu lấy chiếc lưỡi mềm mại kia.

Hai thân thể quấn quýt lấy nhau, tựa như mật ngọt, lại tựa như một thứ gì đó... không thể giải thích, nhẹ nhàng mà quyến luyến.

Tô Ngọc nằm ngửa trên giường, đón nhận nụ hôn ấm nóng của Tô Thanh, hai tay bất giác vòng lên, ôm lấy cổ hắn.

Tô Thanh khó có lúc ôn nhu như bây giờ, cánh tay có chút không yên phận, vươn ra kéo kéo lớp y phục mỏng manh của y.

Lớp áo này, chỉ là tùy tiện khoác lên, bên hông buộc một sợi vải mềm. Hắn giật nhẹ một cái, thân thể mảnh khảnh, cân xứng của Tô Ngọc liền đã bại lộ trong không khí.

Rốt cuộc, hắn cũng buông tha cho đôi môi đã sưng lên của y. Dưới ánh đèn yếu ớt, khi tách ra hai môi, kéo theo một sợi chỉ bạc, nhìn có phần dụ hoặc và... dâm mỹ.

Hành động tiếp theo của Tô Thanh, làm cho thân thể nhạy cảm của Tô Ngọc một trận tê ròn, trở nên cứng nhắc phô bày ra, mặc kệ người bên trên muốn làm gì thì làm.

Hắn hôn một đường xuống cổ, xương quay xanh và vòm ngực rắn chắc của y, đặt môi lên hai khóa anh đào mà cắn mút nhẹ nhàng.

"Ưm... dừng!" Cơ thể Tô Ngọc vốn đã mẫn cảm, nên đối với động chạm nhỏ của hắn đều vô thức kháng cự. Nhưng giọng nói này, lại có vẻ như đang nũng nịu.

Y uốn éo thân mình, né tránh cái hôn từ ngực xuống dưới bụng. Thân hình trần truồng bị hôn đến ửng đỏ, ưỡn người né đi.

"Ca ca..." Tô Thanh thấy y có ý tránh né mà bất mãn hô lên một tiếng.

"Ư!" Tô Ngọc thở ra một hơi, thả lỏng thân mình. Ánh mắt mờ mịt nhìn vào khuôn mặt góc cạnh của hắn, sau đó nhếch lên một nụ cười không hình dáng.

"A Thanh..." Y khẽ gọi, thần trí có chút mơ màng: "Ta... nóng."

Chỉ chờ tới câu nói này, Tô Thanh ngay lập tức vươn tay, hai ba cái liền đã lột xuống y phục trên người, không quan tâm mà vứt dưới sàn, hắn cúi đầu, thổi một luồng khí bên tai y: "Ca, chỗ nào nóng?"

Tô Ngọc cơ hồ rùng mình, nhưng vẫn rất thành thật câu nhàn: "Cả người... đều nóng."

Ánh trăng trên bầu trời đêm rọi xuống ánh sáng vàng, nhạt nhòa xuyên qua ô cửa sổ giấy mở rộng, chiếu xuống khuôn mặt ửng hồng

gợi tình kia. Y chính là bị hấn khơi dậy dục hỏa a...

Hiện tại, bàn tay của đối phương cũng không nhàn rồi, bắt đầu du tẩu trên người Tô Ngọc. Khi thì xoa chỗ này, nắn chỗ kia, khi lại đánh nhẹ vài cái vào hai cánh hông đầy đặn của y.

Đến ý định dập lửa cũng không có, làm thân thể y càng thêm khó chịu, bất tri bất giác ưỡn người.

"A Thanh..."

Tô Thanh nghe y gọi, cũng không đáp lại, bàn tay lướt xuống hạ thể của y. Năm ngón tay thon dài ác ý cầm lấy Tiểu Tô Ngọc, vuốt ve mơn trớn.

"A Thanh, đừng như vậy..." Y nhẹ ngậm, nhưng người kia vờ như không nghe thấy, động tác trên tay cũng không dừng lại.

Thậm chí, hấn lần mò tới thông đạo trật hẹp của Tô Ngọc, nhẹ nhàng xoa nắn. Chỗ này lần đầu được một cổ khí nóng bỏng chạm vào, có chút khấn trương mà co rút lại.

Y hai tay bấu chặt nệm giường, trong lòng từng đợt sóng dữ cuộn trào.

Sau khi cảm nhận chỗ nào đó của y đã mềm đi, hấn liền không chút do dự, đưa hai ngón tay vào thăm dò.

"Ưm... A Thanh... người nhẹ chút."

Tô Ngọc khẽ khàng lắc hông, cho đến bây giờ, y mới cảm nhận được nhiệt độ cơ thể dần dần bị ép xuống.

Hai ngón tay hấn ở bên trong y nhẹ nhàng di chuyển, bên tai không ngừng truyền đến tiếng rên rỉ đứt quãng của y, vừa khiêu gợi con dă

thú trong hân, vừa khiến người khác muốn che chở.

Duy trì tư thế này hồi lâu, Tô Thanh mới rút ngón tay ra khỏi y.

Tô Ngọc nằm trên giường, tóc xõa dài, ánh mắt mơ màng, miệng không ngừng rên rỉ ra tiếng: "Người... ư a... đừng..."

"Ca ca, huynh thả lỏng, đệ sẽ thật nhẹ nhàng." Tô Thanh nắm lấy vòng eo mảnh mai của y, dì vật đặt ngay trước cửa động chuẩn bị tiến công.

Ngay khi hân sắp sửa tiến vào, trong đầu y lại bất ngờ hiện lên một dòng suy nghĩ.

Tại sao ta lại là người ở dưới? Thế là Tô Ngọc mơ màng nói ra suy nghĩ của mình: "A Thanh, ...ta có thể ở bên trên..."

Chưa dứt lời, y đã cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển, kèm theo đó là giọng nói nhu tình của hân: "Được, nghe theo lời huynh."

Chưa kịp vui mừng, thì nơi tư mật chợt có thứ gì đó vừa ấm vừa nóng chạm vào, tiếp theo là tiếng rên đau đớn của y vang lên.

"Ưm a... A Thanh, đệ... ư, nhẹ một chút... a..."

Rõ ràng là hân hiểu ý của Tô Ngọc, nhưng vẫn muốn giả ngu. Tay nâng thân thể y lên, sau đó trực tiếp bấm mạnh xuống, tiến vào nơi sâu nhất trong cơ thể y.

"Ca, huynh không phải muốn ở trên hay sao? Một lát nữa sẽ hết đau ngay thôi." Hân chưa dám tùy tiện loạn động, sợ làm y đau. Cố đè nén lại cảm giác thoải mái khó tả khi được nơi mềm mại kia bao lấy.

"Đệ... rõ ràng hiểu ý của ta..." Phảng phất có vài phần tức giận, Tô Ngọc liền cố xem nhẹ đi cảm giác đau rát từ hạ thể truyền đến, cùng cảm giác trướng trướng khi bị dì vật lấp đầy.

Lúc này, Tô Thanh liền bày ra vẻ mặt vô tội, nói ra một câu khiến y đã tức lại càng thêm tức: "Huynh nói muốn ở trên, nên đệ ... liền giúp huynh hoàn thành nguyện vọng a."

Tô Ngọc thiếu điều muốn giơ tay đập chết tên đại đâm tặc này. Chỉ là, lúc này hắn chợt chuyển động hạ thân, dùng một lực đỉnh mạnh lên, đồng thời, trên tay cũng cầm lấy eo y, ấn xuống. Bắt đầu động hông, hướng sâu trong thân thể y mà cắm rút.

Cả cơ thể y đều bị hành động bất ngờ này làm cho mềm nhũn, chỉ có thể đưa tay chống trước ngực hắn, tiếp nhận từng cú thúc mạnh mẽ của người dưới thân.

"A Thanh, người... a, ưm... nhẹ một chút a.."

Hậu đình bị dị vật lấp đầy, xâm nhập vào sâu bên trong. Cảm giác đau xót, xen lẫn vài tia khoái cảm kì lạ, Tô Ngọc nói năng mơ hồ, chỉ có thể cố gắng giữ thẳng bằng.

Ở tư thế này, trọng lượng của Tô Ngọc đều bị hắn điều khiển, mãnh liệt luật động.

Mỗi lần đều bị nam nhân tiến vào nơi sâu nhất, da thịt hai người va chạm không ngừng vang lên tiếng bạch bạch, cùng với thanh âm nước đọng nhóp nhép ái muội, khiến Tô Ngọc xấu hổ tột cùng, chỉ có thể khàn giọng nói: "A,... người..., người... nhanh một chút, ưm... ha..."

Sau khi nhận thức được lời nói vừa rồi của mình, lại phát hiện hơi thở trầm bổng ái muội lúc này, Tô Ngọc chỉ hận không thể đào hố chui xuống.

Y của bây giờ, trái ngược hoàn toàn với thường ngày. Trong mắt đã sớm giăng đầy mị ý, liêu nhân.

Phối hợp với âm thanh dứt quãng, ẩn chứa hương vị loạn tình kia, lại chẳng khác gì dục cầu bất mãn, chủ động mở miệng cầu hoan.

"Ca ca, gọi tên đệ..." Tô Thanh hai mắt đã sẫm đỏ ngầu, sau khi nghe được tiếng nói gợi tình của y, động tác ra vào lại càng thêm ác liệt.

"A Thanh, A Thanh... hư..., mạnh một chút!"

Tô Ngọc cảm thấy mình thật sự điên rồi, lý trí đều bị mị thanh che lấp, chỉ có thể theo bản năng gọi tên hắn, thế nhưng... y lại thật sự chủ động cầu hoan.

Sau khi cầm rút khoảng trăm cái, Tô Ngọc rốt cuộc đã bị hắn làm cho phóng thích.

Mà Tô Thanh vẫn chưa dừng lại, trở người đổi tư thế, để y nằm úp sấp xuống giường, từ phía sau tiến công thần tốc.

Dưới đất y phục vương vãi khắp nơi, ngoài trời trăng sáng vành vạch. Tiếng rên rỉ không ngừng truyền ra từ trong phòng...

Đêm... vẫn còn dài...

Chương 41: Trò đùa.

Sáng sớm...

Minh Dương Lâu.....

"Phụt... Ha ha ha ha..."

Mấy người kia vừa bước xuống lầu, Mạnh Dao (tiểu nhị) liền không chút khách khí ôm bụng cười to. Chỉ thiếu điều phá tung đình Minh Dương Lâu nữa thôi.

Bây giờ là buổi sáng, thế nhưng ở lầu một vẫn có không ít người ngồi dùng bữa, uống rượu, hàn huyên với nhau.

Nghe tiếng Mạnh Dao cười, liền cũng ngoáy đầu nhìn lại, sau đó...

"Ha ha ha..." So với lúc nãy còn muốn long trời lở đất hơn. Thậm chí, có người đang ăn cơm, uống trà, uống rượu gì đó, đều trực tiếp phun thẳng lên mặt người ngồi đối diện.

Thế mà... người bị phun trúng vẫn còn cười được, hoặc nói là... phảng phất sắp nở hoa a.

Mấy người Vân Tuân Vũ quay mặt nhìn nhau, người nhìn ta, ta ngấm người, trầm luân một hồi, kết quả là...

"Ha ha ha..."

Trừ Vân Ngạo Phong, Lộ Dao khả ái và Tạ Tinh thiên tài khẩu chiến ra, trên mặt mấy người còn lại đều... có hoạ đủ loại hình, giống như... của Vô Ly là hình một con bò tót. Tuy chẳng ai hiểu được đó là loài sinh vật gì, nhưng nhìn thật sự rất mắc cười.

Trên mặt Mộc Du Tử là một bầu trời đêm đầy sao, ách, không biết có đúng hay không, nói chung là một mảnh màu đen, có hoạ vài chấm nhỏ bạch ngân.

Mấy người còn lại... cũng tương tự như vậy! Đều có vật thuộc về riêng họ.

Chuyện tối qua, họ hoàn toàn quên mất tong, chỉ nhớ là cùng nhau uống rượu hàn huyên, cuối cùng cũng không biết tại sao lại về được phòng.

Tạ Tinh chống hông cười như phát khùng, Lộ Dao thường ngày hoạt bát dễ thương, bây giờ cũng che miệng cười không ngưng.

Trên mặt hai vị nữ tử này không biến dị thì rất ư là bình thường, nhưng trên mặt Vân Ngạo Phong,... một nét vẽ cũng không có, rất đáng nghi.

Vì vậy, hắn nhận ngay mười cặp mắt dao găm, kềm chút cắt luôn hắn thành hai nửa.

"Hờ hờ...! Nhìn... nhìn ta làm gì nha?!" Vân Ngạo Phong cười, một nụ cười vô (số) tội, khiến người ta liếc một cái liền nhận ra, đây chính xác là hung thủ gây ra vụ thảm án mất mặt này.

"Huynh đệ! Ngươi ra tay... tàn nhẫn quá rồi." Tử Công Tử ra vẻ hung dữ, khởi động xương khớp trên người, phát ra tiếng rắc rắc, nghe thật có chút... êm tai.

Tiếp theo là một màn rượt đuổi vô cùng kinh điển.

Vân Ngạo Phong chạy lên lầu, Tử Công Tử liền đuổi lên lầu. Vân Ngạo Phong chạy xuống dưới, Tử Công Tử liền đuổi xuống dưới.

Nhìn họ chơi vui đến nỗi, những người khác đều có kích động muốn chơi chung.

"Aaa, huynh đệ, người không có bằng chứng, ôi, đừng đuổi nữa, ta muốn kiện người ra tòa..." Vân Ngạo Phong vừa chạy vừa gào thét thảm thiết, nhưng câu cuối cùng vừa thoát ra khỏi miệng, mọi người đều nhíu mày nghi hoặc.

Có người hỏi: "Cái gì mà... kiện ra tòa? Tòa là cái gì a?"

"Chúng ta cũng không biết a, nhưng nhìn vị công tử đó thật anh tuấn bức người, ước gì..." Một tên khác bắt đầu chứng bệnh ảo tưởng sức mạnh, giai đoạn cuối, không có thuốc cứu chữa!

Sau đó, nhìn thấy ánh mắt mưa bom bão đạn của Vân Tuân Vũ, liền lập tức im bặt.

Nhưng trong lòng lại càng là không gian hừng phấn bao trùm, âm thầm vọng tưởng: "Ôi, ánh mắt đó, vừa nhìn đã biết là đang ghen rồi. Nhưng mà... nếu bỏ lớp đen đen như đất nồi kia ra, thì sẽ là một khuôn mặt anh tuấn đến nhường nào đây? Ôi, người cũng không có phúc hưởng, bốt bốt cái tính mê trai lại đi! Nhưng mà... nhìn vào đúng là soái khí bức người a."

Âm thanh trong lòng người này càng lúc càng phấn khích, nếu để Vân Tuân Vũ biết được ý nghĩ đó, chắc chắn tên đó không nghi ngờ gì lập tức chết ngay tại chỗ a.

"Nè, đó là... bạn lữ của người ấy hả?" Dịch Lương giơ tay chỉ chỉ Vân Ngạo Phong: "Xuống tay cũng ác quá rồi đấy nhá!"

Câu này vừa được ra đời, vô số ánh mắt đều hướng về Vân Tuân Vũ, có người đang ăn còn dừng lại để hóng chuyện. Đặc biệt là Lộ Dao và Tạ Tinh, mắt sáng hơn sao trời. Một mặt chờ mong nhìn y, nhưng... phát ngôn sau đó của y, lại khiến vẻ mặt hạnh phúc của hai nàng tan vỡ, rơi rụng trên mặt đất.

"... Đó là... đệ đệ!" Thanh âm có chút chần chừ. Sau khi nghe được Vân Tuân Vũ nói như vậy, rốt cuộc, trái tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực của Vô Ly cũng yên bình lại.

Vô Ly trong lòng đã tính sẵn kế hoạch, nếu Vân Tuân Vũ dám nói ra lời nào khác với lúc này, hắc thề, không đập chết tên này, hắc liên sống không yên ổn.

Vô Ly tăng hắng một tiếng, sau đó liền co dò chạy lên phòng, tẩy rửa mặt mũi. Cái này... kỳ thực hắc không trách Vân Ngạo Phong a, chỉ là, có chút ý vị muốn trêu chọc người kia thôi.

Nào ngờ, bị tên Tử Công Tử kia cướp mất mối làm ăn. Nhưng thôi kệ, thời gian vẫn còn dài a.

"A, người với hắc một chút cũng không giống! Mà khuôn mặt của ta... không biết có bị hắc làm cho mòn da mòn thịt hay không nữa, aiz, khuôn mặt xinh đẹp tội nghiệp này!" Thiên Lãm Mục Sở lấy tay bao kín mặt, nước mắt trực tràn tiếc nuối.

Mộc Du Tử với Ý Hiên đồng loạt giật mạnh khóe miệng.

"Nam nhân các người mau đi rửa sạch mặt mũi cho ta, một lát nữa ta không muốn ngồi ăn cùng mấy cái đít nòi đâu. Còn nữa, rửa không sạch thì đừng hòng có cơm ăn!" Tạ Tinh không chút lưu tình quát lớn.

Sau đó, quay sang những người đang ngồi xem diễn trực tiếp kia, thái độ thay đổi một trăm tám mươi độ: "Hi hi hi, các vị cứ làm việc

của mình, cứ ăn thoải mái, không cần để ý đến bên này!"

Lộ Dao giơ lên một ngón tay cái!

Mấy tên nam tử hán kia thật sự sợ hai nàng rồi. Ta kéo người, người giục ta, vội vã đi tẩy sạch mặt.

Chương 42: Lạc.

Sau khi dùng bữa xong, người nào người nấy cũng không ở lại lâu.

"Vân công tử, chủ nhân có nhờ ta chuyển thứ này cho người!" Lúc Vân Ngạo Phong mấy người chuẩn bị rời khỏi, Mạnh Dao lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật, hai tay hữu lễ dâng cho hắn.

Bên trong cũng không biết chứa đựng thứ gì, nhưng Vân Ngạo Phong vẫn nhận lấy. Bây giờ hắn cảm thấy có chút chột dạ, tối hôm qua... người kia,... vừa chạy đến đã đem kỹ năng cướp người toàn bộ phô bày. Hắn toàn thân vô lực, chỉ có thể ở một bên tròn mắt nhìn, không biết Tô Ngọc có gặp chuyện gì nguy hiểm không a... Nhưng người đeo khăn che mặt đó, có vẻ không có ác ý đối với Tô Ngọc... thì phải!

"Tô Lâu chủ... không làm sao chứ?!" Nghe Mạnh Dao nói, hắn liền kìm không được, hỏi dò một tiếng.

"A, không có! Người rất tốt!" Mạnh Dao nghiêng đầu, ngẫm nghĩ, sau đó hô lên: "À, đúng rồi, chủ nhân còn nói các vị đi đường cẩn thận, đặc biệt, người nói muốn đa tạ Vân công tử!"

Vân Ngạo Phong trong thâm tâm thầm kinh hô, huyền y nhân đêm qua rốt cuộc là người nào? Lén lén lút lút, rất giống tên trộm. Nhưng mà, bây giờ Tô Lâu chủ vẫn bình an, chứng tỏ người đó không làm hại đến y.

Nghĩ như vậy, hắn liền buông xuống con tim bé nhỏ đang thoi thóp sắp chết đến nơi của mình: "Thật tốt quá! Tiểu nhị, bọn ta đi đây, lần sau có dịp lại ghé vào đây thưởng thức mỹ vị a."

"Ha ha, các vị khách quan đi vui vẻ!" Mạnh Dao đứng giữa cửa vẫy vẫy tay.

Kỳ thực, tối qua hắn cũng chẳng biết chuyện gì xảy ra. Nhưng sáng sớm đã nhận được Truyền Âm phù của chủ nhân, căn dặn hắn vài thứ, nói đừng lo cho y.

Sau đó, cũng không nói là... mình đi đâu! Làm cho trong lòng Mạnh Dao không ngừng thấp thỏm lên xuống.

...

Vân Ngạo Phong trên đường đi vui vẻ không thôi, ha ha, trong nhãn trữ vật này, có thật nhiều loại thảo dược quý hiếm và đan dược phẩm cấp cao a!

Ai biết được, sau một đêm bị bắt cóc, Tô Lâu chủ lại trở nên hào phóng như vậy chứ ! Quả thực, hắn sắp bị làm cho cảm động luôn rồi. Hạnh phúc quá...

Còn có một bí mật nữa, hắn sẽ không nói cho mấy người kia biết đâu, đặc biệt là tên Thiên Lãm Mục Sở tham ăn kia.

Thấy Vân Ngạo Phong cứ tùm tùm cười một mình, những người khác cũng không tránh khỏi hiếu kỳ. Ai lại dám chắc... hắn không dùng thủ đoạn nào đó để dụ dỗ Tô Lâu chủ chứ.

"Tiểu Phong, sao hôm nay nụ cười của đệ tươi tắn vậy? Có chuyện gì vui sao?" Vô Ly đi bên cạnh Vân Ngạo Phong, cánh tay không chút do dự khoác lên vai hắn.

Hai tên nam tử hán đại trượng phu lại đi thân mật như vậy, nhìn rất...

ngựa đòn a.

Nhưng mà, cũng chính lúc này, một tiếng gọi thất thanh vang lên từ sau lưng: "Nè, mấy tên kia, chờ ta với!"

Mọi người không hện mà cùng quay đầu lại, chỉ thấy, một cái đầu trong vô số cái đầu, tên đó không ai khác chính là Liễu Hi Hiên, Liễu đại công tử!

Chớp mắt hai ba cái, hắn ta đã vụt bay tới trước mặt họ, thờ học học, gấp gáp hỏi: "Các ngươi, ... các ngươi có Truyền Tống phù không?"

Chúng nhân: ... Đồng loạt gật đầu.

"Ai cũng được, các vị huynh đài, tặng cho ta vài cái đi!" Liễu Hi Hiên nói nói, lại ngoái đầu nhìn đằng sau.

"Tiểu tử kia, đứng lại, có bản lĩnh thì đi luôn đi, đừng có về nhà nữa!" Một tiếng nói quát tháo từ xa xa truyền tới. Liễu Hi Hiên lại càng túng quẫn, vẻ mặt cầu xin.

Nhìn mà cũng tội, tuy là chuyện nhà người ta, biết rõ không nên xen vào, nhưng họ thật sự có chút hiếu kỳ về người này, nên...

Vụt... Một trận gió nhẹ thổi qua, mấy người kia liền biến mất không một chút tăm hơi.

"Tên tạp chủng bất hiếu, ngươi chạy đi đâu..." Cảm giác như có một đàn quạ đen bay lướt qua đỉnh đầu.

Vâng, người đó chính là Liễu Thương - phụ thân của Liễu Hi Hiên.

Nói ra, ông ấy đã đuổi theo con trai mấy ngày đường rồi. Cơ mà... tại sao với tu vi của ông ấy lại không bắt được Liễu Hi Hiên thì... ta cũng bó lại toàn thân, he he!

...

Do lúc nãy gấp gáp quá, bây giờ truyền tống đến một nơi quỷ quái nào cũng không biết. Khi lấy la bàn ra thì lại không xài được, kim la bàn cứ quay vòng vòng, sau đó cạch một tiếng, con mẹ nó gãy rồi?!

Ông trời, ta thỉnh người đừng chơi trò này a! Một chút vui sướng cũng không có...

"La bàn gãy... gãy rồi?! Ở đây là đâu a?" Dịch Lương trợn mắt chăm chăm nhìn cái la bàn, cảm giác bản thân vừa leo đến đỉnh cao, sau đó, một làn gió thổi qua, cái đêch, tại sao lại rớt xuống rồi?!

Hi vọng mong manh bị dập tắt một cách tàn bạo như vậy, thật khiến người ta thương tâm a.

Mà không riêng gì Dịch Lương, những người còn lại cũng vậy!

Niềm vui đến quá bất ngờ, khiến họ không kịp trở tay liền ngốc lảng ra đó, trên đầu xuất hiện vài sợi hắc tuyến.

Sau đó, Liễu Hi Hiên được hứng trọn toàn bộ lạnh lẽo từ ánh mắt mấy người kia phóng ra. Cảm nhận thân thể từng trận sóng dữ xô xát, không rét mà run. Hắn liền nở một nụ cười bào chữa: "Đừng... đừng nhìn ta như vậy a! Tìm... tìm cách thoát khỏi đây trước... trước rồi tính, ha..."

Chúng nhân: "Đều tại ngươi!"

Liễu Hi Hiên: "... " Hu hu hu, phụ thân, đều tại người đuổi con...

Hiện tại, họ đang ở trong một xâm lâm rộng lớn.

Chương 43: Ấu thú.

Nơi này không biết có thuộc địa phận của Hoa Ngạn thành hay không. Nhưng nhìn một mảnh rừng rộng lớn trước mắt này, cảm giác đang ở nơi sơn cùng thủy tận vậy.

Vân Ngạo Phong ngẩng đầu nhìn lên những tán cây nhô ra, cảnh này chen chúc cảnh khác. Ánh sáng mặt trời căn bản không thể chiếu vào, khiến cho không khí lạnh tràn lan.

"Các huynh có thấy ở đây rất cổ quái hay không?" Vân Ngạo Phong xoa xoa cánh tay run rẩy, giọng điệu có chút cứng nhắc hỏi.

Không gian âm u, chỉ vọng lại tiếng của một mình hắn. Lúc này, hắn mới nhận ra một tia dị thường, không có tiếng trả lời, quay lưng nhìn lại, quả nhiên, mấy người kia đều biến mất tăm.

"Đại ca, nhị ca! Các huynh ở đâu?" Mặc dù có chút hoảng sợ, nhưng rất nhanh hắn đã gói gọn lại, khôi phục vẻ mặt bình thường.

Xâm lâm u tối, đường đá gồ ghề khó đi. Những cây cổ thụ to lớn cao trọc trời, che mất tầm mắt Vân Ngạo Phong.

Hắn rút ra thanh kiếm gia gia đưa cho, trong lòng cảnh giác cao độ. Ánh mắt đề phòng đảo xung quanh một vòng, ngoại trừ cây cỏ chen lẫn ra, vật thể duy nhất còn tồn tại, là đá.

Những tảng đá xám xịt thô cứng, rêu xanh mọc đầy.

Tiếng lưởi gió sắc bén thổi lướt qua, lạnh lẽo mà quý dị, như muốn cắt da cắt thịt.

Mái tóc dài lật lên lật xuống theo từng nhịp gió thổi mạnh.

Kèm theo đó, mùi hương cây cỏ vừa nồng nặc vừa dịu nhẹ sộc thẳng vào khoang mũi.

Thanh kiếm trên tay Vân Ngạo Phong, thỉnh thoảng lóe lên vài đạo tinh quang.

Thanh kiếm này, không rõ phẩm cấp, không rõ tên gọi, hoặc cũng có thể là không có tên. Bề ngoài tạm ổn, trên thân kiếm hàn lên những đường hoa văn lồi lõm, không có quy luật. Chuôi cầm đặc biệt thoải mái, trọng lượng nhẹ nhàng, từ ngoài nhìn vào, đó là một thanh kiếm cũ kĩ, tùy tiện mua được ở ngoài chợ.

Vân Ngạo Phong cảm giác không có gì nguy hiểm, liền sải bước theo đường đá trước mặt.

Sự đề phòng trong lòng cũng buông xuống không ít. Hắn đi nhanh hơn, việc quan trọng trước mắt, là tìm được những người còn lại.

Tình hình của họ, thiết nghĩ cũng có thể xảy ra y hệt như Vân Ngạo Phong bây giờ. Nếu suy đoán này đúng, vậy thì không cần gấp gáp, họ cũng không gặp phải chuyện gì nguy hiểm.

Và lại, tu vi của hắn thấp nhất nhóm rồi, nếu xảy ra chuyện thật, phỏng chừng cái mạng của mình hắn cũng không giữ nổi. Thế nên, nói gì đến lo nghĩ cho người khác?!

Người khác bảo vệ hắn mới có thể tin tưởng a!

Vân Ngạo Phong cầm kiếm trên tay, bước chân dần dần chậm rãi.

Ai có thể ngờ được, ở nơi thâm sơn cùng cốc như thế này, vậy mà lại xuất hiện một cái hắc y nhân thanh tú mỹ lệ như vậy kia chứ?

Nhìn vào mắt hắc, thì liền có thể liên tưởng ra một đàn đom đóm toả sáng trong đêm.

Nhìn vào môi hắc, liền có thể tưởng tượng ra một hương vị ngọt lịm, ngọt ngào mà không ngấy, ngược lại, đó là một chất gây nghiện.

Nhìn vào mái tóc hắc, giống như những sợi chỉ mềm mại, chỉ khiến người khác muốn sờ lên, dịu dàng xoa nhẹ.

Nhìn vào thân hình hắc, trong đầu lập tức văng ra tám chữ: Công tử thanh cao, ôn nhuận như ngọc.

Nhìn tổng thể, người ta liền muốn khen ngợi một tiếng: Mỹ nhân.

Đối với ngoại hình, Vân Ngạo Phong không quan tâm. Mà cái hắc quan tâm, là lòng!

Cho nên, hiện tại hắc không màng đến thể diện đã rớt thẳng xuống vực sâu, trèo lên cây với một tư thế rất... gây ấn tượng và phá hình tượng.

Còn lý do vì sao hắc lại leo cây à?

Lúc này, khi đi trên đường, hắc nhìn thấy một con chim nhỏ bị gãy cánh ở trên mặt đất. Thế là, hắc nổi lên lòng từ bi cùng thuộc tính lo chuyện bao đồng, giúp nó về tổ ấm.

Trên ngọn cây cổ thụ này, chính là nhà của chim nhỏ. Vân Ngạo Phong không thể ngự kiếm hay ngự phong gì, vì tu vi của hắc quá thấp.

Hiện giờ, hắc đang bám trên một cành cây nghỉ ngơi lấy sức, mặt

ứng đỏ vì hoạt động mạnh, mồ hôi đổ xuống như đổ nước, thở phì phò.

Soạt soạt.

Bỗng dưng, một tiếng động truyền đến từ trên đầu, không phải do gió, mà là do một vật thể gì đó ma sát tạo thành.

Vân Ngạo Phong bất giác ngẩng đầu, mà con vật trước mắt làm hấn suýt nữa rơi xuống đất, thịt nát xương tan.

May mà hấn phản ứng nhanh, ôm chặt cành cây!

Chỉ thấy, trước mặt nhảy xuống một con tử sắc ấu thú, moe chết người.

Đôi mắt to tròn ngập nước, đồng tử như sao trời về đêm. Cái mũi nho nhỏ hồng hào, hai má phúng phính.

Hai cái tai trên đầu khể ngoe nguẩy, câu nhân a!

Thân hình của nó... nói chung là có màu tím nhạt, tròn trịa, bộ lông mềm mại như bông. Cả người... thoát nhìn có chút mũm mĩm, à không, phải nói là béo ngậy thơm ngon, so với quả bóng không khác biệt.

Vân Ngạo Phong tròn mắt nhìn nó, nó cũng tròn mắt nhìn Vân Ngạo Phong.

Mắt to khể chớp, mang theo vẻ khó hiểu mờ mịt. Ấu thú tiến lại gần hấn, đưa lưỡi liếm lên đôi môi hồng phấn kia, một chút ác ý cũng không có, ngoan ngoãn đến lạ thường.

Lúc này, hấn mới hồi thần lại, mặt nóng ran. Bất giác miết nhẹ môi mình, tiếp theo, một cái liền tóm lấy ấu thú, kích động ôm ôm hôn

hôn.

Tâm trạng hiện tại của hắn, có dùng thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể tả hết được.

Đây đích thực là lần đầu tiên hắn nhìn thấy con vật đáng yêu như thế này a.

Con mẹ nó, mẹ chết người a!

Con ấu thú nhận được hành động thân mật của Vân Ngạo Phong, trong mắt liền lóe lên tinh quang, đem bộ lông màu tím cọ cọ vào mặt hắn. Thỉnh thoảng, miệng nhỏ còn phát ra âm thanh ư ư vui sướng.

Con chim ở một bên buồn rầu, tại sao hôm nay nó đi đâu cũng gặp phải cầu lương vậy a?!

Chương 44: Tiểu cửu.

Trung Châu...

Trên dãy núi Hưởng Linh rộng lớn, có một chỗ được gọi là Linh Sơn.

Quy mô ở đó tuy không nhỏ, cây cối mọc lên lại xanh tốt, cũng có rất nhiều loại kỳ trân dị thảo, pháp bảo pháp khí được tự nhiên nuôi dưỡng, tạo ra.

Thế nhưng, Linh Sơn lại là chỗ trú ẩn của một con Cửu Vĩ Yêu Hồ, mặc dù, bình thường nó không gây hại đến thiên hạ. Nhưng các thế lực xung quanh cũng không tránh khỏi cảnh giác, đề phòng.

Con Cửu Vĩ Yêu Hồ này, tính đến thời điểm hiện tại đã hơn ba ngàn năm tuổi. Có vô số thú tộc tình nguyện phục tùng dưới tay nó.

Một phần là vì lợi ích cho cả tộc, thú tộc nào yếu sẽ nhận được sự bảo hộ của nó. Phần còn lại, là vì sức mạnh của Yêu Thạch, Yêu Thạch đang nằm trong tay Cửu Vĩ Yêu Hồ.

Mà cho dù là nhân loại, yêu tu, ma tu hoặc linh tu, một khi có được Yêu Thạch, sẽ trở thành chủ nhân đời kế tiếp của một tộc lớn, được người người cung phụng.

Tỷ như, bây giờ con Cửu Vĩ Yêu Hồ này, Yêu Thạch chỉ nhận nó là chủ nhân tạm thời. Nhưng với thực lực và quyền năng của nó, tự nhiên sẽ được các thú tộc khác nhau cung phụng.

Một ngàn năm trước, Cửu Vĩ Yêu Hồ từng suýt mất mạng, cũng may lúc đó có một nam tử đã cứu nó, thấy nó có chín cái đuôi, liền đặt tên là Tiểu Cửu.

Nó rất thích cái tên này, Tiểu Cửu đi theo ân nhân một thời gian, người kia vốn dĩ luôn bị người khác coi là kẻ sát nhân mà sợ hãi. Vì vậy, Tiểu Cửu liền cùng người đã cứu mình ký khế ước, sinh tử tương thông. Nếu người chết, ta cũng không thể sống.

Nhưng năm xưa khi thiên hạ gặp nạn, nam tử kia không quan tâm đến những lời phỉ báng của người đời. Ra tay giúp đỡ, thế nhưng, kẻ thù là Ma giới, thế lực không thể coi thường.

Một mình hấn tuy rằng thực lực đứng thứ nhất đại lục, nhưng cũng không đánh lại được cả một Ma giới hùng hậu. Người dân trong thiên hạ trước giờ vẫn luôn ran riu trong lòng kẻ sát nhân đó, đến khi gặp nạn cũng chẳng ra tay giúp sức.

Nam tử bị trọng thương, thấy bản thân không còn sống được bao lâu. Liền dùng linh hồn của mình gỡ bỏ khế ước, đồng thời, Ma giới cũng bị đẩy lùi, từ đó đến bây giờ, thiên hạ vẫn chưa từng đại loạn.

Còn nam tử kia... vốn dĩ hồn đã phi phách đã tán, nhưng lại có thể hồi sinh chuyển thế. Hiện tại, đoạt xá... khụ, trở về nơi vốn thuộc về mình.

Lúc này, trong một động phủ ở Linh Sơn, Cửu Vĩ Yêu Hồ cao cao tại thượng lại đang nằm trên giường đá, ngủ yên lành.

À không, nó không phải ngủ, mà là đang dùng thần thức quan sát người kia...

Y thật sự rất muốn gặp lại chủ nhân, năm xưa, không biết từ bao giờ, y đem lòng ái mộ người đó.

Qua hơn một ngàn năm, Tiểu Cửu vẫn luôn kiếm tìm những mảnh hồn phách đã phân tán của chủ nhân. Rốt cuộc, bây giờ đã có kết quả.

Chủ nhân của y sau khi hồn phi phách lạc, hồi sinh chuyển thế, bây giờ lại ở cách y không xa.

Đây có lẽ là ông trời có mắt, cho chủ nhân cơ hội sống lần thứ hai. Mặc dù, những ký ức trước đó hẳn đều quên hết sạch.

Tiểu Cửu một tay chống đầu, tay còn lại cầm một viên đá huyết sắc, mơ hồ tản ra vài tia nhiệt khí.

Cả thân hồng y lỏng lẻo câu nhân, dung mạo bị che kín. Tiểu Cửu y, trừ chủ nhân ra không muốn bất cứ ai nhìn thấy khuôn mặt này.

Đúng lúc này, từ ngoài động phủ truyền đến tiếng nói: "Vương, tộc trưởng Miêu tộc cầu kiến!"

Tiểu Cửu không vui mở mắt ra, ánh mắt sắc bén mang theo vài phần nguy hiểm.

Từ trước đến nay, chưa từng có người nào to gan lớn mật như vậy, dám làm phiền y trong lúc này.

"Không gặp!" Tiểu Cửu ngữ điệu tùy ý phăng ra một câu, lại tiếp tục công việc cao cả của y.

Bên ngoài hơi im lặng một chút, nhưng rất nhanh, tiếng khóc lóc thảm thương của nữ tử vang lên: "Vương, xin ngài hãy cứu lấy Miêu tộc chúng thần, u u... "

Tiếng khóc nháo làm Tiểu Cửu không thể tập trung được, đáy lòng tràn ra sát ý. Bàn chân trắng nõn không mang giày, khẽ động liền từ trên giường đá nhảy xuống, từng bước chậm rãi bước ra ngoài.

Chỉ thấy, trước động phủ có hai nữ tử quỳ gối, đầu cúi thật sâu, tiếng khóc thút thít cũng không ngừng lại.

Bên cạnh là một nam tử đứng đó với ánh mắt lực bất tòng tâm, nhìn hai nữ tử. Thấy Tiểu Cửu đi ra, liền chấp tay cúi đầu, cung kính gọi một tiếng: "Vương!"

Hai nữ tử vừa nghe tiếng liền ngẩng đầu, dùng hai đầu gối đi đến dưới chân Tiểu Cửu, tay vịn lấy y phục trên người y.

"Vương, xin ngài hãy cứu lấy Miêu tộc chúng thần." Nữ tử bạch y có chút gấp gáp nói.

Tiểu Cửu dịch ra đằng sau, tránh đi đụng chạm không cần thiết kia, ngữ điệu thập phần chán ghét nói: "Có chuyện gì, nói thẳng!"

Cơ hồ nhận ra trên người y tỏa ra sát khí, nữ tử hắc y còn lại càng cúi thấp đầu, thân thể mảnh khảnh run lên cầm cập, giọng nói có chút sợ hãi: "Thưa Vương, cả... cả Miêu tộc chúng thần không... không rõ nguyên nhân, toàn... toàn bộ đều bị trúng độc. Có vài người đã... mất mạng.

Tiểu Cửu hơi nhíu mày, tuy chẳng mấy quan tâm những chuyện lật vật như thế này. Nhưng đây là địa bàn của y, người nào lại dám ngang nhiên hạ độc tộc trắng trợn như vậy?

Chương 45: Yêu hồ bị tính kế.

Các thú tộc ở dưới trướng Cửu Vĩ Yêu Hồ, tuy nói là nhận được phúc lợi rất lớn. Nhưng cũng có tộc này tộc kia âm thầm gây loạn, dẫn đến những cuộc chiến nội bộ không đáng có.

Xung quanh quả núi Linh Sơn được Tiểu Cửu dùng Yêu Thạch tạo ra một cái kết giới vững chắc, cho dù là cao nhân lợi hại đến đâu cũng khó mà xông vào.

Nếu Miêu tộc bị kẻ gian hạ độc, vậy thì kẻ đó chắc chắn cũng phục tùng dưới tay Cửu Vĩ Yêu Hồ, chỉ có điều, thực lực không thể nói là thấp.

Tiểu Cửu không thích dài dòng vòng vo, là một loại người ngoài lạnh trong nóng. Bây giờ, tộc nhân của mình gặp nguy hiểm, y không thể khoanh tay đứng nhìn. Tộc nhân gây chiến nội bộ, y lại càng không thể không dẹp loạn.

Tiểu Cửu cùng hai vị hắc bạch nữ tử đi đến địa bàn của Miêu tộc, nơi này cũng là một động phủ.

Bên trong, có rất nhiều người..., à nhầm, có rất nhiều con linh miêu tu luyện thành nhân hình. Người nào người nấy đều quần quai nằm trên mặt đất lạnh lẽo, những tiếng kêu khóc thống khổ không ngừng vang lên, dội vào vách đá, rồi vọng lại.

Trên mặt ai cũng có chung một biểu cảm, đau đớn, hoảng sợ.

Tiếng kêu gào không biết mang theo bao nhiêu tuyệt vọng, tựa như... mạng sống của họ chỉ có thể tồn tại thêm một chung trà nữa. Cũng tựa như, lưu luyến thế gian ác độc tàn nhẫn này.

Có người hét đến khản giọng, cổ họng đau rất khó chịu, nuốt một ngụm nước bọt cũng khó khăn. Có người chỉ còn chút hơi thở mỏng manh, sức kêu gào cũng cạn kiệt, chỉ có thể nằm dưới đất, mặc cho mạng sống dần dần bị cắn nuốt, sói mòn.

Một khắc khi nhìn thấy cảnh tượng này, ngay cả thâm tâm Tiểu Cửu cũng dấy lên một tia hoảng hốt. Trong đáy mắt tràn ra sát khí nồng đậm, kẻ nào lại ra tay độc ác như vậy? Người của y mà cũng dám động đến? Đúng là chán sống rồi!

Lúc này, hai vị hắc bạch nữ tử vừa về đến, liền chạy lại quan sát tình trạng những người yếu hơn.

Chỉ thấy, sắc mặt của họ càng lúc càng tái đi. Những tộc nhân này, vừa rồi còn không đến nỗi như vậy, nhưng bây giờ, những người có thể cứu vẫn được, cũng có thể đếm trên đầu ngón tay.

Tiểu Cửu bất động thanh sắc, chỉ có sát khí là không thu hồi. Y bước tới gần một người, kiểm tra một phen. Sau đó, sắc mặt cũng tối đi, tình hình... khó nghĩ lại tệ như vậy.

Độc mà bọn họ trúng, y cũng chưa từng thấy, chưa từng nghe qua bao giờ. Nhưng tác dụng của nó tuyệt không hề yếu, chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy, không ngờ lục phủ ngũ tạng của họ đều bị ăn mòn gần hết.

"Vương, cầu xin ngài hãy cứu tộc nhân của thần, cho dù có phải trả giá cao như thế nào, thần... thần nguyện dùng tính mạng của mình..."

Tiểu Cửu nghe ra ý nữ tử sắp nói ra, liền phất tay một cái, khí thế cường hãn áp bức khiến nàng không thể mở miệng.

Những người này, căn bản không còn thuốc cứu chữa rồi. Độc tính ăn mòn quá nhanh, một lát nữa thôi, từng sinh mạng sẽ lần lượt biến mất.

"Hết cách rồi!" Tiểu Cửu nói ra lời này, tựa như phóng ra một con dao sắc bén. Triệt để đem hi vọng của họ cắt đứt trong nháy mắt, hắc bạch nữ tử nghe xong ngồi thụp xuống đất, bất lực dựa vào nhau khóc than.

Vương của họ, họ hiểu hơn ai hết! Lời ít ý nhiều.

Tiểu Cửu hơi rũ mắt, đây là lần đầu tiên vật sở hữu của y bị cướp đi trắng trợn như vậy, kể từ khi chủ nhân của y biến mất...

Chung quy, các thú tộc đi theo phục tùng y, trước nay không có công lao, cũng có khổ lao. Nhưng hiện tại, y lại chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn họ quần quai tuyệt vọng như vậy...

Mặc dù..., còn có một cách có thể hồi sinh họ, nhưng Tiểu Cửu tuyệt đối không áp dụng cách đó. Bởi vì, cái giá phải trả là tuổi thọ của người đó.

Nếu cứu những người ở đây, chủ nhân của y sẽ lại chết thêm một lần nữa. Y thà vì tình mà làm một kẻ táng tận lương tâm, ích kỷ, cũng không muốn kiên trì chờ đợi người đó thêm một ngàn năm, hai ngàn năm, ba ngàn năm... cũng có thể là mãi mãi...

Cả đời này, mục đích sống của y là chủ nhân, là ân nhân, cũng là một ái nhân thầm kín của y.

Cửu Vĩ Yêu Hồ cao lãnh trước giờ chỉ rơi lệ vì một người, bây giờ làm tất cả những việc ích kỷ như vậy, cũng chỉ vì một người.

"Hai người thay vì ở đây khóc lóc, vậy thì hãy tìm kiếm tung tích của

kẻ đã làm ra chuyện này. Để báo thù cho huynh đệ tử muội của hai người, chỉ cần tìm ra hắn ta, cho dù là nhân loại hay người của ta, đều không cần nương tay, trực tiếp giết chết!"

Tiểu Cửu từng câu từng chữ như rút ra từ kẽ răng.

Trong động hiện giờ tiếng kêu dần vắng lặng, trên mặt đất cũng không còn là thi thể con người, mà là nguyên hình của Miêu tộc.

"Đa tạ Vương, thần nhất định sẽ tìm được kẻ đó, báo thù cho bọn họ..." Hắc bạch nữ tử đỡ nhau đứng dậy, lau khô nước mắt, khịt khịt mũi nghiêng răng nói.

"Tốt... Bây giờ liền làm!" Tiểu Cửu nói xong liền rời đi, hiện tại y không có tâm trạng điều tra này nọ. Trong đầu y, chỉ còn lại hình ảnh của chủ nhân.

Sự chờ đợi trong vô vọng đó, có là thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể tả xiết.

"Ngu ngốc!" Đợi khi Vương đi khỏi, hai nữ tử liền khoanh tay, khí chất so với lúc nãy khác xa một trời một vực.

Hai người đồng thời nở một nụ cười âm hiểm: "Kế hoạch sắp thành công rồi!"

Chương 46: Xà tinh!

Vân Tuân Vũ trước đó bị một trận gió thổi qua, chớp mắt một cái, liền không thấy những người khác ở đâu nữa, khung cảnh xung quanh y cũng đã thay đổi, chỉ có một điểm chung, nó vẫn âm u như trước.

Gọi thì không có ai trả lời, phương hướng lại khó phân biệt. Khu rừng quỷ quái này cũng chẳng biết có thứ gì nguy hiểm không, lỡ như Tiểu Phong gặp phải bất trắc gì, y nhất định sẽ rất áy náy!

Vân Tuân Vũ tu vi Linh Sư cảnh hậu kỳ, cứ cho là gặp phải yêu thú cũng không sợ. Chỉ là, muốn thoát khỏi chỗ này thì phải làm thế nào a?!

Vân Tuân Vũ nhìn nhìn phía trước, ở đó có một tảng đá vừa cao vừa lớn. Y không lờn nào liền vận chuyển linh lực, nhảy phóc lên đỉnh đá.

Chẳng qua, ở trên đó nhìn xuống cũng chỉ thấy mấy gốc cây to đùng, không phải cây cũng chính là đá.

Cảm thấy quá nhạt nhẽo, y liền nhảy xuống.

Không gian lạnh lẽo bí hiểm, mà lúc trước, y vừa chớp mắt là bị đưa đến ngay chỗ này, tất nhiên y không biết đi phương hướng nào mới đúng.

Vì vậy, liền chọn bừa một đường, sống hay chết, tùy thuộc vào vận may vậy!

Ở đây, Truyền Tống phù không có hiệu lực, hiện giờ cũng không có la bàn. Muốn tìm đường đúng e là hơi khó.

Nếu bảo bây giờ Vân Tuân Vũ phóng thần thức ra quan sát, ừ thì được, nhưng kết quả không cần suy đoán cũng biết, đó là... linh lực cạn kiệt, ngắt ngay tại chỗ!

Y cứ đi thẳng về phía trước, khoảng một nén nhang, sau đó dưới mặt đất xuất hiện một cú trùng kích thật lớn.

Ngay giữa đường lại có cái hố to như vậy, cái này liền không phải do tự nhiên hình thành, mà là do linh lực tạo thành.

Vân Tuân Vũ lấy tay bốc một nắm đất lên nhìn, còn mới toanh. Chắc là không lâu trước đó có người đánh nhau ở đây, Vân Tuân Vũ trầm mặt suy tư mấy hồi. Sau đó nhảy qua trùng kích, thấy dưới đất có vài vết máu, y liền đi theo hướng đó.

Xung quanh còn có cây cối gãy nát, y càng đi, dấu vết càng mờ nhạt. Nhưng cũng chính lúc đó, phía trước vọng lại tiếng vật cứng chạm nhau.

Chỉ thấy, có hai nam tử đang ta đánh ngươi, ngươi đánh ta, chém nhau vô cùng ác liệt.

Vân Tuân Vũ liền nhàn nhã tựa vào gốc cây xem kịch vui!

Nam tử bạch y cả thân đã nhuốm đầy máu, cũng không biết là máu của kẻ địch hay của hắn. Chỉ là, y phục đã rách đến mức này, trên người nhìn như cũng chẳng có chỗ lành lặn, nam tử vận thanh y kia hoàn toàn chiếm thế thượng phong.

Bạch y nam tử bị kiếm khí hất văng, ở trên mặt đất không ngừng học máu. Thanh y nam tử liền thừa thắng xông lên, phát trần trắng muốt trên tay chọt kéo dài, một đường siết chặt cổ đối phương, nâng lên.

Bạch y nam tử bị siết đến nghẹn thở, hai tay ôm chặt phất trần, cả cơ thể không ngừng giãy dụa trên không trung.

Vân Tuân Vũ vốn dĩ không định giúp đỡ, nhưng lương tâm kêu gào, lại nhìn nam tử bạch y kia cũng không giống người xấu. Y liền rút đao tương trợ.

Niệm Linh Kim Thiển trên tay theo lực phóng đi, kiếm khí cắt đứt phất trần. Nam tử bị treo trên không trung rơi thẳng xuống đất, lại phun ra một búng máu.

Thấy có người xen vào, thanh y nam tử liền tràn ra sát khí, quay đầu trừng mắt nhìn kẻ vừa xuất kiếm.

Vân Tuân Vũ thu hồi kiếm, đáp trả ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống y kia.

"Người là ai? Tại sao lại xen vào chuyện của ta?" Thanh y nam tử không tiếc lời chửi bới, sắc mặt trùng xuống khó coi. Trong lòng cực kỳ khó chịu, trước nay chưa từng có người nào dám làm lỡ chuyện của hắn, bây giờ không biết từ đâu chui ra tiểu lâu la này, lại dám ngăn cản công việc cao cả của hắn.

Tu vi thấp như vậy, chắc chắn là chán sống rồi đi?!

"Ta là ai người không cần biết! Chỉ là đi đường gặp chuyện bất bình, ra tay tương trợ thôi!" Vân Tuân Vũ sắc mặt không đổi, tiến đến trước mặt thanh y nam tử.

"Người? Ra tay tương trợ? Huynh đệ à, người có biết hắn ta là ai không? Hắn ta là xà tinh đó, bây giờ không tiêu diệt, đợi sau này hắn gây ra họa lớn rồi, người có chịu trách nhiệm hay không?"

Mẹ nó, trách nhiệm cái đầu người!

Vân Tuân Vũ nhìn người này, tính khí nóng nảy như vậy, tu vi cũng có chút cao hơn y, đây là thầy trừ yêu hả trời?

"Vậy hắn đã từng gây hại cho ai?" Vân Tuân Vũ bất động thanh sắc, không trả lời câu hỏi của thanh y nam tử mà hỏi ngược lại một câu, lần này, hắn không trả lời được, ấp a ấp úng.

"Cái đó... cái đó thì làm sao ta biết? Nhưng hắn là yêu tinh,..."

"Yêu tinh liền có tội?"

Thanh y nam tử nhíu mày trầm trầm nhìn Vân Tuân Vũ, y thấy, người này rõ ràng là một tên kiêu ngạo cao bằng trời, rõ ràng không cần phân biệt thiện và ác. Thấy không phải nhân loại tu giả, liền đánh!

Vân Tuân Vũ không có nhiều thì giờ đôi có với tên ngu ngốc này, liền tiện tay đem theo con bạch xà đã trở về nguyên hình dưới đất, lượn!

Thanh y nam tử đứng đần mặt, y đã đi được một đoạn đường dài, hắn ta mới chợt nhớ ra, đưa tay vỗ bóp cái vào trán. Cứ như thế để cho tên gì đó kia chạy?

Biết hắn là ai không? Hắn là người của Hướng Linh Sơn phái đấy? Không những thế, hắn còn là đại sư huynh cao cao tại thượng của Kiếm Phong nha, vậy mà để người khác khi dễ như vậy ấy hả?

Hừ! Hắn còn lâu mới bỏ qua dễ dàng như vậy a!

Chương 47: Dư.

Sự thật... hiện tại Mộc Du Tử đã hơn ba ngàn tuổi, tu vi cũng đặt tới cảnh giới sắp lên trời, khụ khụ..., phi thăng.

Hắn vào Vân gia vị một người, mà kiếp trước, hắn với y là giao tình quá mệnh.

Người đó... tên là Mộng Dư!

Một ngàn chín trăm hai mươi hai năm trước...

Mộc Du Tử, à không, phải gọi là Trúc Thiên Hải Nguyệt mới đúng, hắn từng bị trúng một loại độc của Ma giới, sinh mệnh sắp tuyệt.

Cũng là do Mộng Dư dùng thời gian của mình để đổi lấy sự sống cho hắn.

Sau khi biết được chuyện này, y cũng đã chết!

Trúc Thiên Hải Nguyệt lúc này mới nhận ra tình cảm hắn dành cho Mộng Dư là như thế nào.

Hắn đi khắp nơi, tìm người được hồn phách của y nhập vào, tìm hơn một ngàn năm, cũng không thấy.

Cho đến bây giờ, rốt cuộc hắn đã tìm được rồi. Chỉ là, Mộng Dư đã quên hết những thứ xảy ra ở kiếp trước.

Nhưng như vậy thì đã sao? Trúc Thiên Hải Nguyệt hẳn, vẫn còn có thể ở bên y, nhìn y cười, nhìn y buồn, nhìn y tức giận, cáu gắt.

Hắn thà rằng, cứ như thế này đến khi chết, vậy thì lúc nào hắn cũng có thể cười.

Mộng Dư đã từng nói, hắn cười lên rất đẹp, tuyệt đối không cho phép hắn khóc.

Ừ, hắn cười, khi y ra đi hắn cũng cười. Chẳng qua, nụ cười đó còn xấu hơn khi khóc.

Buồn có thể cười, vui có thể cười, tuyệt vọng có thể cười, điên cuồng cũng có thể cười, đối với người khác có lẽ hạnh phúc biết bao. Nhưng đối với Trúc Thiên Hải Nguyệt, đó là một hình thức tra tấn, là một cực hình.

Lúc nào trên môi hắn cũng câu lên một đường cong hoàn mỹ, không nở bung xuống. Dần dần, về sau hình thành một thói quen tiêu cực.

Hiện tại, Mộc Du Tử cũng đang cười, sự nguy hiểm bao trùm.

Trước mặt hắn là một con ma thú, hắn chán ghét ma thú. Bây giờ xuất hiện trước mắt hắn, chính là tự đến nộp mạng!

Mộc Du Tử tức giận, hắn đang cười, con ma thú kia mặc dù rất mạnh, nhưng lại bị uy áp của đối phương ép đến chết.

Thậm chí, xung quanh có vài người cũng bị ép đến hộc máu, cây cối ngã nghiêng.

Hắn phóng thần thức ra, xung quanh mấy trăm dặm đều bị lật tung, một góc ngách nhỏ bé hắn cũng không bỏ qua.

Mục tiêu của Mộc Du Tử là Vô Ly, y (chuyển thành y cho dễ phân

biệt) đang ở trước một khu rừng trúc, chung quanh không có gì nguy hiểm.

Nhưng nó ở cách rất xa chỗ hắc đang đứng, hơn ba mươi dặm.

Mặc dù vậy, với tu vi cao trọc trời của Mộc Du Tử, để đến được chỗ đó là một việc dễ như ăn bánh.

Những người còn lại cũng không gặp bất trắc gì, xung quanh tuy không phải chỉ có riêng nhóm của họ. Mà còn có vài người, trước kia hắc từng gặp, cũng có người hắc không nhận ra.

...

"Công tử!"

Vô Ly đang trầm tư suy nghĩ, bất ngờ nghe thấy tiếng gọi. Cả người liền phản ứng có điều kiện mà nhảy dựng lên, lùi về phía sau vài bước rồi mới dám quay người lại.

Một loạt động tác nhanh đến dị thường! Người khác nhìn đến cũng phải giật mình, chứ nói gì đến bị người khác dọa?!

Sau khi xác định người mới tới là Mộc Du Tử, Vô Ly liền thờ phào, nổi đóa: "Tên tiểu tử ngươi sao cứ như âm hồn bất tán vậy hả?! Dọa chết ta rồi! Nếu còn có lần sau thì cẩn thận cái đầu của ngươi!"

"Hi hi hi!" Mộc Du Tử vươn tay gãi đầu, bày ra một vẻ ngây ngô vô tội, cười cười: "Công tử, ta có thể gọi ngươi là... (Tiểu) Dư được không?"

"Không đúng! Sao hôm nay ngươi lại hiền vậy? Ngươi... không phải là tiểu tử kia?! Nói! Rốt cuộc ngươi là ai? Sao lại dám giả dạng thủ hạ của ta!? Có phải ngươi mê luyện dung mạo tuần dật này của ta không hả?"

Vô Ly không thèm để ý đến câu hỏi của Mộc Du Tử, ngược lại, cũng không biết y cầm đầu ra trò kịch bản mang tính chất tự luyện cao như này!

Mà cái tư thế "người không được sàm sỡ ta" này, thập phần buồn cười a.

Mộc Du Tử: Cười "....." Không trả lời tức là đồng ý rồi nha?! Dư!

"Người cười cái gì mà cười? Bộ vui lắm hay sao mà cười?" Vô Ly buông hai tay che trước ngực xuống, chống hông ra vẻ uy phong hất cằm, chỉ thiếu điều muốn ngã chống ngược ra đằng sau!

Mộc Du Tử: Cười "....." Dư, chỉ cần ở cạnh người, ta đều vui!

"Nè, ta nói người đó. Có nghe thấy không hả? A! Vẻ mặt này là sao? Đừng mơ tưởng hảo huyền, có phải muốn ta tát cho một cái mới tỉnh hay không?"

Vô Ly hể mở miệng ra là lời lẽ tự cao, kiêu hãnh. Mà chẳng biết, chính mình mới là người cần tát cho một cái mới tỉnh!

Mộc Du Tử: Cười "....." Nếu người muốn, lúc nào cũng có thể đánh ta! Dư!

Vô Ly: Trùng mắt "....." Ta xin tuyên bố, hôm nay, Mộc Du Tử chính thức bị quỷ nhập.

Mộc Du Tử cười, vẫn chưa biết ý nghĩ điên cuồng trong đầu y.

Vô Ly tuy nói là mặt dày, nhưng tự biên tự diễn như thế này, vậy thì quá nhàm chán rồi, y không làm được, và cũng không có thì giờ đôi co cùng tên này a! Y phải nhanh chóng tìm được Tiểu Phong!

Nghĩ đến Tiểu Phong, y liền bỏ qua những gì vừa nói lúc nãy.

"Aiz..., người nghĩ xem có cách nào thoát ra khỏi đây không? Ta đã đi được hơn hai mươi vòng rồi, kết quả thì người cũng thấy rồi đấy, dập chân tại chỗ!" Vô Ly thở dài, thần sắc không mấy tốt đẹp gì!

Bây giờ, hình ảnh duy nhất trong đầu y là Tiểu Phong a. Chỉ là, hình như họ bị lạc vào mê cung mất rồi!

Mộc Du Tử hiểu rất rõ công tử của hắn, hắn cũng biết trong lòng y không có vị trí dành cho hắn. Cho nên... bây giờ phải tận dụng cơ hội này, ở gần y thêm một chút nữa. Hâm nóng xúc cảm quen thuộc trước kia...

"Công tử, thứ cho thuộc hạ bất tài, không thể giúp người... sớm ngày gặp mặt tình lang!"

Lời vừa dứt, Vô Ly liền trừng mắt, nhưng trong lòng lại không tránh khỏi vui sướng.

...

Ở một chỗ nào đó...

Vân Ngạo Phong hắt xì liên tục mấy tiếng, xoa xoa chiếc mũi nhỏ nhắn ửng hồng. Thâm tâm thầm hô không ổn, đang yên đang lành, chẳng lẽ hắn bị sốt?

Mà cũng không đúng, trán hắn đâu có nóng? Trơn bóng mịn màng, một tẹo mồ hôi cũng không có luôn ấy chứ!

Tác giả: Tiểu Phong, người nói xem, người muốn ai làm phụ quân hơn?

Vô Ly, Vân Tuân Vũ và ai đó: *Đồng loạt giơ tay* Ta, ta muốn!

Tác giả: Ta đâu có đề cử các người? Bớt ảo tưởng sức mạnh đi!
Đừng mơ tưởng những thứ quá xa vời! Tiểu Phong, người nói xem?

Vân Ngạo Phong: Phu quân ấy hả? Ta muốn... *đưa mắt nhìn một nhóm người xếp hàng trước mặt, sau đó dừng lại trên tay* tất nhiên là tiểu mọt mọt của ta rồi, có thể mà cũng hỏi!

Chúng nhân: "....." Roẹt, dừng dừng dừng! *Chỉ cảm thấy cả thế giới quay lưng với mình, tinh thần tịnh lịch*.

Vô Ly, Vân Tuân Vũ và ai đó: Ta có ý kiến.... *gào* *giơ tay*.

Tác giả: Không ý kiến ý này nọ gì hết! *cầm roi quất những cánh tay không yên phận*. Tiểu Phong đã nói rồi, đừng giả điếc! *Quay sang hệ thống* Đuổi người!

Hệ thống: Nhưng ta cũng muốn làm phu quân của ký chủ a~~~~

Vân Ngạo Phong: Oẹ... oẹ...

Tác giả: Không ổn! *cầm chổi, xẻng, cuốc, nôi, xoong, chảo, thìa, triệu hồi chó điên* Tất cả các người! CÚT HẾT.....! *tiếng hét vinh quang xuyên thủng lục địa*.

Chúng nhân: "....." Ta đi chết đây!

Chương 48: Tử cầu.

Vân Ngạo Phong ôm theo ấu thú tròn tròn moe moe, hoàn toàn bị kích động che mắt mục đích của hắn.

Tử Cầu, đó là tên của tiểu moe, mà lý do hắn đặt tên này là gì?

Đơn giản vì nó có màu tím và hình tròn a!

"Tử Cầu, người nói xem? Đại ca nhị ca, mấy người họ đang ở đâu?" Vân Ngạo Phong cất giọng, khuôn miệng hồng phấn để gần tai Tử Cầu, chạm nhẹ vào bộ lông mềm mại kia. Hắn chỉ hận không thể vùi đầu vào đó, coi nó là gấu bông sống mà nhào nặn.

"Ừ ư..." Tử Cầu ngẩng cao đầu, trong cuống họng phát ra tiếng kêu khả ái động lòng người.

Đôi mắt lấp lánh như bầu trời sao, to tròn ngập nước. Từ trên nhìn xuống, chỉ thấy nó bị bộ lông mi dài che kín. Đỉnh đầu có một điểm xoáy nước, nằm giữa hai cái tai nhỏ nhắn tinh tế.

Vân Ngạo Phong ôm Tử Cầu, chậm rãi đi dạo. Khụ, cái đó... không phải là đi dạo. Chẳng qua, hắn cũng không có cách nào để tìm được những người khác. Nên hành động của hắn... giống hệt an nhàn sung túc, nhã nhặn đi dạo phố, khụ, rừng sâu.

Miệng nhỏ lâu lâu lại phát ra mấy tiếng thanh lãnh, Tử Cầu tuy chỉ là một con ấu thú không hơn không kém, nhưng nó giống như... đã khai

mở linh trí?... Thì phải.

Một chút khác biệt nho nhỏ thôi, Vân Ngạo Phong cũng không hơi sức đâu mà quan tâm.

Lúc này, trước mặt hắn xuất hiện hai ngã rẽ, một bên nhìn như đã lâu không có ai đi qua, bên còn lại sạch sẽ rộng lớn hơn gấp bội.

Tuy ánh sáng chẳng nhiều, nhưng ít ra chỗ này cũng thoáng đãng hơn, vài tia nắng ấm áp đã có thể chạm tới mặt đất.

Ngay khi Vân Ngạo Phong sắp bước sang đường bên phải, Tử Cầu trên tay hắn bỗng chốc nhảy xuống, chạy vào bên trái, Vân Ngạo Phong liền vội vàng đuổi theo.

Đường đi này thập phần khó khăn, xung quanh đều là cây cỏ, dây leo vướng bận. Đi được một lát, đầu tóc hắn đã trở nên rối bù, y phục trên người còn bị gai nhọn vạch rách vài đường.

Tử Cầu dừng lại bước chân, quay đầu nhìn hắn. Thấy hắn sắp đuổi kịp, nó lại chạy đi, giống như... nó đang muốn dẫn hắn đến một nơi.

Không đùa đâu, cái này... có chút với chơi đuổi bắt không khác biệt lắm!

"Tử Cầu, người chạy chậm thôi, ta... ta phải nghỉ chút đã!"

Vân Ngạo Phong chạy một đoạn ngắn, liền ôm bụng dừng lại, tựa vào gốc cây bên cạnh thở hồng hộc, mồ hôi đầy đầu.

Nói thật, thân thể này tuy dễ xài lại có phúc lợi nhiều. Nhưng, nhược điểm của nó lại là vấn đề thể lực, sức quá yếu, à không, thân thể này căn bản không có sức lực, một chút cũng không!

Chưa đầy mười giây sau đó, Vân Ngạo Phong lại bị Tử Cầu cắn cắn vạt áo, kéo đi.

Lần này, đi không bao xa Tử Cầu rốt cuộc cũng dừng lại. Vân Ngạo Phong nhìn khung cảnh trước mắt, giống như vừa có một trận đại chiến xảy ra ở đây!

Cây to cũng bị gãy thành hai nửa, dưới đất còn có vài đạo trùng kích nhỏ!

"Tử Cầu, ngươi rốt cuộc muốn đưa ta đi đâu? Ta không có nhiều thời gian, ta còn phải đi tìm bằng hữu nữa! Ngoan nào!"

Vân Ngạo Phong giăng hai tay ra, muốn lại ôm Tử Cầu vào lòng. Nhưng nó rất lạ, phảng phất tránh né ý định của hắn.

"Ừ ừ..." Tử Cầu lại chạy đi, hắn xưa nay tự xưng thích vật khả ái. Bây giờ không đuổi theo bắt nó lại, lương tâm hắn sẽ kêu gào đến thao thiên lật địa mất.

Cho nên, cuối cùng hắn vẫn không nỡ vứt bỏ tiểu sủng vật của mình.

Nhưng, lần này khiến Vân Ngạo Phong kích động hơn. Hình như, vừa rồi hắn có nhìn thấy đại ca thì phải!

Lau nhẹ mồ hôi hai bên thái dương, hắn liền đề cao giọng kêu to một tiếng: "Đại ca, có phải là huynh không?"

Nín thở tỉ mỉ lắng nghe, nhưng không gian vẫn tối tăm im lặng như vậy, chỉ duy nhất vọng lại tiếng hét vừa nãy của hắn.

Vân Ngạo Phong có chút thất vọng ngồi thụp xuống, mặc kệ mặt đất là bẩn hay sạch, hắn đều không mảy may chú ý.

"Tử Cầu, Tử Cầu ngươi lại đây!" Hồi lâu sau, Vân Ngạo Phong ngoắc ngoắc tay, Tử Cầu rất thông minh, vừa nhìn liền biết hắn muốn nói gì, một bộ dạng ngoan ngoãn chạy tới.

"Người nói xem, có phải lúc này là do tối quá, ta bị hoa mắt nên nhìn nhầm hay không? Aiz, cũng không biết tình trạng hiện giờ của họ đang như thế nào! Chắc là không gặp nguy hiểm gì đi?!"

Vân Ngạo Phong bắt lấy hai chân trước của Tử Cầu đùa nghịch. Ngử điệu chán nản lười biếng, bây giờ... thật ra hắn rất muốn đánh một giấc a!

Chỉ là, xung quanh đây chưa thể xác định là không có nguy hiểm. Lỡ như sau khi hắn mơ mộng đẹp rồi, có cái gì nguy cơ tới hắn cũng không biết, như vậy chẳng phải ngòm củ tỏi luôn à?!

Không được, không thể như thế được! Vân Ngạo Phong hắn từ khi nào lại trở nên vô năng, lười nhác như vậy chứ?!

Kiếp trước đã không được sống tử tế rồi, kiếp này thì... hắn tuyệt đối không thể lùi bước!

Ông trời, đừng trách ta sống quá tốt nhé!

"Tử Cầu, đi thôi, cùng ta đi tìm mấy cái bằng hữu!" Vân Ngạo Phong đứng dậy đuổi người cho tỉnh táo, sau đó nhấc bổng Tử Cầu lên, nó cũng rất phối hợp mà phát ra vài tiếng kêu vui tai!

Vân Ngạo Phong đi theo hướng lúc này, chỉ là, vừa đi được vài bước, trên vai chợt bộp một cái, khiến hắn giật mình la lên: "Oái..."

Tử Cầu đáng thương cũng bị hắn ném rơi xuống đất, kêu so với hắn càng thảm hại hơn.

"Tiểu Phong! Đúng là đệ!"

Chưa kịp kêu ca một tiếng, hắn đã bị người vừa đến ôm chặt đến nghẹn thở!

Cái loại động tác này đối với hắn quá quen thuộc rồi, cả mùi hương này nữa. Có mấy lần, hắn còn tưởng mình bị người này siết chết nữa a!

"Đại... ca!"

Chương 49: Bạch yên.

Vân Tuân Vũ vốn để con bạch xà kia trong túi càn khôn trị thương.

Hiện tại...

"Thả... ta ra!" Giọng nói thánh khiết lại rất bí, phát ra từ bên hông y.

Vân Tuân Vũ trở tay, tùy tiện lục lọi, lấy nó ra ngoài. Chỉ là, vừa rơi xuống đất nó đã biến thành nhân hình, quỳ xuống dập đầu mấy cái với Vân Ngạo Phong...

À, hình như là dập đầu với Tử Cầu mới đúng, nhưng là hấn dập cái gì? Tử Cầu cũng không phải thần thánh, có phải hay không hấn ta bị hoa mắt rồi?!

"Bạch Yên diện... diện kiến Vương...!" Bạch y nam tử giọng nói run run, sợ hãi.

Lúc này, chỉ nghe thấy Tử Cầu sau lưng Vân Ngạo Phong gầm gừ vài tiếng, thân hình nhỏ bé lùi về sau, nấp lại càng kỹ.

Vân Ngạo Phong bị hành động của người vừa xưng Bạch Yên này, làm cho chấn kinh một phen. Lập tức đem Tử Cầu ôm lấy!

"Vị... công tử này, mau đứng dậy a!" Cái cảm giác này khiến hấn không quen, cứ như là... được người ta cung phụng thành lão tổ tông vậy! Vạn vạn mất tự nhiên.

Bạch Yên nghe hẳn nói, đầu chỉ hơi ngẩng lên, âm thầm liếc nhìn ấu thú đang nằm trong lòng vị nam tử kia!

Tử Cầu đã sớm vùi mặt vào ngực thưởng thức mùi hương nhàn nhạt của hẳn. Lúc này mới để lộ ra một con mắt, sát khí ngời ngời nhìn Bạch Yên.

Vân Ngạo Phong còn hoài nghi nó là sợ người lạ, nhưng đối với Bạch Yên, ánh mắt đó thật dọa người a. Phảng phất nếu hẳn dám nói ra lời nào không đúng, hoặc làm bất cứ hành động kỳ quặc nào, nó sẽ trực tiếp để hẳn không nhìn thấy được mặt trời ngày mai.

May mà lúc này Bạch Yên phản ứng nhanh, nếu không cái mạng nhỏ này e là phải rã rạc rồi!

Bạch Yên đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, chậm rãi đứng lên. Có trời mới biết, hiện tại hẳn đang sợ đến mức nào.

Chỉ là, Bạch Yên vừa đứng lên đã phải ôm chặt lấy thân cây bên cạnh. Bây giờ toàn thân hẳn giống như bị rút hết khí lực, một chút sức cũng không có. Thê thảm hơn chính là đôi chân tàn tạ của hẳn, run rẩy đến lợi hại, giống như đã không còn xương!

"Công tử, người... người không sao đó chứ?!" Vân Ngạo Phong bị chấn kinh thật rồi! Cái này... người anh em này quá... kỳ lạ.

Ban đầu là nhảy ra từ túi càn khôn của đại ca, sau đó bái lạy Tử Cầu, sau nữa còn gọi Tử Cầu là Vương, bây giờ lại khí lực cạn kiệt, ma không ra ma, người không ra người!

"Ta... ta không sao!" Bạch Yên chống đỡ phất tay, sau đó như nhớ tới cái gì, liền chấp tay đối với Vân Tuân Vũ nói: "Lúc này đa tạ ân nhân đã ra tay cứu giúp. Ngày sau nhất định sẽ có hậu tạ!"

Nghe ra giọng nói vẫn còn run rẩy của Bạch Yên, Vân Tuân Vũ liếc

hắn một cái, ngữ điệu không quan tâm nói: "Hậu tạ thì không cần! Nếu người có thể giúp chúng ta phân biệt phương hướng, vậy thì liền coi như chấm dứt!"

"Cái này... ân nhân không thể qua loa như vậy. Nhưng phân biệt phương hướng thì có thể!"

Bạch Yên vừa dứt lời, liền từ trong ống tay áo lấy ra một cái la bàn. Trước khi đưa cho Vân Tuân Vũ, Bạch Yên còn chà lao một trận kỹ càng, đến khi la bàn sáng bóng không dính một hạt bụi, hắn mới cung kính hữu lễ, hai tay dâng đến trước mặt y.

"Ân nhân!"

Vân Ngạo Phong mở to mắt trừng trừng nhìn Bạch Yên, đáy mắt biến hóa phức tạp, cuối cùng là trở về trạng thái không tin nổi!

Hắn hơi xích lại gần Vân Tuân Vũ, quan sát cái la bàn.

Bạch Yên ở một bên xoa tay chờ mong nhìn bọn họ, đồng thời được ngắm cái loại nhan sắc hiếm có khó tìm của hai người này!

"Người tên Bạch Yên? Thương thế của người..." Thấy cái la bàn thật sự hữu dụng, Vân Tuân Vũ mới thả lỏng tâm tình, quay qua hỏi.

"Đúng vậy a! Ta tên là Bạch Yên! Về chuyện thương thế... Xà tộc chúng ta có khả năng hồi phục rất nhanh, cộng thêm lúc nãy hảo hảo hấp thụ mấy cái đan dược của ân nhân, bây giờ đã khỏi hẳn rồi. Hi hi.

Ách! Vân Ngạo Phong hoài nghi mình nghe lầm. Người này thế nhưng lại là Xà tộc?

"Vân Tuân Vũ, Vân Ngạo Phong. Không gọi ân nhân!" Vân Tuân Vũ nhú mi, cắt ngang lời Bạch Yên, đơn giản là y không thích xưng hô

như vậy.

Nhưng mà... hắn ta còn dám lấy trộm đan dược của y, phải biết, đó là Tiểu Phong cho y nha! Quý lắm a...

Sự thật thì... Vân Tuân Vũ rất muốn tấn cho tên này một trận, nhưng đang ở trước mặt Tiểu Phong, y không thể đánh, tuyệt đối không được động tay động chân...

Tự an ủi chấn tĩnh một hồi, rốt cuộc hoả cũng đã được dập tắt. Nếu không, Bạch Yên không biết có trở thành heo quay, khụ, rắn quay hay không.

"À..." Bạch Yên vẫn không nhìn thấy khói đen bốc lên từ đỉnh đầu Vân Tuân Vũ, bộ dạng ngu ngơ, tâm trạng phẫn khích mà gãi đầu.

"Đúng rồi! Bạch... công tử! Người có biết ở đây là đâu không?" Vân Ngạo Phong vươn tay sờ sờ mũi, hơi khiêu mi hỏi.

Với khung cảnh tối sầm như bây giờ, ngoài cây cỏ ra cũng chỉ có cây cỏ. Phân biệt phương hướng đã khó, đoán giờ càng khó hơn.

Truyền Tống phù, Truyền Âm phù đều không có hiệu lực, tu vi lại thấp, la bàn thì đã biến thành bột mịn. Cũng may gặp được Bạch Yên, nếu không chắc họ chết ở đây cũng chẳng có gì bất thường.

Vân Tuân Vũ chăm chú nhìn la bàn trên tay, sau đó đi về hướng bắc.

Vân Ngạo Phong và Bạch Yên cũng theo sau, hàn huyên mấy câu.

"Các huynh có lẽ là bị lạc vào đây đúng không? Vậy thì không quen thuộc chỗ này là đúng rồi! Ở đây gọi là rừng Cảnh Mộc,... khụ khụ..."

Bạch Yên liếc nhìn Tử Cầu, bất giác ho khan hai tiếng, thấy đối phương không có cái gì bất thường, mới dám nói tiếp.

"Thời gian trong rừng Cảnh Mộc trôi qua nhanh gấp mười lần bên ngoài,..."

Vân Ngạo Phong vừa đi, vừa xoa đầu Tử Cầu, vừa lắng nghe, vừa gật gù. Lát sau mới nhận ra một tia dị thường, hình như lúc nãy hắn nghe thấy Bạch Yên nói, cái gì mà thời gian trôi nhanh gấp... mười lần bên ngoài?

Như chứng thực cho suy nghĩ của hắn, Bạch Yên lại bồi thêm một câu.

"Aiz, ta cũng chỉ vào đây có ba ngày, ngoài kia đã sắp hơn một tháng trời rồi!..."

Chương 50: Tương ái tương sát.

Trong rừng Cảnh Mộc, thời gian trôi qua nhanh gấp mười lần bên ngoài, điều này Mộc Du Tử không còn cảm thấy xa lạ.

Trước kia, khi đi tìm hồn phách của Mộng Du, hắn từng ở đây chín mươi chín ngày, bên ngoài liền là chín trăm chín mươi ngày. Cũng tức là hai năm hai trăm sáu mươi sáu ngày đối với thế giới bên ngoài.

Lý do hắn ở đây, rất đơn giản là để giết thời gian!

Hai, ba năm đối với một người sống lâu như hắn, chỉ là trong nháy mắt, không đủ để lấp đầy tâm rỗng. Nhưng với người bình thường mà nói, khoảng thời gian hai, ba năm thực sự rất dài!

Hiện tại, bọn họ đã ở đây ba canh giờ, bên ngoài có lẽ đã qua hơn hai ngày.

Mà cách đại hội chiêu sinh của Hướng Linh Sơn phái chỉ còn lại chưa đầy một tháng, nếu lần này mà đến không kịp, vậy thì công sức bao lâu nay của họ, coi như đổ sông đổ biển.

"Tên tiểu tử nhà ngươi, rốt cuộc có biết đường hay không vậy?!" Nội tâm Vô Ly đang gào thét. Quả thực y sắp bị Mộc Du Tử chọc tức điên rồi.

Chuyện là thế này...

"Dư, hình như ta biết cách thoát ra rồi!" Mộc Du Tử nghĩ nghĩ, trong đầu nảy ra một sáng kiến.

"Vậy thì chờ cái gì nữa? Người nói xem, cái mê cung này không phải được bày bố trận pháp gì đó chứ?!"

"Đúng vậy! Ở đây có một điểm mấu chốt để phá mê trận."

Bởi vì lời nói của Mộc Du Tử, hai người họ liền cứ thế ngao du khắp khu rừng trúc hơn mấy chục vòng.

Lúc đầu Vô Ly còn nhịn xuống, nhưng hiện giờ y thật sự không thể nhịn nổi nữa rồi.

Thử nói xem, phạm vi ở chỗ này lớn như vậy, thế nhưng đi đi, lại có thể khiến y hoa mắt chóng mặt, đầu bốc khói đen.

Mê trận cái mẹ nó a! Đây rõ ràng là Mộc Du Tử cố ý trêu y, mà bây giờ y mới biết được!

"Dư, lối ra ở ngay phía trước!" Mộc Du Tử đi đầu tiên, quay lại cười híp mắt với Vô Ly, một bên tay còn không quên chỉ chỉ vào phía trước mặt.

Ở đó, đúng là có một cái lối thoát, nhưng là họ đã đi qua hơn mấy chục lần rồi!

Đến nỗi chỉ cần nhìn một cái, đã có thể ghi nhớ cảnh vật xung quanh vào trong đầu, một chi tiết nhỏ nhất nhất cũng không bỏ sót.

"Người đã nói cái câu này lần thứ mấy rồi hả?! Cái miệng xui xẻo của người, im đi!"

Vô Ly giơ tay gõ cái bộp vào đầu Mộc Du Tử, tuy có chút ê ẩm, nhưng hẳn không phản bác. Nếu là ngày thường, hai người đã sớm

nhào vào đánh lộn vui vẻ rồi!

Chỉ là, đầu óc của Mộc Du Tử hôm này bỗng dưng bị úng nước, hiền đến kỳ lạ. Chỉ cười, một câu cũng không cần đáp.

Nhưng là lần này họ thật sự không có đi đến điểm lúc trước nữa, ngược lại là đi tới một cái vực thẳm.

Nhìn xuống nơi sâu kín đen ngòm trước mặt, Vô Ly âm thầm giật giật khóe miệng, đờ ra như tượng.

Đây rõ ràng là đường cụt a! Nếu như nói có thể đi tiếp, thì chính là đi xuống âm tào địa phủ, không cần phải nghi ngờ.

"Đây là lối thoát của người ấy à?! Vậy tạm biệt, ta đi đây!" Nói thật, Vô Ly không muốn từ biệt trần gian sớm như vậy, y còn chưa có sống đủ đâu!

Vô Ly thần sắc vô cảm, vươn tay chỉ thẳng trước mặt, quay đầu nói một câu liền định rời đi.

Chỉ là, chưa kịp bước hai bước, y đã bị Mộc Du Tử thẳng tay kéo xuống vực.

"Dư, đây chính là lối thoát!"

Tiếp đó, chỉ nghe thấy tiếng hét thảm thiết của ai kia vang dội, chấn động cả khu rừng.

...

Vân Ngạo Phong gõ gõ hệ thống: "Nè nè, hệ thống, ta cầu một chữ thoát!"

[Hửm...!]

Một khắc khi tiếng này phát ra, cả cơ thể Vân Ngạo Phong như bị đông cứng. Cái khí thế lạnh lẽo này, cái giọng nói băng giá này, hệ thống, người bị bệnh hả?!

Vân Ngạo Phong hung hăng đặt ra nghi hoặc: "Người...."

[Ký chủ, thân ái! Hệ thống mặc định w00536 đã bị kỉ luật, ta là Tương Ái Tương Sát, rất vui lòng được phục vụ ký chủ!]

(Tương ái tương sát: Yêu nhau giết nhau.)

Hắn muốn bái lạy! Cho dù là cái gì yêu cái gì giết, vậy người cũng không cần tỏ ra ta đây là băng sơn đại mỹ nam đâu có được không?

Ta đẹp ta không nói, người đẹp người chớ có khoe!

Dọa chết người đó!

"Tại sao lại bị kỉ luật?" Mặc dù không muốn nghe cái chất giọng lạnh đến thấu xương kia, nhưng vì an nguy của họ, hắn liền đánh bạo hỏi.

[Làm trái quy tắc!]

Kỳ thực người không cần cộc cằn như vậy! Ta hiểu nỗi lòng của người a!

Nhưng mà, hệ thống trước kia đã từng làm trái quy tắc gì chứ?

Nếu nói hệ cũ lúc nào cũng thích lải nhải thì Vân Ngạo Phong vẫn rất hoan nghênh, còn cái hệ thống Tương Ái Tương Sát này, không là tù lạnh, cũng là Bắc Cực, hắn không ưa, tốt nhất là đừng gọi nó ra thì hơn.

Nhưng trước hết, phải hỏi cho xong một vấn đề đã, rồi bye bye cũng

chưa muộn.

"Muốn thoát khỏi rừng Cảnh Mộc, phải làm thế nào?"

[Theo điều lệ thống kê cho thấy, hệ thống không được cung cấp đáp án cho ký chủ! Chúc ký chủ gặp nhiều may mắn!]

Ách... Hệ thống này còn biết nổ bom nữa cơ à? Vậy là hi vọng mỏng manh của hắc đã sụp đổ?

Ok, hắc nhin!

Nói thật, cái hệ thống trước với cái này có khác biệt quá lớn.

Cho nên nói, hệ thống làm trái quy tắc, nên bị kỉ luật? Mà cũng có lý a. Nghĩ lại thì, trước hắc hỏi cái gì, muốn làm cái gì, hệ thống đều trả lời, đều đáp ứng.

Giờ thì hay rồi!

Phảng phất thấy hắc chưa đủ tuyệt vọng, thương tâm, Tương Ái Tương Sát còn ác ý bỏ thêm một câu: [Trách nhiệm của hệ thống là cung cấp các thuộc tính cho ký chủ, còn lại không liên quan đến hệ thống.! Ký chủ bảo trọng!]

Hắc muốn khóc!

Chương 51: Tứ phương nguyệt ngọc.

"Tiểu Phong, đệ thần thờ chuyện gì?" Vân Tuân Vũ đi một hồi, vừa quay đầu đã thấy Vân Ngạo Phong có vấn đề.

Rất rõ ràng, thần sắc trên mặt hắn chuyển biến phức tạp, từ trắng sang đỏ, từ kinh hãi trở thành tái mét. Cuối cùng là hắn vịn vào cây, về mặt thể giới sụp đổ, muốn không có bất thường cũng không được.

Tử Cầu trong lòng cũng nhận ra dị thường này, cuống hòng liền phát ra tiếng ư ư, móng vuốt vô ý cào nhẹ trước ngực Vân Ngạo Phong.

Bạch Yên vốn đã biến về nguyên hình cũng ngược mắt lên nhìn.

"A? Không có chuyện gì! Ha ha, không cần nhìn đệ như vậy!" Vân Ngạo Phong bị móng vuốt của Tử Cầu cào đến nhột mới hồi thần. Nở một nụ cười bất đắc dĩ, vươn tay xoa xoa đầu Tử Cầu vài cái.

"Đi thôi!" Vân Tuân Vũ khẽ liếc nhìn thứ tim tím trong ngực Vân Ngạo Phong, ghét bỏ!

Y vốn dĩ không ghét ấu thú như vậy, nhưng nhìn đến cái con kia lại được đệ đệ ôm, liền cứ thế chướng mắt.

Bạch Yên nguyên hình rất đẹp, toàn thân trắng toát uy vũ, đôi mắt màu vàng không nhiễm tạp chất, như có như không tản ra một tia u tối.

Mà lý do khiến hắn biến về nguyên hình cũng rất đơn giản, thuyết phục!

Bạch Yên thân hình cân xứng, chiều cao cũng chỉ lớn hơn nửa trượng. Hắn hơi khom người, vừa vặn tầm mắt ngang ngang với Tử Cầu, vì e ngại sát khí do Tử Cầu tỏa ra. Hắn liền không chút do dự, trở về nguyên hình.

Kỳ thực trong lòng Bạch Yên vẫn còn đang run lẩy bẩy, Vương tại sao lại đặt thần thức lên con ấu thú này, hắn không biết.

Nhưng hắn biết một điều, tuyệt đối không được đắc tội với hai người này, đặc biệt là Vân Ngạo Phong.

Vì vậy, Bạch Yên lúc nào cũng tỏ ra cung kính, một phần vì cái mạng nhỏ của mình, một phần khác, Vân Tuân Vũ cũng là ân nhân cứu mạng của hắn.

Bạch Yên trước giờ là một người trọng tình trọng nghĩa, tuy là yếu tu nhưng chưa từng gây hại cho dân lành. Mà nếu hắn dám, chắc chắn Vương cũng sẽ không giữ lại cái mạng nhỏ này rồi.

Vậy mà, hôm nay hắn còn xui xẻo đụng trúng tên Phượng Tử kia, vô duyên vô cớ bị đánh cho một trận như tử.

(Phượng Tử = Đại sư huynh Kiếm phong = Hướng Linh Sơn phái).

Bọn họ rõ ràng trước kia có quen biết, nhưng Phượng Tử lại quá mức vô tình, vừa gặp yếu tu liền rút kiếm với phát trần ra chém (đặc biệt là Bạch Yên - oan gia ngõ hẹp).

Bạch Yên mãi oán hận, không cẩn thận đâm đầu vào một tảng đá, liền nhất thời kêu oái lên.

Hai người Vân Ngạo Phong không tránh khỏi giạt mình, ánh mắt dao

gắm hướng xuống đất.

Chỉ thấy, Bạch Yên bày ra vẻ mặt đáng thương, trên đỉnh đầu đã muốn xưng một cục lớn hơn trứng gà.

"Phụt..." Vân Ngạo Phong bụm miệng cười.

Bạch Yên cảm giác có chút tủi thân cúi đầu: "Cười cái gì mà cười?"

Tuy nhiên, hắn không dám lớn tiếng. Nếu để Vương nghe thấy, cái đầu này ngày mai có lẽ sẽ được treo trên ngọn cây quá!

Bạch Yên lúc đầu nhìn ra tia thần thức của Vương đã sợ hãi. Hắn không ngờ rằng, Vương bình thường cao cao tại thượng, vậy mà hôm nay lại hạ mình cho người ta ôm!

Hắn hoài nghi hôm nay mình ra khỏi hang sai cách rồi!

Nếu như tất cả các thú tộc biết tin này, phản ứng chắc chắn sẽ dữ dội hơn Bạch Yên gấp trăm lần a.

Chỉ là, lúc hắn ngẩng đầu lên, bóng dáng hai người kia đã không thấy đâu nữa!

Cũng may, Xà tộc có khả năng có thể ghi nhớ được mùi hương trên thân thể người khác. Vì vậy, để tìm ra hướng đi đúng, tuyệt không phải việc khó...

Vân Ngạo Phong trong lòng cứ thấp thòm, cảm giác như có gì đó sai sai. Nhưng hắn lại không phát hiện được, cái sai ở đây là gì.

Còn rất nhiều vấn đề khó nói hắn chưa hỏi rõ hệ thống, nhưng lại không thể mặt dày mày dạn mà không biết điều.

Bỏ qua suy nghĩ viễn vông phức tạp này, dù sao thì nghĩ cũng nghĩ

không ra, lại còn khiến hấn phân tâm, không tập trung vào nan đề trước mắt.

Tốt nhất vẫn là dẹp qua một bên! Chuyện này để sau rồi tính!

Họ cứ đi thẳng về phía bắc, sau đó gặp được hai người Vô Ly và Mộc Du Tử.

Vô Ly vốn dĩ tưởng mình đã chết, sợ hãi vẫn còn lưu lại trong lòng. Nhưng một khắc khi nhìn thấy Vân Ngạo Phong, sợ hãi đó đã tiêu tan theo gió!

"Tiểu Phong, đệ không gặp nguy hiểm gì chứ?!"

Câu đầu tiên Vô Ly hỏi hấn chính là như vậy, thập phần quan tâm, lo lắng.

Đồng thời còn nhào qua, xoay người Vân Ngạo Phong mấy vòng mới buông tha.

Vân Tuân Vũ chỉ liếc trắng mắt, Mộc Du Tử lại cười, chỉ là, nụ cười đó có điểm dị thường khó phát hiện.

Tử Cầu gầm gừ vài tiếng, gây ra sự chú ý không hề nhỏ! Nó đáng yêu như vậy, lại là cái loại thú hiếm có khó tìm.

Vân Ngạo Phong vẫn cứ ngây thơ trong sáng như trước, nghĩ rằng Tử Cầu là sợ người lạ, mà không nghĩ đến khả năng nào khác.

Mộc Du Tử nhìn chăm chăm Tử Cầu, hấn phát hiện ra tia khí tức này là của ai. Cũng không thể trách, trước kia hấn từng gặp qua người này, con Cửu Vĩ Yêu Hồ đó cũng coi như với hấn và Mộng Dư là bằng hữu.

Mấy ngàn năm về trước, Trúc Thiên Hải Nguyệt, Mộng Dư, Cửu Vĩ

Yêu Hồ (Tiểu Cửu) và chủ nhân của y ____ Mạc Cẩm Ngọc là chỗ thân thiết.

Cả bốn người đều bị thiên hạ coi là kẻ thù, tuy nhiên, đó cũng chỉ do hiểu lầm mà hình thành bản năng kháng cự đối với họ.

Bốn người trước lập thành một nhóm, mỗi người đều có một miếng ngọc bội giống hệt nhau, trên đó có khắc bốn chữ: Tứ Phương Nguyệt Ngọc!

Nhưng ngày đại nạn đó, bốn người họ mỗi người một phương.

Trúc Thiên Hải Nguyệt suy sụp, truy tìm hồn phách của người đó! Đi khắp đại lục, thậm chí Ma giới tàn bạo hắc cũng không bỏ qua.

Mộng Dư hồn phách lưu lạc, nhập luân hồi, sau đó quên hết mọi sự kiếp trước, bắt đầu một cuộc sống yên ổn.

Mạc Cẩm Ngọc vì cứu cả đại lục mà hồn phi yên diệt, nhưng trời cao có mắt, không phụ hắn. Vì thế hắn liền chuyển thế, sau đó linh hồn lại trở về nơi vốn thuộc về mình.

Sau khi chủ nhân hồn phi phách lạc, Cửu Vĩ Yêu Hồ đến Linh Sơn, làm Yêu Đế. Nhưng y vẫn luôn âm thầm kiểm soát cả đại lục, dùng Yêu Thạch cảm nhận tia linh hồn của chủ nhân. Hơn ngàn năm, một biến cố xảy ra, khí tức mạnh mẽ của người kia xuất hiện, y chờ hơn ngàn năm, rốt cuộc cũng có thể nhìn thấy người đó một lần nữa!

Chương 52: Sư thúc.

Bạch Yên yên ổn làm một cái tiểu trong suốt, đơn giản là vì nguyên hình hắn quá nhỏ, liền không có người nào chú ý tới!

Nhưng mà, hắn nhận ra một người vừa mới tới. Nam tử tử y kia, nếu hắn đoán không sai thì... chính là Trúc Thiên sư thúc ____ Trúc Thiên Hải Nguyệt.

Năm đó, người này từng đến Linh Sơn, là bằng hữu của Vương cao quý!

Nhưng là, chung quy những người có mặt ở đây đều là quen biết hết đúng không? Nếu vậy thì dễ nói chuyện rồi!

Chỉ là, tại sao sát khí lại nồng nặc như vậy? Rõ ràng hắn chưa có làm gì a.

Vân Ngạo Phong cảm thấy nguyên chủ này được cưng chiều quá mức rồi. Đến nỗi... bây giờ hắn... đi toilet trở về, cũng như thế bị đại ca và nhị ca quan tâm.

Đối với người khác thì chắc đó là một loại hạnh phúc không thể cưỡng lại được, nhưng là kiếp trước hắn không quen với việc này a.

Mà lúc này, Mộc Du Tử bỗng nhiên cúi đầu, vừa vặn chạm trúng Bạch Yên. Bạch Yên liền trong nguyên hình rắn, nở một nụ cười không rõ hình dạng, lộ ra một cái răng nanh. Đáng yêu vô cùng!

Ngay sau đó, Bạch Yên liền muốn chạy trốn, thân thể khẽ đảo, trườn ra sau.

Nhưng Mộc Du Tử vẫn còn không buông tha: "Đứng lại!"

Oa...! Bạch Yên cảm thấy bản thân thật là nhỏ bé, khi đứng trước các vị đây a!

Một tiếng này nghe đến năm phần chậm rãi, năm phần uy lực. Bạch Yên dưới nền cỏ dừng hẳn, cái đầu nhỏ máy móc quay lại, xuất hiện một giọt mồ hôi, hần lẩm nhẩm: "N... nói ta sao?"

Mọi người không có ai nghe thấy tiếng này, nhưng ánh mắt lại hiểu kỳ nhìn Mộc Du Tử. Hần nói, cái câu kia là nói ai???

"Tiểu tử, ngươi lại dọa người?!" Vô Ly vốn còn ran riu trong lòng chuyện nháy vực, bây giờ liền không chút tiết chế mà quát tháo.

Chỉ là, hành động tiếp theo của Mộc Du Tử dời đi ánh mắt của họ. Chỉ thấy hần ngồi thụp xuống, nâng lên một con bạch xà. Bạch Yên lúc này khó tránh khỏi run lẩy bẩy, mồ hôi đầy đầu.

Cả đời này, hần sợ nhất ba thứ.

Một, Vương _ Cửu Vĩ Yêu Hồ _ Yêu Vương _ Tiểu Cửu!

Hai, Trúc Thiên sư thúc _ Trúc Thiên Hải Nguyệt!

Ba, Phượng Tử!

Mà lý do khiến Bạch Yên sợ xanh mặt bọn họ là gì?

Là bởi vì...

Thứ nhất, Vương luôn thích hướng hần thả sát khí! Hại hần lúc nào

cũng phải dè chừng, nơm nớp lo sợ trong lòng. Chỉ sợ hắc nói sai một từ, cái mạng nhỏ này liền đi tong!

Thứ hai, Trúc Thiên sư thúc từng dạy dỗ hắc, còn phạt hắc trong nhân hình quỷ hai ngày hai đêm trên đỉnh Linh Sơn. Gió rét, mưa bom bão đạn, mọi khổ cực hắc đều được nếm qua.

Trúc Thiên Hải Nguyệt, trong mắt Bạch Yên chính là hung thần ác sát. Hại khung xương của hắc trượt không biết bao nhiêu cái, chẳng qua thân thể này có thể tự hồi phục, nếu không, bây giờ e rằng hắc đã về đất mẹ rồi!

Thứ ba, Phượng Tử với Bạch Yên là oan gia ngõ hẹp, vừa gặp liền rút kiếm chém nhau. Tu vi của hắc không bằng Phượng Tử, vì vậy, có mấy lần hắc bị quật cho gãy xương, huyết thịt mơ hồ. Cần đến mấy tháng liền để hồi phục vết thương!

Mà điểm chung của ba người này chính là,... thích khi dễ, hành hạ Bạch Yên.

Hiện tại áp lực đè nặng, Bạch Yên liền đỡ ra như phỗng. Đơn giản là không dám cử động, chỉ sợ hắc động một cái, vị sư thúc trước mắt này lại nổi đóa, đem hắc dẫm nát dưới chân!

Nhưng mà, ở đây ngoài hai người họ với Tử Cầu ra, thì chẳng còn ai biết về sự tích vinh quang mấy ngàn năm về trước.

Mộc Du Tử cũng không muốn tiết lộ, vậy nên lần này Bạch Yên nghĩ mình gặp may rồi...

Chỉ là, câu nói kế tiếp của Mộc Du Tử lại khiến hắc triệt để chết lâm sàng.

"Con rắn này nướng lên chắc chắn sẽ rất ngon!"

Chúng nhân: Tưởng người rất cao cả.

Hi vọng biến thành băng, tan tành vỡ nát. Thôi toang rồi! Thế giới này sụp đổ rồi!

"Tiểu miêu tử, người đừng đùa, đó là bằng hữu của chúng ta a!" May mắn Vân Ngạo Phong chen chân vào, không là Bạch Yên thực sự muốn từ biệt cõi đời.

Phảng phất thấy Bạch Yên quá cảm kích, Vân Ngạo Phong liền bồi thêm một câu: "Thịt thối lắm, không ngon!"

Tuy Bạch Yên trước nay cũng không phải là loại người coi trọng sĩ diện gì, nhưng cái này... quá lộ liễu rồi đi!?

Mà Tử Cầu trong lòng Vân Ngạo Phong lúc này cũng gật gù, tán thành với ý kiến của hắn. Nhìn đến Vương không còn phóng sát khí, Bạch Yên đã ngự dưới đất mới thập thò biến thành nhân hình.

Bộ dạng bây giờ thật sự thảm hại không nỡ nhìn. Từ trên đầu xuống dưới thân đều như bị đổ nước, ướt nhẹp. Khuôn mặt mị hoặc trước đó liền trở thành tươi tắn, khó coi.

Chung quy mà nói, thì... mờ hôi đầm đìa, sợ đến xanh mặt.

"Oa, huynh đệ, hóa ra người là xà tinh a!" Mộc Du Tử làm bộ ngạc nhiên, rút tay lại, đứng thẳng người.

Bạch Yên đã muốn bị vị sư thúc này dọa đến không còn đường lui. Rõ ràng là chỗ quen biết, cần gì phải mập mờ như vậy?

"Sư..." Lời chưa thoát ra khỏi miệng, Bạch Yên đã vô duyên vô cớ bị Mộc Du Tử đem linh lực khóa chặt cổ họng, không thể nói nên lời.

Mọi người tu vi không bằng Mộc Du Tử, cũng không nhận ra dị

thường.

Vân Ngạo Phong đăm thanh nói: "Bạch công tử, đây là... Mộc Du Tử và nhị ca ta, cứ gọi họ là Tiểu miêu tử với..."

Vô Ly tiếp lời: "Không cần khách sáo, cứ gọi ta là Vô công tử đi!"

Chúng nhân:..... Mặt người dày quá! Đi làm bia đỡ đạn cống hiến cho Tổ quốc là phù hợp nhất!

"À,..." Nói thật, Bạch Yên mà dám gọi vị sư thúc này là Tiểu miêu tử? Có mà nghịch lý a! Chết không toàn thân a!

Dựa theo la bàn trên tay Vân Tuân Vũ, vừa đi vừa hàn huyên, mọi người rất nhanh đã quen thuộc lẫn nhau, bắt đầu tán gẫu.

Chỉ còn Ý Hiên với những người khác là không biết ở đâu.

Nhưng là... có trời mới biết, Ý Hiên hiện tại đang ngủ rất ngon lành.

Những người khác lại đã thoát ra từ lâu rồi.

Chương 53: Hung thủ.

Linh Sơn... Ngọc Động...

Trước cửa động quỳ hai nữ tử, chung quanh các thú tộc khác nhau chen lấn vây xem, người chỉ người chỏ.

Nhưng Vương của họ cũng đang ở đây, bọn họ trong lòng nghĩ nghĩ, lại không dám nói nhiều.

Nguyên lai Miêu tộc diệt vong, người gây ra lại chính là hai vị hắc bạch nữ tử - hai vị tộc trưởng của Miêu tộc.

Tiểu Cửu ngồi trên một tảng đá, trên tay cầm một viên huyết thạch, hơi giơ lên cao ngắm nhìn, thần sắc lạnh lẽo nói: "Ta đã sớm nghi ngờ, Miêu tộc trước giờ sống không gây tranh chấp với bất cứ ai. Hơn nữa, ... điểm đặc thù của Miêu tộc, không có người nào biết."

Khẽ động thân thể, thay đổi tư thế, Tiểu Cửu thoáng đề cao giọng, lại nói tiếp: "Độc mà các ngươi dùng..., chỉ Miêu tộc mới có, cũng chỉ có tác dụng đối với Miêu tộc."

Lúc này, hắc bạch nữ tử đang quỳ dưới đất bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trên mặt đã muốn sợt đến xanh tái.

Bạch y nữ tử cả người run rẩy, giọng nói thành khẩn lại pha chút ác độc, nói: "Vương, xin... xin ngài tha mạng. Tất cả mọi chuyện đều là chủ ý của Hắc Đình Linh, tất cả đều do cô ta sắp đặt.... Không... không có nửa điểm liên quan đến thần... Vương..."

Nữ tử gọi là Hắc Đình Linh cau mày, nghe xong lời này liền tức giận, hoảng hốt. Nhưng ở trước mặt Vương, nàng chỉ hận không thể tự tay bóp chết ả tiện nữ này.

"Bạch Nghiên, cô còn có mặt mũi nói ra những lời này? Chủ ý rõ ràng là do cô bày ra, bây giờ cô lại trở mặt không nhận?" Hắc Đình Linh kích động đến trừng to hai mắt, tốc độ khai khẩu cực kỳ nhanh.

"Cô ngậm máu phun người, ta cả đời cũng sẽ không làm những chuyện dơ bẩn như vậy..." Bạch Nghiên nói: "Vương, ngài nhất định... không, không được tin cô ta!"

Hắc Đình Linh và Bạch Nghiên cứ ta một câu, cô một câu. Nhưng khi mở miệng lại hết thấy đều là những lời lẽ buộc tội đối phương.

Các thú tộc xung quanh nhiều vô kể, chứng kiến một màn này, trong lòng ai cũng không khỏi cảm thán.

Tiểu Cửu lúc này bốt chợt đứng dậy, một bộ dạng phong tình lạnh lẽo bước tới trước mặt Hắc Đình Linh và Bạch Nghiên.

Ánh mắt sầm lại, từ trên cao nhìn xuống hai người đang quỳ gối dưới chân.

Thấy y tiến lại, Bạch Nghiên liền túm lấy vạt áo y, cầu xin: "Vương, tất cả mọi chuyện không có liên quan đến thần,..."

Chỉ là, lời nói sau đó lại bị tiếng quát tức giận của y cắt đứt: "Tất cả câm miệng lại!"

Tiểu Cửu đồng thời không nương tình, nhấc chân dút ra khỏi tay Bạch Nghiên.

Hắc Đình Linh vốn đang muốn mở miệng nói gì đó, cảm nhận khí thế

áp đảo này, ngay tức khắc liền cúi đầu xuống thật sâu, không dám hé nửa lời. Thế nhưng, nàng lại len lén liếc qua chỗ Bạch Nghiên, bên khốe môi khẽ nhếch lên một đường cong hoàn mỹ.

Nàng nghĩ, dù thế nào cũng phải chết, muốn chết thì chết chung!

Những người xung quanh cũng sợ hãi cúi đầu!

Lúc này, Tiểu Cửu con người đã muốn nhuộm màu đỏ, sát khí cũng không ngừng lan tràn.

Y quay lưng đi, nói: "Hai người các người mưu đồ tính kế, hi sinh tộc nhân của mình, mục đích chắc hẳn là Yêu Thạch trong tay ta?"

Dừng một lát, Tiểu Cửu liền quay người lại, ánh mắt sắc bén nhìn vào Bạch Nghiên và Hắc Đình Linh: "Các người vẫn chưa phát hiện đã để lộ ra sơ hở nào? Vậy được, để ta nói! Hai người hết thảy để lộ ba vấn đề trọng yếu.

"Vấn đề thứ nhất, trong Linh Sơn này chỉ có thể ra, không thể vào."

"Thứ hai, chỉ có Miêu tộc mới có Muộn Thi Tán."

"Thứ ba, tại sao những người khác lại trúng độc, mà hai người các người lại không? Hừ."

Lúc này, sau khi nghe suy luận của Tiểu Cửu. Bạch Nghiên cùng Hắc Đình Linh càng run càng lợi hại.

Chỉ là, ngay lúc này bên khốe miệng Bạch Nghiên bỗng dưng trào ra máu tươi. Thân thể hơi co giật vài cái, không tiếng động ngã xuống đất, chết tươi!

Những người vây xem ở xung quanh liền bị dọa cho chấn kinh, bắt đầu bàn tán xem đã xảy ra chuyện gì, cả đoàn nháo nhào lộn xộn.

Tiểu Cửu thân là Yêu Vương, một chút hành động nhỏ nhoi của Hắc Đình Linh, y tất nhiên nhìn thấy. Chẳng qua, chết cũng đáng!

Hơn trăm sinh mạng mất dưới tay hai người này, cho dù họ có chết trăm lần cũng không thể đền bù nổi.

Tiểu Cửu khẽ đảo mắt, ánh mắt lạnh băng dán trên thi thể của Bạch Nghiên.

"Ha ha ha ha ha.... ha ha." Một tiếng cười này, phá tan bầu không khí dị thường xung quanh.

Hắc Đình Linh ngửa cổ lên nhìn trời xanh, cười thống khoái, sau đó nói một câu: "Cuối cùng cũng có thể cùng người tương phùng nơi chín suối, ha ha ha..."

Vừa dứt lời, nàng ta liền... tự bạo!

Nhìn hắc y nhân ảnh một đường ngã xuống đất, thất khiếu chảy máu. Đôi mắt đen tuyền còn trừng trừng mở lớn, nhưng cảm xúc trong đó, không phải đau thương, không phải tiếc nuối, mà là... hạnh phúc, thỏa mãn.

Tiểu Cửu hơi cau mày, nhắm mắt lại. Không biết suy nghĩ cái gì, lát sau liền lắc đầu, mở mắt ra, hướng năm người Lục Doãn nói: "Thu dọn!"

(Năm người Lục Doãn: Ở đây là năm người thân cận của Yêu Vương).

Nghe lời này, Lục Doãn liền phân phó bốn người kia dọn dẹp hiện trường. Còn hắn, đi tới trước các thú tộc, hô hoán.

"Các vị trưởng lão, giải tán! Mọi người giải tán hết đi!"

Tất cả mọi người nghe vậy, cũng không dám lưu lại lâu, liền phân theo tộc mà đi về. Tuy họ không biết cốt lõi sự việc là như thế nào, nhưng một màn vừa rồi cũng khiến họ hiểu được phần vỏ bên ngoài.

Bạch Nghiên và Hắc Đình Linh, hai người tự nhận hậu quả mà họ gieo rắc.

Chỉ là, cách chết này... có chút thê thảm!

Tiểu Cửu xoay người, bước vào Ngọc Động, chuyện vừa rồi coi như xong. Linh Sơn trước giờ không gây lớn chuyện, việc này đã không còn gì xa lạ, dù gì thì... thỉnh thoảng cũng có người nổi lòng tham, chung quy cái kết chính là chết!

Câu hỏi: Bạch Nghiên và Hắc Đình Linh là quan hệ gì?

Ai trả lời đúng, ta liền tặng chương cho người đó.

Chương 54: Khả nghi.

Thành Lĩnh Lạc, Vân gia...

Bên trong Tinh Ngọc viên chỉ có hai người Vân gia gia chủ và Trịnh Trúc.

Bầu không gian yên tĩnh bình lặng, nhưng cố tình lại khiến cho người ta cảm thấy áp bách.

Vân gia chủ đứng quay lưng về phía Trịnh Trúc, hít một hơi thật sâu, ngữ điệu bình ổn hỏi: "Tại sao độc của Dẫn Linh Diệp trên người ngươi đã tiêu tan hết? Ngươi đã nghĩ kỹ? Thật sự không có sử dụng đan dược chứ?!"

Nghe gia chủ hỏi, Trịnh Trúc cũng không dám chậm trễ, đầu hơi cúi, nói: "Vâng, gia chủ!"

Câu trả lời này, không biết nên vui hay nên buồn.

Chỉ nghe thấy Vân gia gia chủ nặng nề thở dài: Aiz..."

Sau đó vẫn không quay đầu, đưa tay chấp sau lưng, nói: "Được rồi! Ngươi có thể ra ngoài."

"Vâng!"

Khi cảm nhận bước chân của Trịnh Trúc đã xa dần, Vân gia chủ mới

không nhanh không chậm quay đầu lại.

Nhưng khuôn mặt này so với trước kia đã muốn già hơn rất nhiều. Trên trán, từng nếp gấp song song đắp lại, hai bên khóe mắt cũng chẳng chịt những đường nét khó phân biệt.

Chỉ là, ngay sau đó Trịnh Trúc từ gấp gáp từ bên ngoài chạy vào, hơi khom người nói: "Gia chủ, hình như trước đây ta có dùng qua đan dược, hơn nữa còn là do tự tay tiểu công tử luyện chế ra."

Vân gia gia chủ vốn đã tuổi già sức yếu, liền vươn tay xoa xoa hai bên thái dương, đặt móng ngồi xuống chủ tọa: "Ồ? Là đan dược do chính tay Phong nhi luyện ra?"

Thấy Trịnh Trúc quyết đoán gật mạnh đầu, Vân gia gia chủ liền nói tiếp: "Sau khi dùng, có cảm thấy khác biệt trong thân thể không?"

Trịnh Trúc nghĩ nghĩ, sau đó lắc đầu: "Không có gì khác biệt!"

Lần này, cả hai người đều chìm vào trầm tư, trên đời này còn có một loại đan dược có tác dụng ngầm như vậy sao? Quả thực là, chưa nghe cũng chưa gặp qua bao giờ a!

Lát sau, nghe thấy tiếng rót trà, tiếng đặt chung vang lên trong không gian tĩnh mịch. Vân gia chủ tay run run cầm lên chén trà, miệng thổi một hơi, đem hết thủy nhiệt nóng trong trà thổi bay, đưa lên miệng khẽ nhấp một ngụm, yết hầu dịch chuyển, nuốt xuống.

Một loạt động tác tao nhã gọn gàng, Vân gia gia chủ sau đó nhẹ nhàng vuốt ve bộ râu trên cằm, ánh mắt có phần hoài nghi, nói: "Vậy người có biết, những loại thảo dược mà Phong nhi dùng luyện thuốc là loại nào không?"

Trịnh Trúc lại lắc đầu, lúc đó hắn vừa đi đến Hàn Trúc viện, không hiểu chuyện gì đã bị coi là vật thử thuốc.

Hoàn toàn không biết những nguyên liệu trong viên đan dược đó. Nhưng trong Hàn Trúc viện cũng chẳng có thứ thuốc quý hiếm gì.

Thảo dược trong đó đều là từ chỗ Vân gia gia chủ mang qua, nếu Hàn Trúc viện có, nhất định trong Dược phòng cũng không thiếu.

Nhưng có lão thiên gia mới biết được, lúc đó Vân Ngạo Phong chỉ là tùy tiện bốc vài loại thảo dược mà hắn không rõ tên thôi.

"Được rồi, người ra ngoài trước đi!"

"Vâng, gia chủ!"

Trịnh Trúc nói xong liền đi, hắn bây giờ tu vi lại có chút tiến triển. Chỉ là, chưa đủ để nhét kẻ răng kẻ thù.

Thời gian gần đây khá rảnh rỗi, vì vậy Trịnh Trúc thường xuyên đến Thư phòng của Vân gia. Lấy mấy quyển sách đọc, mà Trịnh Trúc trước nay ngoài các loại công pháp ra, thì không đọc bất cứ thứ gì.

Hiện giờ hắn cũng đang học một loại pháp thuật, tên gọi là Thiên Hương Tuy.

Thiên Hương Tuy có bảy tầng, tầng thứ nhất gọi là Thiên Sơ Kỳ, chỉ cần học thành thạo tầng một, cũng đã được coi là nhân vật tài giỏi.

Bởi vì sao?

Thiên Hương Tuy không dễ học, hơn nữa uy lực rất lớn, thể chất không thích hợp liền không thể học.

Vừa vặn Trịnh Trúc là Chí Dương Thể, tuy không hoàn toàn thỏa thuận được yêu cầu khắc nghiệt của Thiên Hương Tuy. Nhưng ít ra cũng có thể học được đến tầng năm.

Từ tầng năm trở lại được xưng là "Thiên - Kỳ".

Bởi vậy...

Tầng thứ nhất gọi là Thiên Trung Kỳ.

Tầng thứ hai gọi là Thiên Mãn Kỳ.

Tầng thứ ba là Thiên Đương Kỳ.

Tầng thứ tư là Thiên Hoang Kỳ.

Tầng thứ năm là Thiên Linh Kỳ.

Tu luyện Thiên Hương Tuy không được gấp gáp, phải chắc chắn đã thành thạo tầng này khi bắt đầu học tầng tiếp theo.

Trịnh Trúc tuy nói là nóng lòng muốn báo thù, nhưng hẳn lại là loại người có tính kiên trì, kiên nhẫn và kiên định cao, làm việc quyết đoán.

Người đời có câu: Quân tử báo thù mười năm chưa muộn!

Huống chi, Trịnh Trúc bây giờ một mình cũng không thể đấu lại được cả gia tộc. Nếu đi, chẳng khác gì lấy trứng chọi đá, tự tìm đường chết!

Trước kia, khi ở Vãn Mạng sơn cốc, Trịnh Trúc bị trúng độc của Dẫn Linh Diệp, lúc đó lại được Vân Ngạo Phong dùng âm khí thuần phục, rồi ép khí độc xuống. Kỳ thực thì độc vẫn là chưa được giải hết.

Nhưng là bây giờ độc tính đã tiêu tan biệt tằm biệt tích, lý do khó nói.

Lúc trước Trịnh Trúc có sử dụng đan dược do Vân Ngạo Phong luyện chế, tuy không rõ phẩm cấp, cũng... hình như... không có tên.

Nhưng dược đó có tác dụng ngầm, sau khi nuốt xuống, qua vài ngày vẫn không có biến chứng hay dị thường gì.

Cho đến hôm nay, cả hai người Vân gia gia chủ và Trịnh Trúc mới phát hiện ra, độc bất tri bất giác đã được giải.

Không có gì khả nghi, khả nghi là viên đan dược đặc chế của Vân Ngạo Phong.

Chương 55: Quán trọ khai phong.

Thoáng chốc đã qua hơn hai mươi ngày, trong rừng Cảnh Mộc ngoài Yêu thú với Ma thú ra, không còn nhân loại.

Đám người Vân Ngạo Phong ai cũng đã thoát ra ngoài.

Hiện tại, chỉ còn cách đại hội chiêu sinh hai ngày, họ truyền tống đến một thôn nhỏ tên là Thanh Tuyền, nằm dưới chân dãy núi Hướng Linh.

Sở dĩ gọi là thôn Thanh Tuyền, vì ở lối vào thôn có một suối nguồn trong vắt thấy đáy, trong trẻo ngọt ngào, mang theo linh khí.

Ở đây, kinh doanh mua bán rất phát triển, linh khí dày đặc. Chỉ là, người dân ở chỗ này không đi theo con đường đạo hành, cho dù là nam, hay là nữ, đều ở nhà lĩnh hội kế thừa nghề nghiệp của phụ mẫu.

Nơi này dân phong chất phác, địa phương không tính là nhỏ, cũng không thể nói là lớn.

Người dân trong thôn Thanh Tuyền sống hòa thuận, chuyên kinh doanh sách cổ và dù.

Hai bên đường cái có bày rất nhiều sạp bán hàng, trẻ con nắm tay nhau nô đùa vui vẻ.

Năm người Vân Ngạo Phong dừng chân ở một quán trọ, tên là Khai Phong. Quán trọ này không có gì đặc biệt, được dựng bằng gỗ, hai tầng lầu.

Bên trong lẫn bên ngoài đều có vẻ cũ kĩ, không khang trang bằng những quán khác. Mà người đề nghị thuê trọ ở đây là Vân Ngạo Phong.

Lý do?

Đơn giản là trước cửa quán Khai Phong, có một tấm biển có đề bốn chữ: "Đạm nhi bất yếm", vô tình làm nổi lên sự thú vị không hề nhỏ đối với Vân Ngạo Phong.

Nét chữ giản dị lại phóng khoáng không ràng buộc, kỹ thuật viết quả thực rất tinh vi.

Tiểu nhị bên trong thấy có khách đến, liền nhanh nhẹn chạy qua.

"Các vị khách quan, mời vào trong. Không biết... các vị có muốn thuê phòng không?" Tiểu nhị trên vai vắt khăn, hơi khom người xuống.

Nhìn đến trên người năm vị trước mặt, y phục đều là được may từ tơ lụa quý hiếm, khí thế cũng không tầm thường, tiểu nhị lại càng thêm mười phần cung kính.

"À! Cho chúng ta năm gian phòng... Vân Ngạo Phong vừa giương mắt nhìn xung quanh, vừa cười thích thú nói. Trên tay còn không quên giao vàng giao bạc cho tiểu nhị.

"Vâng, các vị khách quan mời đi theo tiểu nhân!"

Năm người Vân Ngạo Phong được tiểu nhị dẫn lên lầu trên, cho người dọn dẹp phòng thượng hạng để bọn họ vào ở.

Nhưng bởi vì có rất nhiều chuyện chờ tiểu nhị làm, nên hẳn liền

xuống dưới lầu trước, trước khi rời đi còn thân thiện nhắc họ lát nữa xuống dùng bữa.

Lần này, họ cũng rất may mắn a! Vừa vặn còn chưa lại đúng năm gian phòng thượng hạng.

Vừa bước vào trong, Vân Ngạo Phong không khỏi cảm khái. Ở đây, phòng tuy hơi nhỏ nhưng lại sạch sẽ vô cùng.

Cách bày trí đơn giản, thiết kế không tính là tinh xảo, nhưng như vậy lại gợi cho hắn một loại xúc cảm quen thuộc.

Quay lưng đóng cửa phòng, Vân Ngạo Phong liền không quản mọi thứ, trực tiếp cởi giày, leo lên giường đánh một giấc.

Cho đến khi bên ngoài truyền đến tiếng gọi, hắn mới luyến tiếc từ bỏ giấc mộng đẹp, vội vã thay một bộ y phục sạch, sau đó xuống lầu.

Hiện tại đã là buổi tối, bầu trời mờ mịt tối tăm!

Vì vậy, dưới sảnh đã trật kín người.

Đơn giản là họ gọi thức ăn, ngồi xuống thưởng thức.

Trên bàn có hai món canh, năm món mặn. Tuy chỉ làm bằng các loại nguyên liệu dân dã, nhưng trang trí cực kỳ đẹp mắt. Hơn nữa, rất hợp khẩu vị, hợp với cái gọi là đạm nhi bất yếm.

Vô Ly hít hít mũi, nhắm mắt cảm nhận hương thơm nhẹ nhàng len lỏi trong không khí, đạo: "Ha, thật không nghĩ tới ở nơi sơn dã này, lại có người có thể làm ra một loại mỹ vị như vậy a!"

Trong khi đó, những người khác đã động đũa. Mộc Du Tử ngồi bên cạnh còn tốt bụng nhắc nhở: "Dư, ngươi còn không mau ăn, một lát liền không còn."

"Biết rồi, biết rồi!"

Lúc đầu nghe thấy Mộc Du Tử gọi Vô Ly là Dư, ai cũng thắc mắc, không quen tai. Cộng thêm hắn tự xưng hiền xuống, mọi người càng chắc chắn hơn là, Mộc Du Tử bị quỷ nhập.

Nhưng mà, thời gian lâu dần, việc gì cũng không còn lạ, gọi như vậy rất... tóm lại là có cảm giác hai người đó thân thiết hơn.

Nhưng chuyện quan trọng ở đây là... Tử Cầu nó... đã biệt tăm biệt tích.

Chuyện là vào một buổi tối trong truyền thuyết, sau khi tất cả mọi người đều chìm vào mộng đẹp, nó bỏ đi!

Vân Ngạo Phong trong thâm tâm thật sự tiếc nuối, nhưng Vân Tuân Vũ nói: "Nó cũng không thể ở cùng đệ cả đời được!"

Cho nên, Vân Ngạo Phong dẫn vật một đêm, rốt cuộc cũng nghĩ thông suốt. Đúng vậy, Tử Cầu cũng giống như bọn họ, có mục đích của riêng mình, tuy nó chỉ là một con ấu thú... IQ hơi cao.

Nhưng hắn chắc chắn, sẽ có một ngày gặp lại nó.

Còn những bằng hữu mới kia... Bạch Yên thì cũng bye bye bọn họ. Sáu người còn lại chắc cũng ở trong thôn Thanh Tuyền này, chỉ có Liễu Hi Hiên là không rõ tình hình.

Lúc này, năm người hớn hờ ngồi xung quanh bàn gỗ, chuẩn bị giờ nòng tấn công đồng mỹ vị kia.

Chỉ là, đúng lúc đó tiểu nhị lại bưng lên một vò rượu lớn, họ liền dừng đĩa.

Mộc Du Tử tròn mắt, đối với tiểu nhị nói: "Tiểu nhị, chúng ta không có gọi rượu này a!"

Hành động tiếp theo của tiểu nhị xác thực là hẳn không nhầm lẫn, thân thiện nói: "Quan khách, đây gọi là Băng Thanh Hà, không phải rượu. Nếu lần đầu tiên đến chỗ chúng tôi, đều được miễn phí loại nước này a!"

Nghe lời này, trong đầu tất cả không ngoại lệ hiện lên một ý nghĩ: Phục vụ thật chu đáo!

Đây xác thực là một quán trọ uy tín a.

Chương 56: Đầu thôn.

Tiểu nhị lấy ra năm chung đồng, rót xuống Bể Thanh Hà, đặt trước mặt năm người Vân Ngạo Phong, nói: "Các vị công tử, mời thử qua."

Họ cũng không nhiều lời, cầm chung trên tay, nhìn thứ nước trong suốt bên trong. Mùi hương đặc biệt thanh, không gây ngấy.

Thậm chí, có một loại xúc cảm đang vẫy gọi, tỷ như là... mau uống ta đi, ta rất ngon a!. Ha ha, quả thực là làm người ta không kìm được mà muốn thưởng thức ngay.

Sau khi uống xong, mọi người đồng loạt đờ ra mấy giây.

Sau nữa là mắt sáng hơn sao trời, mùi vị của nó... phải nói thế nào nhỉ? Ngọt ngọt thanh thanh chua chua, ừ thì vậy đấy. Nói tóm gọn lại, là ngon a.

Đảm bảo người không thích ngọt, uống vào liền nghiện ngọt luôn.

Thấy tiểu nhị ở bên cạnh dùng ánh mắt chờ mong nhìn, Vân Ngạo Phong hồi phục tinh thần, ban cho một lời nhận xét: "Quả thực rất ngon a, tiểu nhị, cái này... Bể Thanh Hà này làm sao để tạo thành a?"

Tiểu nhị nhận được lời khen như vậy, liền cười híp mắt, hăng hái nói: "Công thức làm Bể Thanh Hà thật ra rất đơn giản. Đây đều là do ông chủ của chúng tôi tự mình làm".

"Chỉ cần đun sôi nguyên liệu, để ráo. Sau đó cho vào bình, thêm một ít nước. Khi đến mùa đông thì đem ra sưởi nguồn ở đầu thôn, ủ sang đông là được. Nhưng tiết trời ở đây rất thất thường, chỉ có những năm tuyết rơi dày đặc mới có thể ủ ra hương vị ngon nhất."

Năm người nghe xong, trong lòng đồng loạt có một ý nghĩ: Thật đơn giản!

Tiểu nhị cũng chỉ giải thích thêm vài câu, sau đó rời đi.

Bọn họ lại bắt đầu cuộc chiến ăn uống vĩ đại.

Sau đó, đơn giản về phòng a!

Chỉ là, Vân Ngạo Phong chưa kịp bước vào trong, đã bị Vân Tuân Vũ kéo đi, y nói: "Ta đưa đệ đến một nơi."

Cảm nhận bàn lạnh ngắt đặt trên cổ tay nhỏ nhắn của mình, hắn bất tri bất giác như bị một luồng điện chạy qua, run run: "Ca, tay huynh thật lạnh!"

"Ừm..."

Hai người bước xuống lầu một, bây giờ chỉ còn lại thừa thớt vài người. Cũng không có ai chú ý đến họ.

Bên ngoài được ánh trăng mờ nhạt chiếu rọi, từng quán trọ hai bên đường rất náo nhiệt, không giống với Khai Phong quán.

Vân Ngạo Phong không biết y muốn dẫn hắn đi đâu, nhưng là hắn ở đằng sau cũng rất ngoan ngoãn, nửa lời không nói, yên lặng đi theo.

Lúc trước họ dùng Truyền Tống phù để đến đây, vẫn chưa có cơ hội ngắm nhìn mọi thứ. Hiện tại là ban đêm, dù thôn Thanh Tuyền không xa hoa lộng lẫy, nhưng không khí khô ráo mát mẻ, buổi tối ra ngoài

ngắm sao vẫn là một cảnh tượng khó quên.

Mãi mê suy nghĩ vài vấn đề, đến khi hai người dừng lại, Vân Ngạo Phong mới giương mắt nhìn.

Trước mặt là một suối nguồn, bên cạnh bờ suối còn có một cây cổ thụ to lớn. Những tán cây nhô lên, xòe ra che khuất ánh trăng trên cao.

Một cây cầu gỗ nhỏ bắc ngang trên suối, dưới nước phản xạ ánh sáng vàng vọt.

Vân Tuân Vũ kéo hắc đi lên cây cầu, hắc liền đi theo, hỏi nhỏ một câu: "Đây là đầu thôn?"

"Ừm!"

Sau đó liền không có ai nói lời nào. Không gian chìm vào im lặng, chỉ nghe bên tai tiếng nước chảy róc rách, thỉnh thoảng tiếng côn trùng kêu vang, gió nhẹ nhàng lướt qua.

Hai thân ảnh được bao bọc trong bóng tối, vô thanh vô tức.

Mặc dù tiếng nước chảy không nhỏ, nhưng vẫn có thể nghe thấy từng nhịp điệu hít thở đều đặn của đối phương.

Cuối cùng vẫn là Vân Ngạo Phong nhin không được lên tiếng: "Huynh dẫn đệ ra đây là có chuyện gì?"

Vân Tuân Vũ bất động thanh sắc nói: "Cũng không có gì, chỉ là muốn yên tĩnh một chút!"

Gì? Vân Ngạo Phong có ảo giác mình vừa nghe nhầm! Y nói... không có chuyện gì? Muốn yên tĩnh?

Muốn yên tĩnh tại sao phải dẫn theo hắn? Hic, làm lãng phí giấc ngủ ngàn vàng của hắn a.

Trong thâm tâm bỗng nhiên nổi lên tư vị... muốn bóp chết nam tử trước mặt, từ chối nhận người thân, tóm gọn là người này hắn không quen!

Vân Ngạo Phong trừng mắt nghiêng răng nghiêng lợi, có chút bức bối nói: "Đại ca! Có bệnh phải trị, đệ về trước đây!"

Chỉ là, ngay khi hắn định bước đi, lại nghe thấy tiếng gọi: "Chờ chút, cái này cho đệ!"

Vân Ngạo Phong tưởng cái gì ăn được, lập tức quay mặt lại. Sau đó chỉ cảm thấy ngón áp út chọt bị một luồng khí lạnh bao bọc, nhìn lại đã thấy trên đó có một chiếc nhẫn... của nữ nhân!

A a a a.... ! Tại sao mấy người này thích đồ của nữ nhân vậy không biết. Vân Ngạo Phong nâng tay, định tháo nhẫn ra, nhưng Vân Tuân Vũ kịp thời ngăn lại, nói: "Đây là nhẫn trữ vật."

Và ý tưởng vứt nhẫn xuống sông của Vân Ngạo Phong đã tan biến.

Ánh mắt sáng lên, hắn lúc này đã không biết cái gì gọi là giận dữ nữa, nhưng có vẻ như hắn rất cuồng bánh tráng, nên ngay cả mặt cũng lật rất nhanh: "Hớ hớ, đa tạ a! Coi như đền bù cho lần trước đi nha?!"

Vân Tuân Vũ đạm thanh nói: "Giữa chúng ta còn cần lễ tiết như vậy?"

Vân Ngạo Phong nghẹn, không biết nói gì, liền bĩu môi nhưn mày.

Nhưng là muốn yên tĩnh liền có yên tĩnh! Không! Cái không khí quái gở này thật giống trong phim ma.

Gió thổi nhẹ nhàng lướt qua sườn má, trên cổ chợt lạnh, một giọt nước tí tách rơi xuống. Hắn hơi rụt đầu, đưa tay sờ lên chỗ nước đọng, nhưng nhìn lại, trên tay hắn là một cồi nước màu đỏ,... máu a. Sau đó hắn bất giác xoay người, cả thân thể run rẩy đến lợi hại, trước mặt hắn, chỉ thấy một....

Từ từ! Dừng!

Suy nghĩ tầm bậy tầm bạ!

Nhưng mà hiện tại quả thực có chút lạnh, Vân Ngạo Phong xoa xoa hai cánh tay đang nổi da gà của mình.

Vân Tuân Vũ nhìn thấy hành động của hắn, không khỏi quan tâm nói:"Lạnh sao?"

"Ừm, có chút..."

Chưa kịp nói hết lời, Vân Tuân Vũ đã đem hắn bao bọc trong lòng ngực ấm áp: "Thế này sẽ không lạnh nữa!"

Trong phút chốc, da đầu tê dại, hắn có cảm giác như... tim mình.... vừa đập mạnh một cái!

Chó má gì vậy?!

Chương 57: Chuyện của tối hôm qua!

Ngày kế tiếp khi trời tờ mờ sáng, trong không khí tràn ngập hương thơm dịu nhẹ, tối qua chung quy là nửa đêm hai người Vân Ngạo Phong mới về đến Khai Phong quán.

Đại khái là Vân Tuân Vũ chỉ nói mấy chuyện xàm xí ngẫu, nếu không vì chiếc nhẫn trữ vật kia, Vân Ngạo Phong còn rất lâu mới ở đó nghe y lải nhải lặt vặt đến nửa đêm.

Từ từ! khoan đã! Nhẫn trữ vật!

Vân Ngạo Phong sau khi tỉnh dậy liền cuống quýt tìm nhẫn, sờ sờ ngón tay không thấy, nhìn lên chiếc bàn cạnh đầu giường mới thấy nó ngoan ngoãn nằm ở kia.

Hôm qua sắc trời hơi tối, Vân Ngạo Phong cũng không có nhìn rõ ràng hoạ tiết trên nhẫn, bây giờ nhìn lại... quả thực là có chút đẹp không cưỡng nổi.

Một viên vàng được khắc tinh vi đính trên thân nhẫn, mơ hồ tỏa ra hào quang oánh động. Hơn nữa, những đường hoa văn trên đó được khắc có quy luật, nhìn đến không muốn dời mắt.

Nhưng mà, bảo Vân Ngạo Phong đeo vàng trên tay như thế này, kỳ thực có một loại ý nghĩ không yên tâm, lỡ như, chỉ là lỡ như thôi, lỡ như ra ngoài có cướp hay gì gì đấy, vậy thì hẳn là sẽ bị cướp (cướp không cướp làm gì?) hay là chết không toàn thân?

Tạm dừng! Chuyện của sau này cứ để sau này rồi tính!

Vân Ngạo Phong nhét chiếc nhẫn vào lại ngón áp út. Hai mắt đánh nhau ầm ầm, sửa soạn lại y phục và chần gối rối tung rối mù trên giường, ngáp ngắn ngáp dài một hơi.

Cộc cộc. Đúng lúc này bên ngoài vang lên tiếng động: "Tiểu Phong!"

Tiếng nói này thật phần nhỏ nhẹ, giống như sợ làm phiền đến người khác, lại giống như quan tâm chăm chút.

Vân Ngạo Phong chúi chúi lệ ở khóe mắt, đang định đi mở cửa.

Chỉ là, hắn vừa bước được hai bước, cánh cửa đã tự động mở ra.

Ngay sau đó liền thấy ngoài cửa là nam tử một thân bạch y, thắt lưng buộc hai cái ngọc bội giống hệt nhau. Khuôn mặt anh tuấn, trong nháy mắt mang theo ý cười nhẹ nhàng, cầm khay thức ăn trên tay sải bước tiến vào.

Vừa nhìn thấy người tới, sắc mặt Vân Ngạo Phong liền biến tỉnh táo lại, ho khan hai tiếng, quay lại ngồi xuống giường.

Vân Tuân Vũ đem khay đặt trên bàn, vừa dọn đồ ăn ra, vừa nói: "Tiểu Phong, sao đệ không nghỉ ngơi thêm?"

Vân Ngạo Phong cũng không biết làm thế nào để trả lời, lắp ba lắp bắp: "Đệ, đệ không ngủ được a."

Hắn lúc này thực căng thẳng nha! Lại nhớ đến tối hôm qua... mặt lại càng đỏ như nhò máu. Hiện tại, môi hắn còn có một chút... sưng đỏ a!

Hắn không phải cong đầu, mà chắc cũng không thẳng thớm gì cho cam. Bởi vì có mảnh tình vắt vai nào đâu mà thẳng với chả cong.

Vân Tuân Vũ thấy mặt hắc đỏ như cà chua chín, tuy biết là hắc vì cái gì lại như vậy. Nhưng thực sự... rất kích thích mắt nhìn, khiến người khác dâng lên dục vọng khi dễ.

Chỉ là, thấy sắc mặt Vân Ngạo Phong sầm sì khó coi như vậy, y cũng chỉ nói: "Đệ ăn đi, ta ra ngoài trước!"

Nói rồi liền đi! Vân Ngạo Phong mới buông lỏng tinh thần xuống, nuốt xuống yết hầu, tay cầm đĩa đang chuẩn bị công cuộc ăn chơi, bất ngờ Vân Tuân Vũ lại mở cửa chạy vào.

Đôi đĩa trên tay Vân Ngạo Phong liền lạch cạch rớt xuống mặt bàn, căng thẳng đến nỗi eo lưng đều đau mỏi.

Nhưng là Vân Tuân Vũ cũng không có hành vi gì quá khốc, chỉ để lại một miếng ngọc bội, ý cười chất chứa đi ra ngoài, đóng cửa.

Vân Ngạo Phong đưa mắt nhìn theo, chỉ sợ sự việc vừa rồi lại tái diễn, nhưng cánh cửa kia vẫn an an phận phận, lúc này hắc mới yên tâm dịch chuyển tầm mắt.

Nhặt đĩa lên, cuộc đại chiến bắt đầu!

Ngày mai đã là đại hội chiêu sinh, sau này gia nhập Hưởng Linh Sơn phái rồi, sẽ không có nhiều cơ hội xuống núi.

Vì vậy, họ quyết định đi phiêu lãng hồng trần một phen!

Ha ha ha, chuyện này không trọng đại như thế! Đơn giản là đi thăm quan này nọ quanh quần trong thôn Thanh Tuyền mà thôi!

Bình thường ở thôn Thanh Tuyền người đã rất đông đúc, những ngày này lại càng đông hơn. Có thể nói, rất nhiều người ở khắp nơi trong đại lục đều có mặt ở đây. Cho nên, thôn Thanh Tuyền hiện tại náo nhiệt không khác nào các thành trì phồn hoa.

Bây giờ đường lớn tấp nập người qua lại, trật kín. Hơn phân nửa đều là nam nữ thiếu niên trẻ tuổi, trên mặt người nào người nấy đều cười tươi như hoa.

Có nhiều mỹ nam mỹ nữ như vậy, nếu đây là ở hiện đại thì... không biết sẽ xảy ra tình huống như thế nào a.

Nói chung bây giờ rất hỗn tạp, trật trội đến nỗi Vân Ngạo Phong chỉ đứng một chỗ, gần như không nhúc nhích được. (xạo đó, kk).

Lúc đi năm người, nay đã không biết lạc vào xó xỉnh nào!

Chỉ có hai người Vân Ngạo Phong và Vân Tuân Vũ là còn nhìn thấy nhau. (Nói như sắp về đất mẹ).

Thân là công tử nhà giàu, hắn cũng không muốn lãng phí tiền bạc, vì vậy dùng nó vào việc hữu ích.

Mà việc hữu ích ở đây là... bồi dưỡng bao tử....

Tác giả: Hôm nay ta bận túi bụi từ sáng đến chiều luôn á! Giờ rảnh tranh thủ đăng chương nè!

Kèm chút tiểu kịch trường cho nó zui zui nha.

...

Vân Ngạo Phong: Ngoàm ngoàm... *nhai nuốt, nhai nuốt lại nhai nuốt..., bao tử không đầy!*

Vân Tuân Vũ: Đệ còn muốn ăn gì? *vung tiền như rác, kiểu: ái nhân, nàng muốn gì ta cũng chiều*.

Vô Ly: Hóa ra hai người ở đây, hại ta tìm mồi như cả hai chân. *lau mồ hôi cướp đồ ăn*.

Tác giả: Ủa sao người lấy của Tiểu Phong? *âm thầm ra hiệu cho Vân Tuân Vũ*.

Vân Tuân Vũ: Mắt người... *giả ngu, thật ra là ngu thật*.

Tác giả: Người đi chết đi, mắt... *chưa nói hết lời...*.

Binh binh bóp bóp chát rầm rầm...

Tác giả, Vân Ngạo Phong:*Đồng loạt xoay người*.... Chuyện quái gì xảy ra vậy?!

Vân Ngạo Phong: *Hồi thần* Oa, đại ca, người thật lợi hại, nhị ca bị méo rồi này!

Tác giả: Đâu cần mạnh tay như vậy!?

Vân Tuân Vũ: Là người hại hấn! Tiểu Phong, chúng ta đi! Cảnh sát sắp đến rồi! *nhắc bóng Vân Ngạo Phong, cao chạy xa bay*.

Vô Ly/tác giả: Ủa, chi zợ!?

*Viu viu ... * Tiếng còi xe cảnh sát.

Anh cảnh sát đập choai: "Mời anh chị theo chúng tôi về đồn!

Vô Ly/tác giả: Vì tội j?

Anh cảnh sát đập choai: Gây rối trật tự, đánh nhau, giết người!

Vô Ly: Giết người?

Tác giả: Đã có ai chết?

Anh cảnh sátđập choai: ... *chỉ thẳng nào đó nằm trên mặt đất!*

Vô Ly: Hắn ta chưa chết!

Anh cảnh sátđập choai: Chết tươi rồi! Hắn ta đang chảy máu!

Tác giả: Là hắn mê trai mê gái, rồi chảy máu mũi nhiều quá, liền ngất đi thôi!

Anh cảnh sátđập choai: *câm nín.*

Chúng nhân: *câm nín.*

Chương 58: Trần dương.

Sáng sớm tinh mơ hôm sau, bảy bảy bốn chín tiếng chuông dội xuống từ trên đỉnh núi Hướng Linh, đánh thức tất cả mọi người.

Người nào người nấy đều bận rộn chuẩn bị, khoảng hai canh giờ sau, tất cả đã tập trung ở đầu thôn.

Dưới gốc cây cổ thụ ở đầu thôn, có một vùng đất trống rất rộng.

Tất cả mọi người đều tự giác xếp thành nhiều hàng dài, biểu tình hào hứng hồi hộp, lại có phần phấn khích. Số lượng người đông nghịt, ở đây nhìn qua không dưới một trăm người a!

Phía trước bọn họ đứng hai nữ tử, hai nam tử, bộ dáng uy nghiêm quyền thế. Dung mạo hai nữ tử đều có phần giống nhau, hoạt bát dễ thương. Hai nam tử lại khác, một người lạnh nhạt, một người thân thiện, mà nam tử có vẻ thân thiện này, trên tay cầm phất trần trắng muốt.

Nam anh tuấn, nữ mỹ mạo, tạo nên một bức tranh hoa lệ, làm say lòng người.

Trên người họ đều mặc đồng phục trắng tinh, không dính nổi một hạt bụi. Thắt lưng đeo ngọc bội khác nhau, ngọc bội này là vật để phân biệt đệ tử các phong.

Năm nay Hướng Linh Sơn phái cử bốn người này xuống núi, e là

thân phận trong phái không thuộc hạng tầm thường, ít ra cũng phải là đệ tử ưu tú đi?

Mà nam tử cầm phát trần kia khế đảo mắt, một khắc khi nhìn thấy Vân Tuân Vũ, trong thâm tâm liền nổi lên một loại xúc cảm muốn gây khó dễ.

Đúng lúc này, đám người đang nhao nhao ồn ào, nữ tử có vẻ lớn tuổi hơn bước lên phía trước vài bước, hắng giọng, bắt đầu diễn thuyết: "Tất cả im lặng!"

Tiếng này vừa phát ra, quả nhiên không có động tĩnh gì nữa.

Nữ tử kia lại nói tiếp: "Tất cả mọi người vượt đường xá xa xôi tới đây, đều có chung mục đích! Năm nay là lần thứ bảy Hưởng Linh Sơn phái tổ chức chiêu sinh đệ tử, chỉ mong chọn lựa nhân tài, làm gương cho thế hệ trẻ sau này!"

"Không cần dài dòng quá nhiều! Hiện tại nếu mọi người đều đã chuẩn bị xong, vậy thì liền tiến vào vòng thi đấu đầu tiên!..."

"Trước tiên, từng người một bước lên đây nhận vòng quan phách!" Nữ tử vừa nói, trên tay đã xuất hiện một khay gỗ, trong khay chứa thật nhiều vòng tay màu lam đính ngọc.

Bên dưới liền từng người tiến lên nhận vòng, trong quá trình đó, nam tử lạnh nhạt nhẽo kia lại cất giọng giảng giải sơ qua về quy tắc của cuộc thi.

Sau khi tất cả mọi người đều đã nhận được vòng quan phách, liền được dẫn đến phía bắc, ở đó có một cách rừng, gọi là Linh.

Linh lâm địa hình gồ ghề hiểm trở, rộng lớn khó đi. Hơn nữa, còn có các loại ma thú, yêu thú cấp thấp. Nếu người nào tu vi quá thấp, lại không phòng bị, vậy thì lúc nào cũng có thể mất mạng.

Tổng cộng có hai vòng thi đấu, vòng thứ nhất được khởi hành từ Linh lâm, cũng là để kiểm tra sự kiên nhẫn và tâm cảnh của chúng tân đệ tử.

Vòng thứ hai là tỷ thí võ nghệ, đồng thời kiểm tra tư chất, tu vi và một vài đặc điểm khác.

Linh lâm nằm dưới chân núi Hướng Linh, thời gian vượt qua nó là ba ngày. Nếu ngày thứ tư không đến được Hướng Linh Kiểm phong, vậy thì coi như là mọi công sức đều công cốc, nhưng cũng không thể trách họ được, những lần trước nếu lúc đầu có hơn trăm người, khi lên đến Hướng Linh phái lại chỉ còn hơn năm mươi người, tất cả đều thi trượt.

Vòng thứ nhất thi theo nhóm, mỗi nhóm tổng cộng có mười người, đội hình đội ngũ đều là do hai nữ tử và hai nam tử kia chỉ định.

Hiện tại, mọi người đều đang đứng trước Linh lâm, nữ tử khả ái nhỏ tuổi hơn cầm trên tay một cuốn trục lam đậm, vẻ mặt chăm chú, giọng điệu thanh tú vang lên: "Nhóm thứ nhất: Tử Công Tử, Lộ Dao, Tạ Tinh, Đường Hoa, Cổ Lam, Liễu Hi Hiên, Dịch Lương, Từ Dật Huyền, Kỳ Mạc Tử, Ý Hiên."

Đến tên người nào, người đấy đều tự giác bước ra, ở cùng một đội.

Lục Anh Anh hài lòng cười cười, nói tiếp: "Nhóm thứ hai: Vân Tuân Vũ, Thiên Lãm Mục Sở, Giang Thư Bạch, Lạc Nhạn, Chu Lan Túc, Mã Chiêu Quân, Tiêu Xuân Kỳ, Tiêu Tự, Nhiếp Hoa, Hoắc Đoan Xuân, Trần Dương."

Khi nhắc đến cái tên Trần Dương này, tất cả mọi người đều tản ra, dùng ánh mắt miệt thị nhìn hắn.

Trần Dương có một gương mặt thanh tú điểm lệ, tuấn mỹ vô trù lại mang theo một phần ưu sầu, tóc đen dài đến hông được phát quan

ràng buộc. Thân mình hảnh nhỏ gọn, đặc biệt còn đeo một đôi bao tay đen xì.

Ánh mắt Trần Dương như hàm chứa một loại buồn bã khó tả, khiến người ta nhìn vào liền có cảm giác thương tâm.

Nhưng mà,... những người ở đây ai cũng tránh xa hảnh, giống như là... gặp quỷ!

Trần Dương rút rè bước ra, hảnh bước đến đâu, người ta tránh đến đó, bên tai không ngừng truyền đến những tiếng nói mang ý giễu cợt, khinh thường.

"Nghe nói hảnh ta là người của Độc Môn đó, trên thân đâu đâu cũng có độc, chạm vào hảnh là mất mạng như chơi a."

"Đúng rồi, tốt nhất là đừng nên gần gũi với hảnh làm gì, coi chừng rước họa vào thân."

"..." Theo sau còn có rất nhiều lời dèm pha, Trần Dương không lên tiếng, chỉ biết cúi đầu mặc kệ người ta muốn nói gì thì nói.

Ánh mắt Vân Ngạo Phong hơi trầm tư, chậm rãi nhìn theo bóng dáng Trần Dương, rèm mi hơi rũ xuống, lại nhớ đến kiếp trước, hảnh cũng từng bị người khác buông lời phỉ báng như vậy.

Vân Tuân Vũ hơi chần chừ không muốn đi, y muốn ở cùng nhóm với Vân Ngạo Phong, nhưng mà... hảnh lại nói: "Đại ca, huynh còn không đi?"

Sau đó, y ngoan ngoãn như con mèo nhỏ bước về phía đội ngũ thứ hai.

Lục Anh Anh và ba người kia nhìn một màn này, thật sự có chút không hài lòng, thái độ của những người này... quá đổi xác xược.

Nữ tử còn lại tên là Khai Tri liền nhin không được, mang theo tức giận nói to: "Tất cả yên lặng, mỗi người đều có hoàn cảnh khác nhau, một người cũng chỉ có một cái mạng, khi sinh ra các người có thể quyết định số phận của bản thân hay sao?"

Quả nhiên, không gian trừ tiếng gió thổi ra liền im bật.

Lúc này, Lục Anh Anh mới hắng giọng nói tiếp: "Nhóm thứ ba: Vân Ngạo Phong, ..."

"Nhóm thứ tư: ..."

"Nhóm thứ năm: Vô Ly,... Mộc Du Tử,..."

Chương 59: Cẩn!

Quy tắc vòng thi thứ nhất: Trong ba ngày phải vượt qua Linh lâm, tập trung ở Hướng Linh Kiếm phong. Trong quá trình thi không được gây ra ẩu đả, không được giở trò gian lận. Sáng ngày thứ tư phải có mặt ở chỗ quy định, nếu không, coi như trượt thi.

Năm người Vân Ngạo Phong mỗi người một nhóm, chỉ có Vô Ly và Mộc Du Tử may mắn được ở cùng nhau, hạnh phúc viên mãn, khụ khụ,...

Ý Hiên thì khỏi nói, cho dù trên thế gian này chỉ có một mình y, y cũng vẫn sống tốt đẹp mà không bị cô độc giết chết đấy thôi.

Nhưng mà! Vân Tuân Vũ à, sao ngươi khổ thế? Đã bị người yêu bỏ, bằng hữu cũng không thèm đoái hoài tới a...

Mà hiện tại, Vân Ngạo Phong đang thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng tách được cái tên bám dai như đĩa kia rồi!

Mỗi nhóm mười người, đường đi cũng không được đi cùng, làm ai kia có chút bất mãn than vãn, nhưng chỉ biết lực bất tòng tâm.

Trong nhóm thứ ba, Vân Ngạo Phong hoàn toàn không quen biết một ai, nhưng là người trong đội ngũ đều thân thiện phóng khoáng, vì vậy, họ rất nhanh liền đã quen thuộc lẫn nhau, tán gẫu vui vẻ quên trời quên đất.

Cả nhóm gồm bảy nam và ba nữ, ai cũng là người thế gia, dung mạo

không thể chê, thực lực lại càng khỏi bàn, trừ Vân Ngạo Phong.

Chính vì tu vi không bằng người ta, hẳn liền cảm thấy... mình lạc loài rồi!

Bây giờ, đội ngũ thứ ba đã đi qua một đoạn đường nguy hiểm, đang nghỉ chân ở một gốc cây cổ thụ cao lớn.

Ngồi dưới bóng mát, Vân Ngạo Phong yên lặng lấy nước ra uống.

Lúc này, bỗng dừng một nam tử đi qua ngồi cạnh hắn, ngữ điệu vô tư ngây ngô nói: "Tiểu sư huynh, huynh có thể giúp đệ một chuyện được không?"

Vân Ngạo Phong tuy chẳng biết tại sao tiểu tử này lại nói như vậy. Nhưng chung quy, khi hắn nhìn vào đôi mắt to tròn ngây thơ này, trong thâm tâm liền bất giác dâng lên một loại vui mừng khó tả.

Vì vậy, Vân Ngạo Phong không chần chừ, gật nhẹ đầu: "Yên Dã có chuyện gì? Nói đi! Tiểu sư huynh giúp đệ hoàn thành!"

Nói xong, bàn tay còn không yên phận vươn lên nhéo vào hai má phúng phính đầy thịt kia, xúc cảm thật mềm mại.

Tiểu tử đáng yêu này tên gọi Yên Dã, là người của thôn Cư An thuộc Lộc trấn, Tây Châu. Y mới được bảy tuổi, chẳng qua tư chất quá tốt, may mắn thức tỉnh Linh Nguyên Thể.

Lần này Yên Dã là theo chân Nhạc Thanh Lan - biểu ca của y mà đến đây, phụ mẫu vốn dĩ không cho phép, nhưng là với mị lực khó cưỡng của bề ngoài, và cái kiêu suốt ngày bám lấy Nhạc Thanh Lan, cuối cùng tấm kiên định của phụ mẫu cũng đã bị y làm cho tan chảy.

Yên Dã nghe được câu trả lời như ý, liền cười híp mắt nói: "Vậy tiểu sư huynh nhắm mắt lại đi."

Vân Ngạo Phong cúi lên khoe môi, lộ ra một vẻ đẹp vô trù, nhưng cuối cùng vẫn là thuận theo nhắm mắt lại.

Tiếp theo không có động tĩnh gì, Vân Ngạo Phong đang định mở miệng hối thúc Yên Dã. Nhưng đúng lúc này, trên má trái chợt đập xuống cảm giác ươn ướt ấm áp, hơi chút đau nhói.

Cảm thấy có một đầu lưỡi mềm mại đang không ngừng càn quấy trên má, Vân Ngạo Phong lập tức giật nảy mình, theo quán tính xích ra xa.

Hắn mở mắt ra, hơi hơi cau mày nhăn mặt, vươn tay sờ sờ mặt mình, lau đi vết ướt trên đó.

Lúc này, Yên Dã ở bên cạnh liền mang theo giận dữ kinh hô: "Tiểu sư huynh, huynh không giữ lời!"

Vân Ngạo Phong đáy lòng vẫn còn khấn trương, một tay ôm mặt, quay đầu nói: "Yên Dã, đệ vừa rồi làm gì?!"

Trên gương mặt non nớt kia đã nước mắt lưng tròng, một bộ dạng khờ khạo, ủy khuất mếu máo chu mỏ: "Tiểu sư huynh không giữ lời, đệ chỉ cảm thấy da mặt của huynh vừa trắng vừa mịn như vậy, chắc hẳn sẽ ăn rất ngon, nên đệ muốn nếm thử...."

Nhìn tiểu manh con trước mặt sắp khóc tới nơi, Vân Ngạo Phong chỉ biết lắc đầu cười cười.

Hành động và lời lẽ của Yên Dã thật sự rất khiến hắn muốn cắn một cái. Loại sự tình này, hắn là lần đầu tiên gặp phải a!

Vân Ngạo Phong lấy ngón trỏ niết nhẹ chóp mũi Yên Dã, hơi cúi đầu nói: "Tiểu sư huynh không thể ăn được, ngứa quá!"

Rốt cuộc, lúc này Yên Dã mới chịu thu lại nước mắt sắp trào,

đưa bàn tay nhỏ nhỏ lên sờ chỗ mặt bị mình in dấu răng kia, nói:
"Vậy tiểu sư huynh có đau không?"

Nghe lời này, Vân Ngạo Phong lại kìm không nổi véo má y: "Không đau, đệ không cần huynh sẽ không bị đau!"

"Nhưng mà,... nhìn rất ngon...! Tiểu sư huynh lại cho đệ cắn một lần đi? Đệ hứa chỉ cắn một lần thôi!" Ánh mắt long lanh lóng lánh chờ mong nhìn hấn.

Vân Ngạo Phong: "....." Đệ bớt dễ thương lại giùm ta!

Chỉ là, lúc này từ phía xa xa truyền tới tiếng nói: "Yên Dã, đệ đừng nháo!"

Là Nhạc Thanh Lan, chỉ thấy trên người hấn vận một bộ trung y đơn sơ. Nhưng cũng không vì thế mà đánh mất đi khí thế sắc bén của hấn, nhìn khuôn mặt diễm lệ tuấn mỹ kia, thật khiến người khác muốn nổi lòng đen tối quá a.

Vừa nghe thấy tiếng nói quen thuộc của biểu ca, Yên Dã ngay tức khắc liền rút tay lại, hồi phục vẻ đoan chính khi ở trước mặt Nhạc Thanh Lan. Trên mặt chậm rãi nở một nụ cười thật tươi: "Hì hì, biểu ca, huynh đã quay lại!"

Nhờ có Nhạc Thanh Lan, bảy người còn lại đang mỗi nơi cũng bị thu hút, tất cả ánh nhìn hết thảy hướng về phía Vân Ngạo Phong cùng Yên Dã.

Sau đó, đồng loạt vẻ mặt tươi rói, phảng phất sắp nở hoa.

Vừa rời Nhạc Thanh Lan là đi dò đường, thấy phía trước không phát hiện nguy hiểm gì liền quay lại, đúng lúc nghe thấy tiểu ngốc manh nói ra lời kia.

Trong nháy mắt, Nhạc Thanh Lan liền đã vọt đến trước mặt Vân Ngạo Phong hai người, y rất coi trọng lễ tiết, giọng điệu thấp phần thành tâm, y nói: "Vân công tử chê bai rồi, biểu đệ nhà ta tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, vừa rồi nếu có gì mạo phạm, vậy thì xin công tử bỏ qua cho."

Vân Ngạo Phong trong mắt còn đọng lại một tia kích động, xua tay: "Không mạo phạm a! Nếu đã là trẻ nhỏ, chúng ta cần phải bao dung, huynh không nên trách nó. Hơn nữa, Yên Dã thật sự rất đáng yêu nha!"

Nhạc Thanh Lan vẫn giữ nguyên thần sắc: "Vân công tử quá lời!"

Hắn ổn định tinh thần, đạm thanh nói: "Chúng ta đều là người quen biết rồi, cần gì phải khách khí như vậy chứ?!"

Nhạc Thanh Lan nhìn qua biểu đệ nhà hắn, một bên liếc mắt cảnh cáo, một bên lại đạo: "Công tử nói phải."

Nhìn cái vẻ khiêu khích ngu xuẩn của Yên Dã, Nhạc Thanh Lan liền lập tức nhíu mày, trừng mắt.

Yên Dã biết biểu ca nhất định sẽ không trách mắng mình, vì vậy càng ra vẻ. Nhưng cuối cùng vẫn là Nhạc Thanh Lan chịu thua, với cái vẻ khả ái chết người này, nếu ai không tan chảy, người đó xác thực chính là thiên tài. (Ý Hiên, ... , còn rất nhiều người là thiên tài a!)

Nghỉ ngơi cũng đã lâu, bọn họ cũng nên đi tiếp.

Tất cả mười người hướng về phía Nhạc Thanh Lan thăm dò mà đi. Nhưng thật không may, bọn họ gặp phải chút rắc rối.

Tác giả: Yên Dã tiểu manh con, sao ngươi lại thân mật với vợ người ta?

Yên Dã: Là người sắp xếp ta làm!

Tác giả: Được được, là lỗi của ta, tuyệt đối không có lần sau a!
À quên, người giữ vợ cho cẩn thận, coi chừng bị người khác mưu đồ chuyện xấu mà cướp mất nha.

Yên Dã: Biết rồi!

Nhạc Thanh Lan: Hả? Yên Dã à, đệ mới chỉ bảy tuổi, lấy đâu ra vợ với chả chồng vậy?

Yên Dã:..... *ngượng ngùng đỏ mặt*.

Tác giả: *kỳ thực chỉ số EQ của người đâu cần thấp như vậy?
Biết bao nhiêu người ngoài kia còn có thể nhìn ra Yên Dã coi ai là vợ a, ngu vừa thôi, hạn chế dần ra đi!"

Nhạc Thanh Lan: Rốt cuộc là ai?

Yên Dã:

Tác giả:

Chúng nhân:

Vân Ngạo Phong: Ủa là ai mới được? *hóng hót từ nãy tới giờ.*

Nhạc Thanh Lan: Ai?!

Chúng nhân: *chúng ta còn có thể nói là người sao?*

Ở một nơi nào đó!

Vân Tuân Vũ: Mẹ mẹ kế, người sao cứ thích phá hoại con đường

chinh phục Tiểu Phong của ta?

Tác giả: Vì ta ế! Tạm thời không muốn ăn cầu lương!

Vân Tuân Vũ: Coi như người gặp may, còn có lần sau ta sẽ đập chết người, ném xuống biển cho cá ăn! *sur tử giáng thế*.

Tác giả: *run, lạnh sống lưng* *người quá ác độc, ta nhất định phải phá!*

...

Ý Hiên: Cảm ơn!

Tác giả: Hà???..... Người thật biết điều! *nhưng mà cảm ơn ta làm gì a?"

...

Vô Ly: Tiểu Phong đâu? Tại sao ta phải dắt theo cục nợ này? *chỉ Mộc Du Tử*.

Tác giả: Bởi vì hắn là số mệnh của người!

Mộc Du Tử: Dư! Ta nguyện cả đời làm cục nợ của người.

Vô Ly: Làm cái đầu người! *nổi đóa*.

Tác giả: *bây giờ người không cần hắn, sau này nhất định sẽ cần. Lo mà giữ cho tốt vợ, sau này kéo hối hận không kịp*.

Mộc Du Tử:..... *cho dù sông cạn đá mòn, ta cũng sẽ không từ bỏ làm... cục nợ của người!*

Dư! Đợi ta! Người nhất định phải đợi ta!

Chương 60: Ngọc đỉnh ước.

Đội ngũ thứ hai đang tiến vào một vùng đất trống, xung quanh ngoài tiếng lá cây xào xạc, thì không gian hoàn toàn chìm vào yên tĩnh, xác thực không có nguy hiểm gì, họ liền dừng lại nghỉ chân.

Trong đội thứ hai, Vân Tuân Vũ có quen biết ba người, vì thế, tuy y đối với người khác, thái độ hơi chút cứng nhắc, nhưng là không lâu tất cả cũng đều thân thuộc nhau.

Chỉ riêng Trần Dương là vẫn rụt rè cảm chịu một mình, dù hấn gặp có nguy hiểm thì cũng chỉ có thể tự mình bảo vệ mình.

Cũng như bây giờ, trong chỗ đất trống này, mọi người đều nói cười rôm rả, chỉ riêng Trần Dương là bị coi như trong suốt, không tồn tại.

Loại lời lẽ này, Trần Dương cơ hồ ngày nào cũng nghe, bây giờ đã bị hấn coi như gió thoảng bên tai rồi, không có gì phải khuất nhục hết.

Lúc này, một thiếu niên cái gì cũng tầm thường, cất giọng hô to: "Các huynh đệ, xung quanh không có gì nguy hiểm, nghỉ chân ở đây một lát rồi hãy đi tiếp."

Dù sao thì cũng đã đi bộ nửa ngày trời, chân tay mỏi rã rời, tất nhiên chẳng có ai phản đối!

Vân Tuân Vũ chọn một chỗ hơi kín đáo để ngồi, lấy cái ngọc bội đeo ở thắt lưng kia ra nhìn. Y nhớ Tiểu Phong a, trước nay chưa từng có

ngày nào y ở cách xa Vân Ngạo Phong quá lâu.

Hiện tại lại không thể nhìn mặt hẳn ba ngày đêm, y cảm giác như... thời gian trôi qua chậm hơn so với lúc trước.

Chỉ là, ngay khi Vân Tuân Vũ định cất miếng ngọc bội đi, bỗng ngờ bị một bàn tay giật lấy. Liếc mắt nhìn, người tới là Thiên Lãm Mộc Sở, Vân Tuân Vũ hơi nhúu lại mi tâm, chìa tay ra, không vui nói: "Trả!"

Thiên Lãm Mộc Sở cầm miếng ngọc màu đỏ trên tay ngắm nghía một hồi lâu, sau đó vút lại vào tay Vân Tuân Vũ, ngồi xuống cách y, ánh mắt xa xăm nói: "Aiz, người đường đường là đại công tử Vân gia, thế lực lớn như vậy. Thật không ngờ,... mắt thẩm mỹ của người lại kém như vậy a. Thời buổi nào rồi mà còn dùng ngọc bội đính ước này, đúng là không có chút ấn tượng nào, quá nhạt nhẽo!"

Vân Tuân Vũ nhét ngọc đính ước vào đai lưng, ngữ điệu băng quơ nói: "Với người không quan hệ!"

Tâm sự với con người tẻ nhạt này đúng là một cực hình! Thiên Lãm Mộc Sở trong nội tâm đang âm thầm cảm thán. Đồng thời nghĩ xem ái nhân của Vân Tuân Vũ là ai!

Kỳ thực, y mà có thể để mắt tới nữ tử nhà người ta, vậy đã là điểm phúc quá lớn rồi! Nhưng rốt cuộc người nào may mắn như vậy? Là nữ tử nhà ai mới được?

Thiên Lãm Mộc Sở ngồi nghĩ nửa ngày cũng không ra, Vân Tuân Vũ là người tài sắc vẹn toàn, bên ngoài có biết bao nhiêu nam nữ tử yêu mến y? Không khéo còn có thể xếp thành một hàng thật dài nữa a. (Từ đầu thành đến cuối thành).

Rốt cuộc nửa ngày chìm trong suy tư, Thiên Lãm Mộc Sở cũng chỉ có thể mở miệng hỏi, tuy biết trước chín mươi lăm phần trăm là Vân Tuân Vũ không trả lời rồi.

Nhưng khi Thiên Lãm Mục Sở mở miệng, ngay lập tức muôn vàn câu hỏi liên tục do vượt biên: "Người được người nhìn trúng phải tích phúc bao nhiêu đời nhỉ? Ái nhân mà người ngày nhớ đêm mong rốt cuộc là nam hay là nữ? Người đó tên gì? Ở thôn, trấn, thành thuộc Châu nào? Đẹp hay xấu? (mà chắc chắn là phải đẹp rồi nhỉ?)."

Vừa nghe xong những lời này, Vân Tuân Vũ thần sắc ngay tức khắc liền đen lại, với đôi mắt không có khác biệt lắm. Y ghét nhất là những người nhiều chuyện, rồi thích soi mói việc riêng của người khác a.

Thiên Lãm Mục Sở sau khi nói xong cũng cảm thấy hối hận rồi, đang yên đang lành không đâu đi chọc ngoáy cái con người vô vị này. Bây giờ thì được tắm một trời hàn khí miễn phí rồi.

Len lén nuốt xuống một ngụm nước bọt, Thiên Lãm Mục Sở quay đầu, làm mặt khổ.

Chỉ là, Vân Tuân Vũ phóng hàn khí hồi lâu, riết cũng không muốn đôi co với cái tên lẩm mồm độc miệng này, y liền khẽ động thân thể, rời đi.

Miếng ngọc bội kia đúng là ngọc đính ước, y đưa một cái cho Vân Ngạo Phong, chẳng qua hẳn không biết đó là dùng để làm gì, thấy đẹp liền nhận.

Mà lúc này, vùng đất trống đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Có người kêu lên: "Là động đất sao?"

Nhưng mà lời nói vừa dứt, mặt đất lại trở về yên tĩnh như lúc đầu.

Mọi người hai mắt nhìn nhau, vẫn chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Tất cả đều bị trận động đất lúc nãy làm cho kinh hoàng, không tự chủ được mà rơi vào cảnh giác cao độ.

Bất quá, chừng một khắc đồng hồ trôi qua, không có dị trạng gì xảy ra. Rốt cuộc mọi người mới buông lỏng tinh thần, trở về hoạt động như bình thường.

Có người buột miệng nói ra: "Chắc chỉ là một trận động đất nhỏ thôi!"

Nghĩ đi nghĩ lại, nếu không phải động đất, vậy thì có thể là chuyện gì được? Cho nên, kết luận chính xác mà họ đoán, cũng chỉ có động đất.

Nhưng nhóm thứ hai hoàn toàn đều là tân binh, không hiểu rõ về quy luật của Linh lâm, tình huống như thế này cũng không được họ để vào mắt...

Ngoài Trần Dương!

Tác giả: Trần Dương, người thật tội nghiệp! *nước mắt sắp trào*.

Trần Dương: Chẳng phải là người ban cho sao? *bình tĩnh, thản nhiên*.

Tác giả: Ừa ha , ta là thần sáng thế của các người, là thiên đạo của các người, cho nên các người không cần hoài nghi nhân sinh đâu ha!? *chống nạnh, ra oai, vênh mặt, hất cằm, ta thật ngầu lòi, kkkk*.

Chúng nhân: Câu trả lời mà dân chúng thiên hạ không thể lường trước được!

Ý Hiên: Anh chị em ông bố bà mẹ chớ má cô bác hàng xóm! Ra đập

chết nó đê! "phất tay, cầm kiếm, đuổi quân phản loạn*.

Tác giả: Đâu moá, Hiên đại ca, sao hôm nay ngươi hăng hái quá vậy? Uống nhầm thuốc đúng không? Hay bị chập mạch? Oa... đừng đuổi theo ta nữa. *chạy thực mạng*.

Chúng nhân: Hiên đại ca là tuyệt đỉnh, chúng ta chỉ nghe lời Hiên đại ca! *cầm gậy, cầm đá, cầm bom ra ném tác giả*.

Tác giả: Khoan đã! Bom? Tên kia, là phạm pháp đó!... Hự hự, phụt... *phun máu chết tươi, đã nhập luân hồi, đầu thai chuyển kiếp, linh hồn nhập thể, ta đã sống lại, hello cả nhà, ô, ta giả chết cái đã, nếu không chết thật luôn quá*.

Chúng nhân: Cuối cùng cũng dẹp được quân phản loạn!

Chương 61: Hạ diêu nhi.

"Dư, ta tìm được cây nấm này!" Mộc Du Tử hí hửng giơ lên cây nấm trước mặt Vô Ly, thoạt nhìn mười phần giống như trẻ nhỏ chưa trải sự đời.

Vô Ly liếc nhìn một cái, liền quát: "Đồ ngốc, đây là nấm độc, người muốn chết hả, mau bỏ xuống."

Vì vậy, cây nấm nhỏ đỏ đỏ trên tay Mộc Du Tử ngay lập tức liền nhào xuống đất. Hắn còn bày ra bộ dạng trẻ con vâng lời cười hì hì, đưa tay xoa xoa lên y phục tím nhạt trên người.

(Em nấm nhỏ: Hu hu, dù gì thì ta cũng có sinh mạng mà, đừng tuyệt tình với ta như thế mà! Các người đúng là một lũ cầu mà. Đáng chết mà!)

Nhóm thứ năm vốn dĩ có người không vừa mắt nhau, lý do?

Trong nhóm này, tính cách và hoàn cảnh của mỗi người đều khác biệt rất lớn. Vì thế, không tránh khỏi những lần gây tranh chấp nội bộ.

Từ lúc vừa được chia nhóm đến lúc xuất phát, đến cả bây giờ nữa.

Nói chung là tình thế vô cùng hỗn loạn, tuy biết trước luật thi, nhưng là họ cho rằng không có người âm thầm giám sát phía sau.

Nhóm thứ năm có sáu nữ bốn nam, đều là người có niên kỷ từ mười bảy trở lên.

Lý Hồng Ngạn là con gái Lý gia ở Nguyệt thành, từ nhỏ được nuông chiều quá độ, lớn lên nói năng vô cùng hỗn láo.

Dung mạo Lý Hồng Ngạn thì khỏi phải bàn, tu vi cũng chẳng đến nỗi nào. Nhưng mà Lý gia hùng mạnh, không ai dám đắc tội với nàng ta, chỉ sợ nàng ta mất một sợi tóc, đến mạng sống cũng không giữ nổi.

Đằng sau có phụ mẫu chống lưng, cộng thêm đủ loại phù chú và độc dược trong tay, Lý Hồng Ngạn tự đại, tất nhiên sẽ không nghĩ đến có người dám làm trái ý mình.

Vì vậy, suốt dọc đường đi nàng ta muốn làm cái gì, đều là sai xử người khác làm, ai dám làm trái? Vậy thì chuẩn bị tốt tâm lý đầu là khỏi cổ đi, mà nếu không,... thì là thất khiếu chảy máu mà chết.

Những người xui xẻo bị Lý Hồng Ngạn gọi trúng, chỉ có thể giống như con chó thấp hèn đợi mệnh lệnh của chủ nhân.

Mộc Du Tử và Vô Ly đây cũng không phải là thánh mẫu, họ không tốt đến mức chuyện gì cũng nhúng tay vào như Vân Ngạo Phong.

Chỉ là, Lý Hồng Ngạn quá mức quá đáng, không muốn nhúng tay cũng không được.

Lúc này, dưới chân Lý Hồng Ngạn đang quỳ một nữ tử, chỉ vì dung mạo đẹp hơn mình, nàng ta liền muốn hủy hoại khuôn mặt này.

Nữ tử dưới đất một thân y phục cũ kĩ nhưng rất sạch sẽ, nàng vốn tên là Hạ Diêu Nhi, lúc nhỏ đã mồ côi cha mẹ. Nàng từ trước tới giờ chưa từng nhận sự giúp đỡ của người khác, chỉ sống dựa vào bản thân.

Lúc ba tuổi gia tộc bị diệt vong, mà kẻ gây ra chuyện này... không còn tồn tại nữa. Nàng khổ công tu luyện bao nhiêu năm, rốt cuộc tu vi cũng đã lên đến Linh Giả cảnh hậu kỳ, nhưng người đó chết rồi. Hơn nữa còn không phải chết dưới tay mình, nàng thật sự rất hối hận, rõ ràng lúc đó có cơ hội giết chết người đó, nhưng tại sao nàng lại không ra tay?

Hạ Diêu Nhi... không còn mục đích sống nữa, nhưng chết, nàng không có can đảm, những chuyện bây giờ nàng làm đều là để giết thời gian thôi...

Cúi đầu thật sâu, hai tay nắm chặt đặt trên đùi. Bớt chột một giọt nước mắt rơi xuống, thấm ướt một điểm trên y phục.

Hạ Diêu Nhi bỗng nhiên đứng dậy, đôi mắt có chút đỏ hoe, phóng ra hàn khí cùng đau khổ, hoàn toàn không kiêng nể nhìn thẳng vào mắt Lý Hồng Ngạn.

Tất cả những người có mặt ở đây đều tỏ ra kinh ngạc vì hành động của Hạ Diêu Nhi, mắt trái nhìn mắt phải, cuối cùng đồng loạt nghĩ: Nàng ấy chán sống rồi?!

Lý Hồng Ngạn cũng bị Hạ Diêu Nhi làm cho chấn kinh, bất giác lùi về phía sau vài bước, thanh chuỷ thủ trên tay cách một tiếng rơi xuống đất.

Hạ Diêu Nhi không biết sống chết là gì, bước từng bước về phía Lý Hồng Ngạn, cúi xuống nhặt thanh chuỷ thủ lên, đặt vào lòng bàn tay nàng ta: Cô giết ta đi, giết chết ta đi!

Lý Hồng Ngạn tay run run, một lần nữa vút chuỷ thủ xuống đất: "Hạ Diêu Nhi, cô điên rồi!"

Vô Ly và Mộc Du Tử đứng cách đó không xa, vốn dĩ chẳng định can thiệp vào chuyện của người ta, nhưng đây là liên quan đến mạng

người, không thể cứ trơ mắt ra nhìn được.

Vì vậy, Vô Ly liền tiến lên, cười ầm áp nói: Mỗi con người được sinh ra trên thế gian này, đều có sinh mệnh của riêng mình. Cô nương đây tuổi cũng còn trẻ, đường đời lại dài. Sau này còn có thể làm rất nhiều chuyện có ý nghĩa, vì có gì lại tự muốn bước vào cửa tử?"

Mộc Du Tử thầm nghĩ: Đúng là tầm phào!

Nhưng mà... hấn ước gì bản thân là Hạ Diêu Nhi a! Có thể nhận được sự quan tâm ôn nhu của tình lang, chỉ tiếc, kiếp này có lẽ Mộc Du Tử sẽ không được hưởng loại hạnh phúc đấy!

Hạ Diêu Nhi cắn chặt môi dưới đến bật máu, cả thân thể run rẩy đến lợi hại, cuối cùng ánh mắt mông lung, từng tầng sương mù che mất tầm nhìn, nàng buột miệng mang theo ưu thương sầu não.

Ta? Sống? Ha ha ha, ta đã không còn mục đích để sống nữa rồi! Người bảo ta sống thế nào? Sống thế nào hả?"

Chương 63: Âm thủ.

Ở một nơi nào đó trong Linh lâm, cũng đang xảy ra một trận bạo động không hề nhỏ.

Là nhóm thứ ba, họ không ngoại lệ cũng gặp phải một đàn ma thú, cấp bậc không nhìn rõ ràng, chỉ có thể khẳng định, bọn chúng rất đông, đem đường đi hướng nào cũng vậy chặt chẽ, nhốt một đám mười người ngay giữa trung tâm.

Trong mười người này, tu vi cao nhất chính là biểu ca của Yên Dã - Nhạc Thanh Lan, tu vi Linh Sư cảnh hậu kỳ. Mà thông thường đến bậc này rồi rất khó đột phá Linh Tướng cảnh, hiện tại tu vi của những người còn lại cũng chỉ từ Linh Sư cảnh trung kỳ trở xuống.

Thê thảm hơn chính là Vân Ngạo Phong và Yên Dã, tu vi... quá thấp, đến cả bảo vệ bản thân chắc cũng không thể, nói gì tới chiến đấu với ma thú chứ?!

Chỉ là Vân Ngạo Phong có rất nhiều loại phù chú, phẩm cấp đều cao bằng mái nhà*, hồi trước cũng được nghiên cứu vài cái trận pháp phòng thủ, vừa hay có thể tạm thời sử dụng để phòng thân.

Nhưng chẳng phải đã nói trong Linh lâm chỉ có yêu, ma thú cấp thấp thôi sao? Vậy bây giờ sao lại xuất hiện cả một đàn đen thui thui lùi cấp bậc cao như vậy a?!

Trong lòng tất cả đều hoài nghi, không biết bản thân hoa mắt nhìn

nhằm, hay là Hướng Linh phái phá lệ bỏ ra đề tài khó hơn? Hoặc là... hệ thống tiến hành bị lỗi?

Đều không có khả năng a! Hoa mắt không đồng loạt nhiều người như vậy! Hướng Linh Sơn phái từ khi thành lập đến bây giờ, nói cái gì liền làm cái gì, cái gì có thể nói ra khỏi miệng đều thực hiện được. Hoàn toàn là một môn phái coi trọng thể diện và uy tín, những chuyện hèn hạ mờ ám như thế này, chung quy không có khả năng làm.

Lúc này, bọn họ đang ở trong tình thế tiến thoái lưỡng nan, chật vật không thể tả nổi, trong lòng cuồn cuộn, nghiêm phòng giới bị.

Có người đã sợ đến mức mồ hôi đầm đìa, một mảnh y phục đều ướt đầm, kinh hãi run run nói: "Đây, đây là Âm Thủ ma thú, hôm nay chúng ta chết... chết chắc rồi!

Âm Thủ, ý nghĩa như tên gọi, loại ma thú này thường không tấn công từ chính diện, giỏi phòng thủ. Hơn nữa rất khó đối phó, da dày thịt cứng, đao kiếm bình thường căn bản không thể đâm thủng.

Nhưng ma tinh của Âm Thủ là một loại tài liệu luyện đan cực kỳ hữu ích, có tác dụng chữa lành nội thương và ngoại thương với tốc độ nhanh đến chóng mặt. Tuy nhiên, nếu luyện sai cách, liền có thể dùng nó để giết chết một người trong chớp mắt.

Một đàn Âm Thủ bị trên dưới mười mũi kiếm chĩa thẳng vào, càng tăng thêm vài phần dữ dằn, tiếng gầm gừ cũng càng lúc càng to.

Không gian xung quanh chỉ còn lại tiếng lá cây xào xạc, tiếng gầm rú của ma thú và tiếng hít thở nặng nhọc của mấy người.

Đàn Âm Thủ càng ngày tiến lại càng gần hơn, không gian bị thu hẹp, mười người vây khốn bên trong cũng đồng loạt lui lại, quay lưng dựa vào nhau.

Những con ma thú này có lẽ đang rất đói khát, kích động đến chảy nước dãi, có thể nhào lên cắn xé con mồi bất cứ lúc nào.

Trên trán Vân Ngạo Phong không tránh khỏi lấm tấm những giọt mồ hôi, hắn triệu ra thanh kiếm không rõ tên cùng phẩm cấp kia, nhưng lại phát hiện ra... hắn không thể sử dụng nó được.

Cứ giống như là,... Vân Ngạo Phong không thể thức tỉnh nó, hoàn toàn mất hết uy lực, truyền linh lực vào cũng vô duyên vô cớ tiêu tán, so với một thanh kiếm bỏ đi không khác biệt.

Mẹ nó! Trò chơi này có phải quá mức kích thích rồi không?! Chế độ tập dừng ở đâu a?!

Chỉ là, chưa kịp nghĩ ngợi nhiều, Âm Thủ đã bắt đầu tấn công rồi!

Mọi người ai nấy cũng đều chém giết kịch liệt, có bao nhiêu bản lĩnh đều xuất ra hết, vậy mà cũng chỉ có thể làm trầy xước chút da của mấy con Âm Thủ này.

Quá ghê gớm rồi!

Vân Ngạo Phong cất đi thanh kiếm vô dụng kia. Rút phù chú, không ngừng đập tới. Nhìn tấm da thô ráp như sắt thép của Âm Thủ ma thú, Vân Ngạo Phong nghĩ ngay đến Dẫn Lôi phù, vì vậy, hắn liền không chút do dự, không chút tiết chế, một lần liền rút ra hơn một trăm lá phù, đồng loạt đập.

Quả nhiên, thân hình thô kệch to lớn của Âm Thủ hơi run lên, dừng lại trong chốc lát. Mọi người liền nhân cơ hội này ra sức tấn công, thấy thật sự hiệu quả, Vân Ngạo Phong lại rút phù, đập.

Nhưng mà lần này Âm Thủ liền có thể tránh thoát, cả đàn cũng tản ra xa, nháo nhào chạy. Ngay khi mọi người nghĩ rằng, bọn chúng sẽ không dám quay lại, thì ngay tức khắc liền có người ngã gục.

Nhìn xung quanh đã không thấy bóng dáng của con Âm Thủ nào, nhưng một đoạn vẫn cứ có người ngã xuống đất.

Có ám khí?! Thật không ngờ Âm Thủ lại thông minh đến mức này.

Nhưng là họ nghĩ sai rồi, đó không phải là ám khí, mà chính là bản thân những con Âm Thủ đó.

Bộp!

Lại thêm một người nữa ngã xuống, lập tức nôn ra máu, nhuộm đỏ cả mặt đất gồ ghề bên dưới.

Mọi người đã bắt đầu sợ hãi, quay trái quay phải, nhưng đều không phát hiện bất kỳ thứ gì.

Bỗng nhiên, đôi đồng tử Vân Ngạo Phong mạnh mẽ co rút, lớn tiếng kinh hô: "Thanh Lan sư huynh, cẩn thận phía sau!"

Mặc dù hấn hô như vậy, nhưng là Nhạc Thanh Lan vẫn phản ứng có chút chậm. Vân Ngạo Phong liền bắt chắp nhào qua, một tay kéo Nhạc Thanh Lan khỏi nguy hiểm, một tay uyển chuyển đoạt lấy kiếm của vị huynh đệ bên cạnh, chém một nhát.

Ngay tức khắc liền nghe bộp một tiếng thật lớn, trước mặt họ xuất hiện con Âm Thủ đang giãy dụa quằn quại dưới đất. Hơn nữa, trên thân hình đồ sộ của nó có một vết chém dài, hiển nhiên là bị một kiếm vừa rồi của Vân Ngạo Phong chém trúng, máu xanh tanh hôi bắt đầu tràn ra.

Mà Vân Ngạo Phong do sử dụng lực quá lớn, thân thể có chút mềm nhũn đứng không vững, liền được một nữ tử ở bên cạnh đỡ lấy.

Nữ tử nhìn thấy trên bắp tay hấn y phục màu đen rách ra, da thịt

trắng nõn bên trong đã bị cào ba đường sâu, chảy máu không ngừng, cư nhiên lại bị móng vuốt Âm Thủ rạch trúng.

Nữ tử liền lo lắng nói: "Ngạo Phong, tay đệ bị thương rồi."

Chương 64: Ảo cảnh.

Hiện tại, nhóm thứ hai cũng đang gặp phải một vấn đề lớn.

Chính là lúc đó xảy ra một trận động đất, đã thay đổi thế cục của bọn họ.

Bây giờ, mười người đều đang đứng ở chỗ đất trống ngời ngời chân lúc trước, mà tâm tình phức tạp, buồn bực.

Vấn đề lớn được nói đến ở đây, chính là họ đã đi tròn mười vòng, cuối cùng chờ đợi họ lại là vùng đất trống thân yêu đó.

Tóm lại, sau trận động đất nhỏ, không gian và đường đi xung quanh đều trở thành một mê cung. Cho dù chỉ đi thẳng về phía trước, thì cũng sẽ quay trở lại chỗ cũ, đi hướng nào đều không thể thoát khỏi.

Thậm chí, họ men theo con đường cũ, kết quả so với nhau đồng dạng.

Hiện tại ở vùng đất trống này, trong thâm tâm ai cũng vô cùng buồn bực, chán nản rồi! Tình huống này... giống hệt như ở rừng Cảnh Mộc, không thể dùng Truyền Tống phù hay Truyền Âm phù.

Chỉ có Vân Tuân Vũ và Trần Dương là vẫn còn có chút kiên trì.

Thấy Vân Tuân Vũ lại định đi dạo thêm một lần nữa, Lạc Nhạn ngồi dưới nền đất bụi bặm liền giật mạnh khoe miệng, bàn tay nhỏ nhắn

nú lấy vạt áo y, nói: Này, người lại định đi? Ta khuyên người nên hết hi vọng đi, nói xem chúng ta đã đi bao nhiêu vòng rồi? Kết quả vẫn như cũ đấy thôi, phí công vô ích quá rồi! Chúng ta cứ ngồi ở đây, không chừng còn có thể nhìn thấy lối thoát a."

Vân Tuân Vũ chẳng thèm quan tâm những thứ lật vạt nhảm nhí, đáy mắt hàm chứa ngạo thị vô tình, cũng vẫn lười mở miệng nói chuyện.

Lạc Nhạn thờ dài một hơi, bất tri bất giác cảm nhận không khí lạnh dần, cuối cùng đành phải buông tay ra, nhíu mày nhăn mặt: "Được được, ta không nói nữa, mặc kệ người."

Hoắc Đoan Xuân ôn nhu trong thời gian ngắn ngủi, cũng đã thành công khiến cho người khác kinh sợ. Bởi vì sao?

Lật mặt nhanh hơn lật bánh, nóng lạnh thất thường, lúc ôn nhu, lúc lại lạnh đến gần như có thể đóng băng những thứ xung quanh.

Chỉ là, dung mạo của hắn có một điểm yếu mị, tất nhiên không làm người khác chán ghét.

Nhưng có một sự thật, không thể tiết lộ!

Sau khi đi vài vòng, rốt cuộc Vân Tuân Vũ đã phát hiện ra một số điểm mấu chốt dị thường.

Có lẽ những người khác không mấy mảy may chú ý, nhưng Vân Tuân Vũ dám khẳng định, những chỗ bọn họ đã từng đi qua không phải là trùng khớp hoàn toàn.

Cảnh tượng đều có một chút thay đổi nhỏ, đó là màu sắc và kích thước của cây cối.

Vùng đất trống họ nghỉ chân lúc trước, trong số mười lần kia chỉ đi qua hai lần.

Hiện tại chỗ này không phải, cây cổ thụ bên cạnh chỗ y ngồi lúc trước thiếu đi một cành. Hơn nữa, y còn phát hiện ra... đây không phải là hiện thực, mà đây là ảo cảnh.

Nói cách khác, bọn họ đang ở trong ảo cảnh do người khác tạo ra. Có thể làm ra được ảo cảnh giống nhau như vậy, tu vi chắc hẳn không phải tầm thường.

Nhưng cho dù tu vi có cao bao nhiêu đi nữa, thì ảo cảnh cũng sẽ có điểm sai sót.

Lúc này, Trần Dương thủy chung một mình đứng suy tư. Hắn là người thông minh, tất nhiên có phát hiện dị trạng. Chỉ là từ khi hắn vừa được sinh ra trên đời này, đã định trước là luôn bị mọi người xa lánh, ruồng bỏ.

Nhưng đúng vào lúc này, lại có người tới bắt chuyện với Trần Dương, người đó nói: "Dương ca ca!"

Một tiếng này kêu đến thập phần nhẹ nhàng, cẩn thận và quan tâm.

Nhìn khuôn mặt non nớt tinh tế trước mắt, trong lòng Trần Dương bỗng dưng như có một loại ấm áp tràn đầy.

Cảm giác được người quan tâm này, hắn chỉ từng cảm nhận qua từ người mẫu thân, nhưng... người cũng đã mất rồi. Từ đó đến nay, hắn vẫn chưa từng được người khác kêu gọi thân mật như vậy.

Chính Trần Dương cũng không ngờ rằng, bản thân vẫn còn có cơ hội thể nghiệm lại sự ấm áp này một lần nữa...

Đã lâu rồi Trần Dương không giao tiếp với người khác. Đột nhiên..., hắn trở nên ngu ngơ, không biết phải trả lời ra sao, khẽ cười, hắn hơi quính lên nói: "A? Ừm... Ờ... ờ gọi ta sao?"

Lạc Nhạn cũng cười thật tươi đáp lại, nói: "Dương ca ca cười lên thật đẹp!"

Trần Dương ngại ngùng sờ sờ mũi, cúi thấp đầu, nhìn kỹ sẽ thấy vành tai của hắn hơi ửng đỏ: "VẬY... vậy sao?!"

Lạc Nhạn chắc nịch gật đầu: "Ừm ừm!"

Trần Dương vẫn chưa biết được tuổi tác thật sự của Lạc Nhạn, Lạc Nhạn cũng không định tiết lộ. Vì vậy, hiện tại trong mắt người khác, Lạc Nhạn không khác nào một đứa trẻ ngây thơ.

(Kk, trừ những người đã biết!)

Lạc Nhạn là một con người phóng khoáng tự nhiên, cho dù là ăn xin, y cũng có thể kết giao bằng hữu. Bây giờ kết giao một kẻ toàn thân đều là độc, cũng không phải chuyện gì kì lạ.

Bày ra vẻ mặt đáng yêu, chớp chớp đôi mắt to tròn, Lạc Nhạn nhẹ giọng như gió thoảng bên tai, nói: "Dương ca ca đang nghĩ gì vậy?"

"Không, không có gì! Đệ thật đáng yêu."

Có chút muốn vươn tay véo má tiểu bánh bao trước mắt, nhưng nhớ tới không thể, bàn tay đang giơ trên không trung lại buông xuống. Mặc dù có đeo một lớp bao tay dày đặc, nhưng Trần Dương vẫn sợ sẽ liên lụy đến người khác. Hơn nữa, đây chỉ là một đứa trẻ.

Lạc Nhạn nhìn thấy hành động của hắn, liền hơi rũ mắt mím môi. Y muốn... tất cả mọi người trên thế gian này đều được hạnh phúc, cả đời không tiếp xúc cô độc.

Nhưng mà... người trước mắt này mang lại cho y một cảm giác chua xót, khó lòng tả nổi...

Chương 65: Vân nhai hạc.

Tình hình là... Hạ Diêu Nhi cứ đòi sống đòi chết, sau đó không biết từ đâu xuất hiện một nam tử bạch y, trực tiếp đánh ngất nàng, cướp người mang đi.

Mọi người trở mắt ra nhìn, một màn này xảy ra quá nhanh, khiến họ không thể thích ứng được.

Liệu Hạ Diêu Nhi có gặp nguy hiểm không a? Còn nữa, nam tử đó là người tốt hay người xấu? Có phải là bị mê muội bởi nhan sắc của nàng, sau đó cướp người....

Từ từ! Dừng!

Không cho phép suy nghĩ bậy bạ nha!

Lúc này, Lý Hồng Ngạn đã bị dọa đến thần hồn điên đảo rồi. Rõ ràng trước nay ai cũng phải quỳ dưới chân nàng, thấp hơn nàng một bậc, nghe nàng sai bảo.

Mà ả tiện nữ kia lại dám đối nghịch với nàng, ý tứ chân thật muốn tìm đường chết. Nhưng tại sao nàng không ra tay được? Trước kia rõ ràng... số người chết dưới tay nàng... gần như không thể đếm xuể.

Loại bỏ sự sợ hãi không nên tồn tại trong lòng. Bây giờ trong đội ngũ chỉ còn lại chín người, việc vừa xảy ra cũng chẳng có ai nhắc đến làm gì. Đơn giản chỉ là họ không muốn gây mất hòa khí, hơn nữa

mấy cái mạng nhỏ này ở trần gian vẫn còn chưa đủ đâu a!

Đi khoảng năm canh giờ, rốt cuộc sắc trời cũng trở nên tối dần.

Mà trong năm canh giờ đó họ chưa từng nghỉ chân, Lý Hồng Ngạn cũng không còn vênh váo cao ngạo như ban đầu.

Lúc này, mặt trời đã tiếp xúc với đường chân trời phía xa xa. Không khí trong Linh lâm đột nhiên trùng xuống, buổi trưa nóng bức bao nhiêu, buổi tối liền lạnh lẽo bấy nhiêu.

Chín người tìm được một thạch động nhỏ ở tạp, bên trong không lớn nhưng chỉ ít vẫn còn có thể chứa đến hai mươi người.

Vô Ly đi đâu, Mộc Du Tử liền đi đó. Bám dai đến khiến người ta muốn phá hỏng hình tượng, chỉ hận không thể dẫm bẹp hẳn dưới chân, nghiền xương thành tro.

Hiện tại trong nhóm có năm nữ bốn nam, sau khi phát sinh sự kiện sinh sinh tử tử, Lý Hồng Ngạn cũng không giống như lúc trước, hành hạ sai bảo đối với bọn họ.

Nhưng trong lòng ai cũng không tránh khỏi có những ấn tượng xấu với nàng.

Nói ra thì Lý Hồng Ngạn trời sinh hiếu thắng, kiêu hãnh ngạo mạn, xuất thân lại cao quý quyền lực, tài đại khí thô. Bây giờ thể diện bị bôi nhọ trước mặt người lạ, tâm tình phức tạp, sắc mặt khó coi, lạnh lùng ngồi một bên không nói tiếng nào.

Từ tiểu thạch động nhìn ra, chỉ thấy khắp nơi hướng nào cũng là đường đá gồ ghề, cây cối to lớn cao vút chọc trời chắn gió.

Ngoài cửa động tĩnh lặng, bóng tối chợp chờn buông lầy.

Đúng lúc này, đột nhiên có một ánh sáng vàng nhạt vụt qua, chợt

nghe tiếng kêu nhỏ nhẹ của một loài sinh vật nào đó.

Đồng thời cũng có một nữ tử kích động hô lên: "Là Vân Nhai hạc!"

Tất cả mọi người nghe vậy, lập tức lật người nhảy ra.

Ở tu chân giới có một loại Vân Nhai hạc, nếu tuổi lên đến mấy trăm hoặc mấy ngàn, thân thể sẽ tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt. Vân Nhai hạc được coi là linh thú, tốc độ bay mười phần nhanh, khó bắt được. Nhưng nó lại là thánh phẩm tu hành cực kỳ quý hiếm.

Vân Nhai hạc đã khó tìm, mà có thể phát sáng đích thực là lông phượng sừng lân. Mấy ngàn năm chỉ từng nghe nói đến, chưa có ai thấy qua.

Nhưng tại sao nó lại xuất hiện ở đây?!

Bởi sự hiện hữu của Vân Nhai hạc, mọi người liều mạng đua nhau chạy ra ngoài.

Chỉ thấy, ở trên một mỏm đá cao gần đó phát sáng lan tỏa. Vân Nhai hạc uy quyền giơ cao một chân, hai cánh quang mang nhàn nhạt vờn rộng.

Ngay tức khắc lòng tham nảy sinh, trong nhóm người có một nam tử nhảy qua. Nhanh như chớp hướng về phía Vân Nhai hạc phóng đi.

Sau đó lại thêm hai nữ tử cùng kinh hô một tiếng, đồng loạt rút kiếm, vượt trước tranh giành quyền lợi.

Nhưng Vân Nhai hạc này đã khai mở linh trí, nhận ra có nguy hiểm ngay lập tức giăng cánh bay vút lên không trung.

Ba đạo thân ảnh cũng cùng lúc bay lên, tốc độ tuy không nhanh, nhưng từng đường kiếm khí sắc bén, uy lực quả thực không thể coi

thường.

Vân Nhai hạc tuy nói là linh thú ngàn năm quý hiếm, nhưng nó cũng chỉ giỏi về tốc độ. Hiện tại bị bao vây đường đi, đòn tấn công mạnh bạo từ ba phía xông tới, Vân Nhai hạc tất nhiên sẽ lộ ra yếu điểm.

Mà lúc này, Lý Hồng Ngạn cũng đã phi thân nhảy lên, rút phù chú ra chắn bay ba người kia. Trấn Linh phù phẩm cấp cực cao, Vân Nhai hạc phát ra một tiếng rít vang vọng, gần như bị phù chú trấn áp.

Cho đến bây giờ, mọi người đều đã không thể đứng yên một chỗ nữa. Trừ Vô Ly, Mộc Du Tử và một nam tử tên là Lộ Dạ Minh ra, những người khác đều đã vì lợi ích riêng mà động thủ.

Nhưng là họ không phải tấn công Vân Nhai hạc, mà là tung chưởng đẩy lùi Lý Hồng Ngạn. Tận dụng thời cơ lấn chiếm lợi thế, nhìn tình hình quả thực có chút hỗn loạn.

Bị chặt chẽ vây khốn như vậy, Vân Nhai hạc lại không thể tấn công, càng không thể phòng thủ. Từng tiếng rít vang nhọn hoắt cứ như vậy truyền ra, nghe kỹ cơ hồ phát hiện đó là một khẩu hiệu.

Mộc Du Tử đã sống đến mấy ngàn năm, thực lực cao thâm. Vốn dĩ đối với những loại việc như thế này không có hứng thú, nhưng một chốc khi nghe được tiếng kêu giống như khẩu hiệu kia, làm hắn nhớ đến một chuyện.

Con người mạnh mẽ co rút lại, Mộc Du Tử thần sắc không thể tin.

Kế tiếp, một chuyện xảy ra càng không thể tin hơn.

Chỉ thấy Vân Nhai hạc ngửa cổ rít thật dài, sau đó trên không trung liền hiện lên một ấn hiệu đỏ tươi.

Mộc Du Tử đến bây giờ rốt cuộc cũng biết lý do khiến Vân Nhai hạc

xuất hiện ở đây rồi.

Trong đầu hiện lên một ý niệm, ngay lập tức Mộc Du Tử và Vân Nhai hạc cùng biến mất.

Chương 66: Thật sự đã quên sao?

Vết thương trên tay Vân Ngạo Phong tuy không sâu lắm, nhưng móng vuốt của Âm Thủ có độc, làm cho miệng vết thương càng ngày càng chảy nhiều máu. Thậm chí là không khép lại được, vùng da xung quanh cũng đã bắt đầu thối rữa, mớ hồ tản ra vài sợi hắc khí.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều không tránh khỏi nhú mày thật chặt. Vân Ngạo Phong tuy đau, nhưng một tiếng rên cũng không hề phát ra. Hắn mím môi, sau lưng từng tầng mồ hôi lạnh lã xuống, dọc theo sống lưng mà thấm ướt y phục.

Có người đề cao cảnh giác quan sát xung quanh, lâu lâu lại phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp của đàn Âm Thủ.

Ánh mắt Vân Ngạo Phong quả nhiên sắc bén, rõ ràng. Âm Thủ, không ngờ đến loại ma thú này lại có thể ẩn thân, cũng chính nhờ vào ưu điểm đó, bọn chúng kiếm mồi thật sự rất dễ dàng.

Nhưng lần này là khác, con mồi ngon trước mắt này, khó chinh phục hơn nhiều.

Hoả nhãn kim tinh của Vân Ngạo Phong quả nhiên lợi hại. Không những nhìn ra hướng đi của Âm Thủ sau khi ẩn hình, mà ngược lại còn nhìn rất rõ.

Lúc này, trên trán Vân Ngạo Phong đã lấm tấm mồ hôi, đôi đồng tử hơi mờ màng.

Hiện tại họ đang trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, chật vật không tả nổi.

Yên Dã tuy chỉ là một đứa trẻ chưa hiểu chuyện, nhưng cảnh tượng diễn ra tới mức này rồi, nói không biết chính là lừa mình dối người.

Nhạc Thanh Lan vừa được kéo ra khỏi nguy hiểm, lại nhìn thấy Vân Ngạo Phong bị thương thành như vậy, liền có chút chột dạ pha lẫn lo lắng, nói: "Vân công tử, huynh bị thương rồi..."

"Ta... không sao."

Nữ tử đang đỡ Vân Ngạo Phong liền vấy tay vào túi trữ đồ, lấy ra hai lọ đan dược cấp hãn uống.

Kia hãn sử dụng chính là Bồ Khí đan và Huyết Hoàn đan. Hai loại đan dược này khi đồng thời uống vào, sẽ có tác dụng trị nội thương và ngoại thương, vô cùng hữu hiệu.

Lát sau, quả nhiên vết thương đã dần dần khép lại, độc tố chưa kịp thâm nhập cũng đã bị loại bỏ.

Chỉ là lúc này đàn ma thú lại bắt đầu điên cuồng tấn công, chúng đang ẩn thân. Vì vậy những người khác đều không có ai nhìn thấy.

"Ngạo Phong, đệ yểm trợ cho bọn ta." Nữ tử kia nói xong liền đi.

Đội hình tất cả chỉ còn lại bảy người, năm người đem ba thi thể cùng Vân Ngạo Phong và Yên Dã bao vây ở giữa, chú tâm phòng thủ.

Bỗng chốc xung quanh vang lên tiếng bộp bộp, Vân Ngạo Phong liền hô: "Nhạc sư huynh, bên phải."

Nhạc Thanh Lan nghe vậy liền vung kiếm lên, dùng lực chém một kiếm, cự thể to lớn của Âm Thủ đập vào tảng đá, vết chém trước

ngực chảy ra chất lỏng nhầy nhụa.

"Thủy Lệ sư tỷ, bên trái."

"Dao Vũ sư đệ, bên trái."

"Mặc Thanh, cẩn thận phía trên."

"Chu Cầm, đằng sau."...

Mỗi một lời vừa phát ra, tất cả đều phản ứng rất nhanh, giờ kiếm chém về phía đó. Nhưng Âm Thủ xuất hiện càng lúc càng nhiều, cấp bậc lại càng không thể nhìn ra.

Chất lỏng sau khi giết chết Âm Thủ bốc ra một mùi hương nồng nặc, cơ hồ xung quanh trăm dặm đều có thể ngửi thấy. Thứ mùi này giống như... kêu gọi đồng bọn của chúng, càng giết nhiều nguy hiểm càng lớn.

Nhưng nếu không rút kiếm, vậy thì chỉ còn lại một con đường, đó là chết.

Hai đường đều dẫn vào cửa tử, chẳng lẽ nhóm của họ phải phân thân ở đây sao?

Rõ ràng có nói qua, trong Linh lâm không có loại ma thú nguy hiểm bậc này, bây giờ thì không những không có, mà còn là nhiều không đếm xuể rồi a.

Vân Ngạo Phong cũng là lần đầu đối mặt với loại tình huống này, trong lòng khẩn trương vô độ, tu vi thấp như vậy không thể giúp được gì, chỉ có thể ở đằng sau yểm trợ cho họ.

"Nhạc sư huynh, cẩn thận hai bên."

Ma thú đã bị dẫn động nhiều như một đàn kiến, xung quanh cơ hồ không tìm ra được chỗ trống nào.

Đúng lúc này, sau lưng vang lên tiếng kêu sợ hãi của Yên Dã: "Tiểu sư huynh, biểu ca, cứu đệ a..."

Vân Ngạo Phong quay đầu, liền phát hiện Yên Dã bị kéo tuồn tuột đi, trên cổ chân là hàm răng sắc nhọn của một con Ám Thủ. Vốn định tiến lên giúp Yên Dã, nhưng bỗng dưng có một đạo linh lực từ đâu phóng đến, xuyên thẳng qua thân thể to lớn của Ám Thủ.

Những con khác thấy vậy liền hơi dừng lại động tĩnh, chỉ là vẫn ở trong trạng thái bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công con mồi.

Vân Ngạo Phong tròn mắt, chưa kịp hồi thần thì tầm mắt đã bị một hồng y nhân ảnh che mất.

Chỉ thấy, người vừa đến khoác lên mình một bộ hồng y lỏng lẻo, che kín dung mạo, thân hình cân đối, đôi chân dài trắng nõn lộ rõ trong không khí, mang theo một cỗ phong lưu không chút tiết chế.

Hồng y nam tử hơi cúi thấp người, vươn tay đỡ Yên Dã từ dưới đất lên.

Người này uy áp cường đại, làm cho Vân Ngạo Phong nhất thời run nhẹ thân thể. Nhận thấy hồng y nhân không có ác ý, hắn liền ổn định lại tinh thần, nhanh chóng tiến lên tiếp được Yên Dã.

"Đa tạ vị công tử này đã ra tay tương trợ,..."

Nhìn thấy thái độ thành kính của Vân Ngạo Phong, hồng y nhân cau mày lại, giọng nói nhẹ nhàng ấm áp như gió xuân thoát ra: "Chủ nhân, người thật sự đã quên rồi... sao?"

Chủ nhân? Nghe lời này Vân Ngạo Phong liền thoáng chốc sửng

người, đợi ra một hồi lâu mới phản ứng lại. Đưa mắt nhìn xung quanh, nhưng là đằng sau hắn không có người nào hết, nếu như không phải nói hắn, vậy chắc chắn là nói Yên Dã rồi?!

Với ý nghĩ đó, Vân Ngạo Phong ngay tức khắc quay sang nhìn Yên Dã.

Nhưng hồng y nam tử lại nói: "Ta là Tiểu Cửu, chính là chủ nhân đã đặt cho ta cái tên này."

Tiểu Cửu hơi chút khấn trương, trong giọng nói vừa mang theo vui mừng, vừa mang theo kích động.

"Công tử, có lẽ ngươi nhận nhầm người rồi."

Chương 67: Muốn ôm.

Vân Tuân Vũ bất động thanh sắc nhìn không gian ảo cảnh trước mặt, lát sau bỗng nhiên nháy lên một ngọn cây gần đó. Y đưa mắt quan sát xung quanh một lượt, khí thế càng bức người hơn.

Ảo cảnh này không có gì nguy hiểm, người tạo ra nó chỉ đơn giản là không muốn họ vượt qua vòng thi thứ nhất, nên dùng ảo cảnh để giữ chân họ.

Nhưng nếu vì hiếu kỳ thì có thể sẽ bị lạc đường, mà tại sao lại lạc đường?

Bởi vì trong vòng ba ngày, ảo cảnh tự khắc sẽ được phá. Nếu đi quá nhiều, cũng giống như đi trong mờ mịt ba ngày ba đêm, không xác định phương hướng, sau khi ảo cảnh biến mất, họ cũng không chắc rằng đã đi ra khỏi Linh lâm hay chưa.

Lựa chọn duy nhất hiện giờ là "há miệng chờ sung", để lối thoát tự đến tìm họ. Nhưng nếu qua ba ngày sau, vậy thì không còn đủ thời gian để vượt đến Hướng Linh Kiếm phong được.

Nhưng mà không sao, hình như Vân Tuân Vũ phát hiện ra... muốn phá ảo cảnh cũng không phải việc khó. Chỉ là không có đủ người thôi.

Tổng cộng có mười hai chỗ được thiết lập ảo cảnh giống nhau, nhưng họ chỉ có mười người...

Hiện tại bầu trời đã ngả sang chiều tà, màn đêm rất nhanh liền buông xuống. Trong đêm tối chưa dám chắc không có nguy hiểm, Vân Tuân Vũ cũng không thích dài dòng. Mở miệng dặn dò vài câu ngắn gọn thuyết phục, sau đó người nào người đấy đều tự tìm chỗ nghỉ ngơi.

Lạc Nhạn thật hưng phấn bám lấy Trần Dương không buông, ngay cả lúc này cũng vậy, y cất giọng non nớt thì thầm: "Dương ca ca, đệ ngủ cùng huynh có được hay không?"

Trần Dương có chút chần chừ, cả thân thể hắc chỗ nào cũng có độc, nếu xảy ra chuyện gì thì đúng là đáng e ngại.

Tốt hơn hết vẫn là trước tiên giữ khoảng cách, tránh gây hại cho người khác, rước họa vào thân. Nhưng... Trần Dương nhìn về mặt khả ái trông ngóng của Lạc Nhạn, trong tâm rốt cuộc lại mềm nhũn, bất đắc dĩ gật đầu, hắc nhỏ nhẹ nói: "Vây... được, nhưng đệ phải nhớ, không được đụng chạm với ta, rất nguy hiểm."

Chỉ chờ có câu này, Lạc Nhạn liền vui mừng kích động nằm xuống bên cạnh Trần Dương. Đôi mắt to tròn mở lớn, khuôn mặt phúng phính được bóng tối bao trùm, mơ hồ nhìn thấy trên khóe môi y dần dần câu lên một đường cong hạnh phúc.

Trần Dương lần đầu ngủ cùng người khác, trong lòng luôn canh cánh lo lắng sẽ gây ra họa. Đưa mắt nhìn lên bầu trời đầy sao, một cơn gió nhẹ thổi tới, cuốn theo một chiếc lá vàng rơi xuống.

Im lặng nằm một lát, cảm nhận đối phương vẫn chưa ngủ. Lạc Nhạn quy củ đặt hai tay lên trước ngực, quay đầu liền mơ hồ nhìn thấy sườn mặt mượt mà của Trần Dương.

Lúc này, Trần Dương cũng thật trùng hợp nhìn sang. Hai mắt chạm nhau, một luồng điện như có như không chạy dọc thân thể.

Thình thịch, thình thịch. Hai trái tim bất giác loạn lên, cùng đậm

chung một nhịp.

Lạc Nhạn lúc sau cười khúc khích, Trần Dương lại không rõ nguyên do trên mặt nóng ran lên. Cũng may bây giờ là buổi tối, nếu không chắc hẳn muốn đào hố chui xuống quá.

Cũng do là buổi tối nên không gian xung quanh đều yên tĩnh đến lạ. Tiếng cười của Lạc Nhạn vang lên trong đêm tối, hơi kích thích màng nhĩ người nghe.

Bởi vậy, phía bên phải liền thoát ra tiếng cắn nhằn khó chịu: "Thật ồn ào, có định để cho người khác nghỉ ngơi không hả?"

Phút chốc Lạc Nhạn liền im bặt, nhưng vẫn cố nhin cười, phát ra giọng mũi hừ hừ.

Trần Dương hơi mím môi, một lần nữa quay sang nhìn, biết đâu lại bắt gặp ánh mắt của Lạc Nhạn. Liền như đụng phải thứ gì, bằng tốc độ nhanh nhất lập tức xoay cả thân thể đi.

Lúc này, Lạc Nhạn hơi chu môi, giả vờ giận dỗi nói: "Dương ca ca, đệ lạnh, muốn ôm."

Chỉ thấy bóng lưng nhỏ nhắn của Trần Dương run run, một lát sau hẳn liền ngồi dậy, động tác không nhanh không chậm cởi ra ngoại bào, lấy đắp lên người Lạc Nhạn, y thấy vậy liền nói: "Dương ca ca, như vậy huynh sẽ lạnh, hay là..."

Chỉ là, chưa kịp để cho Lạc Nhạn nói hết câu, Trần Dương liền đã nhanh chóng cướp lời: "Ta không lạnh, đệ... đệ cứ yên tâm ngủ đi."

Lạc Nhạn nhú mày, người này... tại sao lại không biết chăm sóc bản thân như vậy? Trời đêm lạnh ngắt như thế này, còn có thể mở miệng nói ra hai từ không lạnh?

Tuy là y không đành lòng, nhưng đang trong hình hài một đứa trẻ, lại không thể làm được gì khác. Lạc Nhạn liền bắt đắc dĩ nhắm mắt lại, nhưng vẫn không quên nhích lại gần với thân thể của người kia.

Chỗ ở của mỗi người đều được bày kết giới bảo vệ, vì vậy, một đêm trôi qua rất yên bình.

Sáng hôm sau...

Trời tờ mờ sáng, trong không khí thoang thoảng hơi lạnh của sương sớm, vốn là trước giờ chưa từng có một giấc ngủ sâu, Trần Dương bị một tiếng động nhỏ đánh thức.

Nhìn sang bên cạnh, Lạc Nhạn vẫn nằm đó. Thân hình nhỏ nhắn đem ngoại bào của hắn quần lấy.

Phát hiện không có gì khác thường, Trần Dương liền chống người ngồi dậy, men theo hướng phát ra tiếng động mà đi.

Đến nơi, chỉ thấy một bóng lưng đứng trên ngọn cây cao. Hắn đứng đó nhìn một hồi, tất nhiên biết người đứng đó là ai, vốn dĩ cùng nhau không thân không thích.

Nhưng là khi Trần Dương vừa xoay người bước được hai bước, liền nghe tiếng nói lạnh nhạt phát ra: "Nếu Trần công tử đã đến, vậy thì cùng nhau trò chuyện một chút đi."

Trần Dương khựng lại, hắn nghe ngữ điệu này không một chút xa cách, nhin không được cảm thấy trong lòng dâng lên kích động, ầm ập.

Hắn vận chuyển linh lực, cũng một đường nhảy lên ngọn cây, ngữ khí mùi phần rụt rè nói: "Vân công tử, có... có chuyện gì muốn nói sao?"

Trần Dương kêu ra một tiếng này, chỉ là nghe người khác gọi như vậy. Kỳ thực, hẳn quan hệ hạn hẹp, căn bản là không biết người này là ai, đến từ đâu.

Vân Tuân Vũ đưa mắt nhìn một mảnh xa xăm rộng lớn phía trước, không nhanh không chậm nói: "Chắc Trần công tử cũng biết, ảo cảnh này có thể hay không phá được."

Trần Dương im lặng một lúc, mới nhẹ nhàng lên tiếng: "Vân công tử hiểu biết rộng rãi, nhìn xa trông rộng."

Vân Tuân Vũ đúng thật có học thức, một câu ngắn gọn không đầu không đuôi này, y tất nhiên hiểu được hàm ý trong đó, liền nói: "Trần công tử là người thông minh, tu vi và tư chất đều khác người thường, không biết có thể..."

Lời này không ra khỏi miệng, như hiểu được ý nghĩ của đối phương, Trần Dương liền gật đầu, nói: "... Có thể!"

Lời nói kiên định này làm cho Vân Tuân Vũ có chút ngạc nhiên.

Còn Trần Dương, hẳn cảm thấy người này khác với những người khác, không gây áp lực, không phỉ nhổ hắt. Tạo ra một loại cảm giác gần gũi lạ thường, giống như... mẫu thân đối với hắn.

Chương 68: Lọt vòng.

Mộc Du Tử đưa mắt nhìn Vân Nhai hạc hoa lệ không chút tổn hại trước mặt, thần tình vô cùng kích động nói: "Người, người là con chim năm đó được Cẩm Ngọc cứu có phải không?"

(Dù gì người ta cũng là Vân Nhai hạc cao quý hiếm có khó tìm, người có cần kêu hai từ con chim lộ liễu như vậy hay không a!!!!)

Vân Nhai hạc quả nhiên đối với Mộc Du Tử một chút phòng bị cũng không có, nó rút lại thân thể, cổ ngược lên rít ra vài tiếng chói tai.

Nhưng những tiếng này lại thật sự giống với một khẩu hiệu, Mộc Du Tử ngẫm nghĩ hồi lâu, rốt cuộc trong đầu cũng sáng tỏ, thông suốt tường tận.

"Người tới đây làm gì?"

Chỉ nghe Vân Nhai hạc thoát ra vài tiếng, Mộc Du Tử lại cứ như vậy tự biên tự diễn: "Người nói tới đây tìm chủ nhân của người? Nhưng mà Cẩm Ngọc đã..."

Ờ thì người khác nhìn vào chắc chắn nói hấn bị khùng, nhưng cái đó không quan trọng. Quan trọng là hấn cư nhiên lại bị một con chim cất lời, quá... mất thể diện rồi.

Mộc Du Tử mặt đen như đít nồi, hấn nghĩ con chim này chắc chắn trong đầu có bệnh, mà có bệnh thì phải trị a.

Vì vậy, hành động tiếp theo của Mộc Du Tử liền khiến Vân Nhai hạc nuốt xuống nước bọt và những tiếng chuẩn bị rít ra.

Mộc Du Tử nháy mắt liền lấy ra một sợi chỉ đỏ, dung đưa qua lại trước mặt Vân Nhai hạc, nó hận a...

Tại sao loài chim cao quý như nó lại bị một tên nhân loại sắp lên trời,... khụ khụ, sắp phi thăng uy hiếp chứ.

Còn nữa, tín vật của chủ nhân thế nào lại ở trong tay cái tên thần kinh này?

Không được, tuyệt đối không cho phép người điên làm vậy bần tín vật quý báu đáng sợ này.

Nhưng mà làm cách nào để cướp lại đây?

Hu hu, cũng tại năm xưa lúc chủ nhân đi lịch luyện, sợ nó bay nhảy lung tung rồi gặp nguy hiểm, nên mới để lại một tia thần thức cùng linh lực vào tín vật này.

Kể từ đó, Vân Nhai hạc bị hạn chế phạm vi hoạt động. Cho đến khi chủ nhân chết, nó mới được tự do. Cũng vì vậy mà nó sợ tín vật quý báu này của chủ nhân.

Vân Nhai hạc muốn nói, nhưng là không nói thành lời, tủi thân cúi đầu. Lần này nó là cảm nhận được khí tức của chủ nhân, tuy rất mỏng manh, nhưng nó vẫn đặt một tia hi vọng vào đó.

Mộc Du Tử nhìn một vẻ ủ rũ héo úa của nó, cuối cùng thở dài, cất lại chỉ đỏ, nói: "Người còn mơ tưởng cái gì, người cũng đã không còn, cần gì phải khổ sở như vậy a."

Vân Nhai hạc bỗng nhiên lại càng phát sáng, bộ lông trắng muốt nhuộm đầy ánh hào quang.

Nó ngửa đầu rít một hơi dài, sau đó vung cánh bay đi.

Mộc Du Tử nghe tiếng kêu mang theo thê lương, buồn bã vừa rồi. Trong lòng cũng bất giác nhói đau, hắn thật muốn ngửa mặt lên trời, cười thật to.

Hắn muốn cười sự giả tạo ngu ngốc của mình, cười cả thiên hạ này quá tàn nhẫn.

Hắn ngồi trên một tảng đá, gục mặt xuống gối, nở một nụ cười không rõ ý vị.

Chẳng biết qua bao lâu, thân hình bị màn đêm bao phủ rồi cuộc mới động dậy. Lẳng nghe tiếng gọi của ai đó, hắn lại cười.

Loại bỏ những suy nghĩ không nên tồn tại, Mộc Du Tử liền nhảy xuống đất, hướng phía tiếng gọi mà đi.

.

.

.

Ba ngày sau ở Hướng Linh Kiếm phong...

Trong thời gian ba ngày này, số người chết trong Linh lâm cũng không phải ít, số người bị thương cũng có.

Trên Kiếm phong khung cảnh đẹp như mơ, nhìn ra phía xa xa, mây trắng bay lượn như sương mù, làm lòng người rộng rãi.

Trước mắt là mặt đất được lát đá xanh, bằng phẳng sạch sẽ, có thể dung chứa mấy ngàn người.

Chính giữa là một bức tượng đá được điêu khắc tỉ mỉ tinh xảo, cao khoảng mười trượng.

Đạo nhân trẻ tuổi y bào phiêu dật, vẻ mặt góc cạnh uy nghiêm đứng thẳng, trên tay là một thanh trường kiếm tinh tế. Mang lại cho người nhìn cảm giác vừa mới mẻ, vừa áp bức.

Khi sơn môn mở rộng, các tân đệ tử may mắn vượt qua vòng thi thứ nhất, theo lời tập trung đến Ngọc Hồi điện.

Ngọc Hồi điện là chủ điện của Hướng Linh Sơn phái, nằm ở bộ phận thuộc Kiếm phong. Một mặt dựa núi, ba mặt là vách cao, mây trắng vờn quanh, các tân đệ tử cần phải ngự kiếm mới có thể bay lên.

Trái phải hai bên quảng trường, trên vách đá bằng phẳng có khắc hình các tu sĩ Linh Đế và Linh Thánh cảnh các đời, khiến không ít tân đệ tử vây xem cảm thán.

Ở giữa được dựng lên chủ điện, tấm hoành lớn mang ba chữ bằng vàng "Ngọc Hồi điện". Trước điện có tám cây trụ, cao khoảng mười trượng, khí thế hùng vĩ.

Khung cảnh hoành tráng này, Vân Ngạo Phong không chỉ tưởng tượng một lần.

Bây giờ thấy được, quang cảnh chân thật càng chấn động lòng người, kích động sôi sục, đúng là lòng muốn nở hoa.

Lúc này, ba tiếng chuông vang vọng trong Ngọc Hồi điện, kiểm tra bắt đầu.

Lần kiểm tra này chỉ là đo lường tư chất, tu vi và tuổi tác, không phải vòng thi chính thức thứ hai.

Các tân đệ tử lọt vào vòng thứ hai cũng không nhiều, cơ hồ chỉ trên dưới một trăm người. Số lượng người so với lúc đầu ít hơn phân nửa, chỉ sợ sau khi vòng thi thứ hai kết thúc, số người còn lại chưa đến năm mươi người.

Chương 70: Tật xấu của ca ca.

Bên cạnh sân đấu có lập lên một cái lư đồng, nội cắm vào cây nhang, làm thời gian tỷ thí, khi nhang cháy hết, thời gian thi đấu cũng hết.

Nếu như chưa phân thắng bại, cả hai sẽ rơi vào số phận làm đệ tử ngoại môn hoặc tạp dịch.

Mà nếu đấu thắng, sẽ dựa trên tuổi tác và tu vi để nhập phong. Nhưng khi thua cũng chỉ có thể làm ngoại môn đệ tử, nếu không muốn, vậy thì liền xuống núi, tiêu dao một trận, năm năm sau quay lại dự thi.

Nhưng nếu ở lại, không chừng trong phái tổ chức đại hội, đi đăng ký tham gia, vận khí tốt liền được trở thành đệ tử nội môn chính thức.

Lúc này. Một đôi song sinh tỷ đệ, tu vi ngang ngửa nhau. Tính đến bây giờ, chỉ còn khoảng năm phân là hết thời gian thi đấu.

(Phân: Phút).

Mà mỗi một chưởng hai người xuất ra, tuy không thể nói là uy lực cường hãn, sắc bén, nhưng với đối phương cũng là một đòn chí mạng.

Cứ đánh thế này, kết quả thì khỏi bàn, tất nhiên sẽ không được trở thành đệ tử nội môn.

Nhưng ngay khi thời gian sắp kết thúc, hai người vẫn đang giáp chiến. Chỉ thấy, nam tử kia lại đột nhiên dừng lại động tác, bị ăn một chưởng, khụy gối, ôm ngực, phun máu, thua trận, làm ngoại môn đệ tử.

Trong ánh mắt nữ tử kia lóe lên khó chịu, cặp mày chau lại, làn da bạch ngọc trắng nõn cũng giống như đen thêm vài phần, nhìn trên người đệ đệ không rời.

Vừa kịp thời gian, nhìn nén nhang, mọi người đều âm thầm thở phào.

Thấy kết quả đã phân rõ ràng, đại đệ tử của Bát Trảm phong liền lớn tiếng hô hoán: "Ván thứ nhất, Dạ Minh thua, Dạ Tuyết Linh thắng! Số 2 lên sân đấu."

Đợi khi hai tỷ đệ Dạ Tuyết Linh và Dạ Minh đi xuống, không cần đợi lâu đã thấy hai nam tử bước vào, cúi đầu hành lễ, động thủ ta đấm người đá, một chút đặc sắc cũng chẳng có.

Dạ Tuyết Linh tùy tiện đỡ lấy Dạ Minh, đưa y ra một chỗ vắng, bắt đầu tra khảo: "Tại sao đệ lại nhường cho ta? Rõ ràng đệ biết ta không cần người khác nhân nhượng, đệ là đang khinh thường ta thực lực yếu kém phải không!?"

Dạ Minh có chút không biết làm thế nào, ai bảo vị tỷ tỷ xinh xẻo của y lại có cái tính thanh cao ngạo kiêu khoa trương như vậy chứ!

Cuối cùng y cũng không thể nói ra lời nào khác, liền làm thành bộ dạng ngốc nghếch, cúi đầu ủ rũ đạo: "Hì hì, dù sao thì làm đệ tử ngoại môn có mấy năm thôi mà, ca... à tỷ tỷ cần gì phải dữ dằn như vậy a! Huống chi, trở thành đệ tử nội môn ở đây là nguyện vọng lớn nhất của tỷ, chuyện này đối với tỷ là vô cùng lợi lộc còn gì."

Lúc này, Dạ Tuyết Linh cấp qua một viên đan dược, Dạ Minh khom

người ôm bụng lấy nuốt xuống.

Nhưng là Dạ Tuyết Linh còn chưa hả giận, liền trừng mắt nhìn đệ đệ một cái, đôi tay thon gầy còn thuận tiện vươn ra véo thật mạnh vào eo Dạ Minh.

Loại cảm giác này y từng chịu qua không ít, cứ hễ có sự việc tương tự như hôm nay, y liền được tặng miễn phí một cái nhéo cực nhẹ nhàng.

Bị đau, Dạ Minh la ré lên, nước mắt lưng tròng, mặt nhăn mày nhú, biểu tình mếu máo nói: "Ca ca, huynh thật hung dữ! Đệ..."

Dạ Tuyết Linh ngay tức khắc vươn đôi tay bịt kín miệng Dạ Minh, âm dọa ngữ điệu rít lên: "Tỷ tỷ! Đệ còn dám gọi một tiếng ca ca, đừng trách ta vô tình!"

Một tiếng tỷ tỷ kia, giống như là phát ra từ kẽ răng, trầm thấp mà tràn đầy lãnh ý, khiến cho sống lưng Dạ Minh bất giác chảy ra mồ hôi lạnh.

Dạ Minh phát ra thanh âm ưm ưm, khuôn mặt thập phần thống khổ, cố gắng nhịn xuống gật gật đầu.

Dạ Tuyết Linh ngó đông ngó tây, phát hiện không có người nào, mới yên tâm buông tay ra.

Sau khi khuôn miệng được giải khai, Dạ Minh lại là ngựa quen đường cũ, lớn giọng kêu la: "Ca ca là... Oái, á á..."

Trên tai truyền đến cảm giác đau đớn không tả nổi, y thầm nghĩ, chắc chắn tai sẽ bị tỷ tỷ tốt tính này kéo rách, y kêu đến lợi hại.

"Tỷ tỷ, là tỷ tỷ! Tha cho đệ đi, a a, tỷ có thể nhẹ nhàng một chút không?! Áu..."

Sự cầu xin này rơi vào quên lãng, Dạ Tuyết Linh hoàn toàn không để ý, trên tay vẫn không từ bỏ công việc cao cả của chính mình.

Nàng trợn tròn mắt, biểu cảm dữ tợn cướp mất hy vọng của Dạ Minh: "Nếu đệ còn dám hé nửa lời về thân phận của ta, cái tai của đệ coi như được tự do, cũng không phải đệ không biết tính của ta, vẫn là ngoan ngoãn nghe lời thì hơn, đừng khiến ta tức càng thêm tức."

Dạ Minh bó tay rồi!

Vị ca ca này của y bất quá chỉ lớn y vài phân, hai người giống nhau hoàn toàn, nhưng Dạ Tuyết Linh hẳn lại có ba thói quen không mấy tốt đẹp.

Thứ nhất là thích động tay động chân với đệ đệ của mình.

Thứ hai là thích rủ đệ đệ trốn nhà đi bụi!

Thứ ba là thích cải trang thành nữ nhân, đơn giản là muốn gần gũi hơn với các mỹ nữ, ngày ngày được chiêm ngưỡng dung nhan tuyệt sắc của các nàng.

Nhưng phải công nhận rằng, Dạ Tuyết Linh cải trang cực kỳ giống, từ dung mạo đến thân hình, từ biểu cảm đến hành động, hết thảy đều không có sự khác biệt so với nữ nhân thật sự.

Đặc biệt là giọng nói của Dạ Tuyết Linh, muốn giọng nam liền có thể, muốn giọng nữ cũng không thành vấn đề.

Giọng nữ của hắn do luyện tập nhiều mà trở nên rất thánh thót, trong veo, trên cơ bản đều không thể tìm ra sự đối lập với nữ nhân.

Sau một khắc tưng kinh rèn luyện thói xấu của đệ đệ, Dạ Tuyết Linh hai người rốt cuộc quay trở lại trận so tài.

Lúc này, trong sân đấu đã không phải là hai nam tử trước đó, mà là hai nữ tử mang theo vẻ ma mị khó cưỡng.

Thấy vậy, trong mắt còn hàm chứa âm khí của Dạ Tuyết Linh liền sáng lên, miệng cười toe toét, khiến mấy cái nam tử đứng xung quanh nhìn thấy mà động lòng không thôi, chỉ hận không thể rước nàng về làm dâu nhà mình.

Dạ Tuyết Linh tuy dung mạo khá bình thường, nhưng đặc biệt có một đôi mắt mười phần câu nhân. Khi cười, hình thành một độ cung mê người.

Trên má còn ẩn ẩn chứa một cái lúm đồng tiền, vừa dụ hoặc vừa sắc sảo.

Chương 71: Canh 1: thắng.

Trên sân đấu đã là cặp thi số 5, chỉ còn cách một vòng là đến lượt đấu của Vân Ngạo Phong và Vô Ly.

Nhưng hai người họ vẫn không hề biết đối thủ của mình là ai, tâm trạng vẫn còn mơn mớn tươi tốt, cho đến vòng thi thứ sáu, người thi vậy mà lại là Vân Tuân Vũ.

Đối thủ của y gọi là Thanh Bạch Liên, tu vi không cao, tư chất bình thường, xem ra trận đấu này không cần kéo dài rồi.

Nhưng sự việc không đơn giản như vậy!

Thanh Bạch Liên trên người còn có một pháp bảo phòng ngự và một pháp bảo tấn công, uy lực cực kỳ khủng bố, cơ hồ là đem Vân Tuân Vũ đẩy ra xa mấy trượng, kém chút rời khỏi sân đấu.

Đám người Vân Ngạo Phong vây ở xung quanh, nhìn tình thế không mấy khả quan mà tâm dâng lên tận chín tầng mây.

Vân Tuân Vũ trên người chỉ có duy nhất một vũ khí, nhưng y cũng không triệu hồi Niệm Linh Kim Thiển. Trong tâm đã có chút loạn, pháp phòng không yên.

Từng hơi thở nặng nề cứ như vậy được thoát ra, mồ hôi nóng hổi chạy dọc theo sườn mặt mượt mà.

Tuy nói Niệm Linh Kim Thiển là thanh kiếm phòng thân của Vân Tuân Vũ, nhưng y cũng không hoàn toàn huy động được uy lực của nó, chỉ có thể thức tỉnh một nửa.

Thanh kiếm này lại không rõ lai lịch và phẩm cấp, mọi thứ đều là một ẩn số. Lần đầu tiên Vân Tuân Vũ tiếp cận với nó, là lúc Vân Ngạo Phong bị y đẩy vào chỗ chết.

Y rất ít khi rút kiếm, vì y phát hiện, nếu sử dụng nó quá nhiều sẽ bị hao mòn nguyên khí, lâu dần dẫn đến bạo thể mà chết. Y lại không thể thoát ra khỏi nó, giống như có một sợi dây vô hình kéo y lại, ràng buộc cưỡng ép y.

Nhưng đánh bằng tay không thì phần thắng chắc chắn nghiêng về Thanh Bạch Liên.

Vân Tuân Vũ nhìn về phía nén nhang đã cháy hết một nửa, lại quay qua nhìn Vân Ngạo Phong. Phát hiện trong đôi mắt tinh vi đẹp đẽ của hắn, như ẩn như hiện hàm chứa một sự lo lắng không thể nói thành lời.

Hoặc có lẽ Vân Tuân Vũ nhìn nhầm, y thấy một tia cảm xúc chật vật trong ánh mắt dịu dàng kia.

Chính bản thân Vân Ngạo Phong cũng không hề phát hiện dị thường trong con người đen tuyền của mình. Hắn nhúu thật chặt cặp mày, chỉ cảm thấy vô cùng bức bách, vô số cảm xúc bao vây hắn.

Nhìn đến thất thần, trong ngực Vân Tuân Vũ tự nhiên lại nhói lên. Tiểu Phong.... Chỉ sợ có một ngày y không được gọi đệ đệ thân mật như vậy, cũng không thể ở bên cạnh an ủi, nói cười tự nhiên như bây giờ.

Y đã phạm phải một sai lầm lớn, nếu như ngày đó mọi chuyện không xảy ra, y sẽ không cần sống trong nôn nao lo sợ như vậy!

Y đã thật sự hối hận rồi, chỉ mong có một ngày có thể bù đắp cho hấn, mãi mãi chôn vùi những lỗi lầm y đã gây ra.

Hai người cứ như vậy nhìn đối phương, rồi lâm vào suy nghĩ của riêng mình, cho đến khi bị tiếng hét chấn tỉnh, Vô Ly kinh hãi kêu lên: "Cẩn thận, muốn chết hả!?"

Mặt Vô Ly đủ dày, vậy nên biết bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chăm y, y cũng không cảm thấy thẹn.

Chuyện này cũng thực bình thường, đó là quy tắc, tất cả mọi người có mặt ở đây đều không ai có quyền lên tiếng, ngay cả chương môn cũng vậy, chỉ có người chủ trì đấu chiến mới được mở miệng nói chuyện.

Mà nếu làm trái quy tắc...

Vô Ly! Ta muốn chúc mừng ngươi!

Chúc mừng ngươi vì đã bị loại bỏ tư cách thi!

Đó là kết cục!

Đại đệ tử Bát Trảm phong tai nghe mắt thấy một màn vừa xảy ra, bàng hoàng vừa qua đi, hấn liền lớn tiếng tuyên bố một sự thật: "Loại bỏ tư cách thi đấu: Một trường hợp!"

"Ớ..." Vô Ly khòe miệng giật giật, ờ, đột ngột quá, không kịp tiếp thu có được không?

Biết trước vậy thì Vô Ly đã không lên tiếng làm gì, cái miệng này quá xui xẻo, lời nào nói ra cũng đều thối như vậy!

A, đúng là cái mồm hại cái thân mà!!

Hiện tại, trong thâm tâm của Vô Ly đang không ngừng chửi bới Vân Tuân Vũ, tuy là y tự rước họa vào thân, nhưng nếu không có đại ca cũng sẽ không có chuyện như vậy.

Mộc Du Tử đứng cách đó hơi xa, hồi nãy nghe giọng nói của Vô Ly, trong lòng bất quá cũng biết kết quả là như thế nào. Mặc dù hơi tiếc, nhưng ngược lại cũng không phải là không tốt.

Trường hợp mất tư cách thi đấu không phải lần một lần hai, trước nay cũng xảy ra rất nhiều. Thậm chí còn có người chết trên đấu trường.

Lúc này, Vân Tuân Vũ phản ứng lại nhanh lại lãnh, tránh khỏi một kích chí mạng của Thanh Bạch Liên.

Trong lòng tràn đầy nhiệt huyết cùng sức mạnh, thế giới như rộng rãi rộng mở, bầu trời vốn đã xanh lại càng thêm xanh.

Có lẽ do y suy nghĩ quá nhiều, Tiểu Phong căn bản không phải có cái gì dị trạng, chỉ là một phút lo lắng bỗng bột mà thôi.

Trong thâm tâm y giống như có vài phần vui vẻ, mà khi chứng kiến Vô Ly bị loại bỏ tư cách thi đấu, y lại càng âm thầm đại hỉ, tránh được một cái bóng đèn.

Thanh Bạch Liên nhìn thấy đối thủ tựa hồ mạnh thêm vài phần, trong lòng đã có chút hoảng, có một loại dư vị như... muốn lâm trận bỏ chạy.

Khí thế cường đại, Vân Tuân Vũ thành công làm cho đối thủ phân tâm. Nhân cơ hội này, y dồn toàn lực vỗ qua một chương.

Thanh Bạch Liên vì không kịp phòng bị mà bị chấn bay, rời khỏi đấu trường, nhưng là Vân Tuân Vũ cũng không muốn giết người, nên vẫn hạ thủ lưu tình, Thanh Bạch Liên căn bản không bị nội thương,

chỉ là cảm thấy... da đầu tê dại, cánh tay trầy xước chút ít, được các sư huynh đỡ dậy.

Vương Thu hô lên: "Vòng số 6, Thanh Bạch Liên thua, Vân Tuân Vũ thắng!"

Tất cả đệ tử cả mới lẫn cũ ầm ầm vỗ tay, nhưng vẫn chung thủy không nói tiếng nào.

Chưởng môn nhìn qua tu vi và tư chất của Vân Tuân Vũ, sau đó hữu ý cười cười, ôn hoà gật đầu.

Các phong chủ trong nội tâm cũng đã có trước dự tính, người này chính là nhân tài hiếm gặp, có thể được nhập vào thượng phong.

Vân Ngạo Phong rốt cuộc thả lỏng tâm tình, hí mắt nhìn Vân Tuân Vũ đang tiến về phía này.

Chương 72: Lý lam.

Vân Ngạo Phong cười thật tươi, thay cho lời chúc mừng, Vân Tuân Vũ cũng cười đáp lại.

Y hơi liếc mắt, cảm giác như có người đang nhìn mình.

Khi y quay đầu liền bắt gặp ánh nhìn vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị của những người khác, đặc biệt là Thanh Bạch Liên. Vân Tuân Vũ vẫn không ghi lòng, đối với hắn ta gật nhẹ đầu.

Thanh Bạch Liên liền di rời tầm mắt, tỏ vẻ không quan tâm!

Kế tiếp, Vương Thu lại đứng nghiêm chỉnh hô lớn: "Số 7 và số 121 lên đấu trường!"

Bởi vì Vô Ly bị loại bỏ tư cách thi, sẽ có người khác thế chỗ. Mà lần này trùng hợp lại thừa ra một người, cho nên, cứ như vậy mà ghép vào, không cần tính toán lo lắng loạn.

Các đệ tử đều biết quy tắc và số lượng tân đệ tử, cũng không có ai thắc mắc. Chỉ có người âm thầm tiếc nuối thay người bị thế chỗ.

Vân Ngạo Phong tuy đã biết là nhị ca không thể thi đấu, nhưng là nghe Vương Thu nói như vậy, hắn trên cơ bản đã biết đối thủ nguyên tắc của mình là ai.

Chỉ là, nhị ca hắn bị loại rồi, lần này đối thủ cạnh tranh của hắn lại là

người khác.

Vô số ánh mắt đều đang theo dõi từng bước chân của Vân Ngạo Phong, cho đến khi hắn bước vào gần trung tâm đấu trường, đối thủ của hắn vẫn còn chưa xuất đầu lộ diện.

Mọi người ráo riết nhìn xung quanh, ý định tìm kiếm người mang số danh 121. Nhưng kết quả là 0!

Vân Ngạo Phong có chút căng thẳng cùng khẩn trương, một mình đứng giữa đấu trường, đối thủ không thấy đâu, làm hắn càng nhịn không được thở gấp.

Vân Ngạo Phong đợi hồi lâu cũng không thấy có người lên, hắn đứng đến nỗi chân đã muốn nhũn ra, không kìm được run rẩy nhẹ nhàng.

Hắn hít vào một hơi thật sâu, sau đó hé mở hai cánh môi mỏng căng mọng, chậm rãi thở ra từng ngụm khí.

Lúc này hắn mới cảm thấy tỉnh táo hơn, cảm giác đứng trước đám đông, ở dưới mí mắt nhiều người như vậy thực sự không tốt chút nào!

Loại tư vị này, Vân Ngạo Phong hắn tuyệt đối không muốn nếm thử lại lần thứ hai a.

Vương Thu sẽ không cho rằng mình nói gì sai, và cũng sẽ không bao giờ sai. Vì vậy, hắn ta lại kiên nhẫn nói to: "Số 121 lên sân đấu!"

Lại qua thêm một chút, Vương Thu liền tính nói qua một lần nữa.

Nhưng là lúc này đột nhiên có bóng người bước vào đấu trường, lời sắp thoát ra khỏi miệng đã được nuốt xuống.

Chỉ thấy người kia là một nữ tử có vẻ đẹp băng lãnh, trên người vận

một bộ trung y cũ nát, nhưng nhìn tuổi tác giống như vừa mới là một cái mười bốn, mười lăm nữ tử.

Nhìn thân hình gầy guộc, mảnh mai của nàng, khóe miệng và khoé mắt Vân Ngạo Phong đồng loạt giật mạnh mấy cái.

Nàng ta...tu vi thế mà cao hơn Vân Ngạo Phong hẳn một bậc, tư chất và khí thế đều có chút áp bách bức người.

Nữ tử này danh tự là Lý Lam, nàng bất động thanh sắc hướng Vân Ngạo Phong gật nhẹ đầu, hẳn cũng đáp lại coi như là chào hỏi!

Trên tay Lý Lam là một thanh gậy gỗ gần như sắp mục nát!

Nhìn xuống hai bàn tay mình, Vân Ngạo Phong mới phát hiện ra một sự thật, không thể thật hơn!

Vũ khí chiến đấu của hẳn đâu?!

Ờ, cái thanh kiếm vừa xinh đẹp lại còn vô dụng kia dùng cũng như không!

Quy tắc thi cũng không có nói là không được sử dụng phù chú, vậy thì hẳn liền sử dụng cái đó đi.

Vừa dứt suy nghĩ, Vân Ngạo Phong mới yên tâm nhìn thẳng hướng Lý Lam, nhưng là đáy mắt vẫn có chút lờ mờ.

Vân Ngạo Phong không rõ, mình tại sao liền rút trúng tiểu cô nương? Tu vi lại còn cao hơn hẳn?!

Vô vàn suy nghĩ vớ vẫn hiện ra trong đầu, dưới chân bất tri bất giác run nhẹ, chỉ là cường độ quá thấp, không có người nào phát hiện.

Nhìn nhìn nhẫn trữ vật bằng vàng trên tay, Vân Ngạo Phong bỗng

nhiên có chút không biết ứng đối như thế nào.

Đây là liền tiến lên đánh? Hay là trước nhượng hai chiêu thử một chút?! Dù sao thì cũng không thể chỉ đứng yên một chỗ.

Lý Lam vô cảm nhìn một màn suy đi nghĩ lại vẫn như cũ của Vân Ngạo Phong, dường như chưa có ý định động thủ trước!

Cuối cùng, thời gian đã sắp hết hơn phân nửa, các đệ tử ở xung quanh mặt cau mày nhú, sốt ruột không thôi, rốt cuộc Vân Ngạo Phong cũng làm ra một cái quyết định.

Núi không đến tìm ta thì ta đi tìm núi!

Vân Ngạo Phong vận linh lực hướng Lý Lam xông qua!

Phía đối diện, đáy mắt Lý Lam như ẩn như hiện lóe ra một vệt sáng. Cây gậy gỗ trên tay nàng rắc một tiếng khá nhỏ, nhưng nó không gãy đôi, mà là tiếng thứ gì đó được nàng rắc xuống đất.

Mấy thứ này tròn vo, lạch cạch rơi trên mặt đất, thực không đáng chú ý, nhưng không cẩn thận sẽ đạp lên, kết quả thì thảm.

Vân Ngạo Phong chỉ là khoé mắt liếc qua nhìn thấy có chút không đúng. Ngay khi sắp sửa đạp lên những hạt châu trên mặt đất, dưới chân bộ pháp cấp tốc biến hóa. Cả người hấn so với con diều cũng muốn giống vài phần, nhẹ nhàng phiêu phiêu nâng lên, dùng tốc độ nhanh nhất có thể bay vọt ra đằng sau Lý Lam.

Lý Lam thấy Vân Ngạo Phong đột nhiên biến mất, đáy mắt bình thường tuy vô cảm, nhưng lúc này lại đang hàm chứa vài tia cảm xúc, có kinh ngạc, có không thể tin.

Vân Ngạo Phong lúc này đã đến bên cạnh Lý Lam, trong lòng cũng tỉnh táo lại. Một tay vận quyết pháp, một tay rút ra hai tấm Trấn Linh

phù và Dẫn Lôi phù.

Đem cả hai lá phù đồng loạt đập về phía Lý Lam, nhưng Vân Ngạo Phong thế mà không sử dụng hết uy lực, vì hắ e ngại người khác sẽ nghĩ hắ ăn hiếp một tiểu cô nương, tuy là tu vi của nàng ta còn cao hơn hắ một bậc.

Chương 73: Người của ma giới quấy phá.

Lý Lam phản ứng cực kỳ nhạy bén, xoay người khô khốc tránh đi một kích của Vân Ngạo Phong.

Hắn đơ, hắn là đã ra tay với tốc độ quá nhanh rồi, tại sao Lý Lam lại còn có thể nhanh hơn hắn?!

Giật mình ngơ ngác nhìn, dưới chân đã muốn đạp chúng đồng hạt châu tròn vo. Lý Lam tự bản thân rắc lên, cũng tự biết tránh né, nàng bay đến bên rìa của sân đấu, chân đặt xuống chỗ rỗng dưới đất.

Oái...

Kêu lên thất thanh trong lòng, Vân Ngạo Phong liền nhanh chóng tránh đi mấy thứ đồ vật dưới đất đang phóng tới.

Lý Lam này... thật sự không đơn giản như bề ngoài, nàng ta vậy mà còn sử dụng đến ám khí!?

Đây gọi là đánh lén a, mà đã là đánh lén... thì chẳng khác nào là phạm quy, hắn muốn hét lớn người này phạm quy quá, nhưng mà hét lên hắn cũng là... phạm quy, không được! Không thể nói.

Âm thầm gào rú trong lòng, Vân Ngạo Phong hắn tức lại tức a!

Hàng ngàn cặp mắt to bằng quả trứng gà thế kia... chẳng lẽ lại bị mù à?!

Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có thể nghĩ!!

Hắn vận chuyển linh lực, rẽ ra một chỗ đứng. Nhưng tinh thần luôn một mực căng thẳng, tùy thời tùy chỗ đều phải chú ý ám khí phóng tới!

Trên khuôn miệng mỏng bạc của Lý Lam tựa hồ khép mở hai cái, ngay tức khắc, trong không khí một trận linh lực ba động, một thân hình yêu thú to lớn liền chạy ra, hướng phía Vân Ngạo Phong mở ra hàm răng dính đầy máu tươi!

Tất cả những người nhìn thấy cảnh tượng này đều một phen hoảng hồn, Lý Lam cư nhiên lại là người đã kí kết khế ước với yêu thú.

Nhưng mà nàng ta tu vi còn thấp, sao có thể kí khế ước với loại yêu thú có phẩm cấp cao và mạnh như vậy?!

Còn chưa kể đến, con yêu thú này không phải yêu thú bình thường, mà nó là một con lệ thú!

Grừ...!

Vân Ngạo Phong bị cái miệng to lớn đỏ hồng kia dọa sợ.

Các vị trưởng lão đều kích động mười phần, thực không nghĩ tới còn có người dám đến đây phá đám. Nhưng điều quan trọng là, tại sao có người của Ma giới giả mạo xâm phạm mà không có người nào nhận ra? Rốt cuộc thực lực của người này... cao bao nhiêu?

Lúc này, trong không khí đột nhiên tràn đầy một mùi hương kỳ lạ, xung quanh năm dặm cây cỏ đều đồng loạt khô héo, một chiếc lá nhỏ cũng không tránh khỏi!

Các đệ tử đều nháo nhào lộn xộn cả lên, đã có người sợ đến da mặt xanh tái.

Đoàn Lễ cho đến bây giờ đã không thể bình tĩnh được nữa, liền vươn tay triệu hồi ra một thanh trường kiếm, vận linh lực vọt thẳng vào đấu trường.

Nhưng rất nhanh, Đoàn Lễ liền đã phát hiện dị thường, thanh kiếm trên tay nặng nề hơn bình thường?! Không! Phải nói là linh lực bản thân đã bị phong bế đến bảy phần mười.

Không chỉ có Chương môn, mà tất cả những người có mặt ở đây, đều gặp phải tình huống y hệt như vậy!

Các đệ tử tu vi cao thì còn có chút linh lực, nhưng người nào tu vi thấp thì linh lực hoàn toàn bị phong bế, so với phàm nhân không khác là bao.

Mười mấy vị phong chủ coi như còn chút linh lực, cũng không thể gây ra uy hiếp đối với Lý Lam. Nhưng nhìn nhau một hồi, rốt cuộc họ cũng xông lên, ngăn cản cái miệng đỏ tươi đang nhào vào thân thể Vân Ngạo Phong.

Vân Tuân Vũ nhìn dáng hình nhỏ nhắn của Vân Ngạo Phong, ngay lập tức lao vào, cả người không chút do dự đem hắc che kín.

Con lệ thú kia thực sự rất mạnh, chỉ cần uy áp nó thả ra, đã có thể khiến cho người ta không kìm được mà phun máu.

Vân Ngạo Phong vì được ca ca che chắn, nên trên người không xảy ra thương tích gì. Nhưng Vân Tuân Vũ lại khác, tu vi của y không phải cao, vì vậy liền bị uy áp cường hãn của lệ thú cọ xát, cả người đau nhói ngã nhào, nhưng trong lồng ngực vẫn chặt chẽ bao lấy thân hình hắc.

Lúc này, xung quanh đã có người lâm trận, hơn ngàn người, chỉ có mười mấy vị phong chủ và mười chín kẻ là còn chưa lại một chút

linh lực.

Không ai biết về thân phận thật sự của Lý Lam, cũng không người nào biết con lệ thú kia tên gọi như thế nào, phẩm cấp và thuộc tính là gì.

Bọn họ chỉ biết, Lý Lam và khế ước thú đều rất mạnh, còn có nàng ta là người của Ma giới!

Nếu nói lệ thú kia như vậy là lợi hại, vậy thì Lý Lam lại càng mạnh hơn nó gấp ngàn lần.

Hiện tại tất cả mọi người đều bị phong bế linh lực, một mình Đoàn Lễ cùng mười lăm vị phong chủ tựa hồ không thể đấu lại được Lý Lam, tình cảnh thập phần không khả thi.

Còn có, mười chín đệ tử còn linh lực đều dồn lực đối phó với cự đại lệ thú. Nhưng là vẫn không chiếm được thế thượng phong.

Lý Lam hiện giờ dư sức hạ gục cả đại phái tu tiên của Vân Thiên đại lục, tuy nhiên, đó chỉ là nàng ta giở thủ đoạn bí ối, lén lút sau lưng.

Không cần dùng hết toàn lực, chỉ cần nhẹ nhàng phát tay, đã có thể chống chọi với các trưởng lão của Hướng Linh Sơn phái.

Lý Lam trên mặt không còn là loại vô cảm kia nữa, mà thay vào đó là một vẻ mặt gian tà độc ác. Nàng ta trên môi phất qua một nụ cười xảo trá, cười tà mị nói.

"Ha ha ha, với một lũ phế vật như các ngươi, đừng nghĩ có thể chống lại ta, hôm nay, đích thân ta sẽ đem lũ phế vật các ngươi về Ma giới làm quà cho cha ta, dám đảm bảo người sẽ rất thích món quà này, ha ha ha..."

Lời này từ trong miệng Lý Lam phát ra thật khiến người ta khinh bỉ,

chán ghét.

Phong chủ Bắc Khiếu phong - Khương Bạch, vốn là một người tuổi còn trẻ, nhưng lại nóng nảy như lửa đốt, lúc này cư nhiên nghe mấy lời rủa nát như vậy, liền nhẫn bất trụ.

"Rốt cuộc ngươi là ai?! Còn không biết điều tới đây quấy rối. Mạnh miệng như vậy, ngươi thật sự nghĩ có thể hạ gục được chúng ta dễ dàng vậy sao?! Đừng mơ!"

(Tác giả: Ô, Lý Lam, hấn bảo ngươi đừng mơ kìa, ta cũng muốn nhắc nhở ngươi, ngươi tỉnh tỉnh, mau tỉnh lại cho ta a, không là sẽ mất mạng đó!)

Trong đáy mắt Lý Lam thoáng lóe lên sát ý, chưởng lực trên tay lại càng mạnh thêm mấy phần, đem đối phương mười mấy người ép đến không thể mở miệng.

Nàng nhếch lên một đường cong mỉa mai, không nhanh không chậm nói: "Hừ, các ngươi còn tự nhận mình là danh môn chính phái? Ta khinh!! Nếu đã là phế vật thì ngoan ngoãn làm phế vật, đừng mạnh miệng như vậy! Đại phái tu tiên a, sớm muộn gì cũng sẽ bị Ma giới bọn ta hạ gục thôi, ha ha ha ha...."

Khương Bạch tức đến hộc máu: "... Ngươi!"

Tiếng cười vang vang của Lý Lam cứ thế vọng lại khắp tứ phía, cơ hồ sợ không có người phát hiện ở đây xảy ra quần chiến!

Chương 74: Ân nhân lại đến.

Vân Tuân Vũ bị thương có vẻ khá nghiêm trọng, cả người mềm nhũn nằm úp sấp trên người Vân Ngạo Phong, khuôn mặt chôn ở hõm vai của hắn, hắn mở to hai mắt nhìn trên vành tai ca ca, hoảng hốt ngồi dậy, gọi: "Ca ca!..."

Hắn lật người y lại, để y gối đầu lên đùi mình, phát hiện trên môi mỏng phảng phất máu tanh, đôi mắt đẹp để lại đã khép kín, cặp mày chau lại thật chặt.

Trong thâm tâm tự dưng dấy lên một cảm giác đau nhói khó tả, hắn hốt hoảng đưa cánh tay run run đến kiểm tra hơi thở, may mắn ca ca hắn không sao, chắc là chỉ bị nội thương mà thôi?!

Lúc này, Mộc Du Tử không chút kinh động bước tới, ngồi xổm trước mặt Vân Ngạo Phong, biểu tình bình tĩnh duỗi tay bắt mạch cho Vân Tuân Vũ.

Trong mắt Vân Ngạo Phong hiện ra kinh ngạc, sao trước giờ hắn chưa từng phát hiện người này biết y thuật?!

Ánh nhìn chăm chăm động tác của Mộc Du Tử, cho đến khi nghe hắn nói: Mạch tượng hơi yếu, nhịp thở bình thường, chỉ bị chút nội thương, không có gì đáng ngại!"

Sau đó lấy từ trong ngực áo ra một lọ thuốc, đưa cho Vân Ngạo Phong: "Uống cái này vào, đại công tử một lát nữa sẽ tỉnh thôi, tam công tử không cần lo lắng! À, người cũng dùng một cái đi!"

Mộc Du Tử nói xong liền rời đi! Để lại Vân Ngạo Phong ngơ ngẩn cả người.

Hắn mở ra lọ thuốc, đổ ra bàn tay chỉ có hai viên đan dược. Hắn vẫn có chút không yên tâm, đưa lên dưới mũi ngửi ngửi, không phải là hắn không tin tưởng Mộc Du Tử, mà vì hắn vẫn không biết công dụng và loại thuốc này là gì, huống hồ hắn chưa từng thấy qua, nhưng có cảm giác rất quen thuộc.

Có một loại hương thơm thanh mát xộc vào khoang mũi, vừa nếm được đã làm Vân Ngạo Phong trở nên bình tâm tĩnh khí.

Hắn không suy nghĩ nhiều, trực tiếp đưa một cái uy cho Vân Tuân Vũ, một cái hắn dùng.

Vừa uống vào, thoáng chốc cảm giác như cơ thể trở nên nhẹ hẫng. Kiểm tra một chút, Vân Ngạo Phong phát hiện pháp quyết phong bế linh lực đã được giải trừ. Không chỉ có vậy, cả người dường như thoải mái, sáng khoái hơn rất nhiều.

Mộc Du Tử, trước giờ hắn ở chung nói cười vui vẻ. Nhưng hắn lại không hề hiểu thấu được con người này, chỉ biết hắn ta rất thích cười, còn có, tu vi thì chỉ dừng lại ở Linh Sư cảnh hậu kỳ, không tăng không tiến.

Mà hình như... Mộc Du Tử còn là một thùng dấm chua?!

Không dám khẳng định!

Cái này là trực giác nói cho Vân Ngạo Phong biết, nhưng mà từ khi vừa mới tiếp xúc với Mộc Du Tử, hắn đã cảm nhận được một loại xúc cảm thân quen, còn có cả Vô Ly cũng vậy.

Nếu không phải qua nhiều hành động và lời nói của hai người họ, đã

khăng định họ là người cổ đại một trăm phần trăm, thì hẳn đã trực tiếp bán tiếng Anh từng phèo với họ rồi.

Nghĩ cũng chỉ có thể nghĩ!

Vân Ngạo Phong lúc này liền hít nhẹ một hơi, cảm giác sau gáy chợt lạnh chợt nóng, một trận gió mạnh mẽ lướt qua, lay động tay áo và mái tóc đen nhánh sau lưng hắn.

Mười chín đệ tử kia đã dụ con lệ thú ra xa vị trí của Vân Ngạo Phong, nhưng là vẫn chỉ ở thế hạ phong.

Bên Lý Lam càng không dám nhìn, các phong chủ và chương môn lúc đầu gồm mười sáu người, bây giờ chỉ còn lại sáu người. Những người khác đều đã bị trọng thương, tình cảnh triệt để chật vật vô cùng.

Hơn ngàn đệ tử đều phong bế linh lực, bây giờ không khác nào một phàm nhân, căn bản không thể giúp được gì, ở lại chỉ có vướng chân.

Vì lý do đó, tất cả mọi người đều tự động lui vào nội thất Ngọc Hồi điện. Nhưng cũng có vài người quân tử không sợ chết ở lại xem quần chiến.

Lại nói, xung quanh Ngọc Hồi điện được ngăn cách bởi một tầng kết giới, nhưng nó chỉ có tác dụng ngăn cản ma vật. Bên trong còn là rộng đến bất ngờ, chứa chấp ngàn người vẫn không có trở ngại.

Lúc này, trong không khí bỗng nhiên có một trận linh lực dao động mạnh mẽ, không gian có một chút vặn vẹo. Một thân ảnh hồng y xuất hiện trước mặt Vân Ngạo Phong.

Nhìn từ đằng sau cũng có thể thấy, người này là một tên phong lưu biến thái, ăn chơi trác táng, khụ khụ... nhầm to!!

Người trước mặt dáng hình thon gầy, mái tóc như thác nước đổ xuống, dài đến ngang hông. Nhưng nhìn qua nhìn lại vẫn là mười phần nam tính, khí chất xuất trần, phong thái ung dung, tạo ra một loại cảm giác yên tâm kỳ lạ.

Trong đầu Vân Ngạo Phong vô thức hình thành hai chữ Tiểu Cửu!

Không sai, người này chính là Tiểu Cửu!

Lúc trước ở Linh lâm từng tương trợ cho hắn, còn nói hắn là chủ nhân gì gì đó của y. Kò kè mặc cả, bám dai như đĩa, cuối cùng đưa cho hắn một sợi chỉ đỏ rồi rời đi. Còn nói thêm một câu kỳ quái: "Tín vật, chủ nhân, sẽ có ngày người nhớ ra."

Làm hắn ba ngày sau lúc nào cũng đội trên đầu ba dấu hỏi chấm bự tổ chẳng, không thể nào hóa giải.

Nhưng là lúc này, Tiểu Cửu lại còn xuất hiện ở đây?

Mà bên kia, phát hiện có người lại tới. Lý Lam liền không nhiều lời, một bên đối phó sáu người kia, một bên duỗi tay hướng Tiểu Cửu phóng đến cây gậy gỗ.

Những tưởng sẽ có thể làm ra một chút tổn hại đối với Tiểu Cửu, Vân Ngạo Phong vốn định lên tiếng nhắc nhở. Nhưng hành động tiếp theo của y, vậy mà làm Vân Ngạo Phong cảm thấy mặt mình bị vả đến toé máu.

Tiểu Cửu giơ lên cánh tay thon dài trắng nõn, khẽ phất liền có thể thay đổi hướng đi của cây thương mục.

Khóe miệng Vân Ngạo Phong co giật a co giật!

Trong lòng thầm thốt ra hai chữ: Cao nhân!

Lúc trước Tiểu Cửu giúp tiêu diệt một đàn Âm Thủ, nói ra đã là lợi hại!

Mà một bầy Âm Thủ phỏng chừng không mạnh mẽ bằng lực đạo cây thương mục phóng tới, nhưng là Tiểu Cửu đều dễ như trở bàn tay, một ý niệm đã thay đổi đạo lý.

Ở thế giới này, căn bản không có cái gì là logic a!

Sau khi tiếp một chiêu, Tiểu Cửu vẫn không hề hấn gì. Thản nhiên như vậy quay người, ánh mắt chứa đựng ôn nhu dính trên khuôn mặt tinh mỹ của Vân Ngạo Phong.

Y khẽ cười, ấm áp gọi: "Chủ nhân, thật nhớ người!"

Chương 75: Thẹn quá hóa giận.

Lý Lam phát hiện, thế nhưng còn có người tránh được một chiêu của nàng. Liền đó tức giận không thôi, lực đạo trên tay tăng vọt, một chưởng chấn ngã sáu người, sau đó bay đến cách không xa chỗ Vân Ngạo Phong, vươn tay liền xuất ra thêm một chiêu chí mạng.

Tiểu Cửu mắt đốic tai ngơ, tùy tiện vung tay lập ra kết giới, đã có thể phá giải chiêu thức của Lý Lam.

Vân Ngạo Phong quả thực chỉ có một chữ muốn bày tỏ, đó là: Phục!

Tâm phục khẩu phục!

Cái tên Tiểu Cửu này, võ nghệ cao thâm, tu vi không nhìn thấu. Nói chuyện lại còn khiến cho người ta á khẩu!

Bởi vậy hần phục, thật sự phục, phục đến không thể nói thành lời!

Tiểu Cửu vẫn cứ như vậy một bộ dạng ung dung ôn nhu, ấm áp: "Chủ nhân, hần..."

Y liếc xuống Vân Tuân Vũ, hơi nhú mày, có vẻ khó chịu.

Vân Ngạo Phong bất lực, nói: "Ca ta, còn nữa, người đừng gọi ta là chủ nhân!"

Tiểu Cửu bày tỏ không vui, trề môi nhăn mặt, giả ngu cười hì hì nói:

"Ta nghe theo chủ nhân, từ nay sẽ không gọi chủ nhân là chủ nhân nữa!"

Vân Ngạo Phong: "... Ok, ta thua, ta xin lỗi, ta sa mào lời!

Hai người cứ như vậy, ta một câu, ngươi một câu. Mà không nhớ đến còn có người đã phun máu ầm ầm vì tức.

Lý Lam trợn mắt, giọng điệu giống như hét lên: "Rốt cuộc ngươi là ai! Tại sao lại muốn phá hỏng chuyện tốt của ta?!"

Mắt đốic tai ngơ!!!

Tiểu Cửu một chút cũng không để ý, tiếp tục công việc ngắm nhìn tuần nhan của chủ nhân.

Thật lâu rồi y không được nhìn chủ nhân gần như vậy.

Tuy bây giờ linh hồn của Mạc Cẩm Ngọc đang ở trong thân xác của Vân Ngạo Phong, nhưng là thể chất cực tốt, cực có lợi cũng cực có hại. Dung mạo so với khuôn mặt trước kia đều không kém gì, thậm chí càng có nhiều ưu điểm.

Nhưng gương mặt của Mạc Cẩm Ngọc vẫn thực đặc biệt, để lại ấn tượng tốt đối với người khác. Chỉ là hẳn bị coi là tên sát nhân, mãi mãi cô độc, không có tình thương.

Tiểu Cửu nghĩ, nếu y có khả năng quay ngược thời gian, y sẽ sớm nói cho chủ nhân biết tình cảm của chính mình đối với người là loại gì. Nếu vậy, có lẽ bây giờ đã không lạc vào tình cảnh như thế này, đau thương khổ sở, chật vật bất an.

Nghiền ngấm một hồi, rốt cuộc lại bị tiếng nói y hết tiếng sét đánh ngang tai của Lý Lam làm bừng tỉnh: "Được, nếu ngươi đã không muốn nói, vậy thì đừng trách ta không luận đạo lý!"

Vân Ngạo Phong: "... Địch địch địch!! Người ngay từ đầu đã không nói đạo lý!

Một trận khinh thường dâng lên trong lòng.

Tiểu Cửu hơi cau mày, chậm rãi quay người lại, mặt đối mặt với Lý Lam, ánh mắt mang theo chán ghét, chỉ là khuôn mặt bị che kín, khó có thể phát hiện.

Y nhàn nhạt pha thêm sợ hãi thái quá, nói: "Ay ô, với cô à! Ta sợ quá đi a."

Lý Lam then quá hóa giận: "Người!... Hừ, chịu chết đi!"

Tiểu Cửu bật người nhảy ra khỏi kết giới, không chút kiêng dè đối với Lý Lam bày tỏ chán ghét, ghê tởm cùng cực. Nhưng là từ đầu tới cuối y đều không có động thủ.

Nhìn tình cảnh này... diễn ra cũng quá mức... nực cười đi?!

Không sai, chính là thật nực cười a!

Lý Lam trùng trùng điệp điệp phóng tới chiêu thức, vừa tấn công vừa phòng thủ, mơ màng tức đến đỏ cả mắt.

Tiểu Cửu thực bình tĩnh, nhẹ nhàng lách người né tránh từng đạo quang mang huyết sắc, tựa hồ là chơi đùa với một thứ đồ chơi.

Trên miệng y còn không quên nói mấy lời hỗn ngôn, trêu tức Lý Lam: "Oa, ta sợ quá! Chủ nhân, phải làm sao đây? Nàng ta thực hung dữ a."

Lời này cơ hồ đụng đến sự kiên nhẫn của Vân Ngạo Phong, hấn trợn mắt hít sâu, có một loại xúc cảm... muốn giết người.

Chưởng môn và các vị phong chủ vốn dĩ bị thương, người nặng người nhẹ. Lúc này người trị thương, người lâm trận, toàn lực đối phó với lệ thú.

Các đệ tử nghe tiếng động bên ngoài biến lạ, lại còn tiếng kêu đau đớn pha lẫn ác độc tàn bạo của Lý Lam, rốt cuộc có người sinh lòng tò mò, nhin không được mà ngó đầu ra quan sát tình hình.

Trước mắt họ, là một... màn... kịch... khô... hài...?!

Cái nam tử hồng y kia họ không quen, nhưng có vẻ đối với Lý Lam có thù nghịch? Phải không???

Dù sao thì... người đó... quá mạnh a!

Trước Ngọc Hồi điện một màn chinh chiến vĩ đại vinh quang sáng chói đẹp đẽ vi diệu cường đại được diễn ra! (Không cần có dấu phẩy luôn).

Nhưng là vẫn người công người thủ, lâu lâu Lý Lam lại còn bị tuyệt chiêu của mình đánh trúng, kêu thảm thiết.

Cảm thấy đùa bốn đủ nhàm chán, rốt cuộc Tiểu Cửu cũng phản công!

Mà bên này, Vân Tuân Vũ liền bất giác nhíu mày, sau đó nghiêng đầu sang một bên ho sặc sụa.

"Ca!" Vân Ngạo Phong nhìn y tình liền vui mừng nói: "Ca tỉnh rồi, cảm thấy trong người thế nào rồi?"

Vân Tuân Vũ chống tay ngồi dậy, nói: "Đã không sao, đệ có bị thương không?"

Vân Ngạo Phong lắc đầu!

Đột nhiên, đằng xa phát ra tiếng thét chói tai: "Aaaa..."

Cảm thấy giọng nói này quen thuộc, nhưng khi quay đầu nhìn lại đã không thấy người đâu. Vô Ly, Mộc Du Tử và Ý Hiên, bọn họ... biến mất rồi?!

Trong lòng chợt hoảng, Vân Ngạo Phong theo bản năng bật dậy, vốn định tiến về phía đó. Nhưng lúc trước Vân Tuân Vũ đem đầu gối trên chân hắn, bây giờ đã tê đến không còn cảm giác, vừa đứng lên đã ngã ngửa ra sau. May mắn là Vân Tuân Vũ nhanh tay lẹ mắt, kéo hắn ôm vào lòng.

Trong chốc lát đó, nhịp tim đập thành thịch, một cỗ nhiệt khí từ cổ dâng lên tới mang tai, khuôn mặt Vân Ngạo Phong bỗng chốc trở nên đỏ bừng, nóng ran.

Nhưng là hắn rất nhanh liền bật người, chân vừa tê vừa mỏi, chỉ có dựa vào người Vân Tuân Vũ mới đứng vững được.

Sau một hồi, cảm giác tê dại ở chân liền đã biến tan.

Chương 76: Tịch quý vu.

Không chỉ có ba người Vô Ly biến mất, mà những đệ tử khác và các phong chủ cùng chưong môn cũng chui đầu mất tăm hơi.

Đừng hỏi con lệ thú thế nào, bẹp dí dưới đất!

Bây giờ ở đây chỉ còn lại vồn vẹn bốn người ở đây, Tiểu Cửu và Lý Lam đang giao đấu triền miên, xung quanh thoáng qua ma khí ngự trị, chính là không biến mất mới bình thường.

Nhưng tại sao Vân Ngạo Phong và Vân Tuân Vũ lại không có xảy ra dị trạng gì? Có lẽ nào là do có kết giới bảo hộ?

Khả năng cao a!

Thấy giống như sự việc này không phải hiển nhiên, Vân Ngạo Phong rất cuộc yên tâm.

Mà bỗng dưng, lúc này Lý Lam lại chuyển sát chiêu lên người hắn, mạnh mẽ tấn công, cũng may có kết giới che chắn, nếu không, phỏng chừng hắn đã một đường trở nên huyết nhục hòa đồng.

Vân Ngạo Phong đột nhiên bị nhắm đến, trong lòng hoảng lên một trận, hoàn toàn quên có kết giới bao che. Đỉnh đầu tê ròn, thâm tâm đang có sóng dữ cuộn trào, tâm tình bất an mưòi phần.

Tiểu Cửu nhú mày, động tác trên tay càng tăng thêm vài phần,

nhANH chóng niệm quyết pháp phá tan chiêu thức của Lý Lam.

Lý Lam cơ hồ giống như là điên cuồng, trên mặt biểu tình khó chịu cùng tức giận, lại bị Tiểu Cửu ngăn cản một kích, đã tức lại càng thêm tức.

Nàng nói: "Ở đây vốn dĩ không có chuyện của ngươi, tại sao cứ phải hết lần này đến lần khác ngăn chặn chuyện tốt của ta? Nếu không muốn chết thì mau tránh ra!"

Tiểu Cửu trực tiếp xem nhẹ câu cuối cùng, động tác vẫn một mực lưu loát như bình thường, hơi thở không chút phập phồng, y thản nhiên nói: "Ồ? Vậy chuyện tốt của ngươi là gì nào?"

Lý Lam tận lực đề cao tốc độ, nghiêng người tránh đi một đạo linh quang màu vàng nhạt đang phóng tới.

Bỗng nhiên, Lý Lam vươn tay triệu hồi cây thương mục ở đằng xa, cầm trên tay điều luyện xoay vài vòng, rồi nói: "Trên người hắc có thứ ta muốn, nếu như hắc giao ra, ta lập tức sẽ rời khỏi đây."

Vừa nói, ánh mắt nàng liền sắc bén đặt trên người Vân Ngạo Phong.

Nhưng là Tiểu Cửu sau khi nghe xong đồ vật trên người chủ nhân, đã không chút chần chừ cự tuyệt: "Vậy thì e là không được rồi!"

Người khác Tiểu Cửu liền không quản, nhưng đó là chủ nhân của y, bất cứ thứ gì trên người hắc có, đều không được người nào động chạm.

Hơn nữa, trên người Vân Ngạo Phong không là vật quý thì cũng là vật hiếm, phẩm cấp quá cao, người bình thường không thể sử dụng.

Chỉ là, hiện tại những thứ đó còn chưa đến lúc xuất hiện, nhưng mà cũng không dễ xuất hiện. Bởi vì, nó chôn vùi trong linh hồn của hắc, cơ hội thức tỉnh hầu như là số 0, chỉ có một mình hắc mới có thể lấy

ra.

Một bầu không khí sát khí nồng nặc, Lý Lam giương cao thương mục, trên trời vẽ lên một ấn ký huyết sắc.

Ngay lập tức, Vân Tuân Vũ bị một thứ gì đó vô hình mà mạnh mẽ đẩy ra xa. Vân Ngạo Phong thoáng qua hoảng loạn, hoàn toàn không biết thế cục là như thế nào, giây tiếp theo liền đã rơi vào mơ màng.

Lý Lam vốn dĩ đi vào Nhân giới chỉ để thám thính tình hình của đại lục, sau đó truyền tin cho Ma Giới Đế Tôn - Tịch Quý Vu - cũng chính là phụ thân nàng, chuẩn bị cho lần xâm chiếm tiếp theo.

Gần ba tháng, Lý Lam đã trà trộn vào Nhân giới sắp được ba tháng!

Những tin tức cần thiết hầu hết đã không cần lo ngại, bây giờ chỉ còn duy nhất Hướng Linh Sơn phái là Lý Lam chưa biết rõ ràng tình hình, mạnh yếu vẫn chưa rõ ràng.

Cũng là gần ba tháng này, ngoại trừ Ma Giới Đế Tôn, không một ai biết được tung tích của Lý Lam.

Nàng hành sự dứt khoát cẩn trọng, một tia manh mối còn con cũng không để người khác phát giác.

Lúc đầu, Lý Lam tiếp cận Dương Huyền Tông ở Bắc Châu, trà trộn vào đó, tùy tiện giết chết một đệ tử, lột da mặc vào để ngụy trang. Không mất nhiều thời gian, chỉ trong vòng hai ngày, Lý Lam đã lấy được bảo vật trấn giữ của Dương Huyền Tông.

Và tất nhiên, thể xác của tên đệ tử bị lột da đã bị Lý Lam thiêu hủy, bất luận kẻ nào cũng không thể tra một tia manh mối.

Địa điểm tiếp cận thứ hai là Loãn Tự Các cũng ở Bắc Châu, cũng

giống như lần trước, Lý Lam xử lý nhanh gọn lẹ, sau khi cướp được bảo vật trấn giữ của Loãn Tự Các, nàng liền giao lại cho thuộc hạ trung thành của mình, nhờ người đó truyền tới tận tay Ma Giới Đế Tôn.

Tiếp theo là Tình Cơ Môn ở phía đông Nam Châu, Hoa Phong Kiếm phái ở phía tây Tây Châu, Giản Tuần Cung ở Đông Châu, Xuân Sơn Quan và Huyền Ô Tự ở Trung Châu

Còn có rất nhiều địa điểm, ngay cả các gia tộc có thế lực lớn mạnh cũng không tránh khỏi bị trà trộn vào. Dường như Lý Lam trong vòng sắp đầy ba tháng đã đi gần hết khắp nơi trên đại lục.

Nhưng chí ít, Lý Lam cũng biết khi nào nên tiến, khi nào nên lui. Những chỗ bị nàng tiếp cận cũng không phải tổn hại quá nhiều, mà nhiều nhất thì là... chết một người, bảo vật trấn giữ bị đánh cắp.

Nhưng không phải không có người phát giác sự tình xảy ra quá mức trùng khớp, kinh nghi là điều đương nhiên, chỉ là không ai biết được người đứng đằng sau, và mục đích của người đó là gì.

Sự việc kỳ lạ này tự dừng sẽ khiến lòng người hoang mang lo sợ, vì vậy, các môn phái thân cận đều liên kết với nhau, phòng ngừa sự việc tương tự lại xảy ra.

Bây giờ chỗ duy nhất Lý Lam chưa tham dò được, không nơi nào khác chính là Hưởng Linh Sơn phái.

Nếu không phải nàng bất ngờ phát hiện ra, thứ mình khao khát có được bao nhiêu năm nay lại đang ở trước mặt nàng, có lẽ đã không rơi vào tình cảnh như bây giờ, không để lộ thân thế, cũng sẽ không làm hỏng chuyện tốt của phụ thân.

Chính bản thân Lý Lam lại quá tham lam, nên đã đến nước này, tiến thoái lưỡng nan, thế cục rối bời.

Lại càng tai hại hơn, giữa đường tự dưng xuất hiện một kẻ không rõ tính danh tên tuổi, vốn dĩ chuyện sắp leo lên đến đỉnh cao, thế mà lại bị một cước đá xuống.

Lý Lam trong lòng tràn đầy điên cuồng hận, nàng trước giờ chính là ghét nhất những kẻ chuyên gây cản trở công việc của mình.

(Người nói người à?!)

Chương 77: Tư vị...

Trong phút chốc, cây thương mục trên tay Lý Lam liền giống như... lột xác trong nháy mắt?!!!

Đại loại là nó không còn hình dạng ban đầu nữa, mà đã biến thành một thanh bội kiếm tinh xảo, oán khí quẩn quanh.

Trên thân kiếm toả ra từng tầng hàn khí bén nhọn, khiến người nhìn vào liền cảm thấy ớn lạnh sau gáy.

Chuôi kiếm được luyện chế theo cách đặc biệt, nó có hai mặt, một mặt phẳng, một mặt sắc bén. Nhìn kỹ, có thể thấy rõ ràng thanh bội kiếm này chỉ là một nửa.

Trên trời vẫn trong xanh, vẫn gió mát nắng ấm như vậy. Chỉ là, quang cảnh đẹp đẽ này lại bị phá hủy bởi một ấn ký màu đỏ quỷ dị.

"Ha ha ha ha..." Bỗng nhiên Lý Lam cất tiếng cười, chất giọng biến đổi, trở nên lạnh lẽo, ác sát hơn bao giờ hết.

Ngay cả Tiểu Cửu cũng ngăn người nhìn đạo ấn ký trên trời cao, thần sắc càng lúc càng tệ, biểu tình hơi chút hoang mang, đôi mắt trống vắng.

"Đừng..." Tiểu Cửu vô thức thoát ra một chữ đừng. Dường như đằng sau còn có lời chưa nói hết, nhưng cứ cố tình nghẹn trong cổ họng, khuôn miệng che trong lớp lụa đỏ khép mở mấy lần cũng không phát ra tiếng.

"Tiểu Phong..." Vân Tuân Vũ vụn vụn lo lắng cho Vân Ngạo Phong, bất giác kêu lên một tiếng.

Kết giới do Tiểu Cửu tạo ra đã sớm vỡ vụn, cả thân thể của Vân Ngạo Phong được một vòng huyết sắc quang mang bao trùm, lơ lửng giữa không trung.

Hắn đã sớm mất đi ý thức, hai mắt nhắm nghiền, nhưng biểu cảm trên mặt vẫn không tự chủ được mà co chặt.

Sau một hồi thất thần, Tiểu Cửu rốt cuộc cũng thức tỉnh bản thân.

Đây chắc chắn chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi! Chắc chắn là vậy!

Cố gắng rời đi sự tập trung, ấn ký trên bầu trời đã càng lúc càng đậm, gần như nhuộm đỏ cả một vùng.

Lúc này, Tương Ái Tương Sát đã nhiều ngày không lên sàn bồng nhiên xuất hiện, ngựa cổ gào rú:

[Phát hiện nguy hiểm! Phát hiện nguy hiểm! Ký chủ tỉnh tỉnh lại. Một luồng sức mạnh đang không ngừng xâm chiếm linh hồn của ký chủ, mức độ tiêu cực đang tăng tiến. Một khi rơi vào hôn mê, cũng đồng nghĩa với việc - chết! Ký chủ người đừng khuất phục, nếu ký chủ buông xuôi, cả người và những người xung quanh lẫn hệ thống đều sẽ rơi vào kết cục bi thảm, hồn phi phách tán, mãi mãi không được siêu thoát! Tình thế đã ngày càng nghiêm trọng! Tỉnh ký chủ mau tỉnh lại... mau tỉnh lại...]

Tiếp theo là một hồi báo động, tựa như có vô số xe cảnh sát đang bấm còi không ngừng.

Vân Ngạo Phong vốn dĩ đã thần trí mê mang, chìm vào yên lặng.

Bỗng nhiên, có một giọng nói vô cảm mà gấp gáp trịnh trọng truyền đến, sau đó là một thứ âm thanh chói tai giống như còi báo động vang lên, thứ âm thanh đó đang không ngừng đánh thẳng vào đại não của Vân Ngạo Phong.

Làm cả đầu hấn đau như búa bổ, bên tai mơ hồ truyền đến từng tiếng đinh đinh nhức óc, không muốn thức tỉnh cũng không được.

Nhưng, tựa hồ rèm mi đã buông xuống vừa rung động, lại trở nên run rẩy. Trong đầu Vân Ngạo Phong, xuất hiện rất nhiều hình ảnh, vừa lạ lẫm vừa quen thuộc.

Cứ giống như một đoạn ký ức rời rạc kéo đến, từng mảnh từng mảnh, không thể phân biệt trước sau. Vân Ngạo Phong chỉ biết, đầu hấn... dường như sắp bị bổ đôi.

Đau quá...

Ai đó làm ơn kéo hấn ra khỏi mớ hỗn độn này đi...

Bất tri bất giác, trong cuống họng Vân Ngạo Phong thoát ra từng tiếng rên rỉ, gào thét. Hấn giống như bị rơi vào đầm lầy, càng giãy dụa, lại càng lún sâu.

Thống khổ tột cùng.

Vân Tuân Vũ lẫn Tiểu Cửu lộ ra lo lắng, nhưng họ đều bất lực.

Họ trơ mắt nhìn người mình đặt tâm tư đau đớn, họ chỉ có thể... trơ mắt nhìn...

Không...!

Người vốn dĩ đặc ý, Lý Lam vừa cam phần vừa thỏa mãn, liếc mắt nhìn hai người đã bị kinh chấn đến thất hồn lạc phách.

Cười thầm trong bụng, thanh bội kiếm không hoàn chinh trên tay khẽ đảo một vòng. Cả người Lý Lam cũng nâng lên, ngang ngang với Vân Ngạo Phong.

Bội kiếm bay vào khoảng không giữa hai người, ở giữa ấn ký.

"Tiểu Phong! Đừng làm hại đến đệ ấy!" Vân Tuân Vũ rút cuộc cũng bừng tỉnh đại ngộ, vội vàng muốn ngăn cản.

Y bất chấp mọi thứ, trong đầu chỉ còn lại sự sợ hãi vô tận. Cả người y nâng lên, dứt khoát muốn lao vào ngăn cách.

Tiểu Cửu bằng dư quang khóe mắt thấy được hành động của Vân Tuân Vũ, thần trí thanh tỉnh, trong đầu mặc dù cực điểm bất an lo sợ, nhưng là vẫn âm thầm kinh hô. Cả người Tiểu Cửu cũng phóng qua!

Pháp lực y thâm hậu hơn Vân Tuân Vũ, tuy có điều e ngại đối với trận pháp trước mắt, nhưng vì cứu chủ nhân, cho dù có chết, y cũng cam lòng.

Lý Lam lặng lẽ khinh bỉ, nội tâm xuất ra hai chữ: Ngu dốt!

Vân Ngạo Phong cảm giác như có thứ gì đó đang dần buông lơi. Đau, cả thân thể hẫ, không có chỗ nào không đau. Đau tận xương tủy, tim gan, đau thấu linh hồn.

Khóe miệng trào ra máu tươi, hẫ lại không hề phát giác.

Bỗng nhiên, Vân Ngạo Phong mở to đôi mắt, đôi đồng tử lấp ló tơ máu, trên trán ẩn ẩn gân xanh nổi lên. Trong đôi mắt kia thật xa lạ, vô cảm, vô tình. Thứ còn lại, chỉ có điên cuồng, tàn nhẫn và thù hận.

Ngay tức khắc, Lý Lam liền nhận ra dị thường. Động tác trên tay lặp lại mấy lần, chỉ tiếc là vô dụng.

"Sao có thể?!" Thầm kinh hãi, khoe môi nàng lộ ra run rẩy.

Thử kết ấn lần nữa, nhưng giống như bị thứ gì đó ngăn chặn. Không thể thực hiện pháp ấn.

Tiểu Cửu và Vân Tuân Vũ cố gắng kiềm trụ Lý Lam, hiện tại cũng phát hiện dị thường.

Thời điểm họ vừa phát giác, liền bị một lực đẩy chấn ngã. Cả ba người đều tiếp đất, ai cũng nhận thương tích, trong khoang miệng nóng ẩm tanh nồng, hé môi để máu tươi trào ra, nhiễm đỏ một mảng lớn dưới đất.

Thanh bội kiếm kia vẫn lơ lửng trên không trung, hướng một bên mà bay đi.

Nó đâm vào thân thể của Vân Ngạo Phong, mũi kiếm bén nhọn không chút nhân từ.

Vốn tưởng hắn sẽ kêu gào, nhưng không, trong họng hắn phát ra một tràng cười thỏa mãn. Bội kiếm kia hóa ra không có ác ý, mà nó giống như... bị người trói buộc, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, từng chút một hoà nhập vào linh hồn của hắn...

Hòa hợp với một nửa còn lại!

"Không! Đó là kiếm của ta!" Lý Lam kêu lên, kinh diễm.

Đây chính là, trộm gà không thành còn mất một nắm thóc.

"Đó không phải là... Tiểu Phong." Vân Tuân Vũ ghen ngào lắm bầm.

"Chủ nhân!" Tiểu Cửu thì thảo ứ động.

Chương 78: Tẩu hỏa nhập ma.

Vân Ngạo Phong từ trên cao hạ xuống, bộ dáng tàn nhẫn khô khốc, sự ôn nhu trong đôi mắt kia đã không còn, thế vào đó là sự lạnh lẽo, vô cảm, còn ẩn ẩn tràn đầy thù hận.

Không ai hiểu thấu, rốt cuộc hận hận cái gì!

Chính hận cũng không thể hiểu.

Hắn chỉ biết trong lòng rất khó chịu, tựa như bị một tảng đá đè lên, nặng nề đến nghẹn thở. Trong đầu hắn hiện giờ, bất luận thứ gì cũng không nhớ, chỉ có điên cuồng và lãnh khốc vô hạn.

Ngay khi mũi chân Vân Ngạo Phong vừa chạm đến nền đất, một loại khí thế bức người bỗng dựng chèn tới.

Tiểu Cửu, Vân Tuân Vũ và Lý Lam đều có chung một loại tư vị. Đó là, hít thở không thông.

Lúc này, bầu trời vốn xanh thẳm bỗng trở nên tối đen như mực. Trên cao mây mù ùn ùn kéo đến, từng tiếng sấm rền vang, vọng vào màng nhĩ, khiến những người thanh tỉnh đều có cảm giác... mạng sống bị đe dọa.

Huyết ấn không biết từ khi nào đã tan đi, gió lớn cuồn cuộn thổi.

Vân Ngạo Phong chìm vào một khoảng không vô tận, hận ý lạnh lẽo,

đã không nhận thức được chuyện gì đang xảy ra.

Dây tơ lụa mềm mại đen nhánh trên đầu bung ra, mái tóc dài tung bay rối loạn, hắc y trên người lay động theo gió. Hắc ngửa đầu cười lớn, nhưng rất nhanh liền đã im bật.

Khuôn mặt đột ngột biến đổi, trở nên tàn khốc lãnh diễm. Bỗng nhiên, Vân Ngạo Phong vươn tay lên, từ trong lòng bàn tay thoát ra quang mang nhàn nhạt, từng tia hắc huyết linh lực không ngừng công tiến.

Chỉ chốc lát sau, ba người vốn đang bị thụ thương, lại một lần nữa bị siết chặt cổ, không chút lưu tình nâng lên.

Vân Ngạo Phong dùng lực đến nỗi dường như họ muốn nghẹn thở, đến cả Tiểu Cửu và Lý Lam công lực cao thâm cũng phải trở mình giãy dụa.

"Ha ha ha ha ha...." Vân Ngạo Phong cười, vừa tàn độc vừa bi thương.

Vân Tuân Vũ lúc này đã muốn tắt thở, hai tay gần như vô lực, cố gắng túm chặt cổ mình, giống như muốn loại bỏ thứ đang đan lấy cổ y: "Tiểu... Phong, đệ... đệ điên rồi! Thanh... tình..."

Đã đến nước này rồi, dấu hiệu của Vân Ngạo Phong cho dù là một tên thiếu năng cũng biết là bị tẩu hỏa nhập ma. Hoá giải bằng cách nói đạo lý là vô dụng, cách duy nhất, là giải quyết bằng vũ lực.

Nhưng hiện giờ, ngoại trừ bốn người họ thì không còn ai khác, có cách cũng vô dụng.

"Chủ... nhân, ta... bất tài, khụ,... không... không thể bảo vệ được... người!" Tiểu Cửu thì thào trong cuống họng, bên tay gió thổi vù vù, đến bản thân y cũng nghe không rõ ý vị trong lời nói của mình.

Lý Lam càng thêm thâm, khoe miệng trào ra máu tươi càng lúc càng nhiều. Nàng tuy là pháp lực thâm sâu, nhưng chung quy vẫn không bằng Vân Ngạo Phong của thời điểm hiện tại. Thân còn là nữ tử, chịu không được lực mạnh như vậy cũng chẳng có gì lạ.

Lực đạo trên tay Vân Ngạo Phong ngày càng tăng, cơ hồ muốn bóp nát ba người kia mới thỏa mãn.

Ngay khi hơi thở của họ dần dần yếu đi, không gian bỗng chốc trở nên vắng vẻ. Tiếp theo liền xuất hiện hai bóng người, mà hai người vừa đến kia, nhìn thấy đối phương là lao vào chém nhau.

Một người từ đầu đến chân được che kín bởi một lớp áo choàng màu đen dày đặc. Tuy nhìn không thấy dung mạo, nhưng thân hình kia không nghi ngờ gì chính là nam nhân.

Một người còn lại, đầu tóc hoa râu gọn gàng, ngũ quan nhìn đến có chút dọa người, dưới cằm còn một chòm râu bạc trắng. Y phục trên người tuy không mới, nhưng tuyệt đối sạch sẽ, không dính nổi một hạt bụi. Hình như là mắc bệnh khiết phích.

Cả hai người, thực lực không chênh lệch quá nhiều. Ấy vậy, tên đen thui thúi lùi nọ lại chịu thế hạ phong.

Lão giả tóc hoa râu vỗ bay hắc y nhân, một đường ra sức chế trụ Vân Ngạo Phong. Hắn một tay siết chặt ba người kia, theo cảm tính nhận thức được sự đe dọa, tay còn lại nhanh như tàn ảnh vờn ra. Ngay lập tức, từng luồng linh lực đỏ đen thi nhau truyền ra, nghe theo ý niệm chủ nhân mà tấn công hoa râu lão giả.

Hắc y nhân sau khi hồi phục tinh thần, thứ nhất cũng là chế trụ Vân Ngạo Phong.

Hắn hiện tại mất hết lý trí, tuy mạnh, nhưng hai người kia lại càng mạnh hơn.

Một hồi chật vật bức bách, hai người kia mặc dù là kẻ địch, nhưng ở đây đều có người họ muốn cứu, vì thế liên thủ, rốt cuộc khống chế được Vân Ngạo Phong.

Cả người hấn bị Khốn Tiên Tác trói chặt khít, vô lực ngã xuống đất, bộ dạng đã trở về như bình thường.

Mà ba người Vân Tuân Vũ cũng thoát chết, hôn mê bất tỉnh nằm thoi thóp trên nền đá mát lạnh.

Bầu trời cũng dần dần hồi phục.

Hắc y nhân sau đó rất nhanh ôm lấy Lý Lam biến mất.

Lão giả tóc hoa râm phát hiện, tên tiểu tử bị tẩu hỏa nhập ma kia không có gì nguy hiểm đến tính mạng.

Lão thả lỏng tâm tình, đặt tay trên mạch tượng của Vân Tuân Vũ, hồi lâu sau nhíu mày, mạch tượng của tên tráng nam này sao lại yếu như vậy?!

Bỏ qua suy nghĩ kỳ lạ đó, vốn định kiểm tra xem Yêu Vương có sao không. Nhưng là Tiểu Cửu đã ho khan tỉnh lại.

Chương 79: Quá khứ của quân diễn chi (trắc tử).

Ba ngày sau...

Thanh Nguyệt phong...

Thanh Nguyệt phong, chủ phong chính là Trắc Tử. Trong phong đất rộng cảnh đẹp, nhưng đệ tử chỉ có vốn vẹn ba bốn người, ba nam một nữ.

Ngày thường, Thanh Nguyệt phong yên tĩnh hoang sơ. Biết bao nhiêu viện nhỏ bỏ hoang, không có người ở.

Trắc Tử xưa nay rất kén chọn đệ tử, bản thân lại xa lánh bụi trần. Những người được vào Thanh Nguyệt phong, bây giờ đều trở thành anh tài kiệt xuất.

Đại đệ tử không ai khác chính là Khai Tri, cũng chính là gương mặt ưu tú thứ hai trong cả phái, chỉ đứng sau Phượng Tử một bậc.

Thanh Nguyệt phong không lập nội quy, có thể nói, người nào được Trắc Tử nhìn trúng, bảy phần là phúc, ba phần là họa.

Phúc, sau này chắc chắn có cơ hội đứng trên đỉnh nhân sinh, trên vạn người, dưới một người. Tuy nhiên, những ngày đầu nhập phong cực khổ tột cùng.

Hoạ, cũng không hẳn là họa. Nếu qua bảy ngày sau khi nhập phong, Trắc Từ không một chút chỉ bảo, dạy dỗ. Thì cũng rất đơn giản, người đó coi như phải tự mình bước đi trên con đường tu hành, đương nhiên là bằng chính sự nỗ lực và cố gắng của bản thân để đạt được thành quả.

Tóm lại, nếu người có thể khơi dậy hứng thú của Trắc Từ, thì khả năng cao người sẽ trở thành hương vị mới trong bữa ăn hàng ngày của hắn, hắn sẽ điên cuồng thưởng thức hương vị mới đó.

Còn nếu người không đủ thú vị, liền chuẩn bị tinh thần làm tạp dịch đi.

Trắc Từ không khác biệt nhiều so với một con quỷ súc, tính khí thất thường. Vui đột xuất, tức giận đột ngột! Cảm xúc thay đổi chỉ sau một giây ngắn ngủi.

Suy nghĩ của Trắc Từ không có ai có thể đoán ra. Nguyên lai hắn trở thành một con người như vậy, xác thực cũng có lý do riêng.

Mà chuyện này không phải là bí mật gì, trên dưới môn hạ sư huynh sư đệ, tất cả đều biết rõ, Trắc Từ > Quân Diễn Chi > Trắc (Quân) phong chủ, người này thích nam nhân.

Trắc Từ vốn dĩ tên là Quân Diễn Chi, trước kia, khi ái nhân của hắn chưa chết, đã dùng cái tên Trắc Từ này.

Hai tên nam nhân yêu nhau, một thời gian về trước còn có người kỳ thị, nói chuyện tình cảm như vậy thật sự dơ bẩn. Thậm chí, những người ghê tởm nam nam luyến ái còn cao giọng rêu rao, đồn thổi khắp nơi, nói cho cả thiên hạ này biết, tình cảm giữa Quân phong chủ và Trắc phong chủ của đại phái tu tiên là thuộc loại nào.

Lúc đó, người người nghe xong liền thi nhau bêu xấu, danh môn chính phái không ngờ lại là chỗ chứa chấp những hạng người như

vậy ư?!

Thật đáng kinh tởm!!

Có một lần, Quân Diễn Chi và Trắc Từ cùng nhau xuống núi trừ tuý. Nào ngờ, trên đường lớn tấp nập người, vậy mà giữa thanh thiên bạch nhật có kẻ dám động thủ giết người.

Đối tượng họ nhắm đến, không ai ngoài Quân Diễn Chi. Lúc đó, là Trắc Từ đã đứng ra đỡ cho Quân Diễn Chi một nhát phi tiêu.

Vốn chỉ xẹt qua một chút, rách một ít da, máu chảy cũng không nhiều, căn bản chỉ là một vết thương ngoài da, không đáng lo ngại.

Nhưng không nghĩ đến, trong phi tiêu hôm đó có kịch độc. Mà sau mười ngày độc tính mới phát tác, cứu chữa đã không còn kịp nữa.

Thứ độc kia không màu không mùi không vị, bất luận có là thần thánh cũng chưa chắc nhận ra.

Độc tính của nó đã chảy khắp tứ chi bách hài, ngấm cả vào lục phủ ngũ tạng mới phát tác. Một khi đã phát tác liền chớp nhoáng cướp đi một mạng người, một tia hy vọng cứu sống cũng không có.

Quân Diễn Chi và Trắc Từ tuy là hai chủ phong, công việc nhiều vô kể. Nhưng hai người họ lúc nào cũng như hình với bóng.

Thử hỏi xem, nếu một con người đang sống sờ sờ, đột nhiên bị cắt mất cái bóng, chuyện gì sẽ xảy ra? Tất nhiên, người đó sẽ không thể đứng dưới ánh mặt trời nữa.

Cũng như Quân Diễn Chi, mất đi người quan trọng nhất của hắn, bao nhiêu đau đớn tang thương đều dồn dập lao thẳng vào hắn, khiến hắn thực sự muốn suy sụp.

Nhưng Trắc Từ trước khi chết còn nói: "Người nhất định phải sống cho thật tốt, thay ta đi hết quãng đường sau này. Chỉ cần bảo hộ tốt bản thân, thù này của ta, không cần báo, cũng... không được báo...! Người phải hứa với ta..."

Lúc đó, nước mắt tuôn trào, lý trí mơ hồ, mỗi lần hít thở đều khó khăn. Quân Diễn Chi đã gạt đầu, vốn là có rất nhiều chuyện muốn nói, nhưng cứ nghẹn ứ trong lòng, không thể nói thành lời.

Trắc Từ một giọt lệ cũng không rơi, y căn bản không có nước mắt, người đời nói y lãnh huyết vô tình.

Nhưng họ không biết, Trắc Từ không có nước mắt, đau đớn phải chịu đựng lớn gấp bội người khác.

"Diễn Chi, ta... yêu ngươi!"

Lời này còn chưa kịp nói, Trắc Từ đã trút hơi thở cuối cùng.

Trước kia, hắn và y vẫn luôn rõ ràng tình cảm của đối phương, lời bày tỏ chưa kịp nói, người đã vội vàng từ giã.

Quân Diễn Chi từ đó vẫn luôn sử dụng cái tên Trắc Từ này, ảo tưởng y lúc nào cũng bên cạnh mình, sống với nhau đến vui vẻ.

Quân Diễn Chi mang thân thể hết thảy tím đen vì độc của Trắc Từ tới động Hàn Băng, đem bảo quản thật tốt. Ngày ngày ngồi trong bầu không khí buốt lạnh trò chuyện với một cái xác.

Người nào nhìn thấy đều phải chạnh lòng!

Trắc Từ còn có một người đệ đệ, sau khi y chết, Trắc Nhiên được tôn lên làm phong chủ Tịch Đề phong.

Trắc Nhiên tuyệt đối không cô phụ sự kỳ vọng của ca ca, mấy năm nay, hắn luôn quản giáo các môn hạ đệ tử rất tốt.

Về phần Thanh Nguyệt phong, Quân Diễn Chi lúc đó dưới trướng cũng có rất nhiều đệ tử. Đợi đến khi tu vi của chúng đệ tử đều đủ để học cấp bậc cao hơn, rồi chuyển đi.

Từ đó tới giờ đã hơn mười năm, Quân Diễn Chi cũng chỉ nhận bốn người làm đệ tử.

Một phần không có lòng dạ dỏ, một phần là hấn muốn không gian yên tĩnh, cô tịch.

Thời gian tựa nước chảy, thế gian đã không còn bài xích việc nam nam đồng luyện, thậm chí, còn là... có một chút hoan nghênh.

Nhưng tất cả đều đã quá muộn màng, suốt thời gian qua, Quân Diễn Chi không lúc nào muốn từ bỏ Trắc Từ.

Hắn vẫn luôn tìm kiếm cách luyện chế loại độc tố kia. Trong lòng vẫn nuôi dưỡng ý niệm báo thù, nhưng lại không muốn thất hứa với y.

Quân Diễn Chi còn có một chuyện, bấy lâu nay hắn bí mật nghiên cứu Hồi Sinh đan trong truyền thuyết. Tuy biết đó là trái với luân thường đạo lý, là nghịch thiên, hắn cũng không từ bỏ.

Hắn mãi mê với tư niệm trong lòng, đầu tóc đã có chút bạc trắng, làn da bạch ngọc giờ đây đã trở nên trắng bệch, nhìn có vẻ già đi mấy tuổi.

Nhưng chung quy, sự thật vẫn luôn tàn khốc! Người chết không thể sống lại được, Hồi Sinh đan... cũng chỉ được nhắc đến trong truyền thuyết.

Là do Quân Diễn Chi tự mình ảo tưởng, hắn phát hiện, khi không có Trắc Từ, hắn hoàn toàn là một kẻ vô dụng, một chuyện nhỏ nhất nhất cũng không thể thực hiện.

Chương 80: Cởi hay không cởi?

Hôm nay, phong chủ Thanh Nguyệt phong rút cuộc dẫn về một tên đồ đệ mới.

Trắc Từ vốn là người không ưa thích cầu kỳ, náo nhiệt.

Người được hắn nhìn trúng cũng không cần bái lạy nhận sư, chỉ đơn giản là đem về, để đó. Các đồ đệ cũ sẽ sắp xếp chỗ ở cho tân đệ tử.

Nhưng lần này có ngoại lệ, Trắc Từ mang về một tên... điên à?! Chắc là không điên cũng khùng đi!?

Nói chung, người kia nhìn thân hình là nam tử thuộc dạng thư sinh. Đầu tóc có chút rối bời, che đi dung mạo. Một thân từ đầu tới chân... đen như đít nồi... khụ khụ...

Không quan trọng, điểm quan trọng là... trên người hắn hiện giờ đang bị Khốn Tiên Tác trói chặt.

Nguyên lai sự việc là như thế nào, không ai biết.

Trắc Từ vài ngày trước đó ở trong Hàn Băng động, nhận ra động tĩnh bên ngoài thất thường. Đặc biệt, còn có ma lực từ phía Kiếm phong truyền đến.

Nghĩ là có chuyện không hay xảy ra. Vốn Trắc Từ không mấy quan tâm chuyện này. Nhưng ma khí nồng đậm, trong lòng không thể trấn

định.

Tu vi của Trắc Từ cao ngang ngửa với Đoàn Lễ, lúc đó không bị ảnh hưởng bởi thứ dược khí kia, linh lực liền không bị phong bế.

Trắc Từ còn có thể cách không dùng Truyền Tống phù, lúc trước một đám đệ tử tự nhiên biến mất, nguyên lai là như vậy!

Hôm đó, Trắc Từ lần theo dấu hiệu đi đến Ngọc Hồi điện. Phát hiện một cảnh tượng khủng bố.

Về sau lại gặp người của Ma giới, còn có... một tên bị tẩu hỏa nhập ma.

Nói cách khác, lão giả tóc hoa râm kia không ai khác chính là Trắc Từ, còn tại sao lại là một tên khó coi già nua thì về sau sẽ rõ ràng.

Sau khi áp chế được Vân Ngạo Phong, Vân Tuân Vũ hôn mê bất tỉnh được đưa đến Nhược Khê phong.

Lúc đó, Vân Ngạo Phong trên người vẫn vương đầy ma khí. Tiểu Cửu cùng Trắc Từ liên hợp lại, đến ba ngày đêm mới có thể áp chế xuống mức thấp nhất.

Chắc chắn chủ nhân an toàn, Tiểu Cửu liền trở về Linh Sơn. Làm Yêu Vương, giới yêu tộc một ngày không có người ngự trị, thì cũng một ngày càng náo loạn. Cho dù muốn ở bên chủ nhân, nhưng cũng lo lắng cho tộc nhân, Tiểu Cửu không còn cách khác, đành phải trở về.

Trắc Từ và Yêu Vương có thể nói... thế nào nhỉ? Trước đây không thân không thích, không súc phạm đối phương, nói chung là... miễn cưỡng có thể làm bằng hữu.

Ma tính trên người Vân Ngạo Phong đã giảm bớt không ít. Nhưng vẫn chung thủy một lòng bầu bạn với Khốn Tiên Tắc.

Vân Ngạo Phong từ ba hôm trước hôn mê đến giờ vẫn chưa tỉnh, Trắc Từ đem hắc vút ở trước Toạ Chính viện, tiện tay lột bỏ tấm da nhẵn nheo trên mặt, lộ ra một gương mặt tái nhợt, xanh xao.

Trước khi Trắc Từ rời đi, hắc còn nói thêm: "Hắc tỉnh lại thì báo cho ta."

Sau đó liền biến mất vô tung vô ảnh. Để lại bốn người nào đó mắt to nhìn mắt nhỏ, ngơ ngác kinh ngạc.

Khai Tri tuy có điều hơi khó hiểu, nhưng với thân phận đại sư tỷ, nàng rất chi là nhiệt tình, phân phó công việc: "Ba người các đệ, khiêng người này vào phòng bên kia đi!"

Nhìn theo hướng Khai Tri chỉ, chỉ thấy phía đối diện là một căn phòng, đơn sơ giản dị.

Ngay lập tức, Phương Dược Nghi và Mạc Thủy liền giành trước, đem thân thể vô lực của Vân Ngạo Phong đỡ lên.

Người tên Mạc Thủy tươi cười nói: "Thư Thư, huynh không cần động, cứ để bọn ta làm là được rồi!"

Người gọi Phương Dược Nghi cũng phụ họa: "Đúng đúng, Thư Thư, thân thể huynh còn chưa khỏe, nghỉ ngơi cho tốt đi nha."

Nghe lời của hai người này, Thư Thư, tên đầy đủ là Đàm Quân Thư tức đến nổi đom đóm, trừng mắt nhìn hai tên ảo tưởng sức mạnh kia, y run run quát tháo.

"Hai người các ngươi có thôi đi không hả?!"

Khai Tri ở bên cạnh bị nhét đầy một bụng cầu lương, tự coi bản thân là một cây cột, không lên tiếng cũng không động đây.

Mạc Thủy và Phương Dược Nghi lúc này đã kéo theo người mới chạy hấp tấp, đi tới căn phòng đối diện, hai người đột nhiên dừng lại, quay đầu đồng loạt hô lớn: "Thư Thư đừng nóng giận, không tốt cho sức khỏe đâu, coi chừng sảy thai a."

Đàm Quân Thư hít sâu lấy khí lực, tiếp theo, cây cột Khai Tri bỗng cử động, che kín hai lỗ tai.

Và ngay sau đó, một tiếng hét mang theo uy lực dờn núi lấp biển vang lên: "Các người mới có thai! Nhớ cho kỹ! Lão! Tử! Đây! Là! Nam! Nhân!"

Mấy câu từ cuối cùng đặc biệt được nhấn mạnh. Cách đó không xa, một đàn chim trên cây bị dọa cho kinh hồn táng đảm, khiếp sợ vỗ cánh bay vút đi, trong lòng đang âm thầm chửi rủa thứ thanh âm nhọn hơn cả mũi kiếm kia.

Sau cùng là một vấn đề không biết phải giải quyết như thế nào.

Nhìn người bất tỉnh nhân sự nằm trên giường, động tác trên tay cũng không ngừng, Mạc Thủy thở dài nói: "Rốt cuộc có cời hay không a?"

Đàm Quân Thư ngồi trên chiếc ghế gỗ duy nhất có trong phòng, cao giọng nói: "Ta nói, cời đi!"

Phương Dược Nghi đang bóp vai cho Đàm Quân Thư, lập tức tán thành: "Được, nếu như Thư Thư đã nói như vậy thì,... Khai Tri sư tỷ à, hay là cời đi. Giằng co mãi cũng không có kết quả đâu!"

Người ta nói, đa số luôn thắng tiểu số. Nhưng là Khai Tri vẫn có chút canh cánh trong lòng, nhúu mày nói: "Nhưng nếu có chuyện gì không hay xảy ra, ta, ta... Tóm lại, ta là đại sư tỷ, các đệ phải nghe lời của ta, không cời chính là không cời, nhất là khi chưa có quyết định của

sư phụ!"

Ngũ diệu này, quả thực quá kiên quyết rồi đi?!

Lúc này, Phương Dược Nghi và Mạc Thủy lại đồng dạng đưa mắt nhìn Đàm Quân Thư, như thể chờ xem y nói thế nào. Nhưng là người nên bóp vai thì vẫn bóp vai, người nên bóp chân thì vẫn bóp chân.

Đàm Quân Thư thập phần hài lòng với hai tên đệ đệ này, tay nghề massage càng ngày càng không tệ, y tựa vào thành ghế, nhắm mắt hưởng thụ lực đạo ôn nhu của hai người Phương - Mạc. Trong miệng thì nói: "Vẫn là cời đi, không cời thực sự có chút không tốt a. Nhìn xem, người ta hướng hồ còn là tân binh, đãi ngộ cũng phải tốt một chút chứ!"

Chương 81: Là nam hay nữ?

Khai Tri chung quy vẫn còn day dứt, chỉ là, nghe Đàm Quân Thư nói quả thực có lý.

Lại nói, Khai Tri ở đây xác thực là kì đà cản mũi, người ta đang ân ái thân mật thế kia, nghĩ đi nghĩ lại vẫn là mất tong phép lịch sự. Không nên lưu lại lâu là tốt nhất, một cách xử lý, vẹn cả đôi đường.

Huống hồ, Khai Tri cũng không muốn ăn cẩu lương, thế rồi nàng thân bất do kỷ, đành phải nói: "Vậy được thôi, ta đây không quản. Muốn xử trí thế nào thì tùy các đệ, nhưng ta nói trước một điều, nếu như sư phụ có trách phạt cũng đừng lôi ta vào a."

Phương Dược Nghi làm như không quan trọng, giả vờ lơ đãng nói: "Đại tỷ thật không có nghĩa khí!"

Giọng nói có chút mơ hồ, Phương Dược Nghi lại cố ý nói không to không nhỏ, vừa vặn đủ để những người trong phòng nghe thấy.

Mà Khai Tri vốn dĩ đã bước một chân qua cửa, bỗng nhiên rút lại, quay đầu trừng mắt nhìn tiểu sư đệ Phương Dược Nghi, tức giận đến run người. Nói thế nào người ta cũng là một nữ tử yếu đuối mỏng manh dễ vỡ, sao có thể dùng từ ngữ như vậy để miêu tả?

Tuy là sinh khí, nhưng rốt cuộc Khai Tri vẫn đè xuống cổ lửa giận. Trên khuôn miệng chúm chím hồng hào phảng phất một nụ cười thật tươi, tựa hồ sắp nở hoa.

Nhưng nụ cười này lại khiến cho ba người nào đó lạnh sống lưng, lông tơ toàn thân đều bị dựng ngược.

"Quân tử nghĩa chính liêm từ, ha ha ha ha..." Khai Tri ngụ ý nói một câu, ý tứ trong đó rất rõ ràng. Nói xong trực tiếp sải bước ra ngoài, để lại một tiếng cười vang vang, mang theo chút ít trào phúng cùng châm biếm nho nhỏ.

Mạc Thủy và Phương Dược Nghi ngưng lại động tác, yết hầu dịch chuyển, đồng loạt nuốt xuống một ngụm nước bọt.

Ẩn ý trong câu nói kia cho dù là một tên thiếu năng cũng biết a!

Mạc Thủy ngay lập tức chạy đi đóng cửa. Đàm Quân Thư tuy nói là có một chút e ngại đối với những câu từ độc miệng của Khai Tri, nhưng là nghe riết cũng thành quen, bây giờ rất nhanh liền đã bình phục tinh thần.

"Tứ đệ, cười!"

Đàm Quân Thư mười phần thản nhiên, thư giãn, phất tay ra hiệu cho Phương Dược Nghi đang thờ thẩn ở phía sau.

"Hả?" Linh hồn của Phương Dược Nghi bị y ngắn gọn gọi về, ban đầu còn có chút ngơ ngác, sau đó mới phản ứng lại, à một tiếng.

Phương Dược Nghi một bộ dạng ta không sao cả, chậm rãi tiến về phía giường ngủ.

Mà cười được nhắc đến ở đây, là cười trói.

Đúng! Chính là cười trói.

Trên thân thể tân đệ tử mới tới kia, vẫn còn bị siết chặt bởi một sợi Khốn Tiên Tắc a. Tuy là không biết vì sao người này lại bị trói, nhưng

nhìn dáng dấp thon thả đoan chính của hần, Đàm Quân Thư vẫn là mềm lòng.

Trong Thanh Nguyệt phong bình thường tĩnh lặng, không một bóng người. Hiếm khi sư phụ lại dẫn về một đồ đệ mới, tất nhiên phải hảo hảo chiêu cố một chút a.

Phương Dược Nghi chậm rãi đến bên giường gỗ, vươn tay bắt đầu tháo gỡ từng nút thắt.

Động tác chậm như rùa bò, Mạc Thủy và Đàm Quân Thư nhìn đến ngứa ngáy, khó cầm lòng mà thúc giục.

Rốt cuộc, Phương Dược Nghi sau một khắc đã cởi ra Khốn Tiên Tắc.

Vừa nhìn lướt qua, khuôn mặt của Vân Ngạo Phong vẫn bị tầng tầng lớp lớp tóc đen che mất, nhìn không rõ. Nhưng lại để lộ ra chiếc cằm nhỏ nhắn trắng nõn, trên đó còn dính một chút máu khô.

Phương Dược Nghi khẽ cau mày, cẩn thận lấy tay vén tóc người trên giường lên. Vừa nhìn thấy dung mạo của người này, khiến hần kinh ngạc không thôi, trong lòng cũng đã dâng lên một trận cảm thán.

Nhưng chung quy, Phương Dược Nghi lại cảm thấy Thư Thư của hần vẫn là đẹp nhất.

Nhìn thấy ánh mắt và hành động kỳ quặc của tứ đệ, Mạc Thủy nghi hoặc quan sát, vừa đấm vai cho Đàm Quân Thư, trên miệng vừa hỏi: "Có chuyện gì, sao lại ngây người vậy?"

Đàm Quân Thư đang hưởng thụ sự ôn nhu của Mạc Thủy, nghe hần nói liền mở mắt ra, không khỏi tò mò nheo mắt lại.

"Hai huynh đến xem." Phương Dược Nghi nói.

Mạc Thủy và Đàm Quân Thư đưa mắt nhìn nhau.

Sau khi thấy rõ ràng khuôn mặt của thiếu niên kia, Đàm Quân Thư tắc lưỡi, Mạc Thủy ngó lơ.

Thiếu niên này quả thực so với một vưu vật trên thế gian không sai biệt lắm. Gương mặt nhỏ nhắn sạch sẽ như tuyết, tinh thuần như ngọc. Cái trán nhu hòa, đôi mày liễu sắc bén, rèm mi dài cong vút, đều đặn. Đặc biệt là chiếc mũi cao thanh tú và đôi môi hồng phấn căng mọng, nhìn vào thập phần làm say lòng người.

Ngũ quan đẹp đẽ, thư hùng mạc biện, sáng như trăng trong mây, dùng câu này cũng không quá.

"Đây là... nam nhân, hay là nữ nhân?" Phương Dược Nghi ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn Đàm Quân Thư, giống như đang... so sánh.

Mạc Thủy khoanh tay đứng thẳng, một chút cũng không rung động, hắn nói: "Là nam hay là nữ, kiểm tra liền biết!"

Nói xong, móng vuốt đã muốn đụng vào thiếu niên trên giường. Ngay lập tức bị Đàm Quân Thư ngăn lại: "Người làm gì, giờ trò biến thái à? Nếu như người ta thật sự là nữ nhân, biết được hành động mờ ám của người, chẳng phải..."

"Ta sẽ không, trong tâm ta chỉ có Thư Thư!" Mạc Thủy trực tiếp cắt lời.

Đàm Quân Thư khước miệng co giật, đầu óc của tên này.... chuyện gì cũng có thể xuyên tạc a.

Y bất lực, đưa tay cốc vào cái trán bóng loáng của Mạc Thủy: "Trong đầu người rớt cuộc có phải chứa bã đậu không?"

Mạc Thủy làm mặt đáng yêu, ngữ điệu vô tội nói: "Trong đầu ta chứa Thư Thư!"

Đàm Quân Thư ra dấu ô kê, trực tiếp coi hắn là không khí.

Chương 82: Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra...

"Người tên gì?"

Một nam tử khoảng chừng mười ba, mười bốn tuổi sải bước đến trước mặt Vân Ngạo Phong, mỉm cười nhu hòa nhìn hắn.

"Ta tên..."

Lời tiếp theo Vân Ngạo Phong nghe không lọt tai, cứ cảm giác như người đang nói chuyện là hắn, nhưng lại có một gương mặt hoàn toàn khác.

Gương mặt này rất đẹp, nó đẹp một cách đặc biệt. Làn da trắng mịn không tì vết, bóng loáng câu nhân. Ngũ quan tinh mỹ, từng sợi tóc bay bay do sức gió thổi tới.

Dáng dấp thon gọn, mảnh khảnh, tựa như một trận gió liền có thể thổi bay. Nhưng cố tình bộ dạng này lại khiến người ta không thể rời mắt, sinh ra một loại dự cảm bao che, chiếm hữu.

Khoan đã, tại sao Vân Ngạo Phong lại có thể nhìn thấy gương mặt này?

Rõ ràng, lời nói kia là từ trong miệng hắn thoát ra. Vậy tại sao hắn lại không biết nội dung sau đó?

Còn có, nam tử đang mặc mấy môi kia rốt cuộc là ai?

Không kịp suy nghĩ gì nhiều, trước mắt liền một mảnh tối sầm. Khi mở mắt ra, cảnh quan so với vừa rồi đã khác xa một trời một vực.

Nơi đây là một khu rừng, xung quanh là cây cổ thụ cao trọc trời. Từng nhánh cây chằng chịt bám lấy nhau, ánh mặt trời trên cao bị che khuất, chỉ mơ hồ nhìn thấy vài đốm sáng nhàn nhạt.

Phía trước, xa xa còn giống như có xây một tòa miếu.

Chỉ là, Vân Ngạo Phong lại nhìn thấy nam tử xinh đẹp lúc nãy. Bên cạnh nam tử kia còn có hai người khác, một người nhìn rất quen mắt, một người tuy rằng khiến hắn sinh ra một loại cảm giác thân thuộc, nhưng người đó dáng vẻ cùng tướng mạo hắn đều chưa từng thấy qua, chính là không quen biết.

Nhìn ba người kia, có vẻ rất thân thiết.

"Cầm Ngọc, người khác..., có chúng ta...."

Một tử y nam tử lên tiếng, nhưng khuôn miệng khép mở đều đặn, Vân Ngạo Phong lại không thể nghe trọn vẹn một câu hoàn chỉnh. Cứ giống như tín hiệu kém, phát không được!

Nhưng, Cầm Ngọc sao? Rốt cuộc Cầm Ngọc là ai?

Ngẩn người trơ trơ quan sát ba người vừa bước qua trước mặt, bỗng nhiên, một vết bớt đập vào mắt Vân Ngạo Phong.

Trên cổ tử y nam tử có một vết bớt hình trăng khuyết, giống hệt với cái của Mộc Du Tử mà hắn từng nhìn thấy. Nhưng hình như Mộc Du Tử che giấu rất kín, không muốn người khác nhìn vào. Vân Ngạo Phong thấy được, cũng chỉ là vô tình.

Nhìn kỹ lại, đường nét trên mặt của thiếu niên tử y thật là có vài phần giống với Mộc Du Tử, có phải hay không là huynh đệ?

Có điều, từ trước tới nay hắn vẫn chưa nghe Mộc Du Tử nhắc đến thân nhân, càng không thích đề cập đến những chuyện này.

Nhìn phương hướng ba thiếu niên bước đi, dưới chân Vân Ngạo Phong cũng vô thức lướt theo.

Hình như họ không nhìn thấy hắn, chỉ là... hắn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Trước mắt lúc thì là hình ảnh của ba người nọ, lúc thì giống như hắn là một linh hồn, là người chứng kiến hết tất cả mọi việc, rất mơ hồ.

Khi Vân Ngạo Phong nhìn thấy hai người kia, hắn lại không nhìn thấy mình, tựa hồ hắn là nhập vào thân xác của người tên Cẩm Ngọc kia vậy.

Bóng hình của ba thiếu niên cứ như vậy mà tiến về phía ngôi miếu hoa lệ, trên miệng là từng hồi khép mở, nhưng Vân Ngạo Phong vẫn như cũ, không thể nghe được một câu hoàn chỉnh.

Vân Ngạo Phong khẽ nhíu mày, chớp mắt một cái, khung cảnh xung quanh lại thay đổi.

Hiện giờ, trong lòng hắn rối tung rối mù, trong đầu từng trận co rút đau đớn kéo đến, đau quá...

Ở đây cũng là một khu rừng, Vân Ngạo Phong nhìn xuống cơn đau, liếc mắt quan sát chung quanh.

Chỗ này, hình như có chút quen mắt!

Ngẫm nghĩ một hồi, trong đầu Vân Ngạo Phong chợt nảy ra ý nghĩ.

Ở đây... chính là rừng Cảnh Mộc? Đúng, rừng Cảnh Mộc!

Bởi vì sao hắn lại phát hiện?

Vì chỗ này xác thực là chỗ lúc trước Vân Ngạo Phong ôm Tử Cầu ngồi nghỉ chân. Từ từng gốc cây đến từng tảng đá hần đều nhớ rõ, kết cấu lúc đó so với bây giờ không khác biệt lắm. Chỉ là, thời điểm hiện tại cây cối ở đây còn rất non, ít ra là kích thước nhỏ hơn nhiều so với lúc trước.

Tại sao hần lại quay lại chỗ này chứ? Hần nhớ... lúc đó hình như mình đang tỉ thí, còn bị lệ thú và Ma tộc tấn công, sau đó... sau đó thì không có sau đó nữa.

Cảm giác như mình đã bỏ quên chuyện gì đó, lại không tài nào nhớ ra. Nhưng là, hần quay lại đây rồi, nguyên do hần cũng không muốn truy cứu nữa.

Chỉ là đại ca sẽ rất lo lắng, không được, hần phải nhanh chóng tìm đường trở về.

Ngay khi Vân Ngạo Phong vừa bước được hai bước, thì đằng sau lưng lại vang lên tiếng động nhỏ.

Hần theo bản năng liền quay đầu, đập vào mắt là hình dáng của một thiếu niên, khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi.

Thiếu niên này mặc trên người bạch y, đẹp đẽ tưởng như không dính mây khói bụi trần. Dáng người thon thả thoát tục, mái tóc dài đến ngang lưng.

Vì thiếu niên quay lưng về phía Vân Ngạo Phong, nên hần không nhìn thấy gương mặt kia.

Thiếu niên bỗng nhiên ngồi xổm xuống, trên tay còn làm động tác gì đó.

Một lát sau, thiếu niên quay người. Vân Ngạo Phong cau mày, lại là

người này, tên là Cẩm Ngọc nhỉ?

Nhìn thì có vẻ chín chắn hơn lần thấy trước đó rồi, ngũ quan cũng trưởng thành không ít, nhưng vẫn có điểm ôn nhu động lòng người, đặc biệt là đôi mắt kia, cảm xúc hỗn tạp, không nhìn ra biểu tình thực sự.

Trong lòng Cẩm Ngọc ôm một con hồ ly màu trắng, hình như chân nó bị thương, không thể bước đi.

Vân Ngạo Phong ngậy người một lúc, bị ánh mắt của Cẩm Ngọc nhìn đến bưng tỉnh. Không sai, Cẩm Ngọc là đang nhìn hắn, hơn nữa, trên mặt còn câu lên một đường cong hoàn mỹ.

Trong lòng hắn âm thầm cảm thán, người thiếu niên này thật đẹp, giống như một viên trân châu quý giá, tinh xảo vậy.

Vốn tưởng rằng Cẩm Ngọc thật sự cười với mình, Vân Ngạo Phong liền hí mắt cười đáp trả, đang có ý định hỏi đường một chút, Cẩm Ngọc đã đột nhiên tiến tới.

Vân Ngạo Phong bước lên một bước, hé môi chuẩn bị bắt chuyện. Nhưng... hắn còn chưa cười đủ, còn chưa kịp buông lời, thì đã bị dội cho một gáo nước lạnh.

Cẩm Ngọc, Cẩm Ngọc thế mà đi xuyên qua người hắn?

Hắn mở to đôi mắt, kinh ngạc kéo đến không có điểm dừng. Hụt hẫng cùng lo sợ thì nhau chạy vào tim, trong đầu vô thức hiện ra một dòng suy nghĩ.

Chẳng lẽ... hắn đã chết rồi?

Không! Tuyệt đối không thể nào!

Lắc đầu, cơn đau đã giảm bớt không ít. Vân Ngạo Phong thấp thỏm,

đờ dẫn xoay người lại, hấn vẩy mà nhìn thấy hai nam tử kia.

Hoá ra, Cẩm Ngọc vừa rồi không phải cười với hấn, mà là cười với hai người kia.

Nam tử tử y và thiếu niên vận bạch y đứng xa xa.

"Cẩm Ngọc, ngươi lại đang ôm cái gì đó?"

Kinh ngạc này chưa tan, kinh ngạc khác lại đến. Vân Ngạo Phong há mồm, lần này hấn có thể nghe thấy rõ ràng từng tiếng nói của họ, không chỉ rõ, mà ngược lại là cực kỳ rõ ràng, tựa như có người đang kề sát trên vai hấn mà nói.

Cẩm Ngọc ôm theo con hồ ly, giọng điệu mang theo tươi cười:
"Mộng Dư, Hải Nguyệt, hai người xem xem, tiểu hồ ly này đáng yêu biết mấy, chân nó bị thương rồi, chắc chắn không thể chạy nhảy được, ta sẽ đem nó về chữa lành!"

Giọng nói này thật ôn nhu, còn rất ấm áp.

Thiếu niên tử y hình như tên là Hải Nguyệt, đưa tay xoa xoa đầu tiểu hồ ly.

"Ngươi đó, suốt ngày đi làm mấy chuyện lật vật, ngươi ngẫm lại, những sinh mạng ngươi từng cứu còn có thể đếm xuể sao?"

"Dù sao thì đây cũng là một sinh mệnh, cứu được thì tại sao phải nhắm mắt làm ngơ?"

Nghe Cẩm Ngọc nói, bạch y nam tử - Mộng Dư liền vỗ bộp vào vai của hấn, cười nói: "Cẩm Ngọc, ta nghĩ ít nhiều người cũng nên chọn một con làm sủng vật đi, ngươi cứu rồi chúng, nhưng chúng còn chưa khai mở linh trí, chí ít, ngươi nuôi một con, sau này cũng có cái lợi riêng nha."

Lời này rõ ràng chỉ là một lời nói đùa, nhưng Cẩm Ngọc lại đột nhiên nghiêm mặt, tiểu hồ ly trong lồng ngực cũng giống như nghe hiểu mà rúc càng sâu vào lòng Cẩm Ngọc.

"Mộng Dư, ý kiến hay! Vậy ta quyết định, tiểu hồ ly từ nay chính là sủng vật của ta."

Nói xong, Cẩm Ngọc còn chăm chú ngẫm nghĩ một hồi, sau đó nói: "Hồ ly chín đuôi, vậy đặt tên nó là Tiểu Cửu đi?"

Hồ ly chín đuôi, không phải họ chưa từng thấy qua, lúc này nhìn thấy cũng chẳng còn kinh ngạc như ban đầu nữa.

"Người làm thật ấy hả? Ta vốn dĩ là nói đùa thôi, ha ha, nhưng mà cái tên Tiểu Cửu này cũng được đấy."

Mộng Dư có chút ngạc nhiên, trước nay cho dù có cứu về bao nhiêu sinh vật, Cẩm Ngọc cũng chưa bao giờ ngó ý muốn nuôi sủng vật a.

"Thôi về đi, ở đây lâu một chút lại có người nhìn thấy bây giờ, đến lúc đó hậu quả là gì khỏi bàn đấy!"

Hải Nguyệt vươn tay khoác lên vai hai người kia.

Còn Vân Ngạo Phong, hắn đã sớm chết lặng bởi cái tên Tiểu Cửu rồi. Đây... rốt cuộc có phải chỉ là một cái tính danh trùng hợp không? Hay nó còn có ẩn ý gì? Cộng thêm người gọi là Tiểu Cửu lúc trước, Vân Ngạo Phong vẫn không tài nào hiểu nổi, người đó vì sao gọi mình là chủ nhân.

Nhưng... ba người này là ai chứ? Tại sao hắn lại phải ở đây chứng kiến bọn họ?

Hải Nguyệt? Mộng Dư? Cẩm Ngọc? Vân Ngạo Phong hoàn toàn không quen biết họ, vậy vì cái gì trước sau đều là hình ảnh của họ?

Ngay lúc này, hắt trước mắt một vùng trắng xóa. Khi nhìn thấy cảnh vật xung quanh, hắt lại một lần nữa kinh ngạc, tại sao khung cảnh luôn không ngừng thay đổi?

Giống như... muốn Vân Ngạo Phong nhớ đến chuyện gì đó, cũng giống như... đang mách bảo hắt.

Quang cảnh ở đây rất đẹp, người đông nghịt, rõ ràng, là một cái thành trì.

Thân thể của hắt bị vô số người bước qua, cũng với Cẩm Ngọc đồng dạng, thẳng thừng xuyên qua hắt.

Tuy vẫn còn chút sợ hãi, nhưng vì sự hiếu kỳ, Vân Ngạo Phong bước đi, bước lên phía trước, nơi đó có một thi thể, được rất nhiều người vây quanh, bọn họ không ngừng trầm trồ, râm rộ mắng chửi.

Vẫn trong chỗ trống đó, có một nam tử bạch y đang quỳ, đầu gục xuống, tóc rối bù, toàn thân bị một cây roi sắt trói chặt, trên roi còn mọc chen chúc gai nhọn, đâm vào thân thể, một thân bạch y đã bị nhiễm đỏ.

Bất tri bất giác, Vân Ngạo Phong cũng cảm nhận được đau đớn, đau xé lòng, từ nội thể đến ngoại thể, chỗ nào cũng đau.

Không có người nào nhìn thấy hắt, không có người nào có thể chạm vào hắt. Hắt lê bước, đi đến trước mặt bạch y nam tử.

Nhìn thật kỹ, người này... lại là người này...

Cẩm Ngọc, rốt cuộc hắt có quan hệ gì với người này, tại sao người này đau hắt cũng đau?

Rất rõ ràng, Vân Ngạo Phong của hiện tại chỉ là một thể linh hồn, vậy nhưng... biết đau sao?

Chương 83: Sầu miên.

"Kẻ sát nhân, mau giết chết kẻ sát nhân!"

Trên đường lớn đã tụ tập rất nhiều người, từng tiếng chửi rủa ác độc phát ra, đã không thể nhận biết được từ hướng nào truyền đến.

"Đúng vậy, giết chết hắc trù hại cho dân. Nếu còn để hắc sống thêm một ngày, thì ngày đó liền kề cận nguy hiểm. Chẳng lẽ dân chúng chúng ta cả đời phải sống trong lo sợ hay sao chứ? Ta không cam tâm, giết người phải đền mạng."

"Cha ta cũng chết trong tay hắc, nợ máu phải trả bằng máu, hôm nay ta nhất định phải tự tay kết liễu hắc."

"..."

Rốt cuộc đây là chuyện gì?

Cầm Ngọc này... chẳng lẽ thực sự giết người sao?

Vân Ngạo Phong đưa tay ôm lấy ngực, thật đau. Hắc đứng dậy, muốn hỏi một chút về sự việc này, nhưng lại chợt nhớ ra, mình có hét khàn giọng cũng sẽ không có người nào nghe thấy, liền im lặng.

Khẽ đảo mắt một cái, tầm nhìn dán vào thi thể dưới mặt đất.

Người bị giết là một nữ tử trẻ tuổi, má phải nện vào nền đá lạnh, mắt

trợn ngược, khuôn mặt có chút... xấu xí. Toàn thân từ trên xuống dưới ăn mặc chỉnh tề, chỉ là, trên cổ bị vật nhọn rạch sâu, máu tươi trào ra nhuộm đỏ một vùng.

Nhìn dáng vẻ này, có thể kết luận rằng, trước khi chết người này đã gặp phải một điều gì đó rất đáng sợ.

Vết máu còn chưa kịp khô, có lẽ vừa chết cách đây không lâu.

Đột nhiên, có người rẽ ra một lối đi. Chỉ thấy người vừa đến là một lão giả đã đứng tuổi, khuôn mặt nhăn nheo, râu xồm xồm có chút dọa người.

Lão giả mặc hoa y trên người, vừa nhìn đã biết không phải loại người đứng đắn gì.

Lập tức có một thiếu nữ cũng từ đằng sau chạy đến, quỳ xuống trước thi thể kia, vừa khóc lóc thảm thiết, vừa lay lay nữ tử vong thân dưới đất không ngừng.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ, mau tỉnh lại đi, tỷ tỷ, mở mắt ra nhìn muội đi, ngũ ngũ sẽ không tốt đâu, tỷ..."

Bất chấp máu tanh dính đầy tay, dính lên y phục, thiếu nữ kia vẫn không quan tâm, khóc đến khiến người ta thương tâm.

Hoa y lão giả ẩn ẩn tức giận, trừng mắt quét một vòng xung quanh.

"Rốt cuộc là ai, kẻ nào to gan lớn mật dám động vào tôn nhi của ta?"

Ngay khi lão vừa dứt lời, đã có người nhanh chóng nói: "Chu chương môn, chính là hắc tá. Nghe nói vụ án mạng xảy ra ở Nguyệt thành cũng là do một tay hắc tá gây nên."

"Mấy năm nay bàn dân thiên hạ đều hoang mang lo sợ, hắc tá hoành hành khắp nơi, đôi tay không biết đã từng dính qua máu của bao

nhiều người vô tội, hôm nay còn dám ra tay với Chu tiểu thư, quả là tội chết tày trời."

Một tên nam tử mồm mép dẻo dai, cúi người tỏ vẻ cung kính trước mặt Chu chương môn, lời nói ra mười phần còn thêm mắm dặm muối.

Nhưng lại khiến không biết mấy người cảm thấy hài lòng, phụ họa thêm: "Tội chết tày trời, không thể dung thứ, xin Chu chương môn hãy giúp dân trừ đi mối họa này."

Chu chương môn - Chu Đình, sau khi nghe người kia nói, trong lòng tràn đầy lửa giận. Ở Thê Tam thành, không hề có thành chủ, chỉ có Bán Đình Môn xưng bá một phương.

Hôm nay có người dám ra tay giết hại tôn nhi của Chu Đình, trước cặp mắt của biết bao nhiêu người, e là khó thoát tội chết.

Vân Ngạo Phong vừa vặn đứng bên cạnh Cẩm Ngọc, tuy biết chẳng ai nhìn thấy mình. Nhưng ánh mắt của Chu Đình mang theo sát khí và uy áp cực mạnh, một ánh nhìn đã khiến hấn chân tay bủn rủn, đứng ngồi không yên.

Lúc này, Cẩm Ngọc bên chân Vân Ngạo Phong bỗng nhiên ngẩng đầu lên, thì thào vài chữ trong cuống họng: "Ta... người không phải do ta giết!"

"Đừng xảo biện, chứng cứ rành rành phơi bày trước mắt, số người ở đây, hơn phân nửa đều chính mắt nhìn thấy người cầm dao giết người!"

"Không phải ta, không phải ta, không phải ta..."

Cẩm Ngọc gần như bị ép đến điên cuồng, khí lực cạn kiệt, chỉ có thể nói ra vài câu vô lực.

Rõ ràng không phải hấn giết người, trước giờ hấn cũng chưa từng giết người, tại sao lại không có ai tin lời hấn nói?

Rốt cuộc người đứng phía sau muốn gì ở hấn chứ? Muốn hấn bị dày vò khổ sở, muốn hấn sống không bằng chết?

Hay chỉ đơn giản là đang đùa giỡn với hấn?

Không vui chút nào!

Ông trời thật bất công...

Vân Ngạo Phong nhúu mày, hơi thở trì trệ, hấn dường như cảm nhận được sinh mệnh của người trước mắt này, đang dần trở nên héo tàn.

Trên mặt Cẩm Ngọc mồ hôi chảy dọc, hấn cúi đầu, cũng không biết là mồ hôi hay nước mắt, chỉ là... từng giọt cứ tí tách rơi xuống.

Sống mũi sót sót, Vân Ngạo Phong không biết vì cái gì muốn rơi lệ. Không phải vì thương hại ai, không phải vì hấn mềm lòng. Mà vì... hấn vốn dĩ cùng Cẩm Ngọc là một thể.

Roi sắt siết càng lúc càng chặt, máu chảy ngày càng nhiều!

Mọi việc cứ như vậy diễn ra trước mắt, hình ảnh Cẩm Ngọc bị Chu chương môn kề dao vào cổ, cắt xuống vài đường không nông không sâu, nhưng đủ để làm người chịu đủ mọi sự đau đớn.

Hình ảnh tàn độc của Chu chương môn giống như một thước phim tua nhanh, mà Vân Ngạo Phong lại không thể ngăn cản, hấn đang ở thể linh hồn.

Cho đến khi, hơi thở của Cẩm Ngọc đã mong manh đến khó phát giác. Những người ở xung quanh lại cười thỏa mãn.

Lúc này, trong không gian bỗng nhiên có dị động.

Bùng một tiếng, bốn bề tám hướng khói bụi mù mịt, khi có thể nhìn rõ mọi vật, Cẩm Ngọc đã không thấy đâu nữa.

Chu Đình tức giận, ra lệnh cho đám đệ tử sau lưng truy bắt bọn họ.

Ảo cảnh lại chuyển tiếp, Vân Ngạo Phong nhìn thấy Cẩm Ngọc, Mộng Dư, Hải Nguyệt, còn có... Tiểu... Cửu?!

Đây... đích xác là Tiểu Cửu mà hắn gặp trước kia, vậy....

Rốt cuộc, Vân Ngạo Phong vẫn không thể suy luận bất cứ chuyện gì, càng nghĩ càng rối rắm, càng nghĩ càng đau đầu.

"Tiểu Cửu, mau lấy Phục Huyết thảo!"

Hải Nguyệt một bên gỡ bỏ roi sắt trên người Cẩm Ngọc, một bên khẩn trương nói.

Ở đây là một căn phòng nhỏ, cách bày trí vô cùng đơn giản.

Đặt thân thể đầy vết thương chằng chịt nằm trên giường, nhìn hơi thờ yếu ớt như thể tuyệt mệnh bất cứ lúc nào.

Trước mắt lại thay đổi, lần này Vân Ngạo Phong nhìn thấy, chính là... Hướng Linh Sơn phái!

Nhưng nó hoang tàn đổ nát hơn bao giờ hết! Hắn lại gặp Cẩm Ngọc, tình thế lúc này vô cùng cấp bách, một mình hắn chống chọi với Ma Giới Đế Tôn tiền nhiệm, chỉ một mình, không có người nào giúp sức.

Vân Ngạo Phong đang dần cảm nhận một tia ưu thương, nó đang không ngừng phân tán trong nội tâm của hắn, cuối cùng như bùng

nổ, một cảm giác tuyệt vọng ập đến.

Cầm Ngọc... chết rồi! Ma giới cũng lui binh, tổn thất nặng nề.

Hắn đứng chết lặng ở đó, trong lòng ngực đau nhói, vốn dĩ hắn cùng Cầm Ngọc không có quan hệ, tại sao lại vì người đó mà đau?

Khung cảnh lại lặng lẽ chuyển tiếp, lần này, Vân Ngạo Phong quay về hiện đại. Nhưng mà Tô Viêm chưa chết, nó chỉ ở trước cái chết một chút.

Rồi chuyện gì đến cũng đến, Tô Viêm bị tai nạn, Vân Ngạo Phong muốn chạy ra kéo hắn lại, nhưng hắn lại không thể chạm vào bất cứ ai.

Cứ thế, hắn chứng kiến hết thảy mọi chuyện, chỉ có sự tàn nhẫn vô tận, không có một chút tình cảm chân chính.

Chương 84: Mộng.

Vân Ngạo Phong giật mình tỉnh lại, cả đầu mờ hôi như thác nước đổ xuống, ướt đầm, sợi tóc mai dính trên gương mặt xinh đẹp.

Hoá ra... hoá ra chỉ là mơ?

Nhưng vừa rồi hẳn đã mơ thấy chuyện gì?

Đầu óc lúc này trống rỗng cực kỳ, càng cố nhớ thì đầu đau càng thêm dữ dội.

Sau một hồi, rốt cuộc Vân Ngạo Phong cũng bình tĩnh lại, đang sắp xếp vài mảnh ký ức.

Nhìn căn phòng gỗ xa lạ này, đơn sơ thật sự!

Đang lúc Vân Ngạo Phong chạm chân xuống đất, cánh cửa phòng bỗng nhiên mở ra. Trong nhất thời, chưa kịp thích nghi với ánh sáng, hắn bèn phải che mắt lại.

Người vừa tới, không ai khác ngoài Đàm Quân Thư. Thấy tân binh hôn mê đã lâu ngày tỉnh dậy, y khó tránh khỏi kích động cùng vui mừng.

"Tiểu đệ, ngươi rốt cuộc cũng chịu tỉnh rồi a!"

Đàm Quân Thư trên tay bưng một chiếc khay gỗ, bên trong đặt vón

ven hai món ăn thanh đạm, cháo và canh rau dại.

Còn hỏi vì sao y biết người này là nam nhân? Xưa nay phiêu bạt giang hồ, y từng nhìn qua biết bao nhiêu nam nhân có dung mạo thuộc kiểu như vậy, không phân biệt được chính là lừa mình dối người.

Thấy Vân Ngạo Phong ngờ ngác, Đàm Quân Thư rất nhiệt tình, đặt khay đồ trên chiếc bàn duy nhất trong phòng, liền nói: "A, đây là Thanh Nguyệt phong!"

Vân Ngạo Phong vừa mở miệng, đã muốn hỏi tung tích của ca ca, nhưng rốt cuộc cũng nhịn xuống, hỏi một câu khác.

"Ta... đã ở đây bao lâu rồi?"

"Đệ hôn mê suốt ba ngày ba đêm liền, khi sư phụ đưa đệ về, trên người còn bị Khốn Tiên Tác trói chặt, nói nghe xem, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Sở dĩ Đàm Quân Thư hỏi như vậy là vì hiếu kỳ. Thanh Nguyệt phong đã hơn mười năm không thu đồ, mà đã không thu đồ thì tất nhiên sẽ không tham dự đại hội chiêu sinh, mà không tham dự đại hội chiêu sinh thì làm sao biết được chuyện gì xảy ra? Đúng không!

"Ba ngày ba đêm rồi sao?" Vân Ngạo Phong lầm bầm: "Lúc đó..., ta cũng không biết chuyện gì xảy ra..."

Thấy hắn cũng không rõ ràng, Đàm Quân Thư không chất vấn nữa: "Được rồi, không nhớ cũng không sao! Đệ mau lại đây ăn chút cháo đi!"

Ngẫm lại, đã là ba ngày rồi, trong bụng cũng đã trống không, trước tiên lót dạ rồi có chuyện gì tính sau.

Tuy chỉ là hai món ăn thanh đạm, nhưng mùi vị lại rất ngon, ăn miếng

thứ nhất thì tuyệt đối muốn ăn miếng thứ hai.

Nhìn Vân Ngạo Phong ăn ngon lành, Đàm Quân Thư ngồi trên giường gỗ, một chân đặt trên mép giường, không nhanh không chậm nói: "À phải rồi, tên đệ là gì?"

Vân Ngạo Phong vừa húp cháo, nói: "Gọi đệ là... Ngạo Phong đi."

Đàm Quân Thư im lặng một lúc, rồi lại cùng hắn tán gẫu một hồi, rất nhanh liền đã quen thuộc lẫn nhau.

Có lẽ do lâu rồi không có gì vào bụng, nên hai chén cháo và canh đều bị Vân Ngạo Phong húp đến sạch sẽ.

Đặt bát vào khay gỗ, hắn đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

"Phải rồi, Quân Thư sư huynh, cuộc tỷ thí bỏ dở giữa chừng, theo lý thì phải làm thế nào?"

"Trước nay chưa từng xảy ra trường hợp nào như vậy, nhưng lần này Ma giới gây loạn, chỉ e là còn có ma tộc trà trộn vào nội môn. Để loại trừ mối nguy hại, ta nghĩ... theo tính cách của chương môn, có lẽ các tân binh phải kiểm tra một lượt, mới lại làm một cái tỷ thí võ nghệ sau."

Vân Ngạo Phong nghe xong gật gù, không hổ danh là đại phái tu tiên của tu chân giới, mọi quy định đều rất khắc nghiệt cùng chặt chẽ.

"Vây...."

Như đoán được suy nghĩ của Vân Ngạo Phong, Đàm Quân Thư liền nói: "Còn đệ thì không cần lo, sư phụ đã dẫn đệ về đây, đồng nghĩa với việc nhận đệ làm đệ tử của người, sau này chỉ cần chuyên tâm tu luyện là được rồi!"

"...Vâng, sư huynh."

Trong lòng Vân Ngạo Phong vừa mừng vừa lo, vẫn là cảm thấy mọi sự xảy đến quá đột ngột, hẳn hoàn toàn không kịp tiếp thu.

"Sư phụ từng nói, khi đệ tỉnh lại thì nói cho người biết. Nhưng ta nghĩ muốn đưa đệ ngắm cảnh một chút, tiện thể đi gặp sư phụ luôn, có được không?"

Đàm Quân Thư cầm lấy khay gỗ trên bàn, đã nhiều năm không được nói chuyện tử tế như thế này, cảm thấy thoải mái hơn hẳn.

Mà vì sao lại không được nói chuyện tử tế?

Lý do thực ra rất đơn giản, y ở cùng hai tên Phương Dược Nghi và Mạc Thủy thì khỏi bàn, toàn nói mấy lời cà khịa, lưu manh biến thái. Còn Khai Tri thì với y một chút cũng không hợp, gặp nhau là om sòm cả một vùng, so với hai tên kia thì còn muốn thê thảm hơn.

Vân Ngạo Phong câu lên khóe miệng, thân thiện nói: "Được a, đệ mới nhập phong, sau này có gì không hiểu còn phải làm phiền các vị sư huynh sư tỷ dạy bảo!"

Vừa bước chân ra ngoài, Vân Ngạo Phong liền cảm thấy có gì đó sai sai.

Nơi này rõ ràng là một ngôi viện rộng lớn, nhưng là... sao lại vắng tanh không một bóng người vậy trời? Đáng lẽ ra, trước mắt hẳn bây giờ phải là các sư huynh đệ đồng môn đang... so tài, luyện võ gì đó chứ!

Nhìn ra nghi vấn trong mắt hẳn, Đàm Quân Thư liền tỏ vẻ ngao ngán, nói: "Aiz, đệ không biết đó thôi, Thanh Nguyệt phong chúng ta đã hơn mười năm chưa nhận đệ tử mới, trong phong tính cả đệ cũng chỉ có sáu người. Mỗi lần đến Tề Linh đại hội còn không đủ

nhân số để dự thi."

Bước dọc theo hành lang, Đàm Quân Thư rẽ vào một gian phòng nhỏ, cất đi khay gỗ.

Dừng một chút, y lại nói tiếp: "Hằng năm chúng ta chỉ có thể ở trong phong tu luyện, nhằm chán biết bao a. Không được ra ngoài ngắm cảnh đẹp, ta sắp bị buồn rầu giết chết rồi đây!"

Vân Ngạo Phong có chút hiếu kỳ, chăm chú lắng nghe những gì Đàm Quân Thư nói.

"VẬY Quân Thư sư huynh, các sư huynh sư tỷ khác đi đâu rồi? Sao không ở đây?"

"Họ đang luyện kiếm ở hậu sơn, ta là phụ trách trông coi đệ."

Nghe lời này, Vân Ngạo Phong xấu hổ sờ sờ mũi, vành tai đỏ ửng, cười hì hì nói: "Xin lỗi, đã làm cản trở công việc của sư huynh rồi, thật ngại quá!"

Vừa dứt lời, một bàn tay liền khoác lên vai hắn: "Nói gì vậy chứ, luyện kiếm cực khổ biết mấy, được ở không đã là phúc phận của ta rồi! Còn nữa, sau này dù gì cũng là đồng môn sư huynh đệ, mấy cái lễ tiết lông gà vỏ tỏi gì đó liền không cần câu nệ."

Chương 85: Gặp riêng?

Đàm Quân Thư dẫn Vân Ngạo Phong đi theo một con đường mòn, khoảng một khắc liền đến chỗ gọi là hậu sơn.

Ở đây có một cái thác nước đổ xuống từ trên vách đá, bên dưới nước rồi, lâu dài rồi hình thành vũng nước sâu.

Bên cạnh chính là sân phẳng, mặt đất tuy luôn bị người dẫm đạp, nhưng cây cỏ vẫn đều đều phát triển. Thiên nhiên xanh mát, tạo nên một bầu không khí và cảnh tượng vô cùng hoành tráng, trong không khí còn thoang thoảng hương thơm của hoa lá, làm say lòng người.

Khẽ đảo mắt, nhìn thấy ba thân ảnh bạch y đang chú tâm luyện kiếm. Tuy là học cùng một bộ kiếm pháp, nhưng mỗi người đều có một phong thái hoàn toàn khác nhau, bội kiếm trên tay cũng không giống.

Tỷ như, nữ tử kia dùng kiếm thức kết hợp với sự nhanh nhẹn linh động của nàng, bội kiếm trên tay dẻo dai, thân kiếm bóng loáng trắng bạc phản chiếu ánh mặt trời. Từng đạo kiếm khí sáng như tuyết xẹt ngang, uy lực mạnh mẽ làm ngọn cây lay chuyển.

Ba người cùng lúc kết thúc kiếm chiêu, thu kiếm về tay, đã sớm phát hiện bên này có người.

Đàm Quân Thư vẻ mặt tươi cười, hướng Khai Tri buông lời khen ngợi: "Đại sư tỷ đúng là thiên chi kiêu tử, kiếm thức vẫn sắc bén vững vàng như vậy, thật làm đệ đây cảm thấy ghen tị."

Khai Tri nhìn như rất hường thụ lời nói này, dáng vẻ kiêu hãnh hất cằm: "Còn phải nói!"

Vân Ngạo Phong đứng sau lưng Đàm Quân Thư, lúc này liền tiến lên chấp tay thi lễ: "Sur tỷ, hai vị sư huynh!"

Thấy hắn có vẻ hơi khách khí, Khai Tri nhưng là rất hài lòng, nàng gật đầu: "Ha ha, không cần câu nệ tiểu tiết, sau này đều là đồng môn sư huynh đệ, cần gì phải khách khí như vậy chứ?"

Phượng Dược Nghi nói: "À đúng rồi! Sư phụ có dặn gọi người tới, hay là ta..."

"Không cần, ta đang định cùng Ngạo Phong lên đó, nếu các người muốn, vậy có thể cùng đi?" Đàm Quân Thư thần sắc hòa nhã, thực thân mật gọi hai tiếng Ngạo Phong.

Hai người nào đó đang ghen!

"Đệ tên là Ngạo Phong?" Mạc Thủy nghi hoặc hỏi ngược lại. Có thể thấy, trên mi tâm hắn ta đang cau chặt, nhìn thập phần khó chịu.

Vân Ngạo Phong hiện tại hơi lúng túng, không biết phải làm thế nào, liền nói: "Đệ họ Vân, tự là Ngạo Phong."

Mạc Thủy trên dưới đánh giá hắn một cách kỹ càng, bề ngoài thì hoàn mỹ. Có điều, tu vi quá thấp, khi bọn họ nhập phong, tu vi thấp nhất cũng là từ Linh Giả cảnh hậu kỳ trở lên. Mà Vân Ngạo Phong vừa mới Linh giả cảnh trung kỳ, chưa nói đến, tư chất bình thường, thể chất tầm thường.

(Tác giả: Người dám cược với ta không?

Mạc Thủy: Ngu đâu mà chơi? Người là tác giả, muốn thắng ta không phải rất dễ à?

Tác giả: Đã sợ mà còn khoác lác! Hứ!)

Hoặc là sư phụ thay đổi khẩu vị, hoặc là mang hấn về làm tạp dịch?

Cuối cùng Mạc Thủy cũng chỉ thở dài một hơi, hấn không có ý gì khác, chỉ là có chút kinh ngạc thôi.

Khoảng nửa canh giờ sau, năm người đi đến một cái động, xung quanh mơ hồ còn tỏa ra hàn khí, lạnh lẽo bức người.

Vốn đường đi cũng không nói là dài, chỉ là dọc đường tò mò ngắm mây nhìn gió, có nhiều thứ đặc biệt đẹp mắt, thế rồi đi đến Hàn Băng động mất gần một canh giờ thời gian.

Lại nói, chung quanh Hàn Băng động tứ phương tám hướng có bày bố trận pháp vô cùng dày đặc, khó phá.

Trước cửa động được một cái cây to um xùm che khuất, cơ hồ là đem Hàn Băng động hoàn toàn giấu đi, thật kỹ.

Tuy có bày trận pháp, nhưng nó chung quy chỉ để thủ không công. Vì thế, nếu có người đến gần cũng sẽ không gặp nguy hiểm.

Thông qua trận pháp này, Trắc Từ cũng sẽ biết được người tới là ai.

Hàn Băng động vừa rộng lớn vừa uyên bác, vô số lối đi chằng chịt, khó phân biệt phương hướng. Có thể nói, so với mê cung không khác biệt nhiều.

Lúc này, Trắc Từ đang ở trong nơi tối tăm nhất của động phủ, ngồi trước một tảng băng ngàn năm, trên đó có một nam tử lam y, khuôn mặt tái nhợt. Đôi lông mày và mi mắt bị nhiễm một tầng sương mỏng, ngũ quan tuần tú, mái tóc đen ngày nào đã biến thành trắng, xơ dài trên mặt băng lạnh ngắt. Chỉ là, hơi thở đã tàn, cả cơ thể đều

trở nên buốt giá.

Cảm nhận được động tĩnh bên ngoài, Trắc Từ khẽ nhón chân lên, nhẹ nhàng đặt vào môi lam y nam tử một nụ hôn.

Tựa hồ còn lưu luyến không muốn rời, hắn lặng lẽ nhìn người trước mắt thật lâu, nhưng rốt cuộc cũng phải buông tay y ra.

Trắc Từ vốn dĩ thông thuận đường trong động phủ, vì vậy, rất nhanh hắn liền đã đi tới bên ngoài.

Nhìn thấy người vừa mới xuất hiện, sư tỷ và các sư huynh đều đồng loạt khom người hành lễ. Vân Ngạo Phong là tân đệ tử, không hiểu biết phép tắc môn quy, hắn bèn bắt chước chư vị sư huynh sư tỷ, làm ra một động tác cúi người.

Trắc Từ bất động thanh sắc quét mắt về phía Vân Ngạo Phong, đối với bốn người nào đó một câu cũng không nói, ra dấu cho Vân Ngạo Phong: "Đi theo vị sư."

Nói xong liền quay đầu bước vào lại cửa động, hắn hơi ngõ ngàng. Sư phụ trong tưởng tượng của hắn khác xa với hiện tại, khó hiểu ngược nhìn bốn vị sư huynh sư tỷ.

Đàm Quân Thư luôn là người nhiệt tình nhất, y đưa tay vỗ cái bộp vào vai Vân Ngạo Phong, trên mặt hiển thị tươi cười. Nhưng hắn lại cảm thấy, nụ cười này thật kỳ quái.

Quả nhiên, Đàm Quân Thư nói với hắn một câu ba chữ: "Chúc may mắn."

Ngay sau đó, ba cánh tay khác cũng thi nhau vỗ trên người Vân Ngạo Phong, về mặt này... làm hắn có cảm giác không lành.

Nuốt xuống yết hầu, sau lưng bắt đầu có mồ hôi lạnh chảy xuống.

Hiện giờ hắn tâm tình thập phần khẩn trương, lúc này sư phụ nhìn hắn một cái, liền đã khiến hắn không dám thở mạnh.

Chậm chạp bước đến trước cửa động, hiển nhiên là có sự đồng ý của Trắc Từ, nên trận pháp phòng ngự tự nhiên sẽ không bài xích đối với thân thể Vân Ngạo Phong.

Nhưng khi vào đến trong động, hắn cảm thấy mình sắp bị đông cứng rồi! Thật không hiểu nổi, tại sao sư phụ lại có thể ở một nơi như thế này.

Ánh mắt của Vân Ngạo Phong rất sáng, bên trong mặc dù tối, nhưng hắn vẫn nhìn rõ mười mười.

Với Âm Dương Thể của hắn, nói ra thì là không sợ nóng không sợ lạnh. Chỉ là, tu vi lúc này chưa đủ để hoán đổi hàn khí thành hỏa khí.

Vậy thì chịu khổ tiếp thôi!

Cũng vào thời điểm đó, Khai Tri ở bên ngoài đang âm thầm cầu nguyện cho tiểu đệ đệ mới nhập phong.

Tính tình của Trắc Từ, bọn họ cũng hiểu được đôi phần. Trước kia, cho dù hắn có thu đồ, cũng sẽ không cần gặp mặt riêng như vậy!

Chỉ e là... Vân Ngạo Phong lần này lạnh ít dữ nhiều rồi!

Chương 86: Vấn thiên viện.

Nhìn bóng dáng hao gầy phía trước, Vân Ngạo Phong run run tham dò một chút: "Sur, sur phụ...?"

Trắc Từ vẫn đứng bất động, tựa hồ như đang suy ngẫm một chuyện gì đó, y phục mỏng manh trên người đến động cũng không động một cái.

Nếu đứng trước mặt Vân Ngạo Phong là người khác, hẳn chắc chắn sẽ không sinh ra loại ảo giác ghen thờ này. Không khí ở đây đã rất lạnh, lại bởi vì hàn khí tỏa ra từ trên người Trắc Từ, đã run lại càng run rẩy đến lợi hại.

"Người có muốn trở thành một luyện đan sư đỉnh cấp không?"

Lúc này, Trắc Từ mới chậm rãi quay người lại, cảm thấy thiếu sót, sau đó bổ sung thêm một câu: "Thể chất của người, rất thích hợp!"

Thoáng chốc, Vân Ngạo Phong cứng đờ, rốt cuộc lại có người phát hiện ra thể chất của hắn rồi.

Âm Dương Thể ngàn năm khó gặp, luyện khí, luyện đan, trận pháp,... đều thích hợp. Chỉ có điều, loại thể chất này ảnh hưởng đến việc tu luyện, tu vi tăng lên chậm gấp bội người thường, đặc biệt là muốn từ Linh Giả cảnh vượt lên Linh Sư cảnh, cần phải chịu lời kiếp.

"Sur phụ, việc đó... đệ tử nhất định muốn..."

Trắc Từ cắt ngang lời hấn, gấp gáp kích động nói: "Chúng ta thực hiện giao dịch đi, có được không?"

Nếu không phải là ảo giác, Vân Ngạo Phong nghe thấy trong một câu vừa rồi hàm chứa khẩn cầu.

Còn bản thân hấn, tu vi thấp, linh lực không đủ, nếu luyện chế đan dược thì phải có người hỗ trợ, nói ra thì... hấn không khác nhiều so với một tên phàm nhân.

Như vậy, Trắc Từ có thể muốn thứ gì trên người Vân Ngạo Phong?

.....(phân cách, phân cách, phân cách).....

Hơn một tháng sau...

Vân Ngạo Phong được chuyển đến ở một tòa viện riêng để ở, tòa viện này gọi là Vấn Thiên viện.

Nghe đồn, Vấn Thiên viện có một truyền thuyết rất đáng sợ...

Hơn hai mươi về năm trước, Hướng Linh Sơn phái thành lập chưa được bao lâu. Ở viện này từng xuất hiện một tà vật, người có được nó coi như thống trị được cả thiên hạ.

Vị trí của Vấn Thiên viện ở gần một cái vực sâu vạn trượng, nhìn không thấy đáy. Trước kia, vốn dĩ nơi đây từng là chỗ ở của rất nhiều đệ tử.

Nhưng khi tà vật hiện ra, người người tranh đoạt nó, các sư huynh đệ đồng môn chém giết lẫn nhau, lòng tham vô độ. Cho đến cuối cùng, tà vật không rơi vào tay bất cứ người nào.

Thời điểm lúc đó hỗn loạn khôn cùng, vì danh lợi mà che mất lý trí

con người. Cả Hướng Linh Sơn phái rơi vào trạng thái náo động, bấy giờ có một đệ tử vẫn có thể giữ được lòng thanh tịnh.

Ngụy Khởi Thiên - bảy tuổi lên núi bá sư, mười tuổi trở thành đệ tử ưu tú nhất lúc bấy giờ, mười lăm tuổi đã vang danh khắp thiên hạ, được người người kính ngưỡng, coi trọng.

Ngụy Khởi Thiên được chính tay chương môn dạy dỗ, lúc thảm họa ập xuống, hấn hy sinh thân mình, lấy hồn phách chém tà vật thành nhiều mảnh, đánh tan lòng người chấp mê bất ngộ.

Vấn Thiên viện đệ tử đều chết hết, máu chảy thành sông, thi thể chất thành núi. Chân gãy treo đầy cửa viện, đầu rơi bị đạp nhuyển dưới đất.

Khắp nơi đổ nát hoang tàn, người ta còn truyền miệng nhau rằng, từ rất lâu về trước, Vấn Thiên viện từng bị người hạ chú thuật.

Lúc đầu nghe Đàm Quân Thư kể, Vân Ngạo Phong vẫn là có chút sợ hãi. Nhưng hấn đã cùng sư phụ đồng ý làm giao dịch, không đi liền không được.

Và lại, Vấn Thiên viện mà Vân Ngạo Phong nhìn thấy, ngoại trừ hoang sơ tĩnh mịch ra, cũng không có cái gì quái lạ khác. Chỉ là, ngôi viện này đã rất cũ, hết thảy mọi đồ vật đều bị phủ bụi dày đặc, cửa viện và mái hiên đều cần tu sửa lại.

Trong hơn một tháng qua, Vân Ngạo Phong thực ra cũng rất nhàn rỗi.

Lần tuyển chọn đệ tử đã qua, hai người đại ca, Ý Hiên đều trở thành đệ tử nội môn. Chỉ tiếc, Vô Ly từ lần trước đã không có tư cách tham gia, Mộc Du Tử cũng vì thế mà cố ý làm cho đối thủ của mình thắng trận.

Hôm tỷ thí, Vân Ngạo Phong cũng chỉ gặp họ một lần, bây giờ có

chút nhớ họ. Ngày ngày hẩn ở trong đình viện, nếu không nghiên cứu cách luyện đan, thì tĩnh tâm lĩnh ngộ những gì sư phụ chỉ dạy.

Nhưng, tu vi suốt một tháng vẫn như cũ không giao chuyển, Trắc Từ cứ cách vài ngày lại đến Vấn Thiên viện, đến xong đưa cho Vân Ngạo Phong vài công thức, bí tịch tu luyện, sau không nói gì nhiều liền đã rời đi.

À, nhắc đến một con bạn đồng hành của hẩn, đó là hệ thống Tương Ái Tương Sát.

Khi Vân Ngạo Phong dời sang Vấn Thiên viện ở, Tương Ái Tương Sát liền tuyên bố một câu: "Ký chủ, bốn phận của hệ thống đã hoàn thành, từ nay về sau ký chủ xin hãy bảo trọng. Không cần nhớ Tương Ái Tương Sát, cũng không cần thương tâm đâu, còn có công lao của ta suốt những ngày qua nữa,bye bye."

Vân Ngạo Phong sau khi nghe lời này, cũng chẳng bày tỏ gì. Bạn đồng hành này có cũng như không, không có gì lưu luyện, tiếc nuối. Đi càng tốt!

Chỉ là, hẩn cảm thấy con mẹ nó hệ thống, người quá ảo tưởng sức mạnh rồi đi? Hồi nào người có công lao hả?

Nói về hiện tại, Vân Ngạo Phong đang luyện đan, hẩn vừa mới nghiên cứu ra một loại đan dược, không biết có độc chết người hay không.

Nhưng chung quy vẫn thất bại, linh lực không đủ, hẩn cũng đành bó tay. Thôi thì đi luyện kiếm!

Chương 87: Gặp 'quý'.

Lại một thời gian trôi qua, Vân Ngạo Phong ở trong Vấn Thiên viện an tâm tĩnh lặng, cũng chẳng cảm thấy ngôi viện này có cái gì đáng sợ.

Lúc này, trời đã chập chờn tối. Vân Ngạo Phong đang nhắm mắt đả tọa ngoài sân, bỗng nhiên cảm giác toàn thân nóng ran.

Xung quanh Vấn Thiên viện, từng luồng linh khí nồng đậm thi nhau chảy về một hướng, cây cối dao động, gió thổi càng lúc càng thêm dữ dội.

Vân Ngạo Phong nghe tiếng gió ủa vào bên tai, lại như có một dòng ôn tuyến nhẹ nhàng lưu chuyển toàn thân, đại khái hẳn cũng biết là chuyện gì xảy ra.

Hiện tại đang là mùa hạ, trời có chút oi bức, trên người Vân Ngạo Phong một thân mồ hôi nhễ nhại. Ngồi ở trước cửa biệt viện, cho dù ngưng thần tĩnh tâm cũng nóng đến muốn thoát xuống y phục.

Dao động xung quanh ngày càng mạnh mẽ, trên trời ẩn ẩn những chấm trắng nhỏ li ti, ánh trăng rơi xuống, chiếu qua từng tán cây, đặt trên người hắn.

Cảm giác có thứ gì đó đang dần dần bùng nổ, nền trời đã ngả đen cũng bắt đầu nổi lên từng trận lôi vân, ầm ầm đình tai, dội thẳng vào đại não người nghe.

Âm Dương Thể cứ mỗi lần tấn cấp sẽ tạo ra chấn động rất lớn, bên cạnh Vân Ngạo Phong lại không có người hộ pháp, nếu không phải nơi đây là trong Thanh Nguyệt phong, e rằng hắn sẽ bị người khác quấy rối.

Lôi vân cuộn cuộn trào dâng, có vài đạo lôi điện đánh xuống bên người Vân Ngạo Phong, làm cho thần trí hắn thanh tỉnh hơn.

Ở Tọa Chính viện, mây đen cuộn cuộn sấm vũ dục lai.

(Sấm vũ dục lai: ý nói điều gì đó sắp xảy ra.)

Khai Tri ngược lên nhìn mây đen không ngừng kéo tới trên trời, sau một hồi quan sát, phát giác vị trí lôi vân tụ lại, trong lòng lộ bộ một tiếng, không biết nên mừng hay nên lo.

Đàm Quân Thư, Mạc Thủy và Phương Dược Nghi lúc này cũng chứng kiến cảnh tượng trên cao, người nào cũng minh bạch chuyện gì xảy ra.

"Trong Thanh Nguyệt phong chúng ta, nói ra cũng không có gì nguy hiểm, đệ ấy không có người ở bên cạnh hộ pháp, chắc sẽ không sao chứ."

Khai Tri buông một câu, ý tứ vừa khẳng định vừa mang ý vấn đạo.

Mạc Thủy xa xăm, biểu tình không rõ ràng, nói: "Tên tiểu tử này đến tận bây giờ mới có chút đột phá, nhưng lại có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy, trước kia ta còn không nhìn rõ, hắn lại có ngộ tính cao như thế. Thảo nào sư phụ có phần coi trọng hắn!"

Tiếng sấm ầm ầm vang lên, thời gian không lâu, lôi vân trên trời lại từ từ tan đi.

Vân Ngạo Phong thở ra một hơi dài, nhắm mắt ổn định tinh thần,

hiện giờ, thân thể đã thư thái hơn rất nhiều, cảm giác tràn trề nhiệt huyết, cả người dường như uống vào canh bổ, tâm tình kích động không thôi.

Nhưng khi Vân Ngạo Phong vừa mở mắt ra, đập vào tầm mắt là một bóng hình trắng toát, mờ ảo mờ lung, nhìn sơ qua thì có chút dọa người, nhìn kỹ lại tạo nên một loại xúc cảm, rất đẹp.

Người kia không rõ là người hay ma, chỉ biết là một nam tử, dung mạo tuấn tú thoát tục, mang theo vài phần ôn nhu. Vân Ngạo Phong bị giật mình, kinh hô một tiếng, nhảy dựng lùi về phía sau.

Nhưng nam tử kia lại mỉm cười nhìn hắn, bộ dáng thập phần thanh thoi, hưởng thụ.

"Người không cần sợ, ta sẽ không hại người, không phải người xấu."

Nghe được thanh âm ôn nhu như nước này, trái tim đang đập bang bang của Vân Ngạo Phong mới từ từ bình lặng, thu liễm vẻ mặt sợ hãi, nhưng trong lòng vẫn không khỏi đề phòng.

"Vậy người... người là ai?"

Nhìn cái loại mờ ảo mờ lung này, làm hắn liên tưởng đến ma nữ trong phim, bất giác rung mình, hắn nhìn đến không chớp mắt, sợ khi bất cẩn liền có thể bị bóp chết.

Lúc này, nam tử kia đang đứng trước vách vức, thân hình gầy guộc, tựa như chỉ cần một chút sức gió cũng có thể thổi bay, từ từ sải bước tiến về phía Vân Ngạo Phong.

"Tại hạ họ Ngụy tên Hiên, tự là Khởi Thiên!"

Khóe miệng co rút, Vân Ngạo Phong trợn mắt há mồm. Hắn căn bản

không nghe nhầm đó chứ!

Ngụy... Khởi Thiên...? Chính xác là Ngụy Khởi Thiên sao? Không phải... người này chết rồi à...?

Hắn có xúc động muốn chạy trốn, nhưng mà chân tay không nghe lời, đã bủn rủn y như cọng bún, nhiệt huyết vừa rồi ngang nhiên bị một cái tên đá xuống.

Vân Ngạo Phong bám vào tảng đá lớn bên cạnh, giọng nói run run rầy rầy nói: "Khoan, người khoan đã. Ngụy... Ngụy Khởi Thiên, người khoan hãy bước chân a..."

Chờ ta chạy rồi người đi tiếp có được không!

Nhưng mà Ngụy Khởi Thiên kia coi như không nghe thấy, dưới chân vẫn là nhịp điệu đều đều, chậm rãi bước từng bước về phía Vân Ngạo Phong.

Hắn quay đầu tìm kiếm lối thoát, ngay khi trong lòng nảy ra ý định, thì Ngụy Khởi Thiên đã giống như tàn ảnh, rất nhanh liền đã tóm lấy mảnh y phục sau gáy hắn.

"Tại sao lại chạy? Ta cũng không có ăn thịt người, người sợ làm gì chứ?"

Bị tóm chặt, thân thể bất giác cứng đờ, trong lòng một trận kinh hoàng.

"Người là người đã khuất, cùng lắm thì ta đốt cho người vài tờ vàng mã, không không, ta sẽ lập mộ cho người, ngày ngày cúng tế những thứ tốt đẹp nhất cho người. Ngụy Khởi Thiên, ta biết thanh danh của người lớn, ta cũng biết người là một quân tử tiền đồ vô lượng, một tên tiểu bối nhỏ nhoi như ta người sẽ không chấp nhận có đúng không? Tha cho ta a..."

Vân Ngạo Phong đại kinh thất sắc, trong miệng không ngừng buông một tràng lời khẩn cầu.

(đại kinh thất sắc = sợ đến biến sắc.)

Ngụy Khởi Thiên nghe thấy, vừa buồn cười vừa muốn quỳ xuống gọi người này bốn tiếng: Liệt tổ liệt tông!

"Tiểu tử, ta thật khâm phục ngươi, ngươi có thể hay không bình tĩnh lại? Cho dù nói ta đã chết, nhưng thể trạng bây giờ của ta cũng giống như người bình thường, đã biết ta không phải người xấu, vậy ngươi còn sợ làm gì?"

Vân Ngạo Phong rung mình một cái, nghi hoặc ngoái đầu nhìn, mắt nhắm mắt mở.

Đập vào mắt là khuôn mặt mang theo ý cười dịu dàng của Ngụy Khởi Thiên, lại cảm nhận bàn tay nắm sau cổ mình hình như có da có thịt đàn hồi, Vân Ngạo Phong mới dám khẳng định, người này không phải là quỷ.

"Ngươi ngươi ngươi, buông ta ra trước rồi tính, nha..."

"Đúng là một tên gan chuột."

Vừa dứt ra được, Vân Ngạo Phong liền đã nhanh chóng đứng cách Ngụy Khởi Thiên hơn năm bước chân, tựa hồ trong lòng vẫn còn sợ hãi không thôi, nhìn hành động của hắn, Ngụy Khởi Thiên nhin không nổi phốc một tiếng cười vang.

"Tiểu tử, tên ngươi là gì?"

Ngụy Khởi Thiên tiến một bước, Vân Ngạo Phong lại run run lùi một bước.

"Ta ta,... người hỏi tên ta làm gì?..."

Hắn chính là sợ đến quên tên rồi.

Rốt cuộc, sau một khắc Vân Ngạo Phong vẫn ấp a ấp úng. Ngụy Khởi Thiên cũng mất hết kiên trì, trực tiếp xách người vào trong nội viện, đêm còn dài, từ từ nghị luận chính sự.

Vân Ngạo Phong sau khi nghe Ngụy Khởi Thiên nói, liền bị logic của hắn ta thuyết phục, kinh sợ không biết từ lúc nào đã bay biến.

Chương 88: Xuống núi.

Sáng sớm ngày kế tiếp, Vân Ngạo Phong bị một tiếng nói đánh thức.

"Ngạo Phong?"

Đây là giọng của sư phụ! Vừa nảy ra câu này, Vân Ngạo Phong ngay tức khắc bật tỉnh.

Tối qua, hắn nhớ cùng Ngụy Khởi Thiên hàn huyên đến nửa đêm, sau đó có lẽ do hắn ngủ quên, bây giờ mới phát giác một chuyện, hắn vậy mà nằm dài trên bàn mà ngủ, ngay cả cửa viện cũng còn chưa đóng.

Ngụy Khởi Thiên cũng không biết từ khi nào đã rời đi.

"Sư phụ, sao người lại tới?"

Trắc Từ ở bên ngoài cửa viện chậm rãi bước vào, đặt thứ gì đó lên trên mặt bàn.

"Đây là một bộ công pháp ta vừa mới nghiên cứu được, rất có lợi cho thể chất của người!"

Ánh mắt lướt qua trên người Vân Ngạo Phong, tối qua phát hiện dị tượng, tu vi hiện tại của đồ đệ cũng đã thành công đột phá, cũng không có gì dị nghị, lại muốn rời đi, nhưng khi đến cửa, Trắc Từ đột nhiên dừng chân.

"À đúng rồi, chương môn sư bá có căn dặn, ngày mai người cùng các sư huynh xuống núi một chuyến để lịch luyện, cũng có việc cho các người làm."

"Vâng, sư phụ."

Vân Ngạo Phong đợi Trắc Từ rời khỏi, mới chú ý tới cuốn công pháp trên bàn.

Quyển trục này có màu lam đậm, từng tờ giấy trắng đều được xếp rất ngay ngắn, nhìn rất vừa mắt. Đẹp là thế, nhưng nó lại không có đề tên đâu, điều này làm cho Vân Ngạo Phong khá kinh ngạc.

Sư phụ nói tất cả là do người tự viết ra, có lẽ là quyền đề tên thôi nhỉ?

Nhìn trang đầu tiên một hồi đến ngáy ngẩn, dường như nó hết thảy đều là có liên quan đến Âm Dương thể chất, từ các đặc điểm đến cách để nâng cao tu vi, trên đó còn viết, người loại thể chất này phải giữ vững thiện tâm, chỉ cần trong lòng xuất hiện một tia ác niệm, thì có thể dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, gây họa cho thiên hạ.

Cuối cùng còn có rất nhiều phương pháp tu luyện, tịnh tâm, nâng cao công lực,...

Vân Ngạo Phong nhìn quyển trục dày cộp trên tay, trong lòng kinh ngạc không thôi, chẳng biết sư phụ mất bao nhiêu thời gian và công sức, mới có thể viết ra tất tần tật những thứ liên quan đến Âm Dương Thể thể này.

Thâm tâm Vân Ngạo Phong đang dâng trào xúc động, giống như có một thứ đồ chơi mới mẻ, hẳn vạn phần biết ơn sư phụ a, ngay cả bản thân còn không biết đến những điều này, vậy mà một người âm trầm như sư phụ lại nghiên cứu tỉ mỉ như vậy.

Nếu như Vân Ngạo Phong biết được, Trắc Từ không phải đang giúp hắn, mà chỉ là nôn nóng người đó sớm ngày được hồi sinh, sư phụ là đang lợi dụng hắn, chắc chắn tâm tình sẽ không còn cao hứng như thế này a!

Hôm nay, chung quy vẫn cứ như mọi ngày, Ngụy Khởi Thiên chỉ có thể hiện thân vào buổi tối, cho nên Vân Ngạo Phong rất nhàn nhã, nghiền ngẫm sự tinh túy của cuốn trục Không Tên.

Cho đến ngày hôm sau, Vân Ngạo Phong theo như quy định, đi đến chủ điện của toàn phái - Ngọc Hồi điện.

Sau khi nghe Đoàn chương môn nói sơ qua về việc xuống núi lần này, cũng không có thời gian nghỉ ngơi, trực tiếp đi làm nhiệm vụ.

Chuyến đi này gồm có mười lăm người, bảy tên tân đệ tử, tám người còn lại là các sư huynh sư tỷ đã dày dặt kinh nghiệm.

Vì Hướng Linh Sơn phái có Truyền Tống Trận, nên họ không cần lại vào Linh lâm.

Mà hiển nhiên, nơi họ truyền tống đến, lại chính là đầu thoi Thanh Tuyền. Một dòng suối, một cây cầu gỗ, một cây cổ thụ che trời, những âm thanh nhẹ nhàng, êm tai, thật khiến người ta sảng khoái tinh thần.

Chương môn có căn dặn qua, lần này nhiệm vụ cấp bách, không được chậm trễ. Cho nên mười lăm người rất nhanh liền đã truyền tống đến nơi cần đến.

Ở đây gọi là Trấn Ôn Dương, người dân đông đúc.

Gần đây, trong trấn có xuất hiện tà vật, quấy nhiễu dân chúng, thậm chí, còn phát hiện ra thi thể của người chết.

Tránh để đêm dài lắm mộng, Bành gia liền phái người cầu cứu đối với Hướng Linh Sơn phái.

Trần Ôn Dương không phải là không có thể gia tu tiên trú trấn, chỉ có điều, tính tình của gia chủ nhà ấy hết sức tệ, mỗi ngày chỉ lo phong lưu chốn thanh lâu, chuyện lớn chuyện nhỏ xảy ra trong trấn đều nhắm mắt làm ngơ, hoặc qua loa nói vài câu liền xong.

Lần này, tà vật lại xuất hiện, không đơn giản chỉ là quấy nhiễu cuộc sống của dân chúng nữa, mà còn giết người, hút khô máu.

Ngay lúc nhìn thấy mười mấy thanh niên y phục trắng toát, khí thế bất phàm, Bành gia chủ vốn là cùng nhiều người đã đứng ở cổng lớn chờ đến sốt ruột, lúc này tựa như gặp được một tia sinh cơ, mừng đến muốn khóc.

Tình thế lúc này khẩn cấp, Phượng Tử được coi như là kẻ quản giáo những người còn lại, nói Bành gia chủ dẫn họ đến hiện trường xảy ra vụ giết người.

Trần Ôn Dương tuy không phải rất rộng lớn, nhưng nói chung quy mô vẫn không nhỏ.

Ở đây lại không có Truyền Tống Trận, cho nên mất hơn nửa khắc mới tới nơi.

Cảnh tượng là, có rất nhiều người dân đang ồn ào vây quanh thứ gì đó.

Khi nhìn thấy theo sau Bành gia chủ mười mấy người thiếu niên, dân chúng đều giống như trong bóng tối gặp được một tia sáng, vui mừng khôn xiết, tự động rẽ ra một đường cho bọn họ vào.

Chương 89: Lệ quỷ ác sát.

Hiện trường giết người là trên một cây cầu đá lớn, bên dưới là dòng nước xanh biếc thâm sâu đang cuồn cuộn chảy.

Phượng Tử ngồi xổm xuống, đưa tay vén tấm vải trắng lên, nằm bên trong là một nữ tử, gương mặt trắng bệch khô khốc, một tia huyết sắc cũng không có, hốc mắt hãm sâu, cả người vẫn còn ẩm ướt.

Ở đây toàn bộ có đến bốn cái thi thể, hai nam hai nữ, đều là những người trẻ tuổi, tầm khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, đặc biệt, dấu hiệu tử vong đều giống hệt như nhau, không có gì khác biệt.

Bành gia gia chủ kè kè ở cạnh, lo lắng hết đi sang bên này lại đi sang bên kia, trong số bốn người gặp nạn, có một người là nhi tử của hắn ta.

Phượng Tử cau mày đứng lên, bốn thi thể này vừa chết không lâu, nên nó không có mùi hôi thối.

"Bành gia chủ, những người này là được vớt ra từ dưới nước?"

Bành gia chủ gật đầu.

"Các vị tiên nhân, các vị không phải người địa phương nên không biết, hơn một tháng nay, dân cư trong Ôn Dương trấn chúng ta ăn ở đều không tốt. Thứ tà vật này vào ban ngày thì hóa thành hình người, lần trước lão già đây còn tận mắt chứng kiến, suýt chút nữa thì không giữ được cái mạng."

Bành gia chủ trong giọng nói mang theo kinh hoàng cùng lo sợ.

"Nhưng khi đêm đến lại càng đáng sợ hơn, người dân trong trấn lực bất tòng tâm, đóng chặt cửa và các kẻ hờ, nhưng thứ đó không hề hấn gì, nửa đêm xông vào trong nhà, cướp người đoạt mạng, sau đó ném thi thể xuống sông..."

Nói tới đây, Bành gia chủ lộ ra vẻ thương tâm, nước mắt lưng tròng nhìn thi thể của tôn tử ở dưới đất.

Người dân xung quanh thần sắc hoang mang, còn có vài người đã khóc lóc ra tiếng.

Vân Ngạo Phong trong lòng khẽ động.

"Bành gia chủ nói ném thi thể xuống sông, chính là con sông này sao?"

Vân Ngạo Phong đưa mắt nhìn xuống dòng nước đang chảy xiết, tạo nên thủy mạt trắng muốt, trong suốt.

(thủy mạt = bọt nước.)

Bành gia chủ lại gật đầu, toàn thân run lẩy bẩy.

Nước chảy xiết như vậy, thi thể lại không bị cuốn trôi sao? Vân Ngạo Phong thực có phần nghi hoặc.

"Nhìn dòng nước này, e là thi thể đã sớm bị cuốn trôi đến một nơi khác, nhưng sao vẫn được vớt lên từ chỗ này?"

"Các vị có điều không biết, dưới dòng sông này có thiết kế thêm móc câu, vật nặng bị rơi xuống đều được giữ lại."

Bành gia chủ quay qua run run nói: "Kia... trên cơ thể bọn họ đều để lại một vết xước do vật nhọn tạo nên a."

Nghe thế, Hoắc Đoan Xuân nhanh nhẹn kiểm tra thân thể dưới đất một phen, quả thực là trên người họ có một vết thương, nhưng vị trí lại khác nhau, có lẽ là do tư thế khi bị ném xuống.

"Hai người này có phải hay không còn là đồng tử?"

Hoắc Đoan Xuân lấy tay chỉ chỉ hai thi thể nam tử dưới đất, ngữ điệu âm trầm lạnh lẽo.

Bành gia chủ tuy có chút xấu hổ, nhưng ngay lập tức nói: "Phải a, chính là hai bé gái này cũng vậy!"

Nghe thế, mọi ánh mắt đều có phần quái dị nhìn về phía Hoắc Đoan Xuân. Đây là đến trừ tà, đâu phải đến để kiểm tra xem người ta còn trong trắng hay không a?

Tuy là kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền đã bị một câu nói thâm thúy cắt ngang.

"Lệ quỷ ác sát, những người còn trong sạch nên cẩn thận."

Vân Tuân Vũ nói ra câu này cũng không một chút xấu hổ, bất động thanh sắc.

Từ trong lời nói của Hoắc Đoan Xuân và Vân Tuân Vũ, đại khái mọi người cũng đã hiểu rõ được vài phần.

Lần này, Ôn Dương trấn chính là bị lệ quỷ quấy nhiễu. Con lệ quỷ này hút máu người để có thể tồn tại và nâng cao ngộ tính, kéo dài tuổi thọ. Nó chỉ hút máu của những nam thanh nữ tú còn trinh trắng, và còn là đồng tử.

Lúc này, nghe Vân Tuân Vũ nói, những thiếu niên trẻ tuổi trên gương mặt hiện lên sự sợ hãi, đoàn người nháo nhào cả lên.

Lần này, bảy tân đệ tử xuống núi lịch luyện cũng chẳng xa lạ gì.

Bành gia chủ từng nói, thứ tà vật kia ban ngày hóa thành nhân hình, nói không chừng bây giờ còn lẫn trốn trong đám người này.

Phượng Tử đảo mắt một cái, bỗng nhiên nói: "Tất cả mọi người giải tán đi."

"Chuyện này..."

Người dân xung quanh vừa nghe lời này, lập tức nhốn nháo không cam lòng, đã có người muốn lên tiếng phản đối.

Thấy phản ứng này, Phượng Tử lại ghé vào gần Bành gia chủ nói cái gì đó. Ngay tức khắc Bành gia chủ gật gật đầu, vung vung về về quay sang giải thích với mọi người.

"Tất cả mọi người giải tán thôi, các vị tiên nhân đã có dự tính riêng rồi, giải tán, giải tán hết đi."

Nghe vậy, mọi người hai mặt nhìn nhau, có chút chần chừ, nhưng vẫn là người nào về nhà người nấy.

Chỉ còn lại mười lăm thiếu niên, Bành gia gia chủ vài người, và thân nhân của bốn nam nữ tử kia.

Phượng Tử phân phó vài người xử lý thi thể, xong xuôi tất cả trời đã sắp sửa chiều.

Để chuẩn bị chu toàn cho kế hoạch tối nay, khắp trấn Ôn Dương, trên dưới đều được họ phân nhau tham dò địa hình một phen kỹ càng.

Người dân trong trấn bởi vì sợ hãi lệ quỷ quấy nhiễu, hơn một tháng nay cũng không ra đường bày sạp bán hàng, các tửu lâu, khách điểm đều đóng cửa, trên đường lớn vắng lặng, gió thổi quét lá cây.

Vân Ngạo Phong và Vân Tuân Vũ vừa làm nhiệm vụ vừa tán gẫu với nhau.

Bỗng nhiên, lối rẽ phía trước phảng phất như có một bóng người lướt qua, Vân Ngạo Phong hơi nhíu mày.

"Ca, huynh có nhìn thấy bóng người lúc nãy không?"

Hắn sợ mình nhìn nhầm, không chắc chắn lắm mà hỏi lại.

Vân Tuân Vũ gật đầu: "Có thấy!"

Ngay tức khắc, trong đầu họ hiện lên cùng một suy nghĩ.

Trấn Ôn Dương bây giờ không còn ai dám đi ra ngoài đường một mình, nhưng từ đâu lại chui ra một tên gan hùm gan gấu thể này?

Chương 90: Lệ quỷ xuất hiện.

Vân Ngạo Phong liếc mắt nhìn ca ca một cái, hai người ngẫm hiểu ý, đồng loạt chạy theo hướng bóng hình kia vừa khuất.

Nhân ảnh hắc y phía trước tốc độ di chuyển cực nhanh, trên đầu đội một chiếc mũ có mạng che mặt, mờ mờ ảo ảo, nhìn chẳng rõ là người hay là quỷ.

Nhận thấy có người phát hiện, hắc y nhân ảnh giống như dồn hết lực bình sinh vào hai chân, chạy đi nhanh như một cơn gió.

Được một hồi, người đó rẽ vào ngõ hẻm bên trái.

Vân Ngạo Phong không kịp suy nghĩ, chạy theo hướng hắc y nhân ảnh. Vân Tuân Vũ cấp tốc nhìn nhìn, trong đầu đang không ngừng tính toán đường đi, cuối cùng y di chuyển bàn chân sang bên phải.

Hai người họ đi loanh quanh khu vực này đã mấy lần, tinh thông lối đi, vừa ngẫm một chút cũng có thể nảy ra một đường tắt.

Vân Tuân Vũ vận khí chạy đi trên tường rào, chỉ chốc lát sau, đã đáp xuống chắn trước mặt tên hắc y nhân ảnh kia.

Người đó thấy đường đi bị chặn lại, ý định quay lưng tìm đường tẩu thoát khác, nhưng thật không may mắn cho gã, đằng sau lẫn đằng trước đều bị vây hãm.

Liếc mắt thấy tu vi của Vân Ngạo Phong thấp hơn, hắc y nhân ảnh không do dự vỗ một chưởng qua.

Nhưng là Vân Ngạo Phong nhanh tay lẹ mắt, lấy ra một tấm Tỏa Lân phù, ngăn cản đòn tấn công của gã ta.

Bên này, Vân Tuân Vũ hí mắt nguy hiểm, từ đằng sau vận linh lực đánh bay chiếc mũ che mặt trên đầu của hắc y nhân.

Gã ta thể nhưng trên mặt còn đeo lên một tấm lụa đen, đáng tiếc không nhìn rõ toàn mặt.

Hắc y nhân vươn tay, vung ra một thứ bột, phủ kín không gian xung quanh, làm cho Vân Ngạo Phong và Vân Tuân Vũ hít phải, ho sặc sụa.

Đến khi làn bột hoàn toàn tan đi, hắc y nhân từ lúc nào đã biến mất theo.

Vân Ngạo Phong nhìn trước nhìn sau, không biết hắc y nhân đi hướng nào.

"Chúng ta không cần đuổi theo, sẽ có lúc hắn ta lại lộ diện."

Vân Tuân Vũ nói, tay phẩy phẩy thứ bột dính trên người.

"Ca ca, lúc nãy... đệ nhìn cặp mắt người kia hình như rất quen." Vân Ngạo Phong nghi hoặc nói: "Hơn nữa, hắn ta còn có thể phá giải Tỏa Lân phù của đệ, pháp chú cũng có phần quen mắt."

Trên đời này, người có thể phá giải Tỏa Lân phù chỉ có người trong Vân gia.

Bởi vì sao?

Như đã nói, Vân gia là một gia tộc thông thạo sáng tạo trận pháp và

phù chú, Tỏa Lân phù này chỉ có gia gia (Vân Hư Nghi) và phụ thân Vân Ngạo Phong (Vân Chí Thanh), mới có thể vẽ nên, người ngoài căn bản không biết cách phá.

Nhưng nếu hắc y nhân vừa rồi có thể một chiêu liền phá giải, hiểu biết rõ ràng như vậy, nói không chừng, hắc ta là người thân cận của Vân gia, hoặc là... trong Vân gia có nội gián trà trộn vào?

Suy đi nghĩ lại, Vân gia canh cửa nghiêm ngặt, kẻ mạo danh khó có thể ra vào không gì trở ngại, vậy thì vì cái gì người này lại biết được cách phá giải Tỏa Lân phù cơ chứ?

Vân Tuân Vũ xoa cằm suy tư một hồi, cuối cùng nói: "Đệ chắc chắn hắc ta có thể giải được Tỏa Lân phù?"

Vân Ngạo Phong thật nhanh gật đầu chắc nịch. Nhưng ngẫm nghĩ nửa ngày cũng không biết hắc y nhân rốt cuộc là ai, để tránh tốn nhiều thời gian, đành phải quay về trước.

Bọn họ rất nhanh ra khỏi con hẻm, vòng theo đường cũ trở về Bành gia, báo cáo một chút với Phượng Tử.

...

Tối đến, Phượng Tử dẫn theo hai người lẩn trốn gần cây cầu đá, quan sát tình hình xung quanh một hồi lâu, nhưng cũng không phát hiện động tĩnh gì, ba người cùng liên hợp bày ra một trận pháp, sau đó vô thanh vô tức mà đi đến nơi lệ quỷ có thể dễ dàng ra tay đoạt mạng người, và những nhà có con nhỏ.

Vân Ngạo Phong được phân đi cùng Hoắc Đoan Xuân, hai người ẩn dấu khí tức và hơi thở, phía đông khắp nơi bày sẵn cặp bẫy, chờ lệ quỷ xuất hiện, chỉ việc tóm gọn.

Phía bắc là Vân Tuân Vũ và Trần Dương, mai phục kỹ càng, họ sử

dụng Tiên Lăng Thạch để thu hút sự chú ý của lệ quỷ.

Khắp trần trên dưới đều được bố trí trận pháp, trước cửa nhà người dân còn được dán lên một tấm phù, ngăn cản ma quỷ xâm nhập.

Cả một tòa trấn rộng lớn, không một bóng người, không chút ánh đèn, gió thổi mạnh mẽ cuốn trôi lá cây và biển hiệu trên đường, không gian có chút quái dị, lạnh lẽo hiu hắt.

Tiếng nước chảy xa xa truyền đến, ánh trăng trên cao rọi xuống, đem dưới đất, từng mái nhà, trăm ngàn vạn dặm đều bao phủ kín đáo. Và tất nhiên, trong đó còn có thân ảnh trắng ngần của mười lăm thiếu niên.

Đợi đến nửa đêm, không gian bắt đầu biến đổi, gió thổi càng lúc càng mạnh, ánh trăng vàng nhạt bị mây đen che khuất hơn phân nửa.

Vân Ngạo Phong tu vi thấp, lại là lần đầu tiên lịch luyện kiểu này, trong lòng tránh không khỏi cảm thấy khẩn trương.

Trên đường cái dài vắng lặng, bất ngờ phát ra tiếng động lớn, đủ để khiến cho người ta rung mình.

Trong không khí dần dần ngưng tụ thành một làn hắc khí, lượn lờ mờ ảo, mang đầy tử khí chết chóc. Hắc khí hư ảnh bay vút trên đường cái, một hồi, giống như phát hiện cái gì, lao đầu vào chính diện một ngôi nhà, bất quá, trên cửa có dán phù tị hồn, hắc khí này lại bị hất văng ra.

Nó phát ra tiếng gầm tức giận nho nhỏ, lượn qua lượn lại vài vòng, rốt cuộc chọn địa điểm ra tay khác.

Có vài đệ tử núp phía sau bức tường, nín hơi thở, phong bế khí tức, không để cho lệ quỷ phát giác.

Lúc này, một tên đệ tử nhảy ra đường lớn, dẫn dụ đoàn hắc khí. Thấy có thức ăn vừa miệng, lệ quỷ rít lên một tiếng, điên cuồng đuổi theo thân ảnh phía trước.

Trong mười lăm đệ tử xuống núi, người nào cũng là đồng tử, lại là người tu tiên, so với mấy thường dân trong trấn có ích hơn rất nhiều.

Thấy người kia đã chạy đi xa, bên góc tường lại tiến ra hai người, đem không gian xung quanh bao kín bởi trận pháp, bùa chú, kết giới.

Đệ tử kia phóng vào một căn nhà trống, ngoài cửa tuy không có phù chú ngăn cách, nhưng bên trong lại có pháp trận kỹ càng. Đoàn hắc khí lớn vờn vài vòng quanh ngôi nhà, phát hiện không có bùa chú gì, gào lên một tiếng, trực tiếp xông thẳng vào bên trong.

Hai đệ tử trốn trong góc cửa vừa thấy hắc khí xông vào, ngay lập tức chạy ra ngoài đóng cửa lại, đem tứ phía quanh căn nhà dán vào trăm lá phù, lệ quỷ cứ đơn giản như thế bị tóm gọn.

Những tưởng là như thế, nhưng chuyện xảy ra tiếp theo khẳng định mới là khởi đầu thực sự.

Chương 91: Thoát rồi.

Căn nhà bị bùa chú bủa vây, con lệ quỷ bên trong khó lòng thoát nổi.

Mười lăm thiếu niên đứng trước cửa, thở phào nhẹ nhõm, có một đệ tử bước ra nói: "Ha ha ha, thật không ngờ lệ quỷ hoành hành nơi đây hơn một tháng, khiến cho dân chúng khiếp sợ, lại bị chúng ta tóm gọn trong nháy mắt, ta còn nghĩ lệ quỷ này ghê gớm lắm cơ, tưởng đâu thực lực cũng chỉ có như vậy."

Lần này quả thực không nằm trong dự liệu của họ, sự việc diễn ra nhanh chóng, đơn giản đến khó có thể tin được.

Phượng Tử thu kiếm vào vỏ, đảo mắt nhìn căn nhà, bình thản chậm rãi nói: "Sur đệ Trần Tuệ Vũ, không nên quá khinh xuất kẻ địch, có lẽ mọi việc chỉ vừa mới ở thời điểm khởi đầu thôi."

Ngũ diệu này nghe đến có chút xa cách, nhưng về sau này lại nói đến vừa nhanh vừa hung: "Ngạo Phong sư đệ cẩn thận, tất cả mọi người tản ra!"

Lời này vừa ra khỏi miệng, một luồng kiếm khí sắc bén đã hướng ngay trên người Vân Ngạo Phong mà xé gió lao tới, hấn phản ứng hơi chậm, nhưng may mắn có Vân Tuân Vũ ở bên cạnh, y vươn tay ra ôm lấy eo hắn, vận khí kéo cả hai cùng lúc tránh sang một bên, thoát khỏi đòn tấn công vừa rồi.

Tất cả theo như lời Phượng Tử, nhanh chóng mỗi người chạy một hướng, chia nhau tản ra, ẩn núp sau bức tường, gốc cây, nghiêm

phòng giới bị, lại một lần nữa rút ra kiếm bốn mạng.

Trong nháy mắt, mười lăm thiếu niên còn đứng đây đã biến mất không tăm hơi, trả lại bầu không khí quỷ dị, u vắng.

Chỉ thấy, người vừa rồi tung chiêu toàn thân đen kịt xuất hiện dưới ánh trắng, trên mặt đeo khăn lụa, không nhìn rõ mặt mày.

Vân Ngạo Phong tinh mắt, hẳn so với những người khác đều nhìn rõ hơn, phát hiện người này là hắc y nhân lúc chiều, hẳn có một chút hoảng hốt.

"Ca ca, là người ban chiều!" Hắc thì thầm nói.

Vân Tuân Vũ khẽ gật đầu, giơ hai ngón tay chắn trước miệng Vân Ngạo Phong, ý bảo hắc giữ im lặng, hắc liền mím môi, thả chậm tốc độ hít thở. Chỉ là, vành tai hắc đều nóng ran lên, đỏ bừng, nhịp tim không biết có phải do khẩn trương hay không mà đập loạn xạ.

Phượng Tử trốn ở sau gốc cây, bội kiếm trên tay một nửa đã xuất vỏ, cảnh giác cao độ. Chỉ là, ánh trắng mờ ảo trên cao rơi xuống, vô tình chiếu vào thân kiếm trắng bạc bóng loáng, tạo nên một vầng phản xạ ánh sáng chói mắt.

Hắc y nhân dường như phát hiện, ngay lập tức vung kiếm, một trận cuồng phong nổi lên, đem tất cả phù chú xung quanh đều gỡ xuống.

Lệ quỷ thừa cơ thoát ra, mở tung cánh cửa, lượn lờ vài vòng quanh thân hắc y nhân, bỗng nhiên lại lao về phía hai người Vân Ngạo Phong.

Bây giờ trốn cũng như không, chi bằng quyết chiến trực diện một lần, bên này người nhiều hơn, cũng chưa chắc sẽ thua.

Nghĩ vậy, Vân Tuân Vũ liền lao người ra khỏi bức tường, tạo ra một

cái kết giới bằng phù chú, đoàn hắc khí kia lúc này để lộ ra cái miệng đỏ hồng, mở lớn hướng phía y mà công kích, nhưng lại bị lực của phù chú hất văng.

Thừa lúc có người giữ chân Vân Tuân Vũ, hắc y nhân liếc mắt về sau bức tường, vồ qua một chướng, chắn ngã tường gạch.

Nhìn thấy tình thế cấp bách, không còn cách nào, những người khác đều đồng loạt nhảy ra, rút kiếm tấn công hắc y nhân, yểm trợ cho Vân Tuân Vũ.

Vốn nghĩ tên hắc y nhân đó chỉ là một tên tu sĩ tầm thường, có sở thích quái dị, lại còn huấn luyện lệ quỷ. Nhưng không ngờ tới, người đó võ nghệ cao cường, tu vi không nhìn thấu, thâm sâu hiểm hách, chỉ bằng một cái phất tay, mấy thiếu niên kia đã bị hất tung.

Vân Ngạo Phong cũng không ngoại lệ.

Mười mấy đệ tử, không bị thương nặng thì cũng bị thương nhẹ.

Nhưng vẫn có một điều không rõ ràng, tên hắc y nhân hình như chỉ nhắm vào Vân Ngạo Phong.

Bởi vì lúc này, hắc y nhân hoàn toàn bỏ qua những người khác, mà chậm rãi sải bước về phía Vân Ngạo Phong, hắc ta trên tay cầm một thanh kiếm, mũi nhọn cứ thế lê trên nền đất, tạo nên từng tiếng âm thanh xẹt xẹt chói tai.

Ngay lúc Vân Ngạo Phong tưởng mình sẽ chết, đột nhiên lại có một luồng linh lực tạo thành lá chắn, chắn trước mặt hắn.

Nhận thấy nguy hiểm, hắc y nhân liền vận linh lực lui về phía sau.

Kế tiếp, một thân ảnh hồng y xuất hiện trước mặt Vân Ngạo Phong, chân trần trắng nõn khẽ chạm đất, gió lướt qua lay động cánh tay áo.

Nhìn thân hình và phong thái này, nếu hắc nói không nhận ra người này, thì đó chính là lừa mình dối người.

Tiểu Cửu quay đầu lại, đưa tay để trước mặt Vân Ngạo Phong, trên môi câu lên một đường cong hoàn mỹ, ôn nhu ấm áp, lại thêm vài phần phong tình.

"Chủ nhân, người không sao chứ, ta lại tới chậm rồi!"

Vân Ngạo Phong bất lấy tay Tiểu Cửu, y liền đem hắc kéo đứng dậy.

Tuy không thích loại xưng hô như vậy, nhưng tên Tiểu Cửu này cũng không phải người xấu, hơn nữa, lúc nào Vân Ngạo Phong gặp nguy hiểm, y cũng đều xuất hiện, nói không động lòng là giả.

Mới gặp qua vài lần, nhưng hắc lại cảm nhận được một loại ý vị không rõ ràng, còn cả giấc mơ kỳ quái lần trước, nếu có cơ hội, hắc phải hỏi cho ra nhẽ.

"Cẩn thận!"

Vân Ngạo Phong hô lên, Tiểu Cửu bình tĩnh cười cười, phất tay một cái, đã ngăn lại đạo kiếm khí của hắc y nhân.

Mười mấy người có mặt ở đây đều có chung một suy nghĩ: Thật lợi hại!

Lúc này, bên kia Trần Dương lấy một tấm phù chưa thi chú, bỏ gang tay ra, cắn rách đầu ngón tay, đem máu vẽ thành một lá phù hoàn chỉnh - Trấn Linh phù.

Tuy bề ngoài cũng đồng dạng là một tấm Trấn Linh phù, nhưng tác dụng của nó lại mạnh hơn rất nhiều, hơn nữa còn hàm chứa độc tố.

Bởi vậy, khi Trần Dương phóng lá phù qua, lệ quỷ kia liền thét lớn một tiếng, ngộ nguậy một hồi, cuối cùng lặng hắt đi. Phượng Tử thân thủ tốt, lập tức lấy ra một cái túi càn khôn, nhốt đoàn hắc khí vào bên trong, bên ngoài còn tạo kết ấn dày đặc.

Hắc y nhân thấy chỉ còn một mình, ngay tức khắc quay đầu muốn lâm trận bỏ chạy, nhưng chưa kịp bước hai bước, đã bị Tiểu Cửu dùng linh lực đánh gãy chân, quỳ gối dưới đất.

Có hai tên đệ tử cầm kiếm đến gần, nhưng khi muốn lột bỏ khăn lụa trên mặt hắc y nhân, đột nhiên không gian mù mịt bột trắng, đến khi tan hết, hắc y nhân đã biến mất.

Chương 92: Vô phong viện.

Trong màn đêm, xa xa dần nghe thấy một tiếng nói.

"Vương, vương, ngài chờ ta với..."

Nhìn thấy người vừa đến, Phượng Tử lại trừng mắt khinh bỉ, không chút tiết chế rút đao muốn chém người. Có điều, hắc e ngại Yêu Vương, còn có Vân Tuân Vũ, lần trước dám cản trở chuyện tốt của hắc, nợ nần còn chưa tính xong đâu.

Thấy ở đây nhiều bóng người như vậy, Bạch Yên ngại ngùng sờ sờ mũi, tỏ vẻ sợ sệt núp sau lưng Tiểu Cửu.

"Hơ hơ, ân nhân, Vân công tử, các người cũng ở đây à?"

Do Tiểu Cửu ở gần Vân Ngạo Phong, mà Vân Ngạo Phong lại đứng cạnh Vân Tuân Vũ, Bạch Yên vừa vịn đứng trước bọn họ, mừng rỡ như điên, tâm cuộn sóng trào.

"Bạch công tử? Hoá ra người với Tiểu Cửu quen nhau à, vậy thì không cần khách khí, đều là người một nhà cả thôi."

Vân Ngạo Phong lấy lệ nói vài câu, nhưng có vẻ như Phượng Tử không phối hợp cho lắm, trên tay cầm kiếm, sắc mặt hung dữ, nếu không phải e dè kiêng kỵ đối với Yêu Vương, thì hắc đã một đường xông qua chém người rồi cũng nên.

Tiểu Cửu trực tiếp xem Bạch Yên là một tiểu trong suốt, ôn nhu nói

với Vân Ngạo Phong: "Chủ nhân, hay là để ta đuổi theo hăn?"

Cầm mọi người hầu hết rút thẳng xuống đất!

Thật không ngờ, Yêu Vương trước nay cao thượng xa cách, bây giờ lại có thể hạ mình trước một người, ngoan ngoãn nghe lời như vậy.

Thảo nào, lúc nãy để hắc y nhân chạy thoát, nguyên lai trời sắp sập.

Vân Ngạo Phong trộm liếc nhìn Phượng Tử, thấy hăn không có động tĩnh gì, cuối cùng lắc đầu một cái, nói: "Có lẽ là... không cần!"

Dù sao cũng thu phục được lệ quỷ rồi, hắc y nhân lại bị Tiểu Cửu phế hai chân, thụ thương nặng, trấn nhỏ Ôn Dương này, có lẽ đã được bình an rồi!

Nói trắng ra, nhiệm vụ lần này coi như hoàn thành!

Trên đường về Bàn gia, Vân Ngạo Phong kéo theo Tiểu Cửu vào một cái ngõ.

"Ta hỏi ngươi một chuyện, ngươi có quen người nào tên là Cầm Ngọc không?"

Tiểu Cửu suy tư một hồi, nói: "Hình như là... không quen, chủ nhân hỏi cái này làm gì?"

Đáp án thật là quen, nhưng trước kia Tiểu Cửu đã suy nghĩ rất nhiều, y không muốn làm cho chủ nhân buồn, nên vẫn quyết định không nói thì hơn.

Nếu như Vân Ngạo Phong nhớ ra chuyện trước kia, sẽ có rất nhiều chuyện không hay diễn ra, kết cục của nó... cũng sẽ có rất nhiều.

Vân Ngạo Phong nhú nhú mày, nghi hoặc hỏi: "Ngươi thật sự là

không quen? Nhưng... tên của người đó cũng giống người a, còn..."

"Chủ nhân, ta thật sự không biết mà!" Tiểu Cửu chợt dạ cắt ngang lời Vân Ngạo Phong, ngữ điệu có chút gấp gáp, vừa giống như thật sự không biết, lại giống hơn là muốn bao che chuyện gì đó.

Vân Ngạo Phong thở dài một hơi, cuối cùng cũng không hỏi được gì, nhưng trong lòng vẫn mang theo nghi vấn nãy giờ, không thể giải đáp.

Hai ngày sau, bọn họ xuất phát trở về Hương Linh Sơn phái.

Bởi vì trở về không cần gấp gáp, nên mọi người quyết định phiêu lãng hồng trần một hồi, cũng chẳng có chuyện gì đáng kể, chỉ là họ mỗi người đi một hướng, tìm thú vui a...

Yêu Vương cao thượng đang giữa đường lại bị gọi về, Linh Sơn lại có trận chiến nội bộ xảy ra, trong lòng Tiểu Cửu tiếc nuối cáo biệt Vân Ngạo Phong.

Vân Ngạo Phong và Vân Tuân Vũ đi vào thôn Thanh Tuyền, lại ghé qua quán nhỏ Khai Phong một chút, cuối cùng đi thăm Vô Ly và Mộc Du Tử.

Hậu sơn núi Hương Linh...

Có một dòng suối trong vắt chảy bắt ngang, mặt nước nhẹ nhàng đứng đưa, Vô Ly ở thượng nguồn cắm cũi làm gì đó, Mộc Du Tử ở hạ lưu bắt cá.

Đúng. Chính là bắt cá!

Ở hậu sơn này rộng lớn yên tĩnh, nếu không có người lên tiếng, vậy cũng chỉ nghe được tiếng nước chảy hòa với tiếng gió, tiếng lá cây xào xạc.

Đệ tử ngoại môn không có trưởng bối dạy dỗ, muốn học tập này nọ đều phải tự mình gắng gượng, tìm tòi.

Hậu sơn này mệnh mang rộng lớn, tuy không có công pháp, bí tịch hay bảo vật trú ngụ, nhưng ít nhiều cũng có vô vàn linh dược, linh thảo hiếm có khó tìm.

Vân Ngạo Phong trên đường lên tới đây, hai bên lề đường cây cỏ xanh tốt, tận mắt nhìn thấy nhiều loại thảo dược quý hiếm, nhìn không được liền hái vài cây, đem về làm nguyên liệu luyện đan.

Ở phía xa xa, Vân Ngạo Phong cất giọng gọi: "Nhị ca!"

Nghe tiếng, Vô Ly ngẩng đầu lên, theo bản năng quay về bên này.

"Tiểu Phong...!" Vô Ly kéo dài chữ phong, chạy nhào tới, ý định ôm Vân Ngạo Phong một cái, nhưng là bị hấn tránh sang một bên, kết quả là vồ hụt, suýt chút thì ngã sấp mặt.

Bên kia, Mộc Du Tử nghe một tiếng nhị ca thân thuộc, cầm theo cái giỏ trúc chạy tới, mặt mày vui tươi sáng lạn.

"Đại công tử, tam công tử."

Mặc kệ người khác thế nào, còn riêng Vô Ly thì... rất nhiệt tình a. Nhiệt tình trong việc bộc lộ cảm xúc thái quá khi gặp lại cố nhân, nhiệt tình trong thần kinh bệnh hoạn, nhiệt tình trong điên, vân vân và mây mây, đại khái là xoay quanh mấy vấn đề gọi là... điên điên khùng khùng, mừng đến muốn bệnh.

Bây giờ còn chưa đến giờ trưa, nắng nhẹ gió thanh, không khí thoáng mát.

"Tiểu Phong, sao đột nhiên hôm nay đệ lại xuống đây? Có phải nhớ ta rồi không?" Vô Ly kè kè ở bên cạnh, bám lấy Vân Ngạo Phong, bắt

đầu ảo tưởng sức mạnh.

"Đâu có, ai lại đi nhớ một tên thần kinh như nhị ca chứ!" Vân Ngạo Phong cười đến vui vẻ, đột nhiên nghiêm nghị nói "À đúng rồi, nhị ca, các huynh sống ở đây có tốt không?"

Lật mặt nhanh hơn lật bánh tráng!

Chỉ chờ có câu này, Vô Ly lập tức sụt sùi ủy khuất, nói: "Ha, còn phải hỏi sao, đương nhiên là không tốt rồi, cuộc sống không có Tiểu Phong còn có thể vui vẻ sao?"

Vân Ngạo Phong: "..."

"Nhị ca, huynh đúng là càng ngày càng dẻo miệng!"

"Đâu có, huynh nói thật mà!"

Nhìn hai người huynh huynh đệ đệ, người một câu, ta một câu mà ngửa cả mặt. Mộc Du Tử đi đằng sau cũng chỉ cười cười không để ý, nhưng ai biết Vân Tuân Vũ bấy giờ vẫn giữ im lặng, mặt mày lại đã xám xịt khó coi lắm rồi.

Bốn người kẻ cười người nói, kẻ im người lặng, men theo đường mòn giữa biển cây, không lâu sau đã đi đến đại bản doanh của Vô Ly và Mộc Du Tử.

Trước cửa viện đề ba chữ cỡ khủng "Vô Phong viện", người mù cũng có thể nhìn thấy.

Tên này là do Vô Ly đặt, và chữ Vô này tất nhiên là trong Vô Ly, còn chữ Phong trong Vân Ngạo Phong, ý nghĩa trên mặt chữ, vừa nhìn là muốn đấm, nhưng theo một ý nghĩa khác, nó lại là ngôi nhà không có gió, ý nói là ấm áp.

Ừ, bên trong nội viện đúng là rất ấm.

Ngồi trong sảnh chính, Vân Ngạo Phong nhàn rỗi thưởng trà, chỉ là, khi vừa nếm vào một ngụm, hần liền có chút kinh ngạc, không ngừng cảm khái trong lòng.

Trà này quả thực rất ngon, mùi thơm dịu nhẹ, vị thanh mát hòa quyện với vị béo ngậy, hần không dám chắc chắn đây là trà, nhưng nước chứa bên trong so với màu trà đồng dạng, rất khó phân biệt.

Lúc này, Vô Ly và Mộc Du Tử đang cắm cũi ngoài sân, nướng cá!

Trước kia vốn dĩ Vô Ly không biết nấu nướng, nhưng ở cùng Mộc Du Tử dần dà học được càng nhiều, bây giờ có Tiểu Phong ở đây, y muốn trở tài nấu ăn, bất quá, nấu thì có thể nhưng không biết có chín hay không.

"Đại ca, chúng ta đi giúp một tay đi?"

Vân Ngạo Phong đặt tách trà xuống, kích động muốn chạy thẳng ra ngoài sân. Có điều, Vân Tuân Vũ thật biết làm mất hứng người khác.

"Ta không biết nấu, nhưng để đệ nấu ăn là một thảm họa!"

Thở dài nhún mảy nhún vai, mang theo tiểu ý nhợt nhạt, đạm thanh chuyển đề tài.

"Đại ca, huynh có biết người nào gọi là Cẩm Ngọc không?"

Nghe hần hỏi vậy, Vân Tuân Vũ suy tư, sau đó mới nói: "Ta hình như có nghe qua cái tên này, nhưng đệ hỏi để làm gì?"

Vân Ngạo Phong đơn giản là thắc mắc, tại sao người này cứ xuất hiện trong giấc mơ của mình, nên muốn hỏi thử một chút, không ngờ đại ca nói có từng nghe qua, dù chỉ là từng nghe, Vân Ngạo Phong cũng muốn đặt một tia hy vọng.

"Huynh biết thật? Vậy chúng ta với người đó là quan hệ gì?"

Nghe hấn kích động như vậy, Vân Tuân Vũ hơi nghi hoặc, nhưng vẫn như cũ điềm đạm ôn nhu, không nhiễm tạp trần.

"Không có, huynh cũng không rõ ràng lắm, chỉ là từng nghe qua gia gia nhắc đến một người cũng tên như vậy, cũng không biết có phải trùng tên hay không."

Vân Ngạo Phong tưởng mọi được tin tức, nghe vậy xị mặt xuống, chán nản không thôi!

Chương 93: Nhị ca sợ sâu?

Chợt ngoài sân truyền đến tiếng gọi: "Tiểu Phong, đệ mau ra đây."

Vân Ngạo Phong nhìn Vân Tuân Vũ một cái, rồi đi ra: "Đến ngay đây!"

Vừa đến cửa, đã ngửi thấy một loại hương thơm thoang thoảng quanh chóp mũi, hẳn là thuộc hạng người tham ăn, khó tránh khỏi hứng khởi, tò mò.

Chợt có hai bóng người đi ngang ngoài viện, Vân Ngạo Phong kêu lên: "Ý Hiên huynh."

Mọi người nghe hắn gọi, cũng đồng loạt quay sang nhìn. Chỉ thấy, một thiếu niên áo trắng không ai khác chính là Ý Hiên, đi bên cạnh là một thiếu nữ ôn nhu dịu dàng.

Xung quanh Vô Phong viện được cây cối bao trùm, bên ngoài có một con đường bắt ngang, từ trên núi đi xuống cũng có thể từ đường này, chỉ là hơi xa hơn một chút.

Ý Hiên mặt liệt không nói lời nào bước vào trong viện, khi đi đến trước cửa, ngẩng đầu nhìn thấy hai chữ Vô Phong to đùng, khẽ nhếch mép một cái.

Khó có lần gặp mặt, họ rất nhanh cùng thiếu nữ kia làm quen, trò chuyện vui vẻ.

Ý Hiên xuống núi là để tìm một loại thảo dược, xa tận chân trời gần ngay trước mắt, loại thảo dược đó ở ngay hậu sơn Hướng Linh.

Tĩnh Âm thảo - quý như lông phượng sừng lân, bề ngoài nhìn không khác nào cỏ dại, nhưng bên trong lại ẩn chứa rất nhiều công dụng, đặc biệt có thể giúp áp chế ma tính, kéo dài thọ mệnh, làm tăng tu vi mà căn cơ gốc rễ vẫn vững chắc như đinh đóng cột.

Lúc này, sau khi tán gẫu trò chuyện một hồi, cả đám kéo nhau đến bìa rừng tìm hái thảo dược. Vô Ly không biết nhìn thấy thứ gì, la thảm một tiếng, mọi người đều đồng loạt chạy sang nhìn.

Vân Ngạo Phong nói: "Nhị ca, có chuyện gì vậy?"

Vô Ly run run chỉ vào một cái thân cây nhỏ, sợ sệt nói: "Là..." Nhất thời quên tên của vật kia.

Nhìn theo hướng y chỉ, chỉ thấy trên cây có một con sâu lớn màu xanh đang bò. Là đệ tử ngoại môn, ngày nào cũng phải vào rừng kiếm củi tìm rau, xuống suối bắt cá bắt cua, mọi người nhìn sang Mộc Du Tử...

Nếu cứ thấy sâu là Vô Ly lại la toáng lên, vậy chắc ngày nào Mộc Du Tử cũng được chiêm ngưỡng chất giọng ngọt như mía lùi của Vô Ly nhỉ, à không, phải nói là lỗi tai bị tra tấn mới đúng a!

Thiếu nữ đi cùng Ý Hiên kia kìm không được bật cười, song ánh mắt lúc nào cũng để ý từng hành động của Vô Ly, như thể đang chăm chú tìm tòi một điều gì đó, sâu lắng khó tả, nhìn không rõ tâm tư.

Thiếu nữ họ Thích, tên hai chữ Nhu Nhi. Bề ngoài thoát nhìn dịu dàng ôn nhuận, nhưng bên trong lại mạnh mẽ quật cường, y như một nam nhân thực thụ.

Vân Tuân Vũ nhú mày lạnh mặt, tâm trạng trùng xuống, cả ngày

hôm nay ít khi mở miệng nói chuyện, lúc này khẽ liếc mắt một cái, chán chường rời đi.

Vân Ngạo Phong dở khóc dở cười, có chút không tin nổi, nhị ca vậy mà sợ sâu?

"Nhị ca, chỉ là một con sâu thôi mà." Nói đoạn cười ha ha hai tiếng, nói: "Huynh cũng không phải nữ nhân, sao còn uể oải hơn cả nữ nhân vậy, ha ha ha..."

Vô Ly mếu máo, nói: "Ta nắm phải nó a, mẫu thân ời ghê quá đi mất!"

Khi này y vấp phải hòn đá dưới đất, kết quả không bị ngã mà nằm vào con sâu, sờn hết gai ốc, may mắn là con sâu đáng thương kia không chết.

Ừ, vừa nói không chết là nó nhắm mắt xuôi tay, từ biệt cõi đời, chết tươi tại chỗ. Còn kẻ gây án, không ai khác ngoài Mộc Du Tử, một sinh linh bé nhỏ đã đi xuống địa phủ, vậy mà hắn vẫn có thể bình chân như vại.

Rốt cuộc mọi người tản ra, ta kiếm chỗ này người tìm chỗ kia, mỗi một nơi họ đi qua, bất luận là loại cây cỏ gì, chỉ cần có ích đều bị bới lên, cả rễ cũng không tha.

Vân Ngạo Phong vốn chẳng có tâm tư tìm này hái nọ, liền nằm trên một phiến đá, chân này gác lên chân kia, đầu gối trên hai tay, mắt mở thao láo nhìn những tán cây nhô ra trên cao, nhìn thì có vẻ vô ưu vô lo, thong dong tự tại, nhưng trong lòng hắn lại đang rối tung rối mù, suy nghĩ xem rốt cuộc người tên Cẩm Ngọc là ai.

Hắn cũng không phải muốn biết, nhưng trong đầu cứ giống như có một nút thắt, thời thời khắc khắc đều suy nghĩ đến một vấn đề, không tài nào tập trung vào việc khác được.

Bỗng nhiên, Vân Ngạo Phong hơi nghiêng đầu nhìn thấy Mộc Du Tử, lại nhớ đến cũng có thứ liên quan đến hắn ta, vì vậy hắn liền gọi một tiếng.

Mộc Du Tử nghe có người gọi, quay sang nhìn. Vân Ngạo Phong cười cười, ừ, theo hắn là cười, rất tươi là đằng khác, nhưng trên cặp lông mày kia cau chặt, người khác nhìn vào chỉ thấy rất giả tạo.

Đợi Mộc Du Tử ngồi trên phiến đá, Vân Ngạo Phong mới mở miệng nói chuyện.

Hắn nói: "Tiểu Miêu Tử, ngươi còn có thân nhân nào không?" Dừng một lát, hắn tiếp tục nói: "Còn nữa, ngươi có quen biết người nào tên là Cẩm Ngọc không?"

Nghe câu thứ hai, Mộc Du Tử chột khựng lại, lia mắt hoài nghi nhìn hắn như có điều suy tư, nói: "Tại sao công tử lại hỏi những chuyện này?"

Vân Ngạo Phong nói: "Ngươi cứ việc trả lời thật lòng là được."

Mộc Du Tử thở dài: "Haiz, thực sự ta cũng không muốn giấu diếm, nhưng chỉ sợ nói ra sẽ... không thể ở lại đây nữa."

"Ta không có thân nhân, nhưng người gọi Cẩm Ngọc mà công tử nhắc đến quả thực ta có quen biết!"

Vân Ngạo Phong lộ bộ một tiếng, kích động quay phắt đầu lại, nói: "Ngươi thật sự có biết, vậy mau nói cho ta, rốt cuộc Cẩm Ngọc là ai?"

Nghe hắn gấp đến độ kỳ lạ, Mộc Du Tử thầm nghĩ có nên nói sự thật hay không? Dầu gì hắn đã lừa gạt mọi người suốt bao nhiêu năm, tâm can day dứt, nhưng nếu nói rồi, liệu hắn sẽ bị người ta nhìn bằng ánh mắt như thế nào đây? Khinh thường? Chán ghét? Hay hô

đánh hô giết? Không, thậm chí hơn cả những điều đấy.

Mà nếu không nói, trong lòng cứ như thể bị một tảng đá đè nặng, mỗi ngày bảy lo lắng tám bất an.

Trầm ngâm giây lát, Mộc Du Tử quyết định nói, mặc kệ người khác suy nghĩ thế nào, nhắc cổ nặng nề ra trước, chuyện cũ không ngại phân bày, cho dù phải chết hắn cũng không muốn dằn vặt tâm can nữa, chỉ cần Mộng Dư luôn sống tốt, giá gì hắn cũng sẽ trả.

Mộc Du Tử rũ mắt, bi tráng nói: "Chuyện kể ra thì dài, thật ra... bấy nhiêu năm qua ta vẫn luôn lừa gạt mọi người. Hơn ba ngàn năm trước, ta với nhị công tử cũng coi như là huynh đệ, lúc đó bọn ta quen được một bằng hữu, người đó tên là Cẩm Ngọc..."

Vân Ngạo Phong bị từ ba ngàn năm dọa sợ, đây có phải gọi là... trường sinh bất tử không? Tuy có điều suy nghĩ, nhưng hắn vẫn chăm chú lắng nghe những gì Mộc Du Tử nói, một câu một chữ cũng không bỏ sót.

Trong lòng không biết là tư vị gì, cảm xúc hỗn tạp, có hồi hộp, có kích động, có phấn khích, càng nhiều hơn nữa là cảm giác đau nhói trong lồng ngực. Vân Ngạo Phong không biết tại sao mình lại đau, người tên Cẩm Ngọc này giống như với hắn có một sợi dây vô hình nào đó được móc nối với nhau.

Chương 94: Sinh tàn.

Vân Ngạo Phong im lặng ngồi nghe Mộc Du Tử kể từ đầu chí cuối, không sót một câu, mọi chi tiết đều được diễn tả rõ ràng.

Mộc Du Tử kể xong, buồn rười rượi nhưng vẫn mỉm cười, quay sang nói: "Tam công tử..."

Vân Ngạo Phong cắt lời hắn: "Đừng gọi ta như vậy..."

Nói ra, Mộc Du Tử hẳn phải là bậc trưởng bối đối với hắn, hắn đã không kêu người ta một tiếng tiền bối thì thôi, đã biết được thân phận của người này, hắn thực tâm có một chút kiêng dè không tự nhiên.

"À, được!" Mộc Du Tử không muốn giằng co, bèn nói: "Nếu sau này ta không còn ở đây, cũng nhờ người chiếu cố Vô Ly một chút, y làm cái gì cũng rất vụng về, bên ngoài thì cười nói đơn thuần vậy thôi, thật ra bên trong y cất giấu rất nhiều nỗi lo..."

Vân Ngạo Phong im lặng, sau khi nghe Mộc Du Tử nói, hắn lại càng trầm luân, mọi việc quá mức phức tạp, mọi gánh nặng giống như muốn đổ dồn lên vai một người vậy.

Trầm ngâm giây lát, Mộc Du Tử hít sâu một hơi, thở ra nói: "Còn có một chuyện nữa."

Nói đến đây, hắn hơi chần chừ không biết có nên nói tiếp hay không.

Vân Ngạo Phong xa xăm lên tiếng: "Có chuyện gì thì cứ nói đi."

Nghe vậy, Mộc Du Tử ánh mắt tràn đầy buồn bã, nhỏ giọng nói: "Vô Ly, y... y thích người."

"Hả?" Vân Ngạo Phong có ảo giác như mình vừa nghe nhầm, tai của hắn đúng là không tốt cho lắm, đôi khi cũng sẽ nghe nhầm.

Mộc Du Tử chắc chắn nói: "Ta nói, Vô Ly thích người."

"Sao có thể? Nhưng làm thế nào người lại biết?"... Và vì cái gì, rõ ràng người thích y, vậy tại sao lại nói cho ta biết?

"Bởi vì... ta với y sẽ không có kết quả đâu, chỉ mong sau này người quan tâm y một chút, nếu như người không thích y, không sao cả, người hãy cứ ở bên y với tư cách là một người đệ đệ."

Vân Ngạo Phong khẽ gật đầu. Không phải hắn không thể chấp nhận loại sự nam nam đồng luyện, mà chuyện này đến quá mức đột ngột, hắn tạm thời chưa thể tiếp thu được. Và lại, trước nay hắn luôn coi Vô Ly là nhị ca, tình cảm cũng dừng ở mức đó, không ngờ y vậy mà lại...

Đúng lúc này, một tiếng gọi truyền tới: "Tiểu Phong..."

Là giọng của Vô Ly, Mộc Du Tử cười khẽ, chống tay đứng dậy, Vân Ngạo Phong cũng đứng lên.

Mộc Du Tử quay sang nhìn hắn, nói: "Nếu có thể, hy vọng người đừng để Vô Ly biết chuyện ngày hôm nay!"

Vân Ngạo Phong nghĩ bụng: "Ta không nói người không nói, sẽ không có ai biết được".

Ngoài miệng lại chỉ nói: "Được."

Bọn họ cùng nhau trở về Vô Phong viện, Ý Hiên và Thích Nhu Nhi nói có chuyện gấp nên đã quay về phong. Ở trong sân viện ngắm nhìn hoa cỏ, từng chiếc lá thu vàng đáp xuống mặt đất, thanh tĩnh lại ưu nhã, tạo nên một khung cảnh đẹp say lòng người.

Vân Ngạo Phong trong đầu suy tư, ngẫm lại những chuyện Mộc Du Tử từng nói, cảm thấy nó thật phức tạp, thiếu niên tên Cẩm Ngọc đó đúng là chết oan chết uổng, thế nhưng lại không có một chút oán hận nào, không có một chút hờn trách nào.

Ông trời chẳng lẽ lúc nào cũng bất công như vậy sao?

Thất thần ngồi ngoài sân, bây giờ Vân Ngạo Phong cảm giác cuộc đời như mộng ảo, có quá nhiều thứ đẹp đẽ, cũng có quá nhiều thứ không được như ý muốn, hẳn cảm thấy thời gian trôi qua thật tàn nhẫn...

Tâm điền trên thiên hạ này, làm sao có thể lường trước được?!

Đang ngồi bất động, đột nhiên có một cánh tay đặt trên vai Vân Ngạo Phong, hắn giật mình xoay người, nhìn thấy là Mộc Du Tử, hắn nói: "Người lại đang suy nghĩ chuyện hồi nãy à? Không cần lo lắng đâu, cứ như bình thường là được, tạm thời có lẽ ta sẽ còn ở lại đây, mọi việc ta đã tính toán ổn thỏa từ trước, đối với người cũng không có tổn thất gì."

Nghe thế, tuy Mộc Du Tử không nói trúng trọng điểm suy nghĩ của mình, nhưng Vân Ngạo Phong vẫn gật đầu, nói: "Nói ra ta cũng không có gì đáng phiền toái như vậy, chỉ có điều, nút thắt trong đầu ta chỉ được tháo ra một nửa, nửa còn lại, không có cách nào hóa giải, ta nghĩ những chuyện này xảy ra đều không phải ngoài ý muốn, nó giống như đang nhắc nhở ta một điều gì đó, trong lòng ta có cảm giác đã ngộ ra, nhưng nghiêm túc mà nói, trên thực tế ta chẳng biết được điều gì cả."

Mộc Du Tử cười khẽ vài tiếng, ngẩng đầu nhìn sắc trời, nói: "Ha, nếu như đã không thể ngộ ra, có sao cứ phải cố gắng đào bới nó lên? Thuận theo tự nhiên, mọi việc sẽ dần dần sáng tỏ, đến điểm mấu chốt nhất, tất cả cũng có lời giải đáp thôi. Ta lại nghĩ rằng, biết sớm không bằng biết muộn, khoảng thời gian này đẹp để như vậy, ta sẽ không nỡ tự tay phá hủy đâu."

Giọng điệu nói chuyện này lại giống như có phần hờ hững, xa xăm, không màng thế sự, vô ưu vô lự. Nhưng nếu nghe kỹ, có thể tìm thấy vài tia bi thương, ưu phiền, thậm chí là ái hận trong đó.

Trầm ngâm giây lát, Vân Ngạo Phong đứng dậy, đưa tay lên xoa xoa ấn đường, cũng không muốn dính vào mớ hỗn độn này nữa, hắn bèn nói: "Ca ta, vẫn ở bên trong chứ?"

Mộc Du Tử nghe vậy gật nhẹ đầu. Kỳ thực, Vân Ngạo Phong sau khi rõ ràng Vô Ly đối với mình là như thế nào, tuy đã ngầm tiếp thu được, nhưng suy cho cùng vẫn còn chút chột dạ, không biết phải đối mặt với Vô Ly sao cho vừa.

Nhớ lại, Mộc Du Tử nói cứ như bình thường là được, mặc dù có hơi lo lắng, song Vân Ngạo Phong cũng đã trấn tĩnh hơn, cặp mắt phiền muộn yêu diễm phảng phất trút xuống mọi nỗi niềm.

Lòng bàn tay hơi siết lại, ở bên ngoài hít sâu mấy hơi ổn định lại tinh thần. Đẩy cánh cửa ra, ánh mặt trời in bóng Vân Ngạo Phong dưới đất, từng tia nắng chiếu vào gian phòng, ấm áp vô cùng.

Hiện giờ, hắn coi như là "tâm hữu sở ký, tình hữu sở y", theo như lời Mộc Du Tử nói, cho dù hắn có trầm ngâm bao lâu đi chăng nữa, thì cũng không thể nào gỡ xuống nút thắt trong đầu, chi bằng gác lại mọi ưu phiền, tận hưởng không gian yên bình này.

Nhất sinh nhất thế, vô lo vô nghĩ, bách vô cấm kỵ!

Chương 95: Mùi giấm.

"Đại ca, nhị ca, hai người đang làm gì vậy?"

Vân Ngạo Phong vừa vào cửa, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Vân Tuân Vũ và Vô Ly mỗi người ở một góc, đang cặm cụi làm gì đó.

Vô Ly ngược đầu lên, tươi tắn nói: "Tiểu Phong." Sau đó đi tới trước mặt hắn, lấy một cục vàng vàng trong ống tay áo ra, dúi vào tay hắn: "Cái này cho đệ!"

Cúi đầu nhìn xuống, đó là một khối đá nhỏ, lấp la lấp lánh, đẹp cực kỳ. Trên mặt phẳng của khối đá, một bên khắc hình Vân Ngạo Phong, một bên khắc hình Vô Ly. Nhưng nhìn đi nhìn lại, có vẻ không giống cho lắm.

Đường nét điêu luyện tinh xảo, phóng khoáng kỹ càng, chỉ là khối đá quá nhỏ, ngũ quan nhìn hơi lạ.

Vân Ngạo Phong lật qua lật lại xem, phiến đá nhỏ lấp lánh này vừa nhìn đã biết không phải vật tầm thường, đang định mở miệng hỏi một chút, thì Vô Ly đã vượt trước nói: "Đây là đá Dạ Cầm, sáng nay ta lấy ở thượng nguồn suối nhỏ. Tuy không có tác dụng gì đặc biệt, nhưng vào buổi tối nó sẽ phát ra ánh sáng,... cho dù người khác muốn, cũng khó có được!"

Hắn gật đầu một cái, sau khi biết loại tình cảm mà Vô Ly dành cho mình là gì, Vân Ngạo Phong luôn có chút không được tự nhiên khi ở

gần y, tâm tình cứ liến thoắng lại giật nảy, cột chặt.

Vân Ngạo Phong im lặng cất đồ vào tay áo, như có như không đưa mắt nhìn người còn lại trong phòng. Chỉ thấy, nét mặt của Vân Tuân Vũ sa sầm, đến liếc nhìn hắn một cái cũng không. Không hiểu sao, điều này lại khiến cho hắn khó chịu, tựa hồ mình vừa bỏ qua chuyện gì đó, nhưng ngẫm nghĩ hồi lâu, vẫn là không phát hiện có gì bất ổn, nên đành thôi, không truy cứu nữa.

Vô Ly với Vân Tuân Vũ xưa nay bất đồng, như nước với lửa. Tuy nói là huynh đệ một nhà, nhưng một khắc không tranh cãi liền giống như không cam tâm, Vân Ngạo Phong đành phải trở thành một tấm màn che, chắn giữa hai người bọn họ.

Cảm thấy không khí có chút áp lực, trong đầu hắn đang không ngừng cố gắng nặn ra từ ngữ để nói, một khắc sau, rốt cuộc hắn nghĩ tới một chuyện, hỏi: "Nhị ca, còn một tháng nữa là đến Tề Linh Đại Hội, huynh có nghĩ cùng... Tiểu Miêu Tử tham gia không?"

Vô Ly nghe hắn hỏi, trong lòng khẽ động, suy tư rồi nói: "Chắc chắn rồi!..."

Vân Ngạo Phong ngồi trên ghế, nhíu mày xoa xoa ấn đường, thờ dãi, đang không biết nói gì. Đúng lúc này, Mộc Du Tử từ bên ngoài bưng vào một cái khay gỗ.

Hắn thuận miệng nói: "Lúc này ta làm một chút điểm tâm..."

Lời còn chưa dứt đã bị Vân Ngạo Phong tóm lấy tay áo, kéo ngồi trên chiếc ghế bên cạnh. Một mình hắn ở cùng hai người kia, hắn là chưa qua một khắc sẽ bị đông cứng.

Không hiểu vì sao, Mộc Du Tử cảm thấy đại công tử và nhị công tử hôm nay thật kỳ lạ. Vừa rồi, khi bước vào phòng hắn đã cảm thấy hàn khí quanh thân, chua chua ngứa ngứa, rất khó chịu.

Nhưng bởi vì cái gì lại có mùi chua? Theo Mộc Du Tử thì... có lẽ là do giấm, một thùng giấm đã lên men.

Âm thầm cảm khái các giác quan của Vân Ngạo Phong, có vẻ như không nhạy bén cho lắm. Mộc Du Tử vốn sống đã lâu, tuổi già sức yếu, lại bị cái không khí này ảnh hưởng, sắp nghẹt thở tới nơi rồi a.

Nhất thời, không có một ai lên tiếng, im lặng lạ thường, làm người ta có cảm giác ớn lạnh, không rét mà run.

Để xóa bỏ bầu trời âm u quỷ dị này, Mộc Du Tử bèn cười hơ hơ, dè dặt nói: "Mọi người sao vậy? Ha ha, dừng... dừng điểm tâm a."

Vân Ngạo Phong cũng hòa theo, run giọng nói: "Đúng đúng, dừng điểm tâm a, để nguội không tốt đâu..."

Cảm thấy còn chưa đủ, Vân Ngạo Phong lại với tay lấy hai cái bánh quế, một cái cho Vân Tuân Vũ, một cái cho Vô Ly.

Bởi vì khẩu vị của mỗi người đều khác nhau, nên Mộc Du Tử sớm đã làm đủ mọi hương vị, chua ngọt đắng chát cay thơm thanh mát hôi thối... gì cũng có hết.

Vân Tuân Vũ thích vị chua nhẹ, Vân Ngạo Phong liền lấy chua nhẹ. Vô Ly nhưng thích vị thơm cay ngọt nhẹ, Vân Ngạo Phong cũng lấy vị đấy.

Nhưng mà, không khí vẫn không được khả quan cho lắm. Hai ánh mắt nào đó vô tình đụng chạm...

Roẹt roẹt roẹt... dừng dừng...

Mộc Du Tử tuy đã trải qua biết bao nhiêu tư vị, nhưng loại này... chính là lần đầu tiên a. Hai người âm thầm nuốt xuống một ngụm nước bọt, vô thanh vô tức muốn bắt lấy một cái bánh...

Thế là, liền có ngay hai cái đặt trước miệng Vân Ngạo Phong. Hắn liếc nhìn Mộc Du Tử, thấy hắn ta đang cười khổ, nhất thời bản thân không biết nên nhận của ai. Hắn bèn cầm lấy hai cái bánh, run run đưa một cái cho Mộc Du Tử.

Ngờ đâu, cái Vân Ngạo Phong đưa cho Mộc Du Tử là của Vô Ly. Vậy nên... Vô Ly liền giờ tính năng mặt dày, vớ lấy cái bánh nhỏ trên tay hắn, đổi lại.

Nét mặt Vân Tuân Vũ sa sầm.

Khóe miệng Vân Ngạo Phong co giật, nhìn lướt qua Mộc Du Tử, thấy hắn ta đang cau chặt mày, lộ vẻ khó xử.

Cuối cùng hắn đành phải lên tiếng giảng hòa, xua tay nói: "Hơ hơ, chúng ta đâu phải trẻ con đâu, không nên tranh chấp, không nên tranh chấp. Cái nào cũng được a, mau... mau ăn thôi, hơ hơ..."

Sau khi dứt lời, Vân Ngạo Phong mới cảm thấy câu vừa rồi của mình... thật sự ngu xuẩn, ngu xuẩn tột đỉnh!

Cho nên hắn sửa lại, càng sửa càng sai.

Hắn biểu hiện bằng hành động, giật lấy tất cả bánh, cho vào khay, ngồi thẳng lưng nói: "... Được rồi?! Mỗi người tự lấy..."

Chưa nói hết câu, Vân Ngạo Phong lại muốn đỡ trán, hôm nay là ngày gì vậy trời?

Mộc Du Tử cười cười, không nói gì. Kỳ thực trong lòng đang rối rắm lắm, một phần vì lo sợ bầu không khí này, một phần khác là vì... hắn đang mâu thuẫn.

Chương 96: Yên âm liên hoa.

Trở về Thanh Nguyệt phong, đã là buổi đêm. Vàng trăng khuyết treo trên bầu trời xanh đậm, không một tinh quang, hiu hắt, đơn độc, vắng lặng cùng cực.

Tiếng gió thu đưa lá xào xạc, tiếng nhịp đập trái tim, nó đang rung động rất dữ dội.

Vân Ngạo Phong không biết vì sao nó lại rung động.

Khi trên đường trở về, đi qua một tòa miếu xập xệ bên sườn núi, Vân Ngạo Phong nhìn thấy một con chim nhỏ bị một khúc gỗ đè lên. Trong lòng hào sảng phấn khởi, hấn liền mang theo tâm trạng rộng mở, vui vẻ đi qua nhắc khúc gỗ lên.

Nào ngờ đâu, hấn đi không nhìn đường, chỉ chăm chú nhìn chú chim nhỏ bay lẩn vào đàn trên trời, kết quả không cẩn thận dẫm phải cây đinh, chân bị đâm cho ứa máu.

Vân Tuân Vũ vốn đang ung dung chấp tay sau lưng, bình thản nhìn Vân Ngạo Phong. Nghe hấn kêu lên một tiếng, y như cơn gió liền vụt đến bên người hấn, lo lắng không thôi.

Sau khi rút cây đinh ra, máu chảy không ngừng. Xung quanh khắp nơi đều là rừng xanh cây cối bao trùm, không khó để tìm được thảo dược cầm máu.

Nhưng, dưới chân đắp lá thuốc, cuối cùng Vân Ngạo Phong vẫn là không thể tự mình bước đi. Huống chi trên đường đá sỏi gồ ghề, đối với người một chân chạm đất, một chân chạm không khí như hần, xác thực lại càng khó đi.

Vì thế, Vân Tuân Vũ liền ngồi xuống trước mặt hần, ôn nhu cất giọng: "Lên đi!"

Tuy chân bị thương, nhưng suốt trượng đường đều là đất dốc đá ngả, một mình đi đã mệt rãi rồi, cõng trên lưng một người nữa, sẽ càng mệt thêm. Vân Ngạo Phong cân nhắc chốc lát, nghĩ là từ chối vẫn hơn, hần nói: "Không cần phiền phức như vậy đâu, đệ có thể tự đi được. Vả lại, đoạn đường này rất khó khăn, đệ lại nặng như heo vậy, vẫn là tự đi thì tốt hơn."

Nghe hần cự tuyệt, Vân Tuân Vũ liền cau chặt mày, quay một bên mặt, trầm giọng nói: "Có mười Tiểu Phong ta cũng mang được, nói gì một mình đệ?"

Y xoay mặt đi, nói tiếp: "Trời sắp tối rồi, để đệ tự đi chắc phải nửa đêm mới đến nơi. Lên đi, ta không mệt!"

Ở một góc độ mà Vân Ngạo Phong không nhìn thấy, khóe môi Vân Tuân Vũ nhẹ nhàng nhếch lên, ấm áp ôn hòa, khó có khi y lại để lộ một nụ cười như vậy.

Vân Ngạo Phong ngửa đầu nhìn lên bầu trời, từng áng mây trắng vờn bay, ánh mặt trời đã lặn hần. Nếu để hần tự đi, có lẽ đúng thật là nửa đêm mới về tới Vãn Thiên viện.

Trầm ngâm giây lát, nhìn tấm lưng rắn chắc trước mặt, cuối cùng Vân Ngạo Phong vẫn trèo lên, vươn tay ôm chặt lấy cổ Vân Tuân Vũ, cầm tựa trên vai y.

Chẳng hiểu vì sao, khi tiếp xúc với người này, hần lại có cảm giác ấm áp như vậy. Tựa hồ thế giới này thật yên bình, lẳng lặng chỉ còn

lại bóng hình của hai người họ.

Vân Ngạo Phong có chút khấn trương, nhịp tim không theo quy luật mà đập loạn xạ. Một cỗ cảm xúc dâng trào, trong lòng được lấp đầy bởi một thứ gì đó, hần... không thể chạm tới.

Chỉ biết rằng, dưới đáy lòng đang sinh ra một loại cảm giác hừng khởi. Từ một chút, dần dần vỡ ra, trải khắp thân thể lẫn linh hồn.

Đang suy nghĩ miên man, trên vai bỗng nhiên nặng trĩu, có một cánh tay gác lên, làm Vân Ngạo Phong giật mình, hít một ngụm khí lạnh.

"Trên trời có thứ gì mà ngươi cứ nhìn mãi thế?"

Bên tai bót chột vang lên tiếng nói, Vân Ngạo Phong bình ổn tâm trạng. Quay đầu liền nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, Ngụy Khởi Thiên!

"Ngụy sư huynh, nói ra huynh cũng không phải là người sống. Đừng có nửa đêm nửa hôm ra ngoài dọa người ta, có được hay không hả?"

Nghe thế, Ngụy Khởi Thiên đưa tay trái vuốt vuốt tóc mai bên sườn mặt, chậm rãi nói: "Có tặc giật mình nha. Nói xem, ngươi ngơ ngẩn cái gì? Ngay cả ta đứng đây lâu như vậy cũng không phát hiện, so với ngày thường, đúng là khác biệt quá lớn đó!"

Vân Ngạo Phong bĩu môi, nhướn cao một bên mày: "Đâu có, không có giật mình cái gì hết! Chắc do Ngụy sư huynh nghĩ nhiều thôi!"

Nói xong, hần còn đưa tay vỗ hai cái vào bả vai của Ngụy Khởi Thiên. Gió thổi làm tóc bay bay, buổi đêm trăng sáng vành vạch, gió này thổi qua lại có chút lạnh.

Ngụy Khởi Thiên ngả người về phía sau, gối đầu lên hai tay, đưa

mắt nhìn vàng trắng trên trời, thở dài nói: "Thôi bỏ đi. Ta muốn nói cho người biết một chuyện, người nhất định phải nhớ kỹ đấy."

Học theo Ngụy Khởi Thiên nằm xuống, chân tiện đường gác lên chân kia, nói: "Ngụy sư huynh có gì dạy bảo? Xin cứ nói thẳng, không cần vòng vo."

Ngụy Khởi Thiên cũng chẳng thích dài dòng làm gì, nghiêng đầu nhìn Vân Ngạo Phong. Hồi lâu mới nói: "Chuyện này phải nói thế nào nhỉ?... Ừm, thiên hạ sắp không còn bình yên nữa!"

Vân Ngạo Phong có phần kích động, quay phắt đầu lại, nghi hoặc hỏi: "Ngụy sư huynh nói như vậy là có ý gì?"

Ngụy Khởi Thiên bình chân như vại, cứ coi tin tức này như gió thoảng bên tai, không hề đoái hoài, ung dung nói: "Người rất rõ ý của ta là gì mà."

Nói hiểu thì cũng đúng, chỉ là nửa tin nửa ngờ thôi. Dù gì đột nhiên Ngụy Khởi Thiên lại nói như vậy, Vân Ngạo Phong vẫn có phần hoài nghi, hần bèn hỏi: "Ngụy sư huynh làm sao biết được thiên hạ sắp xảy ra đại loạn chứ? Huống chi huynh không có căn cứ, lời này nói ra, e là cũng không có tính xác thực!"

Ngụy Khởi Thiên nói bằng giọng điệu lười nhác: "Sao người biết ta không có căn cứ?"

Câu này vừa thốt ra, Vân Ngạo Phong đã hoàn toàn bị chặn họng, không biết phải phản bác như thế nào cho đúng. Cũng may, chưa đợi hần trả lời, Ngụy Khởi Thiên lại nói tiếp: "Người chắc hẳn đã nghe đến thứ tà vật có thể thống trị thiên hạ rồi?"

Vân Ngạo Phong khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói: "Yên Âm Liên Hoa, đã từng hiện thế tại chỗ này. Nếu năm đó không có huynh xả thân cứu trợ, có thể sẽ không có một thiên hạ thái bình như ngày nay."

Chỉ nghe Ngụy Khởi Thiên trầm thấp cười vài tiếng, chỉ thuần túy là cười, không nhiễm bất cứ tạp chất hay ý tứ nào.

Hồi lâu sau, Ngụy Khởi Thiên lại nói: "Trong cái rủi có cái may, năm đó ta chém Yên Âm Liên Hoa thành bảy mảnh. Có một mảnh rơi vào trong người ta, cũng vì thế mà ta mới tránh được nạn hôi phi yên diệt, sáu mảnh còn lại cũng chẳng biết ở nơi nào trên đại lục này."

Vân Ngạo Phong quay đầu, nheo mắt hỏi: "Vậy, nếu như tìm lại được tất cả những mảnh vỡ đó, tập hợp chúng lại, thế gian này có khi nào xảy ra bạo động không?"

Ngụy Khởi Thiên nói: "Sẽ! Nhưng để tìm lại Yên Âm Liên Hoa hoàn chỉnh cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì."

"Yên Âm Liên Hoa, là tà vật cũng là thần dược. Trong cơ thể của ta bây giờ có nó, mới có thể cười nói như thế này được. Nhưng suy cho cùng, đây vẫn không phải là thể thực của ta."

Nói tới đây, Ngụy Khởi Thiên bỗng nhiên nhੌm người dậy, vươn tay chỉ vách vực phía trước, nói: "Dưới đáy vực này không có chút ánh sáng nào, linh khí cũng không. Chỉ có một mảnh đất khô cằn cỗi, cây cối mọc chẳng nổi. Ta ở dưới đấy hơn mười năm, cho đến khi có người dám đến ở gian viện này, hơn thế nữa, còn là ở đây tiến giai, ta mới mượn chút linh lực của hắɴ, miễn cưỡng có thể thoát khỏi pháp ấn dưới đáy vực."

Lúc này, Vân Ngạo Phong cũng ngồi dậy. Ngụy Khởi Thiên quay sang nhìn hắɴ, mỉm cười nói: "Người đó, chính là ngươi! Nói theo cách khác, ngươi chính là người mang lại cho ta tự do. Nhưng ta không có thân xác thực, không thể ra ngoài ánh sáng. Mà ngược lại, ta phát hiện mình có khả năng nhìn trước tương lai. Cho nên ta mới nói, thiên hạ sắp loạn rồi!"

Chương 97: Tử hồi.

Vân Ngạo Phong nghe vậy liền khẽ khiêu mi, nửa tin nửa ngờ. Nếu như có thể nhìn trước tương lai, nếu đó là sự thật, thì thông tin mà Ngụy Khởi Thiên nói là chính xác. Cũng có nghĩa, thiên hạ này đúng thật sắp loạn rồi. Nhưng thứ gì lại có thể gây ra phân tranh bạo động như thế chứ.

Nghĩ đi nghĩ lại, rốt cuộc Vân Ngạo Phong nhin không được tò mò, nói: "Thiên hạ đại loại là một chuyện hệ trọng. Nhưng càng đáng sợ hơn, cái gì có thể đẩy lên phân tranh chiến cục?"

Lúc này, dưới trời đêm, Ngụy Khởi Thiên chống hai tay ra sau lưng, ngửa đầu nhìn ánh trăng yếu ớt trên cao. Từng đường nét trên khuôn mặt kia, như có như không phát ra quang mang nhàn nhạt.

"Cái gì có thể làm được chuyện đó, ta không biết. Nhưng, cảnh tượng mà ta nhìn thấy, trong đó có người!"

Vân Ngạo Phong kinh nghi: "Có ta, như thế nào lại có ta?"

Đột nhiên, khi nghe được câu hỏi này, Ngụy Khởi Thiên trầm mặc một hồi lâu. Nét mặt sa sầm, đôi lông mày nhíu chặt, đồng tử tối đen như mực. Vân Ngạo Phong nghi hoặc quay đầu nhìn, chỉ thấy hắn ta vùng ngực hơi phập phồng, hiển nhiên là đang thở gấp.

Nhưng vì cái gì lại thở gấp?

Vốn định lên tiếng hỏi thêm vài câu. Đột nhiên, Ngụy Khởi Thiên đứng dậy, chớp mắt đã biến mất vô tung vô ảnh.

Điều này làm cho Vân Ngạo Phong lại càng kinh trụ. Nhìn đông nhìn tây không thấy người, hắn cũng đành mang theo một đồng nghi hoặc, đi ngủ!

Chỉ là chưa đợi hắn về đến phòng, một trận gió thổi qua. Khói bụi mù mịt bay vào mắt, Vân Ngạo Phong bèn lấy tay che mặt lại.

Trận gió này vừa mạnh vừa dữ dội, tựa hồ muốn đem hắn thổi bay xuống đáy vực.

Nhưng nó đến một cách rất kỳ lạ, cũng đi một cách rất kỳ lạ. Chỉ là, ngay khi hắn mở mắt ra lần nữa, cảnh tượng trước mặt đã thay đổi hoàn toàn.

Máu, thi thể, đầu lâu, cánh tay cẳng chân đứt gãy, treo trên cửa viện. Từng giọt máu tí tách nhỏ xuống mặt đất, phát ra âm thanh trong đêm khuya tĩnh mịch, rợn người.

Vừa trông thấy một đoàn huyết nhục mơ hồ này, Vân Ngạo Phong ban đầu là bị dọa cho kinh hồn táng đảm. Về sau mới hồi hồn, trừng mắt nhìn đồng thi thể nằm trong vũng máu dưới đất, không kìm được hít sâu vài hơi.

Bây giờ thì hắn đã biết tại sao Ngụy Khởi Thiên lại biểu hiện lảng động như vậy rồi.

Đối với một người như Vân Ngạo Phong, chưa từng trải sự đời, tất nhiên cũng chưa từng trông thấy cảnh tượng kinh hoàng như vậy. Tránh không khỏi hồn vía rời khỏi thân xác.

Nhưng, sao đột nhiên Vấn Thiên viện lại trở thành như thế này?

Dưới chân chìm trong vũng máu tanh nồng, Vân Ngạo Phong âm

thầm lục lợi trí nhớ của mình.

Cảnh máu chảy thành sông, thi chất thành núi này. Chính là truyền thuyết về Vấn Thiên viện, khi nghe Đàm Quân Thư kể, khung cảnh cũng giống như thế này.

Vấn Thiên viện bây giờ trở nên tồi tàn, đổ nát, chỗ lạnh lặn chẳng có bao nhiêu.

Vân Ngạo Phong thử thăm dò, chân bước lên phía trước vài bước. Trên tay lấy ra một thanh bội kiếm mềm mỏng, nghiêm phòng giới bị.

Hắn ngồi xuống trước một thi thể coi như lạnh lặn, mà lạnh lặn ở đây là đứt tay lìa chân. Cũng chỉ có thể nói như thế, bởi vì những thi thể khác còn tồi tàn hơn nhiều.

Người này cả người nằm úp sấp, ngấp trong một vũng máu tươi. Vân Ngạo Phong đưa tay lật thi thể lại, mới phát hiện, đây là một nữ đệ tử.

Trên gương mặt, đầu tóc, y phục của nữ đệ tử này đều nhuốm đầy màu máu đỏ bưng, đã muốn nhìn không rõ ngũ quan.

Chỉ là, dưới ánh trăng mờ ảo, Vân Ngạo Phong chỉ ít cũng biết được, y phục của lúc trước so với hiện tại không giống nhau.

Thầm thở dài một hơi, tiếc cho những sinh linh không biết đường quay đầu, tự dẫn thân vào chỗ chết. Vân Ngạo Phong đứng dậy, nhận thấy không có gì nguy hiểm, hắn mới chậm rãi cất đi bội kiếm trên tay.

Gió khẽ lay động, không khí quanh quần mùi máu tanh nồng. Vân Ngạo Phong nhin không được, đưa tay che mũi, che miệng lại.

Chẳng rõ những thứ này tại sao lại tái hiện, nhưng đây chắc chắn

không phải điềm báo tốt lành gì. Đến cả Ngụy Khởi Thiên uy phong thần vũ mà cũng phải kiêng kị, đủ thấy rằng, tai họa nhiều năm trước thật sự rất kinh hoàng, đáng lo ngại.

Bây giờ Vân Ngạo Phong cũng không biết phải làm thế nào mới tốt.

Dọn xác? Không!

Hắn đã từng đọc một quyển sách, tên là "Nhân Thế Sinh Hoạ". Trong đó có ghi chép rất nhiều thứ, rất nhiều chuyện, cũng rất nhiều truyền thuyết.

Nhưng là, hắn ấn tượng nhất một hiện tượng kỳ lạ được ghi chép tỉ mỉ, hiện tượng này, người đời gọi là "Tử Hồi".

Bởi vì vạn năm chưa chắc sẽ xuất hiện một lần, lâu dần cũng sẽ bị lãng quên. Cho nên, có rất nhiều người không biết đến hiện tượng Tử Hồi này.

Vân Ngạo Phong khi xuyên đến đây, khi rảnh rang, hắn mỗi ngày đều chỉ ngồi đọc sách. Nếu không đọc sách, thì luyện đan. Ngoài đó, chỉ cùng với hệ thống đàm luận chuyện đời, lâu lâu lại nổi hứng, ra sân múa võ kiếm một phen.

Trong Hàn Trúc viện có đủ thể loại sách, truyện. Vân Ngạo Phong cơ hồ là đã đọc hết chúng, đương nhiên biết về rất nhiều truyền thuyết thần thoại của giới tu chân, trong đó có Tử Hồi.

Tử Hồi là người chết trở về, là cảnh tượng mô phỏng được tái diễn lại. Giống như trước mặt Vân Ngạo Phong bây giờ vậy.

Truyền thuyết tà vật hiện thế, vạn người tranh giành, không tiếc để sư huynh đệ đồng môn chết thay. Nghe thì tuyệt tình tuyệt nghĩa vô cùng, nhưng suy cho cùng cũng chỉ vì lòng tham.

Tai nghe không rợn, mắt thấy mới hoảng!

Vân Ngạo Phong chính là như vậy. Hắn thực tình không nghĩ tới, hiện tượng vạn năm khó xuất hiện kia, vậy mà lại hiện ra rành rành trước mặt hắn.

Bây giờ trời đã khuya, Tử Hồi này chỉ trở về vào đêm tối, sáng mai Vấn Thiên viện cũng sẽ trở lại như bình thường. Chỉ là, phỏng chừng tối nay hắn không thể ngủ ở đây được, hắn không muốn ngủ cùng thi thể đâu.

Vì vậy, bất chấp kinh nghi trong lòng, Vân Ngạo Phong lặn lội đường xa, cuối cùng đi đến Toạ Chính viện.

Vốn chỉ định ở tạm một đêm, không cần tỉ mỉ chi li làm gì. Nhưng lúc này, hiển nhiên đám người Đàm Quân Thư vẫn chưa ngủ.

Cửa lớn mở rộng, ngay khi nhìn thấy thân ảnh của Vân Ngạo Phong, Đàm Quân Thư liền nhanh chóng chạy đến trước cửa, nhiệt tình tiếp đón.

"Ngũ sư đệ, đêm hôm khuya khoắt, sao đệ lại tới đây?"

Cũng không muốn nói cho bọn họ biết chuyện Tử Hồi. Vân Ngạo Phong đành phải lấp liếm cho qua, tìm một lý do khác để thế chỗ.

"Đệ một mình ở Vấn Thiên viện, buổi đêm rảnh rỗi không có việc gì làm, chỉ thuận đường dạo chơi thôi!"

Tất nhiên, cái lý do củ chuối này chẳng có ai tin!

Chương 98: Đánh cờ.

Bên trong gian phòng ánh nến bập bùng, chiếu rọi từng góc nhỏ trong phòng.

Mạc Thủy đang cùng Phương Dực Nghi đánh cờ, chẳng chút mảy may chú ý nào đối với sự xuất hiện của Vân Ngạo Phong.

Cho đến khi ván cờ kết thúc, Phương Dực Nghi thua thảm hại. Dựa theo luật lệ đưa ra trước lúc động vào các thế cờ, thì trên gương mặt tuần tú nào đó, được bút lông cọ rửa một phen, đen như đất nồi.

Mắt thấy Phương Dực Nghi lại thua nữa, Đàm Quân Thư được hai người kia đặt là luật, ngay lập tức vui vẻ cầm bút lên, xẹt một đường, trên mặt Phương Dực Nghi lại đen thêm một chút.

"Thư Thư, huynh có thể nương tình một chút không? Nhìn xem, gương mặt soái khí ngời ngời của ta, cũng đã đen tới mức này rồi!"

Chẳng thêm để ý Phương Dực Nghi ra vẻ đáng thương cáo trạng, sự chú ý của Đàm Quân Thư lại có hơi sai lệch, đặt trên người Vân Ngạo Phong.

"Ngũ sư đệ có chuyện gì muốn nói sao? Nét mặt không tốt như vậy."

Vốn là ngồi bên cạnh xem đánh cờ, Vân Ngạo Phong lại không xem lọt mắt, tâm trạng bất ổn, thất hồn lạc phách. Thời gian này, đúng là xảy ra quá nhiều chuyện ngoài ý muốn, mà dường như, tất cả đều có

liên quan đến hắc, khó có thể bình tĩnh được.

"Hả? À, đệ không có, chỉ là đang nghiền ngẫm nước đi này của tứ sư huynh thôi."

Vân Ngạo Phong vươn tay, tùy tiện chỉ chỉ một quân cờ trên bàn cờ. Cứ nghĩ nói bừa sẽ chẳng ai chú ý tới, nào ngờ được, quả thật hắc lại chỉ ra một điểm sai trong nước đi của Phương Dược Nghi kia.

Nghe hắc nói như vậy, ba người đồng loạt nhìn chăm chú vào bàn cờ, ý định tìm ra chỗ sai. Nhìn một hồi lâu, rốt cuộc Đàm Quân Thư ngẩng phắt đầu lên, đôi đồng tử sáng rực.

"Đúng nhỉ? Quân cờ này, nếu như đi hướng bên này, chỉ cần một bước đơn giản như vậy là có thể thắng rồi. Sao lúc nãy ta không phát giác nhỉ!"

Đàm Quân Thư giơ tay, diễn lại vài động tác. Lúc này, Mạc Thủy và Phương Dược Nghi cũng đều nhìn ra điểm sai sót. Trong lòng người nào đó, đau đớn khôn nguôi, mặt nhẵn lại như ăn phải khổ qua.

"A, ta đúng là đãng trí mà, một chút sơ lược đơn giản như vậy cũng nhìn không ra. Mà, thật không ngờ, ngũ sư đệ còn có thiên phú đánh cờ như vậy a!"

Vân Ngạo Phong chẳng tỏ vẻ gì trước lời tán thưởng của Phương Dược Nghi, hồn vía lại chẳng rõ tung tích ở đâu.

"Ngũ sư đệ quả nhiên thông minh hơn người, một điểm nhỏ như vậy cũng có thể nhìn ra. Chi bằng, cùng ta đánh một ván đi, thế nào?"

Nghe Mạc Thủy đề nghị, Vân Ngạo Phong hơi e ngại. Bởi vì, hắc căn bản không biết đánh cờ a. Vừa rồi chỉ là do trùng hợp, tùy tiện vung tay một cái đã nhận được mấy lời như "thiên phú", "thông minh hơn người". Quả thực là... có chút, ngượng ngùng a.

Đang định nói lời từ chối. Chỉ là, Đàm Quân Thư lại đem hấn đẩy tới chỗ ngồi vừa rồi của Phương Dược Nghi, đối diện với Mạc Thủy.

"Đúng a sư đệ. Người hay là cũng cùng hấn phân tranh một phen, để cho bọn ta được mở rộng tầm mắt đi?"

Nghe Đàm Quân Thư nói, Vân Ngạo Phong không biết nên khóc hay nên cười. Y là nhị sư huynh, bây giờ nếu như cự tuyệt, vậy thì thất thố quá.

Không biết làm thế nào mới tốt, tâm tình căng thẳng, hấn cũng đành phải dời sự chú ý lên bàn cờ.

"Vây, xin tam sư huynh chỉ giáo!"

Và, nửa khắc đồng hồ sau. Họ phát hiện, Vân Ngạo Phong vốn chẳng có thiên phú gì. Mỗi nước đi của hấn đều lung tung không có kết cấu. Thậm chí, phảng phất cũng không tồn tại bất cứ quy luật gì, tùy tiện đến tột đỉnh.

Nhưng, một khắc trôi qua...

"Sư huynh, huynh thua rồi!"

Kỳ thực, kết quả này cũng chẳng nằm trong dự liệu của Vân Ngạo Phong. Hấn vốn dĩ đã chuẩn bị sẵn tinh thần thua thảm hại, nhưng cho đến bước cuối cùng, hấn lại vô tình làm cho đối phương sắc mặt ngưng trọng, cuối cùng, hấn thắng.

Thắng ngoài ý dự liệu, thắng bất đắc dĩ. Vận may của hấn có vẻ tốt nhỉ?

Mạc Thủy tuy thua, nhưng hấn cũng không hề oán giận nửa lời. Trái lại, thần sắc càng lộ ra sắc bén vài phần. Trong đôi mắt sâu thẳm kia, không nhìn rõ ý vị. Chỉ là, phảng phất giống như mang theo ý cười,

cơ hồ có thể đem người nhìn nuốt chửng.

"Đúng vậy, ta thua rồi!"

Mạc Thủy từ trên ghế đứng lên, khẽ phất tay áo. Giọng điệu điềm nhiên đến lạ kỳ.

Vân Ngạo Phong cũng học theo đứng lên, đưa mắt nhìn phía Đàm Quân Thư, y còn đang kinh ngạc ngay đơ.

Một lúc sau, mới đưa tay giơ ngón cái lên trước mặt hắn, ánh mắt sáng rực, phấn khởi kêu lên: "Sur đệ, khâm phục khâm phục, cho người một like!"

"Hả? Huynh cũng là..." Vân Ngạo Phong kích động kinh hô. May mắn lời tiếp theo chưa thốt ra. Nhưng mà, không ngờ Đàm Quân Thư cũng là...

.

Vân Đào phong, là phong đứng vị trí thứ mười trong Hướng Linh Sơn phái.

Nghĩa như tên gọi. Vân Đào phong quanh năm suốt tháng mây trắng lượn lờ, trong không khí quanh quần hương hoa đào.

Có thể nói, hoa đào nở rộ trên những tán cây, bạch vụ bay vờn. Mờ mờ ảo ảo, mông mông lung lung, tựa như bồng lai tiên cảnh.

Nhưng hoa đào trong Vân Đào phong, cho dù là bốn mùa trôi qua, nó vẫn sẽ không héo úa, không tàn lụi, không rơi rụng.

Vân Tuân Vũ lúc trước vốn ở Nhược Khê phong. Chỉ là, tư chất và tu vi của y có chút khác biệt so với những đệ tử khác, nên một đường từ Nhược Khê phong được nhảy thẳng lên Vân Đào phong. Mà ở

giữa, còn có An Duyệt phong.

Những ngày sống và học cùng các sư huynh đệ mới, có thể nói là không được tốt cho lắm.

Bởi vì sao?

Đơn giản thôi. Mộc tú vu lâm, phong tất tồi chi.

Vân Tuân Vũ là người mới, tuổi trẻ tài cao. Tự nhiên sẽ có người chướng mắt y, ghen ghét đố kỵ đối với y thôi.

****Đời người ngắn ngủi lắm, lạc quan lên nào.**

Chương 99: Gây sự.

Mỗi ngày, Vân Tuân Vũ như thường lệ cùng một đám đệ tử mặt đối mặt, mắt đối mắt. Ta không phục người, người cũng không phục ta.

Vốn dĩ y không muốn gây ra tranh chấp với bọn họ, nhưng càng ngày họ lại càng quá phận, y cũng không thể cứ đứng trơ mắt nhìn họ trên dưới lộng hành.

Trong Vân Đào phong quy định nghiêm ngặt, buổi sáng vận động thân thể, luyện kiếm pháp, công pháp... Buổi chiều, ngồi nghe giảng!

Không sai, chính là nghe giảng!

Mà lúc này đang là buổi ban trưa, Vân Đào phong mây trắng dày đặc vờn quanh, ngăn cản ánh nắng mặt trời chiếu xuống. Vì thế, không khí thập phần mát lạnh, vừa phải.

Lúc này, Vân Tuân Vũ đang ngồi trong một góc của thực phòng, chậm rãi nhắm nháp thức ăn.

Cơm canh gì đó đều có trù sư chuẩn bị sẵn, nhưng khá là đạm bạc. Tuy nhiên, nếu người nào không hợp khẩu vị, thì có thể tự chuẩn bị sẵn, từ đình viện mang theo trên người.

Mà đối với một người không biết nấu nướng như Vân Tuân Vũ, cũng chỉ có thể ăn thức ăn do trù sư nấu. Mặc dù có chút nhạt, nhưng cũng không phải là không hợp khẩu vị.

Bình yên chẳng được bao lâu, một đám sư huynh đệ lại kéo đuôi đến gây sự.

Một tên trong đó tặc lưỡi vài cái, ý tứ châm chọc bật nói: "Ai nha, đây không phải sư đệ yêu quý của chúng ta sao? Sao lại một thân một mình ngồi ở đây vậy?"

Có một tên kéo ra một cái ghế, tên vừa nói kia liền hài lòng ngồi xuống. Mông vừa chạm vào mặt ghế, chân phải ngay lập tức gác lên chân trái. Khuỷu tay đặt trên đầu gối, dáng vẻ vô lại tột cùng.

Vân Tuân Vũ một chút cũng không phản ứng, cúi đầu chậm rãi cho thức ăn vào miệng. Hoàn toàn coi những người vừa tới trở thành không khí.

Thiếu niên phía đối diện nhận thấy bản thân vậy mà lại bị y lơ là, đôi lông mày liền nhăn lại. Động tác chơi đùa trên tay cũng ngừng hẳn, nhìn tròng trọc Vân Tuân Vũ một hồi lâu, thiếu niên nọ đột nhiên vỗ bàn đứng dậy, một chân nhấc lên, giẫm trên mặt bàn.

Động tĩnh lớn như vậy, khó tránh khỏi bị vô số ánh mắt hướng về bên này, xem kịch vui. Những chuyện như thế này, xảy ra thường xuyên như cơm bữa, mọi người cũng chẳng cảm thấy xa lạ nữa. Chỉ là, trong lòng vẫn âm thầm thương tiếc cho thiếu niên tuần dật kia.

Lúc này, Vân Tuân Vũ mới đặt đĩa xuống. Bưng khay gỗ đứng dậy, đang định lướt qua đám người này, lại bị một tên khác bước ra ngăn lại.

"Sư đệ à, đệ là có ý gì đây?"

Vân Tuân Vũ hoàn toàn không quan tâm, y điềm nhiên nhìn vị sư huynh trước mặt: "Làm phiền sư huynh nhường đường."

Thiếu niên đứng đầu kia cười khẩy một cái, vừa vươn tay định đẩy

bả vai của y. Bất quá, y nhanh nhạy lùi về phía sau một bước, bàn tay của thiếu niên kia lơ lửng trên không.

Dường như bị y chọc tức rồi, thiếu niên nọ liền giơ chân, một cước đá văng chiếc khay gỗ trên tay Vân Tuân Vũ.

Khay gỗ rơi xuống đất, phát ra tiếng động không nhỏ. Thức ăn thừa bên trong đổ ra, vương vãi khắp nơi trên mặt đất.

Thiếu niên nọ thích thú cười to: "Ha ha ha, sư đệ đánh rơi đồ rồi kìa. Còn không mau chóng nhặt lên?"

Mấy tên đệ tử sau lưng cũng học theo điệu bộ cười như điên. Có một tên nói: "Ai nha, sư đệ sao lại vứt đồ lung tung vậy? Không nghe Hồ Hoàn sư huynh nói gì sao, còn đứng đó làm gì? Mau nhặt lên đi, nhặt đi."

Tên đệ tử này vừa nhìn là khiến người ta chán ghét. Ngờ đâu, khi mở miệng nói chuyện mồm lại thối như vậy. Gã cao ngạo hất cằm, bàn tay còn không yên phận vươn tới, nói một câu, lại đẩy mạnh một cái lên người Vân Tuân Vũ.

Y từ đầu chí cuối đều dùng chung một nét mặt, bất động thanh sắc.

Đúng lúc này, ngoài cửa bỗng vang lên tiếng nói của một nữ đệ tử: "Dừng tay."

Chỉ thấy, nữ đệ tử vừa tới trên người y phục trắng toát kiều diễm. Mặt mày sáng láng, ngũ quan thanh tú mỹ lệ. Tóc đen tuyền được búi theo kiểu Linh Xà Kế, tôn lên cần cổ trắng ngần, thanh thoát của nàng.

Nữ đệ tử bạch y bước đến bên này, nhìn thoáng qua đồng loàng xoàng dưới đất. Ngay sau đó liền quay qua, nhướn mày nhìn mấy người kia.

"Hồ Hoàn, sao đệ cứ không biết phân biệt phải trái như vậy? Hành động của đệ, còn đáng mặt quân tử sao?"

Thiếu niên Hồ Hoàn tuy bị chỉ trích, nhưng thần sắc vô lại trên mặt vẫn không hề thay đổi. Mà tên đệ tử vừa đẩy Vân Tuân Vũ kia, lúc này đã e ngại cúi đầu, đưa tay sờ sờ sống mũi.

Hồ Hoàn khe khẽ nhún vai, giơ hai bàn lên, trề môi tỏ vẻ mình là người vô tội: "Lục sư tỷ cần gì phải bênh vực cho hắn như vậy chứ?"

"Tất cả mọi người ở đây, đều nhìn thấy là hắn gây sự trước." Hồ Hoàn nói dối không biết ngượng mồm. Sau đó, quay qua nhìn những người xung quanh, nói lớn: "Đúng không các huynh đệ?"

Lời này vừa thốt ra, có người khinh bỉ, có người chần chừ, lưỡng lự, không biết có nên nói sự thật hay không.

Hồ Hoàn này là nhi tử của Hồ Liên. Mà Hồ Liên lại là nữ thành chủ cai quản Ngôn thành, nàng văn võ song toàn, tài sắc vẹn toàn, thế lực lại vô cùng khủng bố. Đến cả Đoàn Lễ cũng phải kiêng nể vài phần.

Cũng vì lẽ đó, Hồ Hoàn ở trong Vân Đào phong tự tác làm loạn, cũng không có người nào dám ra mặt ngăn cản. Thậm chí, lời mà hắn ta nói ra, nếu người nào dám kháng cự hoặc làm trái lại, thì hậu quả là gì, dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra.

Hồ Hoàn nói một, không ai dám nói hai. Làm loạn trong Vân Đào phong lâu như vậy, người chướng mắt hắn ta đã vô cùng nhiều, nhưng cho dù là chướng mắt, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn, chẳng ai dám buông lời xía xói trước mặt hắn ta.

Vì thế, lúc này đã bắt đầu có người lên tiếng, đặc biệt là khi nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Hồ Hoàn, càng trốn tránh càng là sai lầm.

"Đúng... đúng vậy a Lục sư tử, chính là vị sư đệ này gây sự trước."
Người này nói như vậy, cũng chỉ vì bất đắc dĩ mà thôi. Nhưng, đúng thật không khác cầu là bao nhiêu.

Kế tiếp, lần lượt từng người một dè dặt nói ra, chỉ sợ nói sai một chữ sẽ lại bị ăn đòn.

Chương 100: Đối đầu.

Lục Uyển Nhi trợn trừng mắt, nghiêm cẩn mà nhìn trên mặt Hồ Hoành: "Đệ đừng có cậy quyền ức hiếp người quá đáng!"

Hồ Hoành đưa tay chỉ vào mặt mình, làm bộ kinh ngạc, trào phúng nói: "Ta cậy quyền ức hiếp người? Ta có sao?"

Nghe hắn ta nói như vậy, Vân Tuân Vũ vẫn một mực giữ nguyên thần sắc, không một chút si chuyển.

Nhất thời, vài lời bàn luận xung quanh ngay tức khắc lắng xuống rồi im hẳn. Đột nhiên, Hồ Hoành lại cười lớn, ha ha nói: "Tỷ tỷ à..."

Nghe hai chữ tỷ tỷ này, Lục Uyển Nhi liền liếc mắt xem thường. Đáy mắt không tránh khỏi hàm chứa vài phần lạnh lẽo và hận ý, nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tỷ tỷ? Hai chữ này ngươi xứng đáng gọi sao?"

"Đúng, ta không xứng gọi Lục sư tỷ như vậy." Hồ Hoành cười khẩy một cái: "Nhưng mà, Lục sư tỷ à, tỷ nghĩ mình có tư cách nói chuyện với đệ sao?"

Hồ Hoành mở miệng một câu là sư tỷ, hai câu xưng đệ. Thế nhưng, thái độ nói chuyện đó lại không hề có một chút thành ý nào. Căn bản chỉ là nói cho có lệ.

Lục Uyển Nhi khe khẽ hừ lạnh một tiếng, cuối cùng vẫn là kìm xuống

tức giận trong lòng, nàng nói bằng giọng điệu mỉa mai: "Ai nha, cũng không biết có tư cách hay không đâu. Đệ nói xem, ả tiện nữ Hồ Liên đó..."

Nói đến đây, Lục Uyển Nhi tặc lưỡi hai cái, cố ý tỏ vẻ ngao ngán khinh bỉ.

Nghe nàng nhắc đến mẫu thân, Hồ Hoành ngay tức khắc liền tức đỏ mắt. Vung tay lên, chỉ nghe trong không gian một âm thanh vang vọng giòn tan.

Lục Uyển Nhi không kịp phòng bị, trên mặt ăn một bạt tay. Vùng má trái ngay lập tức đỏ bừng lên, đau rát, nàng theo bản năng xoa xoa má.

Chỉ nghe Hồ Hoành lớn giọng, tức giận quát: "Không được phép gọi bà ấy như vậy."

Chỉ vì cái tát này, rất nhiều người trong thực phòng đều ào ào rời đi. Thậm chí, ngay cả mấy tên đệ tử đằng sau Hồ Hoành cũng rón rén trốn chạy, tránh gặp phải tai bay vạ gió.

Chỉ có gã đệ tử lúc trước đẩy Vân Tuân Vũ là run rẩy đứng bên cạnh. Đến cả đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ thấy hai đầu vai của gã hơi run lên. Nếu nhìn thấy sắc mặt, thì chắc chắn sẽ là một vẻ sợ đến mất mặt.

Trong Vân Đào phong này, chẳng có mấy ai là không biết quan hệ của Hồ Hoành và Lục Uyển Nhi là như thế nào.

Nói thế nào nhỉ?

Có thể hiểu hai người này là hai tỷ đệ cùng cha khác mẹ. Lục Thần - phụ thân của Lục Uyển Nhi, còn có Tinh La là mẫu thân ruột thịt của nàng.

Năm xưa, Tinh La phản bội Lục Thần, phản bội Lục gia. Nàng ta lừa gạt hết gia sản của Lục gia, sau đó mang theo nhi tử đầu lòng trốn chạy.

Một lần đi, liền không bao giờ quay lại, ngay cả tung tích cũng hoàn toàn mất hết.

Lúc đó, Lục gia sụp đổ. Lục Thần một mình tay trắng nuôi Lục Uyển Nhi đến năm chín tuổi, sau đó gặp được Hồ Liên.

Lúc bấy giờ, Hồ Liên vẫn chưa ngồi lên chức vị thành chủ, mà chỉ là đứa con gái bị cả gia tộc khinh bạc, ghét bỏ.

Biết làm sao được, từ nhỏ Hồ Liên đã định sẵn là phế vật rồi.

Nhưng nàng tuy là phế vật, nhưng về mặt cơ mưu thì lại càng giao hoạt hơn bất luận kẻ nào.

Nàng gặp được Lục Thần năm hai mươi mốt tuổi, thấy hắn ta có một chút tu vi, nhưng lại là tên nghèo nàn túng thiếu, bên mình lại còn mang theo một nữ hài nhỏ nhắn.

Hồ Liên ban đầu vốn dĩ chẳng quan tâm đối với Lục Thần. Chỉ là, nàng phát hiện trên người hắn ta có một thứ, mà thứ đó, bản thân nàng lại vô cùng cần thiết.

Cũng vì vậy, Hồ Liên lợi dụng Lục Thần. Hai người họ, hợp lại có thể nói là trí dũng song toàn. Trong hai năm cùng nhau lật đổ Hồ gia, Hồ Liên vậy mà quay đầu không nhận người thân, trở mặt vô tình.

Nàng sau khi đạt được mục đích, liền một kiếm giết chết Lục Thần. Vốn dĩ, ngay cả Lục Uyển Nhi nàng cũng không có ý định tha cho.

Nhưng coi như nể tình lúc trước Lục Thần giúp đỡ nàng chiếm ngôi

vị thành chủ, Lục Uyển Nhi cũng không bị giết chết. Có điều, Hồ Liên cũng chẳng chứa chấp Lục Uyển Nhi, mà là vứt bỏ nàng, để nàng tự sinh tự diệt.

Trong hai năm, vốn dĩ Hồ Liên đã mang trong người cốt nhục của Lục Thần. Nàng ta tàn nhẫn muốn phá bỏ đứa bé, nhưng nghĩ lại, đứa bé này chưa chào đời, chuyện ở quá khứ cũng chẳng thể nào biết được. Vì thế, Hồ Hoàn được sinh ra, lấy họ mẫu thân.

Lục Uyển Nhi khi đó mười một tuổi, Vân Đào phong chủ xuống núi diệt ma. Thấy nàng thân là khát cái, nhưng thiên tư thông minh, thể chất lại khác người, liền nhận nàng làm đệ tử. Không chỉ là đệ tử bình thường, mà là đệ tử thân truyền.

Hồ Hoàn sở dĩ biết được mình còn có một người tỷ tỷ, cũng là Hồ Liên nói ra. Nàng ta vốn tưởng Lục Uyển Nhi sẽ đoán mệnh, nào ngờ Thanh Dương chân nhân vậy mà nhận nàng làm đồ đệ, hết lòng dạy dỗ.

Sợ về sau nàng sẽ quay lại trả thù, Hồ Liên lại tự biên kịch ra một câu chuyện thương tâm, lừa gạt Hồ Hoàn.

Kết quả là, Hồ Hoàn và Lục Uyển Nhi sau đó nhận ra đối phương, liền từ đó đến bây giờ đều đối đầu với nhau.

Chương 101: Trở lại.

Trở về với thực tại...

Lục Uyển Nhi lấy tay bưng má, đôi mắt vẫn vện tơ máu, tràn đầy hận ý trừng Hồ Hoàn.

Đôi bên im lặng giây lát. Đột nhiên, Lục Uyển Nhi ôm bụng cười lớn một trận, giống như chỉ hận không thể lặn ra đất mà cười, cười đến nổi lệ cũng tràn ra khỏi khóe mắt.

"Ha ha ha ha... nực cười, quá nực cười!" Lục Uyển Nhi cả thân thể khẽ chao đảo, vươn tay vịn vào bờ vai rắn chắc của Vân Tuân Vũ. Y hơi cau mày, nhìn xuống bàn tay trên vai mình.

Lúc này, Lục Uyển Nhi mới ngừng cười, nàng lau lau nước mắt, nói: "Ta khinh, ta khinh! Giết cha đoạt vị, trở mặt vô tình, hại chết cha ta. Đó không gọi là tiện nữ thì là cái gì? Ta khinh!"

Nghe nàng nói như vậy, Hồ Hoàn tựa hồ giận đến ngay lập tức có thể giết người, kinh hô lên: "Nói bậy!"

Hai chữ này vừa thốt ra, Hồ Hoàn ngay tức khắc liền đã vận chuyển linh lực, đánh về phía này.

Âm thầm khinh bỉ một tiếng, Vân Tuân Vũ bất động thanh sắc, thần sắc bén nhọn tựa như lưỡi kiếm. Y khẽ phất tay áo, một luồng linh lực theo đó trào ra, ngăn cản một kích của Hồ Hoàn. Tiện thể, y liền

tung thêm một chưởng, chấn bay hấn ta. Khiến cái bàn đăng sau lưng cũng bị đập thành hai nửa.

Một loạt động tác thành thạo, lưu loát. Giống như rất quen thuộc đối với y.

Gã đệ tử bên cạnh lập tức tay chân luống qua luống cuống. Chạy tới chỗ Hồ Hoàn, run run đỡ hấn ta dậy.

"Hồ, Hồ sư huynh a! Huynh... huynh có sao không..."

Hồ Hoàn căn bản chỉ là bị ngoại thương một chút, cũng không có gì đáng lo ngại. Có điều, đáng lo ngại chính là mặt mũi.

Từ trước đến nay, chưa có người nào dám động vào một sợi tóc của Hồ Hoàn. Vậy mà bây giờ, lại có người không sợ sống chết như vậy.

Vài tên đệ tử vây xem bát quái ở ngoài cửa ngó vào, nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi liền nhin không được hít một hơi thật sâu.

Có người nói: "Tên tiểu tử này... đúng thật không biết sống chết là gì a."

"Hậu quả khó lường, hậu quả khó lường."

Vân Tuân Vũ vốn chẳng dư sức quan tâm mấy lời bàn tán này nọ lo chài, chỉ nói: "Sư huynh, huynh tốt nhất hãy yên phận thủ thường!"

Vân Tuân Vũ nhấn mạnh từng chữ, làm cho Hồ Hoàn bất giác run lên, hấn ta không nói gì nữa.

Đợi sau khi y rời đi, Hồ Hoàn mới từ dưới đất bò dậy, cầm thù nhìn Lục Uyển Nhi. Chỉ nghe nàng nói: "Lần sau gặp lại, ta nhất định sẽ giết chết ngươi!"

Lục Uyển Nhi bình thường đều ở bên cạnh Thanh Dương chân nhân, rất ít khi tụ họp cùng các đệ tử khác. Chỉ là, hôm nay sư phụ của nàng giao nhiệm vụ. Ngờ đâu, vừa đặt chân đến đây đã nhìn thấy Hồ Hoành, lửa hận trong người nàng không khỏi bốc cháy.

Lục Uyển Nhi ra khỏi thực phòng, hàm chứa tiểu ý liếc nhìn mấy tên đệ tử vây xem. Chúng đệ tử liền nối đuôi nhau rời đi, cũng chẳng có ai muốn gặp phải tai bay vạ gió gì.

Hồ Hoành ở trong phòng chửi ầm lên một trận. Chỉ đáng thương gã đệ tử bên cạnh, vô duyên vô cớ bị đánh cho rằng rơi đầy đất.

Đúng là... giận cá chém thớt rất đáng sợ a!

...

Linh Sơn, trong Ngọc động ánh sáng mờ ảo mờ mờ lung, hai thân ảnh thon dài lồng vào trong đó.

Ngồi đối diện với nhau giữa chiếc thạch bàn, hồng y nam tử động thái phong lưu tao nhã, khẽ vươn tay cầm lấy ấm trà ngọc, rót đầy vào tách của người đối diện.

Chỉ nghe y thản nhiên cất giọng: "Cuối cùng cũng trở lại rồi! Hải Nguyệt, vậy ngươi định sẽ làm như thế nào?"

Người được gọi là Hải Nguyệt, không ai khác chính là Mộc Du Tử. Người còn lại là chủ nhân của nơi này, Tiểu Cửu.

Nâng chén, khẽ nhấp một ngụm trà. Mộc Du Tử mới thở dài, nói: "Nếu y quên rồi, ta sẽ không ép y nhớ lại."

Thanh âm mang theo vài phần mát mẻ, kỳ thực thì, hắn đã dặn bản thân phải sớm buông bỏ. Nhưng cuối cùng vẫn đi vào nước đường này.

Dù biết trước kết quả, nhưng vẫn cứ ngu muội đâm đầu vào. Để rồi mãi không thể dứt ra được. Đúng là hoa hồng tuy đẹp nhưng lại có gai, hoa đâm chảy máu cũng chỉ có thể tự trách bản thân.

Cả hai im lặng hồi lâu, Tiểu Cửu trầm ngâm suy tư, đôi mắt âm trầm sâu lắng: "Aizz! Cũng chỉ có thể như thế thôi. Chúng ta thiên địa bất dung, người người kiêng dè tránh xa. Là những kẻ mang tội danh trên người, chịu một chút thiệt thòi, có tính là gì? So với huynh ấy, vốn không bằng được một nửa."

"Người nói đúng." Mộc Du Tử hiển nhiên rất rõ ràng, huynh ấy mà Tiểu Cửu nhắc đến là ai, hắn đổi giọng, nói tiếp: "Tạp thời không đề cập tới vấn đề này. Ta có một chuyện quan trọng hơn muốn thương lượng với người."

Tiểu Cửu khẽ nhướn mày, biểu cảm và phong thái đều không thay đổi. Y điềm tĩnh nói: "Chuyện quan trọng gì?"

Nghĩ tới vấn đề mình sắp nói ra, Mộc Du Tử không khỏi điều chỉnh tư thế, ngồi thẳng lưng: "Chỉ sợ đại họa lại sắp tái diễn."

Nghe thế, ánh mắt của Tiểu Cửu cũng ngay tức khắc ngưng trọng lại. Trong lòng khẽ động, khuôn miệng lẩm bẩm vài câu vô nghĩa.

"Đại họa tái diễn? Không. Chủ nhân hắn..."

Chương 102: Nhất sinh điểm.

Vấn Thiên viện qua một đêm đẫm máu, cuối cùng lại trở về như bình thường.

Tử Hồi là một hiện tượng rất hiếm khi xảy ra. Vân Ngạo Phong biết rõ, chuyện lần này tuyệt đối là điềm xấu. Vậy có thể chứng minh rằng, lời mà trước đó Ngụy Khởi Thiên từng nói - thiên hạ sắp đại loạn, là sự thật.

Nhưng cho đến bây giờ, trong đầu Vân Ngạo Phong còn có quá nhiều vướng mắc không thể nào làm rõ. Suy đi nghĩ lại, hắn vẫn muốn đào sâu tìm hiểu nhiều thêm một chút.

Dù sao thì, hiện tại trong nội phái cũng không có sự vụ quan trọng gì. Nghĩ là làm, Vân Ngạo Phong trước tiên truyền âm cho sư phụ, xin phép ý kiến của người.

Tuy hắn không thể đoán được tâm tư của Trắc Từ, cũng không thể lường trước được câu trả lời là như thế nào. Nhưng, kết quả coi như khiến hắn vừa lòng.

Sư phụ hồi âm về rằng: Xem như xuống núi lịch luyện. Nhưng đi một mình chỉ sợ nguy hiểm, nếu muốn thì cứ chọn vài người đi cùng. Không cần báo với chương môn hay sư bá, sư thúc. Có điều, vì sư có chuyện muốn nhờ người. Lần này đi, tìm về ba gốc U Lan Thảo, hai cây cỏ Tế Nguyệt và một phiến Diện Tinh Thạch.

Đối với yêu cầu trên, Vân Ngạo Phong từ chối cho ý kiến!

Mà Trắc Từ đã nói không cần thông báo cho các vị phong chủ chương môn, thì hẳn tất nhiên là có chủ ý riêng. Vân Ngạo Phong cũng không suy nghĩ nhiều, liền đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ.

Đúng là đi một mình có khả năng gặp nguy hiểm. Thế là hắn chạy tới Vân Đào phong, lôi Vân Tuân Vũ đi theo. Tiếp theo là Bắc Khiếu phong, chỉ là Ý Hiên không rảnh rồi như bọn họ, không thể đi cùng.

Tuy nhiên, đệ tử ngoại môn thì khác.

Vì vậy, khi đi đến thôn Thanh Tuyền liền tổng cộng là có bốn người.

Bước vào quán nhỏ Khai Phong, tìm một chiếc bàn gần cửa sổ ngồi xuống. Vô Ly bắt đầu hớn hờ gọi đồ ăn.

Tiểu nhị rất nhanh liền đã bưng bê đồ lên, nhìn thấy bốn người bọn họ thì tươi cười ra mặt.

Trong quán không mấy đông khách, vô cùng yên tĩnh. Chỉ lờ mờ nghe thấy vài tiếng nói nhỏ nhẹ, khẽ khàng.

Đột nhiên, Vô Ly lại chợt hỏi ra một vấn đề mà trước giờ chưa từng có ai chú ý tới: "Cho đến cuối cùng, chủ nhân của Khai Phong quán này rốt cuộc là ai? Lần trước đến đây cũng không thấy mặt, hiện tại làm sao cũng không thấy?"

Nghe Vô Ly đặt câu hỏi. Vân Ngạo Phong và Mộc Du Tử liền đồng loạt ngó người ra.

Tính cả lần này, Vân Ngạo Phong cùng với Vân Tuân Vũ đã vào đây đến ba lần rồi. Mỗi lần đều là tiểu nhị một mình bưng bê dọn dẹp, đúng thật chưa từng nhìn thấy mặt của chủ quán. Thậm chí, ngay cả một bóng lưng cũng chưa thấy, nói gì đến muốn nhìn gương mặt?

Cũng không để tâm quá nhiều, cả bọn chỉ nghĩ rằng, có lẽ vì một lý do bất tiện nào đó.

Sau khi ăn uống xong, Vân Ngạo Phong nghĩ đi nghĩ lại, suy tư chốc lát. Hắn vẫn còn nhớ, cảnh tượng hắn thấy trong mơ và những chuyện xảy ra ở ngoài đời thực, có nhiều chỗ vụn vặt, sau khi sắp xếp lại một phen. Mới biết, có nhiều chuyện quá đối trùng hợp. Hắn phải đi xác thực lại.

Đầu tiên là Thê Tam thành, bởi vì chưa biết vị trí cụ thể của nó, Vân Ngạo Phong đành cầm theo một cái la bàn.

Trong số bốn người bọn họ, cũng không phải không có người vị trí của Thê Tam thành. Chỉ là, không tiện để lộ thân phận.

Bởi vậy, mất khoảng chừng 3 canh giờ họ mới xác định được vị trí chi tiết. Cho đến khi tới nơi thì trời đã nhá nhem tối rồi.

Tùy tiện trọ ở một khách điểm nhỏ tên là Nhất Sinh (một đời).

Vừa bước vào đại sảnh của Nhất Sinh điểm, Vân Ngạo Phong đã cảm thấy có gì đó không đúng, không khí ở đây giống như so với bên ngoài lạnh hơn gấp bội.

Bên trong tuy hơi nhỏ hẹp, nhưng lại vô cùng sạch sẽ, ngăn nắp thoáng đạt. Chỉ là, ngồi giữa đại sảnh trống trải là một ông lão tóc đã nhuộm màu bạc, lại còn rối bù.

Trong điểm trống không, ngoài ông lão kia ra, thì cũng chẳng nhìn thấy bóng người nào khác.

Cảm thấy kỳ quái, Vô Ly liền xoa xoa tay, tiến lên hỏi phụ nhân tóc bạc ngồi giữa đại sảnh.

"Lão bá, ở đây vẫn còn có chỗ cho khách nhân ở chứ?"

Nếu hỏi tại sao Vô Ly lại không nói thẳng ra là "lão bá, chúng ta muốn thuê phòng", thì ngay trên lầu hai chính là câu trả lời.

Trên lan can lầu hai có khoảng hơn mười người đứng đó, không một ai lên tiếng, mắt cũng không nhìn là người nào tới. Mà về mặt lại chăm chú, hứng khởi tột cùng.

Lão bá tóc bạc đến liếc cũng chẳng buồn liếc một cái, chỉ chậm rãi chống bàn đứng dậy, xoay người bước lên thang gỗ.

Cũng vì nơi này quá kì quái, nên họ lại càng phải vào thăm dò một phen.

Vô Ly quay lưng nhìn ba người đằng sau, khe khẽ gật đầu. Cả bọn cùng nổi đuôi đi theo sau lão bá tóc bạc nọ.

Lên đến lầu hai, bấy giờ họ mới cảm thấy không khí trở lại bình thường. Hoặc nói là, lầu một và lầu hai được ngăn cách bởi một lớp kết giới, mà loại kết giới này có công dụng cách âm cực kì kiên cố, đặc biệt là ngăn chặn tầm nhìn.

Ở bên ngoài có thể nhìn thấy mọi vật ở bên trong, nhưng bên trong lại không thể nhìn thấy cảnh vật ở bên ngoài.

Vừa dời chân khỏi bậc thang cuối cùng, khung cảnh ngay tức khắc liền đã thay đổi một vạn tám ngàn dặm.

Bên tai cũng bắt đầu nghe được tiếng bàn luận sôi nổi.

Có người nói: "Ách, thật là lợi hại nha!"

"Chắc chắc, gãy mất tay rồi?"

Lại có người nhin không được kinh hô, dấy lên một trận cổ vũ nồng

nhiệt.

"Bạch công tử, người đứng thật khiến cho bọn ta mở rộng tầm mắt. Đánh hay lắm, tiếp tục đánh đi."

"Bạch công tử thật lợi hại. Đánh gãy chân chó của gã ta đi!"

"Bạch công tử uy vũ!"

Bạch công tử, Bạch công tử, Bạch công tử... Rốt cuộc Bạch công tử này là ai chứ?

Cố gắng dòng tai lên nghe. Chỉ là, lúc này từ đâu đột nhiên lại truyền đến một tiếng kêu la thảm thiết. Thanh âm này đích xác là của một gã nam tử, cái chất giọng ồm ồm, thật sự không dễ nghe chút nào.

Mấy người đứng nhìn có vẻ càng phấn khích, reo hò inh ỏi.

"Gãy rồi. Ha ha ha... cả hai chân đều gãy hết cả rồi, để xem sau này người còn đi trộm cướp được hay không. Ha ha, ha ha ha..."

Nghe đến bây giờ, nếu nói không biết đang xảy ra chuyện gì, vậy thì đi chết được rồi.

Vân Ngạo Phong khẽ thở dài, bất giác níu lấy tay áo của Vân Tuân Vũ. Chấn trần ai quả thực khiến lòng người phủ bụi mà.

Chương 103: Giọng nói quái dị.

Bốn người được lão bá tóc bạc dẫn đến trước hai gian phòng.

Bên trong thập phần thoáng mát, nói sao đây. Mỗi gian phòng tuy nói là rộng, nhưng vô cùng trống trải, vừa quét mắt liền có thể nhìn thấy từng món đồ đạc được bày trong phòng.

Nói tóm lại, cách bày trí vô cùng đơn giản, gọn gàng. Bởi vì, ngoài hai chiếc giường, một bộ bàn ghế ra, thì chẳng còn gì nữa cả. Muốn không gọn gàng cũng không được.

Trời đã chợ chờn tối rồi, thế nhưng ngoài kia vẫn có người đánh đu này nọ. Quả thực, Vân Ngạo Phong cũng kì lòng không đặt mà chạy tới góp vui.

Chỉ là, không ngờ lại gặp gỡ người quen.

Vị Bạch công tử được người ta hô hào cổ vũ kia, ấy thế mà lại là Bạch Yên.

Chen chúc trong dòng người đông nghịt, đưa mắt nhìn nam tử bạch y phiêu dật phía dưới. Chỉ thấy... ờ, Bạch Yên không dùng dung mạo thật, nhưng khuôn mặt so với lúc trước cũng giống đến bảy tám phần, không khó để có thể nhận ra.

Đường nét trên gương mặt kia vừa thanh tú vừa phong lưu. Nhưng mà... mày rậm mắt to, nhìn tổng thể lại giống như có thêm vài phần

ting nghịch, đáng yêu.

Trên đầu, tóc được búi gọn vào một chỗ bằng phát quan. Nhìn từ sau lưng thì đúng là không khác gì một công tử ôn nhuận phong lưu.

Xung quanh vẫn là không ngừng truyền đến từng tiếng hô vang, sôi nổi cực kỳ.

Dưới chân Bạch Yên còn có hai tên nam tử râu ria xồm xoàm, một tên quỳ, một tên nằm úp sấp. Quả thực là... tàn tạ đến không nổi nhìn, ước chừng người gãy tay, kẻ gãy chân cũng nên.

Bạch Yên giống như đang buông lời giáo huấn hai tên nam tử kia. Nhưng xin lỗi, thính lực của hắn không tốt, nghe không lọt tai.

Bấy giờ, Vân Ngạo Phong mới chú ý tới một điều khác biệt.

Thứ nhất, bọn họ đang ở trên hành lang lầu hai. Cái này không thể coi là kỳ cục. Chỉ là... khung cảnh ở đây khác xa vừa rồi rất nhiều.

Lẽ ra phía đối diện phải có một tửu lâu khang trang, lộng lẫy. Nhưng bây giờ, ngó đông ngó tây cũng chẳng thấy tửu lâu hoa lệ nào. Điều này khiến cho Vân Ngạo Phong không khỏi cảm thấy kì quái.

Đúng lúc này, Bạch Yên giương mắt nhìn lên. Nụ cười trên miệng ngay lập tức cứng đờ, giật giật, có một loại ý niệm hiện ra trong đầu: Chạy. Chạy càng xa càng tốt!

Bạch Yên cho dù là thay đổi dung mạo, nhưng mà làm sao thoát khỏi mắt ai kia chứ. Hắn cũng chỉ có thể thầm lặng than thở, số mệnh do trời sắp đặt, đành chịu thôi.

Nghĩ đi nghĩ lại, Bạch Yên cuối cùng vẫn là nhịn xuống ý niệm chạy trốn.

Bởi vì sao?

Cho dù hắn có chạy đi bao xa, chạy tới chân trời góc bể, thì vị sư thúc tổ này chỉ cần phất tay một cái là tóm gọn được người. Suy cho cùng, chạy với không chạy, kết quả đoán chừng cũng không có sai biệt lắm, chạy chi cho mệt!

Với một suy nghĩ trực thẳng như vậy, Bạch Yên liền từ lúc nào đã bày ra một vẻ mặt quyết đoán. Những người xung quanh nhìn vào, còn tưởng rằng hắn dũng khí lớn. Nhưng thực chất thì, chính là đại kinh thất sắc a.

Lúc này, lại có người hô hào hưng phấn, kéo Bạch Yên từ trong cơn ác mộng tỉnh lại.

"Bạch công tử, hai kẻ này trộm cướp khắp nơi, cưỡng hiếp dân lành, hành động quá trớn như vậy. Chi bằng cứ bắt người trói lại, đưa cho Chu chương môn xử phạt, thế nào?"

Nghe đến Chu chương môn, Vân Ngạo Phong tức thì quay đầu lại, có chút kích động. Hắn nhìn phía dưới, giống như đang chờ đợi câu trả lời của Bạch Yên.

"Hai tên trộm vặt vãnh thôi, không cần kinh động nhiều người, tự ta có thể xử lý được." Bạch Yên cười ôn hòa nhìn đám người phía trên, nhưng ánh mắt lại không dám lia đến chỗ đứng của Mộc Du Tử.

Lần này hắn đến đây, mục tiêu rất đơn giản, chỉ là bắt hai con chó điên mà thôi. Bây giờ bắt được rồi, phải mang về cho Vương xử phạt, cũng không dám chậm trễ.

Sau khi nghe được câu trả lời này của Bạch Yên, Vân Ngạo Phong rốt cuộc cũng bình ổn tinh thần. Hắn cũng không rõ vì sao mình lại căng thẳng, kích động như vậy.

Lúc này, bên tai bỗng vang lên một giọng nói âm dương quái khí,

lạnh toát mà lại giống như ấm áp, lúc thăng lúc trầm, rất khó phân biệt.

"Bạch công tử làm như vậy là thất kính với Chu chương môn rồi."

Mọi người vừa nghe vậy, tất cả đều lắng lặng im lìm, ánh mắt không tự chủ được mà tìm kiếm chủ nhân của giọng nói kì lạ kia.

Ngặt nỗi, ngó đông ngó tây cũng chẳng thấy ai.

Lúc này, Mộc Du Tử khẽ nhú mày. Tầm nhìn dừng lại trên một khoảng không, nhưng hắn vẫn im lặng, không nói tiếng nào.

Không có gì, Mộc Du Tử cũng không nhìn thấy gì hết. Chỉ là, giọng nói kia là phát ra từ khoảng không.

Nhốn nháo một hồi, rốt cuộc vẫn không nhìn thấy chủ nhân của giọng nói kia.

Bạch Yên ở dưới đường cái xách hai tên nam tử từ dưới đất lên, thấy tình thế xoay chiều, liền lập tức bỏ chạy!

Trong lòng thầm nghĩ: "Đắc tội với Chu chương môn gì đấy thì sao chứ? Đắc tội với Vương nhà ta mới đáng sợ kia kìa!"

...Mệt...

Chương 104: Tiểu điểm kì lạ.

Ngay khi phát giác Bạch công tử không biết đã rời khỏi đây từ đời nào, đám người kia rốt cuộc mang theo sự bất mãn tản ra, mỗi người đi một hướng.

Một lần nữa trở về phòng, Vân Ngạo Phong ngay lập tức ngả người xuống giường. Gác tay lên trán suy nghĩ vẫn vơ.

Nhìn chòng chọc vào trần gỗ hồi lâu, lại quay sang nhìn người duy nhất có mặt trong phòng. Ngặt nổi, chẳng thấy người đâu nữa.

Vừa rời Vân Ngạo Phong vào phòng vốn không đóng cửa, từ bên ngoài có một chút gió thu lùa vào, lành lạnh thanh mát.

Không nhìn thấy Vân Tuân Vũ, hắn cũng không mấy để tâm, trực tiếp đi đóng cửa lại.

Quay về ngồi trước bàn gỗ, chống cằm dường như suy nghĩ đến vấn đề gì đó, hắn vói tay vào ống tay áo, mò mẫm một hồi, rốt cuộc lấy ra một chiếc bình sứ nhỏ nhỏ, màu xanh ngọc bóng loáng, nhìn vào có thể phản chiếu lại hình ảnh, cảnh vật bên ngoài.

Kế đến, Vân Ngạo Phong lại từ trong nhẫn trữ vật lấy ra năm lọ sứ. Bề ngoài, màu sắc, hình dáng đều trông tương tự như cái vừa rời. Những người thị lực không tốt, căn bản không thể tự mình phân biệt được.

Chìa tay lấy một cái tách trà rỗng, hắn bắt đầu đổ thuốc từ trong bình sứ ra, để phân biệt.

Chỉ riêng bình được hắn cất trong tay áo là được đổ trực tiếp xuống tách trà. Đó là một loại thủy dịch màu đen.

Chờ khoảng hai phút, Vân Ngạo Phong lại vươn tay, lấy từng viên thuốc trên bàn theo thứ tự mà cho vào trong chén.

Cầm chén lắc nhẹ vài cái, đan dược đã bắt đầu có biến đổi, nó đang tan chảy.

Ờ, đây là một loại thủy dược có công hiệu..... khó nói, khó nói!

Chẳng là trước kia hắn vô tình nhìn thấy công thức, nổi hứng thú nên chú tâm nghiên cứu. Cũng không hắn là do hứng thú, mà bởi vì làm cái này vừa có thể nâng cao học thức, vừa có thể nâng cao công lực và tu vi. Suy cho cùng, chỉ có lợi chứ không có hại.

Nhưng là, loại dược này... có hơi lệch tông thì phải a!

Lại chờ thêm một khắc, Vân Ngạo Phong rốt cuộc phát hiện mình thành công rồi!

Nước chứa trong tách, ban đầu có màu sắc vô cùng khó coi. Còn bây giờ, nó giống như nước lã bình thường, không màu, không mùi, không vị.

Vi diệu quá! Những lần trước hắn thử đều là thất bại.

Thủy dược này hắn không cần đến, nhưng nghĩ lại, nếu đổ đi thì có vẻ khá phung phí. Vậy thì, hắn liền đem về... phối giống... động vật... vậy.

Chỉ là, ngay khi Vân Ngạo Phong vừa từ trong giới chỉ lấy ra một lọ sứ trắng muốt, nó thế mà vô duyên vô cớ rơi xuống đất.

Hắn đành cúi xuống nhặt. Đến khi ngẩng đầu lên, trong tầm mắt đã xuất hiện một tử ảnh. Tử y, chính là Mộc Du Tử.

Trên mặt Mộc Du Tử mang theo vài phần hoảng hốt, hơi thở còn chưa kịp bình ổn.

Vân Ngạo Phong theo bản năng muốn hỏi có chuyện gì xảy ra, Mộc Du Tử đã nhanh như chớp chụp lấy tách trà trên bàn, một hơi nốc cạn, không thừa lấy một giọt.

Khóe miệng Vân Ngạo Phong theo quán tính liền co rút lại. Hành động của Mộc Du Tử quá nhanh, hắn không kịp ngăn cản, thật sự là có chút... không biết nên làm thế nào a.

Nhìn đến trên mặt hắn biểu tình dị thường, Mộc Du Tử không khỏi có chút nghi hoặc.

Sau khi phản ứng lại, Vân Ngạo Phong liền chỉ vào tách rỗng trên tay đối phương: "Người... có biết mình vừa uống cái gì không?"

Nghe được thanh âm của hắn có pha lẫn một chút run rẩy. Mộc Du Tử đưa mắt nhìn chén sứ trắng muốt trong tay mình, nghi hoặc hỏi: "Trà. Không phải là trà sao?"

Vân Ngạo Phong rất muốn nói là "không phải", nhưng lời vừa đến bên miệng lại biến thành ba chữ: "Thôi bỏ đi..."

Thôi bỏ đi, ta cũng không thể nói, nam nhân uống cái này vào... có thể có thai a...

Mộc Du Tử cũng không tra hỏi nữa, mà đột nhiên trở nên nghiêm túc, giọng điệu trịnh trọng nói: "Xảy ra chuyện rồi, Tuân Vũ và Vô Ly đều không thấy đâu nữa. Ta đã tìm xung quanh đây rất nhiều lần, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của họ."

Nghe đến câu này, Vân Ngạo Phong dường như kích động đến muốn nhảy dựng, kinh hô ra tiếng: "Họ đã đi đâu?"

Nhưng rất nhanh, hắn liền đã bình tĩnh lại: "Có lẽ họ đi dạo phố thôi cũng nên."

Mộc Du Tử ngược lại rất không bình tĩnh, lập tức phản bác: "Không. Chỗ này rất kỳ lạ, ta phóng thần thức ra đều bị thứ gì đó chặn lại, không thể thăm dò được!"

Vân Ngạo Phong cũng cảm thấy khách điểm này kỳ lạ, chỉ là hắn không mấy để tâm. Mộc Du Tử tính ra tu vi cao như vậy, ngay cả thần thức đều bị chặn lại. Điều này, chỉ sợ hai người kia gặp phải nguy hiểm.

Nghĩ cũng chẳng nghĩ được nhiều, lập tức chạy đi tìm người.

Vân Ngạo Phong men theo từng bậc thang để xuống lầu một. Nhưng xuyên qua kết giới rồi, lão bá kia đều không thấy. Ngay cả khung cảnh ở đây cũng thay đổi một cách chóng mặt.

Vừa rồi còn bước trên bậc thềm, bây giờ đã đặt chân vào một khoảng âm u lạnh giá.

Xung quanh đều là sương mù dày đặc, ngay cả Vân Ngạo Phong nhìn cũng muốn nhìn không rõ.

Chỉ thấy trước mặt hắn là một con đường dài hẹp. Quay lưng đã không thấy khách điểm đâu nữa. Trái lại, đây cũng là một con đường, chỉ là nó có ngã rẽ.

Trong lòng có chút hoảng, nhưng rất nhanh hắn liền đã bình ổn lại. Bước chân đi về phía trước, càng đi càng giống như sương mù ít dần.

Đến giữa đường, đột nhiên cảm giác cả người lạnh buốt. Hấn theo bản năng xoa xoa hai cánh tay, từng lớp da gà đều rớt xuống đất.

Vừa đi, lâu lâu hấn lại buông giọng gọi đại ca, nhị ca. Nhưng đều không có tiếng trả lời.

Trước mắt đã là đường cụt rồi, hai bên đường cũng chỉ có vài cây cổ thụ to lớn, mà ngay cả một bóng người cũng không thấy.

Đang định xoay chuyển bước chân, đột nhiên tầm mắt của Vân Ngạo Phong lại lọt vào một bóng người.

Là Vân Tuân Vũ!

Chương 105: Xuân tình 1 (h nhẹ).

Vân Tuân Vũ chống tay vào một thân cây to thở dốc, lồng ngực phập phồng dữ dội.

"Đại ca, tìm được huynh rồi. Huynh bị làm sao vậy?"

Vân Ngạo Phong rút cuộc tâm tình tốt hơn một chút. Hắn bước mấy bước dài đi đến bên cạnh Vân Tuân Vũ, nghe y thở dốc nặng nề, hắn có một loại dự cảm không lành.

"Đệ, tránh ra!" Y đem cánh tay trên tay mình hất văng, từng câu từng chữ hết như rít ra từ kẽ răng. Vân Ngạo Phong ngẩn người giây lát, không hiểu mình đã làm cái gì sai.

"Đại ca, huynh sao vậy?"

Tuy là bị Vân Tuân Vũ đẩy ra, nhưng nhìn tình trạng như sắp đứt hơi của y, hắn lại không kìm được mà một lần nữa vươn tay đỡ lấy cánh tay y.

Dường như hơi khựng lại, Vân Tuân Vũ ngẩng đầu lên. Trong phút chốc khi nhìn thấy gương mặt khác thường của y, Vân Ngạo Phong trong lòng khẽ động, dự cảm không lành lại càng bùng lên mạnh mẽ hơn.

Đôi mắt Vân Tuân Vũ vẫn vận tơ máu, trên trán nổi đầy gân xanh mờ hôi dọc theo sườn mặt mà chảy xuống, một bộ nhẫn nhin sắp không

được.

"Ta bảo đệ mau đi đi!"

Vân Ngạo Phong không tránh. Hắn biết, đại ca là muốn tốt cho mình mới nói như vậy. Nhưng tình trạng này của y có vẻ không được khả quan, bảo hắn làm sao có thể ngoảnh mặt làm ngơ?

"Đệ không đi, dù thế nào cũng không đi. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Lúc này, Vân Tuân Vũ đưa mắt nhìn chòng chọc vào đôi mắt của Vân Ngạo Phong. Phát hiện ý lo lắng của hắn, đôi lông mày rậm nhều thật chặt.

"Nếu đệ không đi, vậy thì đừng trách ta!"

Y vừa dứt lời, Vân Ngạo Phong chỉ nghe một trận thiên toàn địa chuyển, trước mắt một hồi quay cuồng. Đến khi định thần lại đã bị áp chặt vào thân cây phía sau.

Còn chưa kịp suy nghĩ gì, môi mỏng liền đã bị ngậm lấy.

Vân Ngạo Phong mở trừng hai mắt, vươn tay muốn đẩy Vân Tuân Vũ ra. Chỉ là, hắn sức lực quá yếu, căn bản một chút xi nhê cũng không có.

Vân Tuân Vũ đẩy lưỡi vào câu lấy cái lưỡi đang không ngừng né tránh của hắn, cuống quýt dây dưa. Cho đến khi rời ra, trên môi vẫn còn vương một sợi chỉ bạc.

Vân Ngạo Phong hỗn hển thở dốc, hai mắt trợn trừng lúc này đã hơi ươn ướt. Hắn tuyệt không thể tin y lại làm như vậy.

"Ca. Chúng ta là huynh đệ."

Chẳng chút nào để tâm. Nói cách khác là nghe không lọt, Vân Tuân Vũ lúc này giống như lâm vào điên cuồng.

Trên mặt từng tầng mồ hôi mỏng chảy xuống, hai bên thái dương đều ửng ửng nổi gân xanh, đôi mắt vẫn vện tơ máu, y hết như một con dã thú.

Y giương móng vuốt, ánh mắt mơ màng nhìn chăm chăm vào gương mặt xinh đẹp, trắng hồng động lòng người của Vân Ngạo Phong.

Hắn bị y nhìn đến tâm hoảng lên, theo bản năng muốn giãy ra khỏi y, nhưng hoàn toàn vô dụng.

Hai gò má bất giác nóng rát đến lợi hại, bị Vân Tuân Vũ dùng ánh mắt xuyên tình nhìn, không hiểu sao hắn lại có chút thẹn thùng. Tận đáy lòng như có thứ gì đó phá kén mà chui ra.

Khoan đã! Thẹn thùng? Ta như thế nào lại cảm thấy thẹn thùng?

Suy nghĩ này vừa nảy ra trong đầu, Vân Ngạo Phong liền thanh tỉnh.

Hai tay bị Vân Tuân Vũ khóa chặt, không thể nhúc nhích. Đã không thể dùng tay, vậy hắn liền dùng chân đi?

Chỉ là, y giống như đọc được suy nghĩ của hắn. Bằng một tay liền đã cố định hai tay hắn, để trên đỉnh đầu. Tay còn lại thì bắt lấy bên chân thon dài của hắn, ép sát eo mình.

Thấy tình thế không ổn, Vân Ngạo Phong không còn cách nào khác đành phải lên tiếng xin tha.

"Ca ca, huynh tình tảo lại đi!"

Nhưng dường như đều vô ích, Vân Tuân Vũ vẫn tiếp tục động thái

của mình, hoàn toàn chẳng để ý đến lời nói của Vân Ngạo Phong.

Sắc mặt hần phảng phất thay đổi một mạch, tiếng tim đập giống như chiếm cứ trong đầu óc hần.

Hạ thể... bị thứ gì đó cứng nhắc cọ qua! Khiến cho hai chân hần đều mềm ra, so với cọng bún không sai biệt lắm.

Nhìn tình trạng của Vân Tuân Vũ, Vân Ngạo Phong đột nhiên như ngộ ra điều gì đó. Mất hết lý trí, một bộ nhẫn nhin không được, thờ dốc nặng nề. Đây... chẳng phải là... biểu hiện sau khi dùng xuân được hay sao?

Chẳng lẽ...

"Dừng tay! Ca, huynh mau tỉnh táo lại! Buông đệ ra, h... ưm."

Lời còn chưa dứt, môi mỏng lại lần nữa bị chặn lại.

Xúc cảm mềm mại, hơi thở nam tính phả vào mặt. Điều này làm cho Vân Ngạo Phong không mấy thoải mái, nhưng sức lực giống như bị hút sạch, đến cả nhắc chân cũng khó khăn.

Cơ thể của hần... bị gì thế này?!

Lúc này, hạ thể hai người đã áp chặt vào nhau. Hần còn cảm nhận được... Vân Tuân Vũ đang từ từ đưa đẩy hông.

Ngay tức khắc, mặt đỏ tới mang tai, nóng ran. Hần chỉ hận không thể đào hố chui xuống đất cho xong.

Không chỉ nóng mặt, toàn thân hần có lẽ vì khẩn trương mà giống như bị lửa thiêu.

Bất tri bất giác, Vân Ngạo Phong chìm đắm trong nụ hôn nhẹ nhàng

nào đó, quên cả phản kháng. Mà cho dù muốn phản kháng cũng chẳng còn sức lực.

Hạ thể hai người không ngừng ma sát lên xuống, nóng hầm hập.

Trong phút chốc, Vân Ngạo Phong thể nhưng phát hiện dị thường...

Hắn... vậy mà... có. phản. ứng. aaa...

Chương 106: Xuân tình 2 (h+).

Giấu đi đôi chút xấu hổ vừa dâng lên, Vân Ngạo Phong chỉ cảm thấy cả thân thể nóng như lửa đốt.

Lúc này, Vân Tuân Vũ dùng linh lực đem tay hắn trói lại. Y cũng hết kiên nhẫn rồi, động thủ một hai cái liền đã đem y phục trên người hắn xé xuống.

Vân Ngạo Phong làn da đột nhiên bại lộ trong không khí, nổi lên một tầng da gà. Trái lại, cổ nhiệt hoả trong người dường như tiêu tan không ít.

Vân Tuân Vũ đem chân hắn để ngang eo, tay còn lại lần mò vuốt ve tính khí đã bán cương của hắn. Loại tình huống tiến thoái lưỡng nan này, khiến cho Vân Ngạo Phong cảm thấy vừa thẹn vừa giận.

"Ca ca. Coi như đệ cầu xin huynh, có chuyện gì từ từ bàn bạc, buông tha ta có được không?"

Nhưng đối với loại chuyện này, càng cầu xin càng giống như phản ngược tác dụng.

Vân Ngạo Phong hốc mắt đỏ bừng, làn sương mỏng manh chỉ kém điều trực chảy. Mà Vân Tuân Vũ giống như một con dã thú đang cắn xé con mồi của mình, điên cuồng bác bỏ mọi thứ.

Cảm nhận thông đạo nhỏ hẹp phía dưới bị cái gì lạnh lạnh chạm

vào, Vân Ngạo Phong mất tự nhiên uốn người tránh đi.

Phía sau truyền đến một trận đau đớn, cảm giác thu được thế nhưng là hai đốt ngón tay thon dài. Âm thầm hít vào một ngụm khí lạnh, thông đạo lần đầu bị ngoại vật xâm phạm, có chút không tự chủ được mà co rút mãnh liệt.

Vân Tuân Vũ đã bắt đầu chuyển động ngón tay, ở trong huyết đạo chặt khít mà ra ra vào vào.

Cho đến tận bây giờ, Vân Ngạo Phong chưa từng nghĩ có một ngày bản thân sẽ bị người khác đàn áp, khinh nhục. Hơn nữa, người này còn là ca ca ruột thịt của hắn.

Không chỉ có vậy, Vân Ngạo Phong lại càng không nghĩ rằng,... hắn có phản ứng vì một tên nam nhân a.

Thật đáng xấu hổ!

Trong lòng không biết là tư vị hỗn tạp gì, hắn cả người mềm nhũn như cọng bún riêu, điều duy nhất có thể làm bây giờ là, cắn chặt môi không rên nửa tiếng.

Vân Tuân Vũ vẫn tiếp tục chuyển động trên tay, cho đến khi vang lên tiếng nước nhóp nhép ái muội.

Vân Ngạo Phong tận lực thả lỏng thân thể, nhắm nhin đến đỏ bừng cả mắt. Một luồng khoái cảm không biết từ đâu dâng lên, đem lý trí còn sót lại của hắn đều chặt chẽ bao trùm.

"Ca ca..."

Hắn muốn giãy ra, hắn muốn y ngừng lại. Chỉ là, ngay khi cất tiếng hắn liền bị dọa mất mật.

Đây... làm sao có thể là giọng của hắn? Khàn khàn mang theo mị

thanh câu hồn đoạt phách, yêu diễm mị hoặc. Ngược lại càng giống như câu dẫn, dụ người phạm tội.

Vân Tuân Vũ nghe được, động tác trên tay dừng một chút, sau đó lập tức đem ngón tay rút ra, mang theo thủy dịch ẩm ướt dính nhớp.

Y đột ngột rời khỏi, Vân Ngạo Phong vậy mà hơi vặn vẹo eo, rên lên một tiếng đầy bất mãn.

Đem y phục trên người đều rũ bỏ, Vân Tuân Vũ lúc này mới lộ ra vài phần gập gáp. Một bàn tay thon dài nắm lấy eo nhỏ của hắn, một tay khác nâng chân hắn lên. Tính khí đã triệt để ngẩng cao đầu, đặt trước lối vào ấm nóng mềm mại cọ xát vài cái.

Vân Ngạo Phong bị cọ đến đầu óc thanh tỉnh một phần. Nhưng hắn muốn làm cái gì đều làm không được, cộng thêm cổ nhiệt hoả đang bùng bùng bốc cháy trong người, hắn chỉ cảm thấy bản thân dường như sắp bị hoả thiêu. Đối với loại đụng chạm của Vân Tuân Vũ, giống như thân thể càng dễ chịu hơn đôi chút.

Chỉ là, ngay khi huyết đạo chặt khít bị tính khí to lớn của y thọc vào, hắn liền cảm thấy không ổn.

"Đau... a..."

Nghe hắn than đau, Vân Tuân Vũ giống như thanh tỉnh lại, hạ thể bất động. Y nhìn thân thể trắng nõn dụ hoặc dưới người mình, khe khẽ nuốt xuống yết hầu.

"Tiểu Phong, xin lỗi. Ta... không nhịn được!"

Cùng là nam nhân, Vân Ngạo Phong cũng hiểu rõ cảm giác y, hướng chi còn là... bị trúng xuân dược. Tuy hạ thể ẩn ẩn đau sót, nhưng lại như có như không mang đến cho hắn một loại khoái cảm kỳ dị, kiều duyên bức nhân.

"Ta... không nhìn được thì đừng nhìn!"

Hắn vừa dứt lời, còn chưa kịp định thần lại, hạ thể đã bị lưỡi dao sắc bén phá vỡ, tiến quân thần tốc. Hiện tại, Vân Ngạo Phong chỉ hận không đủ can đảm để cắn lưỡi tự tử ngay tại chỗ cho xong chuyện.

Hậu đình bị dị vật nhét đầy, lấn chiếm vào sâu bên trong. Gây nên cảm giác vừa trướng vừa chua xót, đan xen giữa một loại khoái cảm kì lạ.

Bàn tay to lớn của Vân Tuân Vũ vẫn nắm chặt lấy eo và đùi hắn, ép cho hạ thể hai người càng thêm dính chặt, động tác dưới thân không dừng lại. Thậm chí, càng luật động càng mạnh mẽ.

Đối với loại chuyện này, Vân Ngạo Phong là lần đầu tiên thử nghiệm, chỉ có thể mặc người tàn sát bừa bãi trong cơ thể mình.

Huyệt khẩu mềm mại, tràng đạo ướt nóng, chiếu theo sự khẩn trương của chủ nhân mà không ngừng cắn chặt dị vật xâm lấn.

Chỉ chốc lát sau, chỗ kết hợp giữa hai người rất nhanh liền đã truyền đến tiếng nước nhóp nhép cùng tiếng thân thể va chạm. Phát ra thanh âm bạch bạch bạch vô cùng ái muội.

Lưng Vân Ngạo Phong dựa vào thân cây, hai cổ tay bị trói chặt, vô lực mà bị cố định ở trên đầu. Dây buộc tóc màu đen đã không biết rơi tứ tung nơi nào, làm cho tóc đen tán loạn.

Vân Tuân Vũ đè chặt hắn đẩy đưa kịch liệt một trận, đến nỗi cơ thịt bên trong vách đùi đều hơi run rẩy.

Hắn bị cây hung khí thô dài kia ra ra vào vào trong thân thể không ngừng nghỉ. Khoái cảm mãnh liệt truyền đến, dị vật cong cong nóng bỏng dường như sắp đem hắn bức điên rồi.

Cả người bắt lực mặc người trều động, hấn cũng chỉ có thể hé môi rưng rờ lẳng kêu vài tiếng, dụ người.

"Ca ca, ưm... huynh chậm một chút... a, aa..."

Vân Ngạo Phong bây giờ, có thể nói là hoàn toàn bị khoá cảm chi phối, lý trí lu mờ.

Lúc này, luồng linh lực trên tay hấn rốt cuộc cũng đã biến mất. Cả người hấn bị lộng đến ngã trái nghiêng phải, hai tay vừa được tự do, liền đã nhanh chóng ôm chặt lấy bờ vai trắng kiết của Vân Tuân Vũ, đem đầu chôn vào hõm vai y.

"A a a..., không được... ca ca, huynh... huynh nhẹ một chút, nhẹ một chút...a.. Quá sâu, bụng ta... đau a..."

Khoái cảm ngập đầu. Đột nhiên, y cảm thấy cơ thể trong lồng ngực khẽ run lên, thở dốc nặng nề. Y khẽ cười, hạ thân càng kịch liệt va chạm, hướng vào chỗ vừa rồi mà công kích.

"Là chỗ này sao?"

Chỉ mới nghe thanh âm trầm khàn trên đỉnh đầu truyền đến, hạ thể liền đã bị đỉnh đến không nói nên lời, trực tiếp bắn ra tó, huyết đạo chảy ra một dòng thủy dịch trắng đục.

"Ca ca... ca ca..."

Chương 107: Xuân tình 3 (h+).

Vân Ngạo Phong không nghĩ tới, có ngày mình sẽ bày ra bộ dạng dục tiên dục tử dưới thân một tên nam nhân. Tránh không khỏi xấu hổ tột cùng, chỉ biết đem mặt chôn vào hõm vai của Vân Tuân Vũ, thừa hưởng từng trận hoan lạc.

Bị khoái cảm đánh úp, Vân Ngạo Phong vừa trải qua cao trào. Ngón chân đều cuộn tròn lại, hậu đình co rút mãnh liệt.

Dur vị còn chưa kịp đi qua, hạ thể Vân Tuân Vũ lại mạnh mẽ trườn động, cho đến tận bây giờ còn chưa có phóng thích tới lần nào.

Cả người hấn đỏ bừng như tôm luộc, hai cánh tay gắt gao ôm lấy cổ y, lý trí hết thảy đều bị khoái cảm lấn át.

Lúc đầu, Vân Ngạo Phong còn có ý định đẩy y ra, Thế nhưng, lại không thể giã ra khỏi loại cảm giác kì dị, sảng khoái này.

Vân Tuân Vũ vẫn như cũ không biết mệt mỏi là gì. Trái lại, cơn nóng trong người giống như càng dập càng cháy, càng đốt càng vượng. Dị vật bên trong nội bích ướt át tựa hồ lại lớn thêm một vòng, không ngừng rong ruổi bừa bãi nơi động tiên kia.

Vân Ngạo Phong đem lưng y cào ra vài vệt đỏ, đôi mày thanh tú nhíu lại, biểu cảm trên mặt thập phần câu nhân.

"Ca, ca ca... nhanh lên a... ưm..."

Nói trắng ra, hắn đã bị thao túng đến thần trí mơ hồ, nói năng loạn xạ. Phối hợp với thanh âm đứt quãng, ẩn chứa hương vị loạn tình kia, lại giống như đục cầu bất mãn, hé miệng cầu hoan.

Hạ thể hai người chặt chẽ tương liên, da thịt va chạm phát ra âm thanh ái muội, cùng với tiếng nước nhóp nhép càng làm người ta nghe mà ngượng chín mặt.

Lúc này, Vân Tuân Vũ đem cả người Vân Ngạo Phong hoàn toàn nhắc lên. Bàn tay không yên phận bóp chặt lấy hai cánh hông đầy đặn, tạo nên những dấu vết xanh tím đan xen.

Y dời đến bên tai hắn, cắn nhẹ vành tai mẫn cảm đã sớm đỏ bừng như nhỏ máu. Khẽ thổi một luồng khí, trầm thấp dụ hoặc, khiến cho Vân Ngạo Phong không kìm được run lên.

"Tiểu Phong, ta... thích đệ."

Sau khi nghe y nói, hắn bỗng nhiên nín thở cứng đờ người. Thật sâu trong thâm tâm dâng lên một cỗ cảm xúc khó tả, có hồi hộp, có vui mừng, trái tim không ngừng đập rộn ràng.

"Ca ca, ân a... đệ cũng thích... huynh a..."

Ma xui quỷ khiến, như thế nào Vân Ngạo Phong lại nói ra những lời này. Chỉ là, hắn cảm giác nói ra trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều, giống như nhắc bỏ được tảng đá đè nặng.

Hắn trước đây vẫn mơ mơ hồ hồ, không rõ tình cảm mình đối với Vân Tuân Vũ là thuộc loại gì. Bây giờ, rốt cuộc đều tường tận thông suốt rồi.

Hắn khẽ mỉm cười, một nụ cười tràn đầy hạnh phúc.

Mà Vân Tuân Vũ vốn không nghĩ hắn sẽ đáp trả như vậy. Vừa nghe

được, ban đầu là sửng sốt một chút. Nhưng rất nhanh, nhiệt huyết trên người liền dâng cao.

Cổ tà hoá trong người bị Vân Ngạo Phong châm lớn, càng ra sức tiến tiến lui lui, rong ruổi trên người đối phương.

"Không phải thích, mà là yêu!"

Đem chân cuốn quanh eo y, tiếp nhận từng đợt khoái cảm không ngừng truyền đến, hắn lại cười khế, chỉ biết ôm chặt lấy cổ y để giữ thăng bằng.

"Ừ, là... yêu... ân ư!"

Rốt cuộc, sau nửa canh giờ luật động. Vân Tuân Vũ dần dần thả nhẹ lực đạo, gầm lên một tiếng, đem cổ thủy dịch trắng đục phóng thích vào sâu trong người hắn.

Cả hai người, cùng nhau đặt tới cao trào!

Lúc này, Vân Ngạo Phong đã triệt để mất hết khí lực, cả người mềm nhũn trần truồng nằm gọn trong lòng y.

Những tưởng sẽ được nghỉ ngơi, nhưng không. Vân Tuân Vũ tiểu đệ đệ lại một lần nữa ngẩng cao đầu, cọt cọt vào tràng đạo sưng đỏ bất kham của hắn.

Đẩy người trong lòng thay đổi tư thế, mặt đối mặt, phần đầu thô to nóng lửa đặt ở nhập khẩu mềm mại ướt át. Vân Ngạo Phong ôm chặt cổ y, cảm nhận thân thể từng chút từng chút bị thứ kia bổ ra.

Vẫn là có chút đau! Đường kính của vật xâm lấn quá quá lớn. Tuy đã luật động một vòng, nhưng thông đạo nhỏ hẹp vẫn bị trướng đến khó chịu. Song song với đó, là sự khoái hoạt không thể nào tả xiết.

Tiếng nước bì bọp, tra tấn đến Vân Ngạo Phong vừa đau vừa ngứa.

Tư thế hiện tại cộng với trọng lượng cơ thể, thứ cứng rắn dưới thân đều bị hấn nuốt đến chỗ sâu nhất.

Khoái cảm vượt rào, kích thích quá mức mãnh liệt. Vân Tuân Vũ nắm lấy eo nhỏ, lên lên xuống xuống, càng lúc lực đạo càng gia tăng.

Y cúi người ngậm lấy khoả thù du hồng hào trước ngực Vân Ngạo Phong, làm hấn nhin không được mà rên rỉ ra tiếng.

"Ân, ca ca.. a, đừng cắn... Nhẹ... nhẹ một chút ưm..."

Âm thanh vụt vọt khiêu gợi. Vân Tuân Vũ nếm được ngon ngọt, đầu dễ gì buông tha cho hấn, gấn bó ôn nhu triền miên, dưới thân mạnh mẽ làm.

Nội bích sưng lên, cho dù chỉ là ma sát chậm chậm, cũng đều đau tê dại.

Vân Ngạo Phong khí lực cạn kiệt, hai chân mềm nhũn mặc y muốn tàn sát thế nào liền tàn sát thế đó.

Hạ thể ra vào càng lúc càng kịch liệt. Rốt cuộc qua thêm nửa canh giờ, hai người lại cùng nhau đạt tới cao trào.

Vân Tuân Vũ lưu luyến rời khỏi người hấn, nhìn khuôn mặt ửng hồng trong ngực, ánh mắt không khỏi ôn nhu vài phần.

Đưa tay khẽ gạt đi vài lọn tóc vì mồ hôi mà dính trên da mặt, động tác của y cứng chiều quá độ, khiến người ta trầm luân trong đó.

"Tiểu Phong, ta yêu đệ."

Vân Tuân Vũ lại một lần nữa lặp lại câu nói lúc trước, thanh âm khàn

khàn mà ôn nhu, siết càng chặt mỹ nhân trong tay.

Vân Ngạo Phong cho dù là mệt lả lơi, nhưng vẫn cố sức gật đầu, trên miệng ý cười càng sâu.

"Ừm..."

Chỉ là nhẹ nhàng đáp lại một tiếng, cả hai đều đã cảm thấy hạnh phúc khó tả.

Nhưng, họ không hề biết rằng, ở cách đó không xa, một đôi mắt vẫn vận tơ máu đã chứng kiến tất cả, từ đầu chí cuối, một chút cũng không bỏ sót.

Người đó trên mặt tỏ vẻ tức giận, môi mỏng mím chặt run lên. Lặng lẽ xoay người, lặng lẽ rời đi.

***Đố biết người đó là ai đấy!

Chương 108: Điên loạn.

Vô Ly không rõ vì sao mình lại có thể thoát ra khỏi mê trận, không rõ làm thế nào mình lại có thể đi đến tửu lâu quán. Y cũng không biết, mình đã uống hết bao nhiêu bình rượu, đã say khướt khó coi tới mức nào.

Chỉ là, hiện tại trong lòng Vô Ly đang rất khó chịu. Lồng ngực tựa hồ bị ngàn đao vạn kiếm xuyên qua, đau đến ngất dại, đau đến nghẹt thở.

"Chủ quán, rượu."

Nghe y cất cao giọng gọi, lại nhìn dáng vẻ say đến gục đầu trên bàn này của Vô Ly. Chủ quán hơi chút chần chừ, nhưng nghĩ lại lời hăm dọa của y, vẫn là thở dài một hơi, liếc mắt ra hiệu cho tiểu nhị.

"Tiểu Cát, dâng rượu!"

Người gọi là Tiểu Cát kia thoáng nhìn qua chủ quán, thấy người nọ giơ lên một ngón tay. Trong lòng liền đã hiểu rõ mà ra sau quầy lấy rượu.

Chỉ là, sau khi đem vò rượu đặt lên trên mặt bàn, Vô Ly nheo mắt lại nhìn, thấy rõ được kích thích của chiếc bình, liền một phen đem nó ném mạnh xuống đất, vỡ tan tành thành từng mảnh.

Hoá giải cho hành động tức giận của Vô Ly. Chiếc bình kia... chỉ lớn bằng ba ngón tay, ha ha...

Tiểu Cát giật mình đưa mắt nhìn vị chủ quán nọ.

Vô Ly tựa hồ còn muốn mắng chửi, phát tiết vài câu. Chỉ là, không gian lúc này đột nhiên trở nên vắng vẻ, một người vận tử y xuất hiện, một phen nắm lấy Vô Ly đang điên cuồng kia.

Mộc Du Tử đặt xuống bàn một thỏi bạc, ngay lập tức liền đã rời đi. Trong không gian còn vọng lại một câu nói khách khí.

"Đã phiền toái hai vị rồi!"

Một màn này diễn ra quá nhanh. Chủ quán ở bên trong quầy rượu xem đến trợn tròn mắt, vẻ mặt kinh ngạc, chính xác hơn là một thoáng kinh hồng.

"Tiểu Cát à, vừa rồi vị công tử này không có dùng Truyền Tống Phù đúng không?"

Tiểu Cát sờ sờ mũi, dụi dụi mắt, lắc lắc đầu.

Hai người nhìn nhau, cuối cùng nhìn ra cửa, cùng thốt lên: "Cao nhân!"

Nhưng cho dù là cao nhân cũng không bằng tiền bạc, Tiểu Cát rất nhanh liền đã hồi thần lại, đem thỏi bạc trên bàn cất đi.

Lấy khăn trắng trên vai xuống, bắt đầu dọn dẹp.

...

Mộc Du Tử chận vật đỡ Vô Ly về tới khách điểm, cũng không chú ý tới tên tiểu điểm đã không còn gọi là Nhất Sinh nữa.

Mở cửa phòng, đặt người say khướt khắp người nhiễm mùi rượu

kia xuống giường. Quay đi đóng cửa lại, nhưng nhớ đến Vô Ly vẫn còn say ngà ngà, không biết trời trăng mây gió gì, Mộc Du Tử liền chạy ra ngoài mua trà giải rượu.

Trước khi rời đi, còn không quên đặt một tầng kết giới, bảo vệ người trong phòng.

Đến khi Mộc Du Tử về tới phòng, đi lướt qua chỗ ở của Vân Ngạo Phong, tùy tiện ngó nhìn, nhưng là người bên trong vẫn chưa về.

Cũng không quan tâm lắm chuyện này, Mộc Du Tử bước vào phòng. Chỉ là, kết giới vừa được mở ra, Vô Ly ở bên trong đã nhào ra, ngã thẳng vào người Mộc Du Tử.

"Dư? Người làm sao vậy?"

Cho đến bây giờ, lý do khiến Vô Ly trở thành bộ dạng như thế này là gì, hắn vẫn chưa minh bạch.

Chỉ đành cố sức đỡ cả thân thể mềm nhũn của y đến bên giường. Ngồi xuống, Mộc Du Tử liền đem trà giải rượu lấy ra, muốn cho Vô Ly uống.

Chỉ là, đồ mới đến bên miệng đã bị y một tay hất văng, rơi xuống đất vang lên tiếng động lớn. Chiếc bình nhỏ vỡ tan thành từng mảnh.

Mộc Du Tử đầu tiên là hơi sửng sốt, nhưng rất nhanh hắn liền đã hồi phục tinh thần. Thở dài một hơi, gượng cười đứng dậy, muốn ra ngoài mua bình khác.

Nhưng khi hắn vừa đứng dậy, cổ tay đã bị một bàn tay cứng rắn dùng lực nắm lấy, có chút đau.

Chỉ nghe bộp một tiếng, cả người Mộc Du Tử liền đã bị Vô Ly kéo ngã trên giường. Y trườn người qua, hai tay chống hai bên ép hắn ở

giữa.

Ánh mắt mông lung vẫn vận tơ máu, đỏ bừng nhìn có chút dữ tợn. Nhưng vẫn không làm mờ dáng vẻ tuấn tú, thanh thoát của y.

"Tiểu Phong! Đệ... tại sao đệ lại chọn hắc mà ruồng bỏ ta chứ. Ta có cái gì mà không tốt bằng hắc? Ợ..."

Mỗi câu nói của Vô Ly đều rất nặng nề, trong hơi thở mang theo nồng đậm mùi rượu. Mộc Du Tử bị mùi hương này sộc vào khoang mũi, nhưng cũng không có cái gì nghi kỵ.

Nhưng, vừa nghe Vô Ly nói, hắc đã mơ hồ đoán ra chuyện gì đã xảy ra.

Đưa tay chống trước ngực Vô Ly, Mộc Du Tử muốn đẩy y ra. Chỉ là, cánh tay của hắc ngay lập tức liền đã bị nắm lấy.

Đôi lông mày khẽ nhíu lại, mím môi một cái. Nhìn gương mặt gần trong gang tấc này, Mộc Du Tử lại kìm không được mà trầm luân trong đó.

"Tiểu Phong, ta không tốt sao? Vì cái gì đệ lại ghét bỏ ta?"

Trong thanh âm tựa hồ mang theo chút giận dữ, con ngươi co rút lại. Mộc Du Tử rất nhanh liền đã tỉnh táo lại, nhận thấy tình thế có chút không ổn.

"Dư, ta không phải Tiểu Phong. Cũng không có ai ghét bỏ ngươi hết. Ngươi tỉnh táo lại đi?"

Giọng nói của hắc rất nhẹ nhàng, vô cùng có kiên nhẫn mà giải thích với Vô Ly.

Chỉ là, nói chuyện với một người say rượu, căn bản đối phương

nghe không lọt tai. Y dường như càng thêm tức giận, không báo trước liền cúi đầu xuống, phủ môi lên môi người phía dưới.

Y nhìn thấy Tiểu Phong, Tiểu Phong đang ở dưới thân y, không có phản kháng, rất ngoan ngoãn.

Mộc Du Tử hơi sốt sắng, cảm giác đau nhói từ môi truyền đến, cộng với một mùi rỉ sét tanh nồng.

Vô Ly căn bản không phải là hôn môi. Mà y là đang cắn xé con mồi, điên cuồng chiếm đoạt, con mồi này, chỉ có thể của riêng y.

"Tiểu Phong, đệ là của ta, đệ mãi mãi chỉ có thể là của một mình ta!"

Nhìn bộ dạng điên loạn của y bây giờ, trong lòng Mộc Du Tử có chút hoảng hốt.

"Dư. Người trước nhìn cho kỹ, ta không phải là Tiểu Phong."

Người người thích không phải ta, đừng làm ra chuyện không thể cứu vãn.

Chương 109: Tham lam (h).

Vô Ly đã hoàn toàn mất đi lý trí, chỉ biết điên dại cuồng tiếu. Ở trên đôi môi kia mà cắn xé, y hận không thể phá hủy nó, khiến cho kẻ khác không muốn chạm vào nữa. Như vậy, Tiểu Phong chỉ thuộc về một mình y.

Mộc Du Tử sống mũi hơi cay, nhẫn nhịn cảm giác đau đớn trên môi, mặc cho người phía trên phát tiết cơn giận, hắn chỉ biết nắm chặt hai tay, không phát ra tiếng động nào.

Gặm cắn một hồi, đến khi máu tươi giàn giụa, vị tanh tanh mặn mặn thấm vào đầu lưỡi, Vô Ly mới dừng lại. Đưa ánh mắt cuồng dã nhìn người dưới thân, thấy hắn nhắm chặt hai mắt liền giống như bất mẫn.

"Tiểu Phong, sao đệ lại không dám nhìn ta? Mở mắt ra nhìn ta đi, chẳng phải lúc ở dưới thân đại ca, ngươi rất hưởng thụ hay sao?"

Nghe được lời này, Mộc Du Tử mới chậm rãi mở mắt ra, mông lung sương mờ.

Nguyên lai là như vậy. Vân Ngạo Phong, Tiểu Phong...

Cầm Ngọc à, ngươi thay đổi rồi...

Thấy hắn mở mắt, nhưng lại cắn răng không nói tiếng nào. Vô Ly tựa hồ nhẫn nhịn thật lâu, trên trán cùng mu bàn tay đều nổi lên gân xanh, hốc mắt đỏ ngầu, nhìn vào chỉ thấy được sự hung ác cùng độc

chiếm điên cuồng.

"Không dám nhìn ta sao? Mau nhìn ta, nhìn vào mắt ta... Ta muốn câu trả lời của đệ, ta có cái gì không bằng hấn!"

Vô Ly nói càng lúc càng lớn tiếng, đến câu cuối cùng y gần như là gầm lên.

Y lấy tay nắm chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộc Du Tử, ép hấn nhìn thẳng vào mắt mình.

Tay y dùng lực rất lớn, cơ hồ lúc nào cũng có thể bóp nát khuôn mặt tinh mỹ kia. Mộc Du Tử vẫn như cũ không rên một tiếng, nắm lấy bàn tay Vô Ly.

"Dư. Người đừng làm càn! Ta không phải Tiểu Phong, người tỉnh táo lại đi."

Rốt cuộc, y buông tay ra. Chỉ là, y điên rồi, thật sự điên rồi!

"Không, đệ đừng gạt ta. Đệ chính là Tiểu Phong."

Mộc Du Tử không kịp phòng bị, y phục bị y một cái xé rách toạc. Thân thể trắng tuyết bại lộ trong không khí, run lên một cái.

"Người... đừng hối hận. Ta không muốn làm tổn thương người, tỉnh táo lại đi! Vô Ly!"

Nghe đến hai chữ Vô Ly, y đầu tiên là hơi khựng lại. Nhưng rất nhanh liền đã lâm vào điên cuồng, cúi đầu cắn xé đôi môi dính đầy máu tươi kia, không một chút lưu tình.

Mộc Du Tử nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt thành quyền.

Vô Ly hung tàn thô bạo, động tác rất nhanh đem y phục trên người

cởi bỏ. Y nâng chân Mộc Du Tử đặt lên vai mình, hạ thể không báo trước mà đâm mạnh vào thông đạo chặn khít khô khốc kia.

Mộc Du Tử đau đến nhăn mặt, miệng hô đau một tiếng.

"A..."

Vô Ly vừa tiến vào liền liên tục trều động, mặc cho huyết đạo phía dưới bị máu tươi giăng kín. Mỗi lần ra ra vào vào đều dùng sức lực rất lớn, Mộc Du Tử cơ hồ có thể ngắt đi.

Một lần tiến vào, không có đạo đầu, không có... xuân dục. Thông đạo khô khốc chật hẹp, chỉ có máu tươi sôi trào. Nhưng Vô Ly không hề quan tâm, chỉ một lòng muốn độc chiếm Tiểu Phong của y, điên cuồng phát tiết.

Mộc Du Tử nghiêng đầu sang một bên, nước mắt từ hốc mắt tuôn ra, chảy xuống thấm ướt một mảnh nệm giường.

Hắn... rơi lệ rồi! Suốt mấy ngàn năm qua, hắn chưa từng rơi nước mắt vì ai.

Bây giờ, hắn khóc không phải vì đau đớn trên cơ thể. Mà hắn khóc, là vì trái tim hắn đang rỉ máu, nó quặn thắt lại, đau đến xé lòng.

Tâm đau... đau vì y. Nhưng dù thế nào hắn cũng sẽ không trách cứ y, cái mạng này là do y đổi lấy. Hắn sẽ không bao giờ oán trách y.

Động tác của Vô Ly cực kỳ thô bạo, dường như muốn Mộc Du Tử ép tới chết. Mặc dù hạ thể rất đau, nhưng hắn vẫn cắn răng chịu đựng.

Hắn... là biết trước kết quả vẫn đâm đầu vào!

Người cần không có, người có không cần. Thử hỏi xem, cuộc sống này có bao nhiêu trớ trêu?

Mộc Du Tử nhú lại đôi mày thanh tú, trong đầu lại hiện lên hình ảnh của một người. Người đó đối với hắn vô cùng tốt, cho dù hắn làm sai cũng sẽ che chở, bao dung vô điều kiện.

Còn khi hắn làm đúng, người đó sẽ khen hắn hết lời. Thậm chí, đem chuyện đó đi khoe khoang với những người khác. Thật sự là... có một chút giống ông cụ non.

Mộng Dư. Người của bây giờ thay đổi rồi. Tất cả mọi người đều thay đổi rồi!

Vô Ly tay nắm chặt lấy chân Mộc Du Tử, dưới hạ thân không ngừng trều sáp, động tác vừa cuồng dã vừa thô bạo.

Đau nhiều hơn là khoái cảm. Mặc dù huyết đạo đã sớm ẩm ướt trơn mềm, nhưng Vô Ly ở mặt trên vô cùng táo bạo.

Máu cũng đã ngừng chảy. Nháy mắt khi nhìn thấy dòng lệ trong suốt rơi xuống, Vô Ly tựa hồ khựng lại một chút. Y ngừng đi động tác, cúi đầu hôn lên khóe mắt hắn.

Khẽ liếm đi vệt nước lung linh kia, một hương vị mẫn mẫn tan trong đầu lưỡi.

Mộc Du Tử từ đầu chí cuối đều chưa chủ động chạm vào Vô Ly, điều này làm y có chút bức xúc, khó chịu.

Tiểu Phong tại sao lại kháng nghị đối với y như vậy?

Nghĩ đến hành động thô tục vừa rồi của mình, Vô Ly giống như bừng tỉnh một chút. Tay chân luống cuống lau đi nước mắt của hắn, tựa hồ nhận biết được bản thân vừa làm ra một chuyện khiến Tiểu Phong chán ghét. Y cả người run lên nhè nhẹ, không biết làm thế nào mới tốt.

"Tiểu Phong, đừng giận ta, có được không? Vừa rồi ta... ta chỉ là nhất thời nóng nảy thôi. Ta sẽ nhẹ nhàng, tiếp nhận ta, có được không?"

Nhìn bộ dạng luống cuống trong men rượu, lại còn vụng về tìm lời biện bạch của Vô Ly. Mộc Du Tử cuối cùng vẫn là không thể phũ y, thu lại dáng vẻ chật vật, trên miệng khẽ nhếch, tạo nên một đường cong dịu dàng, ôn nhu.

Mặc dù biết trước trong mắt Vô Ly là hình bóng của ai. Nhưng mà... hắn vẫn xin tham lam một chút, chỉ là không biết sau này sự tình sẽ đi về hướng nào.

Thấy hắn cười, Vô Ly rút cuộc cũng thở phào một hơi, cười híp mắt.

Cúi đầu ngậm lấy đôi môi của hắn, đẩy lưỡi vào cảm nhận hương vị ngọt ngào bên trong. Mùi rượu phảng phất quấn quanh chóp mũi, Mộc Du Tử chậm rãi nhắm mắt lại, hưởng thụ dư vị ngọt ngào này.

Hắn đưa tay choàng lấy cổ y, Vô Ly thấy hắn đã thích ứng, hạ thể liền nhẹ nhàng chuyển động. Mang theo vài phần ôn nhu, cứng chiều.

Bất tri bất giác, Mộc Du Tử phát ra vài tiếng rên nho nhỏ, câu hồn đoạt phách người.

Trong phòng bị mị thanh bao trùm, không khí đều nhuốm mùi vị tình ái. Từng tiếng rên rỉ ái muội không ngừng phát ra từ một chỗ, làm người nghe không khỏi mặt đỏ tai hồng.

Ánh trăng ngoài cửa sổ treo trên cao, chìm vào trong bóng tối. Ánh sáng yếu ớt chiếu qua từng mái nhà, rọi xuống hai thân ảnh đang quấn lấy nhau kia, tạo nên một cảnh tượng xuân sắc vô hạn.

Chương 110: Chán ghét.

Sáng sớm ngày hôm sau...

Vô Ly bị cơn đau trên đầu đánh thức, theo bản năng muốn đưa tay lên xoa ấn đường. Chỉ là, vừa động liền cảm thấy cả cánh tay nặng trĩu, tê rần.

Trên dưới hai mắt đánh nhau, cuối cùng vẫn là mở lớn nhìn người đang say ngủ trong lòng ngực của mình.

Vô Ly khựng lại, ngay tức khắc nhận ra dị thường. Y nheo mắt lại, chìa tay khẽ vén chăn lông.

Ngay khi nhìn được cảnh tượng bên trong, Vô Ly hít thở thẳng trầm không có quy luật.

Lúc này, Mộc Du Tử rốt cuộc bị động tác của y làm thức tỉnh. Còn đang mê man, bất chợt bị một đôi tay đẩy ra, khiến cho đầu óc hẳn hoàn toàn thanh ngộ.

"Tối hôm qua, tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Mộc Du Tử kéo chăn che đi dấu hôn xanh tím trên thân thể. Lại bị Vô Ly nắm chặt vai lay mạnh, điên cuồng gượng hỏi.

"Giải thích cho ta, tối qua ta đã làm những chuyện gì? Nói nhanh!"

Lực đạo trên tay Vô Ly rất lớn, nắm đến trên vai Mộc Du Tử đều đỏ bừng lên một mảnh. Giọng điệu mất kiên nhẫn vấn đạo, càng lúc càng giống như chịu phải đả kích gì mà gầm lên.

"Ta..." Mộc Du Tử ấp a ấp úng, không biết phải giải thích với y như thế nào. Bởi vì... căn bản chẳng có cái gì để giải thích cả.

Nghe được giọng nói ồm ồm không rõ ràng của hắn, Vô Ly trợn trừng mắt, gân xanh bên huyết thái dương đều ẩn ẩn nổi lên, giật giật.

"Hừ!" Y hừ lạnh một tiếng, trên tay tụ lực, một phát đem Mộc Du Tử đẩy ngã xuống giường.

"Được rồi! Coi như chuyện hôm nay chưa từng xảy ra. Từ nay về sau, ngươi đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa!"

Vô Ly nói rồi vén chăn bước xuống giường. Mặc y phục, vấn tóc xong y liền đến nhìn cũng không nhìn một cái, trực tiếp bước ra khỏi phòng.

Y bước đi thật vô tình, để lại Mộc Du Tử cả người ngây ngẩn, im lặng không nói tiếng nào. Là đau đến nghẹn uất, hít thở khó khăn, không thể phát ra tiếng nói.

Hắn nhìn về phía cửa phòng, bóng lưng y đã khuất rồi! Câu nói vừa rồi của y, giống như một nhát dao cứa vào tim hắn. Ngoài đau ra, không thể hình dung được cảm giác khác.

Từ nay về sau, ngươi đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa!

Câu nói này cứ quanh quẩn trong đầu Mộc Du Tử, y... thật sự chán ghét hắn đến như vậy hay sao?

Nhưng đúng là do hắn tự tìm, không thể trách y được.

Ở trong phòng, Mộc Du Tử cười gượng một tiếng.

...

Vân Tuân Vũ trên tay ôm lấy Vân Ngạo Phong, tình nồng mật ý thắm thiết nhìn nhau. Khụ khụ...

Hắn có chút mệt mỏi tựa đầu vào lồng ngực ấm áp của y. Hai tay treo trên cổ đối phương, tham lam mà hít lấy hít để mùi hương thanh khiết trên người y.

Hai người họ vẫn còn lạc trong mê trận, chưa tìm được vấn đề mấu chốt để phá giải trận pháp này.

Cũng không biết Mộc Du Tử đã tìm thấy Vô Ly hay chưa.

Qua một đêm, sương mù đều tan biến, bầu trời trên cao xanh thẳm làm lòng người rộng rãi. Vân Ngạo Phong vẫn là kìm nén không được mà liếc nhìn mấy lần. Đột nhiên, trong đầu hắn nảy ra một suy nghĩ vẫn vơ.

"Ca ca, có khi nào vấn đề mấu chốt là ở trên bầu trời kia không? Để luôn cảm thấy thật kỳ lạ, là nó hôm nay xanh một cách kỳ lạ."

Hắn không nói, Vân Tuân Vũ còn không có chú ý tới. Chỉ là, hắn vừa nói rồi, y cũng cảm thấy kỳ quái.

"Ừm! Rất có khả năng, lúc trước khi ta lạc vào đây, bầu trời bên ngoài cũng chỉ có một màu đen sâu thẳm. Nhưng trái lại, bên dưới đường cái lại sáng như được ngàn tinh quang chiếu rọi. Để nhìn xem, bầu trời bây giờ tuy xanh thẳm, nhưng không gian bên dưới lại chỉ có một chút ánh sáng yếu ớt!"

Hiếm có khi Vân Tuân Vũ lại chủ động nói với người khác nhiều lời như vậy. Vân Ngạo Phong sau khi nghe y nói, lập tức nhận ra điểm bất thường.

"Vậy tức là, không gian có điểm tương đồng. Chỉ cần chờ đến giờ Tuất tối nay, lại đi đến nơi đầu tiên chúng ta đặt chân tới đây, khả năng cao sẽ thoát ra ngoài được a. Nhưng mà người tạo ra mê trận này rốt cuộc có mục đích gì đây?"

"À, huynh trước tiên thả đệ xuống đi!"

Nhận ra từ đầu chí cuối bản thân vẫn luôn nằm trong lòng y, hắn có chút chột dạ đưa ra đề nghị.

Vân Tuân Vũ dịu dàng nhìn hắn, cúi đầu phủ môi lên môi hắn. Gặm cắn hồi lâu, hai người mới lưu luyến rời ra. Y cũng thả hắn xuống đất.

Chỉ là, khắc đầu tiên chân vừa chạm đất, Vân Ngạo Phong liền cảm thấy hạ thể truyền đến một trận đau rát nóng ran, vừa đau lại giống như lửa đốt.

Hắn nhất thời đứng không vững, thân thể nghiêng ngả, trực tiếp ngã vào vòng tay của Vân Tuân Vũ.

Dường như muốn cáo trạng vì tội bón cơm chó trắng trợn, không gian xung quanh đã âm u lại đột nhiên trở nên tối tăm, giờ tay chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy năm ngón, sương mù lại bắt đầu kéo tới, giăng kín bốn phương tám hướng.

Bây giờ rõ ràng là ban ngày, nhưng cứ giống như đã chìm vào bóng đêm vô tận.

Gió bắt đầu kéo tới, vù vù. Ngay cả những cây cổ thụ cao lớn xung quanh cũng bị lay chuyển, ngả nghiêng. Trận gió này rất mạnh, mang theo vô số cuồng phong bụi bặm. Tựa như một lưỡi hái tử thần, có thể gạt đi sinh mạng của một người trong chớp mắt.

Vân Tuân Vũ đem ngoại bào che hai người lại, cũng không lâu lắm, trận gió này cũng biến mất rồi. Đến đã lạ, đi lại càng lạ hơn.

Khi mở mắt ra một lần nữa, thì khung cảnh xung quanh đã thay đổi hẳn. Không còn là mây mù che phủ, không còn âm u lạnh lẽo nữa. Mà đây chính là gian phòng mà họ đã thuê trước đó.

Hai người không khỏi nghi hoặc, chắc chắn có người đứng phía sau gây dựng mọi chuyện. Nhưng người đó là ai, và mục đích là gì thì không ai rõ.

Phản ứng đầu tiên của Vân Ngạo Phong là đẩy cửa chạy ra ngoài với bước đi khập khiễng. May mắn là bên ngoài không có gì thay đổi, vẫn là hai dãy hành lang vắng lặng, chẳng có bóng người nào.

Nhưng vừa quay đầu liền nhìn thấy Mộc Du Tử, hắn cũng giống như vừa từ trong phòng bước ra, khuôn mặt mang theo một chút ý sầu.

Hôm nay hắn mặc một bộ y phục màu đen, khác hẳn với phong cách thường ngày. Từ bên ngoài nhìn vào, chỉ thấy lạnh lẽo muôn phần. Nhưng cũng vì thế mà tôn lên một mặt đẹp khác của hắn, có chút xa cách, có chút vô thị.

"Hai người... có thấy Vô Ly không?" Đứng nhìn nhau mấy hồi, Mộc Du Tử mới lên tiếng hỏi.

Khi nghe đến giọng nói khác thường của hắn, Vân Ngạo Phong cũng bất giác nhíu mày lại.

Chương 111: Chữ 'tình' là một thang thuốc gây nghiện

Giọng nói khàn đặc, yếu ớt này. Nếu nói không gây ra sự chú ý thì chính là giả. Vân Ngạo Phong hơi nhíu mày, nhưng rất nhanh liền đã khôi phục về trạng thái bình thường.

"Người chưa tìm thấy nhị ca ta sao?"

"Thấy rồi."

"Vậy y đâu?"

"Không biết!"

Nhìn thái độ thất thần của Mộc Du Tử, Vân Ngạo Phong liền bất giác liếc sang Vân Tuấn Vũ. Chỉ cảm thấy người trước mặt này hôm nay thật kỳ lạ, giống như từ đầu đến chân cái gì cũng thay đổi vậy.

"Ta đi tìm y."

Mộc Du Tử nói xong liền đi, lướt qua Vân Ngạo Phong hai người như một cái xác không hồn, đờ đẫn khó hình dung.

Đợi khi Mộc Du Tử đi khuất, hắn mới kịp phản ứng lại, quay đầu kêu một tiếng. Nhưng là người đã biến mất rồi, căn bản không nghe được lời hắn gọi.

Vân Ngạo Phong và Vân Tuân Vũ không hẹn cùng nhìn nhau một cái, đi về phía Mộc Du Tử vừa khuất.

...

Vô Ly một đường ngự kiếm, không có mục đích đến. Y lơ mờ nhớ lại chuyện xảy ra ở tối hôm qua, thật sự không ngờ tới bản thân lại làm ra loại sự tình không thể vấn hồi như vậy.

Lúc Vô Ly đáp đất, đằng xa xa phía trước là một cái vực sâu.

Thâm uyên này được gọi là Ma Vực. Bởi vì chỗ này là nơi giao thoa duy nhất giữa tu chân giới và Ma giới. Ma tộc muốn sang Nhân giới gây chiến loạn, cũng chỉ có thể từ con đường này.

Ma Vực được coi như là một thông đạo ngầm, có rất ít người biết chuyện qua lại giữa hai giới Nhân - Ma, đều được thông qua từ chỗ này.

Vô Ly vốn dĩ chỉ cho rằng đây là một cái vực thăm bình thường. Vì vậy, mảnh đất bằng phía trên liền trở thành đối tượng cho y phát tiết cơn giận.

Chỉ nghe từng tiếng đùng đùng, dưới đất liền hình thành mấy cái hố to, ngay cả cây cối mọc xung quanh cũng bị lay chuyển mạnh mẽ.

Chẳng biết qua bao lâu, Vô Ly rốt cuộc thờ hớn hển dừng lại. Mồ hôi ngập đầu, ánh mắt đỏ ngầu, chứa đựng một cỗ tức giận và tuyệt vọng không hề nhỏ.

Lòng ngực y phập phồng lên xuống, y bước đến bên bờ vực, thê lương gào lên một tiếng. Nhưng y lại không hề chú ý tới, có một người đang âm thầm quan sát y, lo lắng cho y.

Lại hét lớn thêm vài tiếng, Vô Ly quỳ xuống bên bờ vực, hai tay

buông thông, đầu cúi gằm thật sâu, ánh mắt dờ dẩn nhìn chăm chăm vào một điểm.

Lúc này, đằng sau bỗng nhiên vang lên một giọng nói âm dương quái khí, tà mị lạnh giá. Chính là giọng nói họ nghe thấy ở tiểu điểm kia.

"Cảm giác này có phải hay không rất đau khổ? Chậc chậc, nhìn bộ dạng chật vật suy sụp của ngươi kìa, thật khiến ta cảm thấy buồn cười nha."

Mộc Du Tử ở phía xa yên lặng đem khí tức cùng hơi thở giấu đi. Rõ ràng trước mắt chỉ là bóng lưng đơn độc của Vô Ly, nhưng khi nghe được giọng nói bất thường này, hắn có chút mạnh động.

Chỉ là, hắn rất nhanh liền đã bình tĩnh lại, im lặng ở một bên quan sát tình hình. Bàn tay đã siết chặt thành quyền, từng chút một run lên.

Vô Ly tựa hồ phải nín thở mới nghe rõ được lời nói kia. Y đột nhiên vùng dậy, tuy trước mắt chỉ là một khoảng trống không, nhưng y vừa quay người liền xuất ra tầng tầng lớp lớp linh lực, đánh tứ tung bốn phương tám hướng, vừa đánh trên miệng vừa gào to.

"Ngươi là ai! Lén lén lút lút thì vui lắm sao? Có giỏi thì ngươi ra đây, sống chết với ta một trận!"

Bốn phía trước sau đều bị Vô Ly vỗ lên một tầng bụi bặm, người ở trong đó, cơ hồ hít thở không thông.

Lúc này, giọng nói kia đã chuyển hướng. Hiển nhiên, những chiêu thức vừa rồi hoàn toàn chẳng làm gã ta bị thương chút nào cả.

"Ta sao? Ta là người đưa các ngươi vào mê trận. Những chuyện xảy ra trong mê trận đều là do một tay ta gây nên. Thế nào? Đau lòng

sao? Tình lang chạy theo người khác rồi, đau lòng lắm phải không?"

Vô Ly lại vươn tay tung một chưởng, bụi bặm mịn mù tứ phía lại dâng lên, đến nỗi không thể xác định phạm vi mọi vật trước mắt.

"Người vì sao phải làm như thế chứ! Ta với người không thù không oán, người lại làm những hành động thấp hèn đê tiện như vậy, ta khinh! Ta khinh!"

Có vẻ như chủ nhân của giọng nói kia lại thay đổi vị trí đứng, lần này chất giọng lạnh lẽo thất thường của gã ta vang lên ngay sau lưng Vô Ly, mang theo ý châm chọc.

"Ha ha, đúng là ta với người trước giờ không gây thù chuốc oán. Nhưng tiểu tình lang của người thì chưa chắc đâu, có khi nào hắn với ta lại có thâm cừu đại hận không nhỉ?"

"Chắc chắc, nhưng dù sao ta cũng cảm thấy rất thương cảm cho người a. Đã đánh mất tình lang cũng thôi đi, đằng này lại còn đoạt tình tuyệt nghĩa với vị tiểu bằng hữu kia. Người nói xem, trên thế gian này còn có người nào đáng thương như người không?"

Khi nhắc đến ba chữ tiểu bằng hữu, giọng nói kia dường như nhấn mạnh từng ngữ thanh.

Cả người Vô Ly như cứng đờ, trên đầu bắt đầu truyền tới từng trận đau nhức ong ong. Y khụy xuống đất, hữu tâm vô lực mà vò đầu bứt tai, mái tóc mượt mà đen óng đều bị y vò cho rối tung rối mù cả lên.

"Chuyện giữa ta và hắn, không cần người quản! Người, cũng không được phép sỉ nhục Tiểu Phong, Tiểu Phong không phải hạng người mà người nói!"

Tựa hồ nhìn thấy bộ dạng suy tàn của Vô Ly khiến cho gã ta rất khoái chí, hả hê cười lớn tiếng.

"Ô! Ta có phải kích động quá rồi không? Người vốn dĩ quên hết rồi, vậy có muốn từ từ nhớ lại không a? Mộng Dư?"

Dư...

Vô Ly cực kỳ chán ghét từ này, là bởi vì Mộng Du Tử kêu y như vậy, cho nên khiến y ghê tởm!

Bên tai không ngừng truyền đến tiếng nói quái dị của người nọ, cứ thao thao bất tuyệt, như âm hồn bất tán. Vô Ly rốt cuộc không nhịn nổi nữa, từ dưới đất đứng dậy, lấy ra Ngưng Hoả Xuân Kinh kiếm mà chém lung tung bốn phía, tựa như một kẻ điên gào rống, thần trí không rõ ràng.

"Người câm miệng lại cho ta! Câm miệng! Đừng nói nữa, đừng nói nữa! Ta không nghe, ta tuyệt đối không nghe. Ta không muốn nghe!"

Suy cho cùng thì... tất cả mọi chuyện đều do một chữ Tình gây ra.

Vì tình mà phiêu bạt.

Vì tình mà cách biệt.

Vì tình mà tan vỡ rồi lại tự lành!

Cuối cùng... vì tình mà si tâm. Lún sâu vào nghiện ngập mà không hề hay biết!

Chương 112: Biên á.

Vân Ngạo Phong cùng Vân Tuân Vũ vừa bước ra khỏi tiểu điểm, đã không thấy bóng dáng Mộc Du Tử đâu.

Hai người men theo đường cái ồn ào huyên náo mà đi, chân đạp lên từng miếng đá lót dưới đất, trùng điệp vang lên tiếng lộp bộp không ngớt.

Ấy vậy mà đi một hồi hai người lại lạc mất nhau, Vân Ngạo Phong theo quán tính hoảng hồn một phen. Lia mắt tìm kiếm bóng dáng quen thuộc, nhưng xung quanh chỉ toàn là những người xa lạ.

Ở đây đông người, Vân Ngạo Phong da mặt lại mỏng, không tiện lên tiếng gọi y. Vì thế, hắn đành lui thủ đi từ ngõ này sang ngách khác, ánh mắt chăm chú quan sát xung quanh.

Mãi một hồi lâu sau, rốt cuộc hắn nhìn thấy bóng lưng y giữa dòng người menh mông kia. Khẽ thở phào một hơi, đảo bước chân về phía trước.

Chỉ là, vừa bước được hai bước đột nhiên có một người va vào vai hắn. Người nọ thân thể chao đảo, sau đó ngã sõng xoài trên mặt đất.

Vân Ngạo Phong theo bản năng nhìn xuống. Chỉ thấy một thiếu niên khoảng chừng mười sáu, mười bảy tuổi. Trên thân là một bộ y phục lôi thôi, nhiễm bụi bẩn. Hai mắt lại nhắm nghiền, một bên má nện xuống mặt đất.

Động tĩnh cũng không thể nói là lớn, nhưng người người chen chúc nhau, khắp đường cái dường như sắp chật tới nơi. Hiển nhiên, một tiếng bộp này lại kéo đến sự chú ý của rất nhiều người.

Những người đi bên cạnh Vân Ngạo Phong đều đồng loạt tránh xa hẳn vài bước chân. Nhíu mày nghi hoặc nhìn thiếu niên bất tỉnh phía dưới chân hắn.

Đây... thật là làm cho Vân Ngạo Phong khó xử. Da mặt hắn mỏng, bị người ta bàn tán, xỉa xói một chút mà hai bên vành tai đã nóng ran lên, đỏ bừng.

Bên tai trận ồn ào càng lúc càng vang to, loáng thoáng nghe được mấy lời xỉ vả, chỉ trích.

Ví dụ như...

"Thời buổi bây giờ còn có một loại người không biết trời cao đất rộng. Ngay giữa thanh thiên bạch nhật mà cũng dám động thủ đánh người, đúng là không có gia giáo mà!"

Song song với đó...

"Người nhỏ tiếng thôi, lỡ như hắn ta là công tử của thế lực nào đó thì coi chừng cái mạng đấy!"

"Biết rồi biết rồi!"

Vân Ngạo Phong cũng chẳng rảnh rồi mà đi quan tâm lời họ nói, hắn ngoái đầu nhìn về phía Vân Tuân Vũ vừa đi trước đó. Nhưng có quá nhiều người tụ tập, hắn cũng không có ánh mắt có thể nhìn xuyên thấu được.

Không còn cách nào, đây thật sự là tình ngay lý gian trong truyền thuyết đấy à?!

Nhìn chẳng thấy y nữa. Vân Ngạo Phong đành phải cúi người đỡ thiếu niên kia dậy, nói nói mấy câu khai minh, lại bảo mọi người tránh đường.

Hắn ghé vào một tiểu điểm bên đường, thuê một gian phòng rồi cõng thiếu niên nọ đặt lên giường.

Vân Ngạo Phong cũng coi như ít nhiều có biết y thuật, đành cách một lớp áo bắt mạch cho thiếu niên kia. Một khắc sau, đôi mày thanh tú dần dần tụ lại, lực đạo trên tay bắt giác tăng mạnh.

Tựa hồ động tác của hắn hơi vụng về, làm cho thiếu niên kia bừng tỉnh. Phản ứng đầu tiên khi mở mắt của y có chút dọa người.

Một khắc khi nhìn thấy Vân Ngạo Phong, thiếu niên đột nhiên rụt người lui về phía sau, thở gấp mấy hơi mới bình tĩnh lại.

Nhìn đến phản ứng của y, Vân Ngạo Phong có chút ngoài dự liệu, hơi ngẩn ra đôi chút, lát sau mới khẽ cong khóe môi cười nhẹ. Hắn nghĩ thiếu niên này có lẽ là đang hoảng sợ, bèn trấn định.

"Đừng sợ, người đang bị trúng độc, không nên kích động!"

"Người... làm sao người biết ta bị trúng độc?"

Thiếu niên kia dường như hơi ngạc nhiên, đúng là y bị trúng độc, hơn nữa còn là độc của Ma giới.

"Ta có biết chút y thuật." Vân Ngạo Phong khẽ giơ tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một lọ ngọc lưu ly, đưa cho thiếu niên kia.

"À đúng rồi, tên người là gì?" Hắn một bên hỏi, một bên lại thấp thỏm không yên, trong đầu toàn bộ đều là nghĩ đến Vân Tuân Vũ. Cũng không biết y đã chạy đến phương trời nào rồi.

Thiếu niên nhận lấy bình lưu ly, tỏ vẻ hiếu kỳ mà nhìn chăm chăm. Nghe hắn hỏi liền trả lời: "Ta... ta tên là Biên Á."

Vân Ngạo Phong vô thức lặp lại: "Biên Á..."

Nhưng rất nhanh hắn liền đã lấy lại tinh thần, từ trên ghế đứng lên.

"Người ở đây chờ một chút!"

Hắn nói rồi đi ra ngoài. Hắn vừa đi, trong phòng liền vang lên một giọng nói khàn khàn trầm thấp.

"Tại sao ngươi lại dùng tên thật? Ngươi không sợ Đế Tôn sẽ lấy đi cái mạng nhỏ này à?"

Biên Á từ trên giường bước xuống, đuổi người một cái, lại vươn tay phủi phủi y phục, có vẻ rất thản nhiên.

"Ta là cánh tay phải của Đế Tôn, ngài ấy nở lòng nào mà giết ta sao?"

Biên Á vút lọ lưu ly xuống giường, trong phòng lúc này lại nhiều thêm một bóng người, y liền chìa tay ra với người đó.

"Thuốc giải đâu?"

Người nọ từ trên xuống dưới đen nghìn nghịt, dung mạo các thứ đều bị che kín bởi một chiếc mũ, chẳng rõ là già hay trẻ. Người đó đặt vào lòng bàn tay Biên Á một chiếc bình sứ tinh xảo.

"Người cứ ở đây mà mơ mộng hão huyền đi. Ta đi trước!"

Không biết có phải ảo giác hay không, trong giọng nói trầm thấp vừa rồi giống như có một tia bất mãn xen cùng. Biên Á cũng chẳng buồn

để ý, chỉ đơn giản liếc nhìn một cái.

Nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, Biên Á ngay lập tức liền bước trở về, yên phận ngồi trên giường.

Không ngoài dự đoán, một lát sau Vân Ngạo Phong bước vào, trên tay bưng một khay thức ăn, đặt trên bàn.

"Biên Á, ngươi lại đây ăn chút gì đi. Ăn xong nhớ uống thuốc, ta ra ngoài có chút việc!"

"Được."

Biên Á lại trở về bộ dạng ngây ngô như lúc nãy, ngoan ngoãn mà đi đến ngồi xuống bên bàn. Cầm lấy đĩa gấp thức ăn cho vào miệng. Chỉ là, khi Vân Ngạo Phong vừa rời đi, y liền thô lỗ vứt xuống đôi đĩa, thức ăn trong miệng cũng bị y nhổ ra.

"Đúng là ngây thơ."

Chương 113: Hiểu lầm.

Vân Tuân Vũ lúc này đi qua một cái ngõ hẹp. Vừa rồi y nhìn thấy người của Ma giới, đuổi theo thì đi đến chỗ này. Nhưng là tên Ma tộc kia đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Tinh thần hơi bất ổn, y thận trọng quan sát xung quanh, chỗ này rất vắng lặng, dường như không có người sinh sống ở đây. Là một nơi bị bỏ hoang.

Bỗng nhiên, từ trong con hẻm nhỏ hẹp vang lên một tiếng động. Nghe kỹ thì là... tiếng rên rỉ ái muội.

Khá là quen tai. Vân Tuân Vũ vẻ mặt vô biểu cảm, nhú chặt mày. Đang lúc y định làm lơ mà bước qua, thì bên trong lại truyền đến một câu nói. Rất đơn giản, chỉ có hai chữ, nhưng lại khiến cho nét mặt của Vân Tuân Vũ sa sầm tối tăm.

"Nhị ca."

Y nép mình vào bên tường, vẻ mặt khó coi hết sức. Y vốn dĩ không phải hạng người thích rình mó chuyện riêng tư của người khác. Nhưng giọng nói quen thuộc yêu kiều này, lại khiến cho y muốn rời đi mà không thể.

Vân Tuân Vũ im lặng, tiếp tục lắng nghe. Lúc này, phía trong lại truyền ra một tiếng nói khác.

"Tiểu Phong. Đệ thật chủ động a."

"Nhưng nếu có một ngày, giữa hai chúng ta bị đại ca phát hiện, đệ sẽ làm thế nào đây? Là rời bỏ ta, hay là rời khỏi y?"

"A, chuyện này không cần phải lo. Đệ đối với đại ca không có cảm tình giống như huynh. Nếu bị phát hiện, đệ sẽ giải thích rõ ràng với y, quay trở về bên cạnh huynh! Nói cho cùng, thì huynh ấy cũng chỉ giống như một món đồ chơi. Chơi chán thì liền bỏ thôi."

"Đệ đúng là lẳng nhăng mà..."

Phía sau còn có cái gì, Vân Tuân Vũ không muốn nghe nữa. Y lẳng lẽ quay lưng rời đi, cũng mặc kệ không truy đuổi tên Ma tộc kia nữa.

Lòng ngực hơi phập phồng, y không dám tin và cũng không muốn tin. Tình cảm này đâm chồi nhiều năm rồi mới kết trái, nhưng trái vừa kết đã bị ái nhân tự tay gạt xuống.

Trong lòng chẳng rõ là tạp vị gì. Vân Tuân Vũ chỉ cảm thấy lồng ngực mình co rút đau đớn. Bước lẫn vào dòng người mêh mông trên đường cái, y đi không có đích đến.

Vân Ngạo Phong vừa ra khỏi tiểu điểm liền liều mạng chạy đi tìm người, rốt cuộc sau gần nửa canh giờ cũng tìm thấy rồi.

Nhìn bóng lưng quen thuộc phía trước, hấn vui mừng bước chân càng nhanh.

"Ca ca..."

Nhưng chưa kịp suy nghĩ nhiều, liền đã bị Vân Tuân Vũ hất văng tay. Vân Ngạo Phong hơi sững người, cuối cùng vẫn là trở về bộ dạng thường có.

"Ca ca, huynh làm sao vậy?"

Cái hát vừa rồi dẫn đến sự chú ý của vài người, nhưng mà hắn không quan tâm. Chỉ cảm thấy đại ca hôm nay thật xa lạ.

Ở trên đường cái nhiều người, Vân Ngạo Phong cũng không muốn gây ra chuyện gì ngoài ý muốn. Vì vậy, Vân Tuân Vũ đi đâu thì hắn đi đó. Đi một hồi rồi cuộc đến một chỗ vắng người, y dừng lại, hắn cũng dừng lại.

Kỳ thực, Vân Ngạo Phong cảm giác như da mặt mình dày hơn rồi!

Nhìn biểu cảm lạnh tanh của Vân Tuân Vũ, khiến hắn có cảm giác đang bị áp bách. Nhất thời không khí trở nên có chút vi diệu, Vân Ngạo Phong hơi mím môi, cuối cùng vẫn là trước một bước lên tiếng.

"Ca ca, vừa rồi huynh đã đi đâu?"

"Vậy ta hỏi đệ, vừa rồi đệ đã đi đâu?"

Nghe được giọng nói tức giận mất khống chế của Vân Tuân Vũ, hắn có chút sững sờ. Vốn định kể cho y nghe chuyện vừa rồi, nhưng y lại giành trước một bước mà chất vấn Vân Ngạo Phong.

"Là đệ thấy ta không bằng hắn sao?"

Lúc này, Vân Ngạo Phong đang thắc mắc không biết Vân Tuân Vũ nhắc đến hắn là người nào. Suy đi nghĩ lại, vẫn là nên hỏi cho rõ ràng trước.

"Ca, người huynh nói... là ai vậy?"

"Được! Ta hiểu rồi, đệ cứ tiếp tục giả vờ đi. Từ bây giờ trở về sau, đệ đừng đến tìm ta nữa. Hừ!"

Y nói xong liền đi, bàn tay giấu dưới tay áo siết chặt lại, vang lên tiếng răng rắc. Biểu cảm của y vẫn cứ bình tĩnh như vậy, kỳ thực trong lòng đã sớm nguội tàn.

Vân Ngạo Phong nhíu mi, ngơ ngác không hiểu chuyện gì vừa diễn ra. Đại ca hôm nay vì cái gì lại kỳ lạ như vậy? Từ đầu chí cuối, hắn vẫn chưa hiểu cái gì. Thậm chí, một câu chen mồm vào nói cũng không được.

Bấy giờ hắn mới phản ứng lại, nhìn theo bóng lưng cô quạnh của Vân Tuân Vũ đã dần khuất ở Xzzđăng xa.

"Ca ca." Vân Ngạo Phong gọi lớn một tiếng, nhưng y không quay đầu, chớp mắt đã biến mất vô tung vô ảnh, cũng không biết y là đi đâu.

Vân Ngạo Phong chạy theo hướng y vừa biến mất, trái tim giống như bị bóp nghẹn, hít thở đều thập phần khó khăn.

Ai có thể nói cho hắn biết cái gì vừa diễn ra được không?

Đừng bao giờ tìm y nữa à? Xin lỗi. Hắn không làm được!

Sự việc xảy ra quá nhanh, nói thật thì Vân Ngạo Phong chưa kịp tiếp thu gì cả. Nhưng mà,... đây có lẽ là một sự hiểu lầm nào đó, hắn nghĩ phải đi tìm y hỏi cho rõ ràng mọi chuyện.

Chỉ là, Thê Tam thành này rất kỳ quái. Hắn vừa bước qua một ngã rẽ, bản thân đã hoàn toàn đi vào một không gian khác.

Nhìn khung cảnh xung quanh, trong đầu Vân Ngạo Phong tự động hiện ra ba chữ: Rừng Cảnh Mộc.

Tại sao hắn lại quay trở về chỗ này?

Chương 114: Một cảnh chân.

Cho đến cuối cùng, Vân Ngạo Phong cũng không thể ngờ được rằng, minh tự dạ tán là có thật.

Lúc đi là bốn người, bây giờ thì đã là mỗi người một nơi. Chuyện xảy ra đến nước này, Vân Ngạo Phong chung quy vẫn có chút bức bối, bất an.

Hắn trở lại rừng Cảnh Mộc rồi, muốn đi ra trái lại là một việc rất khó. Bây giờ hắn không có la bàn, Truyền Tống Phù thì bị vô hiệu, đúp kết lại chính là không thể xác định được phương hướng.

Nhớ lúc đó Vân Tuân Vũ cũng là từ một chỗ cùng biến mất. Vậy, chắc chắn không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên rồi. Mà là, có người ở phía sau giở trò.

Nhưng Vân Tuân Vũ không có ở chỗ này, Vân Ngạo Phong đã tìm rất lâu, cũng không thấy có một bóng người nào.

Có lẽ, người phía sau bức màn kia cố ý gây ra những biến cố này, không muốn bọn họ gặp nhau.

Cũng có thể người này cùng người tạo mê trận ở Thê Tam thành là một người.

Đi lang thang trong rừng Cảnh Mộc rất lâu, không có thứ gì kỳ lạ cả, cũng không có yêu thú hay ma thú gì đó. Ngược lại, chỗ này trở nên

hoang vắng cùng cực, khi cảm nhận rõ sẽ cảm giác được một tia yên bình vi diệu.

Chỉ là, lúc này Vân Ngạo Phong lại nhìn thấy một vết máu. Vết máu này dính trên thân cây, có lẽ đã lâu nên màu sắc cũng đã chuyển đổi, từ đỏ biến thành nâu.

Nhưng không chỉ có vậy, xung quanh khắp nơi đều là mùi máu tanh tưởi khiến người. Bỗng nhiên, một vật dưới mặt đất lọt vào tầm nhìn của hắn. Nhất thời, con người đen tuyền co rút lại, đôi mày thanh tú cũng bất tri bất giác càng nhíu càng chặt.

...

Mộc Du Tử gát gao cắn chặt khớp hàm, đôi mắt đỏ ngầu phóng về một phía.

Nhìn Vô Ly vung kiếm lên chém loạn, hắn nhắm mắt lại, siết chặt bàn tay, khớp xương trắng trắng cơ hồ đều vì vậy mà lộ ra ngoài.

Vô Ly vừa chém vừa không ngừng kêu lên ai oán, thê lương, trong ngữ điệu nhiều hơn là không cam tâm.

Rốt cuộc, sau khi cả người đã mệt rũ rời ra, Vô Ly mới bắt lực mà dừng lại.

Lúc này, cát bụi vừa tan đi, hai bóng đen xuất hiện, cùng hướng về một khoảng không mà khom người xuống hành lễ.

"Đế Tôn, mọi việc ngài giao đều hoàn thành rồi. Đảm bảo không có một chút sơ sót nào."

Dường như rất hài lòng với câu trả lời này. Chủ nhân của giọng nói quái dị kia khẽ buông một tiếng cười trầm thấp.

"Được rồi! Hai người các ngươi làm rất tốt. Chỉ có điều, tính cách

của ta không phải các người không biết. Ta, không thích những người làm trái ý chỉ của ta. Tốt nhất đừng nên có lần sau, Biên Á!"

Biên Á cũng không tỏ ra sợ hãi trước thái độ cảnh cáo của Đế Tôn. Trái lại, y rất thản nhiên mà buông ra câu trả lời.

"Vâng, thưa Đế Tôn!"

Mộc Du Tử ở đằng xa nghe rõ mồn một nội dung của cuộc nói chuyện này. Trong lòng hắn đã bắt đầu tính toán, đám người này quanh thân vương vấn một cỗ khí tức kỳ lạ, không chừng những chuyện xảy ra khi trước đều là do họ gây nên.

Đang suy nghĩ phải làm gì tiếp theo. Đột nhiên, một lực cường lao ra, đánh gãy cái cây mà Mộc Du Tử đang trốn. Rồi xong, bị phát hiện thì hắn cũng không muốn trốn nữa.

Mộc Du Tử chậm rãi bước ra, biểu cảm trên khuôn mặt lạnh tanh. Hắn quang minh chính đại đứng đối diện với ba người kia, lúc này mới cảm nhận rõ khí tức tản ra từ trên người bọn họ là gì.

Là ma khí! Rất hiển nhiên, bọn chúng là Ma tộc!

...

Vân Ngạo Phong triệu hồi một thanh kiếm, đề phòng nhìn xung quanh. Nhưng giống như không có nguy hiểm gì. Chỉ là, ngay khi hắn buông lỏng một chút, không biết từ đâu vọt tới một cây đinh rỉ sắt, đâm thủng bả vai của hắn.

Máu bắt đầu chảy ra, rất nhiều. Nhiễm đỏ cả y phục trắng muốt trên người, thậm chí, máu nường theo cánh tay mà lưu chuyển, vượt qua đầu ngón tay, nhỏ giọt xuống thân kiếm.

Nhưng có một điều kỳ lạ, khi máu chảy vào thân kiếm, nó bắt đầu

hiện lên những đường hoa văn không có thứ tự.

Máu chảy dọc theo đường hoa văn đó, nhưng đến mũi kiếm lại không rơi xuống đất, mà giống như bị thứ gì đó hấp thụ vậy.

Ngay phút chốc, ở phía trước xuất hiện một thân ảnh màu đen. Người đó bịt kín từ đầu đến chân, hoàn toàn không nhìn ra nam nữ già trẻ, hay tuổi tác là bao nhiêu.

Vân Ngạo Phong hơi đề phòng, tay trái che lại vết thương trên bả vai, tay phải vẫn cầm chặt lấy chuôi kiếm, run run.

Chỉ là, hắc y nhân kia dường như không nhìn thấy đường. À không, là không nhìn thấy Vân Ngạo Phong mới đúng.

Hắn theo bản năng liền nhìn xuống thanh kiếm trên tay mình, đây chính là thanh kiếm không rõ lai lịch mà gia gia đưa cho hắn. Nghĩ có lẽ kiếm này có công dụng đặc thù, bởi vì hắn không thể điều khiển được nó hoàn toàn.

Hắn tuy đau, nhưng từ đầu chí cuối đều không phát ra một tiếng rên rỉ nào. Yên lặng đem khí tức cùng hơi thở phong tỏa lại, im lặng ở một bên quan sát tình hình, tâm tình căng thẳng không thôi.

Hắc y nhân xoay người nhìn mấy hồi, hết nhìn đông lại ngó tây. Cuối cùng, gã ta giống như mất hết kiên nhẫn, vung tay lên chỉ còn tàn ảnh.

Gã ta trên tay phóng xuất ra rất nhiều cây đinh rỉ sắt, phập một cái cắm vào thân cây. Vân Ngạo Phong nhin đau cắn chặt môi, dưới chân nhanh nhẹn di chuyển, trốn vào sau một tảng đá lớn, ngồi dưới đất thở phào.

Chỉ là, chưa kịp thở được mấy hơi, đinh đá trên đầu liền đã ngay tức khắc sụp đổ. Vân Ngạo Phong lại nhanh chóng di chuyển, nhưng

hắn rất không may mắn. Dường như dưới chân hắn đạp phải cành cây khô, dẫn động gã hắc y nhân kia.

Thầm kêu khổ trong lòng một tiếng, Vân Ngạo Phong rốt cuộc cũng không dám động dậy nữa. Đưa mắt liếc nhìn hắc y nhân, gã ta tựa hồ đang nín thở để nghe rõ từng thanh âm xung quanh.

Vân Ngạo Phong lia mắt đến một tảng chân dính máu nằm ngổn ngang dưới đất, âm thầm nuốt một ngụm nước bọt.

Chương 115: Đế tôn thiên minh.

Mộc Du Tử cực kỳ cảm hận Ma giới, nếu không phải do bọn chúng, Mộng Dư đã không vì cứu hắn mà chết đi. Vô Ly cũng sẽ không bước vào nước đường như ngày hôm nay.

Lúc này, tất cả sự chú ý đều dồn tới trên người Mộc Du Tử. Vô Ly trong một khắc nhìn thấy hắn, hít sâu vài hơi liền quay mặt đi. Trên tay cầm kiếm chống xuống đất, từ từ đứng dậy.

"Ta đã nói rồi! Từ nay về sau ngươi đừng xuất hiện trước mặt ta nữa. Tại sao ngươi không biến mất đi!" Vô Ly đem mũi nhọn hướng về phía Mộc Du Tử đang đứng, không một chút cố kỵ, nể tình nào mà gầm lên.

Trái lại với hai người bọn họ, Biên Á thích thú cười mấy tiếng, tỏ ra giống như đang xem một màn kịch khôi hài.

Chỉ là, hai nhân ảnh màu đen rất nhanh liền đã biến thành ba người. Mà người vừa mới xuất hiện lại ôm mặt rít lên một tiếng đầy đau đớn, dường như đang bị thứ gì đó thiêu đốt.

"Rốt cuộc là ai..."

Biên Á nhú mày chửi rủa một tiếng, thay đổi sắc mặt, quay qua nói với tên hắc y nhân bên cạnh.

"Tần Lạc, ngươi ở lại hộ pháp! Ta đưa Đế Tôn về Hồn Điện chữa trị"

Người tên Tần Lạc chỉ im lặng khẽ gật đầu. Thấy vậy, Biên Á liền xoay người bắt lấy cổ tay của vị Đế Tôn kia, toan nhảy xuống vực quay trở về Ma giới.

Chỉ là, chưa kịp hành động gì nhiều, liền đã bị một giọng nói chặn ngang, tiếp đó là một luồng linh lực mạnh mẽ ập tới, đem ba người kia đồng thời đẩy lùi về phía sau.

"Thiên Minh, thì ra là ngươi! Bấy lâu nay vô tung vô ảnh, hóa ra ngươi vẫn chưa chết!"

Mộc Du Tử phần hân gầm lên, Vô Ly lúc này rốt cuộc cũng hạ kiếm xuống, xoay người chuyển tầm mắt, nhìn về phía ba người mặc áo đen kia. Mộc Du Tử lại tiến lên, đem mình chắn trước mặt Vô Ly, sợ có người bất thành linh trở tay đánh trả.

"Hừ! Có vẻ như tình trạng hiện giờ của ngươi đang không được ổn lắm. Những chuyện kỳ lạ đó ta cũng chỉ có thể nghĩ là do ngươi gây ra, chi bằng hôm nay thù mới thù cũ cùng tính hết một lượt. Thiên Minh, ngươi chuẩn bị nộp mạng đi!"

Biên Á ở bên kia nhét vào miệng Thiên Minh một viên đan dược. Sau đó, lại cười ngoai bào ra choàng lên người Thiên Minh, ngăn không cho ánh sáng chiếu vào da thịt của hắn ta.

Nhưng cũng vì vậy mà gương mặt của Biên Á hoàn toàn bại lộ ra ngoài. Khuôn mặt này khác hẳn so với lúc trước, mày thanh mi tú, mắt hẹp dài, lạnh lẽo tựa như hàn đàm. Đặc biệt là đường nét trên mặt kia rất giống một người mà Mộc Du Tử từng quen, nhất thời khiến hắn bất giác nhíu mày lại.

Lúc này, Tần Lạc cũng không có hành động gì, chỉ khoanh tay đứng đó. Nhưng khuôn mặt được che kín dưới chiếc mũ áo rộng rãi kia, lại trở nên âm trầm, đanh lại.

"Vương Thần? Là người phải không?" Mộc Du Tử kích động hỏi dò một tiếng, chỉ là cảm xúc không mấy để lộ ra ngoài.

Biên Á lúc này mới xoay người nhìn Mộc Du Tử, vừa nghe hắn nói ra một cái tên, trong ánh mắt kia bất chợt loé lên một tia âm trầm. Nhưng rất nhanh, y liền đã thu liễm một ít kích động lẻ loi đó, quật cường mà nhìn Mộc Du Tử.

"E là người nhận nhầm người rồi! Hừ, người muốn thừa nước đục thả câu sao? Vậy thì tiếp chiêu đi!"

Không biết có phải là ảo giác hay không, vừa rồi Mộc Du Tử dường như nghe ra sự lảng tránh trong lời nói của Biên Á.

Chỉ là, hắn nhất thời lại không chú ý tới, Vô Ly ở phía sau đã một bên giơ kiếm lên, lại lắc lắc đầu, cuối cùng vẫn là động thủ với người trước mặt.

Trong đầu Vô Ly nảy ra một loại ý niệm xấu xa. Giết chết người trước mặt. Tuy không rõ vì sao bản thân lại nghĩ như vậy, nhưng Vô Ly dường như không thể khống chế chính mình, bị tâm trí thao túng.

Phía trước là Biên Á công kích, phía sau lại là một thanh nhiệt khí đang vô thanh vô tức xé gió lao tới.

Mộc Du Tử không phải không phát giác, chẳng qua dù có đâm hắn một nhát kiếm, một nhát này vẫn chưa có thể cướp đi mạng sống của hắn được. Huống chi hắn còn phải bảo hộ một người.

Chỉ là, ngay khi mũi kiếm sắp chạm đến trên người Mộc Du Tử, thì bất thành lình một luồng linh lực từ đâu phóng tới, trực tiếp đem kiếm Ngưng Hoả Xuân Kinh trên tay Vô Ly đánh rơi xuống đất.

Biên Á khẽ đảo mắt, phát hiện ra một nhân ảnh trắng tuyết. Bất quá, y cũng không mấy để tâm, trái lại, động tác trên tay càng tăng thêm

lực đạo.

Mộc Du Tử cùng y tiếp một chiêu, hắn đương nhiên là chiếm được thể thượng phong. Đem Biên Á đẩy lùi về phía sau, hắn ngay lập tức liền quay người lại, phát hiện Vân Tuân Vũ đứng phía xa.

Cả người toát ra khí thế lạnh lẽo, khuôn mặt âm trầm đáng sợ. Chỉ thấy y khẽ vươn tay, Vô Ly liền lập tức bị chưởng lực đánh ngã dưới đất, bay đến gần thanh kiếm.

Nhưng kỳ lạ là, Vô Ly không rên đau một tiếng nào, biểu cảm trên mặt cũng cứng đờ, bất động thanh sắc.

Mộc Du Tử đem người đỡ dậy, nhanh chóng bắt lấy mạch tượng của Vô Ly.

"Thiên Minh, ngươi có sao lại chơi trò hèn hạ như vậy." Càng bắt mạch, sắc mặt Mộc Du Tử càng trở nên tối tăm. Cuối cùng tìm lòng không đập mà cắn răng rít lên, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn về phía Đế Tôn Thiên Minh.

Thiên Minh ngược lại cười đến vui vẻ, hả hê. Hắn ta vốn dĩ không thể tiếp xúc với ánh sáng, vừa rồi choàng lên một tấm áo đen dày cộm, nuốt đan dược khắc phục độc tính trong người. Hiện tại, hắn liền trầm thấp cười lớn ra tiếng, giống như đã đạt thành mục đích.

"Chẳng phải y muốn giết ngươi sao? Ta là đã giúp ngươi giải quyết một tên địch nhân đấy thôi. Ha ha..."

Lời còn chưa dứt, Thiên Minh liền đã không cười nổi.

Vân Tuân Vũ liếc nhìn Vô Ly bên kia, cuối cùng vẫn là kiềm chế cảm xúc muốn giết chết y. Chỉ là, một cổ nghẹn khí không có chỗ phát tiết, lại phát hiện cái miệng của tên kia sao lại thối như vậy.

Y liền không quản hành động của chính mình có bao nhiêu thất thố, trực tiếp chưởng cho Thiên Minh một đòn.

"Đế Tôn!" Biên Á hoảng kêu một tiếng, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng kêu đau đớn của Thiên Minh.

Chương 116: Đã muộn rồi

Một chương này, trực tiếp đem áo choàng trên người Thiên Minh đánh rơi.

Vân Tuân Vũ lại không dừng lại ở đó, tiếp tục ra đòn. Biên Á đang truyền chút linh lực cho Thiên Minh, trên tay cũng không rảnh rỗi, không thể cùng người khác chiêu đối chiêu.

"Tần Lạc, ngươi còn đứng ngây ra đó làm cái gì, mau ngăn hãm lại!" Nghe được sự tức giận của Biên Á, Tần Lạc rốt cuộc cũng động thân, vươn mình lên tiếp chiêu.

Tần Lạc đường đường là một trong hai cánh tay đắc lực của Đế Tôn, thực lực tất nhiên là vượt xa Vân Tuân Vũ. Chỉ là, vị Đế Tôn này lại không phải là Thiên Minh, mà là một người khác.

Vân Tuân Vũ chương nào đều mạnh như chương nấy. Tâm tình y đang không ổn định, mỗi lần ra tay đều dùng hết sức lực, nhưng y dường như không biết mệt mỏi là gì.

Biên Á đang áp chế độc tính trong người Thiên Minh. Thiên Minh vốn là một người rất mạnh, chỉ là mấy ngàn năm trước cùng đệ đệ tương tàn một trận, cuối cùng bị trúng độc, da thịt vĩnh viễn không thể tiếp xúc với ánh mặt trời.

Nhưng đệ đệ của Thiên Minh còn thê thảm hơn nhiều, đến khi chết cũng bị hắc ngũ mã phanh thây, xương thịt băm nhuyễn đem cho

chó ăn.

Thiên Minh vốn chẳng phải người Ma tộc, nhưng hấn lại tu ma, vì hiểu lầm, vì hận, cũng là vì tình mà sa chân vào ma đạo.

Hắn sống mấy vạn năm rồi, nhưng vẫn không thể buông bỏ hận thù. Những kiếp sau của người đệ đệ kia hắn đều không tha, cuối cùng người nọ lại bị giết chết. Cứ từ kiếp này sang kiếp sau, số phận của một người vĩnh viễn không hề thay đổi.

Lúc này, không gian đột nhiên trở nên vắng vẻ, xao động.

Phút chốc, lại xuất hiện một tên hắc y nhân. Người đó vừa xuất hiện, ngay lập tức liền hướng về Vân Tuấn Vũ xuất ra một cây đinh rỉ sắt.

Chỉ là, ở khoảng cách giữa chừng lại bị một lực lượng nào đó ngăn cản.

Đinh Âm thanh vang lên chói tai, từng hồi từng hồi vọng lại, xâm nhập vào màng nhĩ và đại não người nghe.

Thiên Minh lúc này đã khôi phục về trạng thái bình thường, trên người chùng lên tấm áo choàng màu đen khi nãy. Khi hắn ta nghe được thanh âm này, con ngươi âm trầm dường như chợt lóe lên tinh quang, cùng với một cỗ kích động. Nhưng rất nhanh, tia cảm xúc phức tạp đó liền đã bị hắn ta thu hồi.

Mộc Du Tử khi nghe đến âm thanh chói tai này, phản ứng có phần giống với Thiên Minh. Tuy rằng đã biết trước một số vấn đề rồi, nhưng trong đầu hắn vẫn không khỏi tự động hiện lên bốn chữ: Vân Tú Vô Ảnh.

Đó là một thanh bảo kiếm Thiên giai, ngoài sức công thủ mạnh mẽ ra, thì nó còn có một công dụng khác là ẩn thân. Chủ nhân của thanh kiếm đó, chỉ cần cố gắng máu tươi là có thể triển khai thuật ẩn thân.

Nhưng Mộc Du Tử vẫn có điều khúc mắc, Vân Tú Vô Ảnh đã thất lạc mấy vạn năm, người biết đến lai lịch, phẩm cấp của nó chưa chắc đã vượt qua một bàn tay. Vậy người sở hữu thanh kiếm này có thể là ai?

Theo lý thuyết, nếu như tu vi của người dùng thuật ẩn thân không cao, thì Mộc Du Tử chắc chắn sẽ nhìn ra thân phận của người này. Chỉ là, Vân Tú Vô Ảnh sẽ tự động giúp chủ nhân che giấu khí tức và hơi thở, người ngoài hoàn toàn không có khả năng phát giác.

Có thể nói, chủ nhân của thanh bảo kiếm này khi thi triển thuật ẩn thân, sẽ giống như tan biến khỏi thế gian, bất kỳ người nào đều cũng không thể nhìn thấy.

Nhưng điểm để nhận biết Vân Tú Vô Ảnh cũng rất dễ, mỗi khi thân kiếm va chạm với kim loại, thì nó sẽ phát ra tiếng vang chói tai, vọng lại từng hồi, không khác gì sóng âm thanh.

Cho nên, phản ứng khẽ vừa rồi của Mộc Du Tử và Thiên Minh, đều để lại trên đầu mấy người kia một cái dấu hỏi chấm.

Lúc này, Vân Tuân Vũ và Tần Lạc vẫn còn đang giao đấu. Tay không dùng vũ khí, chỉ so tài bằng linh lực và độ nhanh nhạy, linh hoạt.

Hắc y nhân kia vẫn tiếp tục động tác tấn công, chỉ là mỗi một cây đinh do gã phóng ra, đều chuẩn xác ở giữa khoảng không bị lực lượng vô hình ngăn lại.

Cứ mỗi lần như vậy, không gian lại truyền đến thanh âm sắc bén như cứa tai. Thậm chí, lẫn át cả tiếng đánh nhau của Vân Tuân Vũ và Tần Lạc bên kia.

Mộc Du Tử không rảnh để xem bọn họ giao chiến, lực chú ý của hắn đều dồn vào trên người Vô Ly.

Vô Ly bị hạ độc chú, chính là loại độc suýt nữa lấy mạng của Mộc Du Tử.

Hắn khép lại hai ngón tay, từ giữa mi tâm của Vô Ly truyền vào một cỗ linh lực ấm nóng. Tham dò vào từng kinh mạch của y, cố gắng áp chế chất độc sắp chảy vào lục phủ ngũ tạng.

Trong tình thế này, không có người hộ pháp, nếu như có ngoại lực tác động quá mạnh, bao nhiêu linh lực Mộc Du Tử truyền vào, đều coi như đổ sông đổ biển.

Nhưng giống như... trong đầu lo sợ cái gì, thì cái đó lại đến!

Thiên Minh chú ý đến động thái của Mộc Du Tử, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào một điểm truyền ra âm thanh. Lúc này hắn ta rớt cuộc cũng thu hồi tầm mắt, trầm ác liếc sang một bên.

"Vô Ly, giết hắn đi! Giết chết người khiến ngươi đau khổ đi!"

Quả nhiên, người bị hạ độc chú lại chỉ nghe theo lời người hạ chú. Trong nháy mắt, khi Thiên Minh vừa nói ra, Vô Ly bỗng nhiên liền động đậy. Con ngươi khế mở ra, đã hoàn toàn biến thành màu trắng dã.

Mộc Du Tử hơi hoảng hốt, nhanh chóng thúc đẩy tốc độ áp chế, nhưng đã không kịp rồi...

Chương 117: Chia sẻ sinh mạng.

Thiên Minh vừa dứt lời, Mộc Du Tử thầm lãnh rủa một tiếng, quả nhiên vẫn là không kịp rồi.

Nhìn đôi đồng tử trắng dã vô hồn của Vô Ly, trong tình thế cấp bách, Mộc Du Tử lại không thể ngừng áp chế độc chú. Hắn mím chặt môi, mồ hôi lạnh chảy xuống trên trán to tựa hồ bằng hạt đậu.

Lúc này, Vô Ly đột nhiên cử động, một cánh tay vớ lấy thanh kiếm rơi trên nền đất, đâm mạnh vào ngực phải của Mộc Du Tử.

Cảm giác trong miệng truyền đến mùi vị rỉ sét, hắn cố gắng đem máu nuốt ngược trở lại. Nhưng huyết dịch một đường xông lên, bên môi rớt cuộc vẫn là vương lại chút máu đỏ.

Mặc dù bị đâm một nhát, nhưng Mộc Du Tử cũng không hề rên một tiếng. Trên tay vẫn là cưỡng chế truyền linh lực, chữa trị cho Vô Ly.

Tuy biết độc chú này không thể giải, chỉ có thể dùng một mạng đổi lấy một mạng. Nhưng Mộc Du Tử không thể trơ mắt nhìn y cứ như vậy bị người khác khống chế. Tuy biết dùng linh lực ngăn cách độc chú, thì sinh mệnh của mình sẽ tiêu hao tổn trọng, nhưng hắn vẫn cứ làm.

Cái mạng này, là do y đổi lại!

"Giết hắn đi!" Thiên Minh có vẻ rất thích thú, khi nhìn thấy cảnh

huynh đệ tương tàn. Song, đồng thời cũng hàm chứa tức giận, trong đầu không khỏi tái hiện lại cảnh tượng đầm máu giữa hai huynh đệ trước kia.

Quả nhiên, Vô Ly gầm gừ một tiếng trong cổ họng, thanh kiếm trên tay khẽ xoay, đem lưỡi kiếm sắc bén rút ra.

Máu tươi theo động tác của y như một dòng thác nước nhỏ mà chảy xuống, nhiễm lên y phục cả hai người.

Mộc Du Tử hít sâu một hơi, cố gắng bình ổn tinh thần, nhin đau tiếp tục truyền linh lực cho y.

Nhưng lúc này Vô Ly lại không có ý phối hợp chút nào. Mặc kệ hết thấy mọi thứ xung quanh, trong đầu y bây giờ chỉ vang vang lên một chữ: Giết!

Vô Ly trở mình vùng dậy, lăn lộn một vòng trên mặt đất. Thực lực của Thiên Minh rất mạnh, hiện tại hắn ta lại đang khống chế y, cũng đồng nghĩa với việc, thân thể bây giờ là của Vô Ly, nhưng tâm trí cùng linh hồn một phần đã là của Thiên Minh.

Vậy nên, tu vi của y lúc này rất cao.

Y... bị chi phối rồi!

Mộc Du Tử không quản máu chảy có bao nhiêu nhiều, cũng không quản tình trạng của mình hiện tại. Hắn phản ứng đầu tiên là vươn người dậy, hơi loạn choạng bước về phía Vô Ly.

"Mộng Dư, ngươi nghe cho kỹ. Đừng để bị hắn ta khống chế, tâm là của ngươi, chấp niệm cũng là của ngươi, không phải của hắn ta. Ngươi đã nghe rõ chưa, mau tỉnh táo lại cho ta!"

Mộc Du Tử nói ra lời này, tựa hồ rít ra từ kẽ răng, lạnh lẽo đến cực

điểm. Vô Ly phảng phất khựng lại một chút, đôi mắt trắng dã vô hồn lúc này đã trở lại bình thường, hắt lên tia máu.

Thấy có hiệu lực, tâm Mộc Du Tử khẽ nhẹ nhõm một chút. Chỉ là, chưa kịp để hắt nói ra lời tiếp theo, Vô Ly rất nhanh liền đã giơ kiếm lên, không chút do dự, cố kỵ nào mà xông thẳng vào người đối diện.

"Nhị ca! Huynh dừng tay lại đi!" Kèm theo âm thanh đinh đinh chói tai và tiếng hít thở nặng nề, đây lại là một giọng nói rất quen thuộc. Không khó để nhận ra, người vừa nói không ai khác chính là Vân Ngạo Phong.

Chỉ là, một thanh kiếm Thiên giai như Vân Tú Vô Ảnh, tại sao lại nằm trên tay hắt?

Chưa kịp giải đáp thắc mắc, Vô Ly lúc này dưới sự thao túng của Thiên Minh, đã sớm bỏ ngoài tai hết thấy mọi âm thanh xung quanh, kể cả Vân Ngạo Phong.

Thanh kiếm trên tay giơ cao, tinh quang chột lóe, tựa như hoá thành lưu tinh xẹt ngang bầu trời. Mộc Du Tử vẫn lặng đứng ở đó, ánh mắt phảng phất tràn ra một cỗ u buồn lạnh lẽo.

Mặc kệ vết thương trên ngực đang rỉ máu, hắt vẫn chỉ lặng im nhìn Vô Ly. Cuối cùng, hắt giăng hai tay ra, cũng không phải để đón nhận cái chết, mà là hắt không muốn nhìn y tự mình hao tổn sinh mạng của mình nữa.

Lúc này, chỉ thấy động tác chém ngang của Vô Ly bị gián đoạn. Thân kiếm dính máu keng một tiếng, liền đã gãy thành từng mảnh vụn rơi xuống đất.

Kế tiếp, trong lúc Thiên Minh chưa kịp điều động độc chú, Mộc Du Tử liền không quản bản thân là bộ dạng như thế nào, không chút do dự đem một phần sinh mệnh đổi lấy đôi chút tự do cho Vô Ly.

Bầu trời trên cao cuốn tới hắc vân, tiếng gió rít gào tựa như từ địa phủ âm ti truyền đến, khắc khoải mà ghê rợn.

Từng đạo lôi vân cuộn cuộn vũ động, tia sét tím nhạt như ẩn mình vào phía sau mây đen, trốn tránh sự soi mói của trần thế.

Nhìn bầu trời càng lúc càng biến tối, Thiên Minh liền cởi bỏ tấm áo choàng vướng víu bên ngoài. Lộ ra bên trong là một bộ y phục màu đen có đai lưng bạc, hai đầu vai còn được đính từng cây đinh lắng sắc nhọn.

Hắn ta tựa hồ từ trong miệng lẩm nhẩm ra cái gì. Sau đó, liền không báo trước mà kết tụ ma lực, đánh về phía Mộc Du Tử.

Nhìn thấy tình thế không chút ổn định, Vân Ngạo Phong liền hợp lực vào thanh bảo kiếm trên tay, mạnh mẽ xuất ra một chưởng khí, đem hắc y nhân cùng vô số cây đinh rỉ sắt chấn ngã xuống bên vách vực.

Mười ngón tay hợp thành ma trảo, móng tay đột nhiên mọc dài ra, lượn lờ hàng ngàn tia hắc khí sắc bén. Ngay khi Thiên Minh sắp sửa làm hỏng chuyện, thì bỗng nhiên, một lực lượng vô hình ngăn hắn lại.

Vân Ngạo Phong biết người này là Đế Tôn, nhưng vẫn ra tiếp một chiêu. Tuy nói Vân Tú Vô Ảnh có khả năng tự chiến đấu bằng ý niệm để bảo vệ chủ nhân. Nhưng lúc này tu vi của Vân Ngạo Phong còn thấp, không thể phát ra khả năng đó.

Cho nên, lấy cứng đối cứng cũng chẳng khác gì lấy trứng chọi đá, người si nói mộng.

Đằng này, Vân Ngạo Phong đang bị thương, Thiên Minh lại còn thêm khát Vân Tú Vô Ảnh như vậy. Hắn ta liếc mắt ra hiệu cho Biên Á, tự mình lại hùng cướp đoạt bảo kiếm.

Chương 118: Đỡ một kiếm

Biên Á lắc mình một cái, ngay tức khắc liền đã ở ngay phía sau hai người Mộc Du Tử và Vô Ly.

Nếu trong tình thế như thế này mà bị gây gián đoạn, vậy thì kết quả không chỉ là công cốc, mà sẽ còn có khả năng cả hai mạng người đều không giữ được.

Mặc dù biết rằng, Mộc Du Tử làm như vậy sẽ gây ra tổn hại rất lớn đối với bản thân mình. Nhưng không có ai ngăn cản, bởi vì đó là lựa chọn và quyết định của hắn.

Lúc này, Vân Ngạo Phong coi như có được lợi thế. Thiên Minh không thể nhìn ra hắn là đang ở chỗ nào, chỉ có thể dựa theo âm thanh mà đánh đến.

Mà Biên Á của bây giờ sử dụng dụng mạo thật, Vân Ngạo Phong lại không nhận ra.

Mắt thấy thiếu niên nọ động tác cực nhanh, hắn cũng thừa cơ dịch người sang tiếp một chiêu. Cũng may là có một thanh bảo kiếm trong tay, nếu không, có lẽ tiếp được chiêu này hắn đã trực tiếp ngã lăn ra đất, thổ huyết ngất xỉu tại chỗ rồi.

Nhưng nói sao thì bọn họ cũng là bên gặp tổn thất nhiều hơn, phía Thiên Minh nói thế nào cũng là Đế Tôn của Ma giới. Ở mặt này, so về thực lực, nhìn bằng mắt thường vẫn có thể nhìn ra bên nào kém,

bên nào chiếm thế thượng phong.

Bên kia, Tần Lạc giống như cùng Vân Tuân Vũ cùng một phe. Bởi vì sao?

Tần Lạc kia không có chống đối Vân Tuân Vũ, mà ngược lại, lại giúp y đối phó với gã hắc y nhân nọ.

"Tam Tôn, quay về Ma giới!" Gã ta một bên vừa công vừa thủ, một bên hướng Thiên Minh nói to.

Nhưng dường như Thiên Minh không từ bỏ ý định đoạt kiếm, hắn ta đến nói cũng chẳng thèm đáp lại.

Gã hắc y nhân lại phóng ra một loạt đinh, tuy rỉ sắt cũ nát, nhưng nó lại vô cùng sắc bén, sức công kích không thua gì bảo đao.

Hàng nghìn cây đinh tạo thành một cái lưới, vây lại hai người bên trong, bắt đầu không chút cố kỵ mà tự động công kích.

Trong lúc này, gã hắc y nhân nọ hướng về phía Thiên Minh, vận ma lực ngăn cản động tác của hắn ta, đồng thời quát cường nói: "Chủ Tôn đã có kế sách mới, nếu ngươi còn tiếp tục, chỉ tổn phá hỏng chuyện tốt của Ma giới chúng ta thôi!"

Nghe thế, Thiên Minh liền dừng tay lại, ánh mắt tràn đầy lãnh ý liếc hắc y nhân một cái thật sâu. Khẽ từ trong miệng hừ ra một tiếng, Thiên Minh mới mang theo bất mãn mà quay sang nói với Biên Á.

"Đi, trở về Ma giới!"

Biên Á vừa nghe hắn ta nói, liền lập tức bật lùi về phía sau mấy bước dài. Toan quay qua nhắc Tần Lạc một tiếng, nào ngờ tầm mắt y vừa chuyển, liền nhận ra điều bất thường.

"Nguy rồi! "Tần Lạc" không phải là Tần Lạc, hắn ta có vấn đề!"

Bởi vì Ma tộc người nào cũng che kín mặt, tráo đổi có khi đều không hay. Tần Lạc có vấn đề, cũng rất khó để phát hiện.

Mà lúc này, không gian lại trở nên xao động dữ dội. Từ trên từng tầng mây đen hạ xuống một hồng y nhân ảnh. Người nọ chân để trần, dung mạo được giấu kín dưới lớp khăn lụa mỏng, chính là Yêu Vương.

Ngay khi Tiểu Cửu vừa xuất hiện, Tần Lạc vốn đang giao đấu liền lập tức biến mất. Song, đồng thời đỉnh lăng cũ kĩ kia cũng đã biến mất một cách lạ thường.

Biên Á nhất thời muốn đuổi theo, lại bị Thiên Minh ngăn lại: "Không cần đuổi theo, bây giờ trở về Hồn Điện trước. Chuyện lần này ta sẽ cùng Chủ Tôn thương lượng, đi thôi!"

Thiên Minh đột nhiên chủ động trở về như vậy, liền có ba suy nghĩ. Thứ nhất, người vừa đến này cùng hắc kết oán thù sâu nặng, nếu ở thời điểm hiện tại so bì thực lực, thì hắc chính là có chút kém phần.

Thứ hai, hắc thêm khát Vân Tú Vô Ảnh, nhưng cơ hội về sau còn nhiều, không cần phải gấp. Thứ ba là chuyện Tần Lạc, việc này trước hết vẫn nên cùng Chủ Tôn thương lượng rồi tính sau.

Ba người cùng nhau trao đổi ánh mắt, đồng loạt quay lưng nhảy xuống thông đạo ngầm. Phía sau còn văng vẳng tiếng nói của Yêu Vương.

"Ô. Tiểu hữu vì sao rời đi gấp gáp như vậy? Nói ra ta vừa đến còn chơi chưa vui đâu." Trong tình cảnh nào thì Tiểu Cửu vẫn là bộ dáng đó. Chỉ là, giọng nói lúc này lại mang theo hận ý.

Nhưng y rất nhanh liền đã bình ổn lại, nhìn thấy hành động liều mạng của Mộc Du Tử, không khỏi nhú chặt mày lại.

"Hải Nguyệt, người có biết vừa rồi người đã làm gì không? Làm vậy người sẽ chết đó!" Đợi khi Mộc Du Tử buông tay, Tiểu Cửu mới kinh hô ra tiếng.

"Ta không sợ chết, ta chỉ sợ mình sống không có ý nghĩa gì." Hắc ho khan hai tiếng, tay trái vịn lấy ngực phải đang rỉ máu.

"Người... thật là...!"

Tiểu Cửu cuối cùng vẫn là nói không nên lời, bất chợt trong đầu nhớ đến một chuyện, liền hỏi: "Đúng rồi. Ta nhận được tín hiệu từ Yêu Thạch, chủ nhân hắc đầu rồi?"

Mộc Du Tử ôm lấy người Vô Ly, tiếp tục truyền linh lực cho y. Còn chưa kịp mở miệng trả lời, bên kia lại đột nhiên phát ra một tiếng nói báo nguy.

"Ca, cẩn thận!"

Vừa nghe được giọng nói này, Tiểu Cửu tựa hồ chẳng cần suy nghĩ mà quay đầu lại. Cảnh tượng y thu được vào tầm mắt, là chủ nhân trên người nhuộm màu đỏ, cả người vô lực nằm đè lên Vân Tuân Vũ.

Hắc... vừa rồi là đỡ giúp y một kiếm!

Chương 119: Rốt cuộc ta sai ở đâu?

Vân Tuân Vũ tựa hồ có chút hốt hoảng, bạch y đều bị nhuộm máu đỏ, nhưng máu này lại không phải của y.

"Chủ nhân!" Tiểu Cửu dường như không kịp suy nghĩ gì, trong lòng ngực đột nhiên trầm nặng, thoáng cái đã ở ngay bên cạnh Vân Ngạo Phong. Y đưa tay đỡ lấy cơ thể của hắn, bàn tay ôm lấy chỗ vết thương trên bụng hắn. Dường như y cho rằng, làm như vậy thì máu sẽ không chảy nữa.

Lúc này, Vân Tuân Vũ cũng đã hồi thần lại, đáy mắt rất nhỏ hiện lên hoảng sợ lạnh lẽo. Y luống cuống tay chân, không biết phải làm thế nào mới tốt.

"Đều tại ngươi, tất cả đều vì ngươi mà hắn bị như vậy!" Tiểu Cửu cắn răng rít ra từng chữ, ánh mắt hung ác trực thẳng nhìn Vân Tuân Vũ.

Đều tại người này, chủ nhân mới thành ra như vậy!

Mặc dù là trong tình huống nào, Tiểu Cửu vẫn luôn thời thời khắc khắc dõi theo sự an nguy của Vân Ngạo Phong. Chủ nhân thích người này như thế nào, y đều biết, chỉ là y luôn cất nó dưới đáy lòng, phủ nhận sự thật.

Cho đến hai ngày trước, Vân Ngạo Phong xuống núi lịch luyện. Tầm quan sát của y thường xuyên bị gián đoạn, rồi họ đến Thê Tam thành, y triệt để không trông thấy chủ nhân nữa, có cái gì đó ngăn

cảm thần thức của y.

Mặc dù có thể thông qua Yêu Thạch để biết được an nguy của chủ nhân. Nhưng không tận mắt chứng kiến, y lại cứ canh cánh trong lòng, lo lắng đến nỗi đứng ngồi không yên.

Tiểu Cửu chờ đợi ngày tương ngộ chủ nhân mấy ngàn năm, khi gặp lại, trong lòng y như có sóng dữ cuộn trào, vui đến khôn tả.

Không ai có thể hiểu được cảm giác gặp lại sau một kiếp là như thế nào!

Yêu Vương cao thượng, trước nay không sợ trời không sợ đất, cũng không sợ chết. Mà điều y sợ hãi nhất, đó là chủ nhân lại một lần nữa rời đi, và sẽ không bao giờ quay trở về.

Khi biết được Vân Ngạo Phong đang gặp nguy hiểm, Tiểu Cửu liền mặc kệ tất cả mà chạy đến đây. Nhưng cảnh tượng mà y nhìn thấy, lại cận kề với sự sợ hãi của y.

Mộng Dư, Trúc Thiên Hải Nguyệt, Mạc Cẩm Ngọc, tất cả đều điên hết rồi. Vì thứ gọi là tình, vì một chữ này mà bất chấp mạng sống của mình, không chút tiếc nuối hay hối hận.

Vân Tuân Vũ biểu cảm vẫn lãnh đạm như ngày nào, thực chất thì trong lòng đã sớm co thắt đau đớn.

Y đau, nhưng y cũng hận, cũng tức giận. Y là con người, không phải khúc gỗ. Y cũng có cảm xúc, nhưng không có ai hiểu được tâm trạng của y lúc này.

Mặc cho Tiểu Cửu có gào thét chất vấn như thế nào, thì Vân Tuân Vũ cũng chỉ im lặng không nói tiếng nào.

Tạo sao người sai lại là y? Hậu đạo khúc chiết, có phải hay không là

ý trời sắp đặt?

Vết thương trên bụng Vân Ngạo Phong vốn dĩ không phải rất sâu, nhưng trên thân chuỷ thủ này có thoa chất độc. Nếu không phải thể chất của hắn khác người thường, có lẽ không thể trụ được một kiếp này.

Ngón tay của Vân Ngạo Phong khẽ động, từ trong mê man tỉnh lại. Vừa mở mắt, đã thấy ngay hai gương mặt quen thuộc. Hắn không có phản ứng gì, chỉ hơi mỉm cười nhìn Vân Tuân Vũ.

Thấy hắn giống như muốn nói cái gì, Tiểu Cửu liền hung ác liếc y một cái, sau đó lo lắng mà nhìn người trong vòng tay: "Chủ nhân, người bị trúng độc rồi, đừng nói gì cả, ta đưa người về chữa thương!"

Vừa dứt lời, Tiểu Cửu liền toan bế hắn lên. Nhưng Vân Ngạo Phong lại kháng cự: "Ta không sao. Một chút độc vật, không gây ra thương tích gì lớn."

Nói nói, hắn liền đưa tay rút ra thanh chuỷ thủ vẫn còn cắm trên bụng, máu cũng theo đó mà chảy ra càng nhiều. Vân Tuân Vũ từ đầu chí cuối im lặng, lúc này rớt cuộc nhú chặt mày, thất thần nhìn vết thương của hắn, muốn nói lại thôi.

"Ca ca, huynh vừa rồi không có bị thương chứ?" Vân Ngạo Phong cựa mình muốn đứng dậy. Hắn không mấy để ý đến thương tích trên người, mặc dù đau nhưng vẫn cố tỏ ra rất ổn.

"Vì y mà người bị thương, cần gì phải quan tâm y như vậy?" Tiểu Cửu lại bắt đầu khó chịu, nhăn mày không chút hảo cảm đối với Vân Tuân Vũ. Chủ nhân bởi vì người này mà bị thương, nhưng y rõ ràng lại chẳng mảy may lo lắng cho chủ nhân.

Vân Ngạo Phong liếc nhìn Tiểu Cửu, mặt hắn lúc này nhìn vào trắng

bệch, tiều tụy hốc hác, căn bản không giống như một người còn sống. Tiểu Cửu nhăn mặt mấy lần, cuối cùng vẫn là cúi đầu, im lặng lắng nghe đối thoại của hai người.

Rất lâu sau, mới nghe Vân Tuân Vũ lên tiếng: "Được rồi, không cần giả vờ quan tâm ta như vậy! Nếu không có vấn đề gì thì ta đi trước."

Vừa nghe y nói, Tiểu Cửu vốn ngoan ngoãn cúi đầu lúc này lại ngẩng phắt lên, trừng mắt nhìn Vân Tuân Vũ: "Người! Hắn vì người trên người mới lưu thương tích. Không một lời cảm ơn, người còn ăn nói như vậy?"

Vân Ngạo Phong dường như bị chấn động nhẹ, ca ca vì sao cứ phải giữ thái độ đó? Rốt cuộc là hắn đã làm cái gì sai?

Nhìn thấy Vân Tuân Vũ xoay người rời đi, Vân Ngạo Phong theo bản năng túm lấy vạt áo của y, thành khẩn nói: "Ca ca, huynh nói cho đệ biết, rốt cuộc là đệ đã làm sai điều gì? Huynh nói, ta nhất định sửa."

Chỉ là, y tựa hồ rất chán ghét mà hất tay hắn ra, đạm thanh nói: "Ta tự tai nghe hết tất cả, người không cần trang, cũng không có gì để nói cả!"

Y rõ ràng là không muốn nói những lời này, nhưng không hiểu sao khi thoát ra miệng lại toàn lời cay đắng. Rõ ràng là trong lòng nghĩ một đằng, ngoài miệng nói một nẻo.

Thất thần nhìn bóng lưng y rời xa, Vân Ngạo Phong chỉ cảm thấy tâm đau như cắt. Ca ca... ngay cả cho hắn một lời giải thích cũng không, vì sao vậy? Y... là chán ghét hắn rồi sao?

"Ca ca, tại sao huynh lại đối xử với ta như vậy? Ta rốt cuộc làm gì sai?" Hét lên một tiếng, Vân Ngạo Phong liền muốn đuổi theo. Nhưng khi hắn vừa chạy được hai bước, trước mắt bỗng tối sầm, chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng rất đau, hắn đã hoàn toàn mất đi ý thức.

Tiểu Cửu bế hấn lên, y rất lo lắng chủ nhân sẽ xảy ra chuyện. Chỉ muốn lúc này đem người về chữa khỏi, bảo hộ hấn một đời.

Nhưng bên tai lại truyền đến một giọng nói bi phẫn: "Mộc Du Tử, người tránh xa ta ra. Ta không muốn nhìn thấy người, cả đời cũng không muốn nhìn thấy người!"

Tiểu Cửu không rõ giữa hai người này xảy ra chuyện gì. Nhưng trong lòng y có một dự cảm không lành.

"Dư. Người đừng như vậy, ta sẽ đi." Đối lập với Vô Ly, Mộc Du Tử lại rất điềm nhiên nở nụ cười. Vô Ly bây giờ tạm thời không nguy hiểm gì, bảo hấn đi cũng được, còn có thể âm thầm bảo vệ y mà.

Nhưng Vô Ly lại giống như người điên đồng dạng, điên cuồng lui về phía sau, tới trước vực. Y hét lớn một tiếng: "Không, người tốt nhất nên chết đi. Người đi chết đi!"

Dứt lời, y liền đã xoay người, trước cái nhìn hoảng hốt của Mộc Du Tử và Tiểu Cửu, y nhảy xuống.

"Hải Nguyệt, người đừng đại dột, quay lại đây!" Ở cùng nhau nhiều năm, Tiểu Cửu đương nhiên hiểu rõ tính cách của Mộc Du Tử.

Chỉ là, y rốt cuộc đã muộn một bước. Mộc Du Tử cũng lao xuống vực rồi!

Sau bao nhiêu năm dài đằng đẳng, cuối cùng con người vẫn không thể định nghĩa được chữ tình, luôn luôn là đối tượng bị nó làm lu mờ lý trí, lún sâu vào điên cuồng tuyệt vọng mà không hề hay biết.

Chương 120: Đạp đổ hi vọng.

Khi Vân Ngạo Phong tỉnh lại, không biết đã qua bao lâu. Hắn chỉ cảm giác được vùng vai cùng bụng đau đau mỗi mỗi, rất khó vận động.

Hắn mở mắt ra, liền đã nhìn thấy phía đối diện là một mặt nhũ thạch. Nó giống như được hình thành từ tự nhiên, nhưng lại càng giống hơn là do con người tác động.

Chỗ này ánh sáng không nhiều, nhưng rất ấm áp, có lẽ là một nơi hắn chưa từng đến. Cố nhịn đau muốn ngồi dậy, lại phát hiện tay phải của mình hơi nặng. Xúc cảm truyền đến từ trên mu bàn tay là một bàn tay khác, đốt ngón tay thon dài, lạnh lạnh.

Vân Ngạo Phong theo bản năng nghiêng đầu nhìn qua, lọt vào tầm mắt là một thân ảnh hồng y, người này... là Yêu Vương - Tiểu Cửu.

Nhưng khác với những lần trước y luôn bịt kín dung mạo, thì bây giờ y lại phơi bày nó ra, giống như cũng không sợ hắn nhìn được.

Dung nhan của y có thể nói là tuyệt sắc khuynh thành. Đường nét trên khuôn mặt nhìn từ góc độ nào cũng rất xuất sắc, cái mũi thanh cao, môi mỏng có chút tím tái nhợt nhạt, rèm mi dài dài cong cong.

Chỉ là, lúc này giữa mi tâm y lại nhú rất chặt. Phảng phất khi đã say ngủ cũng không thể buông bỏ chấp niệm, hoặc là một thứ gì đó rất quan trọng.

Khẽ rút tay ra, Vân Ngạo Phong lại không nghĩ tới làm cho Tiểu Cửu thức giấc. Y giống như không dám ngủ quá sâu, thời thời khắc khắc đều phải có một phần ý thức chìm trong mơ hồ. Chỉ sợ khi ngủ quá sâu, tỉnh lại sẽ không được nhìn thấy chủ nhân nữa.

"Người cuối cùng cũng tỉnh rồi. Thân thể đã đỡ hơn chút nào chưa? Còn chỗ nào không thoải mái không?"

Vừa nhìn thấy Vân Ngạo Phong mở mắt ra, Tiểu Cửu liền đã kích động không thôi. Y từ dưới đất đứng dậy, với tay cầm lấy đồ vật trên chiếc bàn đá đặt ở đầu giường.

"Cháo nguội rồi, để ta đi hâm nóng lại. Người ở đây tĩnh dưỡng cho tốt, đừng suy nghĩ gì cả."

Nói xong, y liền bưng lấy chiếc khay gỗ toan bước ra ngoài. Nhưng vạt áo lại bị Vân Ngạo Phong níu lấy: "Không cần, ta không muốn ăn."

Nghe thấy giọng nói mệt mỏi của hắn, mi mắt của Tiểu Cửu liền khẽ nháy một chút. Ngay lập tức có một chút khó chịu xoay người lại, kìm nén cơn giận.

Nhưng chưa đợi y lên tiếng, Vân Ngạo Phong liền đã giành trước một bước, nói: "Ca ca ta đâu? Huynh ấy ở đâu? Ta muốn gặp huynh ấy!"

Câu này, giống như trực tiếp chạm vào điểm ngứa của Tiểu Cửu. Rốt cuộc, sự tức giận không thể nào kìm nén được nữa, y rống lên: "Nhìn lại bộ dạng của bản thân đi, đều là vì y mà thành ra như vậy. Chịu hết tổn thương này đến tổn thương khác, cuối cùng thì đổi lại được cái gì?"

"Đừng mê muội nữa, y ngay cả một lời giải thích cũng không cho người nói. Người... vì sao lại phải cố chấp như vậy?" Dường như nhận ra mình có hơi lớn tiếng, về sau càng lúc Tiểu Cửu càng nói

nhỏ, cuối cùng chỉ đủ cho hai người nghe thấy.

"Ta muốn gặp huynh ấy, một lần thôi cũng được." Rất lâu sau, Vân Ngạo Phong mới đáp lại. Hắn buông vạt áo của y ra, chống tay muốn ngồi dậy, lại bị cơn đau trên cơ thể ép trở lại trên giường.

Nhìn hắn tựa hồ còn muốn ngồi dậy, mặc dù tức giận, nhưng y vẫn là đưa tay ra đỡ hắn. Lúc này, từ bên ngoài có một luồng gió lạnh thổi vào. Cảm giác thân thể có chút khác biệt, Vân Ngạo Phong mới nhìn xuống.

Nửa người trên của hắn để trần, ở bả vai và bụng được cuốn băng trắng, bên trong hiển nhiên là muốn đắp thuốc.

Xoay người muốn tìm y phục, mặc dù tức giận hắn không biết lo cho bản thân, lại tức giận hắn quá cố chấp, quá ngốc nghếch. Nhưng nếu hắn đã nói chỉ một lần thôi, Tiểu Cửu vẫn không nỡ cự tuyệt.

Bộ y phục ban đầu của Vân Ngạo Phong đã bị nhuộm màu đỏ, lại còn thủng vài chỗ, tất nhiên là không thể mặc lại. Tiểu Cửu liền im lặng đi ra ngoài, lát sau trở lại mang theo một bộ thanh y cho hắn.

"Để ta tự thay, ngươi đi ra ngoài trước đi." Phát hiện y muốn giúp mình thay y phục, Vân Ngạo Phong liền xoay người tránh né, cự tuyệt.

"Thương thế của ngươi vẫn chưa lành..."

"Đã nói để ta tự làm!" Dường như không hề suy nghĩ gì, Vân Ngạo Phong liền đã trực tiếp ngắt lời y. Nói xong mới cảm thấy bản thân có chút thất thố, liền sửa lời: "Ý ta là... ngươi ra ngoài đi, ta có thể tự làm. Vết thương đã không có gì đáng ngại rồi!"

Nếu hắn đã nói như vậy, Tiểu Cửu cũng không muốn mặt dày ở lại, liền đen mặt đi ra ngoài, đến trước động phủ còn không quên bày ra

một lớp kết giới.

Sau khi xác định người đã khuất bóng, Vân Ngạo Phong mới mệt mỏi mà ngồi xuống giường. Bắt đầu tháo miếng vải trên người ra.

Động tác của hắn có chút vụng về, đôi khi còn không cẩn thận đụng vào miệng vết thương. Phải mất hơn một khắc, hắn mới hoàn toàn chỉnh chu xong y phục trên người.

Mặc lên một lớp ngoại y xanh lục cuối cùng, Vân Ngạo Phong liền chậm rãi bước ra ngoài.

Hắn nói muốn gặp Vân Tuân Vũ, vì vậy Tiểu Cửu đưa hắn đến một nơi. Chỉ là, khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này, tâm hắn liền không khỏi thất lại.

Ca ca, huynh đúng là chán ghét ta rồi sao? Vì cái gì lại đối xử với ta như vậy?

Tiểu Cửu nhìn hắn như vậy, thật sự không thể nhẫn nhịn thêm nữa. Ngay khi muốn bước ra đánh cho Vân Tuân Vũ một trận, thì bên tai lại nghe hắn nói: "Đã gặp được huynh ấy rồi, chúng ta cũng về thôi!"

Âm thầm đem một đồng tử ngũ đã chuẩn bị sẵn trong lòng nuốt ngược trở về. Vân Ngạo Phong liền lặng lẽ xoay người rời đi, ánh mắt đượm màu lạnh lẽo hiu hắt.

Hắn thành tâm đến gặp y, chỉ muốn cùng y nói rõ ràng mọi chuyện. Nhưng không ngờ... lại nhìn thấy y dây dưa cùng người khác, đem một tia hi vọng nhỏ bé cuối cùng của hắn đập đổ.

****Ta thật không kiên trì a, muốn hoàn nhanh bộ này. Vậy nên tình tiết câu chuyện sẽ được đẩy nhanh hơn. Cố gắng tiếp thu nhé!**

Cuối cùng sự thật vẫn không thể thay đổi, ta vẫn chỉ là một tấm chiếu

chưa từng trải.

Hỏi một câu nè: Có ghét công không?

Phải trả lời thật lòng nhé.

Chương 121: Cảm thụ không ai hiểu.

****Không có ngược đâu, tại ta ngu quá nên không biết viết đó.**

Vạn nhất không ngờ tới, mọi chuyện lại phát sinh đến mức này.

Hắn trở về Thanh Nguyệt phong, đưa vật liệu luyện đan cho Trắc Từ, về sau ở yên trong Vấn Thiên viện mười ngày.

Cố gắng bác bỏ mọi hình ảnh trong đầu, Vân Ngạo Phong niệm chú tĩnh tâm. Ngày tổ chức Tề Linh đại hội đã cận kề, theo như quy định thì mỗi phong chỉ cần năm người là đã có tư cách tham gia.

Nhưng người trong Thanh Nguyệt phong đều lắc đầu đối với những đại hội này. Vân Ngạo Phong thì lại càng không cần nói.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chớp mắt đã đến Tề Linh đại hội. Đệ tử các phong đều tập trung đến chủ phong của Phái Hướng Linh, cũng chính là Kiếm phong.

Hôm nay, trong Thanh Nguyệt phong cũng thập phần yên tĩnh. Trắc Từ vẫn là thủy chung bầu bạn cùng người trong Hàn Băng động. Đàm Quân Thư và ba người còn lại thì đã kéo nhau đến Kiếm phong xem tỉ thí.

Bây giờ chỉ còn một mình Vân Ngạo Phong. Kể từ lần đó, tâm hắn giống như rơi vào hầm băng, lạnh lẽo tột cùng. Hắn cũng không còn như trước, ít nói hơn, ít cười hơn. Mỗi ngày chỉ biết vùi đầu vào bận

rộn để quên hết thầy mọi chuyện lúc trước.

Cũng đã hơn một tháng rồi, hắn không được nhìn thấy y, giống như... có một chút nhớ...

Đến tối, Vãn Thiên viện chìm trong biển đêm vắng lặng. Vân Ngạo Phong nhắm mắt, nhưng không tài nào dưỡng thần nổi.

Hễ cứ nhắm mắt lại, là trong đầu hắn lại xuất hiện một hình ảnh. bấy lâu nay, hắn tiều tụy hốc hác đi rất nhiều, thân hình vốn thon gọn mảnh khảnh lúc trước, bây giờ chỉ có thể dùng hai chữ gầy gộc để miêu tả.

Lúc này, tiếng gió bên tai bỗng trở nên sắc bén, theo bản năng cảm giác được nguy hiểm, Vân Ngạo Phong liền nghiêng người tránh đi.

Đến khi nhìn lại, chỉ thấy một cây chủy thủ cắm trên cột gỗ xa xa sau lưng hắn. Nhìn kỹ sẽ thấy, có một mảnh giấy nhỏ được gấp gọn gàng dính trên mũi kiếm. Vân Ngạo Phong hơi nâng mi mắt, rút thanh chủy thủ ra, cầm lấy mảnh giấy.

Nội dung trong bức thư này rất đơn giản, chỉ vồn vện có hai chữ: Xuống núi. Cũng không chỉ rõ địa chỉ, thời gian.

Trong một tờ giấy trắng rộng lớn, lại chỉ viết lên hai chữ nhỏ bé như vậy. Thật giống với bản thân Vân Ngạo Phong lúc này.

Khẽ rũ mi mắt, hắn liền bất vi sở động đem Vân Tú Vô Ảnh triệu hoán ra. Tay trái đặt trên thân kiếm dài mảnh lạnh lẽo, dùng lực nhẹ rạch một đường ở giữa lòng bàn tay. Ngay tức khắc, máu chảy ra thấm ướt hoa văn trên mặt kiếm, liền bị nó hút lấy.

Mặc kệ máu vẫn chảy không ngừng, Vân Ngạo Phong liền đã trực tiếp ngự kiếm một đường rời khỏi núi Hướng Linh, đi đến Thê Tam thành.

Bởi vì Vân Tú Vô Ảnh là bảo kiếm Thiên giai, nên xét về tốc độ, độ sắc bén, lực công kích hay phòng thủ đều đứng trên một tầng cao nhất định.

Vân Ngạo Phong vẫn còn nhớ thiếu niên tên Biên Á kia, nhưng hẳn không muốn quản nữa, hẳn quá mệt mỏi rồi. Huống chi cũng đã qua lâu như vậy rồi.

Đứng trước Ma Vực, Vân Ngạo Phong rũ mắt nhìn xuống vách đen sâu hun hút trước mặt. Bất tri bất giác, lại nhớ đến những lời Yêu Vương đã nói.

Mộc Du Tử và Vô Ly rơi xuống vực thăm, hiện giờ không rõ sống chết!

Gió lạnh thổi qua, đem y phục cùng tóc đen dưới ánh trăng mờ ảo thổi tung bay. Ánh mắt của Vân Ngạo Phong vẫn chăm chăm nhìn dưới vực.

Hơn một tháng rồi, một chút động tĩnh của hai người họ cũng không thấy. Có lẽ người cũng đã không còn.

Không biết đứng ở đây bao lâu, Vân Ngạo Phong rốt cuộc vẫn xoay người. Hẳn đi không có điểm dừng, cho đến khi đứng trước một tia sáng nhàn nhạt, mới vô thức dừng lại.

Ánh nến truyền ra từ một tiểu điểm bên đường, phía đối diện là một tửu lâu khang trang, rộng lớn. Nhưng nó không có ánh đèn.

Giống như nhận ra điều gì, Vân Ngạo Phong mới ngẩng đầu lên nhìn, lọt vào tầm ngắm là ba chữ Nhất Sinh Điểm không lớn không nhỏ.

Lia mắt đến trong đại sảnh, ở đó ngồi một lão bá tóc bạc. Người nọ nhắm mắt, giống như đã ngủ. Nhìn cảnh tượng này, Vân Ngạo

Phong lại vô thức nhớ đến những khởi đầu từng xảy ra ở đây.

Ở đây, cho hắn biết tình cảm trong lòng đối với y là cái gì. Ở đây, cũng cướp đi thứ quan trọng nhất của hắn, không rõ nguyên do. Là khởi nguồn, cũng là kết thúc.

Không mấy tò mò vì sao tiểu điểm này lại mở cửa vào lúc này, Vân Ngạo Phong tiếp tục sải bước trên đường.

"Nhất Sinh Điểm, một đời người may mắn lắm mới có thể trông thấy một lần. Người lại một lần bước vào, một lần đứng trông. Thật không biết nên nói người vận khí xui xẻo, hay là nói người vận khí không tốt đây?"

Dường như cho rằng mình nghe lầm, thân thể khẽ khựng lại, Vân Ngạo Phong quay đầu nhìn lão bá trong đại sảnh. Nhưng khi hắn chăm chú lắng nghe, thì ngoài không gian tĩnh mịch ra lại chẳng có tiếng gì nữa.

Hắn trực tiếp bỏ qua nghi vấn nhỏ trong lòng, ngược lại quay về Thiên Nguyệt phong.

Trong bức thư kia chỉ viết: Xuống núi. Không đề cập đến địa điểm, vậy vừa rồi hắn cũng được tính là đã xuống núi rồi, đơn giản chỉ là mượn cớ để khuây khỏa tinh thần thôi.

Đã sắp bước vào giờ Dần, không lâu nữa trời sẽ sáng, Vân Ngạo Phong không thích điều đó. Nếu có thể, hắn ước cả đời mình chìm trong bóng đêm vô cùng tận. Mặc dù cảm giác đơn độc lạc lõng, nhưng tâm trạng lại được thả lỏng rất nhiều. Để khi hắn rơi lệ, chỉ có một mình hắn biết.

Nhưng cuối cùng, điều mà hắn không mong muốn cũng phải theo quy luật tuần hoàn.

Triêu dương lên, tâm tàn! Đêm buông xuống, tâm lạnh!

(Triêu dương là bình minh).

Hắn chỉ có thể cố gắng sống trong tuyệt vọng, với một cái vỏ bọc ta
ổn.

Chương 122: Hắc là kẻ sát nhân.

Theo sau Trắc Từ đi vào Hàn Băng động, Vân Ngạo Phong cũng không cảm thấy lạnh run như lần đầu bước vào.

Lần này, Trắc Từ dẫn hắc vào đến một chỗ rất rộng. Bốn phía là bốn bức tường băng trắng trong toả hàn khí, ngay chính giữa là một khối băng ngàn năm, bên trên nằm một người.

Người này sắc mặt trắng bệch, màu môi tái nhợt. Đầu tóc từ lâu đã biến bạc, nhưng cũng không vì thế mà làm giảm độ tuấn mỹ của y.

Bên ngoài, xung quanh Hàn Băng động được Trắc Từ bày ra mười lớp kết giới, và năm trận pháp ngăn cách.

Hôm nay nhận được truyền âm của sư phụ, Vân Ngạo Phong cũng không nhiều lời, trực tiếp theo như sư phụ nói mà đi đến đây.

Không khí mang theo hơi lạnh, hít vào làm khô cổ họng. Hắc khẽ nuốt yết hầu, mặt vô biểu tình nghe Trắc Từ đọc thoại một khắc đồng hồ. Trong quá trình sư phụ nói, Vân Ngạo Phong cũng chỉ chăm chú lắng nghe, thực sự kiên nhẫn lạ thường.

Nghe Trắc Từ vừa nói xong liền muốn quỳ xuống trước mặt hắc. Bậc làm sư lại quỳ gối dưới chân đồ nhi, quả thật là trái với luân thường đạo lý. Vì vậy, hắc kịp thời đỡ lấy khuỷu tay của sư phụ, trong lòng đã âm thầm hiểu rõ ý của đối phương.

Chính là trước kia hai người từng làm ra một cái giao dịch.

Luyện cấm đan? Hắc không ngại. Nhưng chỉ xem linh lực của hắc có đủ hay không.

Trắc Từ là muốn Vân Ngạo Phong luyện chế Hồi Sinh đan. Hắc biết sư phụ muốn hồi sinh cho người nào, hắc cũng biết đây là cấm kỵ, trái với đạo lý. Nghịch thiên được phẩm, không được lưu hành ở tu chân giới.

Nhưng hắc đã làm giao dịch, Trắc Từ cũng coi như đã hoàn thành xong một bên giao dịch điều kiện. Chỉ còn hắc, bây giờ đã đến lúc thực hiện rồi.

Hắc không sợ rước họa vào thân, vả lại, trạch nhật bất như chàng nhật. Đã nhận của người ta, thì nên báo đáp lại. Cũng giống như dám nói dám làm, dám làm dám chịu.

Không vòng vo nhiều, Vân Ngạo Phong liền đã ngồi khoanh chân dưới nền băng cứng cáp, lạnh buốt. Bắt đầu dựa trên sách hướng dẫn, bốc vật liệu để vào trong lò luyện đan, sơ chế bước đầu, sau đó mới vận dụng linh lực từ từ chế đan.

Muốn luyện ra một viên Hồi Sinh đan không phải chuyện dễ dàng gì. Ít nhất, cần năm đến bảy ngày bảy đêm, thuốc mới có thể thành hình. Đặc biệt là, người có thể chất Âm Dương mới có thể đem nó kết thành hình được.

Trong quá trình luyện đan, phải sử dụng linh lực đều đặn, không được thiếu hụt. Người khác cũng không thể quấy rầy, chỉ cần sơ xẩy một chút, thì không riêng gì công sức đổ sông đổ biển, mà còn ảnh hưởng đến người luyện đan.

Trắc Từ ngồi khoanh chân ở phía sau Vân Ngạo Phong, truyền linh lực cho hắc. Mặc dù tâm tình có kích động cùng hồi hộp, tuy vậy Trắc Từ vẫn là cố gắng bình ổn tinh thần, tránh cho việc không hay

xảy ra.

Bên ngoài bố trí trận pháp và kết giới dày đặc, cho dù không có người hộ pháp, cũng không sợ người ngoài nhìn thấu dị thường bên trong.

Qua đi hai ngày, linh lực cũng không tiêu hao quá lớn. Thuốc trong lò luyện đan đã có dấu hiệu kết hình.

Bốn ngày qua đi, Vân Ngạo Phong bắt đầu cảm thấy toàn thân dần mất đi khí lực. Nhưng thuốc cũng đã hình thành được hơn một nửa.

Lại qua thêm một ngày một đêm nữa, rốt cuộc bên trong lò luyện đan đã xuất hiện một viên cấm dược mang theo nhiệt khí nhàn nhạt. Kích thước của Hồi Sinh đan rất nhỏ, màu sắc cũng chỉ thuần túy là đỏ thẫm, thập phần chói mắt.

Ngay khi cấm dược bên trong dần dần điểm hiện ra sắc thẫm đỏ. Thì phía trên sơn động cũng đã bắt đầu xảy ra dị tượng, cho dù kết giới và trận pháp ngăn cách rất dày đặc. Nhưng vài dị tượng nhỏ vẫn là tránh không khỏi biến hóa.

Mây đen bắt đầu giăng kín bầu trời, từng tia sấm như ẩn như hiện vũ động không ngừng. Nó giống như biểu hiện cho sự giận dữ của trời cao, lại có người cả gan bất chấp trái với ý trời mà luyện cấm dược.

Âm thanh ùng ùng vang lên trên cao, nếu như linh khí không chảy dồn về một phía, tất cả hiển nhiên sẽ rất bình thường.

Nhưng hiện giờ, linh khí khắp nơi giống như bị hút cạn. Từng tia sét lại chỉ đánh xuống một chỗ, điều này, khiến cho rất nhiều người hoài nghi.

Nếu như có người thăng tiến cảnh giới, nhất định cũng sẽ không gây ra dị tượng lớn như vậy. Vì thế, có rất nhiều người cho rằng đây là

biểu hiện thần vật giáng thế.

Tất cả bèn tò mò kéo nhau đến Thanh Nguyệt phong, ngay cả chương môn và các phong chủ cũng không nhận được hiệu kỳ.

Nếu như không có kết giới ngăn cản, có lẽ cả thiên hạ này đều sẽ đua nhau chạy tới đây cướp đoạt bảo vật.

Lúc này, phát hiện Hồi Sinh đan đã hoàn toàn hoàn chỉnh. Vân Ngạo Phong mới mệt mỏi mà đặt hai tay trên đầu gối, nhắm mắt dưỡng thần, trên trán còn rịn ra mồ hôi lạnh.

Đã sớm cảm nhận được khí tức hỗn độn bên ngoài, Trắc Từ liền mặc kệ bản thân linh lực sắp cạn, nhanh chóng lấy Hồi Sinh đan dứt cho người trên băng đá.

Trắc Từ làm ra hành động rất nhanh, tựa hồ sợ người khác sẽ cướp mất đan dược. Hẳn hiểu rất rõ, Đoàn Lễ tuyệt đối sẽ không cho phép hắn tự tiện luyện chế cấm dược.

Nhưng vì cứu người kia, hắn ích kỷ một lần. Mặc dù biết sẽ liên lụy đến Vân Ngạo Phong, nhưng hắn không thể chịu đựng được thêm nữa, hắn muốn bên cạnh y.

Ánh mắt mong đợi nhất nhất đặt trên người kia. Thật lâu sau, bất chợt Trắc Từ bừng tỉnh lại, hắn quay người quỳ xuống trước mặt Vân Ngạo Phong, dập đầu mấy cái: "Đa tạ người, đa tạ người."

Nghe giọng nói vui đến run run của sư phụ, Vân Ngạo Phong nhất thời không kịp phản ứng.

Lúc này, tiếng rền vang cũng đã nhỏ dần. Chỉ là, phía ngoài cửa động, kết giới dường như đang bị người nào đó phá hủy.

Nhận ra dị trạng, hai người liền đồng thời nhìn nhau, không hẹn mà

cùng chạy ra ngoài. Ở đây đã tụ tập rất nhiều đệ tử, mà người đang phá vỡ từng tầng kết giới, lại chính là Đoàn Lễ.

Nhưng, chưa kịp nói gì. trong đám đông liền đã truyền đến một tiếng kinh hô: "Hắn. Chính là hắn. Hắn là kẻ sát nhân!"

Nhìn theo phương hướng giọng nói, Vân Ngạo Phong mới phát hiện một nhóm người lạ mặt. Mà người vừa rồi, lại đang chỉ thẳng vào mặt hắn: "Hắn là kẻ giết người, hắn là sát nhân. Đáng chết ngàn vạn lần!"

Giọng nói mang theo âm hoảng, khiến cho Đoàn Lễ cũng phải dừng lại động tác, nhúu mày kinh nghi.

****Drama đây.**

Mặc dù hơi nhảm, nhưng cuối cùng tình tiết máu chó cũng đã lên sàn.

Chương 123: Ngậm máu phun người.

Đám người lạ mặt kia trên thân mặc y phục giống nhau, trên tay cầm kiếm, có lẽ là đệ tử của một môn phái nào đó.

Vừa nghe thiếu niên nọ nói xong, liền có vô số ánh mắt hướng về phía Vân Ngạo Phong mà nhìn. Từng trận xô xao to nhỏ, hết thầy đều lọt vào tai hắn.

"Vị công tử này có lẽ là nhằm lẫn rồi đi? Thời gian gần đây hai chúng ta ở gần nhau, hoàn toàn không đi ra khỏi núi, làm sao có chuyện hắn là kẻ sát nhân chứ." Bước ra khỏi kết giới, Trắc Từ liền nghi kỵ hướng ánh mắt nhìn thiếu niên nọ.

"Tuyệt đối không thể làm được, ta chính mắt nhìn thấy hắn giết người. Hơn nữa, còn là giết một nhà cô cô của ta." Bị nhìn, thiếu niên cũng không có cảm thấy sợ hãi. Ngược lại, lại càng hùng hùng hổ hổ khẳng định.

Trong âm điệu còn mang theo bi thương, khiến cho rất nhiều người đều đồng cảm với thiếu niên.

Trước mắt có hai vấn đề quan trọng, Đoàn Lễ cũng phần nào khó xử. Cuối cùng, vẫn là quyết định làm sáng tỏ sự việc gần hơn.

"Công tử luôn khẳng định hắn là kẻ giết người. Vậy xin hỏi, người có chứng cứ gì không?" Liếc nhìn Trắc Từ một cái đầy thán trách. Một phần là bởi vì thanh danh của toàn phái, một phần

xuất phát từ lòng khó hiểu, Đoàn Lễ liền quay sang hỏi thiếu niên nọ.

"Ta..." Bị hỏi như vậy, dường như không thể tiếp lời nổi. Thiếu niên ấp a ấp úng một hồi, sau đó giống như nhớ ra cái gì đó, thò tay mò từ đai lưng ra một vật.

"Đây là chứng cứ." Thiếu niên giơ lên ba cái phi tiêu, lại nói: "Hôm đó Mã Liên cũng nhìn thấy, một gia đình ba người chỉ trong một động tác chớp nhoáng của hắn liền đã ngã xuống đất. Chúng ta không kịp ngăn cản, nhưng cho dù ra mặt, thực lực chênh lệch quá lớn, kết cục của chúng ta cũng chỉ có một con đường chết mà thôi."

Lúc này, ở bên cạnh thiếu niên đã bước lên một nam tử. Người này nhìn ngoại hình giống như trẻ hơn thiếu niên kia vài tuổi, Mã Liên gật đầu: "Đúng là như vậy! Những lời Bách Xuyên sư huynh nói đều là sự thật."

Đám đông người qua người lại, tùm năm tùm bảy xúm đầu vào nhau mà bàn tán vô cùng sôi nổi.

"Chỉ bằng một hai câu nói không rõ thực hư của các người, đã muốn kết tội người khác. Cầm lên một ám khí, liền nói người ta là kẻ sát nhân. Điều này, ta e là cần suy xét, tra hỏi rõ ràng hơn."

Người vừa nói, không ai khác chính là Đàm Quân Thư. Y cũng là người hiện đại, đối với những loại hình kết tội vu oan này, trong phim kiếm hiệp giang hồ hay học sinh vườn trường, đều phải có một tình huống như thế.

Mà đại đa số đều xuất phát từ lòng đổ kỵ, hoặc là chướng mắt. Khi còn ở hiện đại, y thích nhất là ngồi xem phim rồi suy luận này nọ, những tình tiết giống vậy y chỉ liếc mắt một cái là nhìn thấu được.

"Vậy xin hỏi công tử, chuyện này xảy ra cách đây bao lâu rồi? Địa điểm là nơi nào?" Nghe lời Đàm Quân Thư nói thật sự rất có lý, Đoàn

Lễ liền quay sang, tiếp tục tra khảo thiếu niên tên Bách Xuyên kia.

"Chuyện xảy ra ở Thê Tam thành, đã được năm ngày!" Người trả lời không phải Bách Xuyên, mà là Mã Liên: "Vốn chúng ta chưa bẩm báo ngay, là bởi vì lúc đó người vẫn chưa chết."

"Nhưng trong phi tiêu này hiển nhiên là có độc. Lưỡi tiêu chỉ xẹt nhẹ qua vết hầu, vốn không thể lấy mạng người, lúc đó chỉ là đánh ngất bọn họ. Nhưng độc tố trong này phát tác chậm, năm ngày sau khi chất độc đã ngấm vào xương tủy mới cùng lúc bùng lên, trực tiếp đoạt mạng người."

Đưa tay cầm lấy ba phi tiêu từ tay Bách Xuyên, Mã Liên một bên nói, một bên lại giơ tay thật cao, đem đồ vật bên trong đều lọt vào tầm nhìn của đám người.

Trong giây lát nghe Mã Liên nói, Trắc Từ không khỏi nhú mày. Trong lòng dường như ngờ ngợ ra điều gì đó, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra.

Bầu không khí trở nên nặng nề, Đoàn Lễ quay người xoa xoa huyết thái dương, hỏi Vân Ngạo Phong: "Cách đây năm ngày, người từng xuống núi sao?"

"Có xuống!" Dường như không chút do dự nào, Vân Ngạo Phong liền đã không nhanh không chậm, thành thật trả lời.

Mặc dù đã mơ hồ nhìn thấy được chân tướng, chỉ là trước mắt còn có một tầng sương mù dày đặc, che đi câu trả lời mấu chốt nhất, gió thổi cũng khó tan đi. Khiến người ta đã ngờ ngợ đáp án, nhất thời lại không dám suy đoán lung tung.

"Ta đúng thật đã đến Thê Tam thành vào năm ngày trước, vào buổi tối!" Trái lại với sự xôn xao náo động của mọi người, Vân Ngạo Phong lại rất bình tĩnh, điềm nhiên mà khai báo mọi chuyện.

Nghe hấn thừa nhận, Bách Xuyên liền giống như muốn đổ thêm dầu vào lửa, thừa cơ chen mồm vào: "Chính miệng hấn cũng đã thừa nhận rồi. Đoàn chương môn, tội đồ ở ngay trước mắt, ngài tốt nhất nên nhốt người vào ngục giam, tránh cho sau này hấn lại đi gây họa, giết người vô tội khắp nơi."

"Chương môn sư bá, lời của người ngoài không thể tin bừa. Đệ tử vẫn là xin người tra xét rõ ràng." Đàm Quân Thư nhất quyết không chịu lép vế, hướng Đoàn Lễ cúi người khom lưng.

Đoàn Lễ nhắm mắt gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu. Nào ngờ, còn chưa có người nào lên tiếng, lại nghe Vân Ngạo Phong nói: "Ta đích thực đã đến Thê Tam thành vào năm ngày trước. Nhưng, tất cả những lời bọn họ vừa nói, đều là ngậm máu phun người!"

Những người ở đây, đầu óc đã quay mòng mòng, khó hiểu vô cùng tận. Người thì nói giúp Vân Ngạo Phong, kẻ thì không ngừng hắt nước bắn lên người hấn. Nghe đi nghe lại, vẫn là im lặng tiếp tục lắng nghe.

Vô tình, ánh mắt của Vân Ngạo Phong lướt qua một nơi, phát hiện một bóng hình ngày đêm hấn mong nhớ. Nhưng chỉ là vô tình lướt qua, hấn liền đã giả vờ như chưa từng phát giác, lặng lẽ quay đầu lại.

Chương 124: Nhốt vào lao ngục.

"Hay cho câu ngậm máu phun người." Từ hư không truyền tới một giọng nói. Lời này vừa dứt, tất cả mọi người đồng dạng quay trái quay phải, hòng tìm kiếm chủ nhân của giọng nói này.

Chưa kịp nhốn nháo bao lâu, bên cạnh Đoàn Lễ liền đã xuất hiện một thân ảnh màu đen, từ đầu đến chân đều che kín mít.

Người nọ tuy không rõ danh tính là gì, nhưng hắn ta vẫn tỏ ra rất thành kính, cúi người chắp tay hướng Đoàn Lễ hành lễ: "Đoàn chương môn, tại hạ mạo muội chen vào chuyện này, chứng cứ Vân công tử là kẻ sát nhân, nằm trong tay tại hạ!"

Con người co rút, Trắc Từ, Đoàn Lễ, tất cả mọi người đều trợn trừng mắt, mang theo vẻ nghi hoặc cùng kinh ngạc.

"Ta không giết người!" Lời này nói ra rất chắc chắn, khiến cho bất cứ kẻ nào cũng đều phải câm nín.

Đoàn Lễ trong tâm khế động, lập tức nhíu mày nhìn hắc y nhân: "Trước tiên xin hỏi cao danh quý tính của các hạ là?"

Hỏi ra câu này, là bởi vì Đoàn Lễ vẫn chưa tin vào hắc y nhân. Nhưng, giây tiếp theo khi người nọ bỏ mũ trùm xuống, nhìn thấy khuôn mặt kia, Trắc Từ lẫn Đoàn Lễ liền giật mình.

"Biểu đệ!" Kinh hô một tiếng, tựa hồ kính động đến hồ đồ. Đoàn Lễ

liền muốn túm lấy vai người kia, quan sát từ đầu đến chân xem có chỗ nào tổn hại hay không. Trong ngữ âm không khống chế được tràn ngập vui sướng, quan tâm.

Chỉ là, lúc tay vừa duỗi ra, còn chưa chạm vào người nọ, đối phương liền đã lui về phía sau né tránh: "Đoàn chương môn, tại hạ trước giờ, chưa từng có biểu ca, cũng không bao giờ có biểu ca. Ngài nhận lầm người rồi!"

Biết người nọ có lẽ không muốn khơi lại chuyện cũ, Đoàn Lễ cũng đành thôi. Che miệng ho khù khụ hai tiếng, trở về thái độ như bình thường: "Có lẽ là nhận lầm người."

"Nói chuyện chính. Tần Lạc, người nói chứng cứ ở trong tay mình? Là chứng cứ gì?" Nhận thấy không khí đột nhiên trở nên càng nặng nề, Trắc Từ bèn thận trọng quay đầu hỏi Tần Lạc.

Mà khi nghe cái tên này, Vân Ngạo Phong không tránh khỏi nhú mày kinh nghi. Tần Lạc, lúc trước ở Ma Vực, hẳn nhớ vị Đế Tôn kia có kêu một cái tên như vậy.

Mặc dù cảm thấy ngờ ngợ, nhưng Vân Ngạo Phong lại tự trấn an bản thân ở trong lòng: Chắc chắn chỉ là trùng tên thôi!

Hắn chuyển tầm mắt sang một chỗ, nhìn thấy nét mặt của Vân Tuân Vũ cũng hơi lộ vẻ sốt sắng, nghi hoặc.

Nào ngờ, vừa tự trấn an xong, Tần Lạc lại thả xuống một quả bom, đem hết thảy suy nghĩ của hắn đều đánh tan, nổ tung bùng.

"Vị công tử này, còn nhớ lần trước ở Ma Vực không? Ta chính là người gọi Tần Lạc hôm đó, không biết độc trong người công tử đã giải hết chưa? Có phải rất đau khổ không?" Khi nói ra những lời này, Tần Lạc đột nhiên áp thấp giọng, trầm thấp lạnh lẽo, mang theo hàn khí bức người.

Từ bên ngoài nhìn vào, có vẻ như đây là một lời quan tâm. Nhưng đối với Vân Ngạo Phong, là người trong cuộc hẳn hiểu rất rõ, Tần Lạc là đang muốn gây khó dễ cho mình.

Song, lời hắn nói không hề có thiện ý, mà trong đó phảng phất ẩn chứa vô vàn sự phẫn nộ. Đây chính là, trong bông bọc kim.

Và lại, Vân Ngạo Phong đã hiểu rõ người ra tay muốn giết Vân Tuân Vũ hôm đó là ai. Chỉ là, hắn vẫn không tài nào hiểu được mục đích của người đó là gì.

"Đa tạ Tần Lạc công tử quan tâm, độc của ta đã giải hết rồi!" Mặc dù cười nhạo trong lòng, nhưng ngoài mặt, hắn vẫn gắng gượng nặn ra một nụ cười vô cùng thân thiện. Cũng không có bối rối, trái lại, lại rất bình thản mà đối đáp.

Không phải người trong cuộc, hết thầy đều cho rằng đây chỉ là một cuộc đối thoại bình thường.

"Vậy Mạc công tử, người có nhận ra thứ này không?" Tần Lạc lấy ra một miếng ngọc bội màu trắng ngà có đeo dây đỏ, giơ lên trước mặt Vân Ngạo Phong.

Hắn hơi giật mình, không hiểu Tần Lạc vì cái gì lại gọi mình bằng Mạc công tử. Nhưng khi phản ứng lại, hắn càng không biết tại sao mình lại giật mình. Ngay lúc nhìn thấy miếng bạch ngọc tinh mỹ kia, hắn liền trở nên kích động.

"Đây là ngọc của ta, sao lại ở chỗ của người?" Vừa nói, Vân Ngạo Phong cũng đồng thời giật lấy miếng ngọc, giống như đem thứ rẻ tiền này quy thành báu vật mà nâng niu.

Đây... là miếng ngọc bội mà ca ca đã cho hắn. Từ trước tới giờ, vẫn luôn giữ trên người, trân quý cực kỳ, khó hiểu vì sao Tần Lạc lại lấy được nó.

"Mọi người cũng nghe rồi đấy, hấn thừa nhận đây là ngọc của mình. Còn nữa, tối năm ngày trước, ta cũng tận mắt chứng kiến hấn ta giết người! Về sau ta đến hiện trường, vô tình nhặt được miếng ngọc bội này!" Thừa cơ, Tần Lạc liền đổ một xô nước bẩn lên người Vân Ngạo Phong.

Chuyện đã đến mức này rồi, Đoàn Lễ và Trắc Từ cũng không thể qua loa nói lỏng được, hai người đồng dạng liếc mắt nhìn hấn, bất ngờ lại nghe Đàm Quân Thư nói: "Một miếng ngọc mà thôi, ngoài chợ đâu đâu cũng có bán. Vậy xin hỏi, dựa vào cái gì liền muốn hất nước bẩn vào người hấn?"

"Đoàn chương môn, ngài không thể vì bệnh vực môn hạ đệ tử của mình mà đánh mất thanh danh Phái Hướng Linh được. Chúng ta tuy rằng nằm dưới trướng Chu chương môn, ngài ấy lại không có mặt ở đây, nhưng những lời ta nói, đều là thật!"

Bách Xuyên lúc này vô cùng mạnh miệng, bởi vì sao? Vì người gọi là Tần Lạc này, cũng đứng về phía hấn ta. Vì vậy, tiến một tấc liền muốn tiến thêm một thước.

Đoàn Lễ có vẻ khó xử, nhưng vẫn quay qua nói với Vân Ngạo Phong: "Vân sư diệt, vậy người đành chịu một chút thiệt thòi. Tạm thời nhốt người vào lao ngục trước, đợi khi mọi chuyện được sáng tỏ thì sẽ thả người!"

"Sư huynh, trăm nghe không bằng một thấy. Chi bằng chúng ta cứ tự thân điều tra đi, nếu như hấn thật sự làm những chuyện này, khi đó kết tội hấn vẫn chưa muộn!" Trắc Từ sau khi nghe Đoàn Lễ nói, liền buông lời biệt hộ.

Dù sao hai người cũng là sư đồ, hấn còn bất chấp nguy hiểm giúp mình luyện cấm đan, cứ trơ mắt nhìn hấn vô cớ bị giải vào lao ngục, Trắc Từ cũng cảm thấy thật không cam tâm.

Chương 125: Kế hoạch phía sau.

Đối với câu nói tạm thời nhốt vào lao ngục của Đoàn Lễ, Vân Ngạo Phong cũng không tỏ vẻ gì. Nhưng hẳn mặc kệ, không có nghĩa là người khác cũng mặc kệ.

Chỉ là, có một người cũng chẳng mấy quan tâm chuyện này.

Sau khi Vân Ngạo Phong bị mang đi, rất nhiều người cũng đã giải tán. Chỉ còn lại Đàm Quân Thư, Trắc Từ và một số người thân cận.

"Sur huynh, mọi chuyện vẫn chưa rõ ràng, sao có thể hành sự tùy ý như vậy chứ?" Âm thanh mang theo một cỗ tức giận kìm nén, Trắc Từ liền nhíu mày khó hiểu nhìn Đoàn Lễ. Trước giờ, hẳn chưa bao giờ làm như vậy.

"Chưởng môn sư bá, ta lấy tính mạng ra đảm bảo, sư đệ chắc chắn là bị oan, đệ ấy không phải loại người vô nhân đạo như vậy!" Ở bên cạnh sốt ruột sôi sục cả ruột gan, Đàm Quân Thư rốt cuộc cũng có cơ hội chen miệng vào nói.

Đối diện với hai người cứng đầu này, Đoàn Lễ lại chỉ thờ dài, phát tay đuổi người: "Mấy tên tiểu tử các ngươi thì hiểu cái gì, mau về đi!"

"Nhưng mà..." Lời vừa ra khỏi miệng, liền đã bị một tia lãnh ý cắt ngang. Nhận thấy ánh mắt khác thường của Đoàn Lễ, Phương Dục Nghi và Mạc Thủy ở bên cạnh liền nhanh tay kéo Đàm Quân Thư đi.

Bấy giờ, chỉ còn lại lắc đắc vài người cũng nối đuôi nhau rời đi. Bảo vật giáng thế gì đó, còn ai dám ở lại để truy tìm?

Đợi tất cả đều đi rồi, Đoàn Lễ mới chậm rãi xoay người nghiêm túc nhìn Trắc Từ: "Dẫn ta đi gặp y!"

"Nhưng mà sư huynh, người còn chưa trả lời vấn đề của ta." Trắc Từ sau khi nghe hẳn hỏi về việc này, liền có chút mất tự nhiên mà chuyển tầm nhìn sang chỗ khác, đổi đề tài.

"Vậy được, theo ý nguyện của đệ." Đoàn Lễ xoay người, nhìn vào trước cửa động: "Nhưng trước tiên đệ phải dẫn ta vào gặp y!"

Chần chừ hồi lâu, Trắc Từ mới đưa ra quyết định, hóa giải kết giới cùng trận pháp.

Nếu Đoàn Lễ đã phát hiện, thì không cần phải dấu diếm nữa. Trắc Từ đã hiểu rõ, sư huynh là muốn tốt cho mình, không muốn người khác phát giác bọn họ luyện cấm đan.

Bước vào trong động, Đoàn Lễ ngay cả run cũng không run một cái.

Nhìn người nằm trên giường băng, vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Cũng đúng, qua nhiều năm như vậy rồi, muốn tỉnh lại chỉ sợ phải qua hôm nay.

"Người đã gặp rồi, sư huynh giải thích cho ta đi. Vì sao không làm rõ mọi chuyện? Lần này huynh hành xử quá khác thường." Ngồi bên khối băng lạnh lẽo, nắm lấy bàn tay từ lâu đã lạnh ngắt của người kia, Trắc Từ liền một lần nữa đưa ra câu hỏi.

Đoàn Lễ quay mặt nhìn vào vách tường băng, nhắm mắt lại nói: "Sư đệ quên rồi sao? Tần Lạc là người của Tần gia, mà Tần gia lại là một ẩn tộc, thế lực so với chúng ta còn muốn lớn mạnh."

"Đúng thật, đệ đã quên rồi." Trắc Từ khẽ lẩm bẩm trong miệng, lại tiếp tục lắng nghe tiếng nói vang vọng từng hồi trong động.

"Lần này Tần Lạc tìm đến tận đây, e rằng không phải điềm lành gì. Hôm nay ta làm như vậy, thực chất là đang bảo vệ cho hấn."

Nghe vậy, Trắc Từ bắt đầu ngờ ngợ, giống như phát hiện điểm lợi. Chỉ là, vẫn chưa hoàn toàn nghĩ ra đó là gì: "Sur huynh, ý của huynh là?"

"Xem ra đệ vẫn chưa hiểu dụng ý của ta." Đoàn Lễ xoay người lại, nhìn Trắc Từ nói: "Ý của ta là lấy tiến làm lùi. Nếu như ở trước mặt nhiều người nói giúp cho tên tiểu tử đó, thì sẽ càng làm cho bọn họ hoài nghi, chèn ép hấn."

"Vậy chi bằng nhốt hấn lại, tránh cho tiếp xúc với rắc rối. Đợi khi tìm ra chân tướng sự việc, mọi chuyện lắng xuống, nếu như hấn thật sự là vô tội, đến lúc đó trả lại trong sạch cho người ta cũng chưa muộn!"

Nghe xong, Trắc Từ gật gù như đứa trẻ hiếu học. Nhưng rất nhanh, hấn liền đã tìm ra điểm bất lợi: "Sur huynh, nếu như đám người Bách Xuyên kia tìm hấn gây khó dễ thì sao? Còn chưa kể tới vị biểu đệ nào đó của huynh, hấn sẽ dễ yên sao?"

"Việc này đệ không cần lo, ta tự có sắp xếp." Hé mắt nhìn xuống, Đoàn Lễ lấy tay xoa xoa ấn đường, phiền hà thở dài một hơi.

"Còn chuyện của đệ nữa, tự ý luyện cấm đan, đệ có biết hậu quả là gì không?" Nói tới cơ sự này, Đoàn Lễ dường như ngữ khí đột nhiên thay đổi, trở nên lãnh khốc hơn, phảng phất pha lẫn tức giận.

"Ta biết!" Trắc Từ lúc này mới ngẩng đầu nhìn sắc mặt Đoàn Lễ, lại đột ngột quỳ xuống nền đất lạnh giá phía dưới: "Ta biết bản thân mình quá ích kỷ, ta không nên lôi hấn vào mớ hỗn độn này. Là ta sai, huynh muốn trách phạt thế nào cũng được!"

"Được rồi. Đệ đứng dậy đi!" Nghĩ nghĩ, Đoàn Lễ cuối cùng vẫn là mềm lòng: "Chuyện này chưa có mấy ai biết, ta sẽ không đề cập tới. Coi như bỏ qua cho đệ lần này, lần sau đừng tái phạm nữa."

Mím môi, Trắc Từ mang theo một chút áy náy thoát ần thoát hiện, đứng lên đối diện với Đoàn Lễ: "Đa tạ sư huynh, sẽ không còn lần sau nữa!"

"Đệ có lẽ đã mệt rồi. Nghỉ ngơi cho tốt, ta đi sắp xếp chút chuyện."

Nhìn theo bóng lưng đang khuất dần kia, Trắc Từ âm thầm ghi nhớ ân tình của sư huynh đối với mình. Hắn cảm thấy hôm nay bản thân nói thật nhiều, có lẽ vì Vân Ngạo Phong đã không màng rắc rối đáp ứng yêu cầu quá đáng của hắn đi?

Ừ, có lẽ vậy, suy cho cùng cũng chỉ là xuất phát từ lòng biết ơn mà thôi!

Thở dài, Trắc Từ liền quay lại ngồi bên cạnh giường băng, nắm lấy những ngón tay thon dài của người trên giường. Nghĩ tới sắp được nói chuyện với y, cùng nhau chống đối thế sự nhân tình, hắn lại nhin không được cười rộ lên.

Chỉ là, khuôn miệng đã lâu không nhếch lên, lúc này cười rộ có chút là lạ.

Đưa tay vén tóc bạc, đặt xuống một nụ hôn trên trán y, đáy lòng tiềm phục một niềm vui khôn tả.

"A Từ, ngươi cuối cùng cũng sắp trở về rồi, ta rất nhớ ngươi."

Chương 126: Bọn họ chưa chết.

Ở trong lao ngục, nhưng Vân Ngạo Phong cảm thấy đối đãi ở nơi này thật sự quá tốt. Ngoại trừ hơi lạnh, hơi ngọt ngọt ra, thì hết thấy mọi thứ đều ổn.

Chỉ là, trong lòng hắn bây giờ ngũ vị tạp trần. Có đủ điều để suy ngẫm, nếu bây giờ muốn trốn khỏi đây, đó lại là một chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng Vân Ngạo Phong bỏ trốn rồi, người khác sẽ nghĩ gì? Tất nhiên là sợ tội bỏ trốn, tăng nặng tội danh.

Ngồi trong gian ngục giam, Vân Ngạo Phong nhắm mắt dưỡng thần. Thực chất thì trong đầu lại đang nghĩ đến rất nhiều chuyện, từ bên ngoài nhìn vào, một bộ dáng nho nhã tĩnh lặng, thực sự khiến người khác vừa liếc mắt đã say lòng.

Ánh sáng ở đây không nhiều, nhưng thị lực của hắn tốt, tất cả có bao nhiêu đồ đạc, hắn vừa đảo mắt một cái liền đã nhìn ra.

Ngoại trừ bộ bàn ghế mà Vân Ngạo Phong đang ngồi, cũng chỉ có đúng một tấm nệm nằm trong góc phòng. Từ đầu chí cuối, hắn vẫn chưa thể tin, đây lại là đãi ngộ dành cho tù nhân.

Trời đã vào đông rồi, tiết trời cũng thay đổi, vừa vận trùng khớp với tâm trạng của hắn, lạnh lùng vô giá.

Hắn thể chất đặc biệt, không sợ lạnh, cũng chẳng sợ nóng. Cứ ngồi yên một chỗ, cho đến khi nghe tiếng xích sắt leng keng kêu bên ngoài, hắn mới từ từ mở mắt.

Chỉ thấy đó là một tên canh ngục, trên người mặc khôi giáp thô đen, tay cầm một hộp gỗ, có lẽ là mang thức ăn tới.

Người nọ thấy hắn đã mở mắt, cũng khẽ gật đầu coi như chào hỏi, ngay lập tức đặt hộp thức ăn lên trên bàn: "Vị sư huynh này, hồi nãy có một người nhờ ta mang đồ đến cho người."

"Đa tạ, đã làm phiền rồi!" Liếc nhìn hộp gỗ trên bàn, ngay khi thiếu niên canh ngục kia chuẩn bị rời khỏi, tầm mắt của Vân Ngạo Phong lại lia đến phòng giam ở bên cạnh, liền thuận miệng hỏi: "Huynh đệ. Có thể hỏi một câu không?"

Thiếu niên xoay người nhìn hắn, sau đó gật đầu: "Huynh có gì xin cứ hỏi tự nhiên!"

Thấy thiếu niên thân thiện hòa đồng, Vân Ngạo Phong khẽ mỉm cười, đặt ra câu hỏi: "So với ta, đãi ngộ của những người ở đây hình như không được tốt lắm?"

Sở dĩ hắn hỏi như vậy cũng là có nguyên nhân. Ở đây, hắn có chỗ nằm chỗ ngồi ổn thỏa, sạch sẽ. Nhưng những tù nhân bên cạnh cũng chỉ một thân y phục mỏng manh, rách rưới, cũ kĩ. Ngay cả một tấm chiếu trải nằm cũng không có, chỉ có thể lấy đất làm nệm, lấy trần làm màn.

"Bọn họ tội ác tài trời, tiếp tay cho Ma giới, đãi ngộ đương nhiên sẽ khắc nghiệt hơn. Ta chỉ biết như vậy, cái khác thứ lỗi không thể giải đáp!" Thiếu niên này tuy chỉ là lính canh ngục, nhưng lời lẽ và cách hành xử đều hữu lễ tràn đầy phép tắc.

Sau khi khóa cửa lại, thiếu niên cũng không có nán lại quá lâu liền đã

rời đi. Lúc này, Vân Ngạo Phong mới chú ý tới hộp gỗ tròn tròn đặt trên bàn. Mặc dù không cảm thấy đói bụng, nhưng hắn vẫn vươn tay kéo hộp gỗ lại gần.

Mở nắp ra, bên trong là một đĩa màn thầu, một đĩa thịt khô cay, còn lại là một chút bánh điểm tâm đơn giản.

Tất cả đều tỏa ra một mùi hương đặc trưng, thơm ngát, đều là những thứ hắn thích ăn. Nhưng Vân Ngạo Phong vẫn cảm thấy không có khẩu vị, không muốn ăn.

Nhìn hai bên trái phải phòng giam, hắn đã vào đây được một thời gian, không biết bây giờ là mấy giờ. Hắn cũng chẳng biết hộp thức ăn này là do ai mang tới, vốn muốn chia cho mấy vị huynh đệ bên cạnh, nhưng lại sợ thức ăn bị người tẩm thuốc độc.

Cuối cùng, suy nghĩ hồi lâu, Vân Ngạo Phong mới vươn tay bốc một cái màn thầu tròn vo lên nếm thử trước tiên. Dù sao thì thể chất của hắn đối với các loại độc được bình thường cũng không sợ mấy.

Đợi khoảng một khắc, không phát hiện bất kỳ dị thường gì. Vân Ngạo Phong mới yên tâm, đem chia đều tất cả thức ăn, đưa sang hai phòng giam bên cạnh, chỉ giữ lại cái màn thầu ăn dở mới này.

"Huynh đệ, các ngươi lại đây ăn chút đồ đi." Hắn đến gần, đem đĩa thức ăn qua từ khe sắt phía dưới. Bấy giờ hắn mới phát hiện, trong phòng này cư nhiên lại có một đứa trẻ con tầm mười hai, mười ba tuổi, mặt mày lấm lem đầy bùn, quần áo đã sớm không còn mấy chỗ lành lặn.

Cũng không quản bọn họ tội ác tày trời, Vân Ngạo Phong lúc này lại đột nhiên dấy lên một tia thương cảm. Một đứa trẻ tuổi tác còn nhỏ như vậy, tại sao lại phải chịu cảnh này? Chẳng lẽ... nó cũng tiếp tay cho Ma giới, tội ác bất xá hay sao?

Những phòng giam khác, dường như đều là hai, ba người ở chung.

Chỉ vừa mới nghe thấy có đồ ăn, đứa trẻ vốn đang nằm dưới đất kia đột nhiên động đậy, dùng hai tay cố gắng lết về phía này.

Vân Ngạo Phong thấy vậy liền bất giác nhíu mày, hẳn lại phát hiện, đứa trẻ này thế mà đã bị phế hai chân. Hoàn toàn mất đi khả năng đi lại, chỉ có thể bò, lết.

Lúc này, người còn lại trong phòng cũng bật nhồm người, chạy ngay về phía đĩa thức ăn. Bất chấp hai tay dính đầy bùn đất, người nọ liền đã cầm lấy hai cái màn thầu, trên miệng thì vẫn không ngừng đa tạ hẳn.

Giống như nhớ đến đứa trẻ kia, người nọ liền vươn tay nhắc cả chiếc đĩa lên, đem đặt trước mặt đứa trẻ.

Nhẹ nhồm cười cười, Vân Ngạo Phong lại cầm lấy số bánh còn lại, mang cho phòng còn lại. Bọn họ dường như đã lâu ngày không có gì vào bụng, đói đến độ ăn đến hưng hăng, tựa như con thú nhỏ đang điên cuồng cắn xé con mồi.

Hắn nhìn ra, biết những người này đều đã bị phế bỏ tu vi, mới không thể trốn thoát khỏi nơi này.

Đúng lúc này, bên ngoài lại truyền đến tiếng leng keng của xích sắt va chạm. Vân Ngạo Phong vốn nghĩ là lính canh ngục, nhưng khi nhìn rõ người vừa đến, hắn liền không khỏi ngạc nhiên.

"Chủ nhân. Theo ta ra khỏi đây, Mộc Du Tử và Vô Ly chưa chết. Bọn họ quay trở về rồi!" Âm thanh có chút kích động, gấp gáp. Tiểu Cửu một phát liền đã dùng tay không bứt đứt sợi xích, đập cửa xông vào.

Chương 127: Phá thai.

"Người bỏ đứa bé trong bụng đi!" Từ căn nhà tranh xơ xác vang lên một tiếng nói, phảng phất người nọ đang cố gắng kìm nén tức giận, từng câu từng chữ đều là rít ra từ kẽ răng.

"Sẽ không, đó là hài tử của ta." Âm thanh này lại khác, mềm yếu vô khí lực. Nhưng trong đó lại hàm chứa một tia kiên quyết mãnh liệt, giống như mưa giông bão lớn cũng không thể quật ngã được.

Lúc này, bên ngoài gian nhà tranh, Vân Ngạo Phong ẩn thân đứng đó. Chỉ vừa mới nghe hai câu nói này, hắn đã biết là chuyện gì xảy ra.

Trước kia Mộc Du Tử từng uống nhầm Dựng Tử Thủy, trong khoảng thời gian qua, có lẽ giữa hai người bọn họ đã xảy ra những chuyện đi quá giới hạn.

Vân Ngạo Phong nhíu mày, đợi một lúc mới lại nghe thấy tiếng động: "Đây là dược phá thai, chỉ cần người uống nó rồi, tất cả mọi chuyện coi như chưa từng xảy ra."

Dường như Mộc Du Tử đang suy nghĩ, rất lâu cũng không nghe thấy tiếng trả lời. Chỉ có Vô Ly, lại một lần nữa tức giận gầm lên: "Người bắt buộc phải uống. Người mau uống đi, chỉ cần bỏ đứa bé trong bụng đi, tất cả những chuyện trước kia ta đều sẽ xóa sạch!"

"Ta không uống. A..." Nghe được giọng nói mềm yếu vô lực của Mộc

Du Tử, lại nghe tiếng ly vỡ. Vân Ngạo Phong thầm nghĩ không ổn, bọn họ chẳng lẽ nào là đang vật lộn?

Hắn có xúc động muốn xông vào xem xét tình hình, nhưng bị Tiểu Cửu ở bên cạnh giữ lại.

"Người mau uống đi, đừng để sau này ta sẽ hận người!" Âm thanh của Vô Ly truyền đến, chỉ là kèm theo đó còn có rất nhiều tiếng động khác nhau. Tiếng động gấp gáp, làm lòng người càng thêm sốt ruột.

"Được. Ta uống..."

Nghe thấy Mộc Du Tử đồng ý, Vân Ngạo Phong rốt cuộc cũng không kìm nổi nữa, trực tiếp giải thuật ẩn thân, không chút báo trước mà chạy vào trong phòng.

Phản ứng đầu tiên của hắn, chính là nói lớn một câu: "Nhị ca, huynh quá đáng lắm rồi đấy!"

Nhưng cho dù có nói cái gì đi chăng nữa, thì cũng đã không kịp rồi, phá thai được đã bị Mộc Du Tử nuốt xuống rồi.

Nghe thấy giọng nói của Vân Ngạo Phong, Vô Ly tức thì đình chỉ mọi hành động: "Tiểu Phong, là đệ!"

Trong đầu dâng lên xúc động muốn chạy lại ôm hắn vào trong lòng. Nhưng Vô Ly lại đột nhiên biến đổi thần sắc, liên tục thụt lùi về phía sau mấy bước, mày nhíu càng chặt.

Y cứ cảm thấy có cái gì đó không đúng, lúc trước, cảm giác nhận được từ Tiểu Phong không phải như vậy. Hiện tại... vì sao lại xa lạ, khác biệt nhiều đến mức này?

Lúc này, Vân Ngạo Phong mới nhanh chóng tiếp cận Mộc Du Tử, đỡ lấy bàn tay đã sớm lạnh ngắt không chút nhiệt độ của hắn. Bấy giờ mới cảm thấy không bình thường, cả người Mộc Du Tử mềm nhũn,

sắc mặt tái trắng, ngay cả đứng cũng không thể vững.

Nhận ra dị thường, Vân Ngạo Phong liền đưa hai ngón tay, đặt trên mạch tượng ở cổ tay của Mộc Du Tử. Chỉ một giây ngắn ngủi, hần liền đã bất giác nhú mày lại, trong lòng nặng trĩu xuống.

Kinh mạch đứt đoạn, toàn thân đều là chất độc, tu vi mất hết, linh lực cũng chẳng còn sót lại chút nào. Theo tình hình này, nếu như Mộc Du Tử không uống được phá thai, thì sinh linh nhỏ bé trong bụng cũng không thể nào sống nổi.

Nhưng vừa nghĩ đến Vô Ly cư nhiên làm ra một chuyện không có tính người như vậy. Hải tử chỉ sợ chưa thành hình, liền đã bị y ép đến chết.

Nhanh chóng lấy ra một viên đan dược, nhét vào bờ môi trắng bệch khô khan của Mộc Du Tử. Vân Ngạo Phong lúc này mới dời tầm mắt đến trên người Vô Ly.

"Nhị ca, huynh quá đáng lắm. Đây là hải tử của huynh, là cốt nhục của huynh, huynh có biết không?!" Vân Ngạo Phong tức đến độ trong mắt hần lên tơ máu, từng chữ tựa hồ đều là rít ra từ kẽ răng: "Huynh tàn nhẫn lắm!"

Câu cuối cùng hần hạ thấp âm lượng, nhưng đủ để bốn người trong phòng đều nghe thấy.

Tuy chưa biết tình hình cụ thể là như thế nào, nhưng qua một số lời nói, hành động của Vô Ly, Vân Ngạo Phong đã có thể phỏng đoán được sơ lược mọi chuyện.

"Ta, ta xin lỗi... Tiểu Phong, ta xin lỗi!" Vô Ly thì thầm như cơn gió mạnh mẽ lướt qua bên tai, trong giọng nói phảng phất mang theo bi thương cùng cực.

"Bây giờ huynh xin lỗi thì giúp ích được gì!" Vân Ngạo Phong gầm lên, hẳn không thích cái chết. Nhưng hẳn lại không có cách nào để cứu sống sinh linh chưa thành hình kia.

Nhìn trán Mộc Du Tử bắt đầu chảy ra những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu. Khí sắc càng lúc càng xấu đi, tiều tụy hốc hác đến bất ngờ.

Vân Ngạo Phong có thể nhận thức được Mộc Du Tử đang dần dần mềm yếu, tựa hồ là muốn buông xuôi tất cả vậy.

Nhịp thở không ổn định, phập phồng lúc nhanh lúc chậm. Cảm giác bụng dưới đang không ngừng thắt lại, co rút đau đớn. Mộc Du Tử chỉ nghe đầu vang lên ong ong, đau đến hít thở không thông.

Từ hạ thể của Mộc Du Tử chảy ra một chất lỏng ấm nóng, máu tươi nhuộm đầy y phục màu đen trên người.

Vô Ly giống như cũng có chút hốt hoảng, vừa rồi... y đã giết chết cốt nhục của chính mình sao?

Từ đầu đến cuối, Tiểu Cửu chỉ ở một bên quan sát tình hình. Lúc này y mới chậm rãi lắc đầu mấy cái.

Tuổi thọ của Mộc Du Tử vốn đã chia cho Vô Ly một nửa. Lúc này lại bị trúng độc, sảy thai. Linh lực không còn, hẳn bây giờ so với phạm nhân còn muốn vô dụng, thọ mệnh cũng sắp đến lúc phải tuyệt rồi.

"Người không cảm thấy đau sao? Hẳn hi sinh rất nhiều thứ chỉ để kéo dài mạng sống cho người. Thậm chí, vì người mà mất hết tu vi, phế phủ bị ngâm trong khí độc. Hẳn làm nhiều thứ như vậy, chỉ vì muốn người được sống vô tư vô lự. Nhưng mà, đến cuối cùng người vẫn phụ bạc hẳn. Mộng Dư!"

Vô Ly không tin trợn mắt nhìn chằm chằm vào Tiểu Cửu, mi tâm nhăn thành một đường, trong mắt hàm chứa nộ khí: "Người nói dối!"

Người nói dối! Người căn bản không hề biết, hã làm sao có thể trúng độc chứ! Các người đừng bịa đặt."

Âm thanh gấp gáp này, tựa như đang chứng minh sự sợ hãi và điên đảo của chủ nhân.

**Ài. Nói thật chứ, không ngược nữa đâu, tin ta đi. Chỉ là, khi viết tới đây, ta cảm thấy càng lúc càng bug nhiều hay sao ấy.

**Kiểu ta có lối suy nghĩ của trẻ nhỏ á, bởi vì không nghiên cứu sâu vào một vài vấn đề, nên ở đây hư hỏng rất nặng a.

**Ai vô tình lướt qua xin hãy để lại một hồn, một phách và một trái tim để làm động lực.

Chương 128: Ma tộc phá cổng tự loan

Tất cả mọi chuyện trở nên rối bời. Người trong phái Hương Linh, và những người làm khách đều dè chừng đối với Vân Ngạo Phong. Lúc này lại gán cho hắn một cái danh, sát nhân máu lạnh, sợ tội bỏ trốn.

Ngay cả Đoàn Lễ cũng không ngờ lại xảy ra loại sự ngoài ý muốn này. Nhất Vân Ngạo Phong trong ngục, chỉ muốn bảo vệ hắn, không bị người khác chèn ép. Nhưng hiện tại vẫn chưa rõ vị trí của kẻ sát nhân này là ở đâu.

Mọi người đều hoang mang lo sợ, sợ cái mạng của mình không giữ được!

Nhưng tất cả đều có chung một thắc mắc. Một đệ tử mới nhập môn không lâu, lại có thể gây ra tội ác tày trời, khiến người người ghê sợ.

Chẳng những vậy, hắn còn từ đâu lôi ra một đồng quan hệ phiến toái.

Lúc này, Đoàn Lễ, Trắc Từ và các vị phong chủ, trưởng lão đều đang tụ tập ở đại sảnh Ngọc Hồi điện nghị sự.

Đúng lúc, bên ngoài chạy vào một đệ tử, cước bộ gấp gáp. Ngay cả bẩm báo một tiếng cũng không kịp liền đã hô lên: "Chưởng môn sư bá, Ma tộc ở bên ngoài đang công phá Cổng Tự Loan trước lối vào núi."

"Cái gì? Ma tộc?" Kịch động từ trên bảo tọa đứng lên, Đoàn Lễ liền cảm thấy khó hiểu, lại hỏi đệ tử kia: "Bọn chúng dám xông vào Cổng Tự Loan. Vậy chúng ta cũng không nhận được tín hiệu. Thiên Kính chẳng lẽ bị vỡ rồi?"

Đệ tử kia gật đầu: "Chường môn sư bá, các vị trưởng lão, tình thế bây giờ vô cùng cấp bách. Các sư huynh sợ là không cầm cự được bao lâu, lần này Ma tộc người đông thế mạnh, chia ra công phá ở nhiều nơi. Nhân giới chúng ta e là không tránh khỏi kiếp nạn này."

Chỉ chờ đệ tử kia nói xong. Các vị trưởng lão không nhiều lời liền đã đồng loạt xông ra ngoài, trực tiếp đi đến Cổng Tự Loan.

...

Sau khi xem xét thương thế trên người Mộc Du Tử, Vân Ngạo Phong liền đem hắn đến nằm trên giường.

"Người ra ngoài đi. Ta muốn yên tĩnh một lát!" Mộc Du Tử thì thảo yếu ớt trong cổ họng. Vân Ngạo Phong chỉ đành ra ngoài, cũng không muốn làm phiền đến không gian yên tĩnh này.

Vừa xảy ra kinh động, biết tâm trạng của Mộc Du Tử không được tốt. Vì vậy, Vô Ly và Tiểu Cửu từ lâu đã bị Vân Ngạo Phong đuổi ra ngoài.

Nhẹ nhàng khép cánh cửa lại, thở dài một hơi. Trong thâm tâm lúc này chỉ muốn tìm nhị ca xả giận một trận.

Nhưng khi hắn quay đầu lại, chỉ nhìn thấy Tiểu Cửu một mình đứng ở kia, hắn theo bản năng liếc mắt tìm kiếm bóng dáng còn lại, nhưng tiếc rằng một chút dấu vết cũng không có.

"Không cần tìm nữa, nổi điên bỏ đi rồi!" Như nhìn hiểu tâm ý của Vân Ngạo Phong, Tiểu Cửu liền lãnh lãnh đạm đạm buông một câu.

Chỉ là, viên đá đỏ lửa y luôn cầm trên tay lúc này lại phát sáng, ánh sáng mờ ảo mờ lung, lúc chập chờn lúc bùng lên. Tiểu Cửu ngay tức khắc nhíu mi: "Nguy rồi. Kết giới đang bị công đánh. Chủ nhân, người cứ ở yên chỗ này, không có chuyện gì lớn tuyệt đối không được đi lung tung."

Nói rồi, Tiểu Cửu chợt lóe đã biến mất. Vân Ngạo Phong hơi thất thần, trong tâm giống như bị một hòn đá đè nặng, rất khó chịu.

Ở đây là Linh Sơn, địa bàn của Yêu Vương. Hắn lại không thông tuệ đường đi, nhìn quanh, xuyên qua tầng tầng núi rập, hắn bỗng dừng phát hiện dị tượng.

Trên bầu trời nhàn nhạt sáng, cứ nhiên lại xuất hiện một đồ án phức tạp.

Trên trời không có mây, không có nắng. Dưới một phong nền xanh thẳm lại tự dừng dựng lên một đồ án màu đỏ, chói mắt vô cùng.

Dường như không kịp suy nghĩ, Vân Ngạo Phong liền đã cưỡi lên Vân Tú Vô Ảnh, ngự kiếm thẳng một hướng mà đi tới. Trực giác cho hắn biết, có chuyện không lành xảy ra.

Không ngoài dự liệu. Vừa đến nơi, nhìn thấy cảnh tượng máu me đầm đìa, thương vong vô số. Các sư huynh đệ ngã xuống đất, nhưng vẫn kiên quyết đứng dậy một lần nữa.

Ở kia có một cánh cổng rộng lớn, hai bên được thiết kế hình hai con Hoàng Long, uy vũ trấn chĩnh, hùng phong đại chấn, dũng mãnh vô cùng.

Trước cổng giống như một quảng trường rộng rãi. Nhưng ở nơi đó, cứ nhiên lại xuất hiện Ma tộc.

Đúng lúc này, không gian xung quanh bỗng dừng lưu động mạnh

mẽ. Trong nháy mắt, đối diện với Ma tộc là mười mấy vị trưởng lão, trong đó có Đoàn Lễ và Trắc Từ, à không, phải nói là Quân Diễn Chi.

Bản thân Trắc Từ kia cũng đã tỉnh lại rồi, chỉ là nhiều năm không hoạt động, thân thể còn yếu ớt, chưa kịp thích ứng. Nhưng dù y có khỏe lại, thì cũng không thể xuất trước mặt quần chúng trong thiên hạ.

Bởi vì sao?

Vì thế nhân đều biết rằng, Trắc Từ đã chết. Nếu hiện tại đột ngột lộ diện, e là sẽ bị người đời châm ngòi lửa. Thậm chí còn là bí truy sát, Quân Diễn Chi cũng là khó thoát tội.

Liếc mắt nhìn một vòng chung quanh, Đoàn Lễ trong mắt hiện lên phần nộ: "Ma giới các người đúng là hèn hạ không gì bằng, thừa nước đục thả câu, công thành chiếm đất."

Đã có rất nhiều đệ tử bị thiệt mạng, những người còn sống sót hoặc là bị thương dè chừng từng bước lùi ra phía sau Cổng Tự Loan.

Trong tầm ngắm của Vân Ngạo Phong thế nhưng hiện lên hình dáng của một người. Bạch y đẫm máu, mặt mày huyết tinh vương vấn, nhưng đôi mắt đen thẳm như vực sâu kia lại giống như ánh lưu quang, lạnh lẽo tột cùng nhưng cũng rất nổi bật.

Trong lòng dâng lên một cảm giác chua xót, Vân Ngạo Phong liền hạ mình xuống đất. Lúc này, hắn mới chú ý đến những đệ tử ở Thê Tam thành vẫn còn chưa rời đi.

Hắn muốn vươn tay dìu y một chút, nhưng khoảng cách quá xa, không thể với tới được...

Chương 129: nguyệt nhi của ta...

Cổng Tự Loan có thể tạm thời ngăn chặn Ma tộc tiến lên núi. Nhưng bây giờ nó đã bị hủy hoại gần nửa, đã vô cùng bạc nhược, chỗ hỏng rách càng lúc xuất hiện càng nhiều.

Nguy hiểm đang cận kề, Ma tộc tùy thời có thể phá cổng. Thiên Kính bên trên Cổng Tự Loan đã vỡ vụn không còn một mảnh.

Mặc dù thương vong nhiều vô số kể, nhưng hiện giờ, những đệ tử khác cũng đã thành công rút khỏi ma trảo của bọn chúng, tiến đến sau cổng.

Người bị thương nặng thì được đưa đi chữa trị, người có thể trụ được thì ở lại.

Người dẫn đầu Ma tộc, thế nhưng lại là Ma Đế Tam Tôn - Thiên Minh. Bên cạnh hắn ta là Biên Á, một bên ma khí ngút ngàn, một bên linh khí tổn trọng quá nửa.

Lúc này, quảng trường trước Cổng Tự Loan nằm la liệt thi thể, có địch có ta.

Thiên Minh một thân áo bào màu đen, loáng thoáng sát khí hùng hực. Trong mắt lộ ra vẻ hung ác, sau khi nhìn thấy Đoàn Lễ, hắn ta lại càng không dung từ, dùng lực lượng bản thân mà phá cổng.

Tựa như một con dã thú đã lâu không nhìn thấy con mồi, điên cuồng lao vào cắn xé. Lần này Ma tộc xâm nhập Nhân giới, e là đã lên kế

hoạch chuẩn bị hết thảy, không dễ gì thất thủ.

Đoàn Lễ cũng vận linh lực bay lên không trung, đối diện với Thiên Minh, nhẹ nhàng buông một tiếng: "Hừ! Thủ đoạn thấp hèn!"

Nghe vậy, Thiên Minh chỉ cười nhếch thật sâu, híp mắt nguy hiểm, thông thả nói: "Chúng ta là Ma, các ngươi là Nhân. Đã là Ma thì cần gì phải quang minh chính đại? Nhưng ngược lại, chơi trò lén lút chẳng phải càng thú vị hơn sao?"

Đoàn Lễ không có gì để biểu thị, trong lòng đã sớm ghen thành một cục.

Các vị trưởng lão cũng không rảnh rỗi, người giúp trấn giữ Cổng Tự Loan, người thì quay về trị thương cho các đệ tử.

Đưa mắt nhìn hướng Vân Tuân Vũ, Vân Ngạo Phong vẫn còn đang ẩn thân, liền bất giác muốn bước về phía y.

Nhưng đúng vào lúc này, trên trời tinh quang chợt lóe. Chỉ thấy một đạo thân ảnh nguyệt sắc đáp xuống trước Cổng Tự Loan, điều này làm suy chuyển tầm mắt của Vân Ngạo Phong.

Người vừa hạ xuống liền đã giống như phát điên, không chút cố kỵ lẫn vào đám người Ma tộc. Vài đạo kiếm khí xuất ra, kiếm quang mờ mờ. Chỉ trong chốc lát, đã có vô số Ma nhân bị giết chết.

Vân Ngạo Phong sau khi nhìn rõ dáng dấp đó liền kinh động, người vừa đến, không ai khác chính là Vô Ly, nhị ca.

Chỉ mới trôi qua một tháng, nhưng Vô Ly thật sự thay đổi rồi. Từ một người da mặt dày, thích xu nịnh đệ đệ, trở thành một người máu lạnh tàn nhẫn, điên cuồng. Ngay cả cốt nhục của bản thân cũng nỡ tay giết chết.

Xông qua Cổng Tự Loan, Vân Ngạo Phong liền thẳng hướng Vô Ly mà lao vào, muốn kéo y ra khỏi nguy hiểm.

Biên Á hơi kinh ngạc trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm vào Vô Ly: "Ha. Mộng Dư, hóa ra ngươi vẫn còn chưa chết?"

Nhưng ngược lại, Vô Ly không đáp lời. Một thân nguyệt sắc y phục đã tả tơi đến không nổi nhìn thẳng, bụi bặm dính đầy. Bộ dạng nhếch nhác vô cùng, trong mắt vẫn vện tơ máu, tỏ rõ chủ nhân của nó đang rất tức giận.

Mộng Dư. Tại sao lại là Mộng Dư!

Vô Ly ôm lấy đầu mình. Y ghét cái tên này, y không thích cái tên này. Tại sao ai cũng nhắc tới nó?! Vì cái gì gọi y như vậy!?

Lúc này, Vô Ly bị Ma tộc bao vây. Chỉ là, y tựa hồ không nhìn trước được tình cảnh này có bao nguy hiểm.

Vân Ngạo Phong muốn kéo y ra, nhưng quanh y có quá nhiều người, căn bản không có khe hở nào để chen vào.

Vô Ly chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ, từng cơn lại từng cơn truyền đến, đè ép tâm trí y. Nhưng bất tri bất giác, trong đầu lại ần ần hiện hiện xuất hiện một cái tên - Hải Nguyệt, Nguyệt Nhi...

Hải Nguyệt là ai? Khi nhắc đến cái tên này, Vô Ly lại cảm thấy một trận đau nhói ở lồng ngực.

Y rốt cuộc bình tĩnh lại, cắn răng nhịn đau, gào lớn một tiếng, lại đem kiếm đánh về phía Biên Á cùng thủ hạ.

Giống như điên như dại, Vô Ly chỉ muốn quên đi cái tên trong đầu, vứt hết tất cả, chìm vào hư vô.

Từng đường kiếm khí sắc bén lóe lên, song song với đó, lại có thêm

vài tên Ma tộc ngã xuống. Nếu chỉ dùng tu vi của y, nhất định sẽ không có lực công kích mạnh mẽ như vậy.

Nhưng y mang tu vi của hai người, ngay cả Biên Á cũng khó lòng cản nổi.

Đường kiếm mà Vô Ly tung ra không có thứ tự cùng quy luật, chỉ đơn giản là đón đỡ theo bản năng. Mặc cho trên người đã có vô số vết thương, máu tươi nhuộm đỏ y phục.

Chỉ bằng một thời gian ngắn ngủi, Vô Ly liền đã đem nhóm người vây quanh mình giết chết hơn phân nửa. Những người còn lại đều cầm kiếm chĩa thẳng vào y, trong mắt đã hiện lên vài phần sợ sệt.

Nhưng Vô Ly đã kiệt sức hoàn toàn rồi, chỉ có thể khụy gối xuống đất. Nhưng vừa ngừng lại, trong đầu lại hiện lên cái tên Hải Nguyệt. Từng dòng ký ức như nước lũ đổ xô vào đại não của y, thực sự rất đau.

Sau một hồi, y chợt mở mắt ra, lẩm bẩm trong miệng: "Hải Nguyệt... Đúng rồi! Ta phải đi tìm Hải Nguyệt, Nguyệt Nhi của ta..."

Tay chống kiếm đứng lên, Vô Ly loạng choạng tiến về một phía, hoàn toàn xem nhẹ vô số mũi kiếm đang chĩa vào người mình. Y chỉ muốn đi tìm Nguyệt Nhi...

Trong lòng hoảng sợ tột cùng, trong thời gian qua rốt cuộc y đã gây ra những chuyện gì? Nguyệt Nhi liệu có hận y không?

Chỉ là, lúc Vô Ly vừa bước được vài bước, sau lưng liền vang lên một âm thanh sắc nhọn. Đồng thời, một giọng nói khắc nghiệt cùng truyền đến: "Mộng Dư, ngươi còn muốn chạy? Lần trước ngươi thoát chết, lần này sẽ không may mắn như vậy đâu, nộp mạng đi!"

Lời vừa dứt, một thanh kiếm liền lao đến. Vô Ly vốn tưởng bản thân

sẽ chết, nhưng không cảm thấy đau đớn chút nào.

Chỉ là... cả người y giống như bị người đè nặng, vô lực chống đỡ ngã về phía trước.

Tâm can gào thét, khi Vô Ly quay đầu lại, liền không khỏi ngớ ngàng. Trái tim co thắt đau đớn, trừng to mắt nhìn người trong tay mình, gương mặt này... sao lại trắng bệch như vậy?

Sau khi phản ứng lại, Biên Á đã rút thanh kiếm ra. Trong mắt hơi kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại trở nên lạnh lùng như lúc đầu, trên mũi kiếm nhỏ xuống một giọt máu tươi.

Vô Ly luống cuống tay chân, đem người trong tay ôm chặt, để hắn dựa vào vai mình, sống mũi cay cay.

"Nguyệt Nhi, ta xin lỗi... Nguyệt Nhi của ta." Khi y nói ra lời này, giọng điệu đã run đến khó nhận ra. Người trong lòng y hơi thở rất yếu, dường như có thể nhắm mắt buông xuôi bất cứ lúc nào.

Mặc dù không có chút sức lực nào, nhưng Mộc Du Tử vẫn nhoẻn miệng cười. Hắn vươn tay sờ lên gương mặt kia: "Dư. Người nhớ ra sao?"

Vô Ly bắt lấy bàn tay trắng nõn của hắn, điên cuồng gật đầu: "Nhớ rồi... Nguyệt Nhi, ta xin lỗi... ta... ta không nên đối xử với người như vậy. Người đừng hận ta có được không?"

"Ta... sẽ không hận người. Đồ ngốc, nam tử hán đại trượng phu, người... khóc lóc cái gì..." Nhìn thấy sườn mặt của Vô Ly chảy dài một giọt lệ, Mộc Du Tử liền lấy tay lau đi, cười đến vặn vẹo.

"Ta xin lỗi... Xin lỗi đã không thể... khiến người vui vẻ." Cuối cùng, hắn chỉ có thể từ trong cổ họng thì thào ra một câu, yếu ớt vô cùng.

Cảm nhận bàn tay của hắn càng lúc càng mềm đi, đầu cũng dựa hẳn

vào vai mình. Vô Ly liền sợ hãi, lay nhẹ hấn: "Nguyệt Nhi, người đừng rời bỏ ta... Tuyệt đối không được rời khỏi ta... Người mở mắt ra nhìn ta đi."

Nhưng... cho dù có gọi như thế nào, hấn cũng sẽ không tỉnh lại nữa, hấn chết rồi... chết thật rồi.

Siết chặt người trong lòng, chờ đợi dựa vào đỉnh đầu của hấn. Thật sự đau, đau đến dày vò tâm can, đau đến xé lòng.

Sau tất cả, không ngờ toàn bộ đều là y phụ hấn...

Không biết qua bao lâu, giữa bao nhiêu người, y chết lặng.

Đột nhiên, giống như nhớ ra cái gì đó. Vô Ly ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ hoe tràn đầy thù hận nhìn vào Biên Á: "Là người giết hấn. Ta phải báo thù!"

Nhẹ nhàng đặt thi thể của hấn xuống, Vô Ly liền nhặt lấy thanh kiếm dưới đất, lao thẳng về phía Biên Á.

Nhưng Biên Á cũng không tỏ vẻ gì. Trực tiếp giơ kiếm lên, lạnh lẽo đâm vào ngực đối phương.

Đúng lúc này, có hai giọng nói đồng thời vang lên: "Vương Thần, người dừng lại đi./Ca ca."

Biên Á khựng người, theo bản năng nhìn qua. Lập tức giống như giật mình mà buông chuôi kiếm ra, lùi lại mấy bước: "Ý Hiên ca ca..."

Nhưng hết thảy đều đã muộn rồi, leng keng một tiếng, kiếm trên tay rơi xuống đất. Vô Ly cầm lấy vật sắc nhọn trên ngực mình, dùng sức rút ra, mặc kệ lưỡi nhọn đang không ngừng cứa sâu vào lòng bàn tay.

Nhân lúc Biên A không chú ý, Vô Ly liền dùng hết sức lực còn lại, đâm mạnh vào bụng của đối phương.

Y cũng hết sức rồi, ngã vật ra mặt đất lạnh lẽo, nhưng vẫn dùng cả hai tay cố gắng bò đến bên cạnh Trúc Thiên Hải Nguyệt, cầm lấy tay hân.

"Nguyệt Nhi của ta, ta sẽ... không để người cô độc một mình nữa."

Chương 130: Đệ đệ của thiên minh.

"Vương Thần!" Cùng với tiếng gọi lo lắng của Ý Hiên, Ma nhân xung quanh quảng trường cũng đồng loạt kinh hô.

Ngay khi Biên Á ngã xuống, thế nhưng thân thể lại rơi vào một vòng tay ấm áp, quen thuộc. Y thở dốc đè nén, mi tâm chau lại, ôn nhu nhìn gương mặt đã lâu không thấy trước mặt: "Ý Hiên ca ca..."

"Đệ... đúng là một tên ngốc tử, chỉ vì một chút hiểu lầm mà đã bỏ đi, bây giờ... không thể quay đầu rồi!" Ý Hiên đưa tay vuốt ve sườn mặt tái xanh của Biên Á, ngữ điệu mang theo trách móc cứng chiều.

Bàn tay bịt chặt miệng vết thương trên bụng, huyết tinh trào ra không ngừng, Biên Á nhắm mắt lại, chậm rãi nói: "Ý Hiên ca ca, huynh... có phải rất hận ta hay không?"

Ý Hiên rất muốn nói lên hai chữ: Không có. Nhưng ghen nửa ngày, cuối cùng vẫn không thể nói ra.

Thấy y không có phản ứng, Biên Á thở dài, ôn nhu cười: "Vậy huynh có lo lắng cho ta không?"

Dường như suy nghĩ rất lâu, Ý Hiên mới trầm mặc gật đầu.

"Huynh... nếu lo lắng cho ta. Vậy thì... cùng chết đi!" Dứt lời, chỉ thấy trong tay Biên Á lóe lên tinh quang. Ngay lập tức liền đã xuất hiện một chiếc phi tiêu vô cùng mảnh. Nhưng còn chưa kịp hạ thủ, đã bị

một lực lượng vô hình nào đó ngăn cản lại.

Trong lòng thầm hô không ổn, Ý Hiên ngay tức khắc ly khai thân thể của Biên Á, trầm thấp nói: "Đệ... thay đổi rồi. Nếu là đệ trước kia, nhất định sẽ không chọn làm ra hành động như thế này."

"Đúng vậy, ta thay đổi rồi! Ta không còn là đứa trẻ ngây thơ trước kia nữa, hành động tất nhiên... sẽ khác thôi!" Không nằm ngoài dự liệu, Biên Á bật người dậy, loạng choạng ôm bụng lùi về phía sau vài bước, rất thản nhiên nói.

Kiểm vẫn còn cắm trên bụng, Biên Á liền giống như không biết đau đớn là gì, một tay rút nó ra.

Hơi mở lớn mắt, nhưng rất nhanh Ý Hiên liền đã bình phục tinh thần. Mặc dù có lo lắng, theo thói quen muốn che chở Biên Á, Ý Hiên lại không thể bán đứng bên mình, chỉ đành nhịn xuống khát vọng.

Biên Á vừa lùi lại, Ma nhân đã chạy vào vây quanh người y. Đối diện với từng mũi kiếm bén nhọn, Ý Hiên cũng không chút dao động.

Đúng lúc này, một chiếc phi tiêu vọt tới, lại vẫn như cũ bị đồ vật ngăn chặn. Chỉ là lần này, trong lúc hai vật thể va chạm liền phát ra một âm thanh chói tai, quả thực rất khó nghe.

Mà khi nghe đến tiếng vang này, Thiên Minh cùng Đoàn Lễ liền dừng tay lại, đồng loạt nhìn hướng nguồn căn của thanh âm.

"Là người! Hừ. Kiếp này ta tìm người quả thật rất khó khăn a." Vừa hạ người tiếp đất, Thiên Minh cũng không có dừng lại, mà trên tay rất nhanh kết ấn, đánh vào bên cạnh Ý Hiên.

Một chương này xé gió lao tới, đến giữa chừng lại bị dội trở về, Thiên Minh nghiêng người né tránh.

Đến lúc này rồi, hành động kì lạ như vậy tất nhiên sẽ dẫn đến sự chú ý của mọi người.

Lúc này, Vân Ngạo Phong vẫn đang ẩn thân, không có người nào có thể nhìn thấy hắn, tự nhiên cũng sẽ không có ai biết vị trí mà hắn đang đứng là ở nơi nào.

Từ đầu chí cuối, hắn đều im lặng không nói tiếng nào. Nhưng khi nghe Thiên Minh nói, trong lòng thế mà bất giác chấn động. Kẻ này dường như quen biết hắn, trong đầu hắn cũng rất mơ màng, sinh ra một loại cảm giác vừa thù hận, vừa quen thuộc.

"Lén lén lút lút, người có giỏi thì lộ diện đi!" Vươn tay đánh ra một chưởng ma lực, Thiên Minh liền quát lớn. Xoay người mấy vòng, giống như muốn tận mắt nhìn thấy Vân Ngạo Phong.

Mà hắn, cũng không còn tâm tình lẫn trốn nữa, vung tay hóa giải thuật ẩn thân.

Sau khi xác định mắt của mình không có nhìn lầm, tất cả mọi người đều chấn động. Ở phía bên trong Cổng Tự Loan, Vân Tuấn Vũ cũng hơi lộ vẻ kinh ngạc, tuy vậy đáy mắt vẫn hàm chứa nồng ý lo lắng.

Thấy người đã xuất hiện, Thiên Minh ngay tức khắc tụ lại ma lực, ở thế chuẩn bị tấn công bất cứ lúc nào: "Đệ đệ của ta a, lâu rồi không gặp!"

Khi nhắc hai từ đệ đệ, Thiên Minh nhấn giọng thật mạnh. Tò rõ hắn ta là đang rất tức giận, kèm theo một phần mỉa mai.

Vân Ngạo Phong đứng lặng thinh, tay cầm Vân Tú Vô Ảnh, chỉ có thể di chuyển tầm mắt. Không phải hắn không muốn động, mà căn bản là động không được.

Thân thể của hắn tự nhiên truyền đến một cỗ nặng nề, đem hắn trói buộc. Cổ họng phát ra tiếng hít thở đè nén, đầu ong ong đau nhức.

Đoàn Lễ nhú mào, Quân Diễn Chi vừa nghe đến Thiên Minh gọi Vân Ngạo Phong là đệ đệ, trong lòng lại dâng lên một cỗ ghen khí, siết chặt nắm tay.

Các vị trưởng bối ai ai cũng biết Thiên Minh có một người đệ đệ, hai người họ, một người là Tam Tôn Ma Đế của Ma giới, một người là kẻ sát nhân, thế nhân mỗi khi nghe đến chữ sát liền sợ hãi, người người khinh bỉ.

Lại nói, cái chết của Trắc Từ chính là do kẻ sát nhân này ban cho, và cũng là... do hắn cứu sống. Nếu là như vậy, liền có thể kết luận rằng, một nhà cô cô của Bách Xuyên, khả năng rất cao thật sự là do Vân Ngạo Phong giết hại.

Thân phận đệ đệ của Thiên Minh, hồi sinh chuyển thế vạn kiếp, vẫn bị ca ca ruột sát hại, cũng thối nào tạt nấy, giết người vô tội, máu lạnh tàn nhẫn.

Nhưng có một điều mà Đoàn Lễ không thể nào hiểu nổi, những lần hắn chuyển sinh quay về thế giới này, đều sẽ xuất hiện chấn động hoặc tai họa, đó cũng coi như là một lời cảnh báo đối với đại lục này.

Nhưng lần này lại khác, cho dù chỉ là một cơn gió, hoặc là một trận bão vũ cũng không hề xảy ra.

Chương 131: Gặp lại cố nhân.

Sau khi khẳng định thân phận thật sự của Vân Ngạo Phong, ngay cả Đoàn Lễ cũng dè chừng mấy phần, bất giác lui chân về phía sau.

Thế nhân đều biết, mỗi lần kẻ sát nhân này trở lại, đại lục ắt sẽ có tai họa xảy ra. Nào là thảm sát một vùng, nào là đồ thành diệt quốc... Vô số tội danh gắn trên người hắn.

Lúc này, khuôn mặt lãnh đạm của Quân Diễm Chi đã trở nên trắng bệch. Khẽ mím môi điều hòa hơi thở, tay nắm thành quyền, lộ ra khớp xương nhợt nhạt. Hắn nhớ tới, Trắc Từ chết cũng là vì độc thoa trên phi tiêu.

Mà theo như Bách Xuyên và Mã Liên tường thuật, thì cái chết của gia đình kia cũng giống với Trắc Từ, chỉ là độc tố phát tán nhanh hơn thôi.

Nhịn xuống xúc động muốn ra tay giết người, nghĩ đến dù Vân Ngạo Phong sát hại người tùy tiện. Nhưng có qua có lại, hắn đã cứu sống Trắc Từ, cũng coi như là mối thù đều trả xong.

Quân Diễm Chi nghĩ tới đây liền buông lỏng nắm tay.

Phía bên kia, quỳ trước thi thể của Mộc Du Tử và Vô Ly là một nữ tử thân vận bạch y. Người này, không ai khác chính là Thích Nhu Nhi.

"Ca ca..." Vươn tay sờ lên sườn mặt mượt mà của Vô Ly, Thích Nhu

Nhi khi gọi hai tiếng ca ca đều run rẩy đến bất ngờ.

Không khó để nhận ra, trong giọng nói của nàng chứa đựng bao nhiêu bi thương. Khiến người vừa nghe vào tai, liền sẽ không kìm được sự đồng cảm.

Từ trong đôi mắt to đen rơi ra một giọt nước tinh khiết, nhưng nó lại mang theo vị mặn, đắng.

Nước mắt có vị mặn. Nhân sinh có vị đắng!

Thích Nhu Nhi cầm lấy thanh kiếm của Vô Ly, hết sờ rồi nắn, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào hoa văn trên thân kiếm.

Kiếm này trên cả đại lục chỉ có duy nhất một đôi, tên gọi là Hợp Nhiên - Tử Tình. Nó không phải thánh vật phẩm gì, nhưng vật liệu và phương thức để luyện chế lại rất đặc thù. Chỉ có người của Thích gia mới có thể sử dụng.

Nhịn không được nước nở ra tiếng, Thích Nhu Nhi liền triệu ra một thanh bội kiếm, cầm trên tay, ngắm nhìn rất lâu, bất giác lại nhớ đến chuyện thuở nhỏ.

Hồi còn thơ bé, Thích Nhu Nhi rất nghịch ngợm, thường xuyên bị phụ thân trách mắng. Những lúc như vậy, cũng chỉ có ca ca là lo lắng, bao dung cho nàng.

Nhớ có lần, bởi vì ham chơi, nàng liền kéo ca ca lên khỏi gia môn. Nhưng không ngờ, lần đó lại là lần ly biệt với y.

Hai người lạc nhau. Thời điểm đó, Thích Nhu Nhi bốn tuổi, ca ca nàng năm tuổi.

Dù thế nào cũng chỉ là hai đứa hài tử nghịch ngợm, chưa hiểu chuyện đời. Sau khi phát hiện mình lạc mất ca ca, Thích Nhu Nhi đã rất sợ hãi, men theo đường cũ trở về nhà.

Phụ thân nàng sau khi biết chuyện, lại mắng mỏ nàng một trận.

Ông lo lắng đến sôi sục ruột gan, sai đám gia đình trong nhà đi tìm. Nhưng cho dù có lục tung cả Ngôn thành lên, cũng không hề tồn tại hình bóng của đứa trẻ kia.

Không chỉ Ngôn thành, họ tìm ở rất nhiều nơi, kết quả giống hệt như nhau, đều không có phát hiện gì.

Thích Nhu Nhi sau khi lớn lên, nàng rất áy náy về chuyện này. Quyết tâm truy tìm tung tích của ca ca, sau mười ba năm, rốt cuộc tìm thấy rồi.

Nàng tìm được rồi, nàng nhìn thấy... thi thể của ca ca rồi.

Thích Lữ Hoa...

"Tại sao huynh lại tàn nhẫn như vậy?! Phụ thân ngày ngày nghe ngóng tin tức của huynh. Ngày qua ngày, tháng qua tháng, năm qua năm, ông ấy chỉ mong được một lần nhìn thấy huynh..."

"Ca ca, huynh ngã xuống trước mặt muội, chết trước mặt muội!... Bảo muội phải làm sao ăn nói với phụ thân đây? Ông ấy chắc chắn lại trách phạt ta..."

Giọng nói của Thích Nhu Nhi rất nhỏ nhẹ, tựa như tiếng muỗi kêu. Nhưng bên trong lại chứa đựng sự tuyệt vọng, bi phẫn.

Nàng nhìn, rồi lại nhìn hai thanh bội kiếm trên tay. Chuôi kiếm đều được đính ngọc, một trắng một đen.

Nguyên sắc của viên ngọc đáng lẽ phải là màu đỏ. Bây giờ lại đổi sắc, màu đen, có nghĩa là chủ nhân của nó đã toạ trần. Còn màu trắng, hàm ý chủ nhân đang vô cùng suy kiệt.

Quả nhiên, đôi mi đang rũ xuống của Thích Nhu Nhi dần dần nâng lên. Con người âm u quái dị, phảng phất xuất ra hận ý cùng sát khí.

Nàng điểm nhẹ vào viên ngọc đen bóng trên chuôi kiếm, nó liền hoá thành muôn ngàn chùm sáng nho nhỏ.

Ánh lưu tinh nhất thời bao trùm hai thi thể đã lạnh ngắt dưới đất, chỉ trong chốc lát, Mộc Du Tử và Vô Ly đã biến mất, hoàn toàn không để lại vết tích nào.

Tử Tình kiếm đã đi theo Vô Ly nhiều năm, nó được cất giấu ở trong xương cốt của y. Khi kiếm tán, người cũng sẽ theo đó mà trở thành cát bụi.

"Ca ca yên tâm, muội sẽ giúp hai người đòi lại tất cả. Tất cả mọi thứ thuộc về hai người!" Thích Nhu Nhi mỗi câu nói đều giống nhau từ trong kẽ răng rít ra, lạnh lẽo tột độ.

Nàng cầm chặt chuôi kiếm trên tay, hơi loạng choạng đứng dậy.

Sự điên cuồng của nàng, khiến cho ma nhân cũng phải sợ hãi.

Rất nhanh, vô số người đã tử thương dưới lưỡi kiếm sắc bén của nàng!

Tay cầm Hợp Nhiên, lai như huyết vũ.

Có một loại cảm tình, nó làm cho người tao ngộ phát điên. Đến khi chết, mới nhận biết được bản thân đã sai lầm.

.

Mặc cho bên này gió tanh mưa máu, Vân Ngạo Phong vẫn cứ bình lặng đứng im, không thể nhúc nhích.

Phảng phất có tảng đá đè nặng lên vai, đầu đau, mồ hôi lạnh chảy, nhưng biểu tình lại tựa như đứng dưới tàng cây ngâm thơ kì hoạ.

Khiến người ngoài không thể nhìn thấu được nội tâm và nỗi thống khổ hẳn phải lãnh chịu.

Bớt chột, đầu óc giống như bị đào ra một cái rãnh sâu, phảng phất muốn moi ra một thứ gì đó.

Chương 132: nội gián.

Cơ đau dần dần lắng xuống, nhưng ngay khi Vân Ngạo Phong vừa mới ổn định tâm trí, thì đột nhiên, đại não tựa hồ bị giật mạnh một cái.

Mà cái chấn động này, làm cho đầu óc hấn đảo lộn. Bao nhiêu dây thần kinh trên đầu đều giống như đan vào nhau, lại bị mạnh mẽ vô tình kéo đứt.

Cảm giác lúc này chỉ có thể dùng bốn từ để hình dung: Sống không bằng chết!

Đau! Nhưng cố tình, Vân Ngạo Phong lại không thể mở miệng rên đau, không thể biểu hiện lên khuôn mặt. Nhấn nhẹn đến hít thở đều trở nên khó khăn. Thân thể dường như cùng bị điểm huyết giống nhau.

Ngay khi hấn nghĩ mình phải bỏ mạng, thì cơn đau đột nhiên trầm hấn rồi biến mất. Tay chân rốt cuộc cũng có thể hoạt động bình thường.

Nhưng không chỉ như vậy, Vân Ngạo Phong phát hiện trên người mình nhiều hơn vài thứ.

Tỷ như, ký ức vạn kiếp sầu của hấn. Tỷ như, oan oan tương báo không bao giờ dứt. Còn có, ca ca tốt của hấn nữa. Đặc biệt là tu vi của hấn có phần khiếp người.

Vung kiếm lên, tinh quang chột lóe, không một lời chào hỏi liền đã lấy tốc độ nhanh nhất thẳng hướng Thiên Minh mà lao đi.

Ánh mắt của Vân Ngạo Phong trở nên khắc nghiệt, hàn khí cùng noãn khí đan xen, khó có thể nhìn thấu được cảm xúc thật sự là gì.

Nếu đã oan oan tương báo, vạn kiếp bất phục. Vậy thì lần này nhất định phải một sinh một tử! Nếu không được, vậy liền là đồng quy vu tận. Hẳn tuyệt đối không để ca ca tốt này sống đến kiếp sau! Nhất định không!

Chỉ là, lúc Thiên Minh đang chật vật đối phó với sự công kích tự động của Vân Tú Vô Ảnh. Thì không khí xung quanh lại đột nhiên lưu động, ngay tức khắc, hàng vạn ma chúng hạ xuống, vừa đến liền không chút nhân nhượng, trực tiếp công chiếm Cổng Tự Loan.

Các vị trưởng lão thâm hô không ổn, lập tức đồng loạt gia tăng phòng bị. Đoàn Lễ lệnh cho Phượng Tử: "Trở về mật thất, lấy bảo vật toạ trấn."

Hàng vạn ma chúng không phải là con số ít ỏi gì. Nhất là khi người dẫn đầu còn là đế tôn chân chính của Ma giới - Ma Đế Đại Quân Tôn - Tịch Quý Vu.

Đi bên cạnh ông ta chính là Lý Lam, nói đúng hơn là Tịch Lam.

Còn có một người mặc áo trùm đầu màu đen, tay không ngừng phóng xuất ra từng cây đinh rỉ sắt có độ sát thương vô cùng lớn. Người này là cận vệ chân thành lâu năm bên cạnh Tịch Quý Vu, tên gọi Tôn Kỵ.

Cũng là người lần trước ở rừng Cảnh Mộc tập kích Vân Ngạo Phong.

Lúc này, hẳn đứng giữa thiện và ác, giữa sinh và tử. Nhưng hẳn

không hề sợ hãi.

Bởi vì sao?

Một người đã từng chết vạn lần, bị vu oan, hiểu lầm thị phi đến chẳng buồn giải thích còn có thể sợ hãi sao? Câu trả lời tất nhiên là không!

Híp mắt nhìn hằng ngàn kẻ địch của mình, Vân Ngạo Phong vẫn là cảm thấy thật lạc lõng giữa hồng trần gió sương. Hắn bây giờ có thể nói là có thù với Ma giới, hận hận và đối địch với Ma giới. Nhưng đám người tự xưng là danh môn chính phái lại hận hắn, phủ nhận sự tồn tại này, gạt bỏ sang một bên.

Ông trời thật trớ trêu!

Đứng trước tràng cảnh hỗn chiến loạn tanh bành, Vân Ngạo Phong liền khép lại hai ngón tay, đặt lên giữa mi tâm.

Vân Tú Vô Ảnh đã rời tay rồi, vậy hắn đành phải lấy vũ khí khác vậy.

Trên người hắn, cái gì cũng là cực phẩm, chỉ trừ danh phận. Triệu ra một thanh kiếm khác, đến nhìn cũng chẳng buồn liếc một cái, hắn liền đã nhảy lên phi kiếm, bay đi.

Vân Ngạo Phong nhận ra nguy cơ ở phía tây, vừa vặn nơi đó chính là cổng vào Linh Sơn. Tiểu Cửu, hồi trước y gấp gáp như vậy có lẽ là vì kết giới có bạo động.

Quả nhiên không sai, đến nơi hắn chỉ thấy một đồng hỗn tạp. Kết giới đã bị phá vỡ, ma tộc đã tiến vào, hiện giờ đang cùng yêu tộc giao đấu.

Số lượng yêu tộc ít hơn rất nhiều, hoàn toàn bị kẻ địch ép đến ngang đế giày.

Đưa mắt tìm kiếm tiểu hồ ly kia, chỉ thấy y đang không ngừng di chuyển, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, một mình đối chọi với ba người.

Trong số ba người nọ, Vân Ngạo Phong hiển nhiên có nhận ra người quen. Đây không phải là gia gia và phụ thân thì có thể là ai?

Người còn lại, hắn không biết. Chỉ cảm thấy rất quen mắt, có lẽ đã từng gặp mặt.

Nhìn thấy hai người gia gia và phụ thân, hắn cũng chỉ bình thản tiếp nhận sự thật. Bọn họ là nội gián do Ma giới cài vào, mà có nội gián, Lĩnh Lạc thành tất nhiên sẽ gặp tai ương.

Quả đúng như vậy, lẫn trong đám người yêu tộc, Vân Ngạo Phong phát hiện ra Trịnh Trúc, y cả người bầm dập thê thảm. Tuy vậy, Thiên Hương Tuy của y cũng không hề yếu thế, trong thời gian ngắn nhất đã tiến vào tầng bốn Thiên Hoang Kỳ rồi.

Thiên tài quả đúng là thiên tài! Làm cái gì cũng tiến bộ nhanh hơn người bình thường.

Cũng không dài dòng, Vân Ngạo Phong khẽ phất tay một cái, một trận kinh phong nổi lên. Khói bụi mù mịt, còn mang theo lực sát thương nhất định, chỉ công địch lại thủ ta.

Một cái phất tay này, liền gây ra sự chú ý rất lớn. Khi Tiểu Cửu quay đầu nhìn lại, trên gương mặt tinh mỹ ấy không giấu nổi kích động cùng mừng rỡ.

Trịnh Trúc tựa hồ đã mệt rũ rồi, nhưng khi nhìn thấy Vân Ngạo Phong, ánh mắt cũng giống như khẽ phát ra ánh sáng mờ nhạt, xen lẫn kinh ngạc.

Phía địch bị kinh phong đẩy lùi một đoạn. Vân Chí Thanh cùng Vân Hư Nghi nheo mắt nhìn, phát hiện người đến là ai, đầu lông mày liền có chút run rẩy.

Chương 133: Trống vắng.

Trên mặt Vân Ngạo Phong không nhìn rõ là loại ý vị gì, ngũ vị tạp trần, thâm sâu nông nổi.

Kết giới này đã bị phá vỡ hoàn toàn, yêu tộc xưa giờ không quen việc giao chiến, đánh đánh giết giết. Sau một hồi bị chèn ép, linh lực người nào người nấy đều cạn kiệt.

Khi nhìn thấy Vân Ngạo Phong, Tiểu Cửu liền kinh trụ, tiến về phía hắn. Chứng kiến biểu cảm và tu vi này, trong lòng y đã âm thầm hiểu rõ, chủ nhân đây là nhớ ra mọi chuyện rồi.

Tiểu Cửu không giấu nổi ý vui mừng nơi đáy mắt hiển hiện. Nhìn Vân Ngạo Phong cầm một thanh kiếm ánh lên sắc lạnh mà khế hốt hoảng.

Oán - Đây là tên của nó. Kiếm này được sinh ra bởi oán hận phù sinh, toàn thân lạnh ngắt tản mát ra hàn khí nồng đậm.

Nếu đổi thuyết pháp khác, thì Oán kiếm được hình thành từ sự thù hận, bi oan vạn kiếp của Vân Ngạo Phong. Trong linh hồn của hắn tích tụ thất tình lục dục. Nó dần dần được ngưng tụ, hút lấy những hận thù, tham ô trong đáy lòng hắn mà dần tạo ra một thanh kiếm chỉ có oán khí vây quanh.

Cũng vì vậy phẩm cấp ngày qua ngày lại càng tăng, những thứ hắn phải chịu đựng càng nhiều, thì Oán kiếm lại càng thêm sắc bén.

Lúc này, Vân Ngạo Phong thoáng liếc qua gia gia cùng phụ thân của hắn. Ánh mắt âm dương quái dị đảo một vòng, chuyển tới trên người Tiểu Cửu: "Yêu Thạch!"

Chỉ vừa nghe hắn thoát ra hai chữ, Tiểu Cửu liền đã hiểu rõ ý của hắn là gì. Từ trong lòng bàn tay trắng nõn kích xuất một vòng lưu quang đỏ nhạt mờ mờ, kế tiếp là một viên đá đỏ lửa lơ lửng trên tay y.

Đây chính là Yêu Thạch. Rực rỡ tinh vi, long lanh óng ánh, đẹp đến cực kỳ.

"Chủ nhân, người cuối cùng cũng nhớ ra rồi." Âm thanh pha thêm vui mừng, Tiểu Cửu liền câu lên khóe môi, nhu tình mật ý quan sát nét mặt của đối phương.

"Đừng gọi ta như vậy!" Cầm lấy Yêu Thạch, Vân Ngạo Phong chẳng buồn liếc nhìn Tiểu Cửu một cái. Chỉ âm dương thất thường, bình bình thản thản buông ra một câu ngắn gọn, hắn hiện tại không thích xưng hô này.

Lại khẽ phất tay áo, gió nổi lên, thổi tung bay tà áo xanh mềm mại. Yêu Thạch nhất thời vọt lên giữa trời cao, tản ra từng tia huyết quang nhàn nhạt, phủ xuống bao vây cả một ngọn Linh Sơn.

Xuyên qua tia nắng nhẹ nhàng ấm áp, điểm sáng đỏ bừng trên cao hệt như mặt trời thứ hai, chiếu xuống vạn vật.

Mặt đất khẽ chấn động, một tầng kết giới khủng bố cứ như vậy mà được hình thành.

Với tu vi của hắn bây giờ, đám người ma tộc kia muốn phá kết giới cũng khó hơn lên trời.

Nhưng yêu tộc lẫn ma tộc đều ở mặt trong của kết giới, vấn đề không phải là tiến về phía trước, mà vấn đề là lùi lại phía sau.

Linh Sơn hiện tại, con muỗi có muốn vào cũng không lọt nổi. Thậm chí, dù chỉ là một cơn gió cũng chẳng thể thổi vào.

Ý định của Vân Ngạo Phong đã hiện rõ ràng, chính là hai bên bị nhốt ở đây, nhất định phải có một bên sống, một bên chết.

Nội bất xuất, ngoại bất nhập!

Cho dù có người muốn xông vào hỗ trợ, cũng không có đường để vào.

Vân Ngạo Phong hẳn đã làm ra một quyết định, hai bên quyết đấu sinh tử, không giết sạch bọn ma tộc này, người phải chết liền chính là hắn!

Phe địch cùng lắm là có ba con rắn chúa, vài tên được coi là cao thủ. Còn lại đều là non tơ, không đáng để vào mắt. Nhưng đối phương số lượng người nhiều gấp đôi, cũng không thể hoàn toàn khinh suất.

Lúc này, ma tộc tựa hồ có chút hoang mang, có người bắt đầu hoảng sợ, liên tục thụt lùi về phía sau.

Dưới đất thi thể chất đống, máu nhuộm cỏ cây. Vân Ngạo Phong chỉ hơi rũ mắt nhìn, tiếp theo liền lãnh đạm ngẩng đầu, hướng đám người Vân Hư Nghi không nhanh không chậm nói: "Ma tộc các người cũng đủ ranh mãnh, lén lút cài nội gián vào Nhân giới chúng ta."

"Gây họa giết chóc khắp nơi, hôm nay không sai chính là ngày các ngươi phải vĩnh biệt mọi thứ rồi."

Nghe hắn vén màn che, sắc mặt Vân Chí Thanh liền khế biến sắc, nhưng vẫn quật cường thừa nhận: "Cuối cùng cũng có người nhìn thấu rồi. Đúng vậy, chúng ta ngay từ đầu đã là nội gián. Tất cả mọi

chuyện, đều nằm trong tính toán của chúng ta."

"Nhưng người cũng không nghĩ, mẫu thân của người hiện giờ đang chật vật như thế nào sao?" Tặc lữ, Vân Chí Thanh liền trở về bộ mặt vốn có của mình: "Nàng vì cản trở tốc độ của chúng ta, hiện giờ có lẽ sống không bằng chết đâu."

Thần sắc rất nhỏ biến động, Vân Ngạo Phong cũng chỉ đạm bạc phun ra năm chữ: "Ta không có thân nhân!"

Nghe hắn nói, Tiểu Cửu chỉ cảm thấy một cổ mất mát. Nhưng rất nhanh liền đã đem cảm xúc che lấp lại.

Còn Trịnh Trúc, y đứng một bên nghe, không hiểu có sự gì. Y cũng không biết trong thời gian qua đã có những chuyện gì xảy ra.

Không dài dòng, hai bên liền đã xông vào chém giết. Lúc đầu, Vân Ngạo Phong chỉ chơi trò mèo vờn chuột, nhưng về sau hắn chẳng còn kiên nhẫn nữa.

Trong lòng ngực luôn ngự trị cảm giác trống vắng khó tả, chỉ muốn đánh nhanh thắng nhanh, quay trở lại hộ pháp Cổng Tự Loan. Mặc dù... chẳng có ai nghênh đón sự giúp đỡ của hắn.

Vân Ngạo Phong một người chấp hai người, đối kháng với hai vị trưởng bối trong nhà. Hắn thi triển thuật ẩn thân, rất nhanh chiếm thế thượng phong.

Tiểu Cửu chung quy tu vi vẫn là thấp hơn hắn, đối chọi với con rắn chúa còn lại. Trịnh Trúc gặp người nào liền giết người đó, một nhát đoạt mạng, máu bắn vào trên mặt.

****Ta thích sống trong thế giới giả tưởng. Bởi vậy, những người sống quá chân thật không hiểu cảm thụ của ta.**

******Lai như xuân mộng kỷ đa thời,

Khứ tự triêu vân vô mịch xứ.

(Khi đến thì như giấc mộng xuân không được bao lâu,

Khi đi thì như mây trời không biết đâu mà tìm lại được.)

******Đây là hai câu thơ trong bài thơ "Hoa Phi Hoa" mà ta thích nhất luôn, vừa đọc qua đã ấn tượng rồi.

Chương 134: Thỏa thuận

Thời điểm Vân Ngạo Phong trở lại quảng trường trước Cổng Tự Loan, Ma tộc đã phá hủy kết giới, xông thẳng lên núi.

Nhưng, cũng có người ở lại quảng trường, hiển nhiên là để chờ hắn.

Hắn vừa đến, Vân Tú Vô Ảnh đang xoay vòng vòng ở trên trời cao ngay lập tức hạ tới trước mặt hắn. Kế tiếp liền bị nhét lại vào không gian giới chỉ.

Tác phong hành sự của Thiên Minh, Vân Ngạo Phong đã rõ ràng đến nhất thanh nhị sở.

Lúc này, ở quảng trường rộng lớn cư nhiên chia ra ba nhóm người. Bọn họ ba bên đều đối đầu nhau, không cùng một phe phái.

Vân Ngạo Phong bình thản liếc nhìn, một nhóm người mặc áo trắng liền đã lọt vào tầm mắt. Nhiều người như vậy, nhưng hắn lại chỉ để ý đến một thân ảnh.

Trên y phục trắng toát của Vân Tuân Vũ hiện lên màu máu đỏ, lấm tấm trên nền bạch y, từ xa nhìn tới, giống như những đóa hoa đỏ lửa nở rộ trên nền tuyết trắng xóa.

Vân Ngạo Phong chỉ nhìn một chút, rất nhanh liền đã quay mặt đi.

Lúc này, chỉ nghe Thiên Minh cảm phẫn thốt ra từng câu từng chữ:

"Đệ đệ a. Vạn kiếp đoản mệnh, kiếp này cũng sẽ không có ngoại lệ. Ta chẳng muốn phí lời, trực tiếp dâng mạng đi!"

Dứt lời, tinh quang chột lóe, mười ngón tay mọc ra móng vuốt sắc nhọn đen nhánh, đánh về phía Vân Ngạo Phong.

Hắn chỉ đứng lặng im, Tiểu Cửu ở bên cạnh liền bước lên che ở trước mặt hắn, cùng Thiên Minh đả đấu phân tranh.

Đám đệ tử của Thê Tam thành cũng có mặt đầy đủ ở đây. Nhìn thấy Vân Ngạo Phong, Bách Xuyên như nhìn thấy thù địch, ngọn lửa trong người ngay tức khắc bùng lên dữ dội, đem máu thiêu đốt đến sôi sục.

Mã Liên cũng chú ý tới phản ứng của Bách Xuyên, võ vai nhìn hắn chần an. Lập tức vận linh lực nhanh nhẹn nhảy thoát đến trước mặt Vân Ngạo Phong.

Không nói lời nào, Mã Liên liền đã đem kiếm triệu ra, vung về phía hắn.

Nhanh nhạy lui về một bước, tránh đi mũi kiếm bén nhọn kia. Không dừng lại ở đó, Mã Liên lại tiếp tục vung kiếm, chiêu kế chiêu mà chém tới.

Tựa tiểu phi tiểu, trong mắt toát ra khí lạnh, hắn liền khẽ phát tay, đã phiêu nhiên đem đối phương nhẹ nhàng nện xuống mặt đất.

"Hự..." Mã Liên hơi giãy dụa, phun ra một búng máu to.

Vân Ngạo Phong ngược lại không để ý, tựa hồ vừa rồi bản thân chỉ là ném đi một bao cát vụn.

Hồi trước giao đấu với nhóm người kia, hắn mất khá nhiều sức. Trịnh Trúc vì một đường giữ chân Ma tộc, hao tổn quá nhiều công lực, dẫn đến tổn hại nguyên thần, cũng vẫn lạc rồi. Y nói rằng bản

thân đã báo được thù, chết cũng không có gì nuối tiếc.

Hắn bề ngoài trơ mắt nhìn từng người, từng người một chết trước mặt hắn. Lại bất lực không thể làm gì, kỳ thực nội tâm không hề dễ chịu.

Chỉ là, mọi chuyện đều có định số, không thể thay đổi.

Chưa kịp bình phục tinh thần, Bách Xuyên liền đã xông lên. Tay cầm trường kiếm chém tới, Vân Ngạo Phong không tránh, chỉ nhắm mắt dưỡng thần.

Keng một tiếng, kiếm rơi trên mặt đất. Chỉ thấy người vừa ra tay toàn thân nhuốm máu, bóng lưng có vẻ hơi mảnh. Người này, chính là Bạch Yên!

"Người tránh ra!" Mở mắt nhìn, Vân Ngạo Phong liền không nóng không lạnh nói.

Lúc này, cả đoàn người đã bắt đầu không yên phận. Tất cả đồng thời nhao nhao lao vào chém giết. Biên Á vốn đã bị thương, lúc này lại vận động mạnh, miệng vết thương truyền tới từng trận đau nhói như muốn đòi mạng.

Người ở đây, ai cũng mang trên mình thương tích, nhưng khi giao đấu lại vô cùng hăng hái.

Thiên Minh động tác nhanh như tàn ảnh, di chuyển xung quanh người Tiểu Cửu. Rất nhanh, hắn ta liền chiếm được lợi thế.

Sau lưng đau rất truyền thẳng lên đại não. Tiểu Cửu chỉ cảm giác giống như y phục bị cào rách, ngay cả da thịt trắng tuyết bên trong cũng bị cào đến sưng huyết.

Mười đầu ngón tay nhỏ máu, Thiên Minh rống hận lên một tiếng. Kế

tiếp, trước ngực, đầu vai, bả vai của Tiểu Cửu liền đồng dạng với sau lưng bị cào đến huyết nhục mờ mờ.

Từng luồng tiên huyết đỏ thắm không ngừng tuôn rơi. Y ngã xuống trên nền đá lạnh, nghiêng người sang bên cạnh thốc ra một búng máu đỏ tươi.

Nếu như không vì yêu tộc mà mất quá nhiều sức, y liền có thể cùng Thiên Minh giao đấu một trận công bằng, không phân thắng bại. Nhưng y đã trải qua một trận gió tanh mưa máu, khí lực hết thảy đều đã muốn cạn kiệt không còn một mống.

Mạnh mẽ phát tay một cái, Thiên Minh liền chuyển đổi mục tiêu công kích.

Vân Ngạo Phong đang nhẹ nhàng xử lý từng tên Ma chúng. Bỗng nhiên cảm giác sau gáy lạnh toát, hắn liền theo bản năng nhận biết được nguy hiểm, triệu ra Vân Tú Vô Ảnh, để nó tự động phòng ngự.

Quả nhiên, đình một tiếng chói tai, Vân Tú Vô Ảnh chặn lại một vật thể kim loại.

Lại liên tục vang lên vài tiếng, chiến trường lúc này đã loạn thành một đoàn. Vân Ngạo Phong vừa xoay người, quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, người tấn công hắn không ai khác chính là Thiên Minh.

"Người nếu có bản lĩnh, vậy liền đấu với ta một trận công bằng. Nếu người thắng, tất cả coi như chấm dứt, từ nay về sau ta đi đường của ta, người đi đường của người. Tuyệt đối không dính dáng tới nhau!"

Trên tay vẫn không ngừng ứng đối với Vân Tú Vô Ảnh, Thiên Minh liền mở miệng nói ra thỏa thuận, yêu cầu.

Như đã nói, tác phong hành sự của Thiên Minh, Vân Ngạo Phong đã

hiếu rõ đến nhất thanh nhị sở. Bây giờ hắn ta nói như vậy, tất nhiên cũng chỉ là trá biệt, trang mô tác dạng.

Mặc dù biết rõ một bụng thiên tư vạn tượng của Thiên Minh xấu xa, ác độc tàn bạo nhường nào. Nhưng Vân Ngạo Phong vẫn là mở miệng nói: "Vậy nếu thua thì sao?"

Lúc này, hắn đem Vân Tú Vô Ảnh triệu tới trên tay. Đồng thời, lại nghe Thiên Minh phần hận gần từng chữ: "Người phải chết, vĩnh viễn thoát khỏi luân hồi!"

Chỉ là, lời còn chưa dứt, hắn ta liền đã trực tiếp tấn công...

Vân Ngạo Phong chung quy không nghĩ Thiên Minh sẽ trở mặt nhanh như vậy. Nhất thời không kịp phòng thủ, máu tươi lại lần nữa nhuộm đỏ y phục.

Chương 135: Đại khai sát giới.

Đúng là máu tươi dần dụa, nhưng máu này lại không phải của Vân Ngạo Phong, mà là của Tiểu Cửu.

Ngay lúc năm đầu móng tay sắc bén sắp chạm vào hắc, tưởng chừng như sẽ cướp đi sinh mạng của người khác bất cứ lúc nào. Thế nhưng, Tiểu Cửu lại xông đến, che chắn trước mặt Vân Ngạo Phong.

Cũng là cùng lúc này, không gian lưu động, bốn bóng người xuất hiện.

Vừa tới liền lao vào chém giết. Bốn người nọ hai nam hai nữ, bộ dạng đều đẹp để đến lưu loát. Còn có một người tu vi rất cao, không ai khác chính là thành chủ Hoa Ngạn thành - Tô Thanh.

Ba người còn lại, một là Tô Ngọc. Hai nữ tử kia là Lý Hồng Ngạn cùng Hạ Diêu Nhi. Vốn là đã vi phạm quy định, bị loại bỏ tư cách ứng tuyển, chỉ có thể làm đệ tử ngoại môn.

Nhưng hai nàng lại song song chọn cùng một con đường. Lúc đó như nước với lửa, hiện tại dính như keo như sơn.

Thấy ý định không thành, Thiên Minh liền muốn nhân lúc này ra đòn tấn công Vân Ngạo Phong. Nhưng lại bị một thanh trường kiếm ngăn lại, càng đánh càng hăng, càng đánh càng thâm sâu.

"Chủ nhân..." Nằm trong tay hắn, Tiểu Cửu liền thì thào gọi lên một tiếng.

Trên người y, khắp nơi đều là vết thương loang lổ, máu đỏ thẫm, huyết nhục mơ hồ. Trên miệng vết thương còn tỏa ra vài sợi hắc khí, hiển nhiên còn bị trúng độc.

Vân Ngạo Phong chỉ khẽ ừ một tiếng, nhẹ nhàng đáp lại: "Ta ở đây."

Cảm nhận bản thân không còn chống đỡ được bao lâu, không còn nhiều thời gian. Tiểu Cửu liền hít sâu mấy hơi, cố gắng bình ổn hơi thở, đè nén thì thào: "Chủ nhân,... ta có một chuyện vẫn luôn giấu người."

"Người nói đi." Vân Ngạo Phong có chút kinh nghi, Tiểu Cửu trước kia chưa từng giấu diếm hắn bất luận chuyện gì.

Hắn đem tay phải run run che trên miệng vết thương trước ngực y, điều đó đã bán đứng biểu tình bình thản cùng với giọng nói không chút lẩn lạc của hắn.

Nhưng cho dù có che đi, máu vẫn cứ tuôn ra không ngừng. Bởi vì, trước ngực y đã bị Thiên Minh đánh ra một cái lỗ hồng. Che phía trước, thì máu từ phía sau chảy ra.

Tiểu Cửu bắt đầu thở gấp, ánh mắt không còn tiêu cự, yếu ớt nói: "Chủ nhân, hôm đó... người nói muốn gặp y một lần. Cái đó chỉ là... là ảo cảnh do... ta tạo ra. Y... không có đối xử với người như thế."

"Là ta sợ người sẽ đau khổ. Ta sợ... y... sẽ phụ bạc tình cảm của người, nên... ta mới làm như vậy."

Tiểu Cửu hơi cười rộ, nhú chặt mày đau đớn, mắt từ từ khép lại: "Chủ nhân. Xin lỗi người... ta thật ích kỷ..."

Vân Ngạo Phong không trả lời, tiểu hồ ly ngày nào cũng bám lấy hắn... cũng lại chết rồi.

Sau khi tắt thở, Tiểu Cửu liền trở về nguyên hình của bản thân. Trở về thân xác một con Cửu Vĩ Yêu Hồ có bộ lông trắng muốt, dính vài phần tiên huyết. Nhìn không khác nào những đóa hoa đỏ chót, nở trơ trọi trên nền tuyết trắng xóa.

Vân Ngạo Phong nhắm mắt một hồi lâu, mới đem tiểu hồ ly trên tay ôm vào lòng. Bất ngờ người nháy thoát đi, để lại Vân Tú Vô Ảnh, hắn mang Tiểu Cửu đến rừng Cảnh Mộc, nơi hắn lần đầu tiên tao ngộ y.

Ở một góc nào đó trong rừng Cảnh Mộc, có một ngôi miếu hoang. Hắn đi đến đây, lập nên một huyết mộ ở trong miếu. Đặt xuống tấm bài vị bằng gỗ, trên đó chỉ viết đơn độc một dòng chữ: Nhất sinh nhất thế, thảo sinh nhất xuân.

(Con người sinh sống một đời, cỏ cây này nở một thời tiết xuân).

Cái tên Tiểu Cửu, sở dĩ chỉ là nhất thời gọi ra miệng. Nhưng hắn lại vô tình kéo y vào thị phi nhân quả của bản thân, làm liên lụy đến y.

Vân Ngạo Phong không ghi tên người lập mộ. Mà hắn ghi một dòng chữ kia, là hy vọng Tiểu Cửu ở kiếp sau sẽ sống vô tư vô lự, không phải lo lắng bất cứ chuyện gì, không lãng phí niên thời. Đơn giản mà làm một người bình thường, vui vui vẻ vẻ sống đến hết đời. Quên hết những chuyện ở kiếp này.

Quỳ xuống trước bài vị, cúi người bái lạy ba cái. Sau khi tất cả hoàn thành, cũng không mất quá nhiều thời gian.

Chỉ bằng một ý niệm, Vân Ngạo Phong liền đã quay trở lại chiến trường. Tâm trạng nặng nề tột cùng, hắn vừa nhìn thấy Thiên Minh, ngay lập tức dấy lên một cỗ hận ý.

Triệu ra Oán kiếm, hắn liền hướng về phía Thiên Minh mà công kích,

không một chút lưu tình.

"Người đủ rồi đấy. Những chuyện người đã gây ra thiên lý nan dung, người còn định ngu muội đến bao giờ nữa." Phảng phất tức đến nghẹt thở, Vân Ngạo Phong liền quát lớn. Đồng thời, kiếm trên tay cũng vung lên.

Hận ý càng lớn lao, quyết liệt, thì lưỡi kiếm lại càng trở nên sắc bén, lóe lên hàn khí lạnh lẽo.

"Người nói xem, tất cả là vì ai!? Chẳng lẽ người quên rồi sao, y là vì cái gì mới chết? Yên Vân chết như thế nào? Y là chết dưới tay người!!" Vừa nói, trên tay vừa không ngừng tiến đánh.

Vân Ngạo Phong hơi khựng lại, liền bị Thiên Minh cào trúng bả vai. Ánh mắt khẽ động, mặc cho thanh y vấy máu, hấn vẫn giống như không biết đau đớn là gì, tiếp tục cùng Thiên Minh giao tranh.

"Người vốn biết rất rõ thân phận của y, vì sao cứ mê muội không quay đầu chứ!" Vân Ngạo Phong bắt đầu không khống chế được cảm xúc, gầm lên: "Người vì y mà đại khai sát giới, khi sư diệt tổ. Đến cả phụ mẫu nuôi nấng người từ nhỏ cũng xuống tay. Nguyên nhân đều là do y mà ra, ta giết y có gì là sai!?"

Càng nói, hấn lại đánh càng thêm hăng. Bởi vì tức giận, nộ khí xông lên mặt đỏ bừng một mảnh: "Ta không chỉ giết y. Hôm nay, ngay tại nơi này, ta cũng sẽ kết liễu người, trả thù cho phụ mẫu, trả thù cho những sinh mạng vô tội bị người sát hại!"

Chương 136: Thương thế.

Chiến trường bây giờ đã loạn thành một đoàn, huyết tinh vương lại trên mặt đất cùng với hàng trăm, hàng ngàn thi thể.

Mùi máu tanh nồng xộc thẳng vào khoang mũi, làm ai cũng mặt xám mày tro.

Nghe cuộc đối thoại gay gắt giữa Vân Ngạo Phong và Thiên Minh, Tô Thanh liền hơi nhú mày, dường như ngộ ra vài chuyện cũ đã qua. Đồng thời, động tác vẫn rất lưu loát như vậy. Keng một tiếng, thân trường kiếm chắn ở phía sau Tô Ngọc, ngăn lại một đòn.

Ma chúng đã bị tiêu diệt gần hết, thi thể nằm la liệt trên nền đất. Chỉ còn lại vài tên cũng bắt đầu sợ hãi, cầm vũ khí mà không dám tấn công, mặt mày tái mét.

Lúc này, giao đấu kịch liệt nhất chỉ có Vân Ngạo Phong cùng với Thiên Minh. Tiếng đao kiếm chạm nhau tựa hồ lẫn át cả tiếng gầm lớn của hai người.

"Tất cả mọi chuyện đều là người ép ta, người giết Yên Vân, là người ép ta đi đến nước đường này!" Thiên Minh rống lên, mỗi câu mỗi từ, đều giống như hận không thể nhấn chìm người trước mặt.

Hai người phân tranh ở giữa không trung, mặt đối mặt. Liền có thể nhìn thấy rõ ràng nét mặt của đối phương. Trong mắt vẫn vện tơ máu, Vân Ngạo Phong cũng không vừa mà đáp trả.

"Người không nhớ? Y là nội gián do Ma giới phái đến. Nhân giới năm lần bảy lượt gặp nạn đều là do y gây ra. Mà người, lại là người tiếp tay cho giặc. Cuối cùng giết chết phụ mẫu của mình, người không xứng làm người!"

Thiên Minh nhất thời không thể đáp trả, liền bị Oán kiếm đâm xuyên cánh tay trái. Nhưng rất nhanh, hắn ta liền phản đòn.

Một kích này, hai người dường như đều dùng toàn lực ứng đối. Lực đạo quá lớn, khi đụng chạm liền sinh ra một luồng sức mạnh hùng hậu. Nhất thời đem cả hai chấn ngã, từ trên không trung bị áp về phía sau.

Khi rơi xuống mặt phẳng phía dưới, còn ma sát trên mặt đất một đường dài mới có thể dừng lại.

Oán kiếm thoát cái đảo ngược, bay đến cắm vào một bên mắt rồng ở Cổng Tự Loan.

Vân Ngạo Phong chỉ cảm thấy trong họng có mùi vị rỉ sét, kế tiếp liền nôn ra một búng máu thẫm đen. Đầu vai bị Thiên Minh cào trúng, hiển nhiên là đã bị độc tố thâm nhập.

Miệng vết thương tản ra vài sợi hắc khí lượn lờ, máu đã hơi ngừng chảy.

Một đường ma sát trên nền đá cứng ngắt, khiến cho cơ thể hắn như bị banh ra, đau đớn tột độ. Thậm chí, trong một chốc đó còn va chạm với vài cái thi thể ở dưới đất.

Một trận đầu văng mắt hoa, ho khan mấy hơi. Vân Ngạo Phong bót chợt cảm giác được hai bàn tay đỡ lấy mình, để đầu hắn tựa vào lồng ngực ấm áp.

Người được mùi hương quen thuộc khó quên này, hắn liền bất giác

ngẩng đầu nhìn lên. Anh vào mắt hấn chính là y, người mà hấn ngày nhớ đêm mong kia.

Trên gương mặt góc cạnh rõ ràng của Vân Tuân Vũ, cư nhiên lại để lại một vết thương dài trên má. Dù miệng vết thương không sâu, nhưng ngự trị trên làn da trắng nõn của y lại rất chói mắt, tạo thành điểm nhấn.

Y nhú chặt mày, tay phải truyền linh lực cho hấn. Lúc này Vân Ngạo Phong mới ứng định, bắt lấy cánh tay y: "Đừng... không cần!"

Cơ thể của hấn hiện tại quả thực rất hư nhược, nhưng vẫn miễn cưỡng có thể chống đỡ được. Vân Tuân Vũ nghe hấn cự tuyệt, cũng không muốn vòng vo, liền rút tay về.

Có lẽ giữa hai người vẫn có gì đó hiểu lầm, thế nên không khí lúc này có chút vi diệu khó hình dung.

"Khụ khụ..." Vân Ngạo Phong lại ho khan hai tiếng, nôn ra một đồng máu bầm đen. Cho thấy thương thế bây giờ của hấn có bao nhiêu nặng.

"Đừng động." Đem hấn dựa vào trong lòng, Vân Tuân Vũ liền lấy ra một lọ sứ. Y đem thuốc bột màu trắng bên trong đổ lên vai hấn, thuốc vừa chạm vào vết thương liền tan thành nước, thấm vào da thịt.

Giọng nói của y giống như lạnh lẽo hơn rất nhiều so với trước đây. Nét mặt mang theo lo lắng, thấy hấn nhăn mặt, y lập tức thổi thổi hơi ở miệng vết thương để giảm đau.

Bất tri bất giác, trong lòng Vân Ngạo Phong sinh ra một tia ấm áp. Hấn nhớ đến lời Tiểu Cửu nói trước khi tắt thở. Ngay lúc muốn mở miệng giải thích, thì Oán kiếm bỗng nhiên động dậy, vụt một cái đứt ra khỏi mắt của tượng rồng vàng kia, bay thẳng lên trời.

Một chút động tĩnh, liền đã đem sự chú ý của mọi người dời đi.

Lúc này, Thiên Minh bỗng nhiên vực dậy, lao về hướng tượng rồng. Tô Thanh vừa giết hết Ma chúng, cũng nhận ra điểm khác biệt, lập tức cầm kiếm cản lại Thiên Minh.

Kế tiếp, một tiếng nổ thật lớn vang lên. Gần kề Cổng Tự Loan, cát bụi mù mịt bốn phương tám hướng.

Ngay tức khắc, Tô Thanh cùng Thiên Minh cũng bị bật ra, ngã ngửa trên mặt đất.

"A Thanh!" Gọi to, Tô Ngọc liền lao tới bên cạnh Tô Thanh, đem hắn đỡ dậy: "Đệ có sao không?"

Hắn mím môi khế lắc đầu, một mùi vị rỉ sét vừa dâng đến cổ họng lại bị hắn nuốt trở về.

Ngay lúc này, bầu trời đột nhiên tối sầm lại. Ẩn ẩn trong mây đen là những tia sét tím nhạt đang không ngừng vũ động, tiếng sấm rền vang.

Chỉ thấy một cột linh quang vàng kim từ trên cao cắm xuống mặt đất. Ngay lập tức xuất hiện một ông lão râu tóc bạc phơ, từ đầu đến chân cũng chỉ độc một màu trắng.

Trên tay ông cầm một thanh kiếm, giơ lên hỏi: "Đây là kiếm của ai?"

Vân Ngạo Phong vừa nhìn liền nhận ra, chính là Oán kiếm. Lại phát hiện người vừa đến thế nhưng mình có biết, hắn bèn nói: "Là của vân bối."

Nghe được có người đáp lại, ông quay đầu nhìn, lập tức hai mắt sáng long lanh, bộ dạng nghiêm túc vừa rồi cũng trở thành mây bay: "A, hóa ra là tiểu tử nhà ngươi. Ta nói này, kiếm của ngươi oán khí

quá nặng, không nên sử dụng. Vẫn là để ta giúp người cất giữ đi thôi."

Dứt lời, Oán kiểm lại lần nữa vọt thẳng lên trời!

Vân Ngạo Phong:.....

Mọi người:.....

**Từ giờ ngọt đến cuối nha.

Chương 137: Nguyên tiên quân.

"Haizzz..." Ông lão chợt thở dài một hơi, chấp tay sau lưng nói: "Ở đây đã một vạn năm trôi qua rồi, tiểu tử ngươi sao vẫn không buông bỏ oán niệm?"

Vân Ngạo Phong chống tay đứng dậy: "Nguyên Tiên Quân, cũng là một vạn năm rồi ngài không xuống nhân gian. Oán niệm khó buông, huống chi ngài không phải là người trong cuộc, sẽ không hiểu được."

Tầm mắt Nguyên Tiên Quân khẽ đảo một vòng, nhìn một lượt những người ở đây. Cuối cùng dừng ở mắt của một con rồng vàng trên Cổng Tự Loan, ánh lên tia kinh ngạc.

Đúng lúc này, sau lưng Nguyên Tiên Quân bỗng nhiên ma khí ngập tràn. Trong nháy mắt, một đoàn hắc vụ lao thẳng về phía Cổng Tự Loan.

"Ồ. Ông bạn già, thứ gì không phải của ngươi thì chớ nên lấy nha!" Dứt lời, Nguyên Tiên Quân liền đã giơ tay lên. Ở trên đầu ngón tay thoát ra một luồng sáng trắng bạc, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mà lao đến phía trước đoàn hắc vụ, tạo thành một vòng chắn bán trong suốt.

Hắc vụ tập kích thất bại, liền hạ xuống đất, hóa thành nhân hình. Đó là một gã đàn ông trung niên, bề ngoài khoảng ngoài bốn mươi tuổi. Nhưng thực chất, niên kỷ của gã đã gần hơn một vạn năm.

"Thứ này vốn chẳng là của bất cứ người nào. Ta không quản người là ai, hôm nay ta nhất định phải lấy nó!" Gã ta miệng còn chưa nói xong, lòng bàn tay liền đã lập tức tụ tập ma lực, dùng toàn lực hòng phá nát lá chắn trước mặt.

Chỉ tiếc là, cho dù gã có công kích bao nhiêu lần đi nữa, thì vàng chắn kia vẫn không hề mảy may lay động.

Lúc này, Nguyên Tiên Quân khẽ cười một tiếng, nháy mắt dịch chuyển đến phía sau vàng lá chắn: "Chính vì không thuộc về bất cứ người nào, nên nó tất nhiên là vật phải quay về hư vô rồi a."

Thiên Minh bấy giờ cũng xông lên, mười móng vuốt sắc bén quanh quẩn ma khí. Hắn ta tung ra một chương, chuẩn xác nện mạnh vào vàng chắn.

Lách cách một tiếng, lá chắn nứt ra vài đường nhỏ. Thấy vậy, Nguyên Tiên Quân liền tỏ vẻ cả kinh, sợ hãi: "Ai yo, tiểu tử Thiên Minh ngày nào bây giờ đã mạnh thành cái dạng này rồi nha. Chắc chắn, kết giới Tinh La của ta cũng có thể phá nát luôn."

Tuy miệng nói, nhưng tay ông lại không rảnh rồi. Vàng chắn bị đánh vỡ tan tành, Nguyên Tiên Quân liền nửa thật nửa giả chơi trò mèo vờn chuột.

Một đối chiến hai, thời khắc này, Thiên Minh cùng gã trung niên kia đã bị Nguyên Tiên Quân ép lùi lại khá xa. Ông cho dù là đại năng đã phi thăng, nhưng nói thế nào cũng không thể cứ đối chấp như vậy được.

Không khí lúc này vô cùng căng thẳng, tất cả mọi ánh mắt đều cùng nhìn về một hướng.

Nguyên Tiên Quân vừa đấu đá, vừa quay đầu nói với Vân Ngạo Phong: "Tiểu tử thối, còn không mau đem cánh hoa kia thu lại!"

Ong nói cánh hoa, chính là một phần của Yên Âm Liên Hoa. Vân Ngạo Phong lúc này mới kịp ứng định, ngay tức khắc nén đau đớn tiến tới trước Cổng Tự Loan.

Phía trên mắt rồng từng bị Oán kiếm đâm vào, hiện lên một chùm sáng chói lóa. Bên trong bọc một cánh hoa trắng trong, tinh khiết tựa thủy tinh, lấp lánh đối lập với sắc trời hiện tại.

Đem cánh hoa nâng trên tay, Vân Ngạo Phong có chút mặc danh kỳ diệu. Hắn cũng không ngờ, Yên Âm Liên Hoa lại có một phần ở đây.

Còn nhớ Ngụy Khởi Thiên từng nói, nếu có thể triệu tập đủ bảy cánh của Yên Âm Liên Hoa, thì thiên hạ tất sẽ nổi loạn. Bởi vì trên đời này, không có ai là không ham muốn thống trị thiên hạ, làm chủ mọi chuyện.

Nhanh chóng đem cánh hoa thu lại, Vân Ngạo Phong mới phóng tầm mắt lên trên núi. Đúng lúc này, ở vị trí mà hắn quen thuộc nhất, thế nhưng cũng lại vang lên một tiếng nổ lớn.

Trong lòng khẽ động, hắn liền biết có chuyện không hay xảy ra, đang định mở miệng. Nhưng lại nghe Nguyên Tiên Quân nói: "Lên núi, Yên Âm Liên Hoa tập hợp rồi. Nhớ kỹ, người nhất định không được để nó rơi vào tay kẻ khác!"

Vân Ngạo Phong triệu ra Vân Tú Vô Ảnh, nhảy thoát lên thân kiếm: "Vị chỗ này liền giao cho ngài."

Hắn vừa dứt lời đã cưỡi phi kiếm thẳng hướng Vấn Thiên viện mà đi. Vân Tuân Vũ bất vi sở động, rốt cuộc cũng ngự kiếm đuổi theo hắn.

Ở phía sau, từng người, từng người một cũng lần lượt đuổi theo. Đám đệ tử của Thê Tam thành đều đã bị đánh nát, thế nên người lên núi lúc này cũng chỉ có mấy đệ tử Hướng Linh Sơn, cùng với

những yêu tộc còn sống sót mà thôi.

Quả nhiên, ở ngay Vấn Thiên viện xảy ra một cuộc tranh chấp. Tiếng đao kiếm va chạm cùng với tiếng hét đau đớn hòa lẫn vào nhau.

Dưới đất chất đầy thi thể, xung quanh lại trở nên đổ nát, tồi tàn như khi Vân Ngạo Phong vừa đến đây.

Có thể nói, cảnh tượng này chính xác được gọi là máu chảy thành sông, thi chất thành núi!

Hắn khế đảo mắt, tìm kiếm những mảnh vỡ của Yên Âm Liên Hoa. Nhìn một vòng, rốt cuộc cũng phát hiện phía trên vực sâu có mấy chùm sáng chói mắt.

Vân Ngạo Phong dường như không kịp suy nghĩ gì. Ngay lập tức liền đã hướng một phía vọt tới, hắn thi triển thuật ẩn thân, cưỡi trên Vân Tú Vô Ảnh.

Đến gần trên vực sâu đen thẳm, hắn liền bắt đầu điều động linh lực, muốn đem tất cả năm cánh hoa tinh khiết kia đều thu về.

Nhưng giữa chừng lại xảy ra biến cố, Yên Âm Liên Hoa không nghe theo sự điều động của hắn. Năm cánh hoa sáng lóa bắt đầu không ngừng xoay vòng, giống như muốn hợp lại thành một bông hoa hoàn chỉnh.

Chỉ là, Yên Âm Liên Hoa vốn có bảy cánh. Một, ở trong người Ngụy Khởi Thiên, nhưng bây giờ hắn ta liền không rõ tung tích nơi nào.

Hiện tại, Vân Ngạo Phong chỉ nắm giữ sáu mảnh, cho dù có thể hợp thành một bông hoa, thì tình thế cũng chỉ càng thêm rối rắm, tồi tệ hơn thôi.

Vậy chỉ còn duy nhất một cách, phá hủy!

****Chẳng ngọt chẳng ngược!**

Chương 138: rơi xuống vực thẳm.

Lúc này, từ trên không trung hạ xuống một người tóc bạc bung xoã. Ngay lập tức, một trận kinh phong từ dưới đất nổi lên, khói bụi mù mịt bốn phương tám hướng, che khuất tầm mắt.

Theo sau người kia, chính là Quân Diễn Chi. Như vậy, có thể kết luận rằng, người tóc bạc không ai khác ngoài Trắc Tử.

Bên trong khói bụi, Ma chúng cùng các đệ tử cũng không nghĩ dừng tay. Ngược lại, lại càng giơ kiếm chém loạn xạ khắp nơi.

Ngay cả Vân Ngạo Phong cũng nhin không được mà che miệng muốn ho khan, mùi máu tanh tưới xộc vào mũi, khiến cho hắn bất chợt sinh ra một cảm giác buồn nôn.

Hiện tại hắn vẫn đang ẩn thân, cả người lẫn kiếm lơ lửng trên vực sâu. Yên Âm Liên Hoa vốn đang xoay vòng vòng, lại đột ngột dừng lại, từng chùm ánh sáng mờ ảo dần, cuối cùng tắt hẳn.

Vân Ngạo Phong hơi nhíu mày, bắt đầu điều động linh lực.

Ngay khi bụi bặm tan hết, Nguyên Tiên Quân liền dẫn theo cái đuôi lên đến nơi. Ông nhanh chóng lia mắt tìm tứ phía, rồi dừng lại ở trên hố vực sâu thẳm đen ngút ngàn.

Thiên Minh cùng gã trung niên kia theo sau đuổi đến. Bọn họ đều bỏ qua hết thấy máu me, giết chóc trước mặt. Xuyên qua tầng tầng lớp lớp thân ảnh, đồng thời lực chú ý đều dồn vào một nơi.

Tô Thanh lúc này cũng ngộ ra chuyện không hay, liền cầm kiếm tương trợ.

Không khí có vẻ như... rất náo nhiệt đi?

Nguyên Tiên Quân thần sắc vô cùng nghiêm trọng, trở tay trực tiếp điều động linh lực. Nhưng rất nhanh, ông liền đã phát hiện có cái gì đó sai sai.

Yên Âm Liên Hoa đang héo!

Từng cánh hoa tinh khiết đang dần trở thành màu ố vàng, từ dấu hiệu đến xem, có lẽ là do bị người hút cạn linh khí cùng ma khí ẩn chứa bên trong.

Vân Ngạo Phong vừa vận hóa giải thuật ẩn thân, liền đã khẩn trương hướng Nguyên Tiên Quân giải bày: "Có một cánh vẫn chưa tụ tập đủ, nhưng ngài nhìn hiện trạng của nó, chính là đang chuẩn bị bạo nổ!"

Nghe hẳn nói, Nguyên Tiên Quân liền sức nhớ ra. Lập tức quay đầu quát lớn: "Nếu không muốn chết thì mau chạy đi!"

Các đệ tử hai mặt nhìn nhau, có người đã bỏ chạy thực mạng. Nhưng có người lại sinh ra nghi ngờ, vẫn cố chấp ở lại, đao kiếm vô tình.

Lúc này, chiến trường loạn tanh bành. Nguyên Tiên Quân cũng không rảnh lập lại lời vừa rồi. Trên tay ông hiện lên một đạo kim quang, luồn lách giữa những cánh hoa tinh khiết. Giống như muốn đem nó trói chặt lại.

Gã trung niên nam tử vừa đối phó với một đám người, nhưng ánh mắt vẫn luôn thờn thờn khắc khắc nhìn chăm chăm vào Yên Âm Liên

Hoa.

Gã ta đương nhiên cũng biết, một khi hoa bạo nổ, hơn năm dặm xung quanh muốn có chỗ lành lặn cũng khó.

Tay phải kết ấn, đánh lui đám người phía trước, gã liền quay đầu khẩn trương hướng Thiên Minh nói: "Nguy hiểm, mau rời khỏi đây!"

Thấy hai người rời đi, một đám đệ tử cùng Ma tộc cũng ngừng giao tranh. Chần chừ nhìn nhau giây lát, rốt cuộc vẫn là cùng một hướng bỏ chạy.

"Nguyên Tiên Quân, không ổn rồi..." Tận lực áp chế Yên Âm Liên Hoa, cảm giác bản thân đang dần dần bị chèn ép ngược lại, Vân Ngạo Phong liền hướng người đối diện nói.

"Mau lập kết giới!" Ngắn gọn buông một câu, Nguyên Tiên Quân đã xoay người một vòng, trở tay thiết lập Tinh La trận.

Bằng thời gian ngắn nhất, hai lớp kết giới khổng lồ liền đã được tạo ra. Đem Yên Âm Liên Hoa bao lại ở bên trong, ma khí cùng linh khí vờn quanh, càng lúc càng mạnh, càng lúc càng nhiều.

Kết giới đương nhiên không thể ngăn cản trận bạo nổ. Chỉ là, nó có thể thu hẹp phạm vi thiệt hại. Ít nhất, còn nhiều sinh mạng có thể giữ lại.

Trắc Từ và Quân Dẫn Chi đồng thời đưa mắt nhìn nhau, ngay sau đó liền đã vận linh lực bay lên chỗ Yên Âm Liên Hoa. Nhận được sự trợ giúp, kết giới lại càng trở nên rắn chắc.

Đúng lúc này, không khí đột nhiên lưu động mãnh liệt. Ở vị trí gần sát với Vân Ngạo Phong, một thân ảnh màu đen xuất hiện, chính là Thiên Minh.

Hắn ta hung ác trừng mắt, ngay tức khắc, trên đỉnh kết giới ngự trị một dòng ấn tự đỏ thẫm. Kết giới lần này càng lúc càng suy yếu, thấy tình thế cấp bách, Vân Tuân Vũ liền rút kiếm tấn công Thiên Minh.

"Khốn kiếp! Thiên Minh, ngươi muốn tất cả mọi người đều chết hết hay sao, còn không dừng tay lại!" Nguyên Tiên Quân hiếm có khi tức giận như vậy. Nhưng hai tay không rảnh rỗi, cũng chỉ có thể dùng miệng đấu khẩu.

"Chết liền chết, có gì phải sợ? Huống hồ, ta chính là muốn đồng quy vu tận với các ngươi!" Rống lớn một tiếng, hắn ta giống như đột nhiên lấy lại sức lực, ma khí quanh người đều ầm ầm bạo khởi, đem Vân Tuân Vũ ép lui vài trượng.

Kết giới lúc này đã bị huyết ấn ăn mòn gần nửa, khí tràng cùng ma lực phía trong dần dần trở nên khó khống chế. Cảm nhận được một luồng sức mạnh đang mãnh liệt phá vỏ chui ra, sắc mặt người nào cũng trầm trọng, tái xanh.

Vân Ngạo Phong cắn chặt khớp hàm, mày nhíu thật sâu, trong đầu đang không ngừng suy tính cách thoát.

Ngay khi mười ngón tay của Thiên Minh sắp đâm vào trên lưng, hắn lại đột nhiên nâng người, bay lên đỉnh kết giới. Lúc hắn đáp xuống, bất chợt một trận linh lực bạo động, Yên Âm Liên Hoa đang tan vỡ!

Thiên Minh trầm thấp cười, không giấu nổi sự nguy hiểm trong đôi mắt. Hắn ta tung một chưởng ma lực, nhưng lại không đánh trúng mục tiêu.

Vân Ngạo Phong điều động linh lực toàn thân, ở trên huyết ấn kia không ngừng công kích. Đến cả Nguyên Tiên Quân cũng đều tròn mắt nhìn hành động của hắn.

"Ngươi..." Lời chưa ra khỏi miệng, cả ba người đều đã bị một lực lượng khủng bố đẩy ra, đồng loạt ngã trên mặt đất.

Kế tiếp, chỉ nghe Thiên Minh cười to một tràng dài. Ở trên không trung, Yên Âm Liên Hoa liền giống như một tán lá, chậm rãi đáp xuống đáy vực.

"Phụt..." Tiên huyết tuôn trào, Vân Ngạo Phong cả người mềm nhũn như một cọng bún, khoe miệng vương chút máu tươi.

Cùng với tiếng sấm rền vang, hắc từ trên không trung rơi tự do vào hố vực sâu hun hút phía dưới. Cùng lúc đó, đùng một tiếng vang, vách đá bên bờ vực từng chút, từng chút một tách ra, rơi xuống.

Một con người, lẫn trong từng phiến đá to nhỏ khác nhau. Vân Ngạo Phong khẽ nhìn vào mắt y, một cánh tay muốn nắm lấy một chút ấm áp vừa qua, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể buông lời.

Từ đuôi mắt chảy ra một giọt nước tinh khiết, hắc khép lại hàng mi. Trong đầu chậm rãi hồi tưởng lại những chuyện tốt đẹp lúc trước, hắc khẽ mỉm cười, thều thào gọi: "Ca ca..."

Trong nháy mắt đó, Vân Tuân Vũ chợt cảm thấy hoảng hốt. Bất chấp phía trước là vực thẳm, y lao lên, muốn bắt lấy người kia.

"Tiểu Phong!" Trong lòng chợt nhói lên, y liền phát đại gọi lớn. Chỉ là, tiếng đá lở vang lên quá lớn, lẫn át cả tiếng gọi bi ai của y.

Vân Tuân Vũ lao người về phía trước, ngay lúc bản thân sắp bị vực thẳm nuốt chửng, thì toàn thân y lại bị giữ chặt.

"Buông ta ra, ta phải đi cứu Tiểu Phong! Các người buông ta ra!" Y bất chấp giãy dụa, muốn thoát khỏi sự kiềm trụ của hai người phía sau. Giọng nói y phát ra khàn khàn, mang theo một nỗi bi thương khó hình dung, làm lòng người trùng xuống.

Nhưng... mặc kệ cho y giãy dụa trong vô vọng, kêu gào khản cả cổ

họng. Cũng chỉ có thể như vậy, lòng chìm vào hồ băng.

Đến khi đá ngừng lở, rớt cuộc y cũng như ý nguyện được buông ra.
Nhưng lúc này... muộn rồi! Tất cả đều muộn rồi.

****Ngọt ngào hương thơm như tình yêu của đôi ta...**

Chương 139: Một câu chuyện (1).

Ở trên mảng sân bằng phẳng trước Vãn Thiên viện, tất cả mọi người đều im lặng. Chỉ duy nhất một người, quỳ bên cạnh vực thẳm không ngừng kêu gào.

Đến khi đã mệt mỏi, cổ họng khản đặc, Vân Tuân Vũ mới chống hai tay xuống đất, ánh mắt chằm chằm nhìn xuống một mảnh tối tăm trước mặt, khẽ thều thào: "Tiểu Phong..."

Từ đằng sau đến xem, chỉ thấy bờ vai rắn chắc đang không ngừng run lên nhẹ nhẹ. Y bỗng nhiên tròng lớn hai mắt, con ngươi đen tựa như hố sâu, vẫn vận tơ máu. Mang theo một chút ý vị hung ác.

Vân Tuân Vũ lão đảo đứng lên, đầu rũ xuống thật thấp. Thậm chí, nếu ở gần vị trí mà y đang đứng, còn có thể nghe thấy từng trận hô hấp nặng nề, đè nén.

Y quay người lại, trên tay triệu ra Niệm Linh Kim Thiển, mũi nhọn từ xa chĩa thẳng vào người Thiên Minh.

"Đám động đến đệ ấy, ta sẽ khiến cho người sống không bằng chết!" Từng câu từng chữ tựa hồ được rít ra từ kẽ răng, tàn khốc cực điểm. Híp mắt nguy hiểm, Vân Tuân Vũ liền đã động thủ, đem mũi kiếm đâm tới.

"Ha ha ha, để xem ai mới là người sống không bằng chết!" Ngửa đầu cười lớn, Thiên Minh cũng không chậm trễ nữa, lắc mình tránh

đi kim quang chớp động.

Động tác của Vân Tuân Vũ rất mau, từng chiêu thức cương nhu kết hợp, biến đổi khôn lường. Đâm hụt một lần, y liền đã xoay nhanh cổ tay, đem mũi kiếm đảo ngược.

Keng âm thanh cứng rắn vang lên từng hồi, Thiên Minh trên người vốn đã bị thương nặng. Hiện tại, lại bị đối phương toàn lực tấn công, chặt vật suy nhược là không thể tránh khỏi.

Nhưng, Vân Tuân Vũ tuy có lợi thế, thế hại cũng không kém cạnh. Niệm Linh Kim Thiển quả thực uy lực rất mạnh, chỉ là, một khi sử dụng quá nhiều, thì sẽ tổn hại đến nguyên thần của chủ nhân.

Lúc này, Thiên Minh dùng hai đầu ngón tay giữ chặt thân kiếm của Vân Tuân Vũ. Nhưng rất nhanh liền đã bị y đảo ngược tình thế, mũi nhọn quét qua trước ngực, lưu lại một vết thương dữ tợn, huyết nhục mơ hồ.

Đến nhìn cũng không nhìn lấy một cái, Thiên Minh ngay tức khắc niệm ra quyết pháp. Chỉ thấy, vô số dòng huyết ẩn bao quanh toàn thân Vân Tuân Vũ, nháy mắt liền đem y trói chặt.

Thấy tình hình không khả quan, Nguyên Tiên Quân rốt cuộc không nhìn được nữa, xông vào giáp chiến.

Đúng lúc này, thế nhưng có người đuổi tới nơi. Mà lần này, lại là một số nhân vật khá quen thuộc.

Có lẽ là bị trận bạo nổ vừa rồi kinh động, Đoàn Lễ gấp gấp gấp gấp ngượng kiếm đi đến. Chân vừa chạm đất, vừa vịn lọt vào tầm mắt là hình ảnh một tên nam nhân đang bị huyết ẩn trói chặt, không ngừng giãy dụa.

Đoàn Lễ ném một tấm phù chú về phía Vân Tuân Vũ, ngay tức khắc,

dây trói buộc trên người được hóa giải. Y đến thở gấp cũng không kịp, liền giống như phát đại lao vào hỗn chiến.

Nhìn đồng tàn tích thảm hại trước mắt, Đoàn Lễ đã âm thầm suy đoán được có sự xảy ra lúc đó. Ma tộc vẫn chưa bị tiêu diệt, Tịch Quý Vu cùng lúc cũng đuổi đến nơi.

Thiên Minh kêu đau một tiếng, chỉ thấy sau lưng lại xuất hiện một vết chém sâu hoắm, máu chảy đầm đìa.

Đuôi kiếm nhỏ một giọt máu, Vân Tuân Vũ liền chống tay xuống đất, phun ra một búng máu tươi. Vừa rồi, y dường như sử dụng Niệm Linh Kim Thiển quá lâu, linh lực trong nội thể gần như muốn phản phệ.

"Ha ha ha ha ha..." Mặc dù đau đớn khôn nguôi, nhưng Thiên Minh lại hé miệng cười to. Hẳn ta bước chân lão đảo không vững, cười một chút, lại thở dốc một chút.

Vân Tuân Vũ cắn chặt khớp hàm, lau lau vết máu ở khóe miệng. Không nhiều lời, y ngay lập tức nâng kiếm, nhưng khi mũi nhọn sắp xuyên qua thân thể, lời nói của Thiên Minh lại khiến y ngừng lại.

"Trước sau gì cũng chết thôi, hay là để ta kể cho người nghe một câu chuyện?"

"Nói!" Trầm mặc rất lâu, Vân Tuân Vũ mới lạnh như băng buông ra một chữ. Đồng thời, mũi kiếm nhọn hoắt cũng chỉ thẳng vào yết hầu của đối phương.

Cố kìm xuống xúc động muốn một kiếm đâm chết người trước mặt, y mới ứng định tinh thần, lắng nghe Thiên Minh từng lời từng tiếng nói ra khỏi miệng.

"Trước đây có hai huynh đệ tình cảm thân thiết, ở với nhau lâu dần sinh gian tình..."

Tiếng nói của Thiên Minh vô cùng vang, khiến cho những người có mặt ở đây đều bất giác im lặng lắng nghe.

"Nhưng tiếc thay, sau đó có người vì ghen ghét mà chia rẽ tình cảm của bọn họ. Khiến cho hai người sinh ra hiểu lầm, người biết không? Người làm ca ca sẽ luôn là những vật cản của đệ đệ!"

Nói tới đây, Thiên Minh tựa tiểu phi tiểu, mở lớn mắt nhìn chằm chằm Vân Tuân Vũ. Trên tay đem mũi kiếm chậm rãi gạt sang một bên.

Y mặc dù cảm thấy kỳ lạ, nhưng câu chuyện nhạt nhẽo này lại giống như có mị lực, lôi kéo tâm trí người nghe, làm cho y bất giác buông lỏng cảnh giác.

"Người làm đệ đệ vốn dĩ từ đầu tới cuối là một tấm gương sáng, đáng lẽ nên nhận được phong quang vô hạn. Nhưng cố tình, hấn lại đắc tội với một người, khiến cho cuộc sống sau này bị bôi nhọ."

**Tự nhiên cảm thấy (...) ba chấm ghê.

Chương 140: Một câu chuyện (2)

"Khụ khụ..." Nói nói, Thiên Minh lại ho ra một búng máu đỏ tươi: "Hai huynh đệ vì hiểu lầm mà chỉ có thể âm thầm quan sát đối phương, tình cảm trở nên rối bời."

"Về sau, người đệ đệ bị nghi thành kẻ sát nhân, mặc cho người ta vu oan giá họa, ca ca của hắc cũng không ra mặt biện minh. Nhưng từ trước tới nay, chẳng mấy ai biết được sự thật."

"Lòng chìm vào cõi băng, tình ngay lý gian, hắc biết cho dù có giải thích cũng chỉ bằng không. Nhiều chuyện xảy ra liên tiếp, mặc dù muốn biện chứng, nhưng bị ép đến đường cùng. Hắc không còn cách nào, đành phải kìm nén mọi chuyện trong lòng, không than vãn nửa lời."

"Đã từng giác ngộ vạn kiếp bất phục, bây giờ thêm một đời, cũng chỉ là chuyện lông gà vỏ tỏi, so với trước kia không đáng nhắc đến!"

"Đến cuối cùng, hắc chết. Từ đầu đến cuối vì muốn không liên lụy tới ca ca, hắc ôm ái hận thù địch mà chết đi. Đúng là uổng phí một nhân mạng xanh tốt a." Lão đảo cười lớn, Thiên Minh liền giống như trút bỏ được bức giận, hắc ta cười đến trên mặt phảng phất hiện lên tia thống khổ.

"Người nói xem, ca ca của hắc liệu có hối hận không? Có đau lòng không? Hiện thực vẫn mãi mãi không có người dám đối mặt, nhưng hắc lại có thể đứng trước cái nhìn ác liệt của tất cả, tiếp nhận nó,

không ai thán một câu."

"Ha ha... Một câu chuyện cảm động chứa đầy oan ức phải không? Nhưng hắn chịu đựng nhiều thứ như vậy, ngoài bản thân ra thì lại có thể trách ai? Trách ca ca hắn quá vô tình, quá nhẫn tâm hay sao? Hay là trách sự lạnh lùng của thiên địa âm dương đã chú định số phận của hắn? Hoặc..."

"Người câm miệng!" Chưa đợi Thiên Minh nói hết lời, Vân Tuân Vũ liền một lần nữa nhắc kiếm lên, chĩa vào yết hầu hắn ta: "Tất cả đều là do một tay ngươi làm, có đúng không!?"

Lời cuối cùng, Vân Tuân Vũ gần như không khống chế được mà gầm lớn, ngữ điệu tràn đầy tức giận cùng muốn phủ nhận.

"Từ mọi hiểu lầm, đến tội danh của đệ ấy đều là do ngươi làm. Những người mà hắn giết cũng chính là người giết, người tàn sát bá tánh vô tội. Đến cuối cùng, chỉ là muốn hắn... dẫn vật tâm can thôi, có đúng không?! Tại sao phải nhắm vào hắn chứ?!"

Gào lớn, Vân Tuân Vũ kìm nén đến tay cầm kiếm đều run lên bần bật. Từ trong lời nói của Thiên Minh, y mới phát hiện, mọi chuyện hắn ta kể đều tương khớp với... y và Tiểu Phong.

Nhưng sao hắn ta lại biết được nhiều chuyện như vậy? Y... trước giờ giống như chưa từng thật sự để tâm đến cảm xúc của Tiểu Phong. Ngay cả khi đó... lúc mọi chuyện bắt đầu, y cũng không cho hắn cơ hội để biệt giải.

Trước đây, y luôn cho rằng bản thân hiểu rất rõ về con người của hắn. Nhưng hiện tại, y chợt nhận ra mình chẳng hiểu cái gì cả!

Bởi vì sự vô tâm của y, đã khiến hắn đau khổ dẫn vật nhiều như vậy. Nhưng hắn lại chưa có lần nào than trách, chưa từng biểu lộ ra ngoài. Chỉ biết kìm nén, chôn sâu dưới đáy lòng...

"Chắc chắc, bị người năm thóp rồi. Ngay từ lúc bắt đầu đúng là do ta làm đấy, mà nếu vậy thì đã sao? Bây giờ người giết ta, mọi chuyện cũng không thể trở lại như trước nữa rồi."

Ngược lại với suy nghĩ của tất cả mọi người, Thiên Minh lại rất坦然 thừa nhận tội ác do chính bản thân hắn ta gây ra.

Lúc này, không gian trong giây lát chập lạng. Nhưng rất nhanh liền đã bị một giọng nói kinh trụ phá tan: "Vậy người... người chính là người đã sát hại phụ thân ta?"

Chỉ thấy, người vừa nói không ai khác liền chính là Tần Lạc. Hắn siết chặt nắm tay, trên trán nổi đầy gân xanh, phảng phất đã kìm nén đến bất trụ.

"Ha ha, các người quả nhiên đều là một đám ngu ngốc, hèn gì bị lừa gạt suốt mấy ngàn năm mà cũng không hề hay biết. Ta nói, kẻ sát nhân không phải hắn, mà là ta. Thế nào, cảm giác này rất khốn nhục phải không?"

"Một vạn năm hắn thay ta gánh tội danh..."

Lời còn chưa dứt, Tần Lạc liền đã xông lên, giận dữ đem lồng ngực của Thiên Minh xuyên thủng: "Người có thù oán gì với phụ thân ta, tại sao phải sát hại ông ấy chứ?!"

"Rảnh tay...liền giết thôi. Không vì cái gì cả!" Miệng đầy máu tươi, đối diện với tiếng gầm như hận không thể xé xác hắn ra của Tần Lạc, Thiên Minh mặc dù cổ họng cứng đờ, nhưng vẫn gắng gượng nói.

"Người..." Tần Lạc rút kiếm ra, lại tựa hồ muốn đâm thêm một nhát. Chỉ là lúc này, một trận uy áp phóng tới, làm cho không gian xung quanh giống như bị siết chặt lại.

Ma chúng định lực kém, ngay tức khắc chịu không nổi mà từng

người một ngã xuống đất, đến khi chết vẫn không biết mình chết như thế nào!

Những người tu vi cao có thể không bị ảnh hưởng. Nhưng tiểu bối tu vi thấp, cư nhiên lại bị ép đến hộc máu.

Mỗi người đều phản ứng kịp thời, tạo ra một lớp kết giới ngăn chặn uy áp bức người, không biết xuất hiện từ đâu này.

Phảng phất, kèm theo một cổ bức bách là từng luồng ma khí nồng đậm, len lỏi, chiếm đoạt cả không khí.

Quay đầu nhìn lại những thi thể vừa ngã xuống, Tịch Quý Vu trong nhất thời nhú chặt mày, đôi mắt lộ rõ vẻ hoảng hốt thoáng qua. Ngay cả động tác của Tần Lạc cũng ngay tức khắc bị đình trệ.

Vân Tuân Vũ vốn dĩ đã bị thương nặng, ảnh hưởng đến nguyên thần. Lúc này lại phải chịu đựng luồng uy áp khủng bố như vậy, tự nhiên tránh không khỏi thương tích chồng chất thương tích.

Vào lúc tưởng chừng sẽ bị ép tới cạn kiệt sinh lực, thì dòng uy áp này lại bỗng nhiên rút lui. Nhưng ma khí vẫn còn chưa tan, thậm chí có thể dùng mắt thường nhìn thấy từng luồng khí đen đặc trong không gian.

Kế đến, một thanh kiếm ngọc vô cùng sắc bén vươn mình ra khỏi miệng vực thẳm, trực tiếp bay tới quần quanh người Vân Tuân Vũ.

Một khắc nhìn thấy thanh kiếm này, trong mắt y giống như thoáng qua một tia kinh ngạc. Bởi vì kiếm ngọc này... chính là Vân Tú Vô Ảnh!

Chương 141: đoạ ma.

"Tiểu Phong, là đệ sao? Đệ chưa chết có đúng không?" Cầm lấy Vân Tú Vô Ảnh, coi nó giống như trân bảo quý hiếm mà ôm vào trong lòng ngực. Vân Tuân Vũ liền chạy đến quỳ xuống bên bờ vực, lớn tiếng hô to.

Đợi một lúc, nhưng không có sự hồi âm...

"Nếu đệ còn sống thì trả lời ta. Đệ ra đây gặp ta đi, ta biết sai rồi. Ta không nên vô tâm như vậy, nếu hận, vậy thì tới đánh ta đi. Chỉ cần đệ vui vẻ, về sau cái gì ta cũng sẽ làm mà..."

Nhìn xuống không gian đen như mực phía dưới, Vân Tuân Vũ không cam lòng mà hét lớn. Trong giọng nói, còn mang theo hối hận cùng với khẩn cầu.

"Tiểu Phong, ta đã nhận lỗi rồi, sao đệ còn không chịu ra gặp ta? Có phải... đệ hận lắm phải không..." Rũ xuống mi mắt, đem hàng mi che khuất cảm xúc ẩn chứa bên trong. Nhưng đôi mày lại nhíu chặt, bờ môi hơi run rẩy.

"Ta có thể hận ngươi sao?" Ngay lúc Vân Tuân Vũ gục đầu xuống, tia hy vọng vốn đã mong manh, bỗng nhiên lại được tiếng nói này đốt cháy mãnh liệt. Y ngay tức khắc ngẩng đầu lên, nâng mắt nhìn bốn phía xung quanh.

Rốt cuộc, sau một hồi dáo dác tìm kiếm, cuối cùng cũng thấy được

thân ảnh quen thuộc. Tiểu nhan lúc này trở nên ma mị, nét mặt so với bình thường khác biệt rất lớn.

Thậm chí, đôi đồng tử của hắn từ màu đen, bây giờ đã biến thành màu đỏ chói mắt. Mái tóc bung xoã, quanh thân lớn vờn ma khí.

Vân Ngạo Phong chân đạp không trung, đơn độc đứng trên một mảnh thanh cao. Ánh mắt từ trên cao nhìn xuống, giống như đang nhìn một đám kiến hôi.

Có chút... lạ lẫm!

"Người... Sao người vẫn còn sống?! Tại sao người lại không chết đi!" Vừa trông thấy Vân Ngạo Phong, Thiên Minh liền lập tức cả kinh, có phần gấp gáp hô lên.

"Nếu như ta chết rồi, ai sẽ thay ta giết chết người?" Trái lại với ngữ điệu thường ngày, hắn lúc này lại vô cùng bình tĩnh, nhưn mày nhìn xuống Thiên Minh cả người đầy máu tươi.

Một chữ giết này, từ trong miệng hắn thoát ra, lại nhẹ nhàng giống như đang bàn luận một chuyện ngày thường hay làm. Tựa như nói: Người ăn cơm chưa?

Nhưng giọng nói đó lại lạnh đến tê dại, phảng phất như ẩn chứa băng lạnh, lệnh người không rét mà run.

"Người... " Giơ ngón tay chỉ vào Vân Ngạo Phong, run lên một cái, Thiên Minh liền theo bản năng muốn lùi lại phía sau.

Chỉ là lúc này, trên người hắn ta vết thương chằng chịt, chồng chất lên nhau. Máu lại chảy xuống không ngừng, vừa rồi lại là một kiếm xuyên thân. Hiện tại, đến cả sức lực cũng không còn, chỉ có thể ngồi bệt dưới đất, cảm giác lạnh lẽo chạy dọc theo sống lưng.

"Sao hả? Ta chưa chết, người có phải hay không rất bất ngờ?"

Nhếch môi cười thành tiếng, đáy mắt hàm chứa một cổ băng lãnh, Vân Ngạo Phong mới từ từ đáp xuống bên cạnh Vân Tuân Vũ.

"Tiểu Phong..." Y khẽ kêu, trong mắt không giấu nổi vẻ kinh hãi. Đồng thời, y lại cảm nhận được một tia khác lạ trên người Vân Ngạo Phong, không thể lý giải.

"Ta xin lỗi... Nếu đệ có tức giận, vậy thì đánh ta đi?" Đem kiếm nhét vào lòng bàn tay trắng nõn của hắn, Vân Tuân Vũ liền đã bày ra một bộ trẻ nhỏ biết sai, ngoan ngoãn nhận lỗi.

Vân Ngạo Phong tay cầm chuôi kiếm, có chút tựa tiểu phi tiểu mà nhìn y. Cuối cùng, vẫn là hơi dao động, lãnh đạm nói: "Ngốc, đánh người làm gì? Phải là đánh bọn chúng!"

Khi nhìn y, trong mắt hắn hằn sâu ý nhu tình. Nhưng khi liếc qua những người khác, sắc mặt lại trở nên âm trầm, ngữ điệu cay cú, lệnh người sợ hãi.

Xung quanh vị trí Vân Ngạo Phong đang đứng, ma khí tản ra rất nồng, lạnh lẽo một mảnh.

Vân Tuân Vũ hơi dờ người, chỉ là khi y còn chưa kịp làm ra phản ứng, hắn liền đã giống như tàn ảnh đồng dạng, bất ngờ xông lên phá tan bầu không khí lúc này.

Hơi cong môi mỏng bạc, y cũng không hề chậm trễ nữa, rút kiếm nhập trận. Mặc dù Niệm Linh Kim Thiển tổn hại đến nguyên thần của y, nhưng Tiểu Phong vẫn còn sống, y rất vui. Điều này tựa như một nguồn trợ lực, đốt lên ngọn lửa trong thâm tâm y.

Chỉ là, khoảng nửa khắc trôi qua, Vân Tuân Vũ bắt đầu mới phát hiện dị thường. Trừ y ra, Vân Ngạo Phong dường như gặp người nào đánh người nấy. Kể cả sự phụ của hắn - Quân Diễm Chi, kể cả Ý Hiên, Đoàn Lễ...

Thậm chí, ngay cả Nguyên Tiên Quân hắn cũng tấn công!

"Tiểu Phong... Đệ làm sao vậy?!" Cảm thấy tình hình không ổn, Vân Tuân Vũ liền tiến tới trước mặt hắn, nâng kiếm đỡ được một kích đang chém tới.

"Không làm sao hết." Nhìn rõ đối phương, Vân Ngạo Phong ngay lập tức thu kiếm. Nhưng lại phát hiện sắc mặt của y trắng nhợt hết như tờ giấy, hắn hơi khiêu mi, tỏ vẻ khó chịu.

"Kiếm của ngươi không tốt, liền dùng của ta đi." Đem kiếm rất nhanh liền trao đổi xong, hắn cũng chỉ nhàn nhạt nói.

Vân Tuân Vũ trong lòng hơi gấp, y cũng không quản mặt mình có bao nhiêu tái. Chỉ là, y lại chú ý tới, Tiểu Phong của bây giờ thật sự rất khác biệt, xa lạ quá đổi.

Lúc đầu, y vốn tưởng hắn vẫn còn chưa tha thứ cho mình, nên lời nói mới lạnh nhạt như vậy. Nhưng hiện tại, sự khác thường này hiện rõ mồn một trước mắt, y mới phải khó hiểu.

Trước kia, mở miệng ngậm miệng, hắn đều gọi ra hai tiếng ca ca rất thân mật. Bây giờ ngay cả cách xưng hô cũng đã thay đổi, trở thành ta - ngươi. Xa cách, lạ lẫm đến nhường nào?

Không quan tâm tới y, Vân Ngạo Phong liền đã tiếp tục chém giết. Nắm chặt Niệm Linh Kim Thiển trong tay, mỗi lần giết một người, máu tươi đều bắn lên mặt, tạo thành những chùm hoa đỏ lửa in trên làn da tuyết trắng của hắn.

"Tiểu tử thói cư nhiên lại...đọa ma!" Nguyên Tiên Quân lúc này mới chắc nịch cất lời. Đồng thời, trên tay cũng ngăn cản một đòn đánh từ hắn.

Có lẽ là do thể chất của hắc Âm Dương bất định, dễ dàng phân tâm, dẫn đến tẩu hỏa nhập ma. Một phần cũng vì chịu phải đả kích quá nặng nề, lại đau khổ công tâm, nên mới lâm vào tình trạng như thế này.

Nhưng cho dù hắc có đoạ ma đi chăng nữa, trong tâm trí, hắc vẫn luôn nhớ đến một người. Và sẽ không bao giờ... lãng quên...

Chương 142: Độc trùng

Thiên Minh chưa chết, nhưng cả người máu tươi dàn dụa, vết thương lớn nhỏ đan xen. Trong lúc đao kiếm vô tình, xung quanh loạn lạc, hẳn ta kéo lê thân thể không lành lặn muốn chạy trốn.

Chỉ là, chưa kịp bước được hai bước, lồng ngực đã bị một vật nhọn đâm xuyên.

Trong miệng ngậm đầy máu, nét mặt vặn vẹo đau đớn. Nhưng Thiên Minh lại chỉ đứng yên, trên động mạch chủ ở cổ, dưới lớp da mỏng cơ hồ có một thứ gì đó đang động đậy, không ngừng giãy dụa.

Tựa như một con giun bị người đập trúng, thứ kia quẩn quéo di chuyển, mềm dẻo không xương, từ động mạch cổ trườn đến bên sườn mặt mới dừng lại.

Miệng mở lớn, mắt trừng to. Cuối cùng, một tiếng hét giống như xé trời truyền đến: "A..."

Kèm theo đó, là một trận kinh phong như bão vũ nổi lên, tạo nên ngũ lôi oanh đỉnh, . Chỉ cần nhìn đến vẻ mặt của Thiên Minh, liền có thể ngộ ra hẳn ta đang chịu đựng cỡ nào đau đớn.

Có vài người ở xung quanh bị chấn thương, một luồng uy áp lấn chiếm không gian, đem vài tên đệ tử tu vi thấp bóp đến nghẹn chết. Thậm chí, thất khiếu còn trào ra máu tươi, thân thể co quắp không ngừng, cuối cùng liền là chết bất đắc kỳ tử.

Giống như nhận thấy dị thường, Vân Ngạo Phong ngay tức khắc chuyển hướng mũi nhọn, tiến tới chặn trước mặt Thiên Minh. Ánh mắt của hắn cơ hồ tràn đầy ma lực cùng giết chóc, lệnh đối phương nhìn vào liền bị hàn khí bao phủ.

Nhưng lúc này, ở phía đối diện, Thiên Minh lại trợn to hai mắt vẫn vẹn tơ máu. Rõ ràng trên người đâu đâu cũng là vết thương nông sâu, máu chảy đầm đìa.

Thậm chí, một số chỗ còn lộ cả xương trắng. Nhưng hắn ta lại không hề tỏ ra đau đớn gì, mà thay vào đó là một sự điên tiết, khoan khoái vô hạn.

Bên sườn mặt, thứ dưới lớp da lại bắt đầu ngọ nguậy, trườn dài đến phía dưới mí mắt. Thiên Minh lúc này lộ ra ý cười, càng lúc càng dữ tợn, cuối cùng ngẩng đầu cười to.

Tuân theo từng tiếng sấm rầm rầm nổ vang, bầu trời đen kịt. Vân Ngạo Phong cũng không kém cạnh, gát gao đối chọi với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống hắn kia.

"Người đừng nghĩ có thể sống tốt!" Gầm lớn, Thiên Minh liền đã giương móng vuốt đánh về phía Vân Ngạo Phong.

Hắn khẽ nhếch môi, tạo nên một vẻ khinh thường. Cổ tay mềm mại xoay, Niệm Linh Kim Thiển ngay sau đó đã ngăn lại một đạo kim loại sắc bén đang tới gần.

"Để xem xem, ai mới là người không được sống yên ổn?! Hôm nay, ta nhất định sẽ khiến người chết không toàn thây! Sống không hít cùng một bầu không khí, bất cộng đái thiên!" Giọng nói mang theo vô vàn sát ý, không một độ ấm. Đồng thời, động tác của hắn vẫn không hề chậm trễ.

Hai người đánh tới đánh lui, dường như không biết mệt mỏi là gì.

Lúc này, khắp nơi đâu đâu cũng đều là tiếng kêu đau, tiếng vũ khí va chạm chói tai.

Vận linh lực rời đi cách xa đám người, Vân Ngạo Phong liền có thể toàn lực đối phó với Thiên Minh.

Đứng trên mái nhà của trạch viện, hắn như có như không, không rõ ý vị mà nhếch môi. Thần tình cao chằm vô ưu, thiên điều bất biến.

Ánh mắt hiện lên tia hung ác, Thiên Minh nâng lên tay trái tạo thành ma trảo. Tay phải để ở đằng sau âm thầm giờ trò đối trá, lập tức xông qua.

Nhưng hắn ta có điều không nghĩ tới, bản thân có thể giờ trò. Cũng không có nghĩa là đối thủ an phận thủ thường, Vân Ngạo Phong nâng kiếm tiếp chiêu.

Một tay dùng ma lực tấn công, đợi khi hắn không còn rảnh tay, Thiên Minh liền bất ngờ xuất chiêu từ lòng bàn tay phải. Chỉ là, thế nhưng không ngờ lần này lại đánh vào một khoảng không.

Ám độ trần thương, Vân Ngạo Phong rất nhanh vòng ra phía sau Thiên Minh. Mũi kiếm không báo trước, đột nhiên cứa mạnh vào, để lại thêm một vết thương sâu hoắm sau lưng, máu mới ngưng lại bắt đầu tuôn ra, thấm ướt một mảnh y phục.

Bị rách rách da thịt, Thiên Minh thế nhưng cũng không tỏ vẻ đau đớn gì. Trái lại, lại giống như đau đớn bao nhiêu, khoái chí sẽ dâng lên bấy nhiêu.

Không hề chậm trễ, trầm bổng cười khàn trong cổ họng. Hắn ta chậm rãi xoay người, mặc dù vậy, nhưng hành động lại nhanh gấp bội chuyển động của cơ thể.

Nhanh chóng đỡ thêm một chương, Vân Ngạo Phong rút cuộc cũng là ngầm thở dài, cứ như vậy không phải là cách. Hai người tranh phong không phân thắng bại, dùng mãi một chiêu trò tự nhiên sẽ không thể thắng.

Trong đầu khẽ nháy, ánh mắt chuyển đến thứ đang ngọ nguậy với tần suất vô cùng nhỏ dưới mí mắt của Thiên Minh. Lại nhìn sắc mặt trắng hếu như bị yêu ma hút sạch máu kia, Vân Ngạo Phong cuối cùng đã có một suy luận.

Muốn giết hắn ta, đầu tiên là phải tìm ra được nhược điểm!

Người này, hắn hiểu rất rõ. Vừa rồi, rõ ràng đã mất máu đến tay chân run cầm cập, đến đứng cũng không vững. Nhưng thời gian một chén trà chưa trôi qua, hắn ta lại đột nhiên hồi phục, có điểm kỳ lạ.

Thậm chí, Thiên Minh giống như trở thành một người khác. Mặc dù thân thể đã tàn rách cùng cực, nhưng hắn ta có vẻ không cảm giác được đau đớn trên người.

Vừa đánh vừa suy tính, sau khi nghĩ đến tường tận thông suốt, Vân Ngạo Phong mới nhanh nhẹn di chuyển mũi kiếm, đặt ở phần da thịt dưới mí mắt hắn ta.

Đúng như hắn suy đoán, Thiên Minh quả thực hơi nhúu chặt mày, hoảng hốt lùi về phía sau. Trước đó còn không quên tung thêm một chương lực.

Hắn theo sự phòng thủ quen thuộc, nhanh nhẹn lộn một vòng trên không trung, đầu mũi chân mới nhẹ nhàng tiếp mái gạch. Kể đến, chưa để đối phương kịp thời công kích thêm một lần nữa. Vân Ngạo Phong rất nhanh liền vạch trần nỗi lo sợ của Thiên Minh.

"Người sử dụng Độc trùng, còn không sợ chưa kịp giết ta đã bị hút máu tới chết sao?"

****Cái tên Vân Ngạo Phong, có nghĩa là mây gió kiêu ngạo nhé.**

Nhưng mà nhân sinh của Tiểu Phong có vẻ không được yên bình, kiêu hãnh như vậy thì phải a...

Chương 143: Nhược điểm là y

Độc trùng là một loài bò sát nhuyễn thể. Độc ở đây, không phải trong độc dược hay độc tố, mà là trong độc nhất vô nhị. Chỉ có một, tuyệt đối không có hai.

Độc trùng sau khi được người dùng nuốt vào, không trực tiếp đi xuống dạ dày, mà nó ký sinh ở động mạch cổ hoặc là sau gáy. Chờ khi hút đủ máu của vật ký sinh, nó mới bắt đầu luồn lách dưới lớp da thịt, phát động thao túng ký chủ.

Người sử dụng Độc trùng, cho dù có bị thương nặng như thế nào, dưới sự khống chế của nó, đều sẽ giống như không biết đau, thực lực cũng tăng lên trong thời gian nhất định.

Thậm chí, nếu ký sinh trên một người đã chết, người đó vẫn có thể hoạt động bình thường như con người, dù chỉ là một cái xác rỗng.

Đối một loại thuyết pháp, Độc trùng giống như là nguồn căn của sự bất tử!

Nhưng dùng loại biện pháp này cũng có mặt bất lợi. Để lâu, máu sẽ dần dần bị hút khô, máu khô thì ăn thịt, cuối cùng người bị ký sinh sẽ chết không toàn thân, tử trạng vô cùng thâm thảm.

Nếu Thiên Minh đã lựa chọn con đường này, hẳn ta nhất định đã suy xét kỹ lưỡng mọi chuyện. Quyết định ở kiếp này đồng quy vu tận với hắn.

Nếu không, loại biện pháp nguy hiểm như vậy, Thiên Minh tuyệt đối không làm.

"Người biết không? Cổ nhân có câu, điều vị thực vong, nhân vị lợi vong. Độc trùng đang ăn thịt uống máu của người, với tốc độ này, ta đoán không đến sáu canh giờ nữa người sẽ chết thôi." Mắt lạnh nhìn thẳng, Vân Ngạo Phong liền pha chút ý cười, cố tình khích tướng đối phương.

Bầu không khí trở nên trầm trọng, tiếng binh khí va chạm hỗn loạn vẫn còn vọng lại bên tai.

"Cũng là vì không còn nhiều thời gian. Cho nên, người cũng đừng mong có thể sống sót!" Híp mắt nguy hiểm, giọng nói hàm chứa cay độc. Dứt lời, Thiên Minh đã không chút chậm trễ, phóng thẳng người về phía Vân Ngạo Phong.

Mái tóc buông xoã phiêu du theo gió, hắc chỉ cười như không cười. Thần tình bình chân như vại, ma khí luẩn quẩn quanh thân. Tiểu dung khẽ biến, keng một tiếng nâng kiếm chặn ngang đòn công kích của Thiên Minh.

Vẫn như cũ, Vân Ngạo Phong nhất nhất nhắm vào điểm yếu của Thiên Minh. Hắc ta trầm mặt, không ngừng tránh né.

Song, vẫn là cương nhu giao thoa. Mặc dù né tránh, nhưng Thiên Minh cũng không quên phản công.

Cả hai vật lộn trên hiên nhà, đánh đến kinh thiên động địa. Chỉ là, cứ như vậy tranh phong không phải là cách tốt.

Đã mấy lần Vân Ngạo Phong nhắm đến nhược điểm của Thiên Minh. Nhưng lần nào hắc ta cũng tránh khỏi, thậm chí, tốc độ ra tay giống như nhanh hơn lúc đầu gấp mười lần.

Bất quá, vẫn là không tranh ra thắng bại!

Khế đảo nhãn cầu, Thiên Minh liền dời dư quang đến một thân ảnh màu trắng. Người nọ đang giáp chiến triền miên, chính là nhược điểm của Vân Ngạo Phong.

Ngay tức khắc, hắn ta chuyển hướng mục tiêu công kích. Từ trên mái hiên nhẹ nhàng bật người, phiêu nhiên lướt đến phía sau Vân Tuân Vũ.

Nhìn đến hành động của Thiên Minh, Vân Ngạo Phong nhú chặt mí mắt, không chút tiếng động đuổi theo.

Chiến trường hỗn loạn, đầu rơi máu chảy, đao kiếm giao tranh. Giữa đám người, thân ảnh màu trắng chắc khỏe không ngừng luật động. Đao quang kiếm ảnh vừa lóe, một mạng người liền đồng thời ngã xuống.

Cận lực chiến đấu, Vân Tuân Vũ lại không chú ý tới phía sau nguy hiểm đang rình rập. Ngay khi Thiên Minh sắp hạ thủ, một thanh trường kiếm liền lập tức ngăn lại.

"Hừ. Quả nhiên, y chính là nhược điểm của người!" Hừ lạnh, hắn ta cũng không chậm trễ nữa, trực tiếp xuất đòn.

Vân Ngạo Phong đặt ngang thân kiếm mỏng bạc trước mắt, hàn khí chợt lóe, ánh mắt hiện lên tia hung ác: "Người nên biết, trên đời này có một số người có thể đụng. Nhưng, có một người đến tóc người cũng đừng hòng chạm!"

Ở bên này giao chiến quyết liệt, bên kia, Đoàn Lễ đang cùng Tịch Quý Vu phân tranh, bầu không khí cũng sôi sục không kém.

Động tác nhanh nhẹn, vận linh lực tránh đi ma chướng. Vừa vặn, thuật thế vòng ra phía sau lưng đối phương, Đoàn Lễ rất nhanh liền

đã chiếm được lợi thế.

Thân là Đại Quân Tôn của Ma giới, mặc dù có chút chật vật, nhưng Tịch Quý Vu vẫn là chống chịu được. Nhất là bên cạnh còn có một cánh tay đắc lực, thời thời khắc khắc bảo hộ cho gã.

Chiếm được thế thượng phong, song, đối diện với Tôn Kỵ, Đoàn Lễ suy cho cùng vẫn có chút gánh vác không nổi!

Nhưng cũng không cần lo lắng quá nhiều, Tô Thanh cùng Tô Ngọc liền ở một bên hỗ trợ đối phó với Tôn Kỵ.

Tần Lạc lúc này giống như một đầu dã thú, điên cuồng lao đến vây bắt con mồi. Thiên Minh phòng bị liếc nhìn, từ trong ánh mắt đó, có thể nhìn ra một tia đau đớn khó phát hiện.

Một đấu hai, chật vật là không tránh khỏi. Nhưng hẳn ta dường như mạnh hơn rất nhiều, cũng là do bị Độc trùng thao túng, làm tê dại cơ thể. Nếu không, Thiên Minh có lẽ đã chết hơn hàng ngàn, hàng vạn lần rồi.

Thích Nhu Nhi hai mắt đỏ ngầu tràn đầy tức giận, nàng ta phát điên rồi. Hễ gặp tên ma tộc nào, nàng cũng đều một đao giết chết, nàng muốn báo thù giúp ca ca. Nhưng sức lực cũng sắp cạn kiệt rồi.

Đúng lúc này, không khí lưu động mạnh mẽ, gã trung niên kia vừa hay tái kiến. Vừa nhìn thấy Tần Lạc, gã ngay tức khắc liền lộ ra vẻ kinh ngạc. Đồng thời, tiện tay bóp chết một đệ tử.

"Hừ! Người dám làm phản?" Híp mắt nguy hiểm, gã liền dịch chuyển đến bên cạnh Tần Lạc, tức giận hô to: "Khi ở Vãn Mạng, người phụng tùng ta hóa ra chỉ để dò la tin tức. Người cũng to gan lắm, nếu đã nghịch ta, vậy thì đừng mong có thể sống tiếp!"

Tần Lạc giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt đáp trả: "Vậy thì

sao chứ?! Một tên Oán Lê tộc ngu ngốc như ngươi, ta đi theo phụng
tùng ngươi bao nhiêu năm, chỉ tốn làm dơ mắt của ta!"

**Đầu óc rối như tơ vò...

Chương 144: thân phận.

Lúc này, Vân Ngạo Phong từng chiêu kiếm phóng ra giống như tận phong sâu vũ. Nhưng lại không thể đả kích đến Thiên Minh.

Hiện giờ, tốc độ của Thiên Minh vô cùng nhanh, mỗi lần động thủ đều chỉ còn lại tàn ảnh. Thậm chí, lực tấn công của hắn ta cũng càng lúc càng cường hãn, khó có thể tiếp chiêu.

Nguyên Tiên Quân vừa giải quyết một tên Ma tộc, liền lập tức tương trợ cho hắn.

Vân Tuân Vũ lúc này cũng đã chú ý tới hắn, không chút chậm trễ hướng mũi kiếm về phía Thiên Minh.

Nhưng ở trong tình thế này, lại chỉ giống như bước vào long đàm hồ huyết. Một lần công kích không thành công, y vẫn không nản chí, tiếp tục giao đấu triền miên. Lâu lâu, lại giúp hắn đỡ được mấy chiêu.

Từ đầu chí cuối, Vân Ngạo Phong vẫn giữ nguyên một bộ khí định thần nhàn. Nhưng trong ánh mắt đỏ lửa chứa đựng vô vàn sát ý, cùng với ma khí nồng đậm quanh thân, lại cố tình gây nên cảm giác bức bách đối với người nhìn.

Cũng là lúc này, gã Oán Lê tộc kia cũng đang không ngừng giao tranh cùng với Tần Lạc.

"Mạnh Nhĩ Đường, người từ đầu đến cuối cấu kết với Ma giới, hại

chết phụ thân ta. Cũng hại chết vô số tu sĩ cùng người dân vô tội, khi ở Vãn Mạng cốc, ta trơ mắt nhìn từng sinh mạng bị người hút cạn nguyên khí, người có biết vì sao ta không ngăn cản không?"

Vừa nói, Tần Lạc cũng không rảnh rồi, đảo hướng kiếm, lại tiếp tục tranh phong với Mạnh Nhĩ Đường. Trong mắt hắc hắc lên sát khí cùng thù hận, chưa để đối phương kịp trả lời, hắc liền đã tự mình nói tiếp.

"Là bởi vì ta ghen tuông với bọn họ. Tại sao họ lại nhận được tình thân mà ta lại không? Ta phụng tòng người cũng chỉ vì muốn báo thù, những kẻ đã trực tiếp và gián tiếp diệt sạch Tần gia ta, khiến ta phải sống độc lai độc vãng suốt ngàn năm. Đừng mong có thể sống vui vẻ!"

Ngữ điệu giống như rít ra từ kẽ răng, mang theo muôn vàn hận ý, khiến cho người khác bất giác rùng mình, đình trệ suy nghĩ.

Cũng vì một phút lơ là, Mạnh Nhĩ Đường ngay sau đó liền nhận được một vết thương dữ tợn ở trước lồng ngực. Chấn lòng ấm nóng đỏ đến chói mắt không ngừng tuôn rơi, thấm ướt một mảnh vạt áo trước ngực.

"Hừ! Cấu kết với Ma giới cũng đâu chỉ có mình ta? Người đừng quên, thân phận của người là gì!" Phản ứng lại rít lớn, Mạnh Nhĩ Đường ngay tức khắc híp mắt nguy hiểm nhìn Tần Lạc gần trong gang tấc.

Thân thể hơi khựng lại, Tần Lạc lại bất tri bất giác nhớ đến thân phận của mình.

Có thể nói, hắc vừa là người của Tần gia, vừa là thủ hạ dưới trướng của Mạnh Nhĩ Đường. Đồng thời, cũng là thuộc hạ thân tín của Tịch Quý Vu.

Nhưng hai thân phận phía sau trực tiếp bị hấn bác bỏ. Bởi vì... hấn có thù với Mạnh Nhĩ Đường và Thiên Minh, đồng thời cũng có thù với Tịch Quý Vu.

Tần gia tộc lực lượng mạnh mẽ, nhưng lại bị Thiên Minh một tay diệt sạch. Cũng may, lúc đó Tần Lạc còn nhỏ ham chơi, tự ý trốn ra ngoài lêu lổng khắp nơi, cũng vì vậy mà thoát được một kiếp nạn.

Khi trở về, cả tộc đã bị giết hại không sót một người, phụ thân hấn cũng không ngoại lệ. Lúc đó, Tần Lạc chỉ kịp nhìn thấy khuôn mặt của hung thủ, liền đã bị dọa sợ đến mất mật, không dám thò đầu ra.

Vì muốn trả thù, Tần Lạc bất chấp tất cả, trở thành thuộc hạ thân tín của Tịch Quý Vu. Nhưng một mảnh hồn phách được hấn tách ra, ở lại Nhân giới, tiếp cận với Mạnh Nhĩ Đường.

Tất cả mọi chuyện đều rất thuận lợi, chỉ là đã qua ba ngàn năm, hấn vẫn không tìm thấy tung tích của kẻ thù giết cha. Hấn chỉ biết, người kia là đệ đệ của Tam Tôn, được người ta gọi với cái danh: kẻ sát nhân!

Tần Lạc vẫn không ngừng tìm kiếm, rốt cuộc tìm thấy rồi. Hấn thật muốn một đao chém chết kẻ kia, nhưng lại muốn từ từ dày vò, khiến người kia phải chịu đủ cay đắng trên thế gian.

Chỉ là, khi mọi chuyện bắt đầu, Tần Lạc mới nhận ra rằng, công sức hơn ba ngàn năm của mình đều trở thành công cốc.

Kẻ sát nhân kia không phải ai khác chính là Tam Tôn, kẻ thù ở ngay bên cạnh, lại ngu ngốc đi tìm hơn mấy ngàn năm, ha... ông trời thật trêu người!

Hồn phách của Tần Lạc một lần nữa dung hợp, hấn nực cười sự ngu si của bản thân. Nhận ra người mình dày vò lại chỉ là thể thân...

Chương 145: Mạnh phù.

Một phút trầm lặng trong suy nghĩ của bản thân, Tần Lạc rất nhanh liền bị Mạnh Nhĩ Đường đả thương.

"Phụt!" Một kích này trực tiếp đem hắn lộn đến

nôn ra tinh huyết. Cảm giác lục phủ ngũ tạng giống như đã bị đảo lộn vị trí, thần trí mơ hồ dần.

Nhưng cũng không vì vậy mà Tần Lạc buông xuôi, hắn ho khan mấy tiếng, rút cuộc chống người đứng dậy. Bước chân lão đảo sắp ngã, hắn liền từ trong tay áo lấy ra một đồ vật màu đỏ thẫm.

Vật kia có hình dạng giống với một miếng nguyệt ngọc, nhưng bên trên lại vẽ lên vô số họa tác rõ nét. Lớp ngoài trong suốt như thủy tinh, nhưng bên trong lại là một màu máu động.

"Mạnh... Mạnh Phù?! Sao nó lại có thể ở trong tay ngươi?" Một khắc nhìn thấy đồ vật kia, Mạnh Nhĩ Đường liền kiềm hãm không trụ, theo bản năng bật thốt lên. Đồng thời, dưới chân cũng gấp gáp lùi về phía sau, biểu cảm trên mặt không tránh khỏi sợ hãi tột cùng.

Tiếng nói của gã vừa vang, rất nhanh liền đã trở thành tâm điểm của sự chú ý. Nhất là Tô Thanh, hắn nhíu chặt mày, trong con ngươi đen tuyền phảng phất hiện lên một tia sát khí.

Trước kia, Tô Ngọc chính là vì Mạnh Phù mà bị thương, một nửa

khuôn mặt cũng vì thế mà gặp phải tràng cảnh bị hủy dung. Nhưng lúc đó, Mạnh Phù cũng không phải ở trong tay của Tần Lạc, mà là được Nguyên gia chủ phục dưỡng.

Lúc này, nhìn thấy tuyệt thế tà vật, hầu hết những người có mặt ở đây đều chấn động. Người thì trong mắt hiện lên ánh kim quang, kẻ thì sợ hãi, còn có người lại vô cùng bài kháng.

Tô Ngọc vô thức hơi lùi lại phía sau, che mặt núp ở sau lưng Tô Thanh. Có lẽ là vì lần đó bị ảnh hưởng bởi Mạnh Phù, khiến y sinh ra tâm lý bài xích, lo sợ với vật này.

Động tác hết thảy bị đình trệ, người ở đây cũng không thể tính là nhiều. Ma chúng đều đã lâm trận chi vong, đệ tử chính phái cũng chết gần hết.

"Người lấy thứ này từ đâu?" Che chắn trước người Tô Ngọc, Tô Thanh liền trầm giọng hướng Tần Lạc truy hỏi.

Hắn hiểu rõ, chủ nhân của Mạnh Phù không phải Tần Lạc, cũng chẳng phải của Nguyên gia gia chủ. Xuất xứ của nó, có lẽ ít người biết đến. Nhưng Tô Thanh lại hiểu rõ hơn ai hết, vật này, thế nhưng do một vị thần quân phi thăng chế tạo.

Ban đầu, vốn dĩ Mạnh Phù được dùng để cứu trợ chúng sinh Nhân giới. Chỉ là, càng về sau, người đời càng sinh tâm coi thường thiên lý, cuối cùng tiên vật bị biến trở thành tà vật. Còn suýt chút nữa diệt sạch cả Nhân giới.

"Lấy từ đâu quan trọng sao? Thứ ta quan trọng, là tất cả các người đều phải chết!" Gầm lên, Mạnh Phù ngay tức khắc liền đã phát ra một ánh sáng đỏ thẫm mông lung.

Cả vật lẫn người đều đồng loạt bay lên không trung. Tần Lạc rất nhanh đem đầu ngón tay cắn rách, một tia huyết tuyến truyền thẳng vào Mạnh Phù.

Ánh sáng màu đỏ kia lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, ngay tức khắc liền bao trùm xuống phạm vi rộng lớn.

"Không ổn! Mau chạy!" Ánh mắt trầm trọng, Nguyên Tiên Quân vận linh lực chống đỡ ánh đỏ mông lung đang không ngừng ép xuống, đem nó phản ngược lên.

Nhưng lúc này, Thiên Minh đã hoàn toàn bị Độc trùng thao túng, không còn biết trời trăng mây gió gì. Những người khác đều nhao nhao bỏ chạy, chỉ là, bước chân lại bị một tầng quang mang đỏ sậm ngăn lại.

Thiên Minh giống như phát điên, trong đầu chỉ có duy nhất một ý niệm. Giết!

Hắn ta toàn mặt trắng bệch không một tia huyết sắc, máu thịt cơ hồ đều đã bị Độc trùng gặm cắn triệt để. Từng khớp xương trắng ố hiện ra, phảng phất mang theo mùi hôi thối tanh nồng.

Bàn tay thừa nước đục thả câu, con người trắng dã vô hồn. Thiên Minh liền ở dưới sự khống chế của Độc trùng, điên cuồng tấn công một lần nữa.

Vân Ngạo Phong lúc này, khí thế quanh người chột đề thăng, ma khí cuồn cuộn kéo tới bao lấy toàn thân hắn. Cả người từ từ được nâng lên, rất nhanh sau đó đã đến bên cạnh chỗ Tần Lạc đang ở.

Ánh mắt sắc lạnh như hàn kiếm xuất vỏ, ưng nhãn nhìn chằm chằm vào Mạnh Phù. Vân Ngạo Phong chịu đựng một tầng uy áp, dù đã đoạ ma, nhưng hắn phảng phất vẫn còn chưa mất lý trí hoàn toàn.

Trong lòng Tần Lạc khẽ dao động, nếu như không dùng máu tươi để trích dẫn Mạnh Phù, sẽ không thể một chiêu giết chết những người bên dưới.

Mà ngược lại, sẽ chỉ tự nhảy vào hố gai, đem bản thân đâm đến huyết nhục mơ hồ.

Nhìn thấy Vân Ngạo Phong, Tần Lạc nổi lên sát ý. Máu trên đầu ngón tay truyền ra càng lúc càng nhiều.

Khế nhếch khóe môi, hắn cũng không chậm trễ nữa, trực tiếp dùng ma lực phá vỡ Mạnh Phù. Đòn này, hắn đã dùng hết tất cả lực lượng của bản thân, lại phải chịu đựng uy áp, dẫn đến nguyên thần tổn trọng nặng nề, sinh ra thổ huyết.

Trong nhất thời, một tiếng động lớn vang lên. Chỉ thấy khói bụi mịt mù, bụi đất tung bay bốn phía, che mất tầm nhìn.

"Khốn kiếp!" Chửi rủa một tiếng đầy tức giận, nhưng Tần Lạc đã bán thân bất toại nằm gục dưới đất, thổ huyết không ngừng.

Đến cả Nguyên Tiên Quân cũng chịu phải ảnh hưởng. Vừa rồi, lưỡng bại thương vong, lại có thêm người chết. Tịch Quý Vu và Tôn Kỳ lại càng thâm trọng, do ở gần mép vực, liền trực tiếp bị chấn xuống vực sâu không đáy.

Người của Ma giới bây giờ, cũng chỉ còn lại Thiên Minh cùng với Mạnh Nhĩ Đường.

Hắn ta đã hoàn toàn không có bất kỳ tri giác gì, mặc dù bị ảnh hưởng khá nhiều. Nhưng Thiên Minh lại giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, ngoại trừ thân thể đang ngày càng bị ăn mòn ra, thì trong huyết nhục máu me, phảng phất có thể nhìn thấy Độc trùng đang không ngừng ngọ nguậy.

"Tiểu Phong!" Lúc bấy giờ, Vân Tuân Vũ mới kịp phản ứng lại, chạy đến bên cạnh Vân Ngạo Phong. Khi này, giống như quanh người y có một tầng kết giới bao bọc, y mới có thể bình an vô sự như lúc này.

Hơi thở có phần đứt đoạn, Vân Ngạo Phong vẫn là cố sức mỉm cười, lắc lắc đầu: "Ta không sao..."

Chỉ là, đôi con ngươi màu đỏ của hắn rất lạnh. Khi mở miệng, máu tươi liền thuận thế trào ra.

"Đệ, đệ đừng nói chuyện." Ngữ điệu gấp gáp luống cuống, pha lẫn với sợ hãi. Trái tim của Vân Tuân Vũ nhói lên, thắt chặt. Linh cảm bất an dần dần công tâm.

"Cẩn thận!" Nhận thấy nguy hiểm, Vân Ngạo Phong cũng chỉ kịp hô lên một tiếng, liền đã dùng hết một chút sức lực còn lại, đem thân mình che chắn trước người y.

Một lần, liền là huyết tinh phiêu hành, vô năng tương ngộ...

Chương 146: Trời mưa rồi...sao người vẫn chưa dậy...

Con người co rút, trong đôi mắt hàm chứa vô vàn hoảng sợ cùng đau lòng. Vân Tuân Vũ chết lặng, tất cả mọi người đều chết lặng.

Nhìn thân thể che chắn trước người mình sớm đã bị máu nhiễm đỏ, y hốt hoảng.

"Tiểu Phong!" Rốt cuộc, sau khi từ lo sợ tỉnh táo lại, Vân Tuân Vũ liền gào lên. Ôm lấy cơ thể mềm nhũn của Vân Ngạo Phong.

Thiên Minh lúc này cũng đã bị Độc trùng thôn phệ tới hồi phi yên diệt. Nhưng trước khi chết, hắn ta còn không cam lòng mà lao tới, muốn kéo theo một mạng người.

Ở trên cổ Vân Ngạo Phong để lại năm vết cắt dài, từ miệng vết thương không ngừng chảy ra máu tươi.

"Ca ca..." Nhẹ giọng thều thào, một lần nữa khi hắn mở mắt ra, con người đã từ màu đỏ chuyển sang màu đen. Sắc mặt hắn trắng bệch, không còn một tia huyết sắc, nhợt nhạt đến khiến lòng người quặn thắt đau đớn.

Nằm trong lòng Vân Tuân Vũ, hắn hơi thở đứt đoạn, vừa gấp gáp lại ngắn ngủi. Giống như vừa mới thở ra, liền đã bị người đè nén trở lại. Càng nói chuyện, hô hấp càng khó khăn.

"Đệ đừng nói gì cả, đừng nói gì cả... Ta đưa đệ đi tìm y sư." Nói đoạn, liền muốn bế Vân Ngạo Phong lên. Trong tâm y, lúc này đã tựa như có tảng đá đè nặng, đến nỗi thở ra cũng là một việc rất gian nan. Giọng nói đều run run nghẹn ngào.

Nhưng chưa kịp để Vân Tuân Vũ làm ra hành động, liền đã bị hấn ngăn lại: "Thời gian không còn kịp nữa rồi. Chi bằng... một hơi thở cuối cùng này, huynh... huynh ở cùng ta đi."

Tình trạng của hấn như thế nào, hấn tự mình hiểu rõ. Huống chi là đã phải chịu nhiều đả kích như vậy, hấn muốn trước khi chết, người cuối cùng nhìn thấy, được ở bên, là ca ca chứ không phải ai khác.

"Ca ca, ta lạnh lắm... huynh ôm ta chặt hơn nữa đi..." Lúc này, ngoài cái miệng con có thể nói chuyện ra, thì hấn chính là hữu khí vô lực. Cả người mềm nhũn, đau đớn. Đầu tựa vào lồng ngực ấm áp của đối phương.

"Được, được..." Đem người ôm càng chặt, Vân Tuân Vũ liền luống cuống tay chân, sợ làm thương thể trên người hấn trở nên nặng hơn. Một tay y ôm lấy hấn, một tay khác vụng về che lại miệng vết thương trên cổ hấn.

Đúng vào thời khắc này, ở phương hướng Kiếm phong thế nhưng bất chợt xảy ra dị động. Mọi người đều bị đánh thức, Đoàn Lễ rất nhanh phản ứng kịp, nhanh chóng đem Khốn Tiên Tác trói chặt Mạnh Nhĩ Đường cùng Tần Lạc, giải đi.

Tất cả mọi người đều đã rời khỏi rồi... Để lại hai thân ảnh cô tịch ở giữa chiến trường nằm la liệt xác chết. Trong không khí, phảng phất cũng nhiễm màu đau thương.

"Ca ca... Ta buồn ngủ quá..." Khẽ thì thào, trong lòng nghẹn lại, Vân Ngạo Phong nhắm mắt dựa vào lồng ngực y. Hai tay buông xuôi theo thân thể, lúc này... lại cảm nhận được sự ấm áp quen thuộc...

"Đệ không được ngủ..." Vân Tuân Vũ như bị gai đâm vào tim, tiếng nói cũng nghẹn ngào: "Đệ có nghe thấy không... tuyệt đối không được ngủ!"

Mái tóc của Vân Ngạo Phong ướt đẫm mồ hôi, đầu lông mày nhú lại run lên. Vân Tuân Vũ ôm hắn thật chặt, cảm giác nhiệt độ cơ thể của người trong lòng đang lạnh dần. Mặc dù muốn giả vờ không biết, nhưng thâm tâm y lại hiểu rất rõ, sự thật... luôn tàn nhẫn như vậy...

Vân Ngạo Phong không biết suy nghĩ chuyện gì, khóe môi khẽ cong lên. Hắn cố sức nâng tay, chạm vào từng đường nét trên mặt đối phương: "Ca à... Gương mặt của huynh, cho dù ta có bước qua cầu Nại Hà... uống canh Mạnh Bà... Ta cũng sẽ mãi mãi không bao giờ quên đâu..."

"Nhưng mà... cuộc sống này tàn nhẫn quá. Hóa ra, thiên địa rộng lớn, trần tục mệnh mông như vậy... cũng không có chỗ nào có thể dung nạp ta..."

Khóe mắt lạnh lẽo chảy ra một dòng lệ nóng hổi, Vân Tuân Vũ liền bắt lấy bàn tay dính máu của hắn, áp vào trên mặt mình: "Đệ đừng nói như vậy..."

Trong giọng nói, thấp thoáng có ý van nài.

"Vậy được... huynh để ta ngủ một lát được không? Chút nữa... huynh gọi ta dậy." Vân Ngạo Phong có rất nhiều chuyện chưa kịp nói cho y biết.

Giống như... hắn chưa từng hận y, chưa từng quên y. Làm gì cũng nhớ đến y, lúc vừa nhắm mắt lại, trong đầu lại hiện ra hình ảnh của y...

Ca ca không biết chăm sóc cho bản thân, mặc dù trời lạnh y cũng chỉ

mặc một tầng y phục mỏng manh. Ngoài mặt thì tỏ ra lạnh nhạt, xa cách, nhưng trong lòng lại trái ngược...

Còn có ngọc Đỉnh Ước mà y tặng cho, hắn vẫn luôn giữ bên mình. Dù chỉ là vật phổ thông, nhưng hắn vẫn coi trọng như trân bảo, khi nhớ y lại lấy ra ngắm nhìn.

Muốn nói cho y biết. Nhưng...thật sự không kịp nữa rồi, vậy đành lặng lẽ gửi cho quân một lời xin lỗi...

Thật sự xin lỗi...

Trời lúc này đổ mưa, trên người khóc thương số phận trái ngang của họ. Nhưng tất cả đều là chú định, không thể thay đổi. Đau... cũng chỉ có thể tự mình gánh chịu.

Mặc cho từng hạt mưa nện vào mặt đau rát, vẫn chỉ là không đoái hoài, mưa càng lúc càng to. Thế nhưng... trở trêu thay, những đau thương, những chuyện quá khứ lại không theo nước lũ cuốn đi.

"Tiểu Phong, trời mưa rồi... Dậy thôi, chúng ta cùng nhau về nhà, nếu còn ở đây sẽ bị cảm lạnh cho xem..." Trên mặt y, không rõ là nước mưa, hay là nước mắt. Bàn tay trong tay lạnh ngắt, mềm nhũn vô lực. Y chỉ nói lỏng tay, nó liền trượt xuống.

"Mở mắt ra nhìn ta đi, đệ mau mở mắt ra...Nhìn ta một lần nữa đi, dù là lần cuối cùng cũng được, ta cầu xin đệ mà..."

"Đã nói gọi đệ dậy, nhưng đệ không dậy. Sao lại nói dối chứ, sao lại lừa ta?!" Vân Tuân Vũ gầm lên, cười đến đau thương, cười đến tan nát cõi lòng.

Nước mưa rất lạnh, rơi xuống trên khuôn mặt hắn, đem máu pha loãng.

Ghì chặt người trong lòng, Vân Tuân Vũ liền khế thì thầm: "Lừa

người! Đệ lừa ta!"

Y không hề để tâm đến vạn vật xung quanh, chỉ khẽ cúi mình xuống, tựa như đêm đó hai tháng trước, khi hai người ở dưới ánh trăng hôn môi, nhẹ nhàng chạm vào đôi môi băng lãnh mà đắng chát kia.

Y càn quấy trong miệng hắn, nhưng có làm phiền như thế nào, hắn cũng không có phản ứng...hắn chán ghét y rồi sao? Vì cái gì không mở mắt nhìn y?!

Không, không đúng!

Tiểu Phong..chết rồi. Cho dù y có gọi hàng ngàn, hàng vạn lần đi chẳng nữa, hắn cũng sẽ không thức dậy, sẽ không bao giờ nhìn y thêm một lần nào nữa.

"A...." Vân Tuân Vũ ngẩng đầu, ôm thi thể gào thét thê lương dưới màn mưa, ở giữa vô vàn tĩnh lặng, cô tịch.

"Tại sao lại bỏ rơi ta! Tại sao?!"

Trong thời gian ngắn ngủi một ngày...

Vô Ly, Mộc Du Tử, Tiểu Cửu, Trịnh Trúc đều đồng loạt ra đi không ngoảnh đầu. Cha mẹ, người thân đều quay lưng mỗi người một ngả. Đến bây giờ...còn cướp đi Tiểu Phong, đập tắt một tia sáng cuối cùng trong tâm y.

Ông trời...tàn nhẫn quá...bất công quá...

Tại sao lại đối xử với hắn như vậy, hắn chưa từng làm sai chuyện gì. Thật sự chưa từng...

Chương 147: Thành trống, người mất.

Ôm lấy một thi thể lạnh ngắt, ánh mắt vô thần. Vân Tuân Vũ ở trong phái vốn không có nhiều bằng hữu, miệng lưỡi của y không dẻo dai, cũng lười nói chuyện với người khác.

Chỉ duy nhất một mình Tiểu Phong là hiểu y nhất, hẳn chết rồi, ở dưới hoàng tuyền có được vui vẻ không?

Hắn đi rồi, sẽ chẳng còn ai biết...y thích vị chua, cũng không còn người nào cười với y mỗi ngày, mất đi một tia sáng cuối cùng, chẳng khác nào đem y đập xuống bùn nhão, mãi mãi không thể vực dậy.

Mưa vẫn cứ rơi, từng hạt lại từng hạt phả vào mặt, đau rát.

Không biết đã qua bao lâu, Vân Tuân Vũ mới luống cuống nhớ ra một điều, vội vã vụng về đem cỗ thi thể kia ôm vào trong lòng thật chặt.

Cũng nên đi thôi, ở đây đệ sẽ bị cảm lạnh...

Bước dưới màn mưa, thật chậm, người trong tay nhẹ hẫng, gầy quá. Sao lại không biết chăm sóc bản thân như vậy?

Tại sao trên thế gian này, lại có một người có thể bình thản tiếp nhận số phận...Mặc dù trải qua vạn kiếp bất phục, nhưng vẫn không oán than nửa lời.

Hồn đã phi, phách đã tán, còn có thể cứu vãn sao?

Nếu đổi lại thành người khác, có lẽ họ đã bị ép tới điên rồi. Nhưng hắn, vẫn cứ điềm nhiên đứng trước giông bão, không hề có nửa điểm dao động mảy may.

Chỉ giống như một nam nhân cao chằm vô ưu, ngồi dưới tàng cây ngâm thơ thi họa, cùng hồng trần thế tục tạo ra một tầng lá chắn vô hình, không thể phá vỡ, lại cùng khói lửa nhân gian ly khai, đủ vô tâm cũng đủ vô tình.

Nhưng hết thảy...chỉ là ánh nhìn phiến diện của người ngoài, căn bản không phải như vậy.

Vân Tuân Vũ không biết phải đi đâu, trở về nhà yên ổn sống xa lánh bụi trần sao?

Ở đó có rất nhiều điều đáng sợ, y không muốn về, nhưng còn có Tiểu Phong...

Mất đi hắn, trên đời này y không còn một người thân nào nữa cả.

Cho đến cuối cùng, thế gian này vĩnh viễn không còn người nào tên Vân Ngạo Phong nữa. Mà chỉ có một người tên là Vân Tuân Vũ, cô độc sống để chờ đợi một tàn hồn tụ hợp quay trở về.

Một đường thần thờ ôm lấy thi thể lạnh lẽo xuống núi. Y không quan tâm bất cứ điều gì, y chỉ muốn được ở bên cạnh hắn, chỉ vậy thôi...

Nhưng ông trời vẫn không thể dung túng, toại nguyện cho y một lần.

Trời lạnh rồi, mưa rơi tầm tã, đường đất trơn trượt. Trên đường xuống núi, Vân Tuân Vũ từng ngã rất nhiều lần, nhưng vẫn một mực ôm chặt thi thể trong lòng ngực. Y muốn bảo hộ cho hắn, mặc dù không đúng thời điểm...

Vấp ngã lại đứng dậy, từ một con đường mòn nhỏ, y đi rất lâu. Đi tới đường lớn lát đá xanh, trên dưới phố xá đều đóng kín cửa, chỉ mở ra một ô cửa sổ giấy, đưa mắt nhìn màn mưa mù mịt bên ngoài.

Dần dà, có vài gia đình mở cửa ngó nhìn.

Kia, là một người ôm lấy một người, y phục khắp nơi đều bị máu thấm đẫm. Người sống vô hồn, người chết vô cảm. Cứ như vậy, hình bóng cô đơn đó giống như một vầng trăng khuyết, dần dần đi xa.

Vân Tuân Vũ đi rất lâu, cước bộ từ chậm rãi đến gấp gáp, từ gấp gáp đến chạy. Cuối cùng...y ngự kiếm mà bay.

Y sợ Tiểu Phong sẽ bị cảm lạnh, phải nhanh chóng đưa đệ ấy về nhà, dưỡng thương cho tốt, đến một ngày nào đó...nhất định sẽ khỏe lại, mở mắt ra nhìn y, gọi ra hai chữ: Ca ca.

Đúng vậy. Nhất định Tiểu Phong không đành lòng rời xa ta, nhất định có một ngày đệ ấy quay trở lại. Ta sẽ đợi, một vạn kiếp cũng sẽ đợi, chỉ cần đệ trở về bên ta, đợi bao lâu cũng được.

Ý nghĩ thoáng qua đó giống như một nguồn động lực, Vân Tuân Vũ tăng nhanh tốc độ, đến nỗi xung quanh chỉ lưu lại tàn ảnh. Sớm về đến nhà, Tiểu Phong mới có thể dưỡng thương thật tốt...

Y ngự kiếm hai ngày, linh lực gần như đã cạn kiệt. Nhưng rốt cuộc cũng về tới nhà rồi, thành Lĩnh Lạc, một mảnh đổ nát. Một tòa thành, không một bóng người.

Nhìn Hàn Trúc viện hoang lạnh không có mấy chỗ lành lặn, Vân Tuân Vũ ôm chặt thi thể trong lòng ngực, bước tới trước gian phòng mà hắn từng ở.

Cửa đã bị phá nát, nhưng bên trong vẫn còn lành lặn. Đem người

đặt xuống giường, y liền chạy ra ngoài, loay hoay một hồi mới cầm khăn với nước ấm về.

Nhúng ướt khăn, nhẹ nhàng lau từng chỗ trên gương mặt của hắn. Lau đi vết máu trên cổ, lau sạch những ngón tay thon dài.

Thay một bộ y phục sạch sẽ nhất cho Tiểu Phong, rồi lại giúp hắn vấn tóc, cẩn thận băng bó từng vết thương lớn nhỏ trên người hắn.

Trên cổ, ở đầu vai quần đầy băng vải trắng tuyết. Gương mặt đã tái nhợt đến khó nhận ra, vẫn là một bộ dạng yên bình tựa như chỉ đang ngủ, nhưng lại khiến lòng người hụt hẫng, hoảng hốt, sợ hãi...

Vô số cảm xúc đan xen...

Làm xong hết thấy, Vân Tuân Vũ đã quên đi bản thân. Nhẹ nhàng kéo chăn đắp lại cho hắn, ngồi bên giường ngắm nhìn thuy nhan yên tĩnh kia, cúi đầu đặt lên bờ môi tái trắng đó một nụ hôn.

Y thì thầm: "Tiểu Phong, mau nhanh chóng khỏe lại. Ta đợi đệ."

Nhưng mùa đông kéo đến, tuyết phủ trắng xóa, một tòa thành hoang chỉ có duy nhất một người...và một thị thể.

"Sao đệ vẫn chưa dậy? Đã ngủ lâu lắm rồi, mở mắt ra kêu ca ca đi."

Lại đến cuối đông, sắp trừ tịch rồi...

"Tiểu Phong, dậy cùng ta đón năm mới thôi. Sao đệ ham ngủ vậy..."

Y khóc...y giữ chặt lấy tay hắn, giữ chặt lấy thanh kiếm duy nhất mà hắn để lại.

"Ta xin lỗi..."

Xin lỗi, có phải do ta chăm sóc cho đệ chưa tốt không?

....

Qua rất lâu, vẫn có một người thủ thành trống... chờ một linh hồn trở về...

Giữa thiên địa bao la, một người đã không biết cười, không biết cô độc là gì, chờ một linh hồn...đã không còn tồn tại...

Chương 148: Phiên ngoại 1

Tất cả mọi chuyện đều qua đi, Ma Đế bị diệt, tu chân giới trở về yên bình.

Tịch Lam bị bắt sống, quy thuận Nhân giới, thành tâm hối lỗi. Nàng cũng không còn làm chuyện ác như xưa, mà ngược lại, cứu trợ thiên tai, bố trí dân nghèo.

Dần dần, Tịch Lam trở thành một vị hiền lương trong mắt thiên hạ, được người người kính trọng.

Mạnh Nhĩ Đường lại là tự bạo thể mà chết, cũng không có ai ngăn cản, gã làm nhiều việc gian ác, trái với lương tâm. Không biết đã có bao nhiêu người dân vô tội thiệt mạng trong tay gã, đáng lẽ ra, một cái chết không thể đền bù được tội lỗi đó, nhưng chết cũng đã chết, không thể vãn hồi.

Còn Tần Lạc, hắn tuy rằng trước đó tiếp chân cho Ma giới. Nhưng cũng chưa từng lạm sát vô tội, sau khi bị bắt, hắn đã xin ban chết. Các vị trưởng lão nghe xong đề nghị của hắn, hai mặt nhìn nhau đầy khó xử, cuối cùng đành phải mang người nhốt vào địa lao.

Chỉ là, nhốt chưa được bao lâu, người đã biến mất không tung tích. Cũng không phải riêng Tần Lạc biến mất, mà còn có một người nữa, trước khi đi còn để lại một phong thư, đề tên Ý Hiên.

Từ đó, các vị trưởng lão mới ngộ ra được một sự thật. Tri nhân tri

diện bất tri tâm, hóa ra Y Hiên xưa nay đoan đoan chính chính, vậy mà lại lên lút cướp ngục.

Hướng Linh Sơn bị tàn phá hơn phân nửa, phải trang hoàng, xây dựng lại từ đầu. Vì vậy, có rất nhiều đệ tử xuống núi lịch luyện, cũng có rất nhiều ở lại phụ trợ việc sơn sửa.

Yêu tộc tôn Lục Doãn lên làm Vương, năm đó trong lúc loạn lạc, Lục Uyển Nhi liền tìm thấy mẫu thân ruột thịt của nàng. Còn Lục Doãn, không ai khác chính là ca ca của nàng.

Lúc đầu, Lục Uyển Nhi hận hai người họ bỏ rơi phụ thân và nàng, lừa gạt gia sản rồi bỏ trốn. Nhưng về sau, nàng mới biết được sự thật, hóa ra người sai là phụ thân.

Nói mẫu thân nàng lừa gạt gia sản, chi bằng nói, bà là đang lấy lại những gì thuộc về Tinh gia. Năm xưa, chính là Lục Thần đã giết sạch gia tộc của bà, ép bà phải cưới gả cho mình.

Lục Uyển Nhi vốn dĩ không biết phụ thân là loại người như vậy. Nàng biết mẫu thân rất khổ sở, khi đó một thân nữ nhi mang theo ca ca nàng chạy trốn, nàng không trách bà.

Về sau, một nhà ba người được đoàn tụ với nhau, cùng nhau cười cười nói nói, vui vẻ cùng cực. Yêu tộc cũng dần dần hòa hợp hơn với con người, Linh Sơn đã không còn bày kết giới ngăn cách, có thể tùy ý ra ra vào vào.

Đặc biệt, Phượng Tử cùng Bạch Yên đã không còn gặp là chém không nghi ngờ như trước đây nữa. Mà ngược lại, rất nhiệt tình phân phát cơm cháo. Bất kỳ ai ở gần Bạch Yên, cũng đều có thể ngửi được mùi giấm nồng nặc tỏa ra đâu đây.

Nói nói, Yên Dã sau khi lớn lên cũng chính là đồng loại với Phượng Tử. Suốt ngày làm nũng với Nhạc Thanh Lan, ôm khư khư người ta không buông.

Nhạc Thanh Lan cũng thấy khổ lắm, nhưng y không nói thôi a.

Còn có Dạ Minh với ca ca, sau cuộc chiến, Dạ Tuyết Linh đổi thành mặc nam trang. Hai người sóng vai phiêu bạt khắp giang hồ tứ hải, bởi vì là một đôi song bào thai, người khác nhìn vào khó phân biệt, chỉ có chiều cao là có chút chênh lệch. Tính cách lại là điểm duy nhất để phân biệt hai người.

Lạc Nhạn cuối cùng thoát khỏi hình dạng trẻ con, lớn lên tuần tú mê nhân, một bộ phong lưu hào sảng. Nhưng chỉ nhìn bề ngoài lại không ai biết được, người này si tình bao nhiêu.

Bởi vì...Trần Dương trên người toàn là độc, mẫu thân mất sớm, đệ đệ Trần Tuệ Vũ sớm đã thành lập gia thất. Lại mang một bộ chán ghét đối với ca ca, y cũng không muốn mặt dày mày dạn mà trở về Trần gia, nhưng rốt cuộc, vẫn là có một người không ghét bỏ y...Lạc Nhạn.

Không những không ghét bỏ, ngược lại còn giúp y tìm được giải ách độc trong cơ thể.

Lộ Dao, Tạ Tinh ở lại trong phái, tính tình táo bạo như vậy, cũng không ai biết, họ làm thế nào để trở thành Ngọc Dung trưởng lão và Ngọc Nhan trưởng lão.

Còn Lý Hồng Ngạn cùng Hạ Diêu Nhi, hai người trở về Lý gia, một người là gia chủ, một người khác là gia chủ phụ nhân. Mỗi ngày đều ân ân ái ái, ở gần họ không cần ăn cơm cũng no.

Trắc Từ hồi sinh, đó là trái với luân thường đạo lý. Kết quả, chịu phạt 100 roi, cấm túc hai năm. Cuối cùng, lại bị phân qua Ma giới cai quản, tuy nhiên, Quân Diễm Chi vẫn là không thể rời khỏi y.

Nhắc tới một tên xuyên không, Đàm Quân Thư kế thừa chức vụ của

sư phụ, trở thành phong chủ Thanh Nguyệt phong. Còn Mạc Thủy và Phương Dược Nghi, khỏi nói cũng biết sủng vợ lên trời.

Kế thừa Thanh Nguyệt phong, từ đó thu nhận đệ tử mới, dốc lòng dạy dỗ. Còn Khai Tri thì sao?

Nàng sớm đã lập gia thất, sống ẩn dật với ái nhân rồi. Còn ái nhân là ai?

Chính là...Lục Anh Anh!

Nếu nói những người này sau chiến tranh mới vui vui vẻ vẻ như vậy. Thì có hai người, trước sau như một, dính như keo sơn, không làm thành chủ nữa.

Tô Thanh cùng Tô Ngọc, yên yên bình bình cai quản Minh Dương lâu. Mỗi ngày đều rất được khách, cho đến cuối cùng, Tô Ngọc còn sinh ra một tiểu bánh bao trắng trắng mềm mềm, ăn cầu lương để lớn lên.

Cuộc sống hạnh phúc viên mãn như vậy. Duy chỉ có một người, vẫn mãi mãi chờ đợi một linh hồn.

Thành Lĩnh Lạc đổ nát hoang tàn, nhưng Vân Tuân Vũ lại đem nó trang hoàng hoa lệ trở lại. Chờ sau khi Tiểu Phong tỉnh lại, cùng nhau an ổn dạo chơi khắp một toà thành...không một bóng người.

Chương 149: Phiên ngoại 2: sinh tử có ta bầu bạn.

Ta gọi Trúc Thiên Hải Nguyệt, có một người rất thích gọi ta là Nguyệt nhi.

Y tên Mộng Dư, Mộng trong mơ mộng, Dư trong dư sinh, ngụ ý đời người tươi đẹp như trong mộng ảo. Là một người đồng hành cùng ta từ nhỏ tới lớn, đôi khi Mộng Dư làm ra vài hành động rất đổi vô liêm sỉ.

Nhưng y đã vì cứu ta mà mất mạng, lúc đó không hiểu vì sao lồng ngực ta rất đau. Ta nghĩ, y chết rồi thì ai sẽ làm phiên ta mỗi ngày, ai sẽ gọi ta là Nguyệt nhi, ai sẽ giúp ta dọn dẹp con đường phía trước, ai sẽ quan tâm ta, giúp ta chấn độc.

Mộng Dư chết rồi, giống như hết thầy đều đã là muợn màng, không kịp cứu vãn. Ta nhận ra rằng...ta thích y rồi.

Lại hình như không phải thích, có lẽ là....yêu đi?

Lúc đó trong lòng ta trống rỗng, đã nghĩ muốn xuống cửu tuyền cùng y. Nhưng rốt cuộc, ta lại chọn một con đường khác, đi tìm hồn phách ở kiếp này của y.

Ta nợ y một kiếp ân tình, dù có cố gắng bao nhiêu cũng không thể bù đắp. Ta tìm một ngàn năm, ba ngàn năm, cuối cùng cũng tìm thấy người rồi, ta vui lắm, vui đến phát điên.

Mọi mệt nhọc, suy sụp ở quá khứ dường như bị sự vui mừng này đánh tan. Trước đó y nói ta cười rất đẹp, ta liền cười, dù đau hay buồn cũng vẫn luôn mỉm cười.

Nhưng ta lấy thân phận gì để gặp Mộng Dư đây?

Không. Không phải Mộng Dư, hiện tại y tên Vô Ly. Dù ở trong Vân gia, nhưng là người của Thích gia, y hoàn toàn không mang hai họ trên, mà ngược lại, y chỉ lấy tự, không đề họ.

Cũng không biết có phải trùng hợp hay không. Ở kiếp trước, Mộng Dư từng dùng lá trúc thổi cho ta nghe một đoạn nhạc, y nói tự tay sáng tác để tặng cho ta.

Một đoạn nhạc nhẹ nhàng phiêu ngân, tuy thổi bằng lá trúc sẽ không hay bằng dùng sáo để thổi, nhưng giai điệu vẫn là rất hay, rất thu hút.

Nó được y đề ra một cái tên: Vô Ly Bất Nhiễm.

Một đóa lưu ly không nhiễm khói lửa nhân gian, vẫn không đẹp bằng người.

Cuối cùng ta cũng vào được Vân gia, ở bên cạnh Vô Ly với thân phận người bảo vệ. Cho dù là thân phận gì, ta cũng rất vui.

Cùng nhau êm đềm trải qua một quãng thời gian dài, Vô Ly không nhớ chuyện của kiếp trước, y cũng không thích ta nữa. Nhưng chỉ cần được ở bên cạnh y, bất luận tình cảm thế nào cũng được.

Mọi chuyện vẫn tốt đẹp, đến khi Ma tộc bắt đầu xâm chiếm Nhân giới. Hiểu lầm nối tiếp hiểu lầm.

Vô Ly với ta vượt quá giới hạn, y rất tức giận, rất chán ghét ta. Ma tộc thừa lúc đó quấy nhiễu quan hệ giữa chúng ta, cuối cùng hạ độc

chú trên người y.

Đó là loại độc đã từng cướp đi sinh mạng của y, ta hận Ma tộc!

Ở Ma Vực giao đấu một trận, ta nghĩ Vô Ly sắp phát điên rồi, trong lòng ta rất khó chịu, khó chịu đến không thờ nổi.

Khi đó...y bị bức tới cường đại mà lao người xuống vực, ta liền không chút do dự thả người theo y. Đã nghĩ sẽ thịt nát xương tan, nhưng kết quả lại nằm ngoài dự liệu.

Chúng ta từ thông đạo ngầm đi đến Ma giới, ở đây đất đai khô cằn, cây cối không thể sinh trưởng. Nói con người có thể sống nổi, quả thực đó là một kỳ tích.

Vô Ly hôn mê rất lâu, độc chú trên người còn chưa được giải, chỉ tạm thời áp chế độc tính, lúc nào cũng phải đề chừng nguy hiểm đến tính mạng.

Ta cố y đi một đoạn đường rất dài, ta sợ hãi một lần nữa sẽ mất đi y. Ta đi rất xa, cuối cùng cũng tìm được nguồn nước. Ở chỗ ta vừa tới, sơn thủy hữu tình, chỉ tiếc cảnh càng đẹp tâm lại càng đau.

Linh lực trong nội thể chỉ còn lại chưa đến một nửa, hơn ba ngàn năm rồi, đầu óc ta cũng đã không nhớ rõ đường quay về Nhân giới.

Ta tìm được liệu giúp Vô Ly giải độc chú, vì phải tiết chế linh lực, ta chỉ còn cách sử dụng tay chân để leo lên vách núi dựng đứng, chỉ để hái một ngọn Đoạt Hồn thảo.

Không có gì vất vả, ta chỉ nghĩ nhanh chóng giúp y giữ lại tính mạng.

Đã tìm đủ thảo dược, chỉ một thứ duy nhất còn thiếu, là máu ở đầu quả tim. Ta dùng linh lực lấy máu,...ta mới phát hiện trong bụng ta đang chứa đựng một sinh linh nhỏ bé.

Là kết tụ giữa ta và Vô Ly. Ta vừa lo sợ vừa mừng rỡ. Thân thể ta suy nhược như vậy rồi, hài tử nhất định sẽ không khỏe mạnh.

Trích ra một lượng máu lớn, ta đau đến hoa mắt chóng mặt, chỉ sợ sẽ không thể bảo vệ sinh linh trong bụng. Độc chú trên người Vô Ly mất bảy ngày bảy đêm, không ngừng truyền linh lực thúc đẩy được tính mới có thể triệt để giải được.

Cho dù ta làm gì, y cũng chán ghét. Cho dù y đối xử với ta như thế nào, ta vẫn không thể nào hận y.

Không biết thời gian ở Ma giới là bao lâu. Ta rốt cuộc cũng tìm được lối ra, điểm đầu tiên mà ta đến là Linh Sơn. Bởi vì ta phát hiện nguy hiểm đang cận kề sát bên, Ma tộc đã xâm chiếm qua Nhân giới.

Ta không thể bảo vệ hài tử trong bụng, ta hận chính mình. Tu vi không còn, chỉ còn lại một kẻ vô dụng.

Sau đó, lại là một cuộc giết chóc máu chảy thành sông. Vô Ly nhập trận điên cuồng chém loạn...Ta đau đến xé rách tâm can, không biết đau vì cái gì, ta không thể hận y.

Cũng không phải chưa từng chịu đựng nỗi đau này, thêm một lần nữa cũng không sao.

Nhưng trời cao vẫn mãi mãi thanh lãnh như vậy, mặc kệ trần thế loạn lạc, cũng chỉ nhắm mắt làm ngơ.

Trước khi chết, ta vẫn còn cơ hội nghe được một tiếng Nguyệt nhi. Ta vui lắm, vui vẻ đến mức không muốn nhập luân hồi, ta liền ở bên bờ sông Vong Xuyên, chờ đợi y.

Nhìn vô số vong hồn bước qua cầu Nại Hà, ta chờ mãi... cuối cùng chờ được y. Ta không nghĩ y sẽ nhanh như vậy xuống nơi địa phủ

lạnh lẽo này, ta không nở.

Ta sợ sau khi trải qua luân hồi, sẽ quên mất đối phương.

Y nói: "Nếu sợ. Vậy liền ở đây làm một quỷ hồn, cho dù phải lang thang khắp nơi, ta sẽ không bao giờ rời bỏ người."

Sinh tử có ta bầu bạn.

Ta yêu người.